Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom VI.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie.
G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1903.

Дозволено Цензурою
Варшава, 17 февраля 1903 года.

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda S-ów w Warszawie.

(Dalszy ciąg).

GĄSIOROWSCY h. ŚLEPOWRON, dom licznie rozrodzony w różnych dzielnicach b. Rzeczypospolitej. Gąsiorowo jedno leży w ziemi nurskiej, inne w ziemi zakroczymskiej, a jeszcze inne, zwane często Gąsiorami, w powiecie łęczyckim. Na nich dziedziczyli Gąsiorowscy. Czy i Gąsiorowo leżące w powiecie pyzdrskim, do tego rodu należało, odpowiedzieć trudno. Dziedzicem jego był Jan. Jest i w Prusach Gąsiorowo, na którym dziedziczyli Gąsiorowscy, pochodzący od Teodoryka Gąsiora (Ganshorn) 1255 roku (Kętrz.).

Herb Ślepowron.

Ninota, syn Smila, 1416 r., Jan, syn Macieja, 1470 r., Maciej, syn Pawła, 1473 i 1483 r., Piotr, syn Grzymisława, 1480 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Gąsiorowski, sołtys w Bryłach, w jasielskiem, 1449 r. Syn jego Andrzej sprzedał sołtystwo 1473 r. (St. Pr. P. P. X).

GĄSIOROWSCY z Gąsiorowa, w ziemi nurskiej i zakroczymskiej. Akta łomżyńskie z 1443 i 1444 roku wspominają o Borzysławie, Gocławie i Borzymie z Gąsiorowa (Mil.). Jakób z Gąsiorowa Gąsiorowski, sędzia ziemski nurski 1480 roku. Piotr, syn Stefana z Gąsiorowa, sprzedał 1495 r. część swoją tamże Wojciechowi, Bartłomiejowi i Janowi z Gąsiorowa (M. 18 f. 81). Jan otrzymał 1587 roku wójtostwo we wsi Wąsosze, w ziemi nurskiej (M. 101 f. 113). Stanisław, podsędek zakroczymski, podpisał z ziemią zakroczymską elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech z województwem płockiem, pisał sie na obiór Jana III-go, a Franciszek, Józef i Wojciech, z ziemią nurską, Grzegorz, Jan, Walenty i Wojciech, z ziemią zakroczymską i Adam z ziemią chełmską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Konstancya, córka Wojciecha i Anny Szczypiorskiej, żona 1-o v. Laskowskiego, 2-o v. Jana Bojemskiego 1716 r. (DW. 62 f. 843).

Franciszek, syn Wojciecha, komornik graniczny nurski, zeznał zapis dożywocia 1716 r. z żoną, Barbarą z Wypyskich, łowczanką inflancką. Brat jej Bonawentura sprzedał w tymże roku Franciszkowi część dóbr Wypychy (DW. 62 f. 1133 i 1135). Tenże sam, czy też inny Franciszek, z Elżbiety Lubienieckiej pozostawił syna Aleksandra, który zeznał 1747 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Bujnów, podsędkówną liwską. Synowie jego: Teodor, major w wojsku koronnem i Franciszek Ksawery. Pierwszy drugiemu odstąpił pewną sumę 1796 r. Siostra ich Brygida, za Józefem Kosińskim 1792 r. (DW. 71 f. 1192; 108 f. 95; 111 f. 1299 i 112 f. 90). Jan, syn Tomasza i Teodory z Mystkowskich, sprzedał 1772 r. część na Suminie Szydłowskiemu (DW. 89 f. 532).

Stanisław, burgrabia grodzki kamieńczykowski 1710 r., miecznik nurski 1712 r. i podstarości i sędzia grodzki kamieńczykowski 1715 r, cześnik 1720 r., w końcu podstoli nurski 1729 r., nabył część Wążówka 1715 r., a część Szewni 1733 r. (DW. 62 f. 675 i 68 f. 650). Żonaty 1-o v. z Zofią Dzierżanowską, 2-o v. z Anną Słonczewską; z pierwszej żony pozostawił syna Michała, z drugiej — Kaspra, Antoniego i Józefa. Trzej pierwsi zapisują się z Wietskim na kompromis 1754 r.; ostatni wypożycza pewną sumę Przeradowskiemu 1767 r. (DW. 77 f. 210 i 87 f. 1467). Czy nie tenże sam Józef, był burgrabią grodzkim latyczowskim 1773 r. Stanisław, pisarz sądów marszałkowskich 1745 r. (M. 227 f. 262), sędzia grodzki zakroczymski 1748 r., został w tym ostatnim roku sędzią ziemskim nurskim. Syn jego Kasper otrzymał 1757 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa na Wyglądałach Łaźniewskiemu (DW. 80 f. 153).

Marcin, posiadacz wsi Poklęki, w starostwie kamienieckiem, 1629 r. (Źr. Dz. V). Piotr Stanisław, burgrabia grodzki krzemieniecki 1661 r. Maryanna za Janem Strzeleckim w województwie kijowskiem 1718 r. (Kij. IX f. 347).

GĄSIOROWSCY z Gąsiorowa v. z Gąsiorów, w powiecie łęczyckim, gdzie dziedziczyli jeszcze na Domanikowie i Miroszewicach, a w powiecie przedeckim na Wietrzychowicach. Synowie Tomasza z Gąsiorowa: Naczek i Paweł, mają 1391 r. sprawy w Łęczycy. (Łęcz. I). W 1576 r. właścicielami Gąsiorowa byli: Jakób Żywiec, Jan Żołnierz, Maciej Swabik, Jan Bojarek, Stanisław, Stanisław Fiołek, Jan i Piotr Szerszenie, Maciej, Piotr i Marcin, wszyscy Gąsiorowscy.

Na Domanikowie Mniejszym, zwanym nawet Gąsiorowem, spotykamy Pawła Czichowicza, Stanisława, syna Macieja, Jana Baranowicza i Stanisława i Leonarda Gąsiorowskich, trzymających część Jadwigi, wdowy po Świętosławie Gąsiorowskim.

Na Wietrzychowicach dziedziczyli Jan Gąsiorowski z bratem (Paw.).

Piotr żonaty z Apolonią Radoszewską 1523 r. (Gr. Przed. 1 f. 2). Stanisław zabezpieczył 1525 r. posag żonie, Annie z Pyszkowa, na połowie Golego, którego był właścicielem (Ibid. 1 f. 72). Córki jego: Dorota, za Mikołajem Rożnieckim 1530 r. i Agnieszka. Synowie: Stanisław, Maciej, Piotr i Jan. Anna, żona Stanisława, odstąpiła synom: Stanisławowi i Maciejowi część Wietrzychowic 1536 r. Piotr, syn Stanisława, zastawił część Wartałek Michałowi 1546 r. Jan, syn Stanisława, procesuje Roguskiego 1536 r. (Ibid. 1 f. 204; 2 f 87, 101 i 207; 5 f. 293).

Stanisław zabezpieczył 1536 r. posag żonie Małgorzacie na Wietrzychowicach (Gr. Przed. 2 f. 89).

Maciej, żonaty z Heleną Wietrzychowską, wspólnie z nią kwitowany przez Naczachowskich 1536 r. Dzieci jego: Jan, Szymon, Helena, Anna, Stanisław i Małgorzata. Jan, Szymon i Helena kwitują Świeszewskiego 1546 r. Anna, żona Bierzyńskiego, kwituje 1556 r. braci swoich: Jana i Szymona. Stanisław, syn Macieja, kwituje Bielickiego 1564 r., a Małgorzata, córka Macieja, za Kozieradzkim 1571 r. (Ibid. 2 f. 88; 5 f. 231; 10 f. 396; 14 f. 198 i 20 f. 278).

Jan, syn Macieja, dziedzic na Wyszczelicach 1566 r. (Paw.), żonaty z Elżbietą Szczkowską 1575 r. (Ibid. 24 f. 636 i 32 f. 255), miał z niej synów: Grzegorza, Szymona i Jakóba, których kwituje Wietrzychowski 1585 r. Jakób w tymże czasie był nieletnim.

Grzegorz, dziedzic na Wyszczelicach, żonaty 1-o v. z Małgorzatą Mikołajewską, 2-o v. z Dorotą Pękowicką. Pierwszej zabezpieczył posag 1585 r.; drugiej — 1596 r. (Ibid. 32 f. 191; 33 f. 8 i 92; 44 f. 410). Piotr, syn jego, właściciel na Wyszczelicach, część swoją tamże zastawił Bełkowskiemu 1639 r. Żonaty był z Jadwigą Strzemeską 1652 roku, w którym kwitował jej ojca Stefana (Ibid. 71 f. 208 i 73 f. 380).

Szymon, syn Jana, żył jeszcze 1601 r., w którym wspólnie z braćmi kwitowany jest przez Moraczewskich. Czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem (Ibid. 49 f. 386).

Jakób, syn Jana, wprowadzony do Arciszewa 1599 r., nabył od brata Grzegorza część jego na Wietrzychowicach 1614 r. W 1604 r. żonaty z Jadwigą Arciszewską. W 1612 r. zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Justyną z Wietrzychowskich (Ibid. 47 f. 445; 52 f. 867; 59 f. 325 i 60 f. 453). Synowie jego: Bartłomiej raniony przez Dzierzbickiego 1622 r., Jan kwituje Ziemięckiego 1648 r. i Wojciech (Ibid. 67 f. 220 i 72 f. 467). Wojciech zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Czamańskich (Ibid. 69 f. 311). Syn jego Wawrzyniec zeznał 1664 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Lubomęską, wspólnie z którą nabył Żabowo od Wietrzychowskiego 1678 r. (Ibid. 76 f. 171 i 78 f. 125).

Szymon, syn Macieja, miał syna Tomasza, który zastawił część swoją na Wietrzychowicach Wietrzychowskiemu 1575 r. W 1581 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Jaronowskich (Gr. Przed. 24 f. 231 i 29 f. 454). Drugim synem Szymona był Grzegorz, który procesuje Rożnieckiego 1592 r. (Ibid. 40 f. 535).

Stanisław, syn Macieja, wprowadzony do Bowiczyna 1564. Synowie jego: Wojciech, Jan i Piotr. Dwom pierwszym Czarnecki zabezpieczył sumę 1604 r., a trzeciemu Sułkowski zapisał 200 fl. 1605 r. Wojciech i Jan zastawili Gąsiory Boguszkowi 1611 r. (Gr. Przed. 14 f. 223; 52 f. 99; 53 f. 119 i 58 f. 87). Jan żonaty z Dorotą Jankowską (Ibid. 61 f. 40).

Wojciech, syn Piotra, właściciel Miroszewic, dał pewne zobowiązanie synowi swemu Maciejowi 1624 r. Oprócz Macieja Aleksandra miał on jeszcze synów: Wojciecha, Jana, Stanisława i Andrzeja, którym oddał w 1639 r. Gąsiorowo, Miroszewice i inne dobra (Gr. Przed. 68 f. 109; 70 f. 500 i 71 f. 200). Z nich: Stanisław, skarbnik inowrocławski 1669 r., Andrzej, żonaty z Dorotą Bratoszewską, Jan z Zofią Skarbkówną, a Maciej Aleksander z Maryanną Łyskowską 1625 r.,

z której synowie: Andrzej i Tomasz Kazimierz, obrani przez rodziców pełnomocnikami 1650 r. (Ibid. 71 f. 88; 69 f. 202, 207 i 73 f. 117).

Andrzej, syn Macieja Aleksandra, rotmistrz królewski, skarbnik inowrocławski 1662 r., chorąży inowrocławski 1664 r., starosta radziejowski 1665 r., pisał się z województwem brzeskiem-kujawskiem, wspólnie z synem swoim Maciejem, pokojowym królewskim, Franciszkiem, Kazimierzem i Mikołajem, na elekcyę Jana III-go. W 1678 r. kasztelan bydgoski, odstąpił 1681 r. starostwo radziejowskie synowi Maciejowi, urodzonemu z Maryanny Wierzbowskiej (M. 213 f. 383).

Maciej, starosta radziejowski 1681 r., kasztelan inowrocławski 1717 r., żonaty 1-o v. ż Teresą Lasocką 1687 r., 2-o v. z Teresą Boglewską, wdową po Mniewskim, kasztelanie konarskim, pozostawił z drugiej żony córkę Monikę, żonę Stanisława z Piętek Sobolewskiego, podkomorzego warszawskiego i syna Augustyna (DW. 73 f. 302).

Augustyn otrzymał od ojca starostwo radziejowskie, za konsensem królewskim z 1717 r. Kasztelanem bydgoskim został 1745 r., ze starostwa radziejowskiego rezygnował 1750 r., umarł 1752 r. Z Barbary Rudnickiej, starościanki bolimowskiej, która po śmierci jego trzymała starostwo bytomskie (Kancl. 31 II f. 308), pozostawił córki: Anielę, żonę Antoniego z Głogowy Kossowskiego, starosty przedeckiego i Monikę, żonę Michała Łubieńskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1774 r. (Perp. Czers. 34 f. 528), oraz synów: Piotra, Józefa i Leona. Monika sprzedała 1771 roku kamienicę przy ulicy Długiej w Warszawie, babce swej, Barbarze z Winklerów, żonie 1-o v. Józefa Rudnickiego, starosty bolimowskiego, 2-o v. Chryzostoma Radojewskiego, kasztelana inowrocławskiego (DW. 89 f. 1).

Piotr podpisał z województwem inowrocławskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Był on 1764 r. obersztlejtnantem regimentu łanowego (DW. 84 f. 814).

Józef, starosta bytomski 1764 r. (Z. Kuj.), wspólnie z bratem Leonem, dopełnili działu dóbr ojczystych Borucinek, Osięciny, Swiesz, Lupsin, Czarnotki i Nasiełowo, w powiecie radziejowskim, 1770 r. (Gr. Radziej. f. 446) i sprzedali 1773 r. Ogińskiemu połowę dóbr Pielaszkowa, Święcic i Pogroszewa (DW. 90 f. 120). Józef żonaty z Anną Słubicką, miał syna Leona, ur. 1770 r. w Czołpinie (metryka w Krzywosądzie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku (Akta b. Her.).

Leon, podkomorzy królewski 1765 r., był 1787 r. kandydatem do kasztelanii kruszwickiej (MP.), a 1789 r. kawalerem orderu Św. Stanisława. Żonaty 1-o v. 1773 r. z Longiną z Żychlińskich, starościanką stawiszyńską, wdową po Kożuchowskim, 2-o v. z Teressą Wolską, a 3-o v. z Maryanną Borysławską, z którą zeznał zapis dożywocia 1792 r. (DW. 90 f. 120 i 108 f. 845; Gr. Przed. 99 f. 38 i 100 f. 118). Córka jego Marya, żona Józefa Bnińskiego, a syn Tomasz, żonaty z Brygidą Bnińską, pozostawił syna Ignacego, ur. 1806 r., zmarłego w Łowiczu 1832 r., który z Eufrozyny Niegolewskiej, pozostawił syna Bronisława, ur. 1830 roku, właściciela Zagorzyc, ożenionego z Eulalią de Vavin, 1-o v. Kisielnicką (Zł. Ks. XII). Bronisław adoptował 1895 r. pasierbicę swoją, Helenę Joannę Kisielnicką.

Tomasz Kazimierz, drugi syn Macieja Aleksandra, podstoli brzeski-kujawski, rezygnował z tego urzędu 1670 r. Po nim idą: Marcyan w województwie

brzeskiem 1732 r. (Gr. Przed. 87 f. 127), którego syn Walenty, subdelegat grodzki radziejowski 1755 r., podstarości brzeski 1764 r. Stanisław, żonaty z Barbarą Wilkowską, pozostawił syna Jana, łowczego radziejowskiego 1765 r., ożenionego z Franciszką Śliwicką, z którą zeznał zapis dożywocia 1747 r. (Gr. Przed. 88 f. 344). W 1781 r. odstąpił synowi swemu Ildefonsowi, połowę Wilkowia i Daszkowa, których był właścicielem (Gr. Łęcz.). Ildefons, po ojcu łowczy radziejowski 1783 r., żonaty z Barbarą Grabską, miał syna Marcelego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (Akta b. Her.). Marceli, żonaty 1 o v. z Petronellą Bojanowską, 2-o v. z Anną Konarzewską, pozostawił syna Józefa, ożenionego 1-o v. z Maryanną Świerczyńską, 2-o v. z Waleryą Dąbrowską. Z pierwszej żony syn Bronisław Teodor, dziedzic Dziewczopola, ma ze Stanisławy Złotnickiej, syna Macieja Zygfryda, ur. 1878 r. i córki: Stanisławę, Teofilę, Maryę i Sabinę (Żychl. XVIII).

Paulin, syn Jana i Zofii Złockiej, właściciel Warszewa, zmarły w Rajsku, w powiecie kaliskim 1790 r., z Maryanny Radolińskiej pozostawił syna Józefa Antoniego, ur. w Brudzewie 1755 r., zmarłego w Michałowie pod Poznaniem 1833 r., ożenionego w Karminie pod Pleszewem 1798 r. z Apolonią Trzebińską, córką Jana i Urszuli z Korytowskich, zmarłą w Poznaniu 1844 r., pochowaną w Spławiu. Synów jego trzech: Antoni, Józef i Ludwik.

Antoni, ur. w Paprotni 1799 r., zmarły w Poznaniu 1838 r., nabył Zberki, a ożeniony z Józefą Krajewską, zmarłą w Warszawie 1894 r., pozostawił z niej synów: Stanisława Augusta, ur. 1831 r. w Zberkach, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1859 r. i Bolesława Michała. Stanisław August, ożeniony z Matyldą Thounnes, ma synów: Władysława Franciszka, ur. 1858 r. i Wacława Jana, ur. 1869 r., oraz córki: Maryę Magdalenę, Ludwikę Julię i Bronisławę. Bolesław Michał, ur. w Zberkach 1836 r., z Waleryi Jurkiewiczównej, zmarłej w Poznaniu 1877 r., ma syna Tadeusza, ur. w Załachowie 1863 r. i córki: Józefę i Stanisławę.

Józef, po bracie Antonim, dziedzic Zberek, ur. w Paprotni 1804 r., zmarły w Wielkopolu 1886 r., pochowany w Kleszczewie, porucznik artyleryi konnej 1831 roku, kawaler krzyża Virtuti Militari, z Eufemii ze Stefańskich, zmarłej w Zberkach 1877 r., pochowanej w Murzynowie, miał syna Józefa, ur. w Zberkach 1844 r. i córki: Kazimierę za Aleksandrem Grotkowskim, Jadwigę i Bronisławę.

Ludwik, brat Antoniego i Józefa, ur. w Rudzie pod Wieluniem 1807 r., doktór medycyny, zaślubił w Poznaniu 1840 roku Florentynę Werydyannę Żychlińską, córkę Franciszka Ksawerego i Antoniny z Trzebińskich. Z niej pięcioro dzieci:

1) Kazimierz, ur. 1841 r. w Poznaniu, żonaty ze Stefanią Kucnerówną, z której syn Stefan, ur. 1878 r. i córka Irena.

2) Maciej, ur. 1844 r. w Poznaniu, doktór medycyny, zaślubił 1-o v. 1872 roku w Poznaniu Waleryę Freudenreichównę, zmarłą w tymże roku, 2-o v. 1876 r. Józefę Zofię Krajewską, córkę Celestyna Walentego i Bogumiły z Żychlińskich, ur. w Przybysławiu 1855 r., zmarłą w Poznaniu 1896 r. Z pierwszej żony syn Zygmunt Waleryan, ur. w Poznaniu 1872 r., z drugiej — córka Halina Marya, zaślubiona 1898 r. w Poznaniu Józefowi Chrzanowskiemu i syn Bronisław Maciej, ur. 1891 r.

3) Mieczysław, ur. 1845 r., zmarły 1892 r.
4) Marya, żona Mieczysława Leitgebera.
5) Ludwika (Akta b. Her. i Żychl.).

Jan, Mikołaj i Paweł, bracia, dopełnili działn Domanikowa 1555 r. Leonard, syn Pawła, procesuje Bowiczyńskiego 1575 r. Synowie jego: Stanisław zastawia część swoją na Domanikowie Bielickiemu 1597 r., a Jerzy kwituje Jarnowskiego 1608 r. (Gr. Przed. 9 f. 128; 24 f. 75; 45 f. 104 i 55 f. 87).

Jan zeznał 1565 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Wojczyńskich. Jan, syn Jana, raniony przez Brzyszewskiego 1616 r. (Gr. Przed. 15 f. 390 i 62 f. 41). Stanisław, Wojciech i Hieronim, w województwie brzeskiem 1561 r. (Ibid. 13 f. 122). Jakób, żonaty ze Świnogacką 1574 r. (Ibid. 23 f. 277). Aleksy, syn Walentego, zastawia Gąsiory 1588 r. (Ibid. 36 f. 107). Marcin, syn Piotra, kwituje Sokołowskiego 1604 r. (Ibid. 52 f. 476). Jerzy, po Wawrzyńcu, kwituje Bielickiego 1608 r. (Ibid. 55 f. 12). Maciej, syn Pawła, sprzedaje Gąsiory Bielickiemu, który przyznaje sumę bratu jego Kasprowi 1614 r. (Ibid. 60 f. 367 i 8). Adam, syn Macieja, zastawia pole Kurzejamy w Gąsiorowie 1615 r. (Ibid. 61 f. 307). Jan, żonaty z Wietrzychowską 1616 r. (Ibid. 61 f. 322 i 393). Maciej i Jakób, synowie Wojciecha, 1621 r. (Ibid. 66 f. 774 i 67 f. 166). Andrzej i Mikołaj Aleksander pisali się z województwem brzeskiem-kujawskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Jakób, Jan i Mikołaj, z województwem poznańskiem, Jan z województwem kaliskiem, inny Jan z województwem łęczyckiem, Stanisław z województwem inowrocławskiem, inny Stanisław z województwem krakowskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Chryzostom wspólnie z żoną, Jadwigą z Moszczeńskich, kwitują Moszczeńskich 1719 r. (Gr. Przed. 84 f. 67). Aleksander, poseł województwa krakowskiego, z temże województwem, Piotr z województwem inowrocławskiem, a Walenty z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Michał, skarbnik orłowski 1790 r.

Oprócz już wymienionych legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Józef, syn Augustyna i Zuzanny Majewskiej, wnuk Józefa, 1772 r. właściciela Domaniewa, w 1843 r.; Hipolit, syn Marcina, wnuk Wojciecha, 1846 r.

Potomkowie Jana, właściciela Łempic 1700 r., który pozostawił dwóch synów: Adama i Wojciecha. Jakób, syn Adama, z Anny Asmanówny, miał syna Franciszka, 1854 r.

Marceli, syn Wojciecha, z Józefy Kołakowskiej miał synów: Szczepana, 1852 roku i Andrzeja, 1853 roku; Maurycy, syn Tomasza, wnuk Mikołaja, 1852 r.; Floryan, syn Michała i Agnieszki z Lisowskich, wnuk Walentego, 1853 r. (Akta b. Her.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi: Jan i Szczepan, synowie Waleryana i Maryanny Czerneckiej, wnukowie Józefa i Elżbiety Duckiej, w sądzie grodzkim halickim 1782 r.

Ignacy Ksawery, syn Józefa i Agnieszki Wiklińskiej, wnuk Jakóba i Teresy Sobańskiej, ożeniony z Agatą Ossowską, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku, a synowie jego: Jan i Wincenty i wnuk Jan, syn Feliksa i Józefy z Gaździków, 1830 r.; syn zaś tego Jana i Aleksandry z Maszewiczów, Juliusz Aleksander, 1862 r.

Maciej Kuczyniec, syn Jana i Agnieszki Kramskiej, wnuk Kazimierza i Maryanny Śliwińskiej, w sądzie ziemskim lwowskim, a Maciej, Antoni i Jan, synowie Wojciecha i Anny Towarnickiej, wnukowie Jana i Maryanny Pużyńskiej, w sądzie grodzkim trembowelskim, 1782 r.

Ignacy Cypryjan, ur. 1766 r., syn Aleksandra, dziedzica Zagórzan i Maryanny Majerównej, zostawił z Anny Nawrockiej, córki Jana, synów: Aleksandra, ur. 1807 r. i Adama, ur. 1809 r Kazimierz, inżynier górniczy, zaślubił we Lwowie 1892 r. Dorotę Biernacką. Wilhelm umarł w Krakowie 1892 r.

GĄSIORSCY. Józef, Jan, Paweł i Grzegorz, synowie Antoniego i Katarzyny Jędrzejowskiej, wnukowie Jana i Joanny Spaczyńskiej, i Ignacy, syn Kazimierza i Maryanny Gawrońskiej, wnuk Marcina i Rozalii Spaczyńskiej, a wszyscy pięciu prawnukowie Dominika i Anny z Gołębiowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

GĄSKOWIE h. GĄSKA w województwie sieradzkiem. Pawlik Gąska z synami: Grzegorzem, Zbrosławem i Wacławem, w orszaku ks. Kazimierza Łęczyckiego 1256 r. w Sadkowie (Rz. M.). Mikołaj Gąska, proboszcz Bożogrobców w Miechowie 1335 r., żył jeszcze 1376 r. Świętosław z Cissowej, komornik podkomorzego sieradzkiego 1401 r. (Łag. i Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj świadczy w Sieradzu 1400 r. (Zs. Sier. II f. 118). Ten sam Mikołaj z Równej h. Gąska, świadczy przy wywodzie szlachectwa w Brodni 1408 r., razem z Pawlikiem z Drużbina i Rzekty (Łag.).

GĄSOWICZOWIE herbu ŚLEPOWRON. Stanisław, podwojewodzy bielski 1746 r., miał syna Pawła, którego syn Michał pozostawił synów: Władysława i Stanisława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. (Akta b. Her.).

GĄSOWSCY v. GĄSSOWSCY v. HUSOWSKI h. GARCZYŃSKI i h. GRZYMAŁA. Podług wszelkiego prawdopodobieństwa, te dwa domy różnych herbów, dziedziczyły i wzięły swoje nazwiska od kilku wsi, leżących w ziemi bielskiej, jak Gąsówka - Skwarki, Gąsówka-Osse, Gąsówka - Bagno i t. d. Na dwóch pierwszych Gąsówkach dziedziczyli bezwątpienia Gąsowscy h. *Garczyński.* Ponieważ trudno jeść dojść obecnie, do którego domu występujący w aktach Gąsowscy należą, razem ich zamieszczam.

Herb Garczyński.

Herb Grzymała

Jan Gąsowski v. Husowski otrzymał od Aleksandra Jag. przywilej na podkomorstwo bielskie, lecz Raczko, sędzia ziemski bielski, nie dopuścił go do sprawowania urzędu. Król Zygmunt odroczył 1522 r. rozpoznanie wniesionej z tego powodu przez niego skargi, która jednak

pomyślnie musiała się dla niego zakończyć, skoro w 1525 r. tytułuje się podkomorzym i urząd ten piastował do 1547 r., w którym go złożył dla podeszłego wieku, a otrzymał go syn jego Stanisław (ML. 10 i 62: Mil.). Jan, właściciel Gąsówki-Skwarki i Gąsówki - Osse, nabył 1544 r. Kramkówkę, Sieńkowszczyznę, Nowosiółki i Popielnik (Mil.). Pisał się czasem Janem Skwarkiem z Ossego. Synowie jego: Stanisław i Maciej.

Ten ostatni zapisał sumę 1554 r. żonie swej, Juliannie z Glinków, córce Łukasza (Mil.).

Stanisław, po ojcu podkomorzy bielski 1547 r, miał dwie żony: Annę Wojniankę, córkę Marcina i Agnieszkę N. Córki jego: Małgorzata, 1549 r. żona Michała Bajkowskiego i Dorota, żona Jakóba Łupińskiego (Mil.). Synowie: Jan, Jakób, Stanisław, Paweł, Marcin, Rafał i Maciej. Sześciu ostatnich urodzeni z Agnieszki (Mil. i Wyr. Lub. 11 f. 128). Z nich: Jan żonaty 1581 r. ze Stanetą Bajkowską, a Maciej, właściciel Dąbrówki 1594 r., z Lukrecyą Kumelską, córką Stanisława. Marcin dziedziczył na Ossem (Mil. i Wyr. Lub. 42 f. 490 i 627). Potomkowie Stanisława, podkomorzego bielskiego h. *Garczyński*, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, mianowicie:

Tomasz, syn Krzysztofa, 1849 r. i syn jego Józef, urodzony z Franciszki Kruszewskiej, 1851 r. Jan, syn Leonarda i Franciszki Jabłonowskiej, Józef, Marcin i Jan, synowie Mikołaja i Maryanny Pruszyńskiej, 1861 r. (Akta b. Her.).

Aleksander Józef, dziedzic na Skwarkach, stolnik bielski 1691 r., podkomorzy bielski 1712 r. Był on podstarościm i sędzią grodzkim brańskim 1695 r., a pisarzem grodzkim 1680 r. Brat jego Anzelm Kazimierz, burgrabia grodzki brański 1699 r.. burgrabia bielski 1702 r., w tym ostatnim roku został podczaszym bielskim (Zap. Lub. 66 f. 821). Szymon, z regenta grodzkiego brańskiego, skarbnik podlaski 1706 r. Jakób, wojski bielski 1753 r. Antoni, z komornika ziemskiego, pisarz ziemski bielski 1790 r. Ten sam pewno Antoni, zmarły przed 1811 rokiem, pozostawił synów: Jana i Karola, oraz córki: Katarzynę Gażycową i Juliannę Święcką. Nikodem, oficer b. wojsk polskich 1824 r., kawaler Legii honorowej i Virtuti Militari.

Stanisław, skarbnik bielski, właściciel Woli Juchnowickiej 1728 r., miał syna Krzysztofa, po którym zostało trzech synów: Franciszek, Andrzej i Michał. Szymon, syn Franciszka, miał syna Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. Jan, syn Andrzeja, miał syna Leona, wylegitymowanego 1852 r. Wojciech, syn Michała, miał syna Pawła, żonatego z Franciszką Kamińską, którego synowie: Julian i Józef 1861 r., a Wincenty 1862 r., legitymowali się ze szlachectwa (Akta b. Her.).

Józef, właściciel Gąsówki-Skwarki 1744 r., żonaty z Kunegundą Krassowską, miał czterech synów: Antoniego, Ignacego Bonawenturę, Adama i Michała. Karol, syn Antoniego i Franciszki Dąbrowskiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Ignacy Bonawentura, burgrabia grodzki warszawski 1781 r., a komornik ziemski 1791 r. i komisarz cywilno - wojskowy, właściciel dóbr Otrębusy, żonaty 1-o v. z Teklą Usińską, 2-o v. z Barbarą Łożyńską, z pierwszej żony pozostawił syna Piotra, wylegitymowanego ze szlachectwa 1838 r. Kazimierz i Franciszek, synowie Adama i Reginy z Markowskich, legitymowali się 1839 r., a potomstwo Michała, idące po synie jego Pawle, mianowicie synowie: Wiktor,

Spirydion i Wojciech, i wnukowie: Rajmund, Antoni, Teodor, Artur i Leon, synowie Franciszka, 1846 roku (Ibid. i DW. 99 f. 713; 109 f. 774 i 998; 108 f. 422 i 107 f. 598).

Oprócz wyżej wymienionych wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z h. *Garczyński* następujący Gąsowscy: Potomstwo Tomasza, idące po synie jego Stanisławie, żonatym z Franciszką Podbielską; syn Franciszek i wnuk Tadeusz, syn Jana, 1847 r.

Potomstwo Baltazara, wojskiego bielskiego, 1684 r., który miał syna Bazylego, tego syn Marcin, pozostawił syna Adama, po którym było synów dwóch: Franciszek i Jan. Franciszka z Konstancyi Rakowskiej, syn Józef, a Jana z Teresy Grochowskiej syn Feliks, 1850 roku. Antoni, syn Wincentego i Katarzyny z Jamiołkowskich, wnuk Macieja, prawnuk Mateusza, 1862 roku (Akta b. Her.).

Stanisław, syn Stefana, właściciel Łapy i Korczaków 1598 r. Urszula, córka Zygmunta, za Strzyżowskim 1594 r. W tym ostatnim roku dziedziczyli na różnych Gąsówkach: Wawrzyniec i Stanisław, synowie Jakóba, Jan, syn Michała, Stanisław, Michał, Maciej i Sebastyan, synowie Marcina, Sebastyan, syn Wawrzyńca i Michał, Jan i Grzegorz, synowie Macieja, a 1599 r. jeszcze Jakób, Stanisław, Rafał, Mateusz, Marcin, Paweł i Jan, synowie Stanisława i Krzysztof, Marcin, Bartłomiej i Stanisław, synowie Bernarda (Wyr. Lub. 76 f. 784; 58 f. 1002; 59 f. 45 i 435; 80 f. 299).

Kazimierz pisał się z ziemią mielnicką, na elekcyę Stanisława Augusta. Szymon, syn Wawrzyńca i Krystyny z Olęckich, sprzedał 1794 r. część swoją na Tworkach, Sasinach etc. bratankowi swemu Mateuszowi, synowi Augustyna i Krystyny z Malinowskich (DW. 110 f. 60). Faustyn i Romuald, synowie Jakóba, podczaszego nowogrodzkiego i Maryanny z Cieciszewskich, w 1773 r., a Józef, chorąży gwardyi W. Ks. Litewskiego i Ignacy, synowie Kazimierza, wnukowie powyższego Jakóba, sprzedali 1790 r. Szydłowskiemu części swoje na Karskiem, Sawiczach i Liszkach (DW. 90 f. 320 i 350; 106 f. 271). Wojciech i Józef dzierżawili 1797 r. wieś Kalisz (DW. 112 f. 294).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z h. *Grzymała* następujący Gąsowscy: Potomkowie Stanisława, właściciela dóbr Kożany, Czerewki i Zajączki, w powiecie brańskim, skarbnika podlaskiego 1722 r., który miał dwóch synów: Wojciecha i Jana. Po Wojciechu szło dwóch synów: Benedykt i Mikołaj. Paweł, syn Benedykta, nabył 1794 r. część dóbr Rząńce i Noski (DW. 110 f. 230) i z Katarzyny Szymborskiej, miał syna Antoniego, wylegitymowanego 1843 roku. Adam, syn Mikołaja, z Maryanny Łopińskiej pozostawił syna Józefa, wylegitymowanego 1851 r. Jan, drugi syn Stanisława, miał syna Antoniego, po którym syn Mikołaj, zostawił syna Mateusza, wylegitymowanego 1843 r.

Potomkowie Franciszka, właściciela dóbr Czerewki 1778 r., po którym pozostało trzech synów: Adam, Paweł i Fabian. Antoni, syn Adama i Petronelli z Zalewskich, legitymował się 1852 r., Jakób, Adam, Józef i Leon, synowie Pawła i Anieli z Roszkowskich, w latach 1851 — 1853, a Jan, syn Fabiana i Zofii z Jabłonowskich, 1853 r. (Akta b. Her.).

GĄSOWSCY h. PRUS II-gi w W. Ks. Litewskiem. Tomasz, horodniczy oszmiański 1745 r., żonaty z Teresą z Michałowskich (Akta IX). Tomasz, miecznik smoleński 1759 r. Tadeusz, horodniczy oszmiański, pisał się z temże powiatem, na elekcyę Stanisława Augusta. Tomasz Stanisław z powiatu oszmiańskiego, podkomorzy wendeński, deputat na Trybunał litewski 1735 roku (Akta XIII). Był on synem Adama, dziedzica Doroszek i miał syna Michała, którego synowie: Józef, Joachim i Andrzej, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1799 r. Marya, córka Jana i Maryi z Meysztowiczów, zaślubiła 1901 r. w Warszawie Jana Skarbka Kruszewskiego.

GĄSOWSCY z Gąsewa, w powiecie brzeskim-kujawskim. Michał, właściciel tej wsi 1566 r. (Paw.).

GĄSZCZYŃSCY h. NIESOBIA z Gąszcza (dziś Gącz), w ziemi chełmińskiej. Protoplastą ich ma być komes Albert, zwany Gąska, ze Stwolna, kasztelan z Wartemberku, który razem z Szymonem Gallikiem, wojewodą wrocławskim, dostał 1276 r. od Alberta, biskupa kujawskiego, dobra Krążno, w brodnickiem. W 1293 r. zrzekł się on pretensyi do wsi Lipszowa, w inowrocławskiem, przyznanej plebanowi z Ciechocinka. W latach 1294—1298 stale go spotykamy w orszaku Łokietka. W 1299 r. za zgodą synów sprzedał Słupię, nad Lutynią, Mikołajowi, wojewodzie kaliskiemu. Synów jego znanych dwóch: Stanisław i Hugo. Rycerz Gansko, 1320 r. w orszaku ks. Wratysława Pomorskiego. Mikołaj Ganska, podkoniuszy inowrocławski 1461 r. (KWP., Rz. M.; Dok.).

GĄSZCZYŃSCY v. GĄSCIŃSCY v. GASZCZYŃSCY z Gąsek, w ziemi warszawskiej. Zwali się dawniej Gąskami. Mikołaj Gąska z Gussina, pisarz ziemski czerski 1409 r. Pełka, właściciel wsi Gąski 1416 r. Mikołaj Ganska z Woli 1416 r. i żona jego Małgorzata, dziedziczą na Gąskach i Woli Gąszczynej 1425 r. (Ks. Czers.). Anna, córka Marcina z Gąsek, za Mikołajem z Czaplina 1521 roku. Piotr Gąszczyński z Gąsek i syn jego Walenty, kwitują Górską 1568 r. Anna Gąska, córka tegoż Piotra, za Pawłem Gośniewskim 1569 r. Walenty i Andrzej, właściciele Gąsek 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 7 f. 41; 10 B f. 400; 33 f. 508; 34 f. 126; 38 f. 402; Paw.; Perp. Czers. 1 B f. 192).

Andrzej, syn Marcina, zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Rembertowską, a zapisał pewną sumę drugiej swojej żonie, Annie z Karnickich 1641 r. (Perp. Czers. 7 f. 401 i 10 f. 281). Wawrzyniec i Marcin, synowie Walentego i Walenty, Wojciech i Marcin, synowie Andrzeja i Zofii z Rembertowskich, Mikołaj, syn Wojciecha, a Trojan, syn Marcina, dziedziczyli na Gąskach w XVII-m wieku (DW. 32 f. 921; 33 f. 75, 80, 131, 533, 802, 1135, 1210; 39 f. 131, 405, 663 i 1694; 45 f. 1787).

Stanisław, syn Andrzeja, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Okęckich, 1655 r. Córki jego: Ewa za Andrzejem Janiszewskim 1688 r.; Teresa za Pawłem Rajęckim 1695 r. i Petronella za Stanisławem Kossowskim 1694 r. (Perp. Czers. 11 f. 737; 14 A f. 324; 14 C f. 203 i 324 i 16 A f. 391).

GĄSZYŃSKI Jan pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II-go. Pewno *Gąsiński*.

Herb Rubież.

GĄTKIEWICZOWIE h. RUBIEŻ. Michał Gątkiewicz, skarbnik dźwinogrodzki, komisarz z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy wierzycieli Piotra Potockiego (V. L.). Z Maryanny Boguckiej syn jego Tomasz, żonaty 1785 r. z Karoliną Korytkowską, pozostawił synów: Wincentego, Józefa i Aloizego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (DW. 101 f. 675 i Akta b. Her.).

Franciszek 1866 r. w kieleckiem. Cezary, dziedzic Smaszkowa w kaliskiem, 1867 r.

Maciej, syn Antoniego Wojciecha i Katarzyny Gorzewskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim. Ożeniony z Katarzyną Horochówną, skarbnikówną chełmską, pozostawił z niej dzieci: Leona, Józefa, Karolinę, Ludwikę i Juliannę. Józefa, z Maryanny Piaseckiej, syn Michał, wpisany do ksiąg szlachty we Lwowie 1866 r.

GBELSCY h. POBÓG z Gbelu v. Kiebła v. Giebła, w powiecie lelowskim. Pietrasz z Gbelu Gbelski, synowiec Mikołaja Randzińskiego, ożeniony z Hanką, dowodzi 1400 r. dziedzictwa Sędowa (St. Pr. P. P. VIII). Marcin, syn Wojciecha, 1422 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan, 1438 r. komornik ziemski krakowski. Mikołaj h. *Pobóg*, dziedzic Gbelu (Lib. Benef.), ożeniony z Małgorzatą Skawińską, dziedziczką Gniazdowic 1485 r. (Helc. II). Synowie jego: Jan 1483 r., a Michał 1487 r., na uniwersytecie krakowskim.

GBELSCY w Prusach. Janik 1481 r. Krzysztof 1487 r. Jan 1501 r. (Kętrz.).

GDASZYCKI Jachim (Jasiek) został archimandrytą lwowskim, halickim, kołomyjskim, kamienieckim, śniatyńskim i żydaczowskim 1522 r. Metropolita Josif mianował go (Isakia) swoim namiestnikiem 1525 roku (M. 35 f. 899 i Akta Zap. Ros. II).

GDESŁAW, podsędek sieradzki 1295 r.; ma być pewno Sdesław, czyli Zdzisław.

GDESZYCCY z Gdeszyc v. z Gdaszyc, w ziemi przemyskiej. Andrzej i Fedko, bracia Dzieciątkowie, dopełnili 1437 r. działu dóbr. Andrzej wziął Gdeszyce, Tomanowice i pół Żydowa, a Fedko—Bylice, Chankowice i pół Żydowa (AGZ. XIII). Patrz *Dzieciątkowie*.

Z innej rodziny był dziedziczący także na części Gdeszyc Jan Pieniek Gdaszycki w latach 1449 — 1495 (AGŹ. XIII — XV).

GDESZYŃSCY h. GOZDAWA z Gdeszyna (dawniej Gdaszyn), w powiecie grabowieckim. Wigand alias Wysga z Gdeszyna, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Tenże Wigand v. Wysga Goszcz z Gdaszyna, chorąży bełski w latach 1488 — 1491. Bracia: Stanisław i Jan Gozdziowie odgraniczają 1532 r. wieś swoją

Czasniki od Niewirkowa. Łazarz Gozdz, dziedzic na Gozdowie, Gdeszynie i Czaśnikach, w powiecie bełskim, wydzierżawia części swoje Starzechowskiemu 1557 r. (M. 89 f. 458). Pan Gozdz, dziedzic Podhorzec, części Oborkowiec i Gdeszyna, w ziemi bełskiej; pani Gozdziowa, dziedziczka części Korczmina, a Anna i Jerzy Gdeszyńscy - Łazisk i Przesułowic 1578 r. (Paw.).

Herb Gozdawa.

Paweł Gdeszyński część swoją w Rzeplinie, w ziemi krakowskiej, sprzedał 1539 r. Kazanowskiemu i jednocześnie zabezpieczył posag żonie swej, Barbarze z Markuszowic (M. 58 f. 128 i 132). Synowie jego: Piotr i Jan 1586 r. (Wyr. Lub. 30 f. 438). Katarzyna z Gdeszyna, wdowa po Janie Sobieskim, prababka króla Jana, zawarła układ z synami 1566 roku. Jerzy i Krzysztof, synowie Mikołaja, dopełnili działu dóbr Przesułowic i Łazisk, w powiecie grabowieckim, 1579 r. Krzysztof, deputat do kwarty rawskiej z sejmu 1596 r., odznaczył się znakomicie pod Pskowem, odbywając wszystkie kampanie ze Stefanem Batorym. Sobiescy przyznali pewną sumę 1608 r. Janowi, Stefanowi, Piotrowi i Markowi, synom Krzysztofa (Zap. Lub. 17 f. 226). Jan odstąpił 1623 r. pobieraną pensyę 3,000 fl. Górskiemu (M. 346 f. 34). Stefan i żona jego Agnieszka, skazani 1643 r. na ustąpienie z dóbr Jachniatyna na Wołyniu (Woł. VI C. f. 87). .Marek, rotmistrz królewski, wspólnie z żoną, Anną Hynkówną, nabył 1643 r. różne królewszczyzny od Złoczowskich na Podolu (M. 188 f. 60). W 1649 r. został podstolim lwowskim. Ewa, żona 1-o v. Borowskiego, 2-o v. Andrzeja Abramowicza Burczaka, dziedziczka Szczytyna w chełmskiem 1691 r. (Akta XXIII).

Kasper i Melchior, synowie Bartłomieja, 1596 r. Melchior, żonaty 1-o v. z Anną z Jedwabińskich, 2-o v. z Anną Rudgierzówną, pozostawił z pierwszej żony synów: Adama i Stefana, którzy zawarli między sobą umowę 1611 r. (Wyr. Lub. 65 f. 579; 22 f. 1383 i 29 f. 811; Zap. Lub. 12 f. 325 i 626).

GDOWSCY z Gdowa, w powiecie szczyrzyckim. Idzi z Gdowa, z żony Offki, miał córkę, którą zabił mąż, czy też gwałtownik, Pietrasz z Myślenic, za co skazany 1396 r. na zapłacenie 60 grzywien na rzecz pozostałego dziecka. Dziecko to, córka Offka, chowała się u babki, a pieniądze złożono u Jakusza Klępa z Gdowa (St. Pr. P. P. VIII). Miroszek z Gdowa pokwitowany 1415 r. przez Wężyka (Helc. II).

Gdów należy w końcu XIV-go i w XV-m wieku w głównej części do Drużynów z Boczowa. Anna za Janem Łaszczem 1582 r. (M. 127 f. 189). Stefan pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Gwidon Władysław, Tolentyn Eustachy, Inocenty Abdon, Straton Cyryl, Sabin i Symforian Longin, synowie Heliodora, wnukowie Mateusza, prawnukowie Sebastyana, praprawnukowie Wojciecha, w 1837 r.; Ignacy z synami: Michałem i Mateuszem, syn Marcina, wnuk Mateusza, 1843 r.; Maryan, Edmunda i Seweryna, dzieci Gwidona, Heliodor i Szczęsny, synowie Stratona, wszyscy wnukowie wymienionego Heliodora, 1857 r., dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

GDUCZYŃSKI Jan, syn Stanisława i Agnieszki z Kakowskich, kwituje Kakowskich 1798 r. (DW. 112 f. 1263).

GEBARDUS, kasztelan głogowski 1209 r. (KWP. I).

GEC Simon, namiestnik nowodworski 1540 r. Patrz *Giec*.

GEDEON (GEDKO), biskup krakowski 1166 r. Brat jego Wojsław 1198 r. (KDM. II). *G.* (Getko), biskup płocki 1206 r. Obaj z rodu Gryfitów. Patrz *Getko*.

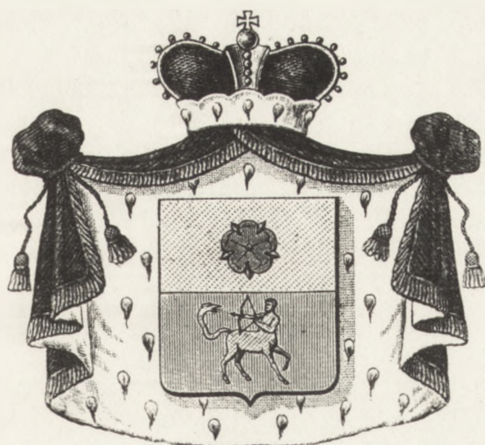
GEDGOŁDOWICZOWIE. Jan, Mikołaj i Stanisław, bojarowie powiatu wilkomierskiego 1547 r. (ML. 48).

GEDGOWD Ignacy, rotmistrz księstwa żmudzkiego, sprzedał 1788 r. Zdaniszki, w powiecie telszewskim (Zs. Telsz.).

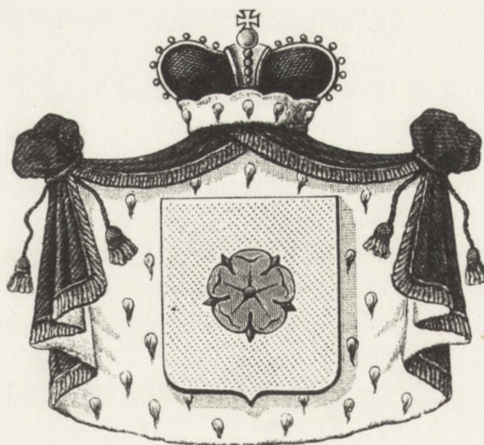
GEDLAROWSKI z Gedlarowa Jan, podstarości lwowski, alias wojewoda grodu lwowskiego 1441 r. Patrz *Jedlarowski*.

GEDORWOCH przyjął na zjeździe w Horodle herb *Topacz* dla siebie i rodziny swojej.

GEDROJCOWIE v. GEDROICOWIE książęta h. WŁASNEGO. Przedstawia on tarczę poziomo przepołowioną, pokrytą mitrą książęcą. W dolnem polu czerwonem złoty hipocentaur, w górnem złotem pięciolistna róża czerwona. Herb ich

Herb książąt Gedrojców.

Herb Poraj książąt Gedrojców.

w tej formie musiał niedawno powstać, gdyż jeszcze Paprocki i Kołajowicz przypisują im za herb Różę, który Niesiecki nazywa *Porajem*.

Książęta Gedrojcowie pochodzą prawdopodobnie z rodu w dawnych wiekach panującego udzielnie na Litwie. Miasteczko Gedroicie, leżące w dzisiejszym

powiecie wileńskim, ze znacznym obszarem ziemi wokół niego, były ich własnością. Mieli nawet swoich chorążych. Z czasem, bardzo rozrodzeni, podupadli majątkowo, tak, że u wielu z nich zatraciła się pamięć pochodzenia książęcego. A że i wielu bojarów gedroickich, podlegających tym książętom, przybierało nazwę Gedrojców, trudno jest dzisiaj nawet często rozróżnić książąt Gedrojców, którzy zarzucili tytuł, od bojarów gedroickich.

Najdawniejszą o nich wzmiankę spotykamy w pierwszej połowie XV-go wieku. Traktat w. ks. Zygmunta z 1433 r. z królem Jagiełłą podpisali: Wojnus, Gogulus i Jagajło Gedroicowie, a pieczęć ich przedstawia różę pięciolistną. W tymże czasie cytowany jest ks. Roman, a w 1495 r. posłował od Aleksandra Jag. do w. ks. moskiewskiego dworzanin jego, książę Jan (Kniaź.).

Herman z Litwy, alias de Kedorothe 1419 r., Wojciech, syn Możejka de Giedroyty, 1460 r. i Mikołaj, syn Jana, 1461 roku na uniwersytecie krakowskim. Z tej rodziny miał pochodzić błogosławiony Michał, zmarły 1485 r., pochowany u Św. Marka w Krakowie.

Zmarły 1524 r. ks. Bartłomiej, z Felicyi, córki Jana Mitkowicza Mlekusa i Miłosławy, 1-o v. Gabryjałowej, pozostawił synów: Mateusza i Krzysztofa, oraz córkę Jadwigę, żonę Jana Radzymińskiego, o czem przekonywa sprawa prowadzona przez tychże w 1555 r. z Gabryjałowiczami, o spadek po Mlekusie (Kniaź.).

Ks. Krzysztof, właściciel Inkietry, którą zastawił 1558 roku (Kniaź.).

Ks. Mateusz, namiestnik kiernowski i mejszagolski 1547 r., chorąży gedroicki 1557 r., namiestnik wileński 1560 r., marszałek królewski, umarł w tymże, lub następnym roku, w którym występuje już pozostała po nim wdowa, Zofia Piotrówna Narbutówna. Synowie jego: Melchior, Kasper, Zygmunt i Marcin. Melchior i Kasper podpisali 1569 r. unię Litwy z Koroną, pierwszy jako poseł województwa trockiego, a drugi powiatu kowieńskiego.

Ks. Melchior, z kustosza wileńskiego, biskup żmudzki. W 1575 r. elekt, a 1576 r. już biskup. Jeden z najgorliwszych biskupów żmudzkich, umarł w Olsiadach 1609 r. Miecz i czapkę poświęcone, przysłane przez Papieża z błogosławieństwem na wojnę, wręczał królowi Stefanowi 1580 r. w Wilnie.

Ks. Kasper, dworzanin królewski 1563 r. (Op. Łuc. 2037), podkomorzy kowieński 1581 r., z Anny Juriewny miał synów: Wojciecha, Bartłomieja i Mateusza, oraz córkę Elżbietę. Ks. Wojciech, żonaty 1604 r. z Barbarą Petkówną. Bartłomiej, właściciel Widziniszek, którego syn Stanisław pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Ks. Zygmunt, syn Mateusza, żonaty z ks. Fedorą Sanguszkówną Kowelską, 2-o v. Stabrowską.

Ks. Marcin, syn Mateusza, starosta abelski 1586 r., starosta wilkomierski 1589 r., wojewoda mścisławski 1617 r. Żonaty 1-o v. z Anną Olechnówną Krzywcówną, 2-o v. z Justyną Jasińską, córką Mikołaja, pisarza wielkiego księstwa litewskiego i Maryny Sapieżanki. Fundował on 1618 r. w Widziniszkach klasztor księży Augustyanów, na który zapisał część tego majątku. Syn jego, ks. Maurycy, potwierdził ten zapis 1622 r. Testamentem sporządzonym 1632 r., zapisał ks. Maurycy Widziniszki córce swej Annie, urodzonej z Katarzyny z Platenbergów, a żonie Jerzego Butlera (Kniaź.).

Ks. Aleksander, z córki Mordasa, pozostawił synów: Jakóba i Jerzego, wymienionych w popisie z 1528 r.

Ks. Jerzy, wspólnie z żoną Maryną, odstąpił 1527 r. trzech służebnych ludzi Radziwiłłowi (ML. 15). Syn jego ks. Adam 1557 r.

Ks. Jakób Aleksandrowicz, żonaty z Katarzyną Szostakówną, miał syna Marcina i córkę Dorotę, żonę Piotra Pawłowicza Sołkowskiego 1562 r.

Ks. Marcin, żonaty z Zofią Ławrynówną, nieżyjący już 1555 r., pozostawił synów: Mikołaja, Jana, Joachima i Piotra, oraz córki: Kachnę, Olenę i Rainę.

Ks. Mikołaj, poborca wileński 1577 r., pozostawił syna Zygmunta, podsędka wileńskiego 1596 r., a sędziego ziemskiego 1612 r. Syn jego Ezeasz i córki: Zofia, żona Piotra Steckiego, chorążego oszmiańskiego, Maryna za Samuelem Pietkiewiczem, podstolim. wileńskim i Helena za Mikołajem Kędzierskim 1631 r.

Ks. Ezeasz, za konsensem królewskim z 1617 r. otrzymał od ojca swego Łowmiany, Soleniki i Solejki. Z dworzanina pokojowego królowej, marszałek wołkowyski 1625 r., z Aleksandry Stanisławówny Pietraczewiczówny, 1-o v. Jewłaszewskiej, miał pozostawić syna Jerzego, łowczego wileńskiego 1689 r. (Kniaź.).

Ks. Piotr, syn Marcina, miał mieć trzech synów: Władysława, Jerzego i Janusza. Ks. Jerzy, podsędek wilkomierski 1598 r., a sędzia ziemski 1607 r. Brat jego, ks. Władysław, podsędek wileński 1595 r., pozostawił syna Marcyana, rotmistrza królewskiego 1605 r., podsędka wileńskiego 1634 r., a sędziego ziemskiego 1647 r., żonatego z Barbarą Semenówną Woynianką, kasztelanką mścisławską, drugą żoną Łukasza Mamonicza, skarbnego litewskiego (Akta VIII). Córki jego: Cecylia, 1-o v. za Mikołajem Puciatą, sekretarzem królewskim, 2-o v. za ks. Andrzejem Kurbskim 1659 r. i Fedora, żona Jerzego Stabrowskiego, kasztelanica parnawskiego, 1652 r. (Ist. Jur. Mat. XXII).

Ks. Jan v. Janusz Piotrowicz, żonaty 1-o v. z ks. Barbarą Andrzejówną Gedrojcówną 1604 r., miał synów: Stanisława i Arnolfa. Ten ostatni żonaty z Judytą Widziską 1617 r., miecznik piński 1641 r., cześnik 1650 r., w końcu wojski piński 1656 r. Synowie jego: Jan, Aleksander i Adam — ksiądz. Ks. Jan, podstoli wileński, nabył 1689 r. część na Gedrojciach od Jerzego 1689 r. Z Elżbiety Prozorówny synowie jego: Benedykt, Jan i Andrzej, dopełnili działu dóbr po rodzicach i stryjach 1718 r. (Kniaź.). Benedykt, z podstolego stolnik wileński po 1733 roku, z Zofii Wołczkówny pozostawił synów: Krzysztofa, Antoniego, Stefana, Stanisława i Aleksandra, z których ks. Stanisław, cześnik wileński i ks. Aleksander, generał-adjutant buławy wielkiej litewskiej, pisali się z województwem wileńskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Z nich:

Ks. Stefan, z proboszcza wileńskiego i sufragana białoruskiego, biskup inflancki 1764 r., a żmudzki 1778 r., umarł 1801 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1765 r., a Orła Białego 1775 r. Przybrał sobie na koadjutora 1790 r. ks. Józefa Gedrojca, archidyakona żmudzkiego, biskupa ortoziańskiego, kawalera orderu Św Stanisława, który po śmierci jego objął biskupstwo żmudzkie.

Ks. Antoni, stolnik wileński 1765 r., generał-major wojsk litewskich i kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r., z Maryanny Wieczfińskiej nie miał potomstwa.

Ks. Krzysztof, stolnik wileński 1764 r., chorąży 1765 r., w końcu podkomorzy wileński, kawaler orderu Św. Stanisława 1777 r., a Orła Białego 1792 r., poseł województwa wileńskiego 1784 r. Synowie jego: Marcin, stolnik wileński 1787 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. i Antoni, chorąży wojsk litewskich 1783 roku (MP.).

Ks. Aleksander, z generał - adjutanta oboźny polny litewski 1777 r., nabył Żołów od brata Stefana 1787 r. (DW. 103 f. 1064).

Ks. Stanisław, cześnik i pisarz grodzki wileński 1765 r., z Barbary Pawłowskiej, miał dwóch synów: Aleksandra i Józefa.

Ks. Aleksander, szambelan Stanisława Augusta 1793 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1794 r., nabył od stryja swego Stefana Rybno i Rybieńko 1790 r. (DW. 106 f. 404). Ożeniony z Aleksandrą Młocką, zostawił synów: Juliana bezdzietnego z Salomeą hr. Wielhorską, Emiliana i Adolfa. Adolf uzyskał w cesarstwie rosyjskiem potwierdzenie tytułu książęcego. Z Anny Szymańskiej syn jego Cezary, ur. 1836 r., kamerjunkier dworu cesarsko-rosyjskiego i marszałek szlachty powiatu trockiego, ożeniony z Salomeą Jaźwińską, zmarł bezdzietny 1899 r.

Ks. Józef, cześnikiewicz wileński, brat Aleksandra, cześnik wileński 1789 r. Na rzecz jego zrzekł się 1793 r. stryj biskup Stefan dożywocia, przysługującego mu na Antopolu i starostwie hutowskiem. W 1806 r. chory na umyśle, sprawował nad nim opiekę brat jego Aleksander, a po śmierci Aleksandra Jan, marszałek gubernii wileńskiej i Antoni, prezydent sądów granicznych wileńskich (DW. 109 f. 201 i 113 f. 1059).

Oprócz wymienionych spytykamy jeszcze bardzo wielu książąt Gedrojców na Litwie. Bartosz, Ławryn, Stanisław i Jerzy Juchnowicze 1528 r.; z nich ks. Ławryn, chorąży gedroicki 1524 r., sprawował opiekę nad dziećmi szwagra swego ks. Bartłomieja Gedrojca (ML. 17).

Stanisław Mingajłowicz, żyjący 1528 r., miał syna Stanisława, który sprzedał pewne grunta ks. Mateuszowi. Ks. Andrzej Gabryelowicz, żonaty 1550 roku z Barbarą Jakóbówną. Siostry jego: Dorota za Janem Sobolewskim i N. za Mikołajem Butkiewiczem (Kniaź.).

Jan Wiktoryn Gabryelowicz, brat przyrodni Felicyi Mlekusówny Gedrojciowej, namiestnik królowej Bony malowicki, pierstuński i bereżnicki 1552 r, starosta skidelski i mostowski, został 1555 r. sędzią ziemskim słonimskim. Ożeniony z Hanną Iliniczówną, miał córki: Zofię i Halszkę. Zofia, żona ks. Hawryły Kambułatowicza, obowiązuje się 1566 r. spłacić wszystkie długi swego teścia (Akta I i XXII).

Maciej, Mikołaj i Abraham Stankowicze, żyli 1528 r. Jakób Abrahamowicz sprzedał część na Lipiszkach 1529 r. Mikołaj, z pierwszej, nieznanej nam żony, miał synów: Jana, Andrzeja i Stanisława; z drugiej— Nastazyi Hostyłównej, synów: Piotra, Mikołaja i Kaspra, oraz córkę Dorotę, za Stanisławem Pruszakiem. W 1546 r. pozwali Pruszakowie książąt Piotra i Kaspra, o wydanie siostrze posagu. W 1547 r. ks. Jan zaskarżył macochę, wówczas żonę ks. Stanisława Jurachy, o zabranie ruchomości po jego ojcu pozostałych. Ks. Andrzej procesuje Maciejowicza 1550 r. Ks. Stanisław, dworzanin królewski, żonaty z Hanną Sołłohubówną 1549 r. Ks. Mikołaj procesuje ks. Elżbietę Adamową Gedroicową 1547 r. (ML. 48, 63, 65 i 66). Kasper, żonaty 1563 r. z Martą Naruszewiczówną, córką Pawła. Piotr, żonaty z Różą Janówną Wołodkowiczówną 1551 r. Córki jego: Zofia i Julianna. Ta ostatnia 1562 r. żona Jana Stanisławowicza Kozłowicza. Andrzej, żonaty z Dorotą Mikołajówną Hlebowiczówną 1559 r. (Kniaź.).

Bohusz i Stanisław Augustynowicze 1528 r. Elżbieta, córka Bohusza, za Stanisławem Jodką 1558 r. (Kniaź.).

Stanisław, Mićko i Jan Paszkowicze 1528 r. Bartłomiej i Hrehory, synowie Stanisława, 1554 r. Jan Paszkowicz, żonaty z Hanną Holatyńską, miał sy-

nów: Kaspra i Stanisława, dworzan królewskich 1549 r. Kasper, żonaty z Elżbietą Janówną Koczerczanką. Mićko Paszkowicz miał synów: Jana, Mikołaja, Feliksa i Baltazara 1528 r. Ambroży, syn Feliksa 1549 r. Po Baltazarze szedł syn Paweł, żonaty z Proksinią Paszkówną 1565 r. (Kniaź.).

Maciek, syn Rafała, żyjący 1528 r., miał synów: Marcina, Jana, Ambrożego, Bartka, Jerzego, Petka i Ławryna, wymienionych w popisie z 1528 r. Michał i Paweł, synowie Marcina, procesują się 1551 r. ze stryjem swoim Janem Maćkowiczem, o spadek po stryju Ambrożym. Bartek miał syna Macieja, który wspólnie z siostrą swą Elżbietą, żoną Kirkora, procesuje 1550 r. książąt: Jerzego Szerejkowicza i Stanisława Ambrożewicza Gedrojców, o napad i rabunek (ML. 66). Jerzy miał synów: Stanisława i Piotra. Stanisław żonaty 1558 r. z Barbarą Łopotówną, córką swego ojczyma (Kniaź.).

Marcin Rafałowicz miał synów: Pawła, Jerzego, Klimka i Krzysztofa, żyjących w drugiej połowie XVI-go wieku. Mikołaj i Hrehory Pukelewicze 1552 r. Hrehory i Jakób Żdanowicze, z których Hrehory, podsędek wileński 1580 roku. Kozłowiczowie Stanisław i Baltazar. Mikołaj i Baltazar, synowie Baltazara, sprzedali Antonosze 1562 r. Stanisław, syn Baltazara, żonaty 1604 r. z Barbarą Szczęsnówną Podlipską, wdową po ks. Mikołaju Jurażycu Gedrojcu. Stanisław Kozłowicz, żonaty 1548 r. z ks. Elżbietą Jerzówną Gedrojcówną, a syn jego Jan z ks. Julianną Piotrówną Gedrojcówną 1562 r. (Kniaź.). Polonia Tomkówna Mozejkowiczówna, wdowa po Szymonie Jakóbowiczu, odstąpiła 1530 r. posag swój, zabezpieczony na Gedroicach i Mieszyszkach, drugiemu swemu mężowi Okołowi Hrehorowiczowi (ML. 2).

Paweł Szymkowicz, prawdopodobnie syn jego, podstarości bielski 1535 r., namiestnik królowej Bony szereszowski 1537 r., namiestnik olicki 1541 r., ciwun i horodniczy wileński, dzierżawca uszpolski, peniański i gieranojski 1545 r., żonaty 1-o v. z córką Macieja Jagiełłowicza, 2-o v. ze Szczęsną Skopówną 1555 r. Umarł w tym ostatnim roku (ML. 43 i Kniaź.). Ks. Jarosz i Floryan na dworze episkopa łuckiego Terleckiego 1590 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 1). Jan, żonaty 1601 r. z Katarzyną Orzeszkówną (Sap. I f. 133). Marcyan w Inflantach 1605 r. (M. 150 f. 243). Ks. Aleksander, żonaty z Teodorą Surynówną, procesuje 1630 r. Steckich o Rowbowszczyznę (Bracł VIII f. 1487). Maryanna z Surynów, wdowa po Tobiaszu i synowie jej: Samuel i Jerzy, procesują Mikołajewskiego 1643 r. o napad na tegoż Tobiasza (Kij. V f. 908).

Karol, Kazimierz, Mikołaj Dominik, Piotr, Samuel Kazimierz i Władysław, podpisali z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Zuzanna Urbanowiczówna, wdowa po ks. Janie i synowie jej: Krzysztof, Kazimierz i Jerzy, procesują Podbipiętę 1663 r. (Arch. XVI).

Ks. Aleksander Malcher Janowicz, proboszcz kaplicy monwidowskiej w katedrze wileńskiej, pleban dzisieński, wróciwszy 1661 r. z niewoli moskiewskiej, w której pozostawał od 1655 r., wnosi manifest o zrabowaniu go i zagarnięciu przywileju na Pawłowicze (Ist. Jur. Mat. XXV). Władysław, horodniczy smoleński 1667 r. Gabryel, Aleksander i Marcin Kazimierz w województwie wileńskiem 1671 r. (Akta VIII). Samuel Kazimierz, wojski mścisławski, pisał się z temże

województwem na obiór Jana III-go. Elekcyę Augusta II-go podpisali z województwem trockiem Benedykt, a z województwem mścisławskiem: Benedykt Fabian, Jakób Fabian, Michał Dominik, Mikołaj, łowczy witebski i Stanisław.

Katarzyna z Piaseckich, podkomorzyna pińska 1705 r. (Akta XI). Leo Dominik, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). Jan, skarbnik żytomierski, sędzia kapturowy wileński 1764 r. (Akta XIII). Arnolf, podkomorzy piński 1759 r. Franciszek, podczaszy wołkowyski, został oboźnym polnym litewskim 1759 r. W 1767 i 1768 r. był posłem z wołkowyskiego powiatu. Michał, Stanisław, Kazimierz i Jozafat w powiecie oszmiańskim, a Stanisław w województwie brzeskiem-litewskiem 1764 r. (V. L.). Stanisław, z powiatem orszańskim, pisał się na elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, podstoli bracławski 1765 r., synowie jego: ksiądz Kasper, kanonik żmudzki, pisarz wielki litewski 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. i Romuald, który 1778 r., będąc majorem, otrzymał vicekomendę brygady husarskiej (MP.). Wsławił się on w bojach z 1792 i 1794 r. i organizował armię litewską, po wtargnięciu Napoleona do Litwy. Gdy powrócił z niewoli, do której się dostał, został generałem dywizyjnym b. wojsk polskich. Umarł w Warszawie 1824 roku. Z Karoliny Borzymowskiej miał córki: Kunegundę za Jerzym Białopiotrowiczem i Barbarę Łucyę za generałem Rautenstrauchem, oraz synów: Aleksandra, szambelana dworu rosyjskiego, zmarłego 1844 r., żonatego z Aliną Podoską i Stefana, generała wojsk francuskich, zmarłego 1855 r., ożenionego z Franciszką Szymańską, z której syn Napoleon, ur. 1821 r. Synem Aleksandra był ks. Romuald, ur. 1842 r., szambelan dworu cesarsko-rosyjskiego, żonaty z baronówną Barbarą Brewern, córką Teodora, generała wojsk rosyjskich, zmarły w Petersburgu 1899 roku.

Ignacy, 1782 r. porucznik, a 1783 r. sztabs-kapitan i następnie podpułkownik wojsk koronnych (MP.), miał syna ks. Albina, ur. 1809 r., którego syn Cezary pozostawił synów: Włodzimierza i Aleksandra (Bork.).

Inny Ignacy, starosta osiecki, w 1767 r. uzyskał ustanowienie jarmarków w mieście Osieku (Kancl. 32 II f. 12). Żonaty z Maryanną z Grabińskich, miał córkę Kunegundę, zaślubioną 1807 r. Józefowi Wawrzeckiemu, generałowi b. wojsk polskich i syna Stefana.

Stefan, właściciel po ojcu Widziniszek, pozostawił syna ks. Antoniego, żonatego z Pauliną Kuszelewską. Syn ich Stanisław, ur. 1836 r. (Bork.). Justyn, syn Benedykta, 1850 r. w Warszawie.

Michał, starosta kleszczowski 1775 r. (V. L.). Tomasz, horodniczy smoleński, komisarz do rozsądzenia sprawy Kuszelewskich, z sejmu 1775 r. Ignacy, oboźny polny litewski 1769 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r. Stanisław, chorąży kawaleryi wojsk W. Ks. Litewskiego, żonaty 1791 r., z Teklą Husarzewską (DW. 107 f. 548). Jan Marcin, starosta chociarowski i Stanisław, chorąży brygady petyhorskiej, dopełnili działu dóbr 1792 r. (DW. 108 f. 622). Antoni, chorąży wojsk koronnych 1783 r. Ulryk, chorąży gwardyi wojsk koronnych tegoż roku (MP.).

Ks. Antoni, wojski szawelski 1792 r. Ks. Antoni, proboszcz koadjutor wileński, kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r. Ksiądz Szymon, biskup adramiteński 1812 r.,

sufragan, koadjutor 1829 r. i administrator dyecezyi żmudzkiej 1838 r., umarł 1844 r. Jako proboszcz żmudzki i infułat szydłowski, został kawalerem orderu Św. Stanisława 1792 r. Ksiądz Ignacy, biskup kassyjski 1824 r., koadjutor biskupa żmudzkiego, umarł 1829 roku.

Bartłomiej z synem Apolinarym i wnukiem Adamem, Kazimierz z synem Hieronimem, Jan i Wincenty, synowie Jerzego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Wawrzyńca, praprawnukowie Stanisława, dziedzica 1641 r. dóbr Dobory i Krupilewszczyzna, w powiecie wilkomierskim, 1828 r.; Wincenty z synami: Piotrem, Tadeuszem i Ignacym, Jakób, Dominik i Onufry, synowie Jerzego, Tomasz i Jan, synowie Macieja, Onufry i Józef, synowie Szymona, a wszyscy wnukowie Andrzeja, prawnukowie Władysława, chorążego 1744 r., w 1804 r.; Jan z synem Józefem i Antoni z synami: Franciszkiem i Mateuszem, synowie Stanisława, wnukowie Stanisława, prawnukowie Stanisława, dziedzica Owil, w wilkomierskiem, w 1819 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tomasz i Jan, synowie Piotra, procesowali się w grodzie wileńskim z Zuzanną Gedrojciówną, w latach 1729 i 1736, o dobra Ambrożyszki. Po Janie zostało sześciu synów: Stefan, ur. 1746 r., Daniel, ur. 1751 r., Wincenty, ur. 1753 r., Piotr, ur. 1755 r., Mateusz, ur. 1763 r. i Bonifacy (metryki w kościele Podbereskim). Nikodem, syn Daniela, ur. 1787 r., Józef, ur. 1792 r., Romuald, ur. 1799 r. Felicyan, ur. 1800 r., Benedykt, ur. 1801 r., Jerzy, ur. 1808 r. i Norbert, ur. 1814 r., synowie Wincentego (metryki w kośc. Glińskim). Józef, ur. 1804 r. i Zenon, ur. 1810 r., synowie Piotra (metryki w kośc. Waygowskim i Retowskim). Franciszek, ur. 1802 r. i Piotr, ur. 1805 r., synowie Mateusza (metr. w kośc. Glińskim), dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia przed Deputacyą Wywodową wileńską, w latach 1810 i 1819 (z Teki M. E. Brenszteina).

Kazimierz, Stanisław, Maciej i Piotr, synowie Jana, posesorowie po rodzicach dóbr Antecesorka, w powiecie wileńskim 1663 r. Kazimierz, syn Piotra, testamentem z 1754 r. (Gr. Wilkomier.), zostawił te dobra odziedziczone po ojcu i stryju 1692 r. synom swoim: Szymonowi, Jerzemu, Jakóbowi, Maciejowi i Andrzejowi. Tych synowie i wnukowie dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1801 r., a mianowicie: Tadeusz z synami: Józefem, Ignacym, Teofilem, Antonim i Franciszkiem, Jan, Ignacy, Adam i Ambroży, synowie Szymona, Mateusz z synami: Janem, Rafałem, Tomaszem i Cypryanem i Mikołaj, synowie Macieja i Antoni z synami: Mikołajem i Józefem, Ignacy i Jan, synowie Andrzeja (z Teki M. E. Brenszteina).

Książęta Gedrojcowie Jurachowie.

Popis szlachty z 1528 r. wymienia książąt Gedroickich - Jurahów: Jurahę Jagajłowicza, Jana, Stanisława i Filipa Jurażyców. Ks. Stanisław Jurażyc żonaty 1547 r. z Nastazyą Hostyłówną, wdową po ks. Mikołaju Gedrojcu. Ks. Szczęsny Jurażyc, żonaty z Barbarą, pozostawił syna Serafina, żyjącego 1554 r. (Kniaź.).

Stefan Batory 1577 r., a Zygmunt III-ci 1598 r., potwierdzili ks. Stanisławowi, żonatemu z Fedorą Fedorówną Mironówną, wdową po ks. Michale Obolenskim, nadanie przez Zygmunta Augusta 64 włók ziemi, w oboleckiej, czy obelskiej

włości pierwszemu jej mężowi (Akta Zap. Ros.). Ks. Mikołaj, żonaty z Barbarą Szczęsnówną Podlipską, pozostawił synów: Jana, Hrehorego i Eliasza, żyjących 1604 r. Ks. Zofia za Jerzym Sulatyckim 1620 r. Maryanna, wdowa po Andrzeju Tomaszewiczu 1636 r. (Kniaź.).

Stanisław pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Józef, świadek na zapisie Markowskich 1731 r. (Akta XI). Ksawery, sędzia ziemski wileński 1803 r. (Akta IX). Patrz *Juraha.*

GEDYGOŁDOWIE v. GEDGOŁDOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Gedygołd, starosta oszmiański, podpisał 1387 r. uposażenie kościoła Św. Stanisława na zamku wileńskim przez Jagiełłę (Skarb Dan.). Prawdopodobnie tenże sam Gedygołd, marszałek wielkiego księcia Witolda 1401 r. Gedygołd, były wojewoda kijowski, podpisał 1411 r. potwierdzenie pokoju Jagiełły i Witolda z Krzyżakami (Cod. Epist. s. XV f. 2). Kojałowicz pisze, że Gedygołd przyjął na zjeździe w Horodle herb *Rawicz,* ale go porzucił.

Mingajło, syn Gedygołda, podpisał z bratem Świwiłem przyrzeczenie panów litewskich z 1401 r., że dochowają wierności królowi polskiemu (Cod. Epist. Vit.).

Jerzy, alias Gedygołd, starosta podolski w latach 1415 — 1423, następnie namiestnik smoleński, w końcu wojewoda wileński w latach 1426 — 1432. Żył jeszcze 1434 r., w którym podpisał nadanie Chożowa Sudymontowi, ale nie sprawował już żadnego urzędu (ML. 2; Skarb. Dan. II f. 137).

Seńko Gedgołdowicz, namiestnik smoleński i kasztelan wileński, zeznał testament 1451 r., w którym umarł. Fundował on wspólnie z żoną Bogumiłą kościół w Radoszkowicach 1447 r.

GEDYMINOWIE v. GIEDYMINOWIE h. POGONIA w W. Ks. Litewskiem. Abraham i Kazimierz z księstwem żmudzkiem, Kazimierz i Władysław z województwem nowogrodzkiem, a Fabian z ziemią halicką, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Antoni Gedymin, podstoli buski 1729 r., żonaty z Magdaleną Makowiecką (Gr. Kamien. z 1725 r. i M. 224 f. 665). Maryanna za Józefem Mierzejewskim 1731 r. Jakób Gedymin, właściciel dóbr Wejliszki, żonaty z Franciszką Kuszelewską, pozostawił syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. Tego syn Oskar Rajmund, urodzony z Eleonory z Szuksztów, legitymował się 1848 r. (Akta b. Her.).

Tomasz z synami: Franciszkiem i Józefem, Kazimierz z synem Antonim, Jakób, szambelan dworu polskiego, z synami: Janem, Józefem, Wincentym, Leonardem, Mikołajem i Stanisławem, synowie Jerzego Antoniego Kiejstut-Giedymina, dziedzica 1762 r. dóbr Pojusze i Gloryszki na Żmudzi, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1803 r.

von GEHEME Abraham, dworzanin królewski, otrzymał indygenat na sejmie 1658 r. (V. L.). Herb jego u Ostrowskiego Nr. 1108. Jakób von *Gehema* pisał się z województwem pomorskiem na elekcyę Augusta II-go. Aldegunda, córka Daniela Ernesta i Eleonory Elżbiety de Komicke, żona Aleksandra Janitza w pierwszej połowie XVIII-go wieku (DW. 71 f. 842).

[GEIGER Jan Marcin, chorąży 1780 r., a porucznik wojsk koronnych 1786 r. (MP. i DW. 102 f. 1060).]

GEMBARTOWIE v. GĘBARTHOWIE h. JASTRZĘBIEC (ŁAZĘKI), w ziemi dobrzyńskiej. Akta radomskie z 1535 r. wspominają o Hieronimie Gembarcie, właścicielu dóbr Kamienicy, a akta przedeckie z 1539 r. wzmiankują, że miał córkę Annę (Rad. Inscr. Decr. VIII f. 84 i Gr. Przed. 2 f. 289). Wojciech, właściciel 1564 r. Sokołowa i Sokołówka, w powiecie konińskim, a Michałkowa i Wierzbicy, w ziemi dobrzyńskiej (Paw.), z Zofii Lasockiej pozostawił synów: Bartłomieja i Jana.

Bartłomiej, właściciel Sokołowa i Sokołówka, sprzedał te dobre Smarzewskiemu 1599 r., z którym synowie jego: Marcin i Samuel, procesują się 1600 r. (Gr. Przed. 18 f. 308; 42 f. 71; 47 f. 51 i 68; 48 f. 614).

Jan, syn Wojciecha, właściciel Nowogrodu, w ziemi dobrzyńskiej, żonaty z Katarzyną Nowodworską ze Strzałkowa 1589 r. Mikołaj, opat płocki 1590 r. (Wyr. Lub. 33 f. 1063 i 41 f. 403; DW. 56 f. 928).

Hieronim, starosta skierniewicki za prymasa Baranowskiego, w latach 1608 — 1615. Wojciech, stolnik dobrzyński 1614 r. Syn jego Stanisław Dadźbóg, łowczy dobrzyńskl 1641 r. Stefan, skarbnik dobrzyński 1650 r., pisał się z ziemią dobrzyńską, na elekcyę Jana Kazimierza. Był on majorem w regimencie Czarneckiego, wojewody kijowskiego i zginął na Ukrainie. Syn jego Michał, urodzony z Zofii z Korczyna, ma sprawę w Trybunale lubelskim 1664 r. (Zap. Lub. 44 f. 45 i 394; 48 f. 690; Lauda z. Dobrz.). Wojciech, podczaszy dobrzyński, poseł tejże ziemi na elekcyę 1669 r. (Lauda z. Dobrz.). Mikołaj, ożeniony z Zofią Korczmińską, 1-o v. Bełżecką 1655 r.

Aleksander, łowczy dobrzyński i poseł na elekcyę 1669 r., ożeniony z Anną Kossobudzką. Syn jego Hieronim, z żony, Maryanny Kamieńskiej, zostawił syna Aleksandra Mikołaja, ur. 1700 r., kanonika gnieźnieńskiego, dwukrotnego prezydenta Trybunału koronnego, zmarłego 1762 r. Drugim synem łowczego miał być Franciszek, którego z Teodozyi Bielińskiej syn Józef, ur. 1743 r., wstąpił do Jezuitów, a po kasacie zakonu został kanonikiem gnieźnieńskim 1785 r., kantorem 1791 r., biskupem sufraganem 1814 r., zmarł 1821 r. (Kor.).

Adam, łowczy dobrzyński 1685 r., deputat na Trybunał koronny 1693 r. Syn jego Ignacy, deputat na Trybunał radomski 1736 r. (Lauda z Dobrz.), następnie podsędek dobrzyński 1738 r. Stanisław, skarbnik dobrzyński, rozstrzelany przez Szwedów 1703 r. (Ibid.). Teresa 1-o v. za Maciejem Kobylińskim, podstolim wyszogrodzkim, 2-o v. za Józefem Rumockim, podstolim dobrzyńskim 1725 roku (DW. 65 f. 1177).

Stanisław, z Elżbiety Karnkowskiej, kasztelanki dobrzyńskiej, 2-o v. Stanisławowej Przeciszewskiej, zostawił córkę Teresę Piekarską i syna Kazimierza, wojskiego dobrzyńskiego, który sprzedał 1688 roku Karnków, odziedziczony po matce, Adamowi Karnkowskiemu (Gr. Płoc.). Synowie jego: Stanisław, Michał Dadźbóg i Mirosław, sprzedali 1699 r. prawa swe do Leźnicy po Karnkowskich Przerębskim.

Michał podpisał elekcyę Augusta II z ziemią dobrzyńską. W 1709 r. został podstolim dobrzyńskim (Gr. Łęcz. i Akta Tryb. Lub.). W 1716 r kwitował Dąbrowskich (Gr. Płoc. Wiecz. 171 f. 336).

Mirosław, skarbnik dobrzyński 1740 r., żonaty z Konstancyą Paprocką, oprócz synów Piotra i Felicyana, pozostawił córki: Rozalię, Maryannę Mioduską, podczaszynę rypińską i Teresę Kretkowską, starościnę kowalską, w sprawie których wyznaczoną została z sejmu 1775 r. komisya, dla wydzielenia im części majątku ojczystego (V. L. VIII f. 246).

Kasper, dziedzic Kamienia, sędzia apelacyjny 1807 r., sędzia pokoju w Kaliszu 1809 roku.

GEMBARZEWSCY vel GĘBARZEWSCY vel GEMBORZEWSCY herbu HABDANK i h. OGOŃCZYK z Gembarzewa, w pow. radomskim. Przecław z Gembarzewa 1416 r. świadczy w Czersku (Ks. Czers.). W drugiej połowie XV-go wieku dziedziczyli na Gembarzewie Jakób i Mikołaj, bracia Powalici (Dług.). Z czasem nabyli tę wieś Habdankowie i dotąd oni z tem nazwiskiem istnieją. W 1508 r. właścicielami tej wsi byli: Jakób i syn jego Daniel (Paw.).

Wyroki lubelskie z lat 1590 — 1595 wspominają o Pawle, Marcinie i Krzysztofie (Ks. 41 f. 550; 43 f. 424 i 62 f. 151). W tymże czasie żył Stanisław, żonaty z Anną Przedworską (Perp. Czers. 2 f. 428). Ignacy, komendarz kościoła Opalińskiego, w hrubieszowskiem, spalony przez Kozaków 1649 r. (Akta XXIII). Stanisław i Stefan podpisali z województwem sandomierskiem, a Aleksander z województwem bełskiem, elekcyę Augusta II-go.

Herb Habdank.

Maryanna, córka Dominika i Katarzyny Boguskiej, wnuczka Gabryela i Elżbiety Ziołkowskiej, wyszła za Franciszka Gorzkowskiego, a syn jej sprzedał 1758 r. wsie Kłoski i Kłoskową Wolę Ignacemu Pawłowi Gembarzewskiemu (DW. 80 f. 302).

Stanisław, syn niegdy Samuela i Krystyny Komornickiej, dziedzic części Gembarzewa, ożeniony z Konstancyą Sulikowską, córką Olbrachta, nabył 1683 r. od teścia Grzmucin i Wojsławice. Dzieci jego: Barbara, żona Andrzeja Romanowskiego, Antoni i Jacek. Ten ostatni, miecznik ostrzeszowski, zeznał 1730 r. zapis dożywocia z żoną, Apolonią Gasparską, wdową po Stanisławie Zaklice. W 1742 r. nabył on od Stupnickich części Bereznicy i Błażowa i pozostawił córki: Franciszkę za Antonim Witosławskim; Teresę za Marcinem Żeliszewskim i synów: Kazimierza i Michała bezdzietnych, i Pawła i Jana, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim Z nich:

Paweł, ur. 1731 r., sędzia grodzki buski 1767 r., dziedzic Łaszczowa i Typina, z żony Liniewskiej pozostawił córki: Anastazyę, Katarzynę i Paulinę. Był on komisarzem, wyznaczonym z sejmu 1768 r., do rosądzenia sprawy Orłowskiego z Grabianką. Jego synem miał być Józef, żonaty z Teresą z Hoffmanów, którego synowie: Michał 1841 r., a Filip 1862 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie. Michał ma syna Bronisława.

Jan, drugi syn Jacka, ur. 1733 r., łowczy nurski, vicesgerent grodzki przemyski, dziedzic Bereznicy, z Eleonory Wydżdżanki pozostawił dzieci: Teklę, Antoninę, Józefa, Faustyna, Tomasza i Joachima (Gr. Radom. i Przemys.).

Dominik, syn Gabryela i Katarzyny Korzeniowskiej (Gr. Bełs. z 1710 r.), ożeniony z Katarzyną Bogucką, pozostawił dzieci: Józefa, Maryannę, Wiktoryę i Antoninę. Józefa z Anny Lewińskiej synowie: Jan i Teodor, legitymowali się 1795 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Tomasz, Józef, Faustyn, Michał, Tekla i Antonina, dzieci Jana, 1823 r. (Akta Wydz. St. Galic.).

GEMBARZEWSCY v. GĘBARZEWSCY z Gembarzewa, w powiecie gnieźnieńskim. Akta pyzdrskie z 1390 r. wspominają o Zofii, córce Bogusza z Gembarzewa (Leksz.). Hektor z Gembarzewa, 1430 r. dziedzic obu Gembarzewów, zawarł 1445 r. układ z kapitułą gnieźnieńską o dziesięciny (A. Capit. Gnesn.). Małgorzata, wdowa po Wojciechu Gembarzewskim z Gembarzewa i syn jej małoletni Wojciech, wyprawili 1498 roku na wojnę turecką konnego w orszaku Mielżyńskiego Jan i Marcin, dwaj drudzy małoletni synowie Wojciecha, wyprawili na tęż wojnę z Gembarzewa konnego, w orszaku Lubowskiego (St. Pr. P. P. VII. 470 i 612).

GEMBICCY h. JASTRZĘBIEC z Gembic, w powiecie łęczyckim. Budek z Gembic i synowie jego: Bogusław i Bolesta w latach 1389—1397 mają sprawy różne w Łęczycy. Adamek 1381 r. Dobek 1391 r. Łazęka z Gembic świadczy 1393 r. (Łęcz. I i II).

GEMBICCY h. NAŁĘCZ z Gembic pod Czarnkowem, w powiecie poznańskim. Andrzej z Gembic, podłowczy gnieźnieński 1367 r. Maciej Maczuda z Gembic, kasztelan szremski 1397 r. Jeżeli ten sam Maciej Maczuda jest potem wojewodą gniewkowskim, czyli inowrocławskim 1398 r., to nie należy do tego domu, ale jest h. Leszczyc (Pis. Dz. Pol. IX. Potk. 1401 r.) i pisał się z Gembic, w kruszwickiem.

Herb Nałęcz.

Wszebor z Gembic, na sądzie w Poznaniu 1391 roku (Leksz.). Sulisław, syn Sulisława z Gembic, 1405 r., Jan, syn Guntera, 1410 r., Jan, syn Marcina, 1441 r., Maciej, syn Jana, 1472 r., Stanisław, syn Macieja, 1487 r., na uniwersytecie krakowskim.

Regestra poborowe z 1580 r. wykazują, że właścicielami Gembic byli: Marcin, Paweł i Wawrzyniec Gembiccy (Paw. i Kor. Arcyb. III). Jakób świadczył 1564 r. przy wywodzie szlachectwa kanonika Nienieńskiego w Poznaniu.

Andrzej z Gembic Gembicki, rozgranicza się z Wyszyną 1452 r. Syn jego Walenty, żonaty z Jadwigą Wyleżyńską, pozostawił dwóch synów: Piotra i Wojciecha. Ten ostatni, ożeniony z Jadwigą Chlebowską, pozostawił synów trzech: Pawła, Jana i Piotra.

Paweł Gembicki, żonaty 1-o v. z Anną Łowęcką v. Ninińską z Łowęcina, właścicielką Boguniewa (Paw.), córką Andrzeja i Heleny Chybskiej, 2-o v. z Reginą Skrzetuską, z pierwszej żony pozostawił syna Wawrzyńca, z drugiej—córkę Reginę, żonę 1-o v. Wojciecha Niałeckiego, 2-o v. Bartłomieja Krzyckiego.

Wawrzyniec, ur. 1559 r. w Gembicach, kanonik poznański i krakowski 1594 r., sekretarz wielki koronny 1595 r., biskup chełmiński 1600 r., kanclerz wielki koronny 1609 r., biskup kujawski, elekt już 1609 r., pozostał kanclerzem do 1613 r., w którym z tego urzędu rezygnował. W 1615 r. został arcybiskupem gnieźnieńskim i prymasem, umarł w Łowiczu 1624 r.

Piotr, drugi syn Wojciecha, żonaty z Dorotą Ninińską z Łowęcina, pozostawił synów: Macieja, Wawrzyńca i Jana. Ten ostatni, podczaszy poznański, zmarły 1602 r., z Katarzyny Cieleckiej pozostawił kilka córek, z których Zofia za Stanisławem Przyborowskim, kasztelanem rogozińskim i synów sześciu: Piotra, Andrzeja, Jana, Stefana, Krzysztofa i Bonawenturę. Ten ostatni, żonaty z Barbarą Chojnicką, nabył od brata swego Krzysztofa starostwo stawiszyńskie, za konsensem królewskim z 1630 r. (M. 178 f. 145). Został on około 1648 r. podczaszym poznańskim, po awansie bratanka swego Pawła, na kasztelaństwo międzyrzeckie.

Piotr, ur. 1584 r., sekretarz królewski, dziekan kujawski, kanonik gnieźnieński i krakowski, regent kancelaryi mniejszej i wielkiej koronnej, następnie dziekan krakowski, proboszcz płocki, administrator dyecezyi krakowskiej 1630 r. i 1631 r., sekretarz wielki koronny 1633 r., opat świętokrzyski i tyniecki, proboszcz miechowski, został podkanclerzym koronnym 1635 r., biskupem przemyskim 1636 r., a kanclerzem wielkim koronnym 1638 r. Biskupem krakowskim jest 1642 roku. Umarł w 1657 r.

Andrzej, kanonik gnieźnieński 1619 r., opat trzemeszyński 1621 r., biskup teodozieński i sufragan gnieźnieński 1628 r., koadjutor biskupa łuckiego Radoszewskiego, po jego śmierci został 1638 roku mianowany biskupem łuckim. Umarł 1654 roku.

Jan, kanonik gnieźnieński 1621 r., a krakowski 1626 r., sekretarz królewski 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 800), proboszcz kruszwicki, kanonik warszawski i opat trzemeszyński 1639 r., regent kancelaryi koronnej 1637 r., sekretarz wielki koronny 1641 r. Kanclerz królowej Maryi Ludwiki, został biskupem chełmińskim 1652 r., płockim 1655 r., a kujawskim 1673 r. Umarł 1675 r. Wszyscy trzej wymienieni bracia podpisali elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, biskup kujawski i obiór Jana III-go.

Stefan, cześnik kaliski 1614 r., kasztelan rogoziński 1617 r., wojewoda łęczycki 1639 r., umarł 1653 r. Starosta nakielski od 1620 r. starostwo to ustąpił za konsensem królewskim z 1631 r. Smoguleckiemu. Marszałek Trybunału koronnego 1643 r. Z Elżbiety Grudzińskiej (M. 167 f. 204), pozostawił synów dwóch: Wawrzyńca i Pawła, oraz córki: Maryannę, 1-o v. Janowę Odrzywolską, 2-o v. Zbigniewowę Ossolińską, starościnę drohicką (Wol. VII C f. 135 i VIII A f. 664); Dorotę, 1-o v. Maciejowę Pstrokońską 1640 r., 2-o v. Hieronimowę Grabińską, kasztelanowę sieradzką; Petronellę, żonę Stefana Korycińskiego 1640 r. i Zofię, ksienię Benedyktynek w Ołoboku.

Wawrzyniec, wojewodzic łęczycki, kanonik krakowski, koadjutor proboszcza miechowskiego, umarł 1652 r. Nagrobek ma wystawiony w Czerny.

Paweł, podczaszy poznański po stryju Krzysztofie 1636 r., podpisał jako kasztelan międzyrzecki, elekcyę Jana Kazimierza, a jako kasztelan łęczycki, obiór Jana III-go. W 1638 r. wspólnie z żoną Barbarą z Rozrażewskich, otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa gnieźnieńskiego z rąk stryja swego

Krzysztofa, a w 1641 r. na wykupienie starostwa mieścickiego od Grudzińskich (M. 183 f. 244 i 186 f. 358). Starostwo to jednak nie wykupił. W 1668 r. otrzymał starostwo dybowskie. W tym ostatnim roku zabezpieczył posag na Ponętowie drugiej swojej żonie, Eleonorze z Mniewskich, która 2-o v. była za Karczewskim, a 3-o v. za Grzegorzewskim (Gr. Przed. 76 f. 502 i Perp. Czers. 18 f. 109). Był on właścicielem Łabiszyna, który nabył od brata swego stryjecznego Andrzeja. Z pierwszej żony pozostawił kasztelan łęczycki syna Stefana, z drugiej— synów: Konstantego i Macieja, oraz córki: Annę za Piotrem Władysławem Boglewskim, stolnikiem czerskim 1701 r.; Elżbietę za Ludwikiem Zielińskim, podkomorzym łomżyńskim i Maryannę, zakonnicę. W latach 1676 — 1678 dysponował kasztelan swoimi majątkami, a córkom posagi na Łabiszynie zabezpieczył. Był on właścicielem Lubiekowa i Cherstopa, które wziął syn jego najstarszy Stefan, Kulinki, Izbic, Łabiszyna, Borzysławic, Barłogów, Grodną, Ponętowa etc. Łabiszyn otrzymał Maciej, który się też hrabią pisać zaczął, tak jak i brat jego Konstanty, odziedziczywszy po nim te dobra (Gr. Przed. 77 f. 451 i 453; 78 f. 18, 105, 107 i 109; Perp. Czers. 16 B f. 74 i 17 f. 316).

Stefan, kasztelanic łęczycki, chorąży płocki 1664 r., kasztelan rogoziński 1669 r., kasztelan płocki 1676 r., marszałek Trybunału koronnego 1679 r., w 1674 roku zabezpieczył sumę żonie swej, Annie z Krasińskich (Zap. Lub. 58 f. 476; DW. 54 f. 2397). Z niej syn Jan, o którym konstytucya sejmowa z 1699 r. wspomina, zmarły podkomorzym poznańskim 1720 r. i córka Maryanna, za Dominikiem Łętkowskim, kasztelanem brzezińskim (M. 278 f. 432). Jana córki: Anna za Baltazarem Ciecierskim i Maryanna za Franciszkiem Mielżyńskim.

Maciej, kasztelanic łęczycki, hrabia na Łabiszynie, starosta nakielski 1701 roku, poseł ziemi kujawskiej 1693 r., a województwa inowrocławskiego 1701 r., żonaty z Dorotą Grotówną, zmarł bezdzietnie (Sig. 15; Gr. Przed. 82 f. 120; 85 f. 73 i Z. Kuj.).

Konstanty, kasztelanic łęczycki, hrabia na Łabiszynie, sprzedał 1713 roku Wołownicę Adamowskiemu, Smerzyn i Smerzynek Staniszewskim (Perp. Czers. 18 f. 21 i 34), a Kołaczkowo Wolskiemu 1715 r. (DW. 62 f. 765). W 1693 r. zabezpieczył żonie swej, Maryannie z Grzybowskich, kasztelance inowrocławskiej, 30,000 fl. posagu (DW. 58 f. 592).

Syn jego Józef Aleksander, chorąży wojsk koronnych 1723 r., sprzedał w tymże roku część Żabieńca i Chojnowa, po matce odziedziczonych, Kolińskiemu (DW. 65 f. 288). W 1736 r. był porucznikiem jazdy wojsk W. Ks. Litewskiego (Perp. Czers. 23 B f. 311). Dzieci jego: Tadeusz, Stanisław, Jan, Władysław, Piotr, Ignacy, Maryanna, Helena, Teresa i Dominika, urodzone z Barbary Traczewskiej, odstąpiły prawa swe do Łabiszyna generałowi Skórzewskiemu 1762 roku (Zł. Ks. IV).

Krzysztof, syn Jana, podczaszego poznańskiego, właściciel Łabiszyna, który nabył 1649 r. od Opalińskich, 1618 r. dworzanin królewski (DW. 46 f. 487), 1634 r. burgrabia krakowski, z podczaszego poznańskiego i starosty gnieźnieńskiego, podstoli koronny 1636 r., stolnik koronny 1638 r., krajczy koronny 1647 r., w końcu kasztelan poznański 1653 r. W 1623 r. otrzymał starostwo stawiszyńskie, które za konsensem królewskim z 1630 r., odstąpił bratu Bonawenturze.

W 1626 r. otrzymał Kalinowiec, Gawronki i Stanomin w województwie brzeskiem, a 1631 r. Szyce (M. 174 f. 114 i 178 f. 372). W 1636 r. odstąpił starostwo kokenhauskie i zygwulskie Rudominie. Żonaty z Krystyną Sapieżanką, starościanką uświacką, wdową po Radziejowskim, wojewodzie łęczyckim, otrzymał dożywocie na starostwie opinogórskiem, którego była posesorką (M. 186 f. 87 i 192 f. 556). Z niej syn Andrzej i córka Helena.

Andrzej, hrabia na Łabiszynie, starosta nowodworski 1660 r., łowczy nadworny koronny 1670 r., otrzymał 1673 r. list przypowiedny na chorągiew kozacką (Sig. 12 f. 68). W 1686 r. został podkomorzym poznańskim, umarł 1688 r. Żonaty z Katarzyną Grzymułtowską, 2-o v. Naramowską, której 1680 roku zabezpieczył 200,000 fl., wspólnie z nią za konsensem królewskim z tegoż roku, otrzymał starostwo ujskie i pilskie od jej rodziców, a starostwo kościańskie 1687 r. (DW. 55 f. 1160; M. 215 f. 398 i 212 f. 135). Córka jego jedyna Helena, wyszła za Adama Iwińskiego, kasztelana brzeskiego-kujawskiego (DW. 91 f. 580).

Oprócz wyżej wymienionych Gembickich, musiała istnieć jakaś uboczna gałąź tego domu, gdyż Roch Gembicki, właściciel na Gembicach jeszcze 1737 r., pozostawił syna Ignacego, żonatego z Kunegundą Osękowską, którego syn Walenty, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.). Wojciech, syn Walentego.

GEMBICCY h. NIECZUJA w województwie ruskiem. Maciej Gembicki z Kuropatnik, wojski żydaczowski 1523 r., pozostawił syna Jana, oraz córki: Małgorzatę, Katarzynę i Elżbietę. Był on 1540 r. posiadaczem Perehińska, ze starostwa żydaczowskiego, którego posiadaczem był i syn jego Jan (M. 73 f. 253; 46 f. 41 i 62 f. 151).

Stanisław i Eustachy, synowie Jana, 1593 r. (Wyr. Lub. 53 f. 569). Łukasz ustanowił pełnomocnika 1658 r. (M. 393 f. 89). Marcin pisał się z ziemią chełmską, na elekcyę Augusta II-go. Antoni podpisał drugi manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

GEMBICKI PETRYCZYN Jan, syn Antoniego i Maryanny Kleszównej, wnuk Dominika i Zofii Skirmuntówny, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

GEMBIŃSKI v. GĘBIŃSKI Jakób, kapitan wojsk koronnych 1778 r. Prawdopodobnie inny Jakób, porucznik kawaleryi wojsk saskich 1783 r. (DW. 94 f. 389; 97 f. 1015 i 99 f. 373).

GEMBKOWIE Wojciech i Jan, współwłaściciele Rudy, w powiecie sandomierskim 1569 r. (Paw.). Pan Jasiek Gambka w latach 1325 — 1334 w sądeckiem (KDM.).

[de GEMEL Justyna, za Janem Działyńskim 1623 r.]

[de GEMMINGEN baron Karol ceduje sumę Grossowi 1784 roku (DW. 100 f. 599).]

GEMZA Mikołaj, podkomorzy czerski 1419 r. Patrz *Staniszewscy.*

GEMZA, podstarości krakowski 1432 r.

GEMZA h. BZURA (LIS) świadek przy wywodzie szlachectwa Chociwskiego 1451 r. (M. 335 f. 42).

GENDERICH Erazm otrzymał szlachectwo 1569 r. (M. 105 f. 82). Już 1540 roku Erazm, Henryk, Wilhelm, Kasper i Jan, bracia Genderychowie de Haydes, mieli otrzymać szlachectwo od Zygmunta I-go (Herb. Król. Pols.).

GENTIL de LANGALLERIE Jerzy otrzymał indygenat na sejmie 1768 r.

GEPPART v. GEPPERT v. GIEPPERT. Antoni Gieppert, nobilitowany na sejmie 1775 r., otrzymał dyplom 1783 r. i herb *Kotwicę* (MP.). Antoni Geppert, sekretarz królewski. w latach 1782 — 1787 (DW. 98 f. 828 i 1206; 103 f 1028), został 1775 r. obrońcą biednych przy sądach asesorskich i referendarskich (Kancl. 55 f. 137). Stanisław Geppert, syn powyższego, urodzony z Maryanny z Sakresów, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.). Córki Antoniego: Józefa Fabianowa Laskowska, wdowa i Maryanna, panna 1817 r.

GERARD, biskup poznański, umarł 1177 r. Miał należeć podług naszych heraldyków do Leszczyców. *G.*, skarbnik brzeski-kujawski 1241 r.

GERAZ, kasztelan bniński 1248 r.

GERBER Dawid, porucznik wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku.

GERDUD przyjął za herb Jelitę na zjeździe w Horodle 1413 r.

GERET Samuel Ludger, doktór obojga praw, syndyk miasta Torunia, otrzymał indygenat na sejmie 1775 r.

GERHARD, kasztelan wiski 1250 r.

GERKOWSKI h. LUBICZ N., regent sądów marszałkowskich 1658 roku (M. 393 f. 89).

GERLACH Walenty, mieszczanin toruński, któremu Zygmunt August potwierdza 1557 r. szlachectwo, nadane jego pradziadowi, Leonardowi de Ende, przez króla rzymskiego, węgierskiego i czeskiego Zygmunta (M. 89 f. 320).

GERLACH von SPARWIN Michał, syn Mikołaja, w Prusach królewskich, żonaty z wdową po Lorku Prük, procesuje 1450 r. Powierskiego (Kętrz.).

GERLADZ Ludwik podpisał drugi manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). To pewno Gerlach, bo są Gierlachowie na Żmudzi h. Ślepowron.

GERLEE h. PELIKAN Karol, właściciel dóbr Janfeld, w powiecie poznańskim, 1698 r., miał syna Walentego, po którym syn Jan Jakób, żonaty z Esterą Schreiberówną, pozostawił dwóch synów: Piotra Leopolda i Karola Gotfryda, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1842 r., oraz Karola, którego syn Jan Otto, legitymował się 1845 r. August Zygfryd, syn Karola Godfryda, wylegitymowany 1849 r. (Akta b. Her.).

GERNISZ Teodor, skarbnik rożański, nie żył w 1693 r.

de GERSCHOFF Antoni, podkomorzy inflancki 1730 r.

GERSTENZWEG, patrz *Jęczmieński*.

GERWARD, z kanonika włocławskiego biskup kujawski 1300 r. Umarł w Awinionie 1323 r. *G.*, kasztelan szremski 1252 r.

GERZEJOWSKI Antoni, syn Macieja i Magdaleny Płochockiej, wnuk Macieja i Konstancyi Godlewskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

GESCHAWOWIE h. WŁASNEGO. Heraldycy nasi opowiadają, że jeden z Jeżewskich h. Jastrzębiec, ożeniwszy się w Prusach, tam osiadł i Geschawem się nazwał, a na pamiątkę tego pochodzenia Geschawowie pisali się z Jeżowa.

Kasper Geschaw otrzymał 1555 r. od króla Zygmunta szlachectwo i herb przedstawiający: na tarczy przećwiertowanej, w polach pierwszem i czwartem błękitnych białą czaplę w lewo, której lewa noga przykuta łańcuchem do kwadratowego marmurowego kamienia, prawa i skrzydła wzniesione do lotu; w drugiem i trzeciem polach złotych ramię w zbroi, z obłoku wychodzące, w ręku trzymające miecz wprost czapli, jakby dla przecięcia więzów ją trzymających. W szczycie hełmu z korony wzlatująca czapla z rozpiętemi skrzydłami, na piersi której mała korona (DW. 61 f. 1118).

Ów Kasper miał dwóch synów: Kaspra i Bartłomieja.

Kasper, opat oliwski i paradyski, sekretarz królewski, mianowany 1563 r. przez króla administratorem części dyecezyi pomorskiej (Theiner), umarł w 1584 r.

Bartłomiej zaś, ale Geschkaw z Konic, otrzymał od Zygmunta Augusta 1570 r. szlachectwo polskie, z dodaniem do pierwotnego jego herbu, czapli przykutej do marmurowego kamienia i ręki zbrojnej, miecz dzierżącej (M. 108 f. 233). Niezrozumiały jest ten dokument wobec przywileju z 1555 r., w którym ojciec Bartłomieja miał już to wszystko w herbie umieszczone.

Tomasz Ernest Antoni Geschaw z Jeżowa, potomek Bartłomieja i Kaspra, generał major milicyi konnej moskiewskiej 1710 r., a wojsk koronnych 1713 r., podkomorzy derpski 1718 r., żonaty z Ewą Ossolińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1712 r. (Gr. Droh.) i wspólnie z nią otrzymał konsens królewski 1713 r. na nabycie starostwa lubocheńskiego od Warszyckich (DW. 61 f. 1118 i 62 f. 285). W 1718 r. nabył starostwo salnickie od Wysockich, na odstąpienie którego Lubienieckim, otrzymał konsens królewski 1720 r. Wsie: Żelechów i Szyińce w wo-

jewództwie podolskiem, otrzymał 1715 r. (M. 222 f. 265; 247 f. 121 i 252 f. 97; Sig. 19). Z córek jego: Katarzyna była za generałem Wilhelmem Mierem. Drugą Barbarę, wymienia Niesiecki za Żelskim.

GETKO, kasztelan sandecki 1249 r.; brat jego Vitgo 1255 r. G., wojewoda płocki 1278 r.

GETOLD Matfiej Tomkowicz, właściciel Berezosy w województwie połockiem 1552 r.; stryj jego Aleksander (Rew. Z. Połoc.).

GĘBA Sasin, podkomorzy gostyński 1408 r.

GĘBCZYŃSCY. Anna Pełczanka, wdowa po Janie Gębczyńskim, zaślubiła 2-o v. Jana Wielogłowskiego 1623 r. Synowie ich: Marcin i Adam 1623 r.; córki: Maryanna Wojciechowa Domaradzka i Zofia, panna 1640 r. (Akta Krak.).

GĘBSCY v. GĄBSCY v. GEMBSCY h. GRYF z Gęby, w powiecie sochaczewskim. Wacław, syn Jana z Gęby, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim. Część tej wsi posiadał 1579 r. Głowacz, którego potomek, Ludwik Głowacz Gębski, syn Krzysztofa, zeznał 1694 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną ze Skulskich (DW. 58 f. 1384). Kasper, syn Stanisława, odstąpił 1597 r. część swoją na Gębie bratu Janowi. W tymże samym roku Kasper zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną ze Strzeżewskich. Jan zabezpieczył 1592 r. posag na Gębie żonie swej, Zofii z Czerwińskich (Perp. Czers. 1 B f. 83 i 107; 1 A f. 246).

Herb Gryf.

Niektórzy z nich dziedziczyli na Dworznie, w powiecie warszawskim. Wacław, żyjący w końcu XVI-go wieku, miał dwóch synów: Mateusza i Wawrzyńca.

Mateusz zapisał sumę Annie Grzegorzewskiej 1614 r.

Wawrzyniec, dziedzic na Dworznie, odstąpił tamże młyn Potrykowskiemu 1611 r. (DW. 39 f. 512; 42 f. 73 i 41 f. 430). Maciej, syn Wawrzyńca, sprzedał część Dworzna Wilskiemu 1641 r., a zabezpieczył posag żonie Annie z Potrykowskich 1648 roku (DW. 49 f. 1942 i 51 f. 396). Córka jego Agnieszka za Janem Podleśnym Widowskim 1683 r., synowie jego: Wojciech, Prokop, Piotr, Walenty i Paweł. Prokop nabył 1687 r. część braci swoich: Wojciecha, Piotra i Walentego na Dworznie (Perp. Czers. 14 f. 75 i 14 A f. 218). Piotr i Walenty pisali się z ziemią czerską na elekcyę Augusta II-go. Wojciech zapisał 1708 r. sumę żonie swej, Katarzynie z Pilików. Prokop zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kosackich. Piotr zeznał 1686 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, Anną z Pabierowskich, a druga jego żona, Maryanna z Izbińskich, kwituje Kurzenieckiego 1727 r. (DW. 59 f. 241; Perp. Czers. 17 f. 64; 14 A f. 178 i 20 f. 318). Z pierwszej żony pozostawił Piotr synów: Kazimierza i Macieja Antoniego. Odstąpił im 1737 r. sumę

na Pabierowicach, część których to dóbr sprzedali w tymże roku (Perp. Czers. 14 D f. 201 i 24 f. 275).

Maciej Antoni zeznał 1728 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Wolińskich, 1-o v. Sosnowską. Z niej córki: Augusta Dorota, Agata żona Jakóba Dmoszyńskiego i Katarzyna, żona Wojciecha Rylskiego 1756 r. (Ibid. 21 f. 50 i 93; 26 f. 32 i 30 f. 290).

Walenty, syn Macieja, żonaty 1700 r. z Maryanną z Wolskich, 1-o v. Stanisławową Laskowską; z niej córka Zuzanna, za Aleksandrem Mroczkiem 1731 r. (Ibid. 16 A f. 279; 25 f. 66; 30 f. 327; DW. 68 f. 51).

Paweł, syn Macieja, zapisał sumę żonie, Maryannie z Orłowskich, 1698 r., a w roku następnym wprowadzony został do Sadkowa (Ibid. 16 A f. 36 i 123).

Stefan zeznał 1681 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Podolszyńskich (DW. 56 f. 148). Jan, syn Grzegorza, sprzedał część swoją na Dworznie 1693 r. (DW. 58 f. 799). Paweł, syn Adama, sprzedał część swoją na Dworznie 1685 roku. Syn jego Paweł, zeznał 1696 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gurbskich. Wojciech, ich syn, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Małaszewską 1732 r. (DW. 56 f. 1585; 59 f. 477 i 68 f. 475). Seweryn żonaty z Konstancyą z Prackich 1700 r. (Perp. Czers. 16 A f. 393). Zofia, córka Adama i Katarzyny z Duninów, za Antonim Jagniątkowskim 1758 r. (Ibid. 31 f. 90). Zuzanna, córka Wojciecha i Petronelli z Zakrzewskich, żona Aleksandra Ciszewskiego, kwituje ojca swego 1732 r. (DW. 68 f. 423).

Kazimierz, syn Stefana i Zofii z Dębskich, siedlisko na Chrzanowie sprzedał 1731 r. Synowie jego: Maciej i Mikołaj, część Chrzanowa sprzedają 1752 r. Chrzanowskiemu (DW. 68 f. 99 i 74 f. 52). Józef, nieżyjący 1776 r., żonaty był z Katarzyną z Rożeckich (Perp. Czers. 35 f. 168). Jadwiga, siostra Kazimierza, bezpotomnie zmarłego, w połowie XVIII-go wieku, za Józefem Błażejewskim (DW. 85 f. 162). Dyzma zawarł intercyzę przedślubną z Trzecieskimi 1798 r. (DW. 112 f. 866). Jakób, syn Wojciecha i Anny z Skarzyńskich, zawarł 1777 r. układ o spadek, po książętach Rużyńskich (Gr. Tremb.).

Walenty, burgrabia grodzki warszawski 1736 r., żonaty z Barbarą Umiastowską, pozostawił syna Franciszka, który w latach 1747 — 1753 sprzedał Zielińskiemu część Wierzuchowa i Umiastowa. Z Urszuli Brzumińskiej synowie jego: Grzegorz i Kasper. Pierwszy sprzedał część swoją na Pawłowicach i Brzuminie Chmielewskiemu 1790 r. Drugi, żonaty z Maryanną Chomicką, miał z niej syna Piotra Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1851 r. (DW. 71 f. 1138; 74 f. 841; 106 f. 1526 i 107 f. 511; Akta b. Her.).

z GĘBY h. WYSKOTA Stanisław, zaświadcza szlachectwo swego współherbownika w Piotrkowie 1411 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

GĘCKOWSKI Andrzej pisał się z województwem inowrocławskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GĘSICCY h. ŚLEPOWRON. Andrzej Gęsicki, rotmistrz królewski 1683 r. (DW. 56 f. 724). Andrzej Gęsicki z bratem pozwani 1686 r. wraz z innymi nowo-

nobilitowanymi przed Trybunał radomski, za zaniedbanie obowiązującej służby wojskowej (AGZ. I). Tenże następnie podstoli bracławski, umarł 1701 r. Józef Korwin Gęsicki, stolnik bracławski 1729 r. Józef, towarzysz husarski buławy wielkiej litewskiej 1748 r. (Akta IV).

GĘSIŃSKI Bazyli i żona jego, Justyna z Boguszewskich, pokwitowani przez Młodziejowskiego 1794 r. (DW. 110 f. 380).

GHERI Dominik otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

GHIGIOTTI Kajetan, kanonik warmiński, sekretarz królewski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. W 1762 r. został agentem królewskim przy stolicy apostolskiej, z pensyą roczną 300 dukatów (Sig. 29). Tenże Kajetan, tajny konsyliarz królewski 1787 r. (DW. 103 f. 1264).

[GHISLIERI de CALDERONI Franciszek Pius, margrabia, senator bonoński, kawaler orderu Św. Stanisława 1780 r., a Orła Białego 1790 r.]

[GHISTELLES de RICHEBURG Aleksander, grand hiszpański, kawaler orderu Orła Białego 1785 r.]

[GHOBERT Jan Dominik, pisarz królewski przy kuryi rzymskiej 1764 roku (MP.).]

[GIALLART Jan Jerzy, porucznik wojsk królewskich 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 177).]

GIBALSKI Jerzy, syn Wojciecha, zeznał 1645 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Goźlińskich (Perp. Czers. 10 f. 600).

GIBASIEWICZOWIE h. GIEJSZ. Stanisław Gibasiewicz, subdelegat grodzki sandomierski 1720 r., miał syna Mikołaja, po którym pozostało dwóch synów: Józef i Feliks. Józefa dzieci zrodzone z Karoliny Weinperner: Antoni, Feliks, Nikodem, Bronisława, Wanda, Karolina, Ludomira i Zdzisława, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie 1847 r., a Feliksa, syn Feliks, urodzony z Wiktoryi Fałtynowskiej, 1849 r. (Akta b. Her.).

[GIBBES v. GIBES Ludwik, major 1775 r., a podpułkownik wojsk koronnych 1781 r. (DW. 92 f. 635 i 97 f. 517).]

GIBICKI Stanisław otrzymał szlachectwo 1662 r. (AGZ. X. 4828).

GIBORTOWIE. Zygmuntowi zabezpieczył sumę Potocki 1709 r. (Gr. Tremb.). Mikołaj, syn Zygmunta, spisał 1710 r. testament w Bilczu (Obl. Gr. Halic.). Pozostała po nim wdowa, Ludwika z Popławskich, 2-o v. Wacławowa Kucharska 1712 r., 3-o v. Antoniowa Ważyńska 1723 r. (Gr. Halic.).

GIBSKI Łukasz pozwał 1634 r. Kossakowskiego i Rudeckiego, o schwytanie na drodze publicznej, uwięzienie i wymożenie na nim zapisu (Woł. V B f. 853).

GIBULOWIE. Maryanna Potencyanna Gibulanka, żona ks. Floryana Druckiego Sokolińskiego, podczaszego orszańskiego i Katarzyna Gibulanka Wawrzyńcowa Konczewska, siostry, procesują się 1695 r. o wieś Gibulicze (Kniaź.).

GIDLEWSCY v. GIDLOWSCY. Jerzy i Marcin Gidlowscy, właściciele Gidel, w powiecie radomskowskim, 1552 r. (Paw.). Jerzy Gidlewski 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 188).

GIDZIELSCY h. PORAJ z Gidel, w powiecie radomskowskim. Marcin, właściciel Zbludowic, w powiecie wiślickim, 1579 r. (Paw.). Jan żonaty z Martą Humnicką 1645 r. (Gr. Przem.).

GIEBUŁTOWSCY h. BERSZTEN z Giebułtowa pod Krakowem. Piotr i Spytek z Karniowa nabyli część Giebułtowa, od Mikołaja z Korzekwicy (Syrokomli), ale że ta część była w zastawie u Ligęzów, więc pozwali 1447 r. Jana z Bobrku o jej zwrot (Helc. II. 3317).

Spytek z Giebułtowa otrzymał prawo niemieckie dla tej wsi 1450 r. (M. 10 f. 57). Stanisław z Giebułtowa 1527 r. w Krakowie. Gabryel Giebułtowski, ożeniony z Barbarą Podlodowską, 2-o v. Janową Czajowską, 3-o v. Sebastyanową Duninową, umarł 1557 r., pochowany w Giebułtowie, gdzie mu syn Kasper wystawił nagrobek. Kasper, dziedzic części Giebułtowa 1581 r., umarł 1623 r., ostatni z rodu, a żona jego Barbara z Ujazdu 1595 r. Córka ich Katarzyna, żona Wawrzyńca z Owczar Pawęckiego, zmarła 1620 r. (Zs. Krak. 34 f. 177 i 49 f. 1145 Wyr. Lub. 59 f. 569; Paw. Napisy nagrobkowe w Giebułtowie).

GIEBUŁTOWSCY h. LIS z Giebułtowa, w powiecie ksiąskim. Jan, najmłodszy syn Krystyna z Koziegłów, kasztelana sandeckiego, z drugiej żony, Katarzyny Oleśnickiej, siostry kardynała Zbigniewa, wziąwszy w działach 1439 r. z braćmi przyrodnimi zamek Bąkowiec z przyległościami, Lgotę Wielką i Małą, Siemierzyce, Dupice, Przyłubsko, Żyrkowice, Podleszyce, Gołuszowice, Giebułtów, oba Kowalikowy, Małaszów i Tochołów, zaczął się nazywać Giebułtowskim, a potomkowie jego dodawali do nazwiska dodatek z Bąkowca, lub z Koziegłów. Jan był wtedy małoletnim i jeszcze 1442 r. jest pod opieką wuja, który dobra jego oddaje w dzierżawę; następnie ma częste sprawy w Krakowie, a żył jeszcze 1491 r. (Helc. II. 2795, 2796, 2807, 3099, 4376).

Herb Lis.

Jan Giebułtowski, właściciel Potoka i Wołaszówki, w powiecie pilźnieńskim 1508 r. i Borka 1536 r. Józef, właściciel Przyłubska, Lgot, Siemierzyc, a Stanisław-Dupic i Żerkowic, w powiecie lelowskim, Jan—Chlebny w powiecie bieckim i Borka, w powiecie pilźnieńskim 1581 r. (Paw.). Józef 1550 i 1557 r. procesuje się z Bzowskimi (Akta Krak.).

Stanisław, właściciel Lgoty, zmarły 1599 r., pochowany w Kroczycach, gdzie mu synowie pomnik wystawili (Star. Mon.). Z Anny Korycińskiej miał czterech synów i pięć córek, z których Jadwiga Adamowa Wojkowska, zmarła 1643 roku (Ibid.). Z nagrobku znani są jego synowie: Jan i Wojciech.

Jan, sekretarz królewski, umarł 1601 r. Nagrobek wystawiony mu przez brata w Kroczycach opiewa: że za młodu wojował przeciwko Tatarom na Podolu, znajdował się przy Zamoyskim pod Byczyną, a za króla Stefana rotmistrzował jeździe (Ibid.).

Brat jego Wojciech, sekretarz królewski 1599 r., za Henryka Walezyusza poseł do Anglii, a za Zygmunta III-go do cesarza Rudolfa, umarł 1623 r., pochowany u Św Trójcy w Krakowie (Ibid.).

Jan Jacek, dworzanin 1643 r., a następnie sekretarz królewski, pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Pozostawił on synów: Wojciecha i Franciszka, z których Wojciech, dworzanin królewski 1665 r., dystrybutor soli krakowskiej 1679 r. (Zap. Lub. 38 f. 505; 47 f. 468; 49 f. 444 i 58 f. 323). Adam zabity przez służbę 1646 r., pochowany w Przemyślu (Star. Mon.). Elżbieta w początkach XVII-go wieku za Mikołajem Świechowskim, sędzią ziemskim sanockim. Anna z Bąkowca Drzewicka, fundatorka klasztoru Bernardynek w Drzewicy, umarła 1630 r. Anna z Bąkowca żona Olbrachta Starołęskiego 1637 roku. Waleryan, dziedzic Borku, ożeniony 1624 r. z Anną Wałkanowską, 1-o v. Wacławową Pobidzińską (Zs. Sanoc.).

Aleksander, syn Marcina, pokwitowany z zapisu 1650 r. W 1654 r. ustanowioną została opieka nad synem jego Marcinem i córkami: Teresą i Maryanną, urodzonemi z Joanny Pęcławskiej. Aleksander miał brata Mikołaja.

Marcin, syn Aleksandra, był właścicielem Babic 1671 r. (Zap. Lub. 42 f. 925 i 54 f. 11; M. 196 f. 60). Mikołaj, pewnie brat Aleksandra, miał dwóch synów: Samuela i Mikołaja, którzy 1668 r. sprzedali Wapowskiemu obszary pól, zwane „Ruwne" (Gr. Sanoc.).

Samuel, ożeniony z Maryanną Jugoszewską, córką Walentego i Anny z Chomentowskich, pozostawił synów: Stefana *Mikołaja*, Samuela, Stanisława, oraz córki: Annę i Zofię 1671 r. (Zap. Lub. 54 f. 11). Z nich: Anna za Władysławem Strzeleckim; Zofia za Maciejem Morykonim; Mikołaj i Stanisław, właściciele Grabownicy 1700 r.

Mikołaj, chorąży żydaczowski, posesor Buniowic 1703 r., ożeniony z Agatą z Czeberak Orzeszkówną, stolnikówną mielnicką (Zs. Przewors. 44 f. 24), miał z niej córki: Krystynę za Franciszkiem Pełką; Maryannę za Pieściorowskim i Różę, 1742 r. żonę Antoniego ze Smogorzowa Wąsowicza, starosty kiślackiego, podczaszego sanockiego (Gr. Sanoc.) i syna Stefana, starostę strachocińskiego, dziedzica Pakoszówki, podczaszego nowogrodzkiego, żonatego z Franciszką Urbańską, z której: Maryanna za Adamem Cieszanowskim i Franciszek, starosta strachociński (Bracł. XV f. 1787), ożeniony z Konstancyą z Pełków. Ich synowie: Józef, starosta strachociński, żonaty z Wiktoryą z Karśnickich, z której synowie: Michał, Onufry, Sykstus i Ignacy, dziedzice Pakoszówki, Lalina, Strachocina i innych, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w ziemstwie sanockiem. Z nich: Józef, poseł sanocki i Onufry, podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, dziedzic Górek i Woli, w sanockiem, 1806 r., miał sześcioro

dzieci. Stanisław (brat Mikołaja), chorąży bracławski, dzierżawca Dobromila 1707 r., ożeniony z Heleną z Kurzenieckich, Marcinową Giżowską, miał córkę Helenę za Stanisławem Łazowskim, cześnikiem trembowelskim 1727 r. (Gr. Przem.).

Stefan Władysław, dziedzic Trzciany, był żonatym z Elżbietą z Irządza Bolestraszycką. Pozostała po nim wdowa pozwała 1667 r. Jana o Trzcianę (Gr. Przem.). Córka ich Teresa za Pogroszewskim, chorążym bydgoskim (Ibid.). Jan, rotmistrz królewski 1658 r. (Zap. Lub. 45 f. 706). Sebastyan, pisarz grodzki żydaczowski 1668 r. Julianna, Maryanna, Konstancya i Ludwika, córki Stefana, 1660 roku (Sig. 3 f. 119). Maryanna z Koziegłów, 1-o v. Andrzejowa Cellarowa, 2-o v. Michałowa Misiowska, podsędkowa krakowska, wdowa 1687 r. Franciszek i Stanisław podpisali z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. Po śmierci Franciszka został poborcą lelowskim Stanisław 1711 r. Jan, podczaszy bracławski, umarł w 1703 r. Mikołaj, cześnik żydaczowski, właściciel Jawornik 1715 r. (Bracł. XV f. 1335). Jakób, cześnik chełmski, umarł 1748 r. N., miecznik sanocki 1754 r.

Marcin *Joachim*, syn Jana i Anny Karnowskiej, ożeniony z Katarzyną Kleczyńską, pozostawił syna Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim. Tego Antoniego syn Wojciech Antoni, miał syna Adama, po którym synowie: Erazm Ludwik, Józef Piotr, Stanisław Piotr i córka Franciszka Ludwika, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 r.; Feliks Mikołaj, syn Erazma Ludwika, tamże 1873 r.

GIEBUŁTOWSCY h. ROMANY, TURZYNA i WĘŻYK z Giebułtowa pod Krakowem. Wieś ta pierwotnie była w posiadaniu Syrokomlów, z których Jan, podsędek krakowski, zamienił jej część na Korzkiew 1352 r. z Przybysławskimi, Jackiem i Sieciechem, a Zaklika sprzedał swoją część 1399 r. Mikołajowi, pisarzowi ziemskiemu krakowskiemu (KDM. i St. Pr. P. P. VIII). Następnie przeszła ona w drobnych działach na własność różnych rodów.

Jakusz Kaczka z Giebułtowa, zwący się też 1376 r. Giebułtowskim z Dulowej, zabezpieczył posag żonie Agnieszce 1390 r. Andrzej z Giebułtowa i Dulowej, świadczy 1400 r. z herbu *Romany*, przy wywodzie szlachectwa w Krakowie 1412 r. . Tegoż herbu dowiódł 1434 r. Piotr, zganiony przez Jana.

Michałek z Giebułtowa Giebułtowski, częste ma sprawy od 1397 r. z sąsiadami, a 1433 r. zaświadcza szlachectwo Koźmickiego w Krakowie z herbu *Turzyna*. Stanisław, syn Jana, procesuje się 1436 r. z Mikołajem, synem Stanisława, o grunt w Giebułtowie (Helc. II. 2625). Świętosław w procesie o prawo niemieckie, świadczy się Zakliką z Janowa 1388 r. Mistrz Andrzej, zwany Wężyk, Dominikanin w Krakowie, wydzierżawił część swoją w Giebułtowie 1408 r. Szymonowi z Giebułtowa, na dwa lata, a 1414 roku tenże Andrzej, profesor Teologii, wydzierżawia całą swoją ojcowiznę za dożywocie bratu rodzonemu, Jerzemu z Chotowej.

Jakób Wężyk z Giebułtowa, komornik ziemski krakowski 1464 r., świadczy w Krakowie 1468 z herbu *Wężów* zawołania *Zachorz*. Ożeniony 1466 r. z Dorotą, córką Niemierzy z Racławic, zabezpiecza jej 200 grzywien posagu i wiana na Rembowie, w ziemi sandomierskiej, a ona mu równocześnie przyznaje 100 grzywien na Racławicach. Synowie jego z pierwszej żony Heleny: Zbigniew i Mikołaj,

a z drugiej żony Anny — Jan, zawarli 1473 r. układ między sobą o dobra macierzyste (St. Pr. P. P. VII i VIII i Helc. II). Michał, kanonik krakowski 1440 roku (Łęt.).

GIECEWICZOWIE v. GIECZEWICZOWIE h. GOZDAWA. Antoni z synami: Dominikiem i Walentym i Jakób, synowie Józefa, Bartłomiej z synami: Wincentym i Janem i Jan z synami: Augustynem i Karolem, synowie Bartłomieja, wnukowie Macieja, prawnukowie Jakóba, dziedzica 1669 r. dóbr Nuprany i Polełuki, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1810 r. Mateusz, ksiądz z Wierzbołowa, zmarł około 1800 r.; brali po nim spadek Kazimierz i Dominik.

GIECEWICZOWIE v. GIECZEWICZOWIE h. KOŚCIESZA. Jan Giecewicz, rotmistrz wileński, komisarz wyznaczony z sejmu 1775 r. do rozsądzenia sprawy Sulistrowskiego z Chomskim. Potomek jego, Teodozy Wacław, syn Kazimierza i Wiktoryny Passauer, wnuk Saturnina, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1859 r. (Akta b. Her.). Teofil, syn Saturnina, 1868 r. w Makowie.

GIECKOWSKI Krzysztof, pisarz grodzki brzeski-litewski 1618 r.

GIECOWIE h. GIERAŁT w Ks. Żmudzkiem. Symeon Gec, namiestnik nowodworski 1540 r. Jan Giec, podstoli rzeczycki, dziedzic dóbr Minajcie Towsolany i Użupie, w powiecie telszewskim 1673 i 1690 r. (Zs. Telsz.). Syn jego Władysław zeznał 1700 r. zapis żonie swej na dobrach Użupie Stulpiniszki (Gr. Rosień. z 1711 r.)

Łukasz, syn Władysława, sprzedał wymienione dobra Gutkowskiemu 1720 roku (Zs. Rosieńs.) i zostawił syna Stanisława, którego synowie: Stanisław, ur. 1771 r., z synami: Marcinem, Janem i Mikołajem, Kazimierz, ur. 1775 r., Franciszek, ur. 1781 r., Tadeusz, ur. 1784 r. i Maciej, ur. 1787 r. (metr. ich w kośc. Szatskim), dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

Po Kazimierzu zostali synowie: Jan Kazimierz ur. 1817 r. i Antoni, ur. 1824 r. (metr. w Telszach), a po Tadeuszu: Leon, ur. 1816 r. (metr. w Telszach) i Tadeusz Józef, ur. 1821 r. w Wieszwianach (z Teki M. E. Brenszteina).

GIECOWIE h. GIESCHAW. Szymon z synami: Józefem i Antonim i Hieronim, synowie Franciszka, wnukowie Krzysztofa, prawnukowie Jerzego, praprawnukowie Jerzego, dziedzica dóbr Pejsuny 1653 r., dowiedli swego szlachectwa 1806 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GIECY Zygmunt de Olwald, kapitan wojsk koronnych, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim.

GIECZEWICZOWIE v. GIECEWICZOWIE h. LELIWA w W. Ks. Litewskiem, pisali się z Gieczan, w powiecie wilkomierskim, których byli właścicielami. Jan Gieczewicz, dworzanin króla Zygmunta, otrzymał od niego 1522 r. Ber-

dówki, w powiecie lidzkim (ML.). Joachim, dworzanin Zygmunta Augusta 1558 r. Matiasz, dziedzic Berż i Pogii na Żmudzi. Ten ostatni majątek nabył 1604 roku wspólnie z żoną, Jadwigą z Dowgierdów, od Wróblewskich i Walentynowiczów (Zs. Żmudz.). Synów jego dwóch: Wincenty, dziedzic Berż i Jan, dziedzic Pogii. Wincenty za konsensem królewskim z 1634 r. wykupił z rąk Massalskiego Szczytny i Iskarble (ML. 203 f. 255).

Piotr Gieczewicz miał córki: Eleonorę Biełuńską i Konstancyę Trośniecką, oraz synów: Benedykta, Karola, Jana, Józefa, Jerzego, Franciszka i Władysława, z których Karol, Jan, Jerzy, bezdzietni, a Franciszek był kanonikiem wileńskim, dziekanem smoleńskim i proboszczem wieliżskim 1714 r. (Ist. Jur. Mat. XXII).

Benedykt, syn Piotra, miał syna Macieja, a ten synów: Konstantego, starostę dorohubowskiego i Antoniego, właściciela Zejm, rotmistrza i sędziego kapturowego wileńskiego 1764 r., miecznika wileńskiego 1766 r., żonatego z Bogumiłą Żarnowską, z której synowie: Jan, zmarły 1805 r. i Stefan. Ten ostatni, dziedzic Zejm, pisarz grodzki wileński 1811 r., sędzia sądów głównych litewskich wileńskich 1828 r., z Barbary z Gieczewiczów, pozostawił trzech synów: Józefa Jana, ur. 1813 r., Antoniego Teodora, ur. 1814 r. i Augustyna Rajmunda, ur. 1815 r.

Herb Leliwa.

Józef, syn Piotra, miał synów: Piotra, Macieja, Stefana i córkę Brygidę.

Władysław, syn Piotra, miał dwie córki: Maryannę, żonę 1-o v. N. Markowicza, wojskiego mścisławskiego, 2-o v. N. Koziełły, strażnika orszańskiego i Konstancyę, 1-o v. Tarankiewiczową, 2-o v. Łappową i sześciu synów: 1) Józefa, bezdzietnego; 2) Jana, zakonnika; 3) Kazimierza, po którym syn Franciszek, zmarł bezdzietnie; 4) Franciszka, kanonika wileńskiego; 5) Nikodema i 6) Ignacego. Z dwóch ostatnich:

Nikodem, sędzia grodzki bracławski 1733 r., deputat na Trybunał koronny 1727 i 1737 r., podstoli wileński 1758 r., właściciel Gieczan, Linkowiec i innych, sprzedał 1748 r. Korkluny i Berże Szuksztom. Testamentem z 1760 r. rozporządził swoimi majątkami.

Ignacy pozostawił trzech synów: Nikodema, Jana i Karola. Z nich Jan, miecznik wileński 1785 r., właściciel Gieczan i Zejm, pozostawił córkę Barbarę, za Stefanem Gieczewiczem i trzech synów: Wincentego, Ignacego i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1802 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Wincenty, krajczy wileński 1788 r., następnie podkomorzy wilejski, wraz z synami i wnukami zapisany do ksiąg szlacheckich gubernii mińskiej. Rzeczywisty radca stanu, gubernator miński, umarł 1840 r. W 1808 r. nabył dobra Wiażyńskie, w powiecie wilejskim. Z Elżbiety Pruszyńskiej, generałówny b. wojsk polskich, pozostawił synów: Hipolita i Leona, oraz córki: Helenę Pruszyńską, Zuzannę Słotwińską, Różę Bohdanowiczową, Jadwigę Oskierczynę i Sabinę Uniechowską. Z jego synów:

Leon, ur. 1803 r., zmarły 1874 r., generał-lejtnant wojsk rosyjskich, prezes Dyrekcyi Głównej Towarz. Kredyt. Ziems., otrzymał majorat Zajączki, w gubernii kieleckiej. Z Dobrzańskiej pozostawił tylko dwie córki.

Hipolit, ur. 1800 r., zmarły 1846 r., marszałek powiatu wilejskiego, ożeniony z Katarzyną Wołodkowiczówną, zostawił córkę Jadwigę, za Aleksandrem Horwattem, marszałkiem gubernialnym kijowskim i dwóch synów: Stanisława i Konstantego.

Stanisław, ur. 1824 r., zmarły 1867 r., generał - major wojsk rosyjskich, z Emilii Tomaszewskiej pozostawił dwóch synów: Konstantego, żonatego z Lipską, na którego ma przejść majorat Zajączki i Stanisława, rotmistrza wojsk rosyjskich.

Konstanty, ur. 1826 r., zmarły 1863 r., dziedzic Wiażynia, ożeniony z Zofią Hrebnicką, miał z niej córki: Katarzynę za Bolesławem Jeleńskim, Jadwigę—Karmelitankę i Maryę, za Michałem Łęskim z Chotowa, oraz synów: Hipolita i Jana. Hipolit, właściciel Wiażynia, żonaty z Maryą Prozorówną, ma z niej syna Leona i córkę Zofię. Jan, Zmartwychwstaniec w Rzymie.

Zdaje się, że Wincenty, gubernator miński, bo Wincenty, syn Jana, miał jeszcze syna Józefa, który się przeniósł na Podole i tam legitymował się ze szlachectwa 1867 r. Dzieci jego: Zenon i Józefa Adela.

Władysław Kazimierz z Gieczan, podczaszy orszański 1712 r.

GIECZEWSCY h. LELIWA w W. Ks. Litewskiem. Piotr Jan Gieczewski 1671 r. w Połocku (Ist. Jur. Mat. XXVI). Jan Gieczewski, z powiatu lidzkiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Augustyn i Marcin, właściciele 1788 r. jednej z licznych wsi Gieczan, w powiecie wilkomierskim.

Dominik z synami: Ignacym, Józefem i Stanisławem, Jerzy, Franciszek i Józef z synem Andrzejem, synowie Jakóba, Marcin, syn Jana, Jerzy z synem Waleryanem, Felicyan z synem Adamem i Michał z synem Aleksandrem, synowie Macieja, a wszyscy wnukowie Kazimierza, prawnukowie Bartłomieja, praprawnukowie Mikołaja, syna Jerzego, wnuka Mikucia Gieczewskiego, dziedzica Gieczan, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1805 r.

GIEDCZYCCY v. GIEDECCY h. GRYF z Giedczyc (dziś Gierczyce), w powiecie sandomierskim, mają pochodzić od Giedki, podkomorzego krakowskiego w latach 1220 — 1227. Gedko z Giedczyc, podkoniuszy krakowski 1336 r., dostał od Jadwigi Lokietkowej prawo niemieckie dla wsi swoich: Gródka, Przydonicy i Glinnika (przywilej podejrzany). Synami jego byli prawdopodobnie: Jan Gedczyc, ożeniony z córką Grzegorza z Morawicy 1335 r. i Klemens, zwany Getczyc 1354 r. (Ten Klemens świadczy także 1354 r. z bratem Michałem na podrobionym dyplomie tynieckim).

W trzeciem pokoleniu potomkiem Giedki był Klemens, zwany Grodek, 1372 r., którego siostrzeńcy Turzynowie z Rudy i Słupska, sprzedali odziedziczone po wuju dobra Grodek, Przydonicę i Glinnik i dziewięć innych wsi Piotrowi z Kurowa 1410 r. Wnukami także Giedki byli: Paszko Trestka i Rafał, dziedzice Giedczyc 1361 i 1373 r. Paszko Trestka dał początek Trestkom i Mieleckim, od Rafała idą Giedczyccy v. Giedeccy (KDM; K. Mog.; St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

O Rafale pisze Długosz, że porwany w Giedczycach wraz z synami: Marciszem i Janem, przez rozbójników i trzymany w Opolu dla okupu, umarł w wię-

zieniu 1396 r. Wdowa po nim Elżbieta, z tymi synami i córkami prowadzi 1400 roku proces o sołtystwo w Mniszkowicach, z Prandotą z Nieprzesny.

Marcisz ma sprawę 1399 r. z Anną Anderlinową, wójtową z Pilzna, a 1401 roku sam nazwany wójtem z Pilzna.

Jan Giedecki jest sołtysem w Łapczycy 1400 r. Ten sam, lub syn jego, Jan Giedecki, sołtys w Łapczycy 1445 r. Wdowa po nim Elżbieta, żona 2-o v. Jana z Bobrku, kasztelana bieckiego, zasądza synów Marcina i Jana, za uchybienie terminu spłaty 1468 r. Obaj oni zyskali 1462 r. nakaz na Dobiesława, wójta z Pilzna, podziału wójtostwa po połowie. Jan na uniwersytecie krakowskim 1453 r., był współdziedzicem Sędziejowic i ożeniony z Anną Pieniążkówną z Gór 1481 r. Marcin Giedecki sprzedał 1482 r. sołtystwo w Łapczycy za 1,000 zł. węg., opatowi tynieckiemu (St. Pr. P. P. VIII i X; Helc. II).

GIEDGOWDOWIE h. ŁABĘDŹ odm. (Ostrowski Nr. 811) w W. Ks. Litewskiem, z Giedgowd, w powiecie kowieńskim. Jerzy, pisarz grodzki kowieński 1600 roku. Kazimierz, koniuszy inflancki 1705 r. Antoni, regent ziemski telszewski 1770 r., regent grodzki szawelski 1775 r., a sędzia grodzki szawelski 1777 r. Ignacy, regent ziemski szawelski 1777 r., a Mikołaj 1778 r. Władysław, dziedzic Gied i Liwek, dłużnik Wąsowicza 1789 r. (Gr. Upic. z 1790 r.).

GIEDMINOWIE h POMIAN w W. Ks. Litewskiem, gdzie znajdujemy Giedminy, w powiecie szawelskim i rosieńskim.

Herb Pomian.

Wyrok Trybunału litewskiego z 1645 r. w sprawie Giedminów z Bierszkowskim, wspomina Bartłomieja i Szczepana, synów Jana i Jana i Andrzeja, synów Stanisława, a wszystkich wnuków Stanisława. Szczepana syn Jakób, testamentem z 1676 r. zostawił dobra Bułkajcie synom swoim: Józefowi, Jakóbowi i Jerzemu. Jerzego syn Jakób, przekazał te dobra synowi Franciszkowi, dziedziczącemu na nich 1772 r. Oprócz Franciszka miał jeszcze Jakób synów: Jana i Macieja, po którym zostali synowie: Feliks i Jan 1799 r.

Jan, syn Stanisława, wymieniony w wyroku z 1645 r., miał synów: Dawida, Stanisława i Hrehorego. Dawida syn Jerzy, a wnuk Stanisław, pozostawił synów: Macieja, Bartłomieja, Ignacego i Dominika 1799 r. Stanisław, brat Dawida, miał synów: Józefa i Jana, z których Józef testamentem z 1755 roku, dobra swoje Tomkie zapisał trzem synom: Józefowi, Antoniemu i N. (nie wymienionemu z imienia). Józefa synowie: Adam i Jerzy, wymienieni w testamencie ojca z 1760 r., Antoniego zaś synowie: Józef, Benedykt, Antoni i Jan, zeznają dział dóbr ojczystych 1794 r. i razem ze stryjecznymi braćmi i wymienionymi wyżej synami Macieja, wywiedli się ze szlachectwa 1799 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan Giedmin podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Aleksander, syn Dominika (metr. chrztu w Płungianach z 1831 r.), dołączony do wywodu 1832 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

GIEDROWICZ Adam, miecznik wołkowyski, podpisał z powiatem orszańskim, elekcyę Jana III-go.

GIEDUSZKO Franciszek podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Czy to nie będzie *Fieduszko?*

GIEDWIŁŁO h. DĄBROWA Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ten to zapewne Jan, syn Piotra z Gosztowta Giedwiłły, nabył 1734 r. dobra Smilgi i Sawcedargi w księstwie żmudzkiem. Wnuk jego Brunon, po synie Piotrze, ur. 1776 r., chrzczony w kościele Janopolskim, wywiódł się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w 1803 r., a Szymon, syn Brunona, ur. 1809 r., wpisany do ksiąg szlachty 1833 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

Józef 1769 r. na Żmudzi.

GIEDWIŁOWIE h. GIEJSZ. Jerzy Giedwił, żołnierz, żonaty z Maryanną Sławińską, nie żył w 1641 r. (M. 186 f. 266).

GIEDZIŃSCY v. GIDZIŃSCY h. PRAWDZIC z Giedni, w powiecie mławskim, przenieśli się następnie do województwa ruskiego. Stanisław z Giedni, syn Stanisława i Jan, Elżbieta, Barbara, Anna i Kamilla, dzieci Jakóba z Giedni, procesują Adama z Sulenczyc 1536 r. (Gr. Płoc. 4 f. 25). Wojciech, syn Krzysztofa, 1581 r. (M. 124 f. 183). Mikołaj, porucznik królewski 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 39). Jan pisał się z ziemią rożańską, na elekcyę Jana Kazimierza.

Herb Prawdzic.

Aleksander uwolniony od opłaty cła za sól, na przestrzeni Bolechów — Toruń 1634 r. (AGZ. X. 3792). Synowie jego: Jerzy i Konstanty, zawarli ugodę 1650 r. Jego córką zapewne będzie Katarzyna, żona Andrzeja Maksymiliana Fredry, wojewody podolskiego.

Jerzy w tymże roku kanonik regularny lateraneński, 1670 r. biskup nikopolski, sufragan i dziekan lwowski (Zap. Lub. 42 f. 650; 47 f. 1043 i 53 f. 438).

Konstanty, 1650 r. dworzanin królewski, następnie rotmistrz, z Zofii z Pankracewic Grabianczanki, pozostawił syna Dominika Aleksandra, nad którym ustanowioną została opieka 1660 r. (Zap. Lub. 67 f. 4 i Sig. 3 f. 35).

Dominik, dziedzic Bolechowa, z cześnika żydaczowskiego cześnik lwowski 1699 r., a podstoli 1712 r. W 1681 r. był rotmistrzem królewskim (Zap. Lub. 59 f. 1050; 66 f. 495 i 711). Dominik wspólnie z Władysławem i Mikołajem, cześnikiem sanockim, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Władysław, właściciel Żulina, procesuje Dominika 1667 r. Był on podstolim lwowskim, a z Maryanny z Jakubowic pozostawił syna Mikołaja (Zap. Lub. 66 f. 368 i 495).

Mikołaj, chorąży chorągwi pancernej 1690 r., z cześnika lwowskiego łowczy nadworny koronny 1699 r. Umarł w 1705 r., w którym wziął po nim Łoś chorągiew pancerną (AGZ. X. 6520).

Karol Stanisław, stolnik przemyski 1659 r., żonaty z Heleną Olszowską, pozostawił synów: Konstantego i Franciszka, którzy obierają plenipotenta w Lublinie 1667 roku (Zap. Lub. 46 f. 908 i 51 f. 547). N., chorąży żydaczowski, umarł 1709 r. Jan, cześnik żydaczowski, umarł 1730 r. Administratorem dóbr Antoniego, mianowany 1736 r. przez króla Łączyński (AGZ. X. 7039). Mikołaj, urodzony z Konstancyi Kosińskiej 1720 r., spadkobierca Ludzickich, ożeniony z Teresą Iwanicką. Dzieci jego: Maurycy, Bazylianin, w zakonie Marcyan, Roman, Józef i Wiktorya Poniatowska 1732 r. Aleksander, wojski żydaczowski 1732 r., ożeniony 1-o v. z Heleną Kurdwanowską, 2-o v. z Eleonorą Suchodolską, która wyszła następnie za Czapiewskiego. Dzieci jego: Prymus Felicyan, porucznik, Józef Adam, chorąży wojska koronnego i Wiktorya, zasądzali 1758 r. Szandyrowskich (Zs. Lwows. z 1732 r.; Gr. Trembow. 180 f. 478 i 1082; Gr. Kamien.). Ludwika, żona Józefa Kozłowskiego 1721 r. Wiktorya Ksawerowa Górska 1779 r. (Zs. Halic.).

Wincenty, Ludwik, Maciej i Stanisław, synowie Kazimierza Jana i Katarzyny Urbańskiej, wnukowie Jakóba i Zofii Wilczyńskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

GIEGER Jan Marcin, kapitan regimentu łanowego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

GIEGOCKI Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r, (V. L.).

GIEJSZTOROWIE v. GESZTOROWIE h. GIEJSZTOR z Giejsztorów w województwie trockiem. W końcu XVI-go wieku żył Tomasz Giejsztor, żonaty z Hanną Michnówną (Sap.). Sebastyan, sędzia ziemski żmudzki 1601 r. Jan Stanisław, poseł kowieński, deputat na Trybunał skarbowy wileński 1631 r. Samuel, komisarz do puszczy rosieńskiej, z sejmu 1631 r. Jan Stanisław, skarbnik trocki, deputat na Trybunał litewski 1635 r. (Arch. Zbor. Dok. II). Dorota za Krzysztofem Borchem 1661 r. (Pac.). Jan, starosta kowieński, umarł 1666 r. Jan i Szymon pisali się z województwem wileńskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Herb Giejsztor.

Stanisław, podstoli trocki, żonaty z Agnieszką z Łętkowskich, właścicielką dóbr Cettowy, które sprzedała 1698 r. (DW. 41 f. 49). Ludwik, cześnik nowogrodzki 1699 r. Felicyan, starosta tauruski, żonaty z Anną Senemanówną 1701 r. (Pac.). Władysław 1711 r. w orszańskiem. Kazimierz i Józef, synowie Jana, nabyli część wsi Falki-Filipy 1713 r. (DW. 62 f. 170). Szymon układa się z Sapiehami 1727 r. Z Konstancyi Koziełłówny syn jego Jerzy, żonaty 1745 r. z Ewą z Sielawów (Sap.). Michał żonaty 1735 r. z Anną Barwińską, córką Jana (Zs. Wilkomiers.).

Antoni i Józef podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Jan, mostowniczy słonimski 1766 r. Józef, miecznik trocki 1773 r. Wincenty, komornik starodubowski 1784 r., miecznik trocki 1787 r., a łowczy 1788 r. Dominik, poseł województwa trockiego na sejm czteroletni. Dominik udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r.

Jakób Konstanty, syn Stanisława i Leokadyi Zawiszanki, ur. 1827 r., radca Dyrekcyi Głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego 1880 r., umarł 1897 roku w Warszawie.

GIEJSZTOWTOWIE h. GIEJSZ. Maciej, Józef, Antoni i Tomasz z synami: Józefem i Mikołajem, synowie Kazimierza, wnukowie Stanisława, Piotr, Franciszek i Ignacy z synami: Józefem, Ignacym, Kajetanem i Onufrym, synowie Andrzeja, wnukowie Krzysztofa, a wszyscy prawnukowie Jana, dziedzica 1681 r. dóbr Giejsztowty, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1798 r.. przed Deputacyą Wywodową wileńską. Kajetan 1706 r. w upickiem.

GIELHARD Franciszek, porucznik korpusu artyleryi koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

GIELNICKI Iwan, właściciel Gielnika w ziemi przemyskiej, 1508 r. (Paw.).

GIEŁCZEWSCY v. GIEŁCZWIŃSCY z Giełczwi, w województwie lubelskiem. Piotr z Giełczwi 1430 r. na sądach w Krasnymstawie. Piotr i Stanisław, synowie Feliksa, właściciele Niedrzwicy, zawarli umowę z Gorajskim 1596 r. Jan, syn Piotra, właściciel Borzechwy 1625 r., a Mikołaj, syn Piotra, przyznaje sumę Hańskiemu 1626 r. (Zap. Lub. 8 f. 662; 28 f. 1177 i 29 f. 211). Patrz *Pełka*.

GIEŁCZYŃSCY z Giełczyna, w powiecie raciąskim. Jan z Giełczyna z żoną, Dorotą Świnkówną z Zielonej, kwitowali jej braci z posagu 1486 r. (Zs. Szreń. 2 f. 171). Jan i wdowa Mikołajowa Giełczyńska, dziedzice części Giełczyna i Jeżewa 1578 r. (Paw.).

GIEŁDOWIE. Mikołaj Giełda z żoną, Maryną z Polanowskich, przyjęli 1661 r. na przechowanie srebra i księgi zakonników z Borkołabowa. Ona już wdowa, z zięciem Heliaszem Władysławem Surynem, podstarościm mścisławskim, pozwani 1669 r. o zwrot depozytu (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Herb Giełgudów.

GIEŁGUDOWIE w W. Ks. Litewskiem, z Giełgudowa i Giełgudziszek h. WŁASNEGO. Andrzej Kazimierz, podstoli żmudzki 1668 r. i sekretarz królewski, został pisarzem W. Ks. Litewskiego 1673 r., z którym to tytułem podpisał z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go. W 1685 r. marszałek koła poselskiego i starosta szawdowski (V. L.). W piśmie cesarza Józefa z 1710 r., datowanem w Wiedniu, zabezpieczającem mu różne sumy, nazwany jest Giełgudem z Giełgudowa, właścicielem Poniemonia i Przedgodziszek, pisarzem litewskim, starostą sadowickim, okmiańskim i elgonerskim (M. 227 f. 110). Z Antoniny z hr. Waldsteinów miał syna Kazimierza, któremu matka, 2-o v. żona Kazimierza Sapiehy, odstąpiła za kon-

sensem królewskim z 1713 r. starostwo szawdowskie (Sap. II f. 207). Kazimierz, żonaty z Elżbietą Ogińską, starościanką żmudzką, umarł bezpotomnie (Ibid. f. 213). Andrzej, bratanek jego stryjeczny, odziedziczył po nim fortunę, któremu też matka Kazimierza odstąpiła starostwo olkienickie 1723 r. (Ibid. 214 i 215). Syn jego Antoni, z chorążego żmudzkiego oboźny litewski 1774 r., w tymże jeszcze roku strażnik wielki litewski, kasztelan żmudzki 1776 r., starosta żmudzki 1783 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1774 r., a Orła Białego 1777 r. Ciwunem twerskim był w latach 1759 — 1766. Z dwóch żon, Karoliny Oskierczanki i Barbary Judyckiej, synowie jego: Michał, Ludwik i Ignacy, oraz córka Eleonora.

Michał, syn Antoniego, pisarz polny litewski 1790 r., marszałek nadworny litewski 1793 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., a Orła Białego 1791 r., z Eleonory Tyszkiewiczówny miał trzech synów: Antoniego, Ksawerego i Jana.

Antoni, generał dywizyi b. wojsk polskich, znany z dziejów powstania 1831 r., zginął z ręki jednego z oficerów przy przejściu granicy pod Memlem.

Ksawery, oficer ordynansowy cesarza Napoleona, zginął 1813 r. w bitwie pod Hanau.

Jan, po roku 1831 emigrował do Anglii, gdzie zmarł 1877 r. Z Kunegundy Szemiothówny pozostawił trzech synów, osiadłych w Londynie. Z nich: 1) Adam, ur. 1834 r., żonaty z Leontyną Anielą Aszpergerówną, ma synów: Franciszka, żonatego z Eweliną Welford, Józefa, Włodzimierza i córkę Izę Henrykę, wydaną 1893 r. w Londynie za Teodora Axentowicza. 2) Władysław, zmarły 1865 r., ożeniony z Olgą Jakowlew. 3) Henryk, żonaty z Katarzyną Kilpin, ma z niej syna Henryka i córkę Maryę.

Ludwik, syn Antoniego, szambelan Stanisława Augusta 1790 r., strażnik wielki litewski 1793 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., żonaty z Maryą Kossakowską, kasztelanką inflancką, pozostawił dwie córki: Eleonorę Rodziewiczową i Annę Janową Pusłowską.

Ignacy, syn Antoniego, strażnik wielki litewski 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., a Orła Białego 1792 r., ożeniony z Karpiówną, chorążanką upicką.

Antoni, regent ziemski telszewski 1767 r.

z GIEŁZOWA. Dziedziczyli 1508 r. na Giełzowie, leżącym w powiecie opoczyńskim: Małgorzata i dwóch Andrzejów (Paw.).

GIERAŁTOWIE h. GIERAŁT. Jurek z Gierałtowic h. Gierałt, zaświadcza 1389 r. w Krakowie szlachectwo Marcina z Rogowa. Gerwald z Gerwaldowic (?) świadczy 1398 r. przy sprzedaży sołtystwa w Prądniku (St. Pr. P. P. VII; KKKr.). Adam, właściciel Sukmanic, części Faściszowej, Brzozowej i Polikty, w powiecie sandeckim, 1581 r. (Paw.).

Kasper, Walenty, Jan i Świętosław, synowie Michała; Bartłomiej, Jan, Maciej i Stanisław, synowie Marcina; Jan, Augustyn, Mateusz, Katarzyna i Anna, dzieci Leonarda, 1589 r. Zygmunt, współwłaściciel Faściszowej, w powiecie sandeckim, 1581 r. (Paw.), żonaty z Anną Siemiechowską, miał trzy córki: Magdalenę Służewską, Bogumiłę i Justynę, 1592 roku (Wyr. Lub. 36 f. 803 i 49 f. 339). Wojciech pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GIERAŁTOWSCY h. SZASZOR z Gierałtowic, w księstwie zatorskiem, idą od Szaszowskich. Piotr Gierałtowski z Gierałtowic pozwany przez Stańczyka z Szułtowa 1509 r., o najazd na zamek i dobra Polanka (St. Pr. P. P. VI. 15). W 1508 r. złożył hołd królowi z całą szlachtą zatorską. W 1527 r. zabezpieczył posag żonie swej, Zofii Cikowskiej, z której pozostawił syna Hieronima, żyjącego 1540 r. (M. 40 f. 432 i 434; 57 f. 263). Mikołaj, z Zofii Myszkowskiej, pozostawił córkę Zofię, żonę Stanisława Pieniążka, która w 1553 r. zrzeka się majątku rodzicielskiego na rzecz brata swego Jana (M. 64 f. 315; 84 f. 262 i 265). Jakób w latach: 1554, 1559 i 1560 jest na uniwersytecie w Padwie, na prawie.

Herb Szaszor.

Opiekunem nieletniego Pawła Gierałtowskiego z Gierałtowic, właściciela Głębowic, syna Jakóba, burgrabiego krakowskiego 1568 r., był 1574 roku Palczewski (M. 111 f. 277). Paweł, dziedzic Wielamowic i Kóz, złupił i oddał kalwinom kościoły w tych wsiach (Wizyta Radziwiłła z 1596 r.).

Wyroki lubelskie z 1596 r. wspominają o Mikołaju, Andrzeju, Marcyanie, Joachimie, Sewerynie i Katarzynie, dzieciach Pawła, a z 1598 r. o Samuelu, synie Jana, podwojewodzego zatorskiego (Ks. 70 f. 265; 80 f. 428 i 432).

Paweł, syn Samuela, dziedzic Wielamowic, 1621 r. pod opieką stryja Piotra. Agnieszka za Janem Lasockim 1620 r.

W gubernii witebskiej wylegitymowali się w końcu XVIII-go wieku Gierałtowscy h. Szaszor, pochodzący od Stanisława Skąpki na Szymborach, Włotkach i Gierałtach, z ziemi bielskiej i syna jego Franciszka, który spisał testament 1706 roku (Herb. Witebski).

Nie wiem czy do tych Gierałtowskich należy zaliczyć tych, których się w województwie brzeskiem-kujawskiem spotyka. Mikołaj z Gierałtowic, burgrabia brzeski 1444 r. i skarbnik 1445 r. W 1459 r. starosta przedecki, ożeniony z Jadwigą Blochówną z Gagowy. Mikołaj, Piotr i Jan, dziedzice Gierałtowic 1483 r. (Gr. Brzes.). Jan, syn Erazma, w powiecie przedeckim 1626 roku (Gr. Przed. 69 f. 432).

Herb Tępa Podkowa.

GIERAŁTOWSCY h. TĘPA PODKOWA z Gierałtów, ale nie wiem z których, prawdopodobnie jednak z Gierałtów, leżących na krańcu ziemi łomżyńskiej. Bartłomiej, właściciel Gierałtów 1631 r., pozostawił synów: Feliksa i Filipa.

Feliks miał syna Wojciecha, po którym syn Piotr, pozostawił syna Szymona. Ten miał dwóch synów: Dionizego i Antoniego. Ksawery, syn Dionizego i Katarzyny z Rybickich, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., a Tomasz, Marcin i Franciszek, synowie Antoniego i Anieli z Radziszewskich, w latach 1838—1841.

Filip, drugi syn Bartłomieja, miał synów: Wojciecha i Jana. Z nich Wojciech pozostawił dwóch synów: Macieja i Marcina. Maciej miał synów: Tomasza i Grzegorza. Tomasza

syn Jakób, żonaty z Dorotą z Wojnów, pozostawił synów: Jana i Piotra, wylegitymowanych ze szlachectwa 1843 r. Po Grzegorzu zaś syn Piotr, miał syna Feliksa, którego syn Tomasz, urodzony z Urszuli Raciborskiej, legitymował się ze szlachectwa 1843 r. Marcin, drugi syn Wojciecha, pozostawił syna Krzysztofa, żonatego z Agatą Jabłońską, po którym syn Piotr, wylegitymował się ze szlachectwa 1843 r. Jan, drugi syn Filipa, miał syna Wojciecha, ten zaś Grzegorza, po którym syn Józef, z Agnieszki Pomorskiej, pozostawił syna Macieja, wylegitymowanego ze szlachectwa 1844 r.

Wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. Paweł Gierałtowski, syn Jana i Anny z Mystkowskich, wnuk Józefa, prawnuk Malchra (Akta b. Her.).

Franciszek Gierałtowski, syn Tomasza i Doroty z Żochowskich, sprzedał Skłodowskiemu części na Skłodach - Borowych i Żochach, 1795 roku (DW. 110 f. 1650).

GIERANOWSCY. Aleksander Olekszyc Gieranowski, Apolonia Domontowa i Bogusław Olekszyc Gieranowski, pozwani 1635 r. przez Łaszcza, o wybicie go z dóbr Domontowa, Pieszczan i Złotonosa (Woł. VI A f. 655). Aleksander Olekszyc Lusznia Gieranowski procesuje się z Grasińskim 1640 roku (Kij. IV B f. 232).

GIERATOWICZOWIE h. ORLA. Michał z synami: Piotrem i Szymonem, syn Krzysztofa, Tomasz z synem Józefem i Wincenty z synami: Justynem i Michałem, synowie Macieja, Michał z synem Marcinem, Maciej z synem Ignacym, Jakób z synem Jakóbem, Marcin z synem Tomaszem, Franciszek z synem Tomaszem, synowie Adama, Bartłomiej z synem Benedyktem, Józef z synem Wincentym, Bartłomiej z synem Justynem, Adam z synem Bernardem i Dominik, synowie Jerzego, Stanisław, Józef i Wincenty, synowie Tomasza, wszyscy wnukowie Wawrzyńca, dziedzica Puhaczewszczyzny 1693 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1811 r.

[GIERAULT Jan Klaudiusz, sekretarz poselstwa francuskiego i żona jego, Franciszka z Hiżów, nabyli 1777 roku grunta Szymanowo pod Warszawą (DW. 93 f. 531).]

GIERCZYŃSCY h. GIERAŁT odm. (p. Ostrowski Nr. 817). N. Gierczyński dzierżawił Bieńkowice, w powiecie szczyrzyckim, 1581 r. (Paw.). Stanisław, burgrabia sieburski 1783 r. (DW. 99 f. 86).

GIERDAWSKI Jerzy podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

GIERDZIEJEWSCY. Konstanty Gierdziejewski, stanowniczy w W. Ks. Litewskiem 1735 r. N., oboźny polny litewski 1743 r.

GIERECKI Michał, sędzia grodzki wilkomierski 1777 r.

[GIERET Marcin Fryderyk i żona jego, Barbara Justyna Glasnapówna, wprowadzeni do wybraniectwa w Brzozówce 1788 r. Dzieci ich: Marcin Bogumił, Karol i Gertruda, odstąpili wzmiankowane wybraniectwo 1793 r. (Perp. Czers. 40 f. 154 i 42 f. 486). Patrz *Geret.*]

GIERGIELEWICZOWIE v. KIERGLEWICZOWIE h. TOPÓR. Teodor Giergelewicz, egzekutor testamentu Hajewskiego 1710 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1). Kazimierz, burgrabia grodzki mielnicki 1748 r., miał syna Gabryela, po którym z żony, Maryanny Chmielewskiej, syn Kajetan, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. Franciszek, brat Kajetana, miał syna Wincentego, którego syn Józef, urodzony z Wiktoryi Dąbrowskiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1862 r. (Akta b. Her.).

Franciszek, Jan i Anna Augustynowa Majeranowska, dzieci niegdy Jana i Anny Giergielewiczów, 1819 r. na Podlasiu. Ludwik, syn Franciszka, zmarł 1871 roku; wdowa po nim Klementyna Chrystowska.

GIERKOWICZ Józef, krajczy wilkomierski 1767 r.

GIERKOWSKI Jakób w Prusach królewskich 1543 r. (Kętrz.).

GIERŁACHOWSCY h. CIOŁEK z Gierłach, w ziemi łomżyńskiej. Akta ziemskie łomżyńskie z 1479 r. wspominają, o Janie z Gierłach i synach jego: Wojciechu, Pawle i Stanisławie h. Ciołek (Mil.). Franciszek Gierłachowski, syn Bartłomieja i Maryanny z Kruszewskich, sprzedał 1794 r. Stypułkowskiemu część swoją na Jamiołkach, Kruszewie i Brodowie (DW. 110 f. 580).

GIERŁOWICZOWIE h. GIERAŁT. Antoni, Michał i Kazimierz, synowie Jana, wnukowie Antoniego, podczaszego pińskiego, dziedzica Poniemuń w powiecie grodzieńskim 1740 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1816 roku.

GIERŁOWICZOWIE h. LELIWA. Michał Aleksander z synem Feliksem, syn Michała, wnuk Józefa, prawnuk Jana, dziedzica Kamionki 1724 r., dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1845 r.

GIERŁOWSCY. Jakób z synem Henrykiem i Mikołaj, synowie Antoniego, wnukowie Adama, w 1846 i 1849 r., a Longin Bolesław, syn Jakóba, 1865 roku, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GIEROWSCY h. PNIEJNIA. Seweryn Gierowski, właściciel Wilamowa 1740 r., miał syna Antoniego, po którym syn Stanisław pozostawił syna Sylwestra Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. Synowie zaś jego: Józef i Franciszek, wylegitymowani ze szlachectwa 1854 roku (Akta b. Her.).

[GIERSDORFF v. GERSDORF N., generał-major wojsk rosyjskich, kawaler orderu Św. Stanisława 1775 r. August, podpułkownik wojsk rosyjskich 1795 r. (DW. 110 f. 735).]

GIERSTOFTOWIE Kasper, Krzysztof i Piotr, bracia, żyli 1507 roku (M. 22 f. 136).

[GIERSZOWIE Andrzej i Ignacy, bracia, kwitują Borkowskich 1790 roku (DW. 106 f. 1258).]

GIERSZTOWIE v. GOERSCHTOWIE h. WŁASNEGO. Krystyan Fryderyk Görst v. Goerscht, kapitan i oberfajerwerker artyleryi b. wojsk polskich, właściciel dóbr 1774 r. na Litwie, ur. 1710 r. w Dreznie, zmarły 1774 roku w Warszawie, miał synów: Augusta, Franciszka i Szymona.

Herb Giersztów.

August, kapitan b. wojsk polskich, zmarły 1838 r. w Warszawie, z Anieli Łoskiej, ur. 1784 r., zmarłej 1825 r., miał córkę Adelajdę, żonę Stefana Dobieckiego, zmarłą 1868 r. i synów: Augusta i Ignacego, przysposobionego Drużbackiego (patrz *Drużbacki*), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. August zmarły 1876 r., z żony Karpińskiej, pozostawił syna Stanisława, ożenionego ze Świerczewską i córkę Józefę.

Franciszek, z Apolonii Jeziorańskiej, miał syna Tomasza, wylegitymowanego 1843 r. wraz z synem Andrzejem, urodzonym z Emilii Niemierowskiej.

Szymona syn Andrzej, urodzony z Petronelli Kozłowskiej, legitymował się 1864 r. (Akta b. Her).

GIERULSCY h. GIEJSZ z Gierul w księstwie żmudzkiem. Władysław pisał się z województwem mińskiem, na elekcyę Augusta II-go. Jerzy, syn Marcina, dziedzic Gierul, zapisał na nich 1606 r. oprawę żonie, Zofii Dowgiałłównie (Zs, Rosieńs).

Herb Giejsz.

Potomkowie jego wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1810 r., a mianowicie: Wiktor, ur. 1746 r., z synami: Józefem i Piotrem; Józef, ur. 1750 roku, z synami: Ignacym, Michałem i Teodorem; Wawrzyniec, ur. 1754 r., z synami: Szymonem i Kazimierzem; Benedykt, ur. 1757 r., z synami: Janem i Józefem i Antoni, ur. 1764 r., z synami: Benedyktem, Tadeuszem i Franciszkiem, synowie Jana (metryki w kośc. par. Tyrkszlewskim).

Jan, ur. 1769 r. z synem Antonim i Stanisław, ur. 1784 r., synowie Wiktora, ur. 1720 r., wnukowie Mateusza (metryki w Wiekszniach); Wiktor, ur. 1751 r. z synami: Janem, ur. 1781 r., Dominikiem, ur. 1783 r., Franciszkiem, ur. 1796 r., Antonim, ur. 1799 r. i Mateuszem, ur. 1803 r. i Maciej Kasper, ur. 1754 r., synowie Antoniego; Kazimierz, ur. 1780 r. (metryki w Wiekszniach), syn Szymona, wnuk Władysława (z Teki M. E. Brenszteina).

Herb Szeliga.

GIERWATOWSCY v. GERWATOWSCY h. SZELIGA z Gierwat, w powiecie rożańskim. Anna, wdowa po Stanisławie z Gierwat, z synami: Janem i Jakóbem, procesuje Mierzejewskiego 1604 r. (Zs. Zambr.). N. z ziemią nurską, a Jan z województwem kaliskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Michał Gierwatowski jako świecki, w zakonie Nikodem, syn Tomasza i Maryanny z Ogonowskich, część swoją na Ogonach sprzedaje 1765 r. Ogonowskiemu (DW. 85 f. 272). Jan, syn Sebastyana i Maryanny z Damięckich, sprzedał części swoje na Żebrach Damięckiemu 1796 r. W tymże samym roku Jakób, geometra królewski, Wiktor i Józefa, dzieci Bartłomieja i Jadwigi z Czaplickich, kwitowali Ojrzyńskiego (DW. 111 f. 833 i 929).

Paweł, Wojciech i Stanisław, synowie Adryjana, a ksiądz Józef, syn Pawła, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w połowie XIX-go wieku.

GIERZODOWICZOWIE v. GIERZDOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem, z Gierzodów, w pow. rosieńskim. Jan, skarbnik miński 1761 r. Ten sam, czy też inny Jan, starosta morymborski, komisarz z sejmu 1775 r. wyznaczony do rozsądzenia sprawy Kukielów. Nikodem Józef z Gierzodów, w powiecie mozyrskim 1764 r. (V. L.). Powyższy Nikodem Józef i Jan Onufry, pisali się z województwem mińskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

GIERZYŃSCY h. GIERAŁT. Albert Gierzyński, właściciel Przywiecerzyna, w województwie brzeskiem-kujawskiem 1698 r. Potomkowie jego: Ignacy i Paulina, dzieci Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w połowie XIX-go wieku. Wojciech i Franciszek podpisali z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

GIERZYŃSCY h. JELITA, prawdopodobnie pochodzą z Giżyna, w województwie płockiem, który często Gierzynem był zwany. Mikołaj, dictus Mroczek z Giżyna, 1530 r. Małgorzata, wdowa po Stanisławie z Giżyna, 1532 r. Elżbieta, wdowa po Andrzeju Giżyńskim, 1536 r. Dorota z Mlic, żona Mikołaja z Gierzyna, 1536 r. Piotr i Anna, dzieci Stanisława z Giżyna, 1538 r. Feliks, syn Piotra Grzywy z Giżyna, 1540 r. Kośma Gierzyński z synem Stanisławem 1540 r. Jakób Gierzyński, syn Augustyna, sprzedał 1542 r. część swoją na Gierzynie, bratu Grzegorzowi. Andrzej Gierzyński, syn Marcina z Gierzyna, 1543 r. (Gr. Płoc. 1 f. 66 i 301; 3 f. 295; 4 f. 22, 311 i 376; 6 f. 70 i 75; 8 f. 69, 280 i 385).

Mikołaj Girzyński, dziedzic części Brelek, w bielskiem, 1578 r., a Stanisław z Grzywami, dziedzice Szwarocina, w gostyńskiem, 1579 r. W Girzynie pod Bielskiem, Giżynie Małym i Giżynie Grzywie pod Umierzysem w 1578 roku byli liczni dziedzice różnych przezwisk (Paw.).

Jan pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go. Marcin Gierzyński dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r., bez podania herbu.

Szymon, syn Szymona i Józef i Błażej, synowie Bernarda, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w połowie XIX-go wieku.

[GIESCHEYDT Jan Beniamin posesor Pawłowic i Długowoli 1791 r. (DW. 107 f. 1480).]

GIESSLEROWIE v. GISILEROWIE v. GISSLEROWIE v. GIZLEROWIE h. ZŁOTORZEK. Jan i Marcin Gisilerowie, pułkownikowie wojsk koronnych, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplomy im wydano 1791 r. (ML. 220 A f. 403). Konstytucya z 1790 roku opiewa, że Jan i Marcin *Gisslerowie*, pułkownicy wojsk koronnych, otrzymali szlachectwo. Będą to naturalnie wymienieni *Gisilerowie*. Ów Jan Giesler, pierwiastkowo porucznik milicyi skarbu koronnego był synem Jana, pułkownika wojsk cesarskich. W 1770 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Okuniów, córką Michała i Anny z Rusinowskich (DW. 88 f. 708). Z pułkownika batalionu pontonierów wojsk koronnych, został 1795 r. generał-majorem (DW. 110 f. 687 i 697).

Brat jego Marcin Gisler v. Gizler, także generał - major wojsk koronnych 1796 r. (DW. 107 f. 1182 i 111 f. 502). Marcin Bogusław Giessler, podpułkownik pułku Raczyńskiego, żonaty był 1786 r. z Różą Wodzińską, cześnikówną liwską (DW. 102 f. 852 i 913). Stanisław Giesler otrzymał dymisyę 1794 r. z rangą majora (MP.). Jan miał dwóch synów: Józefa i Jana. Józef, żonaty z Franciszką Krzyżanowską, miał syna Stanisława, który wspólnie z synem swoim Antonim, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Ludwik zaś, syn Jana, 1838 r. (Akta b. Her.).

GIESŁUCHYD (?) Ludwik podpisał manifest szlachty litewskiej 1863 roku (V. L.).

GIESZCZYŃSKI Marcin, dziedzic na Wylezinie, komornik ziemski tarczyński 1622 r. (Zap. Lub. 26 f. 505).

GIESZKOWSKI Andrzej, 1651 r. na popisie ziemi lwowskiej. Maciej Jan, podczaszy mozyrski 1661 r. Andrzej otrzymał 1778 r. konsens królewski, na odstąpienie dzierżawy Kotły Hryniewieckim (MP.).

[GIETKA Jan, pułkownik piechoty niemieckiej 1717 r. (AGZ. X. 6766).]

[GIETKANT Fryderyk, pułkownik artyleryi, otrzymał prawo przewozu na Wiśle pod Warszawą 1663 r. (AGZ. X. 4885).]

[GIETLICHOWIE. Anna, żona Józefa Nestorowicza, Julianna, żona Mikołaja Sikorskiego, sekretarza pieczęci mniejszej koronnej; Fryderyk, Jan i Chrystyan kwitowani przez Danielskiego 1793 r. (DW. 109 f. 282).]

GIETULEWICZ Antoni Jan, instruktor dzieci królewskich i żona jego, Maryanna z Derwalów, otrzymali 1752 r. wieś Sidryczyn, w powiecie orszańskim (DW. 74 f. 270).

GIEWARTOWSCY h. LUBICZ, czy nie z Giewart, w powiecie mławskim. Maciej Laszek, dziedzic części Giewartowa, czyli Szczepkowa - Giewart, w mławskiem, 1578 r. (Paw.). Antoni, komornik graniczny rożański 1791 r. Antoni, syn Felicyana i Katarzyny Bychowskiej, wnuk Jakóba i Maryanny Łuczyckiej, prawnuk Teodora i Anny Ussowskiej, ustępuje części dóbr Wilczopole 1789 r. bratu rodzonemu Janowi. Aleksander, syn Piotra, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w połowie XIX-go wieku.

GIEWARTOWSCY z Giewartowa, w powiecie gnieźnieńskim. Mikołaj Giewartowski świadczy w Lędzie 1399 r. (KWP.). Jakób z Giewartowa procesuje się z Powidzkim 1498 r. (St. Pr. P. P. VI. 250).

GIEWIŁ Jan pisał się z księstwem żmudzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

GIEZGOLDOWIE h. DĘBORÓG. Jerzy podpisał z powiatem lidzkim, elekcyę Jana III-go. Był on dziedzicem dóbr Kijuciowskie, w powiecie lidzkim 1675 roku, a prawnuk jego Mateusz z synami: Józefem i Ignacym, syn Karola, wnuk Adama, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1825 r.

GIEŻEWSKI Jan, z którego zdjęto infamię konstytucyą sejmową z 1641 r.

GIEŻYCCY. Józef i Andrzej Gęzikowicze otrzymali szlachectwo na sejmie 1726 r. Józef, cześnik buski, otrzymał 1728 r. wójtostwo w Tylmanówce, w starostwie czorsztyńskiem (M. 257 f. 40). Józef Eustachy, sekretarz królewski i cześnik buski, syn Andrzeja i Jadwigi z Grabowskich, nabył Rudę w powiecie garwolińskim od Czyszkowskiego, 1742 r. Tenże Józef Eustachy, często w aktach Giżyckim był pisany. Pod tym nazwiskiem otrzymał 1736 r. pewne wójtostwo, w starostwie barskiem, 1737 r. starostwo grójeckie, a 1762 r. odstąpił synowi swemu Józefowi, dwa wójtostwa (DW. 69 f. 619 i 82 f. 206; Sig. 36). Z Maryanny Baranowskiej synowie: Józef, Rafał i córka Anna, żona Wiktoryna Okęckiego 1764 r. (DW. 72 f. 1320; Perp. Czers. 23 A f. 326 i 32 f. 458).

GIHONTOWIE v. GIGONTOWIE. Aleksander, Mikołaj i Zygmunt podpisali obiór Władysława IV-go, a Hrehory pisał się z województwem brzeskiem-litewskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Adam, syn niegdy Stefana, sędziego grodzkiego smoleńskiego, zawarł układ 1678 roku o poddanego z Ossolińskim (Gr. Brańs.).

GIJWIŁOWICZ Stanisław, bojar lidzki. Aleksander Jag. potwierdził mu 1501 r. przywilej na część Kamieńca (ML. 5). Jerzy, syn Macieja, Litwina z Gijwiłowicz, 1475 r. na uniwersytecie krakowskim.

GILBASZEWSCY v. GIEŁBASZEWSCY h. NAŁĘCZ. Hieronim, właściciel Bartkowa, w powiecie buskim, miał synów: Sebastyana i Jakóba. Sebastyan, o którym konstytucya sejmowa z 1676 r. wspomina, z pisarza grodzkiego żyda-

czowskiego wojski żydaczowski 1664 r., następnie instygator koronny 1679 roku. W 1680 r. wspólnie z żoną, Eleonorą z Przerębskich, odstąpił Kacprowiczom wójtostwo w Krypie (Zap. Lub. 43 f. 761; 51 f. 392; DW. 55 f. 1238). Antoni podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Augusta II-go. Andrzej, posiadacz pewnych gruntów we wsi Krzywe i Podrzegany, w województwie podlaskiem, nie żył 1785 r. (Kancl. 79 II f. 33).

[GILBERT Tomasz, sekretarz królewski 1696 r. (DW. 59 f. 454).]

[GILERSKI Franciszek, pułkownik pułku ks. Czartoryskiego 1763 r. (DW. 84 f. 153).]

GILEWICZOWIE h. GRZYMAŁA. Antonina z Hrynickich, 2-o v. Tadeuszowa Janiszowska, zmarła 1869 r., zostawiając syna Stefana. Andrzej Franciszek, syn Jana, miał synów: Tomasza Adama i Jakóba Adama. Jan Stefan, syn Stefana, wnuk Tomasza Adama, w 1859 r.; Aleksander Józef, Franciszek, Floryan, Tytus i Antoni, synowie Jakóba Adama, w 1862 r.; Bolesław i Aleksander Mieczysław, synowie Floryana, 1866 r.; Aleksander Modest, Czesław, Tytus i Lucyan, synowie Tytusa, 1866 i 1891 r. wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GILEWICZOWIE h. KOTWICZ z Gilowca. Leon, ożeniony z Barbarą Głogowską, córką Stanisława, miecznika płockiego i Jadwigi z Zielonków, pozwał rodziców jej 1750 r. o posag (Gr. Bełs.).

Jan, proboszcz r. gr.-un. w Prusach, Piotr, Teodor, proboszcz r. gr.-un. w Dobrowlanach i Maciej, synowie Daniela i Maryanny Kowalskiej, wnukowie Jana i Katarzyny z Pawłowskich, cześnikostwa żytomierskich, a prawnukowie Michała na Gilowcu, stolnika bracławskiego i Anny Bykowskiej, jako też Jerzy, brat wspomnianego Daniela i wreszcie Eliasz i Bazyli, synowie Teodora z Maryanny Hankiewiczównej, wnukowie Michała z Bykowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1794 r.

Bazyli, ożeniony z Katarzyną Kulczycką, a Aleksander, syn Bazylego, z Rozalią Grabaniówną, miał syna Stanisława, ur. 1820 r. Ksiądz Teodor, zmarły 1820 roku, z Julianny Hołowkiewiczównej, miał trzy córki i syna Adryjana, w ułanach austryjackich 1834 r.

GILEWSCY h. KOTWICZ. Marcin, protonotaryusz apostolski, profesor akademii krakowskiej, kanonik u Św. Floryana, postawił rodzicom swoim, Wojciechowi i Barbarze Piórkównie, 1600 r. pomnik z tym herbem w kościele OO. Franciszkanów w Krakowie. Stanisław, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.).

z GILINA na Mazowszu h. BRODY Bogusz, świadczy 1425 r. przy wywodzie szlachectwa w Nowem Mieście (St. Pr. P. P. VII).

GILIŃSCY. Stanisław, rotmistrz królewski 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 241). Stanisław pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

[GILLER Chrystyan, kapitan w piechocie wojsk koronnych 1738 roku (DW. 104 f. 186).]

[GILLERSKI Ferdynand, pułkownik wojsk koronnych 1785 roku (DW. 101 f. 300). Pewnie to samo co *Gilerski*.]

[GILLOT Jan Stanisław, konsyliarz królewski i żona jego Maryanna z Jourdanów, odstąpili prawa swoje do wsi Pilnika Wołkowickiemu 1756 r. (DW. 80 f. 5). W 1745 r. otrzymali wójtostwo w Łukawicy, w województwie sandomierskiem. Był on wówczas sekretarzem królewskim (M. 227 f. 236).]

GILOWSCY z Gilowic, w powiecie szląskim. Jan Gilowski z Gilowic, syn Macieja, komornik ziemski lubelski 1602 r., zeznał 1613 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Kempińskich, córką Kaspra (Zap. Lub. 10 f. 177; 20 f. 351 i 32 f. 85). Samuel, syn Pawła, zeznał 1609 r. zapis na rzecz swej matki (Ibid. 18 f. 222).

GIŁBUTOWICZ Mikołaj Aleksandrowicz, bojar, procesował się 1507 roku o Worniany z ks. Prońskim (ML. 8 i 10).

GIMBUTOWIE h. NAŁĘCZ w W. Ks. Litewskiem. Jan Gimbut, podsędek kowieński 1636 r. Kazimierz Piotr i żona jego, Helena Kmiecianka, dziedzice Radziwonowszczyzny w województwie mścisławskiem, uciekli na Litwę przed najściem nieprzyjaciół 1654 r., a po powrocie wnoszą manifest 1664 r. o ograbieniu matki w Mścisławiu (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan Bogusław, cześnik starodubowski, z powiatem starodubowskim, a Kazimierz, wojski starodubowski, z województwem mścisławskiem, pisali się na elekcyę Jana III-go. Urszula, przełożona Dominikanek w Górze 1692 r. (Perp. Czers. 14 f. 137).

Herb Nałęcz.

Andrzej Mikołaj, wojski starodubowski, Antoni, horodniczy mścisławski, Jan Bogusław, chorąży starodubowski, Jerzy, stolnik starodubowski i Samuel Konstanty, podpisali obiór Augusta II-go; czterej pierwsi z województwem smoleńskiem, a ostatni z województwem trockiem. Andrzej Mikołaj, z czasem podkomorzy starodubowski, żonaty był 1713 r. z Teresą Bystrzycką (Sap. II.). Michał Antoni, stolnik mścisławski 1716 r. Hrehory Antoni, podkomorzy starodubowski 1752 roku.

Jan, syn Jana, wnuk Jerzego, ożeniony z Maryanną z Kibortów, nabył 1739 r. od rodziców żony część dóbr Jurgiełajcie-Marcinajcie w księstwie żmudzkiem (Gr. Upit. z 1741 roku). Zostawił trzech synów: Wawrzyńca, ur. 1747 r., dziedzica Medyń, Macieja, ur. 1750 r. i Jakóba, ur. 1752 r. (metryki ich w kościele Tryskim). Wawrzyniec z synami: Andrzejem, ur. 1799 r., Cypryjanem, ur. 1801 r., Janem, ur. 1803 r. i Jerzym, ur. 1806 r. (metryki ich w kościele Eygirdziowskim) i Maciej z synem Jakóbem, ur. 1778 r. (metr. w kośc. Tryskim) i synami tegoż: Justynem, Danielem i Stanisławem, dowiedli pochodze-

nia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r. Czwarty syn Jakóba, a wnuk Macieja, Tomasz Józef, ur. 1820 r. (metr. w kośc. Gadonowskim), dołączony do wywodu 1833 r. (Teka M. E. Brenszteina).

Jan i Jakób byli dziedzicami Gimbutowicz w księstwie żmudzkiem 1562 r. Wnukowie Jakóba, bracia między sobą stryjeczni: Walenty, syn Jakóba, Augustyn, syn Jana i Jakób i Stanisław, synowie Tomasza, zeznali 1602 r. dział dóbr Gimbutowicz w włości korszewskiej (Zs. Żmudz.). Adam, syn Jakóba, ustąpił te dobra synowi Krzysztofowi 1638 r. Synowie Krzysztofa: Kazimierz, Józef i Jakób, sprzedali je 1700 r. Rewkuciom.

Jan, syn Jakóba, ur. 1720 r. (w par. Tryskiej), nabył zaścianek Stogiszki od Puzynów 1740 r. Syn jego Mateusz, ur. 1746 r. w par. Płotelskiej, pozostawił synów trzech: księdza Jakóba Wincentego, Dominika i Józefa, z których dwaj pierwsi sami, a trzeci z synem, Karolem Herkulanem, dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 roku (Teka M. E. Brenszteina).

Wdowa po Ferdynandzie Anna, lub innego imienia Szydłowska, procesowała Potockich o sumy należne mężowi 1817 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Józef z synem Aleksandrem, Jan, Aleksander i Maurycy, synowie Piotra Ferdynanda, wnukowie Bazylego, prawnukowie Michała, 1842 r., a Ignacy, syn wymienionego Aleksandra, wnuk Piotra, w 1866 r. zapisani do ksiąg szlachty podolskiej (Spis.).

GIMEL Jan, porucznik królewski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r.

GINALSCY h. NAŁĘCZ. Joachim Emanuel Nałęcz Ginalski, żonaty 1786 r. z Bogumiłą Dybowską, córką Franciszka i Reginy z Dąbrowskich, kwitował Markowskiego 1786 r. (DW. 102 f. 1481 i 103 f. 837; Perp. Czers. 40 f. 294).

GIŃCZEWSCY h. POBÓG. Maciej z synami: Ludwikiem, Leonem i Antonim, Jakób z synami: Fabianem i Franciszkiem i Tomasz, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Dawida, dziedzica Parnarowu, w powiecie wilkiskim 1675 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1799 r.

Herb Zaremba.

GINETTOWIE v. GINETTOWIE-KUNCEWICZOWIE h. ZAREMBA w W. Ks. Litewskiem. Ginet Kuncewicz przyjął dla siebie i rodu swego 1413 r. na zjeździe w Horodle herb Zarembów. Jan Kazimierz Kuncewicz Ginett, skarbnik grodzieński i sędzia kapturowy powiatu lidzkiego 1764 r. (V. L.). Jerzy Kuncewicz Ginett, w powiecie lidzkim, 1764 r. (V. L.). Piotr Ginett, w pow. grodzieńskim 1764 r. (Akta VII). Ten sam, czy też inny Piotr Ginett, skarbnik kowieński 1765 r. Adam Kuncewicz Ginett, krajczy lidzki 1776 r., a Jan Ginett 1778 r. Ten Jan był synem Adama, skarbnika, dziedzica 1748 r. Radysz, w grodzieńskiem, a 1756 r. Olszewa. Synowie jego: Wincenty, oficer b. wojsk polskich, Ludwik, Stefan, Antoni, Dyzma,

Józef i Tadeusz, dowiedli szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a Aleksander Wincenty i Ludwik Józef, synowie Ludwika i Maryi z Roszkowskich, 1837 r. i Józef Edward, syn Tadeusza i Honoraty Studzińskiej, 1838 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

GINEWIŁ Kimunt, starosta trocki (wojewoda) 1398 r.

GINEWSKI Eustachy został strażnikiem ukrainnym i miejsc pogranicznych 29-go Marca 1662 r. (Sig. 5). Czy to nie będzie *Ginowski?*

GINEYTOWIE h. GIERAŁT w W. Ks. Litewskiem. Mikołaj Gineytowicz, bojar kowieński i synowie jego: Jan i Andrzej, otrzymali 1522 r. od króla Zygmunta różne ziemie, w powiecie kowieńskim (ML. 15). Andrzej Mikołajewicz Kginetowicz, bojar kowieński 1538 r. (Arch Zbor. Dok. VIII). Melchior Gineyt, podstarości wilkomierski 1594 r.

[GINGERIN Zuzanna za Jakóbem Szczepańskim 1597 r.]

GINOWSKI Dominik, właściciel lenny dóbr Czarna Kamionka w województwie kijowskiem, odstąpił prawa swoje do tych dóbr Czerniszewowi 1777 r. (Kancl. 40 f. 46). Tenże Dominik w roku następnym stolnik wendeński.

GINTEROWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy pięciodzielnej w polach I i IV złotych — czarnego ukoronowanego orła, w II i III czerwonych — po dwa pasy srebrne lewo ukośne, równoległe, w piątem środkowem błękitnem — dąb. W szczycie hełmu ukoronowanego dąb z koroną. Labry po prawej stronie czarne, podbite złotem, po lewej czerwone, podbite srebrem (Ostr. 820).

Michał Andrzej Ginter otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. Andrzej Ignacy, kapitan wojsk koronnych, opiekun nieletniej Łucyi Bajerówny 1680 roku (DW. 55 f. 1199). Michał, chorąży usarski wojsk W. Ks. Litewskiego, komisarz do rozsądzenia sprawy wierzycieli Brzostowskich z sejmu 1775 r. W tymże roku podstoli, a 1788 r. stolnik nowogrodzki. Tenże Michał podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Był kawalerem orderu Św. Stanisława 1790 r. Patrz *Günther.*

GINTOR Tomasz, kanonik kamieniecki 1565 r. (Jabł.).

GINTOWSCY w W. Ks. Litewskiem. Jerzy Gintowski, syn Jerzego, bojar rosieński, otrzymał 1552 r. od Zygmunta Augusta dwie wsie, w ziemi żmudzkiej (ML. 53). Samuel, żonaty 1633 r. z Jadwigą Czosnowską (M. 180 f. 595). Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 606).

GINTOWTOWIE h. LELIWA w W. Ks. Litewskiem. Hrehory Matfiejewicz Gintowtowicz, bojar, procesuje się z Jakóbowiczem 1550 r. (ML. 66). Mikołaj Janowicz Gintowt, ziemianin powiatu wileńskiego, zabrał spadek po Podbereskim, o co pozwany został przez jego sukcesorów 1598 r. (Akta VIII). Gabryel, horod-

niczy starodubowski, pisał się z powiatem orszańskim, na elekcyę Jana III-go. Jan, wojski czerniechowski, podpisał z województwem brzeskiem-litewskiem obiór Augusta II-go. Michał Gabryel, wojski wilkomierski 1693 r. Franciszek, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.).

Hipolit, Stanisław i Feliks, synowie Marcina, wnukowie Jana, prawnukowie Augustyna, praprawnukowie Jana Michała, prapraprawnukowie Piotra, dziedzica 1600 r. Dudzicz, w powiecie nowogrodzkim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

GINTOWTOWIE h. TRĄBY. Patrz *Dziewałtowscy Gintowtowie.* Wojciech Gintowt zapisał 1620 r. kościołowi w Grauzyszkach 1,000 fl. Stanisław, cześnik wilkomierski 1745 r., żonaty z Franciszką Hłaskówną, pozostawił córkę Zuzannę, za Maciejem Korsakiem, budowniczym połockim (Teka W. Rulikowskiego). Adam Gintowt podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Wawrzyniec, syn Wojciecha Luli Gintowta, nabył 1684 r. Łubiankę, w powiecie oszmiańskim, od brata swego Józefa Aleksandra (Jank.). Syn jego Jan, pozostawił syna Franciszka, którego syn Kazimierz, miał syna Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1840 r.

Andrzej, z Aleksandry z Kognowickich, ma syna Antoniego, dyrektora banku handlowego w Białymstoku, czy jednak do tych należy, nie jest mi wiadomem.

GINWIŁOWIE h. WŁASNEGO w W. Ks. Litewskiem. Herb ich przedstawia w polu czerwonem pień złoty, na nim jastrząb. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Mikołaj Ginwiłowicz, kuchmistrz nadworny litewski 1501 r.

GIRDWOYNIOWIE h. HABDANK w księstwie żmudzkiem. Stefan, syn Andrzeja, wnuk Mateusza, prawnuk Kazimierza, praprawnuk Jerzego, prapraprawnuk Filipa, dziedzica Berkinian, w telszewskiem (Zs. Żmudz.), wraz z synem Antonim Jozafatem, ur. 1802 r. (metr. w Ławkosodach), dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodowa wileńską 1803 r. Syn Antoniego Jozafata, Norbert Robert, wpisany do ksiąg szlachty 1832 r. (Teka M. E. Brenszteina).

Herb Jastrzębiec.

GIRDWOYNIOWIE h. JASTRZĘBIEC w księstwie żmudzkiem. Podana tu linia dowiodła pochodzenia swego szlacheckiego, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 roku. Adam, syn Filipa, ożeniony z Anną Giniatówną, dziedzic Giniat 1636 r., pozostawił trzech synów: Grzegorza, Jana i Marcina, po których szły trzy gałęzie tego domu.

1. Józef, syn Grzegorza (Hrehorego), z żoną Magdaleną Danilewiczówną, nabył 1717 r. część dóbr Bugienie-Drousucie, w telszewskiem. Szymon, syna Józefa, z żoną Elżbietą z Darginowiczów, nabył 1767 r. resztę dóbr Bugienie-Drousucie od Strowpiów i przekazał je synom swoim: Wiktorowi i Flo-

ryanowi. Wiktor spłacił brata 1796 r. i pozostawił synów dwóch: Ignacego, ur. 1798 r. (metr. w Tyrkszlach), którego syn Jan Ignacy, ur. 1830 r. i Andrzeja Saturnina, ur. 1802 r. (metr. w Żemelanach). Floryan, ożeniony z N. Pacewiczówną, córką Franciszka, za którą dostał 1796 r. Mitkaycie, pozostawił syna Mikołaja.

2. Jan, drugi syn Adama, miał syna Antoniego, który testamentem z 1754 roku zapisał dobra Ukryny-Towtkajcie i Beniuszajcie synom: Józefowi, Tadeuszowi, Danielowi i Dominikowi. Z nich Daniel, miał syna Bartłomieja, ur. 1786 r. (metr. w kość. Niemenczyńskim), a ten Józefa, ur. 1812 r. (metr. w kość. Pikielskim), a Józef, najstarszy syn Antoniego, dobra Ukryny odstąpił synowi Tadeuszowi, a miał jeszcze synów: Jozafata, Feliksa i Jana. Z nich Tadeusz, dziedzic Ukryn 1805 r., zostawił synów czterech: Wincentego, Antoniego, ur. 1813 r., Józefa i Tadeusza Aleksandra, ur. 1820 r. (metr. w kość. Żydykowskim). Jan, czwarty syn Józefa, nabył 1819 r. dobra Dowbory, Krzyżajcie i Lisajcie i zostawił synów trzech: Hieronima Jana, ur. 1811 r., Wincentego Jakóba, ur. 1820 r. i Karola Bonifacego, ur. 1826 r. (metr. w Tyrkszlach).

3. Marcin, trzeci syn Adama, dziedzic dóbr Giniacie, na mocy cesyi rodziców z 1683 r., z żony Justyny z Pietkiewiczów, pozostawił synów: Józefa i Piotra. Po Piotrze, dziedzicu Łowni i Progulbi, z żony Heleny z Dąbrowskich, pozostał syn Dominik, a po tym Klemens. Józef spłacił 1722 r. brata Piotra z Giniat i z żony Heleny Wizgintównej, miał syna Stanisława, ożenionego z Heleną Sokołowską, który testamentem z 1782 r. zapisał dobra Giniacie starszemu synowi Tadeuszowi, a trzem innym: Janowi, Piotrowi i Józefowi, po 250 talarów holenders. Tadeusz, ożeniony z Agnieszką z Wizgintów, sprzedał Giniacie Piotrowi 1815 r., a nabył Krzyżajcie-Lisajcie, alias Weszetany-Dowbory. W 1817 r. obrany sędzią granicznym apelacyjnym telszewskim. Piotr, ożeniony z Barbarą Montwidówną 1815 r. Jan, pozostawił synów: Michała, po którym syn Michał, ichtiolog w Warszawie, ożeniony z N. Kuczewską i Kazimierz, inżynier rolniczy w Warszawie i Karola, po którym z żony Beniuszewiczównej, syn Aleksander, pomolog, inspektor szkoły ogrodniczej w Warszawie. Józef, czwarty syn Stanisława, ożeniony z Elżbietą Ławcewiczówną, nabył 1810 r. połowę dóbr Gawryle-Sołtuszkiszki. Synowie jego: Franciszek, ożeniony z Eufrozyną Bociarską, zmarł bezdzietny, a Teofil z N. Pisankównej, zostawił synów: Bronisława, dziedzica Gawryl, w telszewskiem i Stanisława, d-ra medycyny, ożenionego z Szymkiewiczówną, zmarłego na własnem weselu (Teka M. E. Brensztejna).

Czy nie do nich należy Wawrzyniec, skarbnik inflancki, żonaty 1708 r. z Kozińską, córką Aleksandra (Op. Kij. 26).

GIRETOWICZOWIE, bojarowie ejszyscy. Aleksander Jag. uznał 1496 r. że Stanko i Talko Giretowiczowie, bojarowie ejszyscy, pochodzą z rodu szlacheckiego i uwalnia ich od dawania *diakla* (ML. 5).

Herb Dołęga.

GIRKONTOWIE h. DOŁĘGA w księstwie żmudzkiem. Szymko Girkont dopełnił działu dóbr Girkonty z bratankiem swym Ławrynem Pietraszewiczem 1574 r., a Hrehory i Miko-

łaj, synowie Szymka, podzielili się dobrami ojczystemi 1580 r. Synowie Hrehorego: Michał, Piotr i Stanisław, są dziedzicami trzech części w Girkontach 1614 roku (Zs. Żmudz.).

Michał testamentem z 1631 r. zapisuje dobra swe Girkonty synom: Janowi, Wojciechowi i Andrzejowi, z których Andrzej zeznał dział tych dóbr 1663 r. z bratankami swymi, synami Jana: Dawidem, Krzysztofem Stanisławem i Pawłem (Zs. Żmudz. z 1665 r.). Krzysztof Stanisław był sekretarzem królewskim 1683 r. (Ibid. z 1684 r.).

Stanisław, trzeci syn Hrehorego, procesuje 1620 r. synowców swoich: Pawła, Ignacego i Daniela, synów Piotra, o gwałty i naruszenie granic. Jan, syn Stanisława, wnosi manifest do grodu żmudzkiego 1666 r. przeciwko Krzysztofowi. Syn tego Jana Jerzy, nabył grunta od brata swego Jakóba 1694 r. i zostawił syna Jana Teodora, dziedzica Girkont 1730 r. Wnuk Jana Teodora, po synie Franciszku, Jan, dziedzic Girkont, z testamentu ojca 1783 r. (akta szawelskie z 1785 r.) z synami: Danielem, ur. 1803 r. i Dominikiem, ur. 1807 r. (metr. w Kalwaryi), dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1809 r. Daniela synowie: Józef, ur. 1829 r. i Kleofas Maurycy, ur. 1830 r.

W 1811 r. wywiedli się ze szlachectwa na mocy przyznania pokrewieństwa przez Jana, syna Franciszka, z 1801 r.: Franciszek, Tadeusz i Michał, synowie Franciszka; Jan, Ignacy i Maciej, synowie Jana; Stanisław, syn Szymona, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Franciszka, praprawnukowie wymienionego wyżej Ignacego Piotrowicza (Teka M. E. Brensztein).

GIRLACHOWSCY. Akta kościańskie z końca XIV go wieku wspominają o Pietraszu Gerlachowskim v. Girlachowskim z Ostrowa (Leksz.).

GIRSKI h. ŁABĘDŹ odm. Herb Girskich przedstawia w polu błękitnem łabędzia, trzymającego prawą łapą Habdanka, lub też łabędzia, nad Habdankiem. W szczycie hełmu łabędź (Ostrow. 822 i 823). Kojałowicz obszernie o nich pisze.

Tomasz, kanonik wileński 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

GIRSTOWTOWICZ Mikołaj, bojar wileński, adoptował Wodoradzkiego i zapisał mu cały majątek. Aleksander Jag. potwierdził ten zapis 1496 r. (ML. 5).

GIRTOWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC w księstwie żmudzkiem. Jakób, syn Augusta, wnuk Grzegorza Ambrożewicza, dziedzic dóbr Użpele i Gironow, w powiecie rosieńskim, spisał testament 1602 r., w którym wymieniony syn Stanisław (Gr. Żmudz. z 1596 r.; Zs. Żmudz. z 1602 r.). Potomek tego Stanisława Józef, syn Józefa, wnuk Stanisława, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1805 r. Syn Józefa Bartłomiej, ur. 1773 r. (Teka M. E. Brenszteina).

GIRYŁOWICZ Jan, archiwista grodzki żytomierski 1796 r. (DW. 111 f. 562).

GIRYNOWIE h. DOŁĘGA w księstwie żmudzkiem. Marek Giryn otrzymał grunta w Miednikach od Zygmunta Augusta 1563 r. Synowie jego: Mikołaj

i Jan 1597 r. Franciszek dostał od Janusza Kiszki 1638 r. Olchówkę, w orszańskiem. Jarosz Giryn z synami: Stanisławem i Teodorem i synowcem Stanisławem, procesowali się o Olchówkę z księdzem Marcyanem Girynem 1720 r. Z potomków ich:

Krzysztof Giryn, syn Kazimierza, ustąpił 1787 r. części swe w Wialbutowie synowcom swoim: Janowi, synowi Józefa, Stefanowi i Janowi, rotmistrzowi oszmiańskiemu, synom Michała (Zs. Oszmiań. i Lidzkie). Ci trzej wraz z synami Krzysztofa: Antonim i Wincentym, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r., a Maciej, drugi syn Józefa, z synem Stanisławem, ur. 1800 r. (metr. w Telszach), przeprowadził swój wywód 1809 r. Stanisław zostawił synów: Stanisława Marcelego, ur. 1829 r. i Hipolita Bartłomieja, ur. 1830 r. (metr. w Telszach).

GIRZYŃSCY Adam i Antoni pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Patrz *Gierzyńscy.*

GISILEROWIE, patrz *Gieslerowie.*

[GISLANZONI Józef, syn Hieronima, konsyliarza dworu saskiego, sprzedał 1797 r. Watzonowi prawo emfiteutyczne, służące mu do części lasu ekonomii kozienickiej (DW. 112 f. 560).]

GISZOWSCY v. GIŻOWSCY v. GISSOWSCY h. NOWINA z Giszowic, w województwie lubelskiem, której to wsi współwłaścicielem był 1531 r. Jan Giszowski (Paw.). Piotr, syn Jana na Giszowicach, układa się z Moszeńskim 1594 roku (Zap. Lub. 7 f. 130). Stanisław, syn Jana, wspólnie z żoną, Anną ze Sługockich, ceduje sumy Żulińskiemu 1604 roku (Ibid. 15 f. 16). Marcin, syn Leonarda, kwituje Sieprawskiego 1594 r. (Ibid. 7 f. 352). Jan, syn Marcina i Jadwigi z Krakowińskich, przyznaje matce dożywocie 1628 r. (Ibid. 31 f. 350). Krzysztof, Stanisław i Anna, córka Mikołaja, sprzedają Giszowice Chmielowskiemu 1613 r. Stanisław, syn Sebastyana, sprzedał Stagno bratu Krzysztofowi 1615 r. (Ibid. 20 f. 196 i 21 f. 629).

Stanisław, Marcin, Katarzyna i Zuzanna Giżowscy, dzieci Aleksandra i Maryanny Pełczanki, mają sprawę w Trybunale lubelskim 1654 r. (Ibid. 44 f. 178 i 49 f. 335). Kasper Giżewski, kanonik chełmski 1622 r. (M. 346 f. 31). Kasper Gissowski, podpisarz grodzki bełski 1598 r. (Wyr. Lub 76 f. 21). Wdowa po Marcinie Giżowskim, Helena Korzeniecka, jest 2-o v. żoną Stanisława Giebułtowskiego 1707 r. Dzieci ich: Michał, Antoni, Józef i Ludwika Kobylnicka, zastawni posiadacze Nowego Miasta Bybła i Komorowic 1700 r. (Gr. Przem.).

Piotr Gissowski 1783 r, a Antoni i Szczepan 1833 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie we Lwowie (Goł.).

GIWOYN Matys Mikołajewicz, ziemianin miński, żonaty z Halszką Janówną Sieńczyłłówną, pozostawił dzieci: Dawida, Samuela, Filona, Jarosza, Eufemię i Katarzynę, właścicieli Wosiszek 1599 r. (Akta XIV). Remian Giwojna pisał się z województwem mińskiem, na elekcyę Jana III-go.

[GIZA, alias Jan, wójt gostyński 1438 r. (Inw. Arch. Kor.).]

GIZA Pietrasz zasiada na sądach w Pyzdrach 1400 r. (Leksz.).

GIZA Jakób z Martynowa vel z Żakowic, *tutor* halicensis (opiekadlnik) w latach 1435 — 1437 (AGZ. XII). Tenże 1437 r. chorąży i jeszcze w Grudniu tego roku sędzia ziemski halicki.

GIZBERTOWIE h. KORCZAK. Krzysztof Gizbert, strażnik oszmiański 1755 r. Stanisław w powiecie oszmiańskim 1775 r. (V. L.). Augustyn, Aleksander i Karol, synowie Konstantego, Ignacy, Kazimierz i Stanisław, synowie Stanisława, wnukowie Ignacego, prawnukowie Michała, praprawnukowie Jana Gizberta, kapitana wojsk litewskich, dziedzica 1715 r. dóbr Gryzgiel i Memel, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 r.

GIZEWSCY. Jadwiga z Celejewskich, wdowa po Janie Gizewskim, sprzedaje część na Wodzicznie, w ziemi czerskiej, 1649 r. (Perp. Czers. 11 f. 246). Marcina Gizewskiego pomnik znajduje się w kościele Bożego Ciała w Krakowie (Star. Mon.).

GIZIEL Eustachy, viceregent grodzki kamieniecki 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 546). Innocenty, archimandryta pieczerskiej ławry w Kijowie w latach 1670—1682. Nie żył 1684 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 4; Zap. Lub. 53 f. 308).

GIZIŃSCY h. DOŁĘGA z Gizina, w powiecie mławskim. Jan Giziński, syn Walentego i Jadwigi z Kuszkowskich, brat zmarłego Piotra, sprzedaje Gackiej dwa dworki przy ulicy Wierzbowskiej w Warszawie 1771 roku (DW. 89 f. 434). Michał, rotmistrz powiatu bracławskiego i Ignacy, synowie Adama i Maryanny z Boreyszów, kwitują Krasińskiego 1790 r. (DW. 106 f. 308).

Antoni, syn Ignacego, 1837 r., a Jan i Bonifacy, synowie Walentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie. Byli oni wnukami Antoniego, a prawnukami Walentego, właściciela Okonina 1719 r. (Akta b. Her.).

Adam Józef, syn Kazimierza i Wiktoryi Żalchockiej, ur. 1817 r., z żony Marcelli Deputowiczówny, zostawił syna Aleksandra, ur. 1844 r.

GIZOWIE v. GISSOWIE v. GIESOWIE v. GIESZOWIE h. WŁASNEGO. Tideman Gise, syn Alberta, gdańszczanina, kanonik warmiński, uzyskał 1519 r. szlachectwo dla siebie, braci i sióstr od króla Zygmunta I-go (M. 34 f. 16). Herb ich przedstawia w polu srebrnem trzy rzeki, w poprzek, z tych skrajne niebieskie, środkowa biała; nad górną rzeką lew czerwony w lewo. W szczycie hełmu takiż lew stojący.

Według przywileju, wydanego Mikołajowi Konstantemu Gisse przez cesarza Ferdynanda, okazuje się, że dom ten pochodzi ze starożytnej szlacheckiej rodziny frankońskiej, a pierwszym tego domu, który przybył do Polski z królową Elżbietą, żoną Kazimierza III-go, był Baltazar Gisse (M. 201 f. 76).

Tideman Gize, poseł gdański na elekcyę Jana Olbrachta 1492 r. (Pom. Dz. W. Sr. XIV). Tideman Giese, z kustosza warmińskiego biskup chełmiński 1538 r., następnie warmiński 1549 r. Umarł 1550 r. Tideman Gize, rajca miasta Gdańska 1544 r. (M. 66 f. 143). Jerzy Gisa, burgrabia gdański, 1554 r. Tideman Gise, sekretarz królewski, otrzymał 1581 r. Borzechów, w województwie pomorskiem (M. 123 f. 550). Konstanty i Jan Gizowie z Gdańska, bracia i spadkobiercy Filipa 1585 r. (Akta XIX). Tideman Gize, burgrabia gdański 1621 r. Jakób, Aleksander i Anna, dzieci niegdy Aleksandra Gisza 1646 r. (M. 190 f. 177). Aleksander Gisse przedstawił 1651 r. w metryce koronnej przywilej cesarza Ferdynanda, o którym było wyżej, a który był wydany Mikołajowi (M. 201 f. 76).

Ów Mikołaj Konstanty, oberstlejtenant gwardyi królewskiej, otrzymał indygenat na sejmie 1652 r. Na zasadzie tego otrzymali indygenaty na sejmie 1673 r. i jego bratankowie: Aleksander Jan, major wojsk królewskich, Jakób, rotmistrz rajtarski i Franciszek, kapitan wojsk królewskich (V. L.).

Mikołaj, pułkownik i Aleksander, kanonik warszawski, bracia Giszowie 1661 r. Siostra ich Barbara, wdowa po Andrzeju Mniszchu, kuchmistrzu wielkim koronnym, a bratem ich był Jakób Giż, podskarbi królewicza Karola Ferdynanda, który z Barbary Klempoldówny, pozostawił syna Franciszka i córki: Barbarę i Annę (M 202 f. 55). Barbara Mniszchowa otrzymała 1650 r. w dożywocie dobra Rembkowskie (Perp. Czers. 11 f. 286).

Mikołai Konstanty Giza v. Gissa, porucznik piechoty nadwornej 1646 roku, następnie pułkownik, żonaty był z Katarzyną Boimówną (M. 189 f. 384 i 196 f. 149). W 1657 r. otrzymał w dożywocie Jemielno i Kozice, które w 1676 r. były w posiadaniu Samuela Gissy (AGZ. X. 4680 i 5476).

Samuel, pułkownik piechoty, otrzymał 1667 r. konsens królewski, na wykupienie wsi Wilczkowa z rąk Kobylnickich (M. 206 f. 316).

Maryanna, córka Mikołaja z Boimówny, 1679 r. żona Adama Osuchowskiego (Perp. Czers. 13 f. 627). Franciszka, żona Jana Karskiego, podczaszego dobrzyńskiego 1632 r. Krzysztof Giza, syn Franciszka, ceduje pewne sumy 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 194). Marcin Gissa, żonaty 1654 r. z Anną z Piekarskich (Ibid. 11 f. 674). Balcer, kanonik gnieźnieński, warszawski i kujawski 1674 r. (Kor.). Jan Kazimierz, podstoli owrucki 1690 r. Aleksander, pułkownik królewski 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 552). Franciszek Gisse, łowczy bielski i pułkownik, zeznał 1694 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Modlibowskich (DW. 58 f. 1064). Krzysztof pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II go.

Samuel Gissa v. Giza, podstoli nowogrodzki, pułkownik królewski, nabył 1701 r. od Lasockiego część Guzówka, Kamionki i Ciechomina, w powiecie stężyckim (DW. 61 f. 113 i 658). Jan Baltazar, syn niegdy Aleksandra, oberstlejtnanta i Katarzyny ze Skrzetuskich, 1711 r. (DW. 61 f. 1502). Córka tegoż Aleksandra ze Skrzetuskiej Konstancya, 1717 r. żona Michała Sienickiego, podstolego czerniechowskiego (DW. 62 f. 1316). Teresa za Walentym Bobrowskim 1741 r. (Perp. Czers. 26 f. 15).

GIŻOWIE w Prusach królewskich, ze wsi Giże, w powiecie łeckim. Maciej Giża 1512 r. Klimek, Maciej, Jakób i dwaj Wojtkowie 1532 r. Jan, syn Klimka, 1548 r. Jan, Jakób i Wawrzyniec, synowie Wojtka, 1573 r. (Kętrz.).

[GIŻOWIE, mieszczanie warszawscy. Barbara, córka Jana, rajcy warszawskiego, ulubienica Zygmunta Augusta, wyszła po jego śmierci za księcia Michała Woronieckiego (MK. 113 f. 1 i 5; 115 f. 313). Z zeznań Swaba i Barbary Zawadzkiej, siostry przyrodniej Floryana, syna ks. Michała Woronieckiego, przyjętych w konsystorzu warszawskim 1615 r, okazuje się, że ta Barbara Zawadzka, starsza o 15 lat od Floryana, urodzona w 1571 r., mogła być tylko córką króla Zygmunta Augusta (Bart. Enc.). Mąż jej Jakób Zawadzki, pisarz skarbu królewskiego, zabezpieczając 1593 roku żonie swej posag na Kośminie, zwie ją Barbarą Woroniecką, a zeznając z nią zapis dożywocia, nazwał ją wprost Barbarą Giżanką (Perp. Czers. 1 f. 363).

Jakób, rajca warszawski; syn jego Jan, wójt i rajca warszawski 1624 r. (M. 346 f. 83 i DW. 38 f. 232). Syn Jana Stanisław, ksiądz 1624 r. Baltazar, rajca warszawski, z Elżbiety Szeligówny, pozostawił córkę Annę, żonę 1-o v. 1630 roku Jana Rudawskiego, sekretarza królewskiego, a 2-o v. Macieja Wołczyńskiego, żupnika wielickiego i syna Pawła, proboszcza liwskiego, inflanckiego i goniądzkiego, spowiednika królowej Konstancyi, zmarłego 1624 r., któremu matka wystawiła pomnik w kościele Św. Jana w Warszawie.

Ów Paweł miał otrzymać szlachectwo od Zygmunta III-go i herb, który na jego pomniku widzimy, przedstawiający mur o trzech blankach, nad nimi trzy gwiazdy, z których środkowa wyżej.

Katarzyna, żona Stanisława Osmolskiego 1643 r.]

GIŻYCCY h. GOZDAWA z Giżyc, w powiecie gostyńskim. Żyjący na schyłku XIV-go wieku Wacław (czasem zwany Wincentius zamiast Wenceslaus) z Giżyc, był ojcem Zygmunta, proboszcza płockiego, Pawła, biskupa płockiego (Cod. Ep. s. XV) i prawdopodobnie Wincentego, marszałka mazowieckiego.

Herb Gozdawa.

Zygmunt był 1427 r. na uniwersytecie w Krakowie, a 1446 r. został doktorem praw w Bolonii i proboszczem płockim.

Paweł, pisarz ziemski krakowski 1424 r., z kanonika poznańskiego i gnieźnieńskiego, scholastyka płockiego i krakowskiego, biskup płocki 1439 r. Umarł 1463 r., pochowany w Pułtusku, w kościele przez siebie fundowanym.

Wincenty z Giżyc Giżycki, 1446 r. marszałek mazowiecki książąt na Czersku i Warszawie, 1465 r. kasztelan wiski, żonaty 1440 r. 1-o v. z Olechną z Sąchocina, marszałkówną mazowiecką (M. 3 f. 238), 2-o v. z Dobrochną Szyrzykówną z Falkowa, córką Jana, za którą wziął Falków, w powiecie opoczyńskim. Od siostry zaś jej Doroty, żony Grota z Ostrowa, nabył 1447 r. Szkucin i Wyszynę (Opocz. Decr. II f. 388 i Rad. Inscr. Decr. II f. 401; III f. 131 i IV f. 21). W 1448 r. za dobra Strzeże wziął Sąchocin od Jana Rogali (M. 4 f. 66). Synów pozostawił dwóch: Pawła i Jana, oraz corkę Katarzynę, żonę Spytka z Melsztyna. W 1463 r. obowiązuje się Wincenty dać za córką 1,000 dukatów i sumę tę zabezpiecza na Rusienicach, Myśliborzu, przedmieściu Żarnowskim, Chełstach

i Zawadach, a córka jego obowiązuje się zeznać akt zrzeczenia się majątku ojcowskiego na rzecz obu braci, a macierzystego wyłącznie na Jana (Helc. II. 3710 i 3711). Z aktu tego można wnosić, że Paweł był urodzony z pierwszej żony, a Jan i Katarzyna z drugiej.

Paweł był 1459 r. na uniwersytecie krakowskim. Między Janem, a ks. Konradem Mazowieckim powstała wojna „guerrae ac belli atrocitas", którą zakończył 1490 r. wyrokiem swym Jan Olbracht, nakazującym ks. Konradowi, aby zapłacił 2,000 zł. węg. Giżyckiemu, a wszelkie zapisy na Giżycach, Roszkach i Wielkiej Woli mają być skasowane i wzajemne szkody darowane (KM.).

Jan, marszałek nadworny ks. Bolesława na Warszawie i Sochaczewie 1482 roku, żonaty 1-o v 1477 r. z Małgorzatą z Leżenic, wojewodzianką sieradzką (Zs. Warec. 1 B f. 288). 2-o v. z Katarzyną z Kleczowa, która po jego śmierci wyszła za Daniela Kiernoskiego. Procesowała się ona 1509 r. z synem mężowskim z pierwszej żony, Andrzejem Giżyckim (M. 21 f. 27; 24 f. 70 i 48 f. 543).

Andrzej, syn Jana, kasztelan rawski, zmarły 1530 r., zabezpieczył 1501 r. na swoich majątkach posag i wiano żonie swej, Jadwidze ze Śmigla.

Brat jego Wacław, ale urodzony z Kleczowskiej, sprzedał 1533 r. Falków Sławińskiej, a 1539 r. procesował synów brata Andrzeja: Hieronima, Jana, Stanisława i Piotra o Turowice (Opocz. Decr. 4 f. 310). Z Kleczowskiej Jan miał jeszcze córkę Annę Sierpską i syna Feliksa, po którym pozostały córki: Jadwiga, żona Jakóba Masłomęckiego 1543 r. i Zofia (Opocz. Decr. 4 f. 471). Akta grodzkie opoczyńskie z 1549 r. wspominają o Franciszku, Andrzeju i Hieronimie, synach Hieronima (Inscr. V f. 492).

Jan, kasztelanic rawski, żonaty 1536 r. z Anną Ciołkówną Sobieńską, wojszczanką czerską (M. 52 f. 75 i Zs. Gr. Czers. 5 f. 182), pozostawił z niej córkę Jadwigę, za Maksymilianem Boglewskim, oraz synów: Franciszka, Stanisława, Andrzeja, Jerzego i Marcina v. Marcyana. Czterej bracia, za wyłączeniem Franciszka, wspólnie z siostrą, procesują Ciołków o Sobienie 1563 r. W tymże samym roku siostra kwituje ich z odbioru posagu (Zs. Gr. Czers. 30 f. 455, 677 i 787; 32 f. 469).

Franciszek, syn Jana, zmarł wcześnie; z nieznanej nam małżonki pozostawił syna Stanisława, usamowolnionego 1574 r., który 1576 r. obrał za pełnomocnika swego stryja Marcyana, i córkę Jadwigę, żonę Mikołaja Chmielewskiego. Zrzekła się ona majątku rodzicielskiego na rzecz brata 1588 roku. Wyroki lubelskie z 1585 r. wspominają, że Franciszek miał jeszcze syna Andrzeja i córki: Katarzynę, Annę i Elżbietę (Ibid. 44 f. 285; 56 f. 995; M. 113 f. 11 i Wyr. Lub. 26 f. 98).

Andrzej, syn Jana, żonaty był 1581 r. z Jadwigą Miedzechowską (Ibid. 49 f. 123). Jego to pewnie synem był Andrzej, bo nazwany Andrzejem, synem Andrzeja z Giżyc, z ziemi gostyńskiej, który odstąpił 1591 r. żonie, Małgorzacie z Mniszewskich, córce Wawrzyńca, część swoją na Kozerach (Zs. Warec. 10 f. 813 i Perp. Czers. 1 A f. 135). Synowie jego: Jan, Adam i Wojciech, sukcesorowie Abrahama, procesują Boglewskiego 1612 r. (Zs. Warec. 20 f. 132 i 148). Z nich Jan, żonaty z Teofilą Dąbrowiczówną, córką Wojciecha, pozostawił syna Stanisława, żyjącego lat sto, z czasem wojskiego gostyńskiego, który nabył 1641 r. od Ortyńskich prawa ich do Pohorzec (Gr. Lwows.).

Stanisław osiadł na Rusi i z Anny Maryanny Lisowskiej, pozostawił synów: Andrzeja, kanonika lwowskiego, zmarłego 1746 r., Mikołaja i Kazimierza, dowódcę regimentu pieszego buławy wielkiej koronnej. Dwaj ostatni 1747 r. odstąpili części swoje na Podwysokiem, Nowosiołkach i Saskiej siostrze swej, Maryannie Pągowskiej (Gr. Lwows.).

Mikołaj, właściciel po ojcu Łosi, stolnik buski (?) i pisarz grodzki kijowski 1748 r., cześnik buski i sędzia grodzki halicki 1754 r., został w tym ostatnim roku surrogatorem starosty halickiego, Potockiego (Sig. 28). Z Maryanny Niedabylskiej, córki Mikołaja, stolnika czerniechowskiego, której 1743 r. zapisał 6,000 fl. (Gr. Buskie), pozostawił synów: Antoniego Klemensa Ignacego i Jana (Gr. Lwow. z 1760 r.).

Antoni Klemens Ignacy, ur. w Łosiach 1744 r. (metr. w Podkamieniu z 1749 r.), zmarły 1806 r., szambelan Stanisława Augusta 1780 r. (MP.), cześnik buski 1782 r., a podobno i chorąży horodelski 1792 r., właściciel Bogdanówki i Bereżanki, z Maryanny Brzezińskiej, skarbnikównej brzesko - kujawskiej (DW. 96 f. 1178 i 1187; Gr. Kamien. z 1765 r.), zmarłej 1811 r., pochowanej w Bazalii, pozostawił córki: Konstancyę za Danielem Drużbackim; Józefę za Mikołajem Maszkowskim; Urszulę za Józefem Wiercińskim; Maryannę za Janem Żukowskim; Ludwikę za Stanisławem Horodeckim i Teresę; oraz synów: Feliksa, Jana Kantego Wincentego i Ferdynanda Fabiana Sebastyana.

Feliksa, z Julii Sokolnickiej, córka Józefa, za Andrzejem Białoskórskim.

Jan Kanty Wincenty, zmarły 1831 r., właściciel Bereżanki na Podolu, żonaty z Teklą z Wiercińskich, miał córkę Joannę, za Tytusem Leśniewiczem i syna Wacława Józefa, ur. w Nowej Hucie na Podolu 1822 r., zmarłego we wsi Braże 1883 r, właściciela Ormian na Podolu, wylegitymowanego tamże ze szlachectwa 1847 r., ożenionego z Olimpią Romerówną 1851 r., z której synowie: *Zygmunt* Oktawian, *Wacław* Aleksander, *Aleksander* Kazimierz, *Kazimierz* Kasper i Wincenty, oraz córki: Emilia; Zofia, żona Bolesława Bilińskiego; Marya za Józefem Surzyckim; Helena za Izydorem Kownackim; Tekla, zmarła w Krakowie 1885 r. i Anna, za Juliuszem Nosalewskim, którego zaślubiła w Żwańcu 1895 r. Z synów:

Zygmunt, ur. 1852 r., zaślubił 1885 r. Maryę Czerwińską, córkę Włodzimierza, z której synowie: Tadeusz, ur. 1886 r., Mieczysław, ur. 1888 r., Zygmunt, ur. 1889 r. i córka Ewa.

Wacław, dziedzic Brahy, zaślubił 1893 r. w Rossochowatej Emilię Nikorowiczówną, córkę Wiktora i Emeryki z Karnickich.

Aleksander zaślubił 1893 r. w Kamieńcu Podolskim Maryę Tołkaczówną, córkę Adama i Emmy z Chobrzyńskich.

Kazimierz, ur. 1860 r., zaślubił 1886 r. Bronisławę Jankowską i z niej ma synów: Wacława Kajetana, ur. 1887 r., Jerzego Mikołaja, ur. 1889 r. i córkę Olimpię Helenę, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1896 r.

Ferdynand Fabian Sebastyan, zmarły 1846 r., właściciel Bogdanówki, chorąży starokonstantynowski 1805 r., żonaty z Krystyną Żukowską, córką Kaspra, miał córkę Urszulę, za Romualdem Kiełkiewiczem i synów: *Kazimierza* Eustachego Grzegorza, *Lucyana* Kaspra Józefa i Teofila, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1847 r.

Kazimierz, ur. 1819 r., zmarły 1865 r., właściciel Bogdanówki, żonaty z Anną Żukowską, córką Jana, pozostawił synów: *Jana* Marka Antoniego i Aurelego *Ferdynanda*, zmarłego 1883 r., oraz córki: Kornelię i Waleryę.

Jan Marek Antoni, ur. w Michnówce 1844 r., właściciel Bogdanówki, radca stanu, profesor w Dorpacie i Mitawie, zaślubił 1876 r. w Berdyczowie Modestę Laurę z Leśniewiczów, urodzoną z Joanny Giżyckiej i ma z niej synów: Iwona, ur. 1882 r. i Franciszka Józefa, ur. 1885 r., obu w Mitawie, oraz córki: Janinę i Julię Laurę. Ta ostatnia zaślubiła w Klimontowie 1901 r. Mikołaja Dunina Wąsowicza-Połotyńskiego, syna Wincentego Wąsowicza i Maryi z Połotyńskich.

Lucyan Kasper Józef, ożeniony 1-o v. z Ewarystą Moderowską, 2-o v. z Teresą Niwińską, z pierwszej żony miał córki: Teresę, żonę księcia Dymitra Mourousy i Ewelinę, żonę Jana Łukowskiego, oraz syna Maryana, ur. w Winnicy 1859 r., zmarłego w Rzeczycy 1891 r. Z drugiej żony—syn Antoni, ur. 1872 r., zaślubił 1898 r. w Żytomierzu Józefę Szamborską, córkę Józefa i Franciszki z Charzewskich. Cała ta gałąź wpisana do ksiąg szlachty gubernii podolskiej w latach 1847 — 1896 (Spis.).

Marcyan v. Marcin, syn Jana, kasztelanica rawskiego, dziedzic Rożniszewa i Zagrobów, w wareckiem, 1576 r., a wspólnie z bratem Andrzejem, z dziećmi brata Franciszka i nieznanymi bliżej: Hieronimem, dziećmi Piotra i wdową Piątkową, posiadał Giżyce i Bieniewo 1579 r. (Paw.). Tenże Marcyan z Giżyc, z ziemi gostyńskiej, zeznał 1575 r. w aktach czerskich, a 1578 r. w aktach wareckich, zapis dożywocia z żoną, Zofią z Lasockich, córką Stanisława (Zs. Gr. Czers. 42 f. 882; Zs. Warec. 11 f. 989). W 1588 r. wyznaczył dzieciom swoim opiekunów (Zs. Gr. Czers. 57 f. 85). W 1594 r. był poborcą czerskim (Wyr. Lub. 58 f. 314). Umarł stolnikiem gostyńskim. Synowie jego: Mikołaj, Olbracht, Anzelm, Aleksander i Remigian, oraz córki: Maryna za Pawłem Raciborskim; Anna za Jurgianem Młochowskim; Agnieszka za Łukaszem Puczkiem; Jadwiga za Krzysztofem Czyszkowskim i Zofia za Dobrzynieckim. Raciborski zabezpieczył posag żonie Agnieszce 1599 r. Anna Młochowska odstąpiła wymienionym braciom część swoją na Rożniszewie i Zagrobach 1604 r. Agnieszka kwitowała ojca z posagu 1615 r. Jadwiga kwitowała braci z posagu 1615 r., a Zofia 1621 r. (Perp. Czers. 1 B f. 309; 2 f. 460 i 538; 3 f. 31; 5 f. 121; DW. 46 f. 1294). O Olbrachcie nic nie wiemy. Anzelm umarł bezdzietnie przed 1626 r., w którym brat jego Mikołaj odstąpił schedę na niego przypadającą, ze spadku po nim pozostałego, bratu Remigianowi. Ten ostatni wspólnie z bratem Aleksandrem, część swoją na Rożniszewie wydzierżawił bratu Mikołajowi 1613 r., a odstąpił w 1617 roku. Żył jeszcze 1648 r., w którym podpisał z ziemią czerską, elekcyę Jana Kazimierza. Maryanna, córka Remigiana, za Aleksandrem Czyszkowskim 1653 r. (Perp. Czers. 7 f. 338; 11 f. 572; Zs. Warec. 20 f. 28 i 21 f. 748). Aleksander zastawił 1614 roku część swoją na Giżycach i Rożniszewie bratu Mikołajowi, dziedzicowi na Zagrobach (Zap. Lub. 21 f. 240).

Mikołaj, syn Marcyana, podkomorzy czerski 1619 r., kasztelan czerski 1622 roku, otrzymał starostwo strzeleckie 1625 r. (M. 172 f. 91). Umarł w 1637 roku. W 1608 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Czyszkowskich, która po śmierci męża ustanawia 1637 r. pełnomocnikami synów swoich: Stanisława, Krzysztofa, Mikołaja i Franciszka (Perp. Czers. 3 f. 121 i Zs. Warec. 26 f. 1). Oprócz wy-

mienionych synów pozostawił kasztelan czerski córki: Jadwigę, żonę 1-o v. Jakóba Podlodowskiego, 2-o v. Stanisława Żabickiego 1641 r. i Maryannę. Wszystkie dzieci kasztelana dopełniły działu dóbr w 1644 r. (Zs. Warec. 26 f. 571 i Perp. Czers. 10 f. 233 i 502). Z nich:

Stanisław otrzymał od ojca Osiemborowo 1635 r. W 1650 r. był kanonikiem kruszwickim i 1655 r. plebanem w Magnuszewie (Perp. Czers. 10 f. 327; Zs. Warec. 28 f. 155 i 28 f. 341).

Krzysztof, pod imieniem Konstantego, w zakonie Karmelitów (Zs. Warec. 29 f. 268).

Franciszek zeznał 1654 r. zapis dożywocia z żoną, Anną ze Słąnków. Nie żył już 1662 r., w którym pozostała po nim wdowa z dziećmi: Adamem, Franciszkiem, Marcyanną i Teresą, procesuje się ze Stanisławem, kanonikiem kruszwickim, o dziesięcinę z Osiemborowa. Taż wdowa z dziećmi sprzedała część Sadkowa i Zamościa Znamieniu 1667 r. i procesuje się 1681 r. z Janem Giżyckim, chorążym owruckim, o lasy we wsi Wólka Tarnowska (Perp. Czers. 11 f. 672 i 673; 13 f. 180 i 230; Zs. Warec. 29 f. 228; 31 f. 132). Z dzieci Franciszka: Franciszek, kanonik łucki 1710 r., a Marcyanna, żona Zygmunta Trzebińskiego, miecznika czerskiego 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 226; 14 D f. 94; 18 f. 175).

Mikołaj, kasztelanic czerski, zeznał 1645 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną Maryanną Dobrzyniecką, a zabezpieczył jej 15,000 fl. 1647 r. Nie żył już w 1655 r. Pozostała po nim wdowa wyszła 2-o v. za Maksymiliana Oczosalskiego, sędziego ziemskiego bracławskiego (Perp. Czers. 10 f. 535; 13 f. 321; M. 190 f. 240 i Zs. Warec. 28 f. 302). Syn jego Jan Stanisław Józef, najczęściej wprost Janem, lub Janem Stanisławem w aktach zwany, oraz córki: Anna i Teresa, z których Anna już 1663 r. nie żyła. W tym ostatnim roku, wdowa po kasztelanie czerskim i synowie jej: Stanisław, kanonik kruszwicki i Konstanty (Krzysztof), Karmelita, wdowa po Mikołaju, kasztelanicu czerskim z synem Janem i córką Teresą i wdowa po Franciszku, kasztelanicu czerskim, z dziećmi: Adamem, Franciszkiem, Marcyanną i Teresą, dziedzice na Osiemborowie, procesują się o wieś tę z Osiemborowskim (Zs. Warec. 29 f. 268). Teresa, córka Mikołaja, kasztelanica czerskiego, 1-o v. za Łukaszem Cieciszewskim, cześnikiem liwskim, 1673 r., 2-o v. za Franciszkiem Antonim Chomętowskim, sędzią ziemskim liwskim; wdowa po nim 1695 r. (Perp. Czers. 13 f. 448 i 14 C f. 279).

Jan, v. Jan Stanisław, syn kasztelanica czerskiego, chorąży owrucki 1680 roku, właściciel Tarnowa i Rudy Tarnowskiej, w ziemi czerskiej, otrzymał 1699 r. od Augusta II-go potwierdzenie przywileju księcia Ziemowita Mazowieckiego, na cło na rzece Wiśle pod Tarnowem (Perp. Czers. 13 f. 321; 14 C. f. 42 i 15 f. 138). Z ziemią czerską pisał się na elekcyę Augusta II-go. W 1699 r. rotmistrz królewski, następnie pułkownik wojsk królewskich (Ibid. 14 D f. 142). Żonaty z Katarzyną z Paprockich, córką Zygmunta z Paprotek Paprockiego, wojskiego ciechanowskiego i Jadwigi z Zaborowskich, wspólnie z którą procesowany był 1700 r. przez Winklerów, o dzierżawę Gościeńczyc (Zap. Lub. 68 f. 873 i M. 242 f. 48). Pozostawił synów: Franciszka, Bartłomieja, Andrzeja i Aleksandra, oraz córki: Teresę, żonę 1-o v. Michała Paprockiego 1697 r., 2-o v. Michała Arnolfa Prażmowskiego, starosty nieszawskiego 1703 r.; Katarzynę, żonę Marcina Wybranowskiego, chorążego podolskiego i Maryannę, żonę Aleksandra Lewikowskiego, wojskiego

stężyckiego. Wymienione rodzeństwo, za wyłączeniem Teresy, być może już wówczas nieżyjącej, dopełniło wraz z matką 1712 r. działu dóbr: Piotrkowic, Zagroby, Tarnowa, Rudy i Wólki Tarnowskiej, Osiemborowa i Boguszkowa, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 17 f. 375; 16 A f. 1 i 14 D f. 10). Z synów chorążego owruckiego:

Aleksander zmarł bezpotomnie przed 1735 r., w którym brat jego Andrzej, jako jego sukcesor i opiekun syna, po bracie swoim Franciszku, chorążym owruckim 1712 r., kwitował Trzebińskiego (Ibid. 23 B f. 53).

Andrzej, podczaszy nurski 1724 r., łowczy czerski 1728 r., był 1739 r. kandydatem do podkomorstwa czerskiego (M. 258 f. 119), ale urzędu tego nie otrzymał, a został podstolim. Żonaty 1-o v. z Teodorą Kicińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1724 r., 2-o v. z Maryanną z Przyłuskich, z której matką spisał intercyzę przedślubną 1732 r. (Perp. Czers. 19 f. 353; 22 f. 201 i 23 A f. 259). Córka jego Salomea, żona Dominika Podhorskiego, cześnika czerniechowskiego, procesuje się 1755 roku ze stryjem swoim Bartłomiejem o Rożniszew i Zagroby (Ibid. 30 f. 139).

Po Franciszku, chorążym owruckim 1712 r., pozostał syn Franciszek, którego opiekunem był w 1735 r. stryj jego Andrzej (Ibid. 17 f. 375; 23 B f. 53).

Bartłomiej, łowczy czerski 1739 r., dalej podstoli i podczaszy, w końcu kasztelan wyszogrodzki 1746 r., zginął z ręki hajdamaków 1768 r. w Kniażypolu pod Kamieńcem, w domu swej córki Karoliny, 1-o v. Kilianowej Wisłockiej, 2-o v. 1764 r. żony Jana Nepomucena Ilińskiego, starosty cudnowskiego. W 1739 r. był kandydatem na sędziego ziemskiego czerskiego (M. 258 f. 119). W 1740 r. był mianowany stolnikiem żytomierskim, lecz nominacya ta nie przyszła do skutku. Z Franciszki Romerówny, z którą zeznał zapis dożywocia 1721 r., a która po jego śmierci wprowadzoną została 1769 r. do dóbr Rożniszewa, Osiemborowa, Zagroby i Boguszkowa (Perp. Czers. 19 f. 113 i 34 f. 101), oprócz wymienionej córki pozostawił synów: Kajetana i Tadeusza, wprowadzonych do dóbr Rożniszewa, Osiemborowa i Żelazny 1771 r., a kwitowanych przez Gołembiowskich 1776 roku (Perp. Czers. 32 f. 38; 34 f. 268 i 35 f. 152). Dopełnili oni działu powyższych dóbr 1782 r. (Ibid. 37 f. 70).

Kajetan, pod imieniem Stanisława, kasztelanic wyszogrodzki, deputat na Trybunał koronny, został podstolim owruckim 1767 r., następnie już jako Kajetan mianowany chorążym żytomierskim 1779 r., a chorążym kijowskim 1784 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1783 r.; właściciel Krasnopola w województwie kijowskiem. Umarł 1785 r., w którym pozostała po nim wdowa, Katarzyna z Rakowskich, wspólnie z dziećmi: Salomeą, Antonim, Franciszkiem, Adamem i Bartłomiejem, wprowadzeni zostali do Osiemborowa i Żelazny (Perp. Czers. 38 f. 271). W 1786 r. wymienione dzieci chorążego kijowskiego, wspólnie z matką, zawarły komplanacyę ze stryjem swoim Tadeuszem, o dobra położone w ziemi czerskiej (Ibid. 39 f. 75). Salomea za Dominikiem Oskierską. Antoni, miecznik kijowski 1785 r., w imieniu swojem i braci, wspólnie ze stryjem Tadeuszem, sprzedał 1786 roku Osiemborowo i Żelaznę Gordonowi (DW. 102 f. 956).

Bartłomiej, marszałek szlachty gubernii wołyńskiej, a potem gubernator wołyński do 1825 r., żonaty był z hr. Ludwiką Ilińską, starościanką żytomierską. Franciszek, 1786 r. porucznik kawaleryi narodowej (Perp. Czers. 39 f. 75), żonaty

z Weroniką Sulatycką, miał z niej córki: Elżbietę, żonę hr. Andrzeja Chołoniewskiego i Cecylię, żonę Ignacego Stempkowskiego, oraz syna Jana Nepomucena, marszałka szlachty powiatu żytomierskiego, któremu deputacya szlachecka wołyńska przyznała tytuł hrabiowski. Z Józefy Walewskiej, zmarłej w Mołoczkach na Wołyniu 1863 r., pozostawił trzy córki: Albertynę, za hr. Franciszkiem Zamoyskim, z linii węgierskiej; Jadwigę, za Leonem Giżyckim i Michalinę, za Leonardem Szaszkiewiczem.

Tadeusz, kasztelanic wyszogrodzki, podkomorzy Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r., zawarł kompromis i dokonał rozgraniczenia dóbr po ojcu pozostałych, w ziemi czerskiej, z wdową po bracie Kajetanie i jej dziećmi, w 1786 r. W roku następnym sprzedał część swoją tych dóbr Ambrożemu Rakowskiemu i jednocześnie przeniósł sumę zabezpieczoną dla żony swej, Agnieszki z Rakowskich, na Medwedówkę (Perp. Czers. 39 f. 75 i 152; DW. 102 f. 830 i 103 f. 763). Synowie jego: Ludwik, Franciszek Ksawery i Jan, używali tytułu hrabiowskiego, z mocy decyzyi deputacyi szlacheckiej. Oprócz nich miał jeszcze Tadeusz synów: Piotra, Erazma i Ignacego.

Ludwik, właściciel Nowosielicy i Jałaniec, ożeniony z Michaliną Sobańską, miał z niej synów: Michała i Leona, oraz córki: Stefanię, za hr. Mieczysławem Grocholskim; Zofię, za hr. Edwardem Łubieńskim, zmarłą 1847 r. i pochowaną w Rzymie; Wiktoryę i Maryę, za hr. Zygmuntem Czarneckim. Michał, właściciel Nowosielicy na Wołyniu, zaślubił 1865 r. hr. Ludmiłę Zamoyską, z której syn Józef. Leon, właściciel Jałańca na Podolu, żonaty z Jadwigą Giżycką.

Franciszek Ksawery Nereusz Bartłomiej, ur. 1786 r. (metr. w Starymkonstantynowie), dziedzic dóbr Zdarzec, Janina i Głębówka, zmarły 1843 r., żonaty z Barbarą Skowrońską, pozostawił córki: Maryę, za N. Iliaszewiczem, Annę, za Antonim Iliaszewiczem 1846 roku; Władysławę Teklę i syna Kazimierza, ur. w Warszawie 1821 roku.

Jan, właściciel Tachtalii i Nehrebówki na Podolu, żonaty z Maryą Oskierczanką, urodzoną z Salomei Giżyckiej, pozostawił synów: Floryana *Ksawerego* Władysława Józefa, Jana i Floryana, oraz córkę Teklę, za Ludwikiem Rakowskim, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 r.

Oprócz wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Giżyckich: Stanisław Giżycki na sądach .we Lwowie 1450 r. (AGZ. XIV. 2332). Dzieci Piotra, współdziedzice Giżyc 1579 r. (Paw.). Wojciech, syn Piotra, zamieszkały w powiecie kościańskim, procesował Prażmowskiego o pobicie 1582 r. (Zs. Gr. Czers. 50 f. 517). Czy nie tenże Wojciech był następnie wojewodą bełskim, o którego synie Mikołaju wspomina konstytucya sejmowa z 1620 r. Mikołaj 1594 r. na prawie w Padwie. Felicyanna za Janem Ciołkiem Osiemborowskim 1586 r. (Ibid. 13 f. 579). Dorota za Piotrem Babickim 1642 r. (Perp. Czers. 10 f. 321). Stefan zeznał 1667 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Leżeńskich (Ibid. 13 f. 167). Łukasz, podstoli kijowski 1669 r. Mikołaj z ziemią czerską, a Michał, sędzia rzeczycki, z powiatem rzeczyckim, podpisali elekcyę Jana III-go. W powiecie rzeczyckim Michał był skarbnikiem 1764 r., a miecznikiem 1772 r. Jan, żonaty z Zofią Fredrówną 1692 r. (Zap. Lub. 68 f. 873). Bartłomiej i Andrzej, synowie Mikołaja, podstolego liwskiego, nabyli sumę od Żabickiego 1714 r. (Perp. Czers. 18 f. 160). Marcin, syn Sebastyana, namiestnik chorągwi husarskiej, żonaty 1721 r. z Ma-

ryanną ze Zdzienieckich (Ibid. 19 f. 138 i 148). Antoni, zmarły przed 1774 r., żonaty był z Kunegundą z Konar Kołaczkowską, córką Józefa Michała i Maryanny z Łowieckich (Prot. Grot. Biec. 165 f. 316). Paweł Giżycki, z ziemi czerskiej, przeniósł się 1543 r. do Prus i tu na otrzymanych 112-tu łanach ziemi, w powiecie leckim, założył dwie wsie i nazwał je Giżycami. Ożeniony z N. de Jachwaldt, zostawił syna Alberta, którego prawnuk Ernest wrócił do Polski i był rotmistrzem królewskim 1706 r. (Rel. Castr. Leop. 12 f. 3175 — 3176). Czy to nie ten Ernest, żonaty był 1711 r. z Eufrozyną Derzachoriaszewiczówną (?) (Gr. Żydacz. 54 f. 275).

Józef, kapitan chorągwi dragońskiej, żonaty 1719 r. z Anastazyą Rohatyńską (Gr. Żydacz. 55 i 57). Paweł, ożeniony z Jadwigą Fredrówną, pozostawił z niej córkę Urszulę, za Wojciechem Grodzkim 1759 r. (Gr. Buskie).

Józef, ożeniony z Jadwigą Zagórską, miał córkę Maryannę, żonę Stanisława Dobrzańskiego, dziedzica części Falejówki i syna Wojciecha, żyjącego 1731 r. (Gr. Sanoc. Prot. 66 f. 941). Aleksander, z Eufrozyny Boguckiej, pozostawił córkę Zofię, za Józefem Janowskim 1731 r. (Gr. Sanoc.) i synów: Wojciecha, ożenionego z Maryanną Świejkowską i Andrzeja, żonatego z Zofią Pągowską. Wnukowie Wojciecha: Tomasz i Adam, synowie Andrzeja i Anny Białokurowiczównej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanocklm, a syn Adama Jan, ur. 1772 r. w Dobrej, w Wydziale Stanów 1838 r. Wnuk Andrzeja Jan, syn Antoniego i Zofii Łazowskiej, dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim, a z Maryanny Pohoreckiej, pozostawił dzieci: Feliksa, Karola i Joannę. Wojciech wylegitymowany 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim. Aleksander, syn Stefana i Katarzyny Siczyńskiej, wnuk Antoniego i Urszuli Czarneckiej, dowiódł 1782 r. pochodzenia swego szlacheckiego, w sądzie grodzkim trembowelskim, bez podania używanego herbu.

Piotr i Melchior, synowie Walentego, wnukowie Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1841 r.

Tomasz z synem Mikołajem, Jan z synami: Janem, Grzegorzem, którego synowie: Jan i Maciej, i Szymonem, którego synowie: Antoni i Jan, 1845 r.; Teofil, syn Grzegorza, wnuk Jana i Leon i Dominik, synowie Jana, wnukowie Jana, 1860 r.; a Michał, syn Grzegorza, wnuk Jana, 1868 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Tomasz i Jan byli synami Andrzeja, wnukami Tomasza, prawnukami także Tomasza (Spis.).

Honorata, córka Stanisława, zaślubiła 1805 r. Ignacego Zakrzewskiego h. Trzaska z Podola.

Herb Nałęcz

GIŻYCCY h. NAŁĘCZ z Giżyc, w powiecie kaliskim. Abraham Giżycki, ożeniony z Katarzyną, wdową Zduńską, procesowany 1497 r. przez Annę ze Zduńskich Jutroskę, o najazd. Tenże Abraham i Wincenty Giżyccy prowadzili swoje własne orszaki na wojnę wołoską 1497 r. Elżbieta, córka Wincentego (St. Pr. P. P. VII. 223, 229, 238, 264, 295, 296, 401, 585 i 586).

Adryjan, z ziemi wieluńskiej, zaświadcza 1581 r. w Poznaniu szlachectwo Kościeleckiego (Dis. Dz. Pol. IX). Dorota,

córka Adryjana, za Maksymilianem Boglewskim 1599 r. (Perp. Czers. 17 f. 169). Agnieszka, żona Mikołaja Cieleckiego 1603 r. Dominik, dziedzic części Kretkowa, Izaak — części Żernik, a Mikołaj, właściciel Giżyc 1579 r. (Paw.). Czy nie tenże Mikołaj był z czasem podczaszym sochaczewskim i pozostawił synów: Samuela, Aleksandra i Jana, żyjących w ziemi warszawskiej 1616 r. (DW. 45 f. 1911). Bonawentura nabył od Olbrachta Czernin 1645 r. (DW. 50 f. 1042). Olbracht, stolnik wieluński i Chryzostom, komornik graniczny i burgrabia wieluński, pisali się z ziemią wieluńską, na elekcyę Jana Kazimierza.

Olbracht, starosta orleński, odstąpił to starostwo Sapiesze 1634 r. Następnie stolnik wieluński, odstąpił wójtostwo zambrowskie Laskowskiemu 1635 roku (DW. 48 f. 2147). W 1638 r. był i sekretarzem królewskim (V. L.). W 1651 r. uwolniony został od pospolitego ruszenia (DW. 51 f. 1375). N., cześnik wieluński, umarł 1660 r. Mikolaj, miecznik wieluński 1669 r. Chryzostom, komornik graniczny wieluński 1639 r. i burgrabia 1645 r., podsędek wieluński, surrogator ostrzeszowski i sekretarz królewski 1652 r. (V. L.), sędzia ziemski wieluński 1669 r., w końcu kasztelan wieluński 1678 r. Poseł na sejmy w latach 1661, 1662, 1670, 1676 i 1678. Z ziemią wieluńską podpisał elekcyę Jana III-go. W 1672 r. otrzymał nominacyę na kasztelana nakielskiego, ale nominacya ta nie przyszła do skutku. Aleksander i Teresa kwitowali Mycielskiego 1699 r. (Inscr. Castr. Pozn. VI f. 113 i 114).

Aleksander, ur. 1772 r. w Dołhołuce, syn Stefana i Maryanny Obrębskiej, wnuk Wojciecha, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1800 r.

GIŻYŃSCY z Giżynka, w ziemi dobrzyńskiej, której to wsi współwłaścicielami byli w 1564 r. Jakób, Marek i Stanisław Giżyńscy (Paw.). Anna za Adamem Świnką Zielińskim 1622 r. Wyroki lubelskie wspominają o Janie Giżyńskim, synie Jana i Katarzyny z Zakrzewskich, pod 1598 r. (Ks. 75 f. 907). Walenty pisał się z ziemią dobrzyńską, na elekcyę Augusta II-go.

GLACZYŃSKI Melchior Łuba, podstarości rawski, poborca ziemi rawskiej 1624 r. (V. L.). W 1630 r. był i sędzią grodzkim.

GLAIRE Maurycy, sekretarz królewski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. W 1788 r. konsyliarz tajny królewski, kawaler orderu Św. Stanisława. Jakób kwitował Breuninga 1782 r. (DW. 98 f. 306).

GLANISZEWSKI Jasiek 1414 r. w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). N., dziedzic części Błaszek, w sieradzkiem, 1496 r. (Paw.).

GLASENAP v. GLAZNOP h. WŁASNEGO (Ostrowski Nr. 831). N., łowczy inflancki 1689 r.

[GLASER Fryderyk, podpułkownik wojsk koronnych, kwitował Ponińskiego 1779 r. (DW. 95 f. 627). Prawdopodobnie będzie to Jan Fryderyk Glaser, który otrzymał 1775 r. prawem kaduka grunt pewien na Nowem Mieście w Warszawie (Kancl. 37 f. 711).]

GLASSER Józef otrzymał szlachectwo 1768 r. (V. L.). z h. *Łodzia*. Syn jego Wacław, żonaty z Anną Pyro, miał synów: Konstantego i Aleksandra. Konstanty 1856 r., a Aleksander i Ryszard, synowie Aleksandra i Magdaleny z Golianów, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1859 r. (Akta b. Her.). Aleksandra, córka Aleksandra, zaślubiła 1868 r. Zygmunta Grudzińskiego. Antonina za Ignacym Kajetanem Święcickim 1787 r. (Perp. Czers. 40 f. 25).

de GLAVE Karol, otrzymał indygenat na sejmie 1790 r. (V. L.). W 1791 r. był radcą tajnym króla pruskiego (DW. 107 f. 563).

[GLEBOW Teodor, generał-lejtenant wojsk rosyjskich, kawaler orderu Orła Białego 1776 roku.]

GLEDZIANOWSCY v. GLENDZIANOWSCY v GLANDZIANOWSCY h. ROLA z Gledzianowa, w powiecie łęczyckim. Falisław z Gledzianowa v. Glandzianowa, podczaszy sandomierski, udowodnił swoje szlachectwo 1335 r., na co otrzymał list króla Kazimierza (KDM. i Helc. II f. 3681).

Późniejsi dziedzice Glendzianowa do innego rodu należeć musieli, bo Aleksy, ojciec Szymona, nazwany 1386 r. stryjem Klemensa, chorążego łęczyckiego który był Jelitczykiem z Koprzywnicy. Jan Glandzianowski świadczy 1389 roku w Łęczycy. Jan Białek, syn Jana Glendzianowskiego, małoletni, za trzy lata może być pozywany 1399 r. (Łęcz. I. 156, 1107, 1487 i 5997). Z Gledzianowa także pisali się Bełchaccy Toporczykowie.

Jakób, poborca czopowego w ziemi łęczyckiej, 1493 r. (Pom. Dz. W. Sr. XIV), miecznik łęczycki 1496 r. Wojciech, z kasztelana brzezińskiego, kasztelan łęczycki 1512 r. Walenty, Maciej i Paweł Białkowie Glendzianowscy, współwłaściciele Glendzianowa, w powiecie łęczyckim, 1576 r. (Paw.).

GLESZCZYŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Ignacy, Adam i Jan, synowie Kazimierza, wnukowie Tomasza, dziedzica Kondraciszek, w oszmiańskiem, 1733 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1803 roku. Patrz *Gliszczyńscy*.

GLEWSCY h. OSTOJA dawniej h. CZEWOJA z Glewa, w powiecie proszowskim. Komes Wiso sprzedał część swoją Glewa Polaninowi, którego synowie pan Mikołaj i Jan, dopłacają za bliższość komesowi Budziwojowi 10 grzywien srebra czystego, a synom jego: Strzeszowi i Wisonowi 12 łokci sukna 1220 r. Tę część nabytą Glewa darował Mikołaj założonemu przez siebie klasztorowi Cystersów w Henrykowie 1227 r. Komes Sevno z Glewa 1279 r. w Krakowie.

Wymieniony Strzesz, cześnik książęcy 1223 r., był ojcem Dobrosława 1230 roku, Budzisława 1241 r. i Wawrzyńca 1258 r., podstolego sandomierskiego, 1287 r. sędziego krakowskiego, piszącego się z Krzczonowa. W 1403 r. Glew i Glewiec w znacznej części są dziedzictwem Boturzyńskiego h. Czewoja. Jan z Glewa z żoną Katarzyną, dziedzic części Glewa i Głuchowa 1390 r.; dzieci ich procesują się z Chamcami 1399 roku. Świąszek z Glewa 1388 r., Marek 1398 roku, zastawił część Glewa za 10 grzywien (K. Mog.; KKKr.; KDM.; St. Pr. P. P. VIII). Zygmunt Glewski stawał 1551 r. w sądzie krakowskim w Proszowicach.

Kasper Glewski, właściciel Wroczkowa i Macieczny, w powiecie proszowskim, 1581 r. (Paw.). Kasper 1619 r., a Kajetan 1622 r., mają sprawy pieniężne z Morsztynami.

Krzysztof, skarbnik brasławski, dziedzic Niewiszcza, wspólnie z żoną Dorotą z Balcewiczów, wziął 1698 r. w zastaw od Sapiehi dobra Kosów (Sap. III).

de GLEYCHMANN Karol Otto, major wojsk saskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku.

GLEZMEROWIE h. BOŻENA. Herb ich, nadany przy potwierdzeniu szlachectwa przez cesarza Mikołaja 1854 r., przedstawia w polu czerwonem półksiężyc srebrny rogami do góry, nad którym trzy gwiazdy złote pięciopromienne, ułożone w półkole; w szczycie hełmu w koronie między dwoma białemi piórami strusiemi miecz ostrzem do góry.

Adam Glezmer, patron sądów zadwornych asesorskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. W 1793 r. był sekretarzem królewskim (DW. 109 f. 176). Syn jego, z Anny Cywińskiej, Jan Klemens, ur. w Warszawie 23-go Listopada 1778 r., dziedzic Turska Wielkiego w parafii Niekrasów, zmarły tamże 1846 roku, zaślubił 1811 r. Teklę Teressę Dziechciejewską. Dzieci ich: Teofila Wiktorya, ur. 1812 r. w Warszawie, zaślubiona 1843 r. w Wawrzyszkach Antoniemu Józefowi Kleyne; Marcelina Anna, ur. 1813 r. w Warszawie, zaślubiona tamże 1846 r. Antoniemu Szańkowskiemu; Piotr Jan, ur. w Warszawie 2-go Sierpnia 1818 r. i Jan Władysław, ur. tamże 1830 r. Z nich:

Jan Władysław zaślubił Zenobię Chrzanowską, a Piotr Jan 18-go Listopada 1847 r. w Warszawie Scholastykę Świderską, zmarłą 1865 r. Dzieci Piotra Jana urodzone wszystkie w Tursku, chrzczone w Niekrasowie: Joanna Bożena Bronisława, ur. 23-go Sierpnia 1848 r.; Natalia Anna Tekla, ur. 3-go Listopada 1849 r., wyszła za Antoniego Szańkowskiego; Łucya Tekla Teofila, ur. 31-go Grudnia 1850 roku; Stanisław Kostka Edward Władysław, ur. 21-go Stycznia 1853 r. i Jan Wacław, ur. 1-go Listopada 1860 r. Zatwierdzenie szlachectwa zyskali Glezmerowie w latach 1838—1865 (z Teki B. Rummla). Stanisław, z żony Wandy Szerszeńskiej, ma dzieci: Stanisława i Helenę.

GLEZMIERSCY Aleksander, Ludwik, Feliks i Michał, otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 r.

GLINDZICZOWIE, w powiecie grodzieńskim. Ambroży, syn Krzysztofa, ziemianin grodzieński, żonaty 1621 r. z Polonią Sawinówną (Akta I). Andrzej Glindzicz, starosta burnicki 1752 r. (Pac.). Tadeusz, rotmistrz powiatu grodzieńskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej i Maciej, w powiecie grodzieńskim 1765 r. (Akta VII). Andrzej, krajczy grodzieński 1764 r.

GLINICCY v. GLIŃSCY z Glinic, w powiecie radomskim. Stanisław z Glinic sprzedał 1411 r. części tej wsi Andrzejowi Ciołkowi. Mikołaj z Bukówna 1418 r., a Jakusz z Glinic 1417 r., sprzedali części Glinic Pełce z Podkany (A. Radom.). Ten sam pewno Jakób, alias de Glumicze, zganiony przez Paszka z Sie-

kluk, dowiódł 1428 r. w Radomiu szlachectwa swego, herbu półtora krzyża w podkowie, zawołania Bala (Balia). Mikołaj Myklesz, dziedzic części Glinic 1508 r. (Paw.). Stanisław, syn niegdy Mikołaja, nabył część Glinic od Drzewickiego 1522 r. (Rad. Inscr. II f. 315).

GLINICCY h. JUNOSZA z Glinic, w ziemi zakroczymskiej. Aleksander, Paweł, Wawrzyniec i Jakób z ziemią zakroczymską, a inny Jakób z województwem poznańskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Marcin Glinicki, komornik ziemski zakroczymski 1774 r., komisarz z sejmu 1775 r. do rozsądzenia sprawy Łempickich. Jan, proboszcz w Gąsiorowie, syn Szymona i Felicyanny z Ostaszewskich, wnuk Macieja i Anny z Dybowskich, część swoją na Glinicach, Skoroszy, Skoroszkach i Poniatach, sprzedał 1787 r. siostrzeńcowi swemu, Piotrowi Mieszkowskiemu, synowi Pawła i Maryanny z Glinickich (DW. 103 f. 668).

Jan, właściciel Małych Glinic, w ziemi zakroczymskiej, 1785 r., z Barbary Mieszkowskiej, miał syna Wojciecha, żonatego z Maryanną Puławską. Syn ich Stanisław, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

Aleksander, burgrabia płocki 1740 r., miał syna Kazimierza, po którym zostało dwóch synów: Stanisław i Nikodem. Aleksander, syn Stanisława i Maryanny z Głębowiczów, 1849 r., a Jan Nepomucen, syn Nikodema i Łucyi z Gnatowskich, 1862 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

GLINIECCY h. KORAB' z Glinek, w ziemi czerskiej. W początkach XV-go wieku dziedziczyli na Glinkach: Mikołaj, Świętosław, Adam, Paweł, Bogufał i Maciej, a w drugiej połowie XV-go wieku: Mikołaj, Piotr, Jan i Paweł, bracia i Świętosław. Dorota, żona Mikołaja z Glinek, procesuje Sobiekurskiego 1449 r. Janusz, Stanisław, Katarzyna, Offka i Małgorzata, dzieci niegdy Mikołaja, mają sprawę z Chrzanowskim 1456 r. Małgorzata, w 1469 r. żona Piotra z Golancina (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 188 i 509; 2 f. 5).

Stanisław, syn Mikołaja, zeznał oblig na Sobiekurskiego 1493 r. Syn jego Marcin, zabezpieczył posag żonie Dorocie 1513 r. Synowie jego: Walenty i Jan, sprzedali 1559 r. część swoją na Glinkach Wojciechowi, pisarzowi ziemskiemu czerskiemu. Dalsze ich losy nieznane. Elżbieta, córka Stanisława, za Andrzejem Piotrowskim 1558 r. (Ibid. 4 f. 157; 23 f. 507 i 18 f. 465).

Jan, syn Piotra, zeznał zapis na rzecz Mikołaja, syna Pawła, 1511 roku (Ibid. 4 f. 72).

Jan i Paweł, dziedzice na Glinkach 1453 r. Paweł wyznaczył 1451 r. posag córce swej Katarzynie, żonie Jakóba Czaplińskiego (Ibid. 1 B f. 354 i 2 f. 329). Hieronim i Jan, synowie Mikołaja Glinieckiego, dopełnili działu majątkowego 1540 roku. Hieronim zabezpieczył posag żonie, Zofii ze Zgorzał, 1530 r., a Jan żonie, Zofii z Chojeczna, 1533 r. (Ibid. 11 f. 482; 9 f. 39 i 11 f. 69).

Hieronim, wspólnie z żoną spisał rozporządzenie 1567 r., na rzecz wnuczek swych, Zofii i Katarzyny, córek pozostałych po synie jego Mikołaju, oraz na rzecz własnych córek: Doroty i Barbary. Mikołaj, syn Hieronima, żonaty z Jadwigą Piotrowską, 1-o v. Chinowską, wziął za nią część Piotrowic (Ibid. 36 f. 29; 30 f. 654, 660, 736 i 792; 31 f. 550 i 660).

Jan, syn niegdy Świętosława z Glinek, zabezpieczył 1508 r. posag siostrze swej Dorocie, żonie Jana Świętochowskiego z Pniewnik (Ibid. 4 f. 17). Anna, wdowa po nim, wspólnie z synem Wojciechem, zawarła 1527 r. układ z Marcinem, synem Stanisława (Ibid. 8 f. 169 i 171). Jan pozostawił synów czterech: Wojciecha, Krzysztofa, Piotra i Prokopa, którzy wspólnie z matką zeznali 1533 r. zapis, na kolegiatę warszawską. Siostra ich Dorota, żona Rafała Zgorzelskiego, odstąpiła im część swoją na Glinkach w tymże 1533 r. Druga ich siostra Anna, za Andrzejem Krakowińskim 1527 r. (Ibid. 10 A f. 236 i 314).

Prokop, oddał 1545 roku część swoją na Glinkach braciom: Wojciechowi i Krzysztofowi (Ibid. 25 B f. 387).

Wojciech, sędzia grodzki czerski 1551 r., a pisarz ziemski i poborca czerski 1557 r., dziedzic na Glinkach, Winiarach i Młądzu, żonaty 1-o v. z Anną Plichcianką, 2-o v. z Zofią Karczewską, z pierwszej żony miał synów: Krzysztofa i Andrzeja, na rzecz których zeznał zapis 1555 r., oraz córkę Annę; z drugiej żony synowie: Jan, Jakób i Wojciech, którym ojciec zcedował pewną sumę 1571 r., oraz córki: Regina, Katarzyna i Zofia. Córkom swoim wyznaczył posagi 1563 r., po 4,000 fl. (Ibid. 23 f. 288; 20 f. 259; 30 f. 313; 18 f. 3; 31 f. 110; 39 f. 750 i Zs. Warec. 11 f. 319). Z córek Wojciecha: Anna wyszła za Franciszka Młądzkiego, a Katarzyna za Jana Magnuszewskiego (Perp. Czers 1 A f. 168 i 185).

Krzysztof, syn Wojciecha, dziedzic na Piotrowicach i Dąbrówce, żonaty 1571 r. z Agnieszką Całowańską, córką Sebastyana (Perp. Czers. 2 f. 231 i (Zs. Gr. Czers. 39 f. 360 i 43 f. 628). Synowie jego: Gabryel nabył część Osiemborowa i Kawęczyna 1608 r., a Adam, Tomasz, Stanisław i Hieronim, sprzedali wspólnie ze stryjami swoimi plac z domem w Czersku 1612 r. (Perp. Czers. 3 f. 101 i 4 f. 84). Adam nabył część na Całowaniach, Laskach i Wólce od brata Tomasza 1616 r., a od siostry swej Katarzyny, żony Jana Oborskiego, 1620 r. Pozostała po nim wdowa, Zofianna z Arciechowa, wprowadzoną została do powyższych dóbr 1631 r. (Ibid. 5 f. 263, 6 f. 184 i 8 f. 569). Tomaszowi nadał król 1634 r., majątek po Janie Boczkowskim (AGZ. X. 3793). Wdowa po nim Barbara 1653 roku (DW. 52 f. 43). Stanisław zmarł bezdzietnie przed 1637 r., w którym brat jego Tomasz, zrzekł się po nim spadku (Perp. Czers. 9 f. 407). Hieronim nabył część na Pustelniku i Dziadoszach 1624 r. W 1621 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Biernackich. Syn jego Jan zeznał 1646 r. zapis dożywocia z żoną, Marcellą z Olszamowskich. Córka jego Marcyanna, za Stanisławem Potrykowskim 1659 r. (Ibid. 7 f. 114; 10 f. 713 i 12 f. 86; DW. 46 f. 1229).

Wojciech, syn Wojciecha, pisarza ziemskiego czerskiego, stolnik warszawski 1612 r., żonaty 1-o v. z Małgorzatą Kłembowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1601 r., 2-o v. z Katarzyną Czerniakowską, z którą zeznał takiż zapis 1613 roku. W 1618 r. nabył część na Karczewiu. Jedyna córka jego Anna, wyszła 1624 r. za Bartłomieja Grabiankę, późniejszego stolnika czerskiego (Ibid. 2 f. 106; 4 f. 246; 5 f. 444; 7 f. 128 i 274).

Jakób, syn Wojciecha, pisarza czerskiego, pozostawił syna Kaspra, który zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Belskich, 1620 r. (Ibid. 6 f. 13).

Jan, syn Wojciecha, pisarza czerskiego, dziedzic na Glinkach i Młądzu, cześnik warszawski 1609 r., zastawił Młądz Duninowi 1607 r., który 1599 r. nabył od Młądzkiego. W 1601 r. nabył Sobinie, Grodzisko, Ostrów i Jelitę, które 1602 r.

sprzedał Ciołkowi (DW. 34 f. 1441; Zap. Lub. 19 f. 996; Perp. Czers. 1 B f. 286 i 292; 2 f. 83 i 245). W 1613 r. zabezpieczył na Glinkach i Sobiekursku pewną sumę pierwszej swej żonie, Annie z Cieciszewskich. Drugą jego żoną była Urszula z Magnuszewskich. Z niej syn Stanisław, nad którym, po śmierci jego, sprawował opiekę Wojciech, stolnik warszawski (Perp. Czers. 4 f. 219 i Zs. Warec. 25 f. 159).

Stanisław nabył 1635 r. części na Glinkach, Piotrowicach i Sobiekursku. W 1647 r. uwolnił od poddaństwa Mrówkę (Perp. Czers. 9 f. 278 i 11 f. 78). Z Marcyanny Wituskiej pozostawił synów: Jana i Tomasza, oraz córki: Katarzynę, za Krzysztofem Dobrzynieckim 1662 r.; Annę, za Franciszkiem Leśnowolskim 1671 r.; Zofię, za Michałem Leśnowolskim 1679 r. i Konstancyę, za Janem Nietyksą 1681 r. Katarzyna zrzekła się majątku rodzicielskiego, na rzecz wymienionych braci, 1666 r. (Ibid. 12 f. 286; 13 f. 49, 330, 628 i 690).

Jan, syn Stanisława, zeznał 1664 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Raciborskich, która po jego śmierci wyszła za Stanisława Kłodnickiego. Z niej córki: Anna, żona Mikołaja Staniszewskiego 1704 r. i Katarzyna, żona Franciszka Radzikowskiego 1701 r. i syn Ignacy, który wspólnie z matką kwitował Zaborowskich 1701 r. (Ibid. 12 f. 447; 16 B f. 70 i 316; 15 f. 364; 68 f. 98).

Tomasz, syn Stanisława, sprzedał Wolę Sobiekurską Bielińskiemu 1678 r. Z Zofii Bieniewskiej, synowie jego: Jan i Stanisław, 1722 r. (Ibid. 13 f. 594; 19 f. 192 i 259). Zdaje się, że to ten Stanisław był podczaszym sochaczewskim 1725 r. i że oprócz Jana, miał jeszcze brata Michała. Spotykam bowiem w aktach województwa czerniechowskiego plenipotencyę, wystawioną w tymże roku przez braci: Stanisława, podczaszego sochaczewskiego, Michała, burgrabiego grodzkiego bydgoskiego i Jana. Akt ten wspomina o Franciszku Glinieckim, kanoniku chełmskim (Czerniech. f. 987).

Józef Kazimierz, wojski starodubowski i podstarości wileński, pisał się z województwem trockiem i z województwem wileńskiem, a Piotr z województwem wileńskiem, na elekcyę Augusta II-go. Ci na Litwie pisali się także Klinieckimi.

Franciszek, komornik graniczny czerniechowski 1719 r. Marcin, viceregent chęciński, nabył część Jaskłowa 1766 r. (DW. 85 f. 606). Maryanna, za Pawłem Mieszkowskim 1782 r. (Deb. Czers. 1 f. 208).

Herb Trzaska.

GLINKOWIE h. TRZASKA z Glinek, w ziemi rożańskiej. Piotr, syn Jana z Glinek, 1402 r. na uniwersytecie krakowskim. Wawrzyniec i Piotr, synowie Przecława z Glinek, otrzymali od ks. Jana Mazowieckiego 1472 r. dwie włóki obok tejże wsi (M. 6 f. 15). Wymienieni bracia nabyli 1473 r. część Glinek, w powiecie nowogrodzkim, od Ścibora z Glinek (M. 6 f. 25). Jan, syn Ścibora z Glinek, część w Glinkach, w powiecie łomżyńskim, odziedziczoną po matce swej Jadwidze, sprzedał 1483 r. Janowi, synowi Jakóba, z tychże Glinek (M. 6 f. 168). Jan i Stefan z Glinek otrzymali 1490 r. dla tejże wsi prawo niemieckie, od księcia Jana Mazowieckiego.

Jakób z Glinek, starosta gostyński, wziął w pewnej sumie od Aleksandra Jag. starostwo wiskie w 1499 r., a starostwo mławskie w 1502 r. W tymże roku jest i poborcą wiskim (Teka Paw. 1). W 1504 r. oddał starostwo mławskie, za co otrzymał cztery wsie: Piątnicę, Kalinowo, Bronowo i Borzejowo, w ziemi wiskiej. W 1505 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa płockiego z rąk Tęczyńskich. Starosta żonaty był 1-o v. z Katarzyną Działyńską, której nagrobek z Wizny podał nam Paprocki, 2-o v. z Anną Łaską, której w 1504 r. zabezpieczył posag. Anna Łaska wyszła po jego śmierci za Mikołaja Kościeleckiego, wojewodę kaliskiego. Z niej pozostały dwie córki: Anna i Katarzyna, których opiekunowie kwitowali króla Zygmunta 1512 r., z summ na Wiznie lokowanych. Anna wyszła za Mikołaja Wolskiego, późniejszego kasztelana sandomierskiego, a Katarzyna za Mikołaja Potulickiego (Inw. Arch. Kor.; M. 16 f. 262; 20 f. 21; 21 f. 90 i 263; 22 f. 129; 23 f. 536; 37 f. 450; 50 f. 47).

Stanisław, podstarości wiski 1505 r., następnie chorąży wiski 1506 r., zwał się również Janczewskim z Glinek i pewnie dał początek domowi Glinków - Janczewskich. Król Zygmunt przeniósł mu 1511 r. wszystkie jego dobra leżące w ziemi wiskiej, z prawa polskiego na niemieckie (Mil.).

Stanisław Glinka z Ostrowia, z żony Anny pozostawił synów: Walentego, Jakóba i Jana, oraz córkę Barbarę, żyjących w 1547 r. (M. 73 f. 351). Tomasz, sędzia (jaki?), dziedzic części Orlikowa w wiskiem 1577 r. (Paw.).

Walenty, ożeniony z Jadwigą, wdową po Mikołaju Borkowskim, obrany opiekunem przez pasierbów w sprawach o dobra ojczyste na Mazowszu 1584 r. (Zap. Gr. Tremb. 13 f. 248). Stanisław, wójt w Bielu, w ziemi nurskiej, 1576 r. (Paw.). Wyroki lubelskie z 1593 r. wspominają o Walentym, Stanisławie i Janie, synach Walentego (Ks. 54 f. 694).

Jakób, syn Stanisława, kwitował Kossakowską z odbioru 1,000 fl. 1618 r. (DW. 44 f. 192). W 1626 r. był podstolim rożańskim, w którym nabył od Chełkowskiego Starą Wieś i Glinki (DW. 47 f. 1601). Synowie jego: Walenty i Maciej, córka Urszula (DW. 57 f. 721). Maciej i Mateusz z ziemią nurską, a Wojciech i Tomasz z ziemią rożańską, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Ów Maciej, pozostawił synów: Adama Kazimierza, skarbnika drohickiego 1676 r. i Jana Stanisława, którzy z województwem podlaskiem podpisali elekcyę Jana III-go. Adam zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Sawicką, sędzianką mielnicką, w 1678 r. Jan Stanisław, brat Adama, kwitował Czosnowską 1681 r., a w 1685 r. cedował różne sumy w Lublinie. W 1688 r. stolnik nowogrodzki, żonaty był z Teresą Mniszkówną (Zap. Lub. 56 f. 676; 57 f. 479; 59 f. 1006; 61 f. 1097; 68 f. 549 i 619).

Walenty, syn Jakóba, kwitował Skiwskiego 1655 r. (Zap. Lub. 45 f. 153). Jan, syn Walentego, pisarz grodzki kamieńczykowski 1611 r., nabył Siekierzyńce 1612 r. (Zap. Lub. 16 f. 300; 19 f. 118 f. i 619).

Jan, sekretarz królewski 1616 r., żonaty z Barbarą z Wilczyna, wspólnie z nią zastawił Ossany Stanisławskim 1618 r., a kwitował Sobieską 1627 r. W tym ostatnim roku był łowczym halickim (Zap. Lub. 22 f. 464; 23 f. 439; 30 f. 592). Jan zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Nasierowskich (DW. 47 f. 1061). Stanisław, podstarości rożański 1638 r. Ten sam, czy też inny Stanisław, sędzia ziemski rożański 1647 r. Jan, żonaty 1644 r. z Anną Żukowską (M. 189 f. 168).

Jacek, Marcin, Romuald i Franciszek z ziemią przemyską; Jakób, Mateusz, Piotr, Paweł Andrzej i Bartłomiej z ziemią rożańską, podpisali obiór króla Michała. Adam na Goglewie z ziemią nurską; Jakób, podstolic rożański, z ziemią rożańską, a inny Jakób i Jan z woj. podlaskiem, pisali się na elekcyę Jana III-go.

Franciszek z Glinek-Rafałów, miecznik wendeński 1683 r., pisarz grodzki sanocki 1688 r. Dzieci jego: Michał, Józef, Jan, Anna Terlecka, Teresa Aleksandrowa Golańska i Aleksandra Piotrowa Strzelecka, pozwane o Małkowce przez Sokolnickiego (Gr. Przem.). Anna z Gościmińskich Janowa Glinczyna procesuje 1711 r. Gościmińskiego o dług (A. Tryb. Lub.). Wiktorya i Antonia, córki Józefa i Heleny, chrzczone w Kosienicach 1725 r. Elżbieta z Łupińskich Glinczyna 1768 roku. Antonina, żona Macieja Fedorowicza 1767 r. [1]). Ksiądz Dominik, wikary w Radymnie 1793 r.

Jan, wojski podlaski 1688 r. Jakób Jan, kanonik i oficyał pułtuski 1692 r. (DW. 58 f. 219). Jan Stanisław, pisarz ziemski i grodzki nurski, Kazimierz i Mateusz z ziemią nurską, Jan z ziemią chełmską, Maciej z ziemią wiską, a Marcin z województwem łęczyckiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Kuratela ustanowioną została 1700 r. w osobie kardynała Radziejowskiego, nad Janem, pisarzem nurskim (Sig. 15), który 1699 r. za położone zasługi, otrzymał 60 beczek soli bocheńskiej rocznie dożywotnio, to jest pensyę solną (M. 219 f. 442). Tenże Jan Stanisław, pisarz ziemski nurski, kwitował Oborską 1703 r. (Gr. Nurs.), a 1707 r. wyznaczony do boku prymasa ze zjazdu lubelskiego.

Józef, kapitan wojsk królewskich, syn Jana, pisarza nurskiego i Zuzanny z Łuszczewskich, stolnikówny wyszogrodzkiej, nabytą część Świnar od brata Aleksandra, sprzedał Szymanowskiemu 1754 r. Ożeniony z Józefą Karską, łowczanką rożańską. Miał i inną jeszcze pierwszą czy drugą żonę, Katarzynę Hauzenówną, z której syn Andrzej, proboszcz suchożebrski, sprzedał Garczyńskiemu 1760 r. Paplin i Wolę Paplińską, po dziadzie odziedziczone (DW. 62 f. 1034; 76 f. 389; 77 f. 165 i Gr. Droh.). Jan, skarbnik rożański 1704 r., pisarz ziemski rożański 1711 roku. Trzymał on dożywociem wójtostwo łomżyńskie (MK. 254 f. 2).

Marcin, syn Piotra z Glinek, sprzedał 1689 r. Walentemu Modzele i części na Glinkach, Kierzu i Sadach. Ożeniony z Gryzeldą z Konar, procesuje Dembińskich o sumy na Górach 1699 r. (Obl. Krak. 126 f. 23; DW. 57 f. 725). Anna, żona Franciszka Świnki Zielińskiego, podstolego płockiego, 1723 r. Ignacy Ludwik, ożeniony z Konstancyą Koziebrodzką 1760 r. Maryanna Abdonowa Jeziorkowska, cześnikowa łomżyńska, zmarła przed 1783 r. Anna Michałowa Karska, podkomorzyna rożańska 1794 r.

Franciszek, sędzia grodzki i podstarości warszawski 1730 r. Stanisław, sędzia ziemski łomżyński i poseł 1724 i 1726 r., umarł w 1746 r. Józef, sędzic grodzki ostrowski, syn Józefa, dziedzica Wielęcina, w ziemi nurskiej, miał córkę Barbarę, 1795 r. wdowę po Franciszku Chojeckim (DW. 105 f. 775 i 110 f. 1463) i syna Marcina Teodora, urodzonego 1771 r. z Elżbiety Pilitowskiej (metr. w Wyszkowie), dziedzica Łupirza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r., a w Królestwie 1837 roku. Drugi syn sędziego Józefa z Wielęcina Franciszek, z Katarzyny Stępczyńskiej pozostawił synów: Teodora i księdza Jakóba, wylegitymowanych ze szlachectwa 1839 r.

---

[1]) Imie jej podane mylnie w artykule o Fedorowiczach (T. V f. 268), gdzie nazwana Anną.

Klemens, sędzia ziemski mścisławski 1765 r. Jakób, archidyakon brzeski-litewski 1758 r., a łucki 1775 r. i proboszcz Górecki (V. L.; Gr. Droh.). Antoni, podwojewodzy rożański 1785 r.

Wiktoryn Władysław otrzymał 1641 r. od Władysława IV-go dobra w smoleńskiem. Naznaczony do obrony Smoleńska, po zdobyciu miasta tego przeszedł do Rossyi i przyjąwszy obrządek wschodni, został obdarowany przez Cara Aleksieja Michajłowicza 1655 r. różnemi dobrami. Od niego idą Glinkowie w Cesarstwie.

Antoni, łowczy rożański 1744 r., pisarz ziemski łomżyński 1746 r., podkomorzy łomżyński 1754 r., poseł ziemi łomżyńskiej 1764 r., wspólnie z synem swoim Mikołajem, podpisał obiór Stanisława Augusta. Pozostała po nim wdowa, Bogumiła z Mostowskich, kasztelanka płocka, 1-o v. Przeradowska, za konsensem królewskim z 1774 r., odstąpiła starostwo makowskie synowi Mikołajowi (Sig. 32). Oprócz syna Mikołaja, miał Antoni jeszcze córkę Zofię, żonę Jana Nosarzewskiego, sędziego ziemskiego ciechanowskiego (DW. 106 f. 1464).

Mikołaj, starosta makowski od 1774 r., otrzymał w tymże roku konsens królewski, na wykupienie wójtostwa makowskiego z rąk Nosarzewskiego (Kancl. 52 II f. 450). W 1777 roku został wojskim większym rożańskim, z którego urzędu rezygnował 1784 r. W tymże jeszcze roku chorąży, a 1794 r. podkomorzy rożański i kawaler orderu Św. Stanisława. W 1788 r. poseł rożański na sejm czteroletni. W 1787 r. sprzedał Kręgi, Gulczewo i część Rybna Gedrojcowi (DW. 103 f. 577). W 1817 r. senator kasztelan Królestwa. Ożeniony z Ludwiką Karską, dziedzic Zator i Szczawina, zmarł 1825 r. Córki ich: Małgorzata za Onufrym Cieleckim z Szymanowa i Anna, za Antonim Bukowskim z Suska. Syn Józef, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., dziedzic Szczawina, z Maryi Okęckiej z Babska, pozostawił synów: Ludwika bezżennego i Mikołaja i cztery córki: Augustę, za Adamem Pissarzowskim z Karniewa; Teressę za Józefem Fiszerem z Ław; Antoninę, za Janem Pilchowskim z Sobanic i Franciszkę, zmarłą panną.

Mikołaj, właściciel Szczawina i Suska, żonaty 1-o v. z Maryą Watta Kosicką, 2-o v. z Maryą Okęcką, z pierwszej żony ma synów: Antoniego, dziedzica Szczawina, ożenionego w Warszawie 1894 r. z Anną Okęcką, córką Stanisława z Babska i Róży z Jełowickich; Władysława, ożenionego w Paryżu z Joanną de Calonne i córkę Jadwigę za Ignacym Popielem, synem Wacława z Turny. Z drugiej żony syn Zygmunt, ożeniony 1897 r. w Warszawie z Zofią Wodzińską, córką Tadeusza z Suchy i Eufrozyny z hr. Tyszkiewiczów, oraz córka Natalia, zmarła 1901 roku w Zakopanem.

Ignacy, syn Antoniego, właściciela dóbr Piętki, w ziemi liwskiej i Dominiki Goławskiej, wnuk Franciszka, w 1840 r., a synowie jego: Alojzy i Stanisław, urodzeni z Małgorzaty Todorskiej, w latach 1847 — 1850 dowiedli swego szlachectwa w Królestwie.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie we Lwowie: Ludwik 1785 r., a Jan i Szymon 1791 r.; w sądzie grodzkim sanockim Klemens, a w sądzie grodzkim przemyskim Jerzy, 1782 r. (Goł.).

Tomasz, syn Teodora z synami: Ottonem, Wiktorem, Stefanem, Justynem i Ignacym 1869 r., a Janina, córka Ignacego, 1895 r. wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

Oprócz Glinków - Janczewskich, są i Glinkowie - Wolscy, od Woli tak nazwani.

GLINOJECCY h. PRUS II-gi z Glinojecka w województwie płockiem, której to wsi posiadali część 1578 r.: Maciej Glinojecki i wdowy—Filipowa i Mikołajowa (Paw.). Jakób, dziedzic części Wyszyn i Zdrojów, w mławskiem 1578 r. (Paw.). Mikołaj, żonaty z Dorotą Targońską, pozostawił syna Mikołaja, który matce swej przyznaje dożywocie 1621 r., na Glinojecku i Żelaznej (DW. 40 f. 966 i 46 f. 1211).

Mikołaj, pisarz ziemski zawskrzyński i Wojciech, pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Jana III-go. Kasper podpisał z temże województwem, obiór Augusta II-go.

Stefan Glinojecki, syn Jakóba i Katarzyny z Piaseckich, zabezpieczył 1712 roku posag żonie, Annie z Żurawskich, a syn jego Jan, zeznał 1728 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Hilchenów (Gr. Grabow. 66 f. 162 i Gr. Halic. 485 f. 430).

Tomasz, właściciel Glinojecka 1724 r., miał dwóch synów: Jana i Tomasza. Jana syn Tomasz, żonaty z Ewą Wołowską, pozostawił synów: Edwarda i Antoniego, którzy się wraz z Aleksandrem, synem Antoniego, legitymowali ze szlachectwa w Królestwie, 1838 r. Ryszard zaś, Karol, Antoni i Piotr, synowie wymienionego wyżej Aleksandra i Karoliny Neuhaus, w 1855 r.

Tomasz, syn Tomasza z Glinojecka, miał syna Mateusza, którego syn Franciszek legitymował się 1839 r., a dzieci po drugim jego synie Tomaszu, mianowicie: Mikołaj i Ignacy, oraz Ignacy, syn Ignacego, urodzony z Anny z Józefowiczów, w latach 1838 — 1844 (Akta b. Her.).

GLIŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Glinnika, w województwie krakowskiem. Mikołaj Gliński, 1470 r. na sądach w Sanoku, 1499 r. podżupek wielicki, 1507 r. żupnik ruski i starosta drohobycki, dziedzic Żyrawicy, Byskowiec Wyższych i Mączykowiec, w ziemi przemyskiej, 1508 r. (Paw.). Mikołaj Gliński, właściciel Piotrkowic i Budziejowic, procesował się z Melsztyńskimi 1523 r. Był on rajcą krakowskim w latach 1504 — 1533. Bracia jego: Krzysztof i Benedykt, wspólnie z nim procesują Podląskiego w tym ostatnim roku (St. Pr. P. P. VII, 258, 350, 400 i 496). Córki Mikołaja: Regina, 1-o v. za Jerzym Niemstą, 2-o v. za Hieronimem Filipowskim; Zofia, 1-o v. za Piotrem Mnichowskim, 2-o v. za Janem Postękalskim; Katarzyna; Marta i Dorota, za Janem Krzysztoporskim, kasztelanem sieradzkim (Wyr. Lub. 1 f. 59 i 49 f. 306 i Gr. Krak.). Rodzonym albo stryjecznym ich bratem był Krzysztof 1547 r. (Gr. Krak.), który wraz z trzema braćmi podpisał list do Kalwina, wysłany 1556 r. ze zjazdu Pińczowskiego.

W 1581 r. spotykamy w powiecie proszowskim: Krzysztofa, właściciela Bełzowa i Kaczkowic, Joachima, właściciela Kruszowa, Stanisława, właściciela Przybienic, Piotra, właściciela Szczekarzowa i Franciszka, właściciela Dziewięcic (Paw.).

Andrzej, syn Krzysztofa z Bełzowa, żonaty 1594 r. z Zofią Krupczanką (Zap. Lub. 7 f. 369). Córka ich Barbara, zaślubiła 1-o v. Jana Dembińskiego z Konar 1593 r., któremu wniosła Skorczów (Gr. Krak. 178 f. 1351 — 1355), a 2-o v. Benedykta z Brzezia Chrząstowskiego. Żyła jeszcze 1644 r., w którym darowała córce biblję kalwińską, na której wypisane są różne daty, dotyczące tej rodziny. Oprócz

Andrzeja, miał jeszcze Krzysztof synów czterech: Krzysztofa, Jana, Mikołaja i Feliksa, dziedziczących 1586 r. na Zakrzowie (Wyr. Lub. 24 f. 354 i 27 f. 199).

Mikołaj z Glinnika, Jastrzębiec Gliński, dziedzic Bełzowa i Chrościna, ur. 1576 r., zmarły 1622 r. w Krakowie. Wdowa po nim Anna z Kalinowy Zarembianka, 2-o v. Achacowa Pisarska, kwitowała Dembińskich 1623 r. (Gr. Krak. 217 f. 245 — 251). W 1620 r. zamianował on opiekunów nad dziećmi swojemi: Krzysztofem, Stanisławem, Joachimem, Andrzejem, Michałem, Bogumiłą i Zofią, Stanisława, Bartłomieja i Kaspra Glińskich, Dembińskich i innych. Stanisław i Krzysztof w 1644 r. niedopuścili Dembińskich do Bełzowa (Obl. Krak. 69 i 71). Kasper 1623 r. winien 8,000 fl. Dembińskim, a wdowa po nim, Zofia ze Sławogóry, procesuje Broniowskich 1647 r. (Gr. Krak. 213 i 219; Obl. Krak. 73 f. 719). Mikołaj sprzedał 1624 r. Szczekarzów Dembińskim (Gr. Krak. 219 f. 759 i 764). Jan Hieronim i Szczęsny w 1618 r. nie dopuścili Dembińskich do Zakrzowa. Szczęsny 1651 r. był współopiekunem Dembińskich. Córki jego z Ewy Gołuchowskiej: Maryanna Dobrogostowa i Magdalena Jerzowa Watta Kosickie, dzielą się 1678 r. dobrami Ulinka, odziedziczonemi po braciach: Krzysztofie, Janie i Samuelu (Zap. Gr. Sandec. 60 f. 1052). Adam, ożeniony z Konstancyą Morsztynówną 1680 r.

Joachim, syn Joachima i Elżbiety Decjuszównej, 1-o v. Erazmowej Paczkowej, właściciel po ojcu Czuszowa 1591 r., żonaty z Anną Szczepanowską (Ibid. 43 f. 466 i 49 f. 269). Stanisław z Glinnika, syn Jana ze Świerczyna, zeznał oblig w Lublinie 1591 r. (Zap. Lub. 6 f. 35).

Stanisław wspólnie z żoną, Maryanną z Grabińskich, kasztelanką sieradzką, otrzymał 1664 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk jej matki Sokołowa, w województwie sieradzkiem (Sig. 8 f. 44). Jan, sekretarz królewski, sprzedał Chmielnik Orzechowskiemu 1620 r. (Zap. Lub. 24 f. 914). Stanisław, syn Mikołaja i Zofii z Błędowa, żył w 1634 r. Syn jego Mikołaj cedował pewne sumy 1668 r. (Zap. Lub. 34 f. 757 i 52 f. 745). Czy nie tenże sam Mikołaj z Glinnik, wojski latyczowski 1688 r.

Eustachy, syn Stanisława z Agnieszki z Szumańskich, wnuk Ignacego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., a Władysław, syn Wiktora i Izabelli Jedlińskiej, wnuk Jana, 1857 r. (Akta b. Her.).

Adam Józef z synami: Adamem i Antonim, syn Józefa, komornika oszmiańskiego, wnuk Jana, dziedzica 1715 r. Kamionki w oszmiańskiem, dowiódł szlachectwa 1820 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan, Wincenty i Józef z synami: Antonim i Franciszkiem, synowie Adama Józefa Felicyana, wnukowie Józefa, prawnukowie Jana, dziedzica 1740 r. dóbr Gadliszki, w wileńskiem, dowiedli szlachectwa tamże 1835 r.

GLIŃSCY h. KORCZAK. Do nich heraldycy nasi zaliczają Wacława Benedykta Glińskiego, władykę włodzimierskiego i brzeskiego 1667 r., prototroniego metropolity kijowskiego 1669 roku. W 1678 r. spisał on testament (Akta V, III i VIII f. 203).

GLIŃSCY h. KORZBOK, czy nie z Glińska w powiecie kościańskim. Maciej Gliński zmarł 1593 r. (Necr. Pelplin.). Anna z Glińskich tegoż herbu, Marcinowa Gorzeńska, matka Piotra, kanonika poznańskiego 1525 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Czy nie tego herbu byli Stanisław i Zygmunt, którzy pisali się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GLINSCY h. LIS, mieli być w ziemi ciechanowskiej, z którą to ziemią pisał się Stanisław, na elekcyę Augusta II-go. Michał, syn Jerzego, w mińskiem, 1722 r. (Akta XI). Mikołaj, Franciszek, Antoni, Józef i Onufry, synowie Izydora, Mikołaj, Franciszek i Tomasz, synowie Jana, wszyscy wnukowie Piotra, prawnukowie Michała, praprawnukowie Jerzego Antoniego, dziedzica dóbr Jaskołdy, w powiecie wołkowyskim, 1738 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 r.

GLIŃSCY h. NOWINA zamieszkiwali, podług naszych heraldyków, województwo sieradzkie i łęczyckie. Wojciech z Glinek tegoż herbu, świadek w Zakroczymiu 1419 r., przy wywodzie szlachectwa Jakóba z Falbogów (M. 3 f. 14).

Glińscy w województwie sieradzkiem dziedziczyli na Glinnem. Piotr z Glinnego, syn Mikołaja, podstoli sieradzki 1304 r., zamienił wieś swą wysłużoną Grąbków na Tądowo z arcybiskupem gnieźnieńskim, za zgodą synów, choć jej na to nie potrzebował. Tomisław z Glinna z bratem Bartłomiejem, zamienili 1335 r. wieś swą Korytkowo na Proboszczowice, z arcybiskupem gnieźnieńskim. Tenże Tomisław z Proboszczowic z synami: Pełką Piotrem—klerykiem, Niemierzą i Grzymisławem, lokują nową wieś Łazy 1355 r. Kiełcz z Glinna 1362 roku świadczy w Szadku (KWP.). Chebda z Glinna naganił 1417 r. sołtysa z Luboli (Łag.).

Stefan elekcyę Jana Kazimierza, a Stanisław obiór Stanisława Augusta, podpisali z województwem sieradzkiem.

Glińscy w województwie łęczyckiem, dziedziczyli na Glinniku, której to nazwy było wsi dwie, jedna w powiecie orłowskim, druga w powiecie brzezińskim. Na pierwszej dziedziczyli w 1576 r.: Anna, wdowa po Feliksie, Kasper i Helena, wdowa po Piotrze; na drugiej—Jan, Bartłomiej, Stanisław Kapusta, Andrzej Piwko, Małgorzata, Grzegorz, Łukasz Piwko, Albert, Wincenty, Anna z Oborskich, wdowa po Jakóbie i Andrzej Bilak Glińscy (Paw.). Stanisław, starosta arcybiskupi Łęgonicki w latach 1534 — 1539.

Stanisław z Glinnika 1417 r., Świętosław, Andrzej i Andrzej, syn Michała, 1418 i 1419 r. (Łęcz. II).

Adam Stefan Wojciech na Ziwanicach Gliński, pisał się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana III-go Obiór Augusta II-go podpisali z temże województwem: Jan, miecznik bracławski, inny Jan, Marcin, Mikołaj, Władysław, Wojciech i Wojciech, a z województwem kaliskiem Jan.

Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605). N., komornik ziemski łęczycki 1787 r. Stefan, ożeniony z Teresą Cielecką 1763 r.

Z województwa łęczyckiego przeszli Glińcy do województwa brzeskiego-kujawskiego, gdzie spotykamy Wawrzyńca, syna Wacława, żonatego z Barbarą Lubińską 1598 r. (Gr. Przed. 56 f. 462 i M. 141 f. 371). Adam, syn Rocha, zawiera układ z Pełczyńskim 1615 r. (Gr. Przed. 61 f. 74). Wojciecha i Jana kwituje Ruszkowska 1619 r. (Ibid. 65 f. 449). Adam wspólnie z żoną, Maryanną z Przeradzkich, wprowadzony do Koniecznika 1717 r. (Ibid. 88 f. 263).

Aby wszyscy wyżej wymienieni Glińscy, piszący się z Glinek, Glinna i Glinnika, do jednego herbu należeli, wierzyć trudno.

W waryantach Paprockiego znajdujemy, że Jan Gliński, pisarz grodzki krakowski 1590 r., syn Mikołaja i N. Łochińskiej, do tego herbu należał, a Maciej, ożeniony był z Anną Łochińską.

GLIŃSCY h. POBÓG. Anna, córka Andrzeja, żona Mikołaja Skarzyńskiego, matka kanonika poznańskiego 1569 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

GLIŃSCY h. PÓŁKOZIC pisali się z Zimnej wody, a pochodzili prawdopodobnie od Michała ze Stróżysk i z Glinnika, syna Pakosława, 1365 r., którego syn Pakosz, dziedzic Złotej, procesuje się z matką w latach 1384 — 1388 (St. Pr. P. P. VIII). Anna Glińska, dziedziczka Zimnej wody, w pilźnieńskiem, 1581 roku (Paw.).

Aleksander, właściciel Zimnej wody, syn niegdy Stanisława i Barbary z Trzecieskich, obierał plenipotentów 1596 r. Synowie jego: Adam i Aleksander (M. 140 f. 20 i Zap. Lub. 32 f. 715). Adam, po ojcu właściciel Zimnej wody, wojski sandomierski i podstarości nowokorczyński, został mianowany 1658 r. starostą nowokorczyńskim, lecz nominacya ta nie doszła do skutku (Sig. 1). Z podstolego sandomierskiego burgrabia krakowski 1663 r., następnie stolnik 1665 r., w końcu chorąży sandomierski 1676 r., kwitował 1669 r. Ligęzę, z summ przyznanych z Kozłowa, a 1682 r. fundował kościół w Tuchowie. Żonaty z Heleną Latoszyńską, pozostawił synów: Franciszka, który 1697 r. sprzedał pewne dobra Stadnickiemu i Jana Kazimierza, po ojcu właściciela Zimnej wody, 1679 r. komornika ziemskiego bełskiego, 1687 r. łowczego, a w końcu stolnika sandomierskiego (DW. 59 f. 781). W 1698 r. zapisał żonie, Ludwice Boratyniance, 1-o v. Łukaszowej Makowieckiej, 30,000 fl. (Gr. Korczyńs.). Umarł 1702 r., a wdowa wyszła 3-o v. za Józefa Antoniego Brzuchowskiego 1708 r. (Gr. Radoms.). Córek chorąży Adam zostawił trzy: Urszulę, żonę 1-o v. N. Lipnickiego, 2-o v. Jerzego Potockiego, sędziego krakowskiego; Teresę, żonę Jana Kazimierza z Oleksowa Gniewosza, podkomorzego sandomierskiego 1698 r. i Maryannę, żonę Jana Laskowskiego z Laskowej Jabłoni, starosty cieszkowskiego, zmarłego 1698 r. Żona wystawiła mu nagrobek w Bobowej, na którym wyryte herby: jego Dąbrowa i własny jej Półkozic (Teka Konserwatorów tom I).

GLIŃSCY h. POMIAN w województwie płockiem, czy nie z Glinek w powiecie pułtuskim. Jan i Stefan z Glinek otrzymali 1490 r. prawo niemieckie dla tejże wsi (M. 6, 25, 168 i 237). Jan, kanclerz poznański, kanonik płocki i sekretarz królewski, umarł 1610 r.; pochowany w Pułtusku. Wojciech, wojski płocki, umarł 1689 r. Jakób pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Augusta II-go, a Jan na obiór Stanisława Augusta. Wojciech, skarbnik płocki 1770 r., a wojski mniejszy 1774 r.

Henryk, właściciel Romoki i Gumowa 1723 r., miał syna Ignacego, a ten Józefa, po którym z żony, Hiacynty z Witkowskich, syn Jan, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (Akta b. Her.).

GLIŃSCY h. RADWAN mieli wyjść z ziemi zakroczymskiej. Do nich zaliczają Krzysztofa Glińskiego, cześnika łomżyńskiego 1674 r.

GLIŃSCY h. ŚLEPOWRON z Glinek, w ziemi wiskiej. Jasiek z Glinek, podsędek wiski, z żony Anny, ma synów: Jana i Piotra, dziedziców na Glinkach, którzy w 1451 r. sprzedali Nagórczyno (M. 335 f. 41). Z nich Piotr, żonaty 1464 r. z Heleną z Krassowa, kasztelanką wiską (Herb. Mil.). Łukasz z Glinek, pierwszy chorąży wiski 1502 r. Córka jego Julianna, za Maciejem Gąsowskim, podkomorzycem bielskim 1554 r. (Mil. f. 108). Chorąży oprócz Julianny, miał jeszcze córkę Annę; obie procesują się ze stryjem Mikołajem z Glinek 1514 r. (M. 340 f. 25). Maciej z Glinek, pisarz ziemski wiski 1505 r., poborca wiski 1506 r.

Stanisław, pisarz grodzki 1740 r., a sędzia grodzki brzeski-kujawski 1755 r., podczaszy przedecki 1765 r., żonaty z Anną Obidowską (DW. 74 f. 726), pozostawił syna Urbana, który pisał się z województwem brzeskiem - kujawskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Urban, cześnik bydgoski 1775 r., podstoli radziejowski 1782 r., stolnik inowrocławski 1783 r., w końcu chorąży bydgoski 1788 r. W 1778 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Kłobi Słubickim (Kancl. 37 f. 838). W 1782 r. posłował z województwa inowrocławskiego. W 1792 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Józef, syn Urbana, ożeniony z Katarzyną z Morzkowskich, pozostawił syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. i córki: Teresę Wodzińską i Klementynę hr. Miączyńską (Akta b. Her.).

GLIŃSCY h. WŁASNEGO (JUNOSZA), który przedstawia w polu czerwonem baranka z chorągiewką (agnellus cum vexillo in campo rubeo). Jadwiga Glińska tegoż herbu, była babką po ojcu Mikołaja Bagińskiego, kanonika poznańskiego 1583 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

GLIŃSCY różni. Jan, syn Jakóba z Glinek, w powiecie łomżyńskim, nabył 1483 r. część tamże od Jana, syna Ścibora z Glinek, którą tenże odziedziczył po matce swej Jadwidze (M. 340 f. 25). Andrzej z Glinek, proboszcz pułtuski, syn Stanisława, sprzedał Glinki w ziemi łomżyńskiej księciu Stanisławowi Mazowieckiemu 1522 r. (M. 339 f. 2).

W grodzie warszawskim Wacław, syn Kaspra, odstąpił sumę Raciborskiemu 1615 r., a Wojciech z żoną Dorotą, zeznał zapis dożywocia 1646 r. (DW. 44 f. 209 i 50 f. 1427). Aleksander, syn Aleksandra, żonaty 1-o v. z Ewą z Orłowskich 1699 r., 2-o v. z Katarzyną ze Stanclewskich, 1-o v. Turowską, 1703 roku (Perp. Czers. 16 A f. 154; 14 D f. 133 i 17 f. 342). Antoni, kapitan wojsk koronnych, mianowany pułkownikiem 1765 r., nabył część dóbr Lasek, w ziemi czerskiej, 1770 r. (DW. 83 f. 686 i 88 f. 603; MP.). Augustyn, kapitan wojsk koronnych 1780 r.; syn jego Józef (DW. 96 f. 1004 i 105 f. 422). Wiktorya z Rogowskich, wdowa po Janie Glińskim, 1772 r. (DW. 89 f. 613). Jan, szambelan Stanisława Augusta 1786 r. Adam, major wojsk koronnych 1783 r. (MP.). Fabian, chorąży bełski 1783 r.

W ziemi lwowskiej Krzysztof 1541 r., a Marcin 1603 r. (AGZ. X. 638 i 2964). Anna z Komarów, 1-o v. Janowa Glińska, 2-o v. Aleksandrowa Słotwiń-

ska, pisze testament 1655 r. w Hornowie, w brzeskiem, dokąd uciekła z córką Heleną przed najściem nieprzyjaciół na Mścisław (Ist. Jur Mat. XXVI). Michał, Jan i Jerzy, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Michał i Krzysztof, oberstlejtenanci wojsk W. Ks. Litewskiego 1777 r. (Kal. i Akta I).

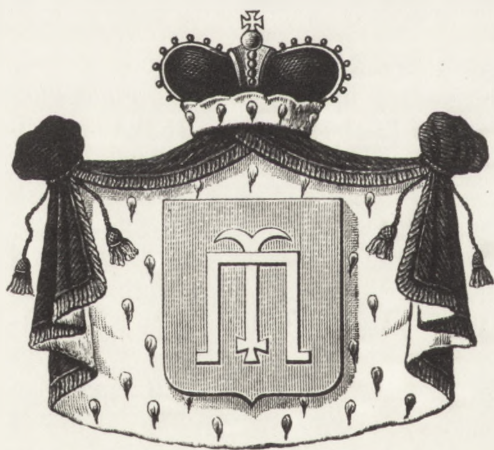
Abraham Gliński zamienił 1544 r. 50 włók w Koszelewkach, na 38 włók w Ulnowie, w powiecie dąbrowińskim (Kętrz.). Wojciech pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Zacharyasz z synami: Klemensem i Antonim i Andrzej z synami: Dominikiem i Wiktorem, synowie Jana, wnukowie Macieja, prawnukowie Wojciecha, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1850 r. (Spis.).

GLIŃSCY v. HLIŃSCY książęta h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem na srebrnym krzyżu, przewróconym kotwicowatym końcem do góry, bramę drewnianą w przyciesiach.

Ród książąt Glińskich wywodzą historycy i heraldycy od księcia tatarskiego Leksady, który za panowania Witolda przybyć miał na Litwę i na chrzcie przyjął imię Aleksandra, a otrzymawszy Hlińsk i Hlinnice, w dzisiejszej gubernii połtawskiej, Hlińskim się nazwał.

Akta z tej epoki przechowane nie wspominają o kniaziu Aleksandrze, natomiast spotykamy w lat zaledwie kilka po śmierci Witolda, bo w 1437 r., księcia Iwona Hlińskiego, wymienionego w liczbie świadków na akcie, którym wielki książę Świdrygiełło nadał Władową-Górkę i Żórawkę nad Bohem niejakiemu Stefanowi (MK. 39 f. 556). Również w 1437 r. zjawia się Borys, drugi książę Hliński, który wraz z dygnitarzami ziem ruskich, przyrzeka dochować wierności królowi Władysławowi (Cod. Epist. s. XV). Obok nich, spotykamy jeszcze nieco później trzech książąt Hlińskich: Lwa, Daszka i Semena. Wszyscy wyżej wymienieni książęta Hlińscy, z wyjątkiem Iwona, pozostawili potomstwo i dali początek czterem oddzielnym gałęziom tego domu.

Herb książąt Glińskich.

O księciu Borysie Hlińskim wiemy z wyprowadzonego w 1505 roku śledztwa o Łosko, że żonaty był z wdową po księciu Janie Korybutowiczu; zeznał to Andrzej Aleksandrowicz Drozdcza, wnuk księżnej Borysowej (ML. 5). Książę Borys wymieniony jest w liczbie świadków na akcie, którym wielki książę Świdrygiełło nadał w 1437 r. Kalenikowi wieś Burkowce i inne, tudzież na dokumencie, którym tenże książę zabezpiecza w 1442 r. słudze swemu Andrzejowi, posiadanie pewnej wsi w powiecie łuckim (ML. 29 i AIZR. I).

Książę Borys pozostawił córkę Fedkę, żonę Aleksandra Drozdczy i synów: Iwana i Hrehorego, do których p. Wolff w dziele swojem: *Kniaziowie* etc., dolicza

jeszcze Lwa, Wasila i Daszka. Książę Iwan Borysowicz Hliński, namiestnik czerniechowski, otrzymał w 1490 r. od Kazimierza Jag. 15 kóp lit. z myta kijowskiego, tyleż kóp z myta putywelskiego, oraz stertę żyta, a od Aleksandra Jag. w 1496 roku Smolino, w powiecie czerniechowskim (ML. 4 i Akta Zap. Ros.). Zięciem jego będzie pewnie Jakób Iwaszencowicz, starosta mozyrski, który zbiegł ze szwagrem swoim księciem Michałem do Moskwy, o czem wspomina poselstwo króla Zygmunta do wielkiego księcia moskiewskiego z 1508 i 1509 r. (Kniaź. i Akta Zap. Ros. II).

Brat jego, książę Hrehory Borysowicz Hliński, był namiestnikiem owruckim w 1496 r. Poległ w walce z tatarami 1503 r. (Kniaź.).

Książę Lew Hliński miał trzech synów: Iwana, Michajła i Wasila, oraz córkę Annę, za Marcinem Bohdanowiczem Chreptowiczem.

Książę Iwan Lwowicz Hliński, w 1495 r. namiestnik przełomski i ożski, w 1501 r. marszałek litewski i chorąży ziemski, w 1505 r. wojewoda kijowski. W Styczniu 1507 r. odebrał mu król Zygmunt Kijów, a zamianował go wojewodą nowogrodzkim. Czynny brał on udział w spisku uknutym przez brata Michajła i z nim też uszedł do Moskwy, a król Zygmunt nadał dobra po nim pozostałe kniaziom Dubrowickiemu i Koreckiemu (ML. 8). Książę Iwan żonaty był z córką niejakiego Romana, po którym pozostałe dobra: Ruit Nowy i Stary, Tohanów, Oczków i inne, leżące w powiecie kijowskim, nadał król Zygmunt w 1509 r. jego synowcom, a swoim dworzanom: Bohdanowi, Andrejowi i Dymitrowi Iwaszencowiczom (ML. 8).

Książę Michajło Lwowicz, ulubieniec i pierwszy doradca Aleksandra Jag., a za Zygmunta I-go zdrajca Litwy. W 1499 r. był namiestnikiem ucyańskim, w 1500 r. marszałkiem dwornym litewskim, w 1502 r. także namiestnikiem mereckim, a w 1505 roku namiestnikiem bielskim. Aleksander Jag. nadał mu jako ojcowiznę Turowską włość, gdzie Hliński zamek zbudował; w 1506 r. nakazał król tamtejszym bojarom, ażeby Michajłowi służbę pełnili, do której poprzednio obowiązani byli (ML. 5). Oprócz Turowa posiadał Hliński Goniądz. W 1505 r. zeznał donacyę wsi Przytulanka, należącej do dóbr goniądzkich, na rzecz Macieja Potockiego. (ML. 7).

Po śmierci Aleksandra Jag. odebrał mu król Zygmunt marszałkostwo dworne i zaraz w 1506 r. nadał je Jerzemu Radziwiłłowi, który jest już na niem 4-go Grudnia tegoż roku. W tym samym roku otrzymał starostwo ucyańskie książę Iwan Hliński, brat Michajła, starostwo bielskie Wojtek Janowicz (Kłoczko), a mereckie Stanisław Zabrzeziński. I tak w przeciągu kilku miesięcy utracił książę Michajło Hliński wszystkie urzędy (ML. 8). Zatargi między nim a Janem Zabrzezińskim, wojewodą trockim, rozpoczęły się już w 1503 r. W tym roku udowodnił Gliński świadkami, że Zabrzeziński namawiał niejakiego Kolę - Kratera, dworzanina królewskiego, ażeby go zabił, za co mu obiecywał 200 flor. Aleksander Jag. nakazał im zachować zgodę pod karą wadialną 10,000 fl. (ML. 5).

W 1507 r. podniósł książę Michajło chorągiew buntu, Zabrzezińskiemu głowę ściąć kazał, a panów i bojarów, do prawej władzy przywiązanych, wymordował. W 1508 r. jest już w Moskwie, a król Zygmunt rozdaje niektóre jego włości panom litewskim, którzy pozostali mu wiernymi (ML. 8). Wyjeżdżając z Nowogródka, zgromadził Gliński wielką rzeszę ludzi, przed którą zwalił całą winę

powstania na Kołontaja. Rzekł bowiem do niej, że Fedor Kołontajew przybiegł donieść mu, że słyszał od Iwana Sapiehy, jako na przyszłym sejmie wileńskim mają wszystkich zmusić do przyjęcia wiary rzymsko-katolickiej a ktoby tego uczynić nie chciał, tego na gardle ukarzą. Kołontaj błagał go więc o ratunek kraju. W 1508 r. Kołontaj badany przez króla Zygmunta, zaprzeczył wszystkiemu (AIZR. I).

Ks. Michajło umarł w więzieniu w Moskwie 1534 r., pozostawiwszy z żony, ks. Oboleńskiej z domu, syna Wasila, wojewodę moskiewskiego, zmarłego bezpotomnie 1565 r. (Kniaź.).

Książę Wasil Lwowicz Hliński, w 1499 r. dworzanin, w 1501 r. namiestnik wasiliski, w 1502 r. podstoli litewski, w 1505 r. namiestnik słonimski, w 1506 r. namiestnik i klucznik brzeski, utracił w 1507 r. wszystkie urzędy, złączywszy się z bratem Michajłem przeciwko Zygmuntowi. Udał się z całym domem do Moskwy, gdzie w. ks. Wasil Iwanowicz zaślubił w 1526 r. jego córkę, Helenę.

W 1504 r. otrzymał książę Wasil od Aleksandra Jag. Łososino, w powiecie słonimskim, a w 1503 r. adoptował go Roman Putiatycz, bojar wasiliski i zapisał mu Zabołocie (ML. 6 i 5).

Karamzin wspomina w swej historyi o Annie, żonie kniazia Wasila i o dwóch jego synach: Michajle i Jurim. Książę Michajło, koniuszy wielkiego księcia moskiewskiego w 1543 r., utracił ten urząd w 1547 r. W roku następnym pragnął przedostać się na Litwę, lecz schwytany w drodze, powrócić musiał do Moskwy. Książę Juri, krajczy wielkiego księcia moskiewskiego w 1540 r., został następnie bojarem. Zamordowany w Moskwie 1547 r. (Kar. T. VIII f. 70—94).

Książę Michajło Wasilewicz miał syna Iwana, o którym wspomina Karamzin pod 1584 r. (Kar. T. IX f. 554). Książę Wasil Lwowicz miał, oprócz wyżej wymienionych dwóch synów, jeszcze trzeciego, Dymitra, o którym król Zygmunt wspomina, nadając w 1508 r. kniaziowi Jarosławiczowi dobra po zbiegłych do Moskwy książętach: Iwanie Lwowiczu i bratankach jego: Dymitrze Wasilewiczu i Jurim Chromym (ML. 8).

Książę Daszko Gliński, prawdopodobnie brat Lwa, miał dwóch synów: Iwana i Wasila. Aleksander Jag. nadał w 1495 r. Hostoml i Stawek, w powiecie kijowskim, księciu Iwanowi Daszkowiczowi Hlińskiemu, które to nadanie potwierdził mu w 1499 r. (ML. 5 i 6). Na prośbę jego, otrzymała wdowa po księciu Daszku monastyr w Owruczu 1496 r. (Akta Zap. Ros. I). Książę Wasil Daszkowicz Hliński otrzymał od Aleksandra Jag. w 1502 r. kilku ludzi w wasiliskiej włości (ML. 5). W 1506 r. był on namiestnikiem czerkaskim. Książę Wasil odziedziczył Hostoml i Stawek po zmarłym bezdzietnie bracie Iwanie, lecz sam także zmarł, nie pozostawiwszy potomstwa, gdyż Hostoml, Stawek i Hładkowice, odziedziczyli po nim zdrajcy Lwowicze Hlińscy, najbliżsi jego krewni, po których dobra te król Zygmunt nadał Połozowiczowi w 1508 r. (ML. 8).

Książę Semen Hliński, oraz jego synowie: Fedor, Andrej, Dymitri i Iwan, pomieszczeni zostali na liście książąt i bojarów smoleńskich, sporządzonej za Kazimierza Jag., nie wiadomo w którym roku (ML. 4).

Najstarszy z nich, książę Fedor, pozostawił syna Bohdana, namiestnika putywelskiego w latach 1495 — 1500, któremu Aleksander Jag. dozwolił w 1495 roku przyjąć od księcia Lwa, bezżennego i bezdzietnego, dobra Giratowice i Goto-

wice, w powiecie mińskim, za co miał go żywić i odziewać do śmierci i potwierdził mu akt, którym ojciec księcia Fedora nabył od książąt Słuckich wsie: Bobrowoje, Hołubejew i Radiwonowo, w powiecie kijowskim (ML. 5). W 1498 r. otrzymał książę Bohdan od Aleksandra Jag. Tuluble, w powiecie kijowskim, które to nadanie powierdził mu tenże wielki książę w 1499 r. (ML. 5). W 1500 roku zeznał wspólnie z żoną, księżną Maryą, zapis na pustyński monastyr. Z zapisu tego dowiadujemy się, że miał ciotkę Agafię, żonę Jana Kalenickiego (Akta Zap. Ros. I).

List Ostafa Daszkiewicza, pisany do króla Zygmunta w 1515 r., wspomina o księciu Bohdanie Glińskim, który zginął na służbie królewskiej w Putywlu; z prowadzonego zaś w XVI-m wieku procesu o włość irowską pokazuje się, że książę Bohdan pozostawił syna Wołodimira, a ten ostatni syna Bohdana (Przeździ. Pod. i Woł. II f. 119).

Książę Bohdan i syn jego, Wołodimir, nazywani są w aktach książętami Putywelskimi. W 1512 r. oddaje król Zygmunt wszystkie dobra w województwie kijowskiem, które pozostały po zmarłym w Moskwie na dworze wielkiego księcia, księciu Bohdanie Putywelskim, w zarząd Radziwiłłowi, wojewodzie kijowskiemu. Bohdan nie umarł bowiem na Putywlu, jak w liście Ostafa Daszkiewicza mylnie wspomniano, lecz w Moskwie, do której się dostał jako jeniec, wzięty podczas zdobycia Putywla w 1500 r. Książę Bohdan był szwagrem książąt: Iwana i Fedora Zasławskich, z których siostrą Maryą był żonaty. Po śmierci ks. Bohdana, pozostała po nim wdowa, wyszła za księcia Iwana Krasnego (ML. 7; Kar. VI f. 272 i Kniaź. f. 88).

W 1534 r. toczyła się ciekawa sprawa, dotycząca księcia Wołodimira Bohdanowicza Hlińskiego. Niejaki książę Horczak, wystąpił z zarzutem, że Wołodimir po powrocie z Moskwy przyjął u niego służbę, ale wkrótce go opuścił, nie pożegnawszy się z nim i zabrawszy mu konie. Prócz tego zarzucił mu, że nie jest synem księcia Bohdana, lecz niejakiego Wasiliewa z Wielkich Łuk. Książę Wołodimir dowiódł pochodzenia swego od księcia Bohdana listem tego samego księcia Horczaka, gdzie powiedziano, że książę Osowicki przyrzekł księciu Horczakowi 20 kóp litewskich, jeżeli Wołodimirowi Hlińskiemu ten zarzut uczyni (ML. 22). Ks. Wołodimir był żonaty z Nastazyą. P. Wolff przypuszcza, że była ona ks. Żyżemską z domu, siostrą ks. Anny Fedorowej Koreckiej, gdyż syn tej ostatniej, wspólnie z ks. Żyżemskimi, brał spadek po księciu Bohdanie, synie Wołodimira (Kniaź. f. 88).

O ks. Andreju i Dymitrze, drugich dwóch synach ks. Semena Hlińskiego, nie posiadamy żadnych wiadomości.

Najmłodszy syn ks. Semena, ks. Iwan Semenowicz Hliński, któremu całą ojcowiznę zabrał wielki książę moskiewski, tak, że nie mógł znaleźć przytułku z żoną i dziećmi, otrzymał od Aleksandra Jagiellończyka w 1503 roku Pobojewo (ML. 5).

Ks. Iwan pozostawił liczne potomstwo, bo sześciu synów: Michajła, Fedora, Wasila, Semena, Iwana i Juriego.

Ks. Michajło Iwanowicz Hliński zeznał w 1505 r. przed Aleksandrem Jag., że jest ich sześciu braci i żyć z czego na Pobojewie nie mają. W skutek tego zeznania dodał im król do Pobojewa dziesięciu służebnych ludzi (ML. 5).

Ks. Michajło, dworzanin królewski 1522 r., otrzymał od króla Zygmunta ludzi i kilka nieosiadłych wsi, w powiecie wołkowyskim (ML. 15). Nabył on wraz z żoną Petronellą w 1527 r. od Raczków części na Kadłubach i Lubieszy, w powiecie drohickim (ML. 15). W 1533 r. dozwolił król Zygmunt Michałowi Tyszkiewiczowi poślubić wdowę po ks. Michajle Hlińskim i wziąć z nią Teterów i Kraśne, na których ją mąż pozostawił (ML. 24). W tym samym roku wydał król Zygmunt wyrok w sprawie tegoż Tyszkiewicza z ks. Semenem Hlińskim, bratem niegdy Michajła, o 100 gr. lit. (ML. 24).

Ks Michajło Iwanowicz pozostawił syna Aleksandra i córkę Olenę, żonę 1-o v. Stanisława Wojciechowicza Wojszwiłłowicza, 2-o v. Szymona Grzybowskiego, ziemianina powiatu grodzieńskiego (Kniaź. f. 690). W 1548 r. oskarżył ks. Semen Iwanowicz Hliński bratanka swego, ks. Aleksandra Michajłowicza, o napad na dwór w Pobojewie (ML. 46). W 1609 r. spotykamy ks. Piotra Aleksandrowicza Glińskiego, syna ks. Aleksandra Michajłowicza, wymienionego jako świadka przy dziale Tyszkiewiczów (Akta T. I).

Ks. Fedor Iwanowicz Hliński otrzymał od Aleksandra Jag. kilku ludzi, w powiecie witebskim; król Zygmunt potwierdził mu to nadanie w 1509 r. (ML. 8). Fedor nie żył już w 1533 r., w którym występuje w aktach ks. Oprania, pozostała po nim wdowa (ML. 23).

Ks. Fedor pozostawił trzech synów: Dymitra, Bohdana i Iwana. Stryj ich ks. Michajło, podzielił w 1534 r. między nich dobra, leżące w powiecie połockim i witebskim, które ojciec ich od Aleksandra Jag. otrzymał (Akta XIII f. 9) Księżna Fedorowa Hlińska i synowie jej, książęta: Dymitri i Bohdan, procesują się w 1534 r. z Woroną o dobra Owdyjewicze, które tenże miał nabyć od trzeciego syna Fedorowej Hlińskiej, ks. Iwana (ML. 23).

Ks. Dymitri pozostawił córkę Hannę, żonę 1-o v. Wasila Bohdanowicza, pisarza ziemskiego witebskiego, 2-o v. Jakóba Siemaszki. Ks. Bohdan Fedorowicz sprzedał 1579 r. część swoją na Owdojewiczach, powyższemu Wasilowi (Akta XIII f. 9 i Kniaź.).

Ks. Wasil Iwanowicz Hliński miał dwóch synów: Wojciecha i Michajła; procesują się oni w 1549 r. ze stryjem Semenem (ML. 65).

Ks. Semen Iwanowicz Hliński znany jest głównie z ciągłych procesów, które prowadzi z bratankami swoimi, synami Fedora (ML. 27). Dostarczał on na ekspedycye wojenne dwa konie, a brat jego, Michajło Iwanowicz, za siebie i brata Juriego, będącego w niewoli w Moskwie, 4-ch konnych (ML. 21).

Ks. Semen 1538 r. dworzanin królewski. Syn jego ks. Michajło Semenowicz, świadek 1534 przy dziale Hlińskich (ML. 30 i Kniaź.).

O książętach Iwanie i Jurim Iwanowiczach Hlińskich, wiemy tylko tyle, że Iwan był osadzony jako więzień w Moskwie 1537 r., w którym bratankowie jego: Bohdan i Dymitri Fedorowicze, prowadzą sprawę o równy dział majątku po nim pozostałego; a ze sprawy, prowadzonej przez księcia Semena Iwanowicza z Bokejem 1538 r. o Komaj, dowiadujemy się, że i ks. Juri Iwanowicz pozostawał jeszcze w tymże roku w niewoli w Moskwie (ML. 27 i 29).

Książęta Glińscy zarzucili z czasem tytuł książęcy. Aleksander, Andrzej, Konstanty, Władysław, Michał i Trojan Hlińscy, pisali się z województwem wileń-

skiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Jan Hliński podpisał z powiatem wołkowyskim, obiór Stanisława Augusta. Barbara Hlińska, żona Kazimierza Junoszy Dąbrowskiego, podkomorzego wileńskiego 1684 r.

Herb Glińskich.

Czy nie z tej rodziny pochodzi Krzysztof Gliński Lichodziejewski, stolnik miński, kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r.

Pochodzący z tej rodziny Piotr Gliński, burgrabia gostyński, właściciel Karkoszek 1766 r., miał dwóch synów: Antoniego i Jana, którzy dobra te sprzedali 1768 r. Jan pozostawił dwóch synów: Wojciecha i Antoniego. Wojciech z Apolonii Witwickiej miał syna Marka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1844 r., a Antoni z Maryanny Skarbkówny miał synów: Adolfa i Aloizego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1849 r. (Akta b. Her.). Włodzimierz, syn Marka, żonaty 1870 r z Maryanną Wysocką. Aloizy, z Febroni Witowskiej, ma synów: Antoniego Józefa i Władysława (Kos. II f. 132).

Herb obecny Glińskich obok.

z GLIŃSKA w poznańskiem. Dzierżek świadczy 1236 r. przy fundacyi klasztoru paradyskiego. Komes Piotr z Glińska, za zgodą braci: Tomasza, Stefana i Dzierżykraja, sprzedał część Glińska zwaną Grodzicz (Grodzisko), opatowi z Paradyża 1296 r. Ci sami pewno, komes Dzierżykraj z bratem młodszym, komesem Stefanem de Zycce (Sycyno), sprzedali Białokosz 1278 r. Mikołajowi, synowi Przedpełka (KWP.).

GLIŃSKI Augustyn otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. Prawdopodobnie będzie to Augustyn, syn Wojciecha, rewizor ceł 1761 r. (DW. 83 f. 30). Syna jego, Augustyna Feliksa, urzędnika skarbu koronnego, przywrócił do szlachectwa sejm 1790 r. Ten ostatni Augustyn, ur. 1762 r., pisał się z Zawadowa i umarł bezżenny radcą stanu 1828 r.

Herb Jastrzębiec Gliszczyńskich.

de GLINY h. OSSORJA. Świętosław zaświadczył w Krakowie 1420 roku szlachectwo Bernarda z Kowalowa. Jurek z Glin, świadczy 1435 roku (St. Pr. P. P. VII).

GLISZCZYŃSCY h. WŁASNEGO z Gliszcz, w powiecie nakielskim. Dziedziczyli oni także na Glisnem, w tymże powiecie, skąd się często pisali. Herb ich zwą Jastrzębcem, przedstawia on w polu błękitnem podkowę złotą ocelami na dół, w środku krzyż kawalerski złoty, a na jej barku półtora krzyża srebrnego, na którym noga zbrojna, w kolanie zgięta, stopa ku górnemu lewemu kątowi tarczy skierowana. W szczycie hełmu jastrząb wzlatujący w prawo, z dzwonkiem na lewej nodze; w szponach prawej nogi trzyma podkowę z krzyżem. Niesiecki o podobnej formie Jastrzębca nic nie wspomina.

Stanisław Gliszczyński z powiatu nakielskiego, sprzedał część swoją na Kleszczynach 1550 r. (M. 78 f. 80). Maciej, Jakób, Mikołaj, Jan i Wojciech, dziedzice Glisna 1578 r. (Paw.). Jan, żonaty z Zofią Horyszowską 1596 r. (Wyr. Lub. 66 f. 76). Wojciech, syn Macieja, żonaty z Dorotą Chełkowską, kwituje Suchodolskiego 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 168 i 627). Jan, syn Kaspra, zeznał 1646 roku zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Boglewskich (Perp. Czers. 10 f. 739). Jan z województwem kaliskiem, a Wojciech z województwem poznańskiem i Jan z województwem pomorskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Maciej z komornika ziemskiego wschowskiego, pisarz ziemski kaliski 1738 roku, poseł województwa poznańskiego 1764 r., syn jego Ignacy i Józef, poseł województwa kaliskiego, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, cześnik 1768 r., a podczaszy gnieźnieński 1777 r., podczaszy poznański 1779 r., w końcu kasztelan biechowski, kawaler orderu Św. Stanisława 1783 r., a Orła Białego 1792 roku. W 1779 r. był kandydatem do kasztelanii lendzkiej, a 1781 r. do poznańskiej (MP.). W latach 1779 — 1786 surrogator grodzki poznański. Franciszek, viceregent grodzki gnieźnieński 1791 r.

Maciej z Glisna Gliszczyński, pisarz ziemski kaliski, właściciel Chutki, Krowicy, Modły i Junikowa, w województwie kaliskiem, 1759 r., żonaty z Różą Cywińską, oprócz Ignacego, miał jeszcze syna Stanisława. Ten ostatni, z Maryanny Gromadzkiej, pozostawił synów: Stanisława i Stefana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Ignacy, z Kunegundy Gałczyńskiej, pozostawił syna Jana, który z synami swoimi: Józefem i Bonifacym, legitymował się ze szlachectwa w tymże 1837 r.

Antoni, syn niegdy Michała i Zofii z Palędzkich, nabył 1746 r. Sokolniki, w powiecie gnieźnieńskim, od Jarnowskich (Gr. Gnieźn.). Tenże Antoni, komornik graniczny kaliski i żona jego, Maryanna ze Sławoszewskich, zawarli 1758 r. intercyzę przedślubną z Filipem Jakóbem Choińskim, przyszłym zięciem swoim. Antoni zabezpieczył 1759 r. żonie 1,000 fl., a córce Justynie 500 fl. na Sokolnikach, zapisane im przez niegdy Antoniego Gliszczyńskiego (Gr. Gniezn.), umarł 27-go Października 1773 r. w Sokolnikach, mając lat 58 (Sepult. w Sokolnikach). Syn jego Andrzej Jan *Fakund*, ur. 13-go Stycznia 1754 r. w Sokolnikach, żonaty z Antoniną Włostowską. Synowie jego: Leon *Piotr*, ur. 30-go Czerwca 1799 r. w Targowisku (metr. u Św. Trójcy w Gnieźnie) i *Wawrzyniec* Roch, ur. 10-go Sierpnia 1794 r. w Sokolnikach, trzymany do chrztu św. przez Katarzynę z Gliszczyńskich Podgórską, posessor Budzisławia Górnego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (z Teki B. Rummla).

Antoni, ur. 1770 r., zmarły 1835 r., 1817 r. senator kasztelan, 1831 r. minister spraw wewnętrznych i policyi, w końcu wojewoda, żonaty był 1-o v. z hr. Maryą Kwilecką, z którą się rozwiódł, 2-o v. z Franciszką Rzętkowską, dziedziczką Kutna. Córki jego: Karolina, za Ignacym Lubowieckim; Walentyna, dziedziczka Kutna, za Feliksem Mniewskim, zmarła 1857 roku i N., za Rudolfem Skarżyńskim.

Joanna, żona Stanisława Krąkowskiego 1800 r. N., generał b. wojsk polskich, dowódzca kaliski 1807 r. Jan został sędzią pokoju powiatu kaliskiego 1807 roku. Kazimierz, konsyliarz Izby Administracyjnej bydgoskiej 1807 r. Witold, ożeniony był z Zofią Potkańską, 2-o v. Arciszewską. Syn jego Józef Stanisław,

zmarł 1899 r. w Grodźcu; córka N. za Niewęgłowskim. Adam, brat Witolda, doktór medycyny; siostry: Wincencya Lipska, zmarła 1868 roku i Józefa Maryanowa Rutkowska.

GLIWICZOWIE h. OGOŃCZYK. Franciszek, marszałek dworu Branickich 1792 r. (Perp. Czers. 42 f. 120).

Kazimierz, właściciel dóbr Łukom, w województwie kaliskiem, 1740 roku, miał syna Józefa, a ten Aleksandra, którego syn Hieronim, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. (A. b. Her.).

GLIWICZOWIE właściwie GLEIWICZOWIE h. STARYKOŃ. Piotr Gliwicz, kanonik gnieźnieński w latach 1406 — 1431 (Kor.). Jakób Gleywicz z Krakowa 1407 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Gliwicz z Krawarza, poseł księcia Opawskiego do sądu krakowskiego 1440 r. Franciszek, syn Michała Gleywicza z Krakowa, 1450 roku na uniwersytecie krakowskim. W 1478 r. dzierżawca wolbromski, zganiony przez Piotra z Tochołowa, okazał w sądzie krakowskim przywilej króla Kazimierza „zachowujący go“ wraz z sukcessorami przy szlachectwie i herbie *Starykoń*. Umarł starostą brodnickim przed 6-m Lutym 1484 r., w którym Marcin z Wrocimowic złożył jego testament u biskupa krakowskiego. Wymieniona tam żona jego Jadwiga i żyjąca jeszcze matka (St. Pr. P. P. VII; KDKr.).

GLIWIŃSCY h. PÓŁKOZIC. Baltazar Gliwiński zawarł układ o folwark Wasylowe-Stoniczne z Popowskim 1734 roku. Z pierwszej żony Anny, syn jego Maciej; z drugiej, Katarzyny Jabłonowskiej, syn Walenty, ur. 1724 r. (metr. w Dunajgrodzie). Macieja syn Tomasz, z Rozalii Dąbrowskiej miał synów: Gabryela, Ignacego, Michała i Teodora, żyjących 1802 r. w powiecie wasylkowskim. Gabryela synowie: Jan, ur. 1805 r. i Paweł, ur. 1814 r. Walenty, drugi syn Baltazara, z żony Maryanny pozostawił syna Jakóba, po którym z Rozalii N. syn Piotr Marceli, ur. 1791 r., ożeniony z Maryanną z Itterów. Syn jego Ludwik, ur. 1816 r. (metr. w Sielcu i Czarnobylu) (Arch. Wąsow.).

Józef z córkami: Józefą i Antoniną, Jan z synami: Feliksem, Lucyanem, Janem i Tymoteuszem i Jan Karol z synami: Janem, Konstantym i Hipolitem, synowie Jana, wnukowie Jana, prawnukowie Michała, w 1850 r.; a Bazyli Konstanty z synem Antonim, syn Lucyana, w 1893 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

[GLOCKNER Franciszek Józef zawarł 1791 r. intercyzę ślubną z zięciem swoim Józefem Lubańskim, rotmistrzem chorągwi marszałkowskiej W. Ks. Litewskiego, żonatym z córką jego, Teresą Józefą (DW. 107 f. 214).]

GLOWEROWIE de GLEYDEN h. WŁASNEGO; przedstawia on w polu czarnem krokiew srebrną, siedmioma lub dwoma czarnymi kłosami upstrzoną, pomiędzy trzema księżycami na nowiu. W szczycie hełmu takiż księżyc, na nim stoi kur czerwony.

Archibald Andrzej Glower de Gleyden, obersztejlejtnant wojsk koronnych, za zasługi położone przy ufortyfikowaniu różnych miejsc obronnych, otrzymał in-

dygenat na sejmie 1726 r. Został następnie stolnikiem inflanckim; umarł w 1738 roku. Był on synem Tomasza i Elżbiety Dara. Ożeniony z Heleną Elżbietą Gruszecką, pozostawił synów: Józefa — Jezuitę i Antoniego, który w 1780 r. cały spadek po matce i babce odstąpił siostrze Urszuli, wdowie po Wojciechu Cieleckim, pułkowniku wojsk koronnych, a w 1782 r. dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim bełskim.

z GLUMIC Jakób udowadniał w Radomiu 1428 r. swoje pochodzenie szlacheckie i świadkowie jego: Łukasz i Jan z Przełusk zeznali, że jest herbu półtora krzyża w podkowie, zawołania *Balia* (Biała) (Pis. Dz. Pol. IX. Potk. 70). Glumice prawdopodobnie *Glinice* pod Wrzeszczowem, w powiecie radomskim.

GLUZICCY h. CZEWOJA v. CZAWIA z Gluzic dziś nie istniejących (czy to nie będą Gluzy w powiecie wiślickim). Janusz z Gluzic, świadek Ziemy ze Stawowic w Radomiu 1412 r., był h. *Czawya*, przedstawiającego dwie podkowy i krzyż (Pis. Dz. Pol. IX. Potk. 31).

Za czasów Długosza dziedzicami Gluzic byli: Janusz i Mikołaj, Jan Mikul z pięciu i Krzystek z czterema braćmi, a 1508 r. Krzystek, Stanisław, Janusz, Wawrzyniec, Domarad, Jan Głąb i Andrzej z Gluz, i Stanisław Słupski (Paw.).

Mikołaj Gluzicki, współwłaściciel Kostek, w powiecie wiślickim, 1579 r., a Zbigał, w powiecie ksiąskim 1581 r. (Paw.). Jan, żonaty z Krystyną Frydrychowską 1591 r., a Marcin z Felicyanną Porębską 1595 r. (Wyr. Lub. 43 f. 427 i 63 f. 464). Paweł zarzucił pochodzenie nieszlacheckie Galińskiemu 1615 r. (DW. 44 f. 1093). Marcin, Cysters z Witowa, umarł 1624 r. na zarazę w Strzelnie. Aleksander, ożeniony 1-o v. z Zofią Przybkowską, 2-o v. z Agnieszką Zajączkowską, 3-o v. z Barbarą Wiśniewską, spisał testament w Śliwnicy 1684 r.; pozostawił z pierwszej żony synów: Adama i Pawła, oraz córki: Annę za Wojciechem Miecewskim; Katarzynę za Gazdeckim; Elżbietę za Janem Szumczewskim; Konstancyę za Franciszkiem Szumczewskim i Zuzannę za Stanisławem Godlewskim (A. Tryb. Lub. dla woj. bracław.). Dorota z Gluzickich za Eliaszem Szyrmą 1745 roku (Kij. IX f. 945).

GLUZIŃSCY h. KORCZAK. Franciszek, subdelegat grodzki opoczyński 1750 r., pozostawił syna Sebastyana, którego syn Andrzej, miał syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. wspólnie z dziećmi swojemi: Piotrem i Leopoldyną, urodzonemi z Ludwiki Wysockiej (Akta b. Her.). Antoni, doktór medycyny, profesor uniwersytetu krakowskiego, obecnie lwowskiego; brat jego Lesław doktór medycyny we Lwowie.

GŁADCZYŃSCY. Baltazar Gładczyński, współdziedzic Gładczyna, w ziemi nurskiej, 1578 r. (Paw.). Zygmunt, syn Jakóba, sprzedał część Golędzinowa Kazanowskiemu 1641 r. (DW. 49 f. 1715).

GŁADKI v. HŁADKI Daszko Romanowicz, dworzanin królewski 1548 roku (ML. 50).

GŁADKOWSCY. Jan Franciszek Gładkowski pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana III-go. Ten sam, czy też inny Jan, pułkownik

królewski, nabył od Kamińskiej 1688 r. prawa jej do wsi Solonice, w ziemi halickiej (AGZ. X. 6017).

GŁADYSZEWSCY. Tadeusz Szymon, pochodzący z krakowskiego, syn Wojciecha i Magdaleny z Wojnarowskich, wnuk Józefa i Zuzanny Grabowskiej, w sądzie ziemskim przemyskim, a Jan, syn Marcina i Heleny Giereckiej, w sądzie grodzkim bełskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r.

GŁADYSZOWIE h. GRYF dziedziczyli w powiecie bieckim. Pierwotnie używali herbu nazwanego Pobędzie (Pobandze), przedstawiającego na tarczy pół czarnego Gryfa z ogonem jesiotrowym. Tak go bowiem opisał Mikołaj Gładysz z Łosia, oczyszczając się 1419 r. z zarzutu nieszlachectwa, zrobionego mu przez własną córkę, Katarzynę Mikołajową (Helc. II 1648, 1700).

Jakób, syn Gładysza, podrządczy sandecki królowej 1330 r. (KDM. II), a Jan Gładysz, podrządczy sandecki, właściciel Szymbarka 1356 r. Tenże sam Jan nabył 1368 r. dziedziczne bachmistrzostwo bocheńskie od króla, za wieś Brzeście pod Bieczem (Bart i KDM. III).

Herb Gryf.

Piotr Gładysz z Szymbarku 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Pasko ze Zdziany procesował się 1437 r. z Piotrem z Kurowa. Ten sam Paweł z Szymbarku sprzedał 1473 r. bachmistrzostwo bocheńskie Wielopolskim, za 1,000 grzywien (Helc. II. 4099). Stanisław, komornik ziemski biecki 1486 r. Zofia, córka Stanisława Gładysza z Kowalowa, za Stanisławem Grabownickim 1510 roku (M. 24 f. 306); siostra jej Barbara, jest żoną Jana Szeliskiego, alias Rowieńskiego z Szelisk 1514 r. (AGZ. XVI).

Jan Gładysz, wspólnie z żoną Anną, nabył część Węchadłowa i Stojanowic 1551 r. (M. 80 f. 70). Szymon, pisarz grodzki spiski 1561 r., właściciel Polny i Szymbarka, w powiecie bieckim i Szymanowic w sandeckim, 1581 r. (M. 95 f. 489 i Paw.), miał syna Marcina, piszącego się z Polny, który w 1574 r. zabezpieczył posag żonie swej, Dorocie Bobowskiej (M. 111 f. 359).

Wyroki lubelskie wspominają o Pawle, Mikołaju, Stanisławie i Krzysztofie, synach Marcina, a wnukach Szymona (Ks. 40 f. 90 i 60 f. 525). Drugim synem Szymona był Paweł, właściciel Szymbarku 1590 r. (Wyr. Lub. 40 f. 90). Siostra ich Anna, 1-o v. za Hieronimem Borzyszkowskim, pisarzem grodzkim krakowskim, 2-o v. za Janem Dębickim z Rzucowa 1583 r. (M. 127 f. 316).

Żyjący w połowie XVI-go wieku Stanisław, miał synów: Szymona, proboszcza Św. Jakóba na Kazimierzu w Krakowie 1570 r.; Baltazara, właściciela Stróży, w powiecie bieckim, 1581 r.; Marcina, Pawła, Mikołaja, Bartłomieja i Erazma (Wyr. Lub. 1 f. 201). Czterej z nich: Marcin, Paweł, Mikołaj i Bartłomiej, i Dorota, Katarzyna, Barbara, Zofia i Anna, są 1570 r. dziedzicami połowy Janowic pod Wieliczką.

Piotr, właściciel Łęgu i Koniecznej, w powiecie bieckim, 1581 r. (Paw.). Córka jego Elżbieta (Wyr. Lub. 34 f. 162). Achacy, właściciel Ryglic, w powie-

cie bieckim, 1581 r., a Sebastyan — Smrokowiec (Paw.). Sebastyan, żonaty z Elżbietą Odrowążówną Dembieńską, pozostawił synów: Sebastyana, Mikołaja i Stanisława, którzy kwitują Brzezińskich 1604 r., oraz córki: Zofię i Katarzynę (Zap. Lub. 15 f. 355; Wyr. Lub. 12 f. 186 i 75 f. 605) Elżbieta z Jordanów Gładyszowa, pochowana w drugiej połowie XVI-go wieku w Szczepanowie. Jan h. Gryf, proboszcz w Grybowie 1608 r. Wojciech, komornik ziemski krakowski 1617 r. Wojciech pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go. Stanisław, ożeniony z Barbarą Witkowską 1659 r., jest w niewoli tureckiej 1673 r. (Gr. Raw.). Jan na starość osiadł w Wieliczce, gdzie jest burmistrzem 1676 r. Ignacy ożeniony z Maryanną Olszowską 1769 r. (Gr. Chęcińs).

Mikołaj z Ryglic, właściciel Łączki w województwie sandomierskiem, 1581 roku, pozostawił syna Franciszka, a ten Stanisława, którego syn Józef, miał syna Ignacego. Ignacy pozostawił syna również Ignacego, żonatego 1-o v. z Teklą Brodzką, 2-o v. z Antoniną Chociszewską. Kasper, syn Ignacego z pierwszej żony, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r., a syn jego Leopold, urodzony z Emilii Szumlańskiej, 1854 r. Stanisław zaś, syn Ignacego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1846 r. (Akta b. Her.).

GŁADYSZOWIE h. NIECZUJA. Grzegorz Gładysz na sądach we Lwowie 1454 r.; był on pisarzem wojewodzińskim (AGZ. XIV). Maciej, kanonik przemyski 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 656). Krystyna ze Zgłobickich, Janowa Gładyszowa, procesuje 1680 r. wspólnie z Mordwinami sąd grodzki łucki, o 2,000 fl. należnych od Firleja, dziadowi ich Mordwinowi (Woł. X f. 70).

[GŁADYSZOWIE mieszczanie. Paweł Gładysz, mieszczanin z Nowego Sącza 1316 r. (KDM. II). Stanisław Gładysz, mieszczanin lwowski 1550 r. (Łoz.).]

GŁASZYŃSKI Piotr wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim przemyskim 1782 roku.

GŁAZEWSKI Andrzej udowodnił swoje szlachectwo w lwowskim sądzie ziemskim 1782 r. z herbem *Cholewa*. Z Maryanny Żędzianowskiej zostawił synów: Szczęsnego, ożenionego z Franciszką Bełdowską, którego synowie: Wojciech i Karol w 1828 r. i Ignacego, ożenionego z Barbarą Kobylińską, którego wnuk Ignacy Dominik, syn Teofila i Józefy Korzelińskiej, w 1866 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich.

GŁAZNECCY v. GŁAZNOCCY. Michał Głaznecki, skarbnik podlaski, pisał się z ziemią mielnicką, na elekcyę Jana III-go. Adam Jan Głaznecki, syn Wojciecha, 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 762).

Walenty Głaznocki, sekretarz królewski, podpisał z województwem malborskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Tenże, ale *Głaznecki*, żonaty z Urszulą Konstancyą z Lobmajerów 1641 r. (DW. 49 f. 1601), otrzymał 1650 r. Siedlec i Mirów, ze starostwa olsztyńskiego (M. 192 f. 93).

GŁAZOWSCY v. GŁAZEWSCY h. OSTOJA z Głazowa, w ziemi rożańskiej. Bogusław, syn Macieja z Głazowa, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan, dziedzic części Chrzczonek, w rożańskiem, 1582 r. (Paw.). W 1629 r. w War-

szawie, udowadniał pochodzenie swoje szlacheckie Bartłomiej Głazowski. Z zeznań jego bratanków okazuje się, że żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Wit Głazowski, właściciel Głazowa-Wity, w ziemi rożańskiej, żonaty z Dorotą Biedrzycką, miał trzech synów: Jakóba, Stanisława i Jana. Po Jakóbie szedł syn Wit, a po nim Ambroży, świadek w tej sprawie. Po Stanisławie był syn Floryan, a po nim Adam, także świadek. Po Janie szedł Bartłomiej, wywodzący swoje szlachectwo (DW. 47 f. 2610).

Eustachy Głazowski podpisał z ziemią rożańską, elekcyę Władysława IV, a Tomasz obiór Jana Kazimierza. Zygmunt, podkomorzy wiski, umarł 1730 roku. Michał, ale Głazewski, otrzymał dymisyą 1777 r. z rangą chorążego (MP.).

Na Wołyniu: Krzysztof, Jan i Paweł pozwali 1610 r. Chołoniewskiego, o spustoszenie ich majętności. Jan, żonaty 1618 r. z Katarzyną Kossakowską. Anastazya za Mikołajem Borowskim 1622 r. (Teka W. Rulikowskiego).

GŁAŻEJEWSKI h. DOLIWA Szymon, sędzia ziemski chełmiński 1415 r.; inny Szymon, ławnik chełmiński 1439 r, a sędzia ziemski 1457 r.

GŁAŻEWSCY h. NIEKRASZ, który przedstawia w polu czerwonem—różę czerwoną. W szczycie hełmu takaż róża (Ostr. 2257). Tomasz Głażewski, komornik ziemski zakroczymski 1790 r. N., pisarz grodzki żydaczowski 1780 r. Franciszek, syn Franciszka i Konstancyi z Jastrzębskich, kwitował Oborskiego 1794 r. (DW. 110 f. 416). Teressa, żona Stanisława Skwarskiego 1784 r. (DW. 100 f. 412).

Jakób, właściciel Tyszek większych 1700 r., miał syna Marcina, którego syn Antoni, pozostawił syna Andrzeja, żonatego z Moniką Cywińską, z której syn Waleryan legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1849 r. (Akta b. Her.).

GŁĄB Jan, współwłaściciel Gluzy, w powiecie wiślickim 1508 r., a Andrzej Chrzelczyc, w powiecie chęcińskim 1540 r. (Paw.).

GŁĄBKOWSCY. Piotr z synami: Aleksandrem, Stanisławem, Czesławem i Dominikiem, Kalikst z synami: Henrykiem i Władysławem, synowie Józefa, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Michała i Józef, syn wymienionego Aleksandra, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej w latach: 1844, 1865 i 1870 (Spis.).

Herb Doliwa.

GŁĘBICKI Michał podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

GŁĘBOCCY v. GŁEMBOCCY h. DOLIWA z Głębokiego, w powiecie radziejowskim. Wincenty z Głębokiego nabył Boruchowo 1438 r. Wojciech, Władysław i Wincenty, bracia z Boruchowa, dopełnili działu dóbr: Głębokiego, Pniewia, Zakrzewa i Maszabry 1466 r. Być bardzo może, że po jednym z synów Wincentego, który wziął Boruchowo, poszli Doliwczykowie Boruchowscy, a po właścicielu Zakrzewa, Doliwczykowie Zakrzewscy.

Trojan z Głębokiego 1445 r. (Gr. Brzes.). W 1557 r. dziedziczyli na Głębokiem Mikołaj i Wawrzyniec Głęboccy, a 1566 r. Wojciech (Paw.).

Mikołaj Głembocki z Jemiołkowa, ożeniony z Katarzyną Pomianówną Kobierzycką 1478 r., pozostawił z niej dzieci: Bartłomieja i Dorotę, pod opieką stryja rodzonego Jana z Jemiołkowa 1484 r. (Gr. Sier. 20 f. 31, 32; 22 f. 316; 23 f. 239; 24 f. 11 i 384). Stanisław Głembocki z Jemiołkowa, syn Mikołaja (pewno z pierwszej żony), sprzedał 1488 r. część Wiechucic Sędziwojowi z Grąd (Ibid. 25 f. 96). Mikołaj świadczy 1517 r. w Poznaniu (Pis. Dz. Pol. IX).

Wincenty Głębocki wspólnie z żoną Anną, zastawił 1543 r. Janowice Domanikowskiemu, żonatemu z jego córką Dorotą. W 1546 r. taż Dorota kwituje braci swoich: Jana, Serafina i Mikołaja, z odbioru sumy zapisanej na Głębokiem, a wymienieni bracia procesują szwagra swego (Gr. Przed. 3 f. 9 i 10; 5 f. 8 i 580).

Jan, syn Wincentego, miał synów: Adama i Świętosława. Świętosław zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Sokołowskich, 1591 r. (Gr. Przed. 39 f. 286). Adam, syn Jana, zabezpieczył 1575 r posag żonie swej, Annie z Kadzidłowskich, na Racięczycach i Łuczydlnie, w powiecie konińskim. Drugą jego żoną była Dorota Rembowska, 1-o v. Mikołajewska, z którą zeznał zapis dożywocia 1605 roku (Ibid. 24 f. 16 i 17; 53 f. 51). Jan, syn Adama, kwitowany przez Mojaczewską 1616 r., pozywa Łuczylińskiego 1618 r., a przyznaje dług Drogomirowi 1621 roku (Ibid. 62 f. 238; 64 f. 189 i 66 f. 776). W latach 1605 — 1622 skarbnikiem brzeskim był Jan Głębocki i być bardzo może, że był nim właśnie Jan, syn Adama. Sebastyan, syn Jana, nabył sumę od Kiełczewskiego 1628 r. W 1648 r. będąc skarbnikiem brzeskim, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław, syn Jana, odstąpił sumę Wietrzychowskiemu 1632 r. W 1633 r. wspólnie z żoną, Agnieszką z Wietrzychowskich, wziął w zastaw poddanego od Ponętowskiego. W 1647 r. był komornikiem granicznym brzeskim (Ibid. 70 f. 422 i 510).

Serafin, drugi syn Wincentego, żonaty z Katarzyną Wiesiołowską, która żyła jeszcze 1579 r. (Gr. Przed. 27 f. 163), pozostawił syna Stanisława i córki: Annę i Zofię. Procesują się oni z Wiesiołowskim 1581 r. (Ibid. 29 f. 78 i 350). Stanisław, żonaty z Zofią Cielecką 1587 r., miał synów: Serafina, Wojciecha i Aleksandra, których kwitowała matka 1619 r. (Ibid. 49 f. 350 i 65 f. 377). Serafin nabył 1619 r. od braci swoich część ich na Lubstówku i Łagiewnikach. W 1626 r. wojski kaliski, żonaty z Magdaleną z Krzyckich, umarł w 1638 r. (Ibid. 65 f. 298, 377 i 379; 71 f. 149). Wojciech, podczaszy kaliski 1627 r., umarł 1636 r. W 1623 roku nabył od Adama Głębockiego Łuczydlno i Drzewce. Żonaty był z Anną z Tylickich. W 1618 r. spotykamy go sekretarzem królewskim (Ibid. 67 f. 660; 70 f. 295; 64 f. 48 i 53). Aleksander, dziekan gnieźnieński i poznański, kanonik krakowski i łowicki, kantor płocki, dwukrotnie administrator archidyecezyi gnieźnieńskiej, kilkakrotny prezydent Trybunału koronnego, umarł 1660 r. On i brat jego Serafin, mają wystawione pomniki w katedrze gnieźnieńskiej. Z bratową Serafinową fundowali kościół w Lubstówku 1639 r. (Kor.). Jan, ożeniony z Katarzyną Cielecką, siostrą Stanisławowej, 1589 r. (Res. Posn.).

Stanisław, syn Szczepana, przyznaje sumę Ruszkowskiemu 1582 r. Wojciech, syn Stanisława, układa się z Mrozem 1609 r. W 1604 r. został miecznikiem brzeskim po śmierci Andrzeja. W 1612 r. zastawił Klonówko Krasińskiej

(Ibid. 30 f. 225; 56 f. 400 i 59 f. 339). Mikołaj, sędzia grodzki przedecki 1611 r. Erazm, syn Wojciecha, kwitował Serafina 1616 r. Grzegorz, syn Wojciecha, zawarł umowę z Kiełczewskim 1638 r. (Ibid. 62 f. 236 i 71 f. 102). Wojciech zabezpieczył 1643 r. sumę żonie swej, Annie z Lubiatowskich (Ibid. 72 f. 56 i 115). Andrzej, z komornika granicznego, pisarz ziemski inowrocławski 1645 r. Wojciech, sędzia grodzki kruszwicki 1670 r., a brzeski 1674 r.; z tym tytułem podpisał elekcyę Jana III-go. Następnie pisarz ziemski, w końcu sędzia ziemski brzeski 1681 roku. Syn jego Ludwik 1703 r. (Z. Kuj.). Jerzy. wojski brzeski, umarł 1696 r.; po nim otrzymał ten urząd Samuel. Serafin, z łowczego inowrocławskiego, chorąży brzeski 1689 r., a podkomorzy 1700 r. Pisał się on z województwem łęczyckiem, na elekcyę Jana III-go. W 1679 r. był właścicielem Wielkiej Wrzący (M. 211 f. 189). Syn jego Adam, poseł województwa inowrocławskiego 1722 r. (Z. Kuj.), otrzymał 1724 r. konsens królewski, na odstąpienie Boguszyc ze starostwa radzickiego Dorpowskiemu (Sig. 20). W 1726 r. stolnik inowrocławski, umarł w 1737 r. W 1726 r. sprzedał Piotrkowo i Szewce Dorpowskiemu (Gr. Przed. 85 f. 175). Pozostała po nim wdowa, Magdalena z Tarnowskich i synowie: Franciszek i Michał, układają się z Dembińskiemi w sprawie o dobra Zbaraskie 1755 i 1756 r. (Obl. Krak. 188 A f. 169, 809; Z. Kuj.).

Michał zeznał testament 1699 r. (Gr. Przed. 81 f. 317). Kazimierz nabył Osno 1700 r.; syn jego Maciej ceduje sumę Czernickiemu 1728 r. (Ibid. 81 f. 413 i 86 f. 104). Wojciech, wojski bydgoski, nie żył w 1702 r. Andrzej, starosta brzeski-kujawski i nieszawski, żonaty 1-o v. z Zofią Olszewską, 2-o v. z Zofią Krassowską. Z tą ostatnią zeznał zapis dożywocia 1700 r. (DW. 61 f. 538 i 553). W 1720 roku został wojewodą rawskim. W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1718 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa nieszawskiego synowi Wawrzyńcowi, urodzonemu z Olszewskiej. W 1723 r. otrzymał nowy konsens królewski, na odstąpienie starostwa brzeskiego i nieszawskiego, synowi Aleksandrowi, któremu też je odstąpił (Sig. 18 i 19). Wojewoda umarł 1735 r. Wawrzyniec sprzedał 1749 r. dobra Wruble, w powiecie radziejowskim, Władysławowi Orsettemu i żonie jego, Salomei z Głębockich (DW. 72 f. 23).

Aleksander otrzymał 1730 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa brzeskiego Dąbskiemu. Umarł w 1731 r., nie odstąpiwszy starostwa (Sig. 22). Jan, sędzia grodzki brzeski 1703 r., sędzia ziemski brzeski 1715 r., kasztelan kruszwicki 1728 r. Z urzędu tego rezygnował na rzecz syna w 1754 r. Synowie jego: Wojciech i Józef.

Wojciech, deputat na Trybunał koronny, podczaszy kruszwicki 1746 roku, stolnik po bracie Józefie 1754 r. Z urzędu tego rezygnował w 1770 roku. Z Magdaleny Sokołowskiej, syn jego Feliks, kwitował Rybińskiego 1786 roku (DW. 102 f. 220).

Józef, stolnik kruszwicki 1737 r., po ojcu kasztelan kruszwicki 1754 roku. W 1745 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 25). Umarł w 1779 r. Z Maryanny Kałowskiej synowie jego: Antoni i Jan Kanty (Z. Kuj.). Antoni, pułkownik wojsk koronnych, wspólnie z matką, zapisał się w 1780 r. na kompromis, w sprawie z Sieroszewskim o Kobylniki (DW. 96 f. 1613). Syn jego Józef, kwitowany przez Janiszewskiego 1798 r. (DW. 112 f. 1310).

Bartłomiej, stolnik inowrocławski 1713 r. i sędzia grodzki brzeski 1722 r., podkomorzy brzeski 1726 r. Syn jego Wacław (Z. Kuj.) został podstolim radziejowskim 1765 r. Andrzej wprowadzony do Topoli 1713 r. (Gr. Przed. 83 f. 71). Jan, podczaszy brzeski, żonaty 1715 r. z Angelą Baranowską, podczaszanką lwowską (Bracł. XV f. 1378). Franciszek, miecznik inowrocławski 1759 r. Wojciech wprowadzony do Leszna 1749 r. (Gr. Przed. 89 f. 2). Michał zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną z Sułkowskich (Gr. Przed. 99 f. 205). Maryanna, żona Antoniego Karnkowskiego, kasztelana konarskiego, zmarłego 1800 r. Tekla Antoniowa Kucińska 1814 r.

Wzmiankowany wyżej Samuel, wojski brzeski, właściciel Zagajowa, Kołkowa i Jelca 1746 r., miał czterech synów: Klemensa, Kazimierza, Stanisława i Karola, którzy się dobrami ojczystemi podzielili przed 1804 r.

Stanisław, z żony Justyny Głębockiej, pozostawił syna Wincentego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Auksenty, syn Karola, legitymował się 1845 r., a syn jego Konstanty, 1851 r. (Akta b. Her.). Klemens, syn Wincentego, 1868 r. Karol i Jan odziedziczyli 1820 r. pół Głębokiego, po bezdzietnie zmarłym Antonim.

Muryl, Auksenty, Melit z synami: Edwardem, Janem i Waleryanem, i Zenon z synem Romualdem, synowie Karola, 1846 i 1856 r.; Manswet, syn Muryla, Józef, Julian, Michał, Karol i Ryszard Konstanty, synowie Auksentego, wnuki Karola, w 1847 r; Wacław i Jan, synowie Michała, wnuki Auksentego, w 1861 r.; Jan, Józef, Krystyna i Marya, dzieci Edwarda, wnuki Melita, w 1880 r., dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w gubernii podolskiej (Spis.).

Felicyan, dziedzic Hołubiejowic, Bohdanówki, Rubieszówki i innych, w powiecie owruckim i żona jego, Krystyna z Sołtanów, procesowali 1636 r. Olizara o najazd (Woł. VI B f. 180). Felicyan umarł 1671 r., opuściwszy dobra swoje z powodu buntów chłopskich w województwie kijowskiem. Drugą jego żoną była Anna z Wybranowa Chlebowska, wdowa po Tomaszu Gałeckim. Z pierwszej jego żony potomstwo: Jan i Gabryel zabici w czasie wojen kozackich, Katarzyna Stanisławowa Węgierska, Barbara Zaleska, Anna Krzysztofowa Judzka, Anastazya Koziorowska i Maciej.

Ten ostatni ożeniony z Katarzyną Gasparską, 2-o v. żoną Stanisława Łukaszewskiego, zmarł 1700 r., pozostawiwszy córki: Maryannę, za Janem Hulewiczem i Elżbietę, za Michałem Malewiczem, oraz synów: Jana, Gabryela, zmarłego bezpotomnie 1736 r., Jerzego, zmarłego bezpotomnie, pochowanego w Kadni i Antoniego.

Jan, z Justyny Dzierżanowskiej, pozostawił syna Michała, wojskiego owruckiego 1770 r., następnie marszałka powiatu radomyślskiego, żonatego z Teklą Pawłowską, wdową po stryjecznym bracie Felicyanie, stolniku kijowskim. Z niej synowie: Jan Kanty i Józef.

Józef, właściciel Czerniechowa, deputat sądów głównych wołyńskich, z Grudzińskiej miał dwóch synów: Stanisława i Michała.

Stanisław, dziedzic Czerniechowa, Pohoiska, Czeremoszny i innych, deputat sądów głównych wołyńskich, z Adeli Radziszewskiej pozostawił synów pięciu: 1) Kazimierza, żonatego z Bogumiłą Rulikowską; syn ich Stanisław, ur. 1866 r. 2) Juliusza, ożenionego z Mogilnicką. 3) Józefa. 4) Henryka i 5) Daryusza.

Jan Kanty, starszy syn Michała, a brat Józefa, marszałek powiatu żytomierskiego, z Czajkowskiej miał córki: Sewerynę, za Kochem, Felicyę, za Święcickim i Ludwikę, za Łozińskim, oraz synów: Michała, dziedzica Borczówki, ożenionego z Siedlecką, z której córki: Amelia i Celestyna, oraz synowie: Władysław, Justyn i Adam i Jana Kantego, ożenionego z Mazarakówną. Syn ich Jan Kanty, ur. 1865 roku.

Michał, drugi syn Józefa, a brat Stanisława, z Malczewskiej pozostawił córki: Julię i Józefę, oraz synów: Ludwika—księdza, Emila i Rajmunda (Teka W. Rulikowskiego).

Antoni, czwarty syn Macieja, łowczy parnawski, i żona jego, Franciszka z Gorajskich, procesują 1730 r. Woronicza o najazd na Syngury (Kij. XI f. 17). W 1737 r. toczyła się sprawa pomiędzy Bierzyńskim a Zawiszą, o opiekę nad synami łowczego parnawskiego, który umarł w 1735 r., to jest nad Michałem, Felicyanem, Mikołajem i Józefem, którzy z matki byli wnukami Heleny Tyszkiewiczówny, córki Krzysztofa, wojewody czerniechowskiego. Opieka została przyznaną Zawiszy (Kij. X f. 1636; XI f. 17 i 332). W 1749 i 1766 roku procesowali się oni o dobra po Krzysztofie Tyszkiewiczu pozostałe (Kij. XII f. 1250 i XIII f. 1633). Z nich:

Michał, właściciel Syngur i Maszkowiec 1738 r., podstoli bracławski 1742 r., żonaty był z Ludwiką Wojnarowską, córką Jana, podstolego bracławskiego (Bracł. XVI f. 559 i 709).

Józef, skarbnik żytomierski 1750 r., zostawił córkę Katarzynę, 1-o v. za Ignacym Kordyszem, pisarzem ziemskim bracławskim 1779 r., 2-o v. za Stanisławem Umińskim, szambelanem królewskim 1787 r., 3-o v. za Ignacym Trypolskim, stolnikiem owruckim.

Felicyan, dziedzic Kodni, podstoli bracławski 1746 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1), następnie stolnik kijowski 1770 r., z Tekli Pawłowskiej, 2-o v. Michałowej Głębockiej, wojskiej owruckiej, pozostawił córki: Stanisławę, żonę Michała Korzeniowskiego, prezesa sądów głównych wołyńskich i Annę, 1-o v. za Ledóchowskim, 2-o v. za Korzeniowskim, owdowiałym mężem starszej siostry.

Mikołaj, łowczy parnawski 1755 r.

Wawrzyniec, syn Nepomucena i Wiktoryi z Żórawskich, zaślubił w Zydowie, w poznańskiem, 1902 r., Wandę Sobeską z Cielimowa.

GŁĘBOCCY różni. Oprócz Głębockich Doliwczyków, mamy jeszcze Głębockich *Dryów*, *Kowniów*, *Lubiczów*, *Łodziców*, *Ostojczyków* i być może jeszcze do innych rodów należących. Rozrzuceni po różnych województwach dojść trudno, do którego rodu należą. Wszystkich tych więc pod jedną rubryką zamieszczam.

Anna Głębocka h. *Drya*, żona Jana Węgorzewskiego, matka biskupa sufragana poznańskiego 1573 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Halszce, córce Sędziwoja Głębockiego z Głęboczka (dawniej Głębociec), która pozywała w 1387 roku Mirosława z Tulczy, o zabicie brata jej Jana. W 1388—1399 r. występuje w tychże aktach Bogufał z Głemboczka (Leksz.).

Sędziwój z Głemboczka z żoną sprzedał 1368 r. części Manczyc (Manieczki) (KWP.). Mikołaj, syn Bogufała, kanonik gnieźnieński 1416 r., archidyakon poznański 1424 r., podawał do chrztu w Krakowie 1425 r. w imieniu papieża Marcina V-go, Władysława, syna Jagiełły, kanonik włocławski 1435 r. i krakowski 1438 r., umarł bardzo stary 1468 r. Bratanek jego Władysław, kanonik poznański 1464 r i gnieźnieński 1472 r., doktór dekretów, wyprawił 1497 i 1498 r. konnych zastępców na wojny: wołoską i turecką z dóbr Czelmice i Siedmidrogowo, zrzekł się kanonii i umarł w klasztorze 1508 r. Jan, syn Piotra, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim, 1454 r. kanonik poznański. Stanisław, kanonik krakowski, zmarł 1445 r. Długosz wspomina Jana Głębockiego Łodzica, kanonika kolegiaty Św. Michała na zamku krakowskim. Mikołaj Głębocki z matką Agnieszką, 2-o v. Marcinową Podleską, z województwa kaliskiego, biorą udział on osobiście, ona przez zastępców w wojnach 1497 i 1498 r. (St. Pr. P. P. VII; A. Kapit. Gniez. i Pozn.). Stanisław, burgrabia szremski 1491 r. Przypuszczam, że to są *Łodzice* Głęboccy.

Też akta poznańskie z 1391 r. wspominają o Antonim z Głębokiego, a Jakusz z Głębokiego świadczy w Gnieznie 1397 r. (Leksz.). Jan, syn Wojciecha z Głębokiego, 1416 r. na uniwersytecie krakowskim. Głębokie leży w powiecie gnieźnieńskim, a właścicielem tej wsi był 1580 r. Jan Głębocki (Paw.). N., skarbnik dobrzyński, umarł 1508 r.

Głęboccy seu Witaliszewscy pochodzą z Głębokiego, leżącego w powiecie łęczyckim. Właścicielem tej wsi w 1392—1397 r. był Mikołaj, inaczej Mix z Głębokiego, a w 1576 r. Walenty Głębocki, seu Witaliszewski (Paw.). Walenty, syn Kaspra, wprowadzony został do Głębokiego 1572 r. W 1575 r. przyznaje dług Komorowskiemu (Gr. Przed. 21 f. 274 i 24 f. 460). Jan Głębocki, seu Witaliszewski, syn Kaspra, oskarżony 1584 r. o zgwałcenie. Żonaty 1615 r. z Ewą Zakrzewską (Ibid. 32 f. 397 i 61 f. 141).

Na nagrobku Floryana, magistra filozofii, zmarłego 1560 r., pochowanego u Dominikanów w Krakowie, jest wyryty herb jego *Kownia* i drugi Jastrzębiec.

Jan Głębocki, syn niegdy Jakóba, właściciel Sowina w województwie lubelskiem 1598 r. Aleksy, syn Jana, ceduje pewne sumy 1621 r., a Andrzej, syn Jana, właściciel Sowina, zabezpiecza posag żonie Agnieszce 1626 r. (Zap. Lub. 9 f. 219; 25 f. 178 i 29 f. 206). Jakób i Barbara Głęboccy, współwłaściciele Głębokiego, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.). Stanisław, syn Pawła, dziedzic na Głębokiem 1585 r.; Krzysztof, syn Stanisława, 1602 r. Stanisław, syn niegdy Krzysztofa, wspólnie z żoną, Agnieszką Łaszowską, sprzedali część Głębokiego Gojskiemu 1631 r. (Zap. Lub. 4 f. 109; 11 f. 382 i 33 f. 789).

Mikołaj, syn Jerzego z Głębokiego, kasztelan wendeński, umarł w 1647 r. Z Anny Łyszkowskiej, córka jego Katarzyna, 1-o v. za Stanisławem Lasockim 1637 r., 2-o v. za Maksymilianem Ossolińskim, podskarbim nadwornym koronnym; druga Elżbieta, za Janem Michowskim. Syn jego Jakób, dziedzic Uhnowa 1682 r., z Teofili Izbińskiej, córki Abrahama i Maryanny z Niszczyckich, pozostawił synów: Sebastyana, kanonika chełmskiego i Antoniego. Brat kasztelana Marcyan, kwitował 1652 r. Drozdowskiego (Zap. Lub. 38 f. 834; 43 f. 2 i 330; 60 f. 245; Perp. Czers. 19 f. 399 i 11 f. 296).

Franciszek, syn Jana, żonaty 1-o v. z Zofią Walicką, 2-o v. z Zofią z Piotrowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1682 r. (Perp. Czers. 13 f. 473 i 14 A f. 27). Mikołaj, podpisarz ziemski lubelski 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 670). Jakób, kapitan dragonów, żonaty z Konstancyą Mroczkówną 1682 r. (Ibid. 60 f. 1089). Józef, kanonik lwowski i Mikołaj, synowie Marcina i Barbary z Poradowskich, obierali plenipotentów 1690 r. (Ibid. 62 f. 57). Stefan, skarbnik łukowski, następnie podkomorzy derpski, żonaty 1705 r. z Konstancyą Libicką (Bracł. XIV f. 1034). Stanisław, wojski krasnostawski, umarł 1686 r. Stanisław, podstoli lwowski, żonaty 1626 r. z Elżbietą Ożdżanką (Zap. Lub. 29 f. 230 i 252). Mikołaj, podstoli lwowski, wspólnie z żoną, Zofią z Janickich, otrzymał Zachorzyce, w powiecie lwowskim 1637 r. (M. 182 f. 246). Jan, podczaszy lwowski, 1709 r. Karol, wojski nowokorczyński 1773 r. i podstarości 1778 r., podstoli krakowski 1793 r., w końcu chorąży proszowski 1794 r. W tym ostatnim roku poseł województwa krakowskiego na sejm grodzieński, sprzedał Gartatowice Raczyńskiemu (DW. 110 f. 23). Jadwiga zmarła 1788 r. Akt jej zejścia w Skaryszewie.

Andrzej Głębocki z Pohorylec, w powiecie krzemienieckim, 1583 r. (Jabł.). Jakób i żona jego, Helena z Proskurów, sprzedali część Smordwy, w powiecie łuckim, Wilczopolskiemu, 1668 r. (Woł. VIII A f. 664). Aleksandra za Mikołajem Orzechowskim 1713 r. (Woł. X f. 143).

Jan sprzedał 1747 r. Tarnowskiemu, czwartą część Hołubowicy, Karpiłówki, Bogdanówki etc., spadłych na niego po rodzicach i braciach: Gabryelu i Jerzym, bezpotomnie zmarłych (Kij. XII f. 1071). Marcin, syn Szymona, wnuk Mikołaja i Justyny z Radzimińskich, procesuje Zahorowskiego 1744 roku (Bracł. XVI f. 807).

Ignacy Głębocki, syn Antoniego i Teresy de Turnel, wnuk Grzegorza i Jadwigi z Jastrzębskich, zeznał 1795 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną z Jaszewskich, córką Antoniego i Marcyanny z Malskich. Akt ich ślubny, jako też metryki urodzenia ich córek: Marcyanny i Łucyi, spisane w Warszawie, w kościele katedralnym Św. Jana (DW. 110 f. 1534 i 112 f. 1188). Syn ich Pantaleon Filip Jan legitymował się ze szlachectwa w Królestwie z h. *Lubicz* 1844 r., a syn tego ostatniego Jan, 1849 r.

Do tegoż h. *Lubicz* należą: Franciszek i Józef, synowie Erazma i Franciszki z Riedlów, wnukowie Telesfora, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1861 r. (Akta b. Her.).

W sądeckim sądzie grodzkim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r.: Wojciech i Sebastyan, h. *Lubicz*, synowie Jana i Reginy Czerchowskiej, wnukowie Kazimierza.

Jan, właściciel Jeziorka 1763 r., miał dwóch synów: Jakóba i Franciszka. Jakób z żony, Maryanny Dmochowskiej, miał synów: Józefa, Franciszka, Marcelego i Aleksandra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie z h. *Ostoja* w latach 1859 — 1861. Franciszek, drugi syn Jana, ożeniony z Katarzyną Brulińską, miał syna Aleksandra, wylegitymowanego ze szlachectwa 1861 roku (Akta b. Her.).

Wincenty z synami: Mikołajem, Felicyanem i Ludwikiem, Kalikst z synem Konstantym, synowie Michała, wnukowie Michała, i Onufry, syn Stanisława, wnuk Michała, prawnuk Michała, w 1868 r.; Aleksander i Michał, synowie Onufrego,

w 1886 r.; Daniel z synem Wincentym, czwarty syn Wincentego, w 1888 r. i Hipolit, syn Felicyana, 1890 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GŁĘBSCY v. GŁEMBSCY. Gabryel Głębski, podstoli inflancki, syn Filipa, obierał plenipotentów w Lublinie 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 470). Michał, podstoli wendeński, pisał się z województwem witebskiem, na elekcyę Augusta II go. Jan Stanisław, podstoli wendeński, procesował Lubomirskiego o Żytyń 1719 r. (Woł. X f. 735). W 1723 r. żonaty był z Eleonorą Stabrowską (Arch. Dubr. 10). W 1735 roku został podczaszym bracławskim.

Filip, Adam i Euzebiusz, synowie Jana, wnukowie Antoniego, wpisani 1848 roku do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GŁODKOWSCY. Jan Głodkowski, syn niegdy Stanisława, w ziemi rożańskiej, z żoną, Heleną Kobylską, wierzyciele Zbigniewa Ossolińskiego 1644 r. (Gr. Nurs.). Maciej, syn Grzegorza z Głodki, w ziemi rożanskiej, świadek 1689 roku w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Pomaskiego (DW. 57 f. 637). Mateusz pisał się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Stanisława Augusta.

GŁODOWSCY h. DĄB z Głodowa-Dębu, w ziemi łomżyńskiej. Akta wiskie z 1457 r. wspominają o Jakóbie z Głodowa. Małgorzata, żona Mojżesza z Wnorów, Dorota, żona Tomasza z Bruszowa, a Barbara, żona Piotra z Bruszowa, córki Wojciecha z Głodowa, kwitowały w latach 1503 — 1509 braci swoich: Bartłomieja i Jana z Głodowa, z odbioru posagu. Wojciech, syn Jana z Głodowa-Dębu, 1579 r. Mikołaj, syn Wojciecha, zastawił 1585 r. Głodowo - Dąb stryjowi swemu Stanisławowi Głodowskiemu, plebanowi w Kołakach. Druzianna, córka Wojciecha, za Tomaszem Makowskim 1607 r. (Mil.).

GŁODOWSCY h. DĄBROWA z Głodowa, w ziemi dobrzyńskiej. W 1564 r. Głodowo wyszło już z ich rąk.

GŁODOWSCY h. PRZEGONIA z Głodowa, w powiecie zakroczymskim. W XVII-m wieku Marcin Głodowski ożenił się w ziemi czerskiej z Zofią z Kamieńskich Zawiszów. W 1623 r. kwitował Tyszkę (Perp. Czers. 6 f. 632). Wojciech Głodowski, syn Tomasza i Barbary z Łepkowskich, wspólnie z żoną, Barbarą z Olędzkich, nabył 1736 r. od Piotrowskiej część na Sobieniach i Grodzisku, w ziemi czerskiej. Synowie jego: Ludwik wspólnie z żoną, Kunegundą z Tułajewskich, nabył sumę od Sokołowskiego 1772 r. Stanisław, towarzysz kawaleryi narodowej 1789 r. (Ibid. 23 B f. 138; 34 f. 297 i 40 f. 184). Bartłomiej wspólnie z matką i bratem Ludwikiem, sprzedał część Sobieni Jezierskiemu 1762 r. Pozostawił on syna Franciszka, żonatego z Katarzyną Bujalską, z której syn Antoni legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1851 r. (Ibid. 31 f. 336 i Akta b. Her.). Kunegunda, córka Wojciecha, za Felicyanem Sokołowskim 1757 roku (Perp. Czers. 30 f. 475). Józef, syn Bartłomieja i Maryanny z Żochowskich, zeznał 1723 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Łazarskich. Synowie jego: Wojciech Marcelli i Marcin, z których pierwszy zaślubił 1753 r. Maryannę Żalską (Ibid. 19 f. 33; 23 B f. 654; 25 f. 39 i 30 f. 469). Franciszek żonaty z Katarzyną Jaszewską 1740 r (Ibid. 25 f. 190).

Zofia Modzelewska, wdowa po Andrzeju, ustąpiła części wsi Boby Większe w powiecie urzędowskim, synowi Janowi, 1690 r. Jana i Katarzyny syn Tomasz, ur. 1696 r. w parafii Chodelskiej, a Tomasza i Katarzyny syn Tomasz, ur. 1744 r. (metr. w Wysocku), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Marcin, właściciel Głodowa, miał syna Franciszka, który pisał się z ziemią zakroczymską, na elekcyę Augusta II-go. Po nim szedł syn Jakób, po tym Kazimierz, który pozostawił syna Stanisława, a ten Szymona, żonatego z Maryanną Damięcką. Synowie tego ostatniego: Franciszek i Paschalis, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1857 — 1860 (Akta b. Her.). Oprócz Franciszka, podpisali elekcyę Augusta II-go: Adam z województwem lubelskiem i dwóch Jakóbów, z ziemią zakroczymską.

GŁODZINSCY h. JASTRZĘBIEC, czy nie z Głodna, w powiecie kościańskim. Akta przedeckie z 1620 r. wspominają o Mikołaju Głodzińskim, synie Nikodema, któremu Niemaszewski winien sumę (Gr. Przed. 66 f. 420).

Antoni, subdelegat grodzki piotrkowski 1779 r., miał syna Adama, żonatego z Małgorzatą Gozdowską, z której syn Józef legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1852 r. (Akta b. Her.).

GŁOGICCY. Wyroki Trybunału lubelskiego z 1599 r., wspominają o Janie Głogickim, żonatym z Krystyną Frydrychowską (Ks. 80 f. 127).

GŁOGIŃSCY h. OSTOJA z Głoginna, w powiecie pyzdrskim, której to wsi był współwłaścicielem 1578 r. Mikołaj Głogiński (Paw.). Ów Mikołaj, podczaszy kaliski, był także współwłaścicielem Chociszewic, w powiecie kościańskim. Umarł 1580 r. Wojciech, łożniczy królewski 1502 r. (Teka Paw. 1). Walenty Głogiński, gwardyan Franciszkanów lwowskich 1559 r. (AGZ. X. 1207 i 1208).

GŁOGOCZEWSKI Floryan, syn Wawrzyńca z Głogoczowa, 1458 roku na uniwersytecie krakowskim. Michał sprzedał dworek na Nalewkach Bergerom 1745 roku (DW. 71 f. 348).

Herb Grzymała.

z GŁOGOWCA v. TRLĄGU w województwie kaliskiem, Stefan Pałuka, podstoli poznański 1376 r. Jest jednocześnie i podstolim kaliskim. Patrz *Trlęscy*.

GŁOGOWSCY h. GRZYMAŁA z Głogowca, w powiecie gostyńskim, w którym erygował i wybudował 1400 r. kościół Jan z Głogowca. Wdowa po nim Wichna z synami: Januszem, Pawłem, Piotrem i Mikołajem, ponowiła 1433 r. uposażenie kościoła. Jan, syn Mikołaja, 1486 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Głogowski, chorąży gostyński 1504 r., a sędzia ziemski 1509 r. Syn jego, z Małgorzaty Pleckiej, Paweł, archidyakon poznański, sekretarz królewski 1553 r., następnie dziekan płocki, mąż wielkiej nauki, umarł 1570 r. Nagrobek jego w Łowiczu (M. 89 f. 371; Star. Mon,). Wojciech, podczaszy gostyński 1538 r. Bartłomiej, wojski gostyński, umarł

1557 r. Augustyn i Hieronim Głogowscy, właściciele Głogowca 1579 r. (Paw.). Hieronim, syn Mikołaja, właściciel Baraniej-Rudy, w województwie mazowieckiem, 1610 r. (Zap. Lub. 18 f. 960; DW. 35 f. 48 i 41 f. 438). Hieronim, syn Stefana, zgadza się na sprzedaż części na Skłodzie i Rudzie, w ziemi czerskiej, 1645 roku (Perp. Czers. 10 f. 567).

Mikołaj, syn powyższego Stefana i Krystyny Sobieskiej, winien sumę Przewoskiemu 1627 roku (Zap. Lub. 30 f. 406). Cześnik nowogrodzki siewierski 1636 r., a kasztelan radomski 1668 roku, zeznał 1644 roku zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą z Kazanowskich, wspólnie z którą odstąpił 1647 r. Machowskiemu dobra Pustyhorod, w powiecie nowogrodzkim, którego był posiadaczem (DW. 50 f. 680; Zap. Lub. 46 f. 135; M. 190 f. 272 i Sig. 12 f. 84). Z województwem czerniechowskiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Był dziedzicem Czaśnik i Niewiarkowa, w ziemi chełmskiej i Wielgiego, w radomskiem. Córki jego: Barbara, za Stanisławem Lipowskim 1687 r. (Perp. Czers. 14 A f. 221) i Ludwika Aleksandrowa Milewska; synowie: Samuel (urodzony podobno z pierwszej żony kasztelana, Przyborowskiej, wdowy po Lutostańskim), Jan Kanty bezdzietny z Bylinianką, Franciszek, cześnik nowogrodzki, podpisał z województwem czerniechowskiem, obiór króla Michała, a z żony, Teresy Ubyszównej, chorążanki dobrzyńskiej, pozostawił córkę Aleksandrę Michałową Siekierzyńską i Andrzej Jan, cześnik nowogrodzki siewierski 1682 r., ożeniony 1685 r. z Krystyną Duninówną Wąsowiczówną, podsędkówną sandomierską, 1-o v. Janową Tyniecką, zmarłą 1686 r. Andrzej umarł 1687 r., a jedyna jego córka Anna, ur. 1686 r., wyszła 1704 r. za Józefa Węża, cześnika bracławskiego.

Samuel, najstarszy syn kasztelana, pozwany o zapłatę sumy 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 350), dziedzic Czaśnik i Niewierkowa, podsędek nowogrodzki 1665 r., ożeniony z Katarzyną Charzewską, miał synów: Mikołaja Samuela, Piotra i Franciszka, oraz córkę Krystynę. Trzej bracia sprzedali 1690 r. dworek w Lublinie Cieszkowskiemu, a wspólnie z siostrą Krystyną, dworek na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie Szczuce (DW. 57 f. 788 i 812; 59 f. 614). Z nich:

Piotr był Benedyktynem; Mikołaj Samuel, żonaty z Zofią z Żółkwi Żółkiewską 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 974); Franciszek, miecznik płocki 1702 r., żonaty z Konstancyą z Głuszyńskich (Kij. IX f. 299). Charzewscy, podkomorzycowie czerniechowscy, darowali obu wymienionym braciom, w czasie swej nieletności, wieś Zielonki, w powiecie radomskim. O unieważnienie tej darowizny wystąpił w 1701 roku Świrski, łowczy łukowski, szwagier Charzewskich (Woł. IV f. 1873). Po Franciszku został się syn Franciszek, którego dalsze losy nie znane. Po *Mikołaju* Samuelu córki: Marcyanna, 1-o v. Franciszkowa Płochocka, 2-o v. Kazimierzowa Rudowska i Anna Franciszkowa Rzymowska, stolnikowa owrucka i syn Łukasz Michał, kapitan dragonii królewskiej 1714 r., tytułowany łowczym czerniechowskim, następnie chorążym liwskim, starosta utajkurski 1718 r. (Kij. 9 f. 299), ożeniony 1718 r. z Barbarą Rzymowską, z której zostawił córkę Maryannę, za Józefem Głogowskim i syna Kazimierza. Kazimierz mianowany 1746 r. stolnikiem żydaczowskim, po rezygnacyi Samuela, regent 1753 r., pisarz grodzki 1760 r., vicesgerent grabowiecki 1764 r. (V. L.), pisarz grodzki buski 1767 r., regent ziemski bełski 1771 r., ożeniony był z N. Jemiołowską, córką Antoniego (Gr. Radom., Grabow. i Bełs.).

Zygmunt, poseł województwa rawskiego 1623 r., następnie sędzia ziemski gostyński, umarł 1638 r.

Stanisław z Głogowca, sekretarz królewski 1649 r., starosta buski 1650 r., żonaty z Zofią Bełżecką (Zap. Lub. 42 f. 174, 703 i 1032; 44 f. 621). Sukcesorami jego byli: Stanisław, syn Bronisława i bratanek jego Zygmunt, syn Zygmunta (Ibid. 51 f. 699).

W aktach grodzkich przedeckich jest wzmianka o Bronisławie Głogowskim, synie Gabryela, który w 1615 r. pozywał o sumę Pawlikowskiego (Gr. Przed. 61 f. 113). Z województwem bełskiem pisał się na elekcyę Jana III-go.

Zygmunt był pierwszym cześnikiem buskim 1676 r. Z Doroty Ubyszównej, chorążanki dobrzyńskiej, pozostawił córkę Klarę, za Michałem Burzyńskim, łowczym latyczowskim, którego syn Józef ożenił się z Elżbietą Głogowską i sześciu synów: Kazimierza Maurycego, Franciszka, Antoniego, Jana, Mikołaja i Stanisława. Kazimierz Maurycy z województwem bełskiem, a Franciszek z województwem sandomierskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Kazimierz Maurycy, łowczy bełski 1697 r., starosta grabowiecki 1701 r.

Franciszek, brat jego, pułkownik wojsk koronnych i cześnik buski 1706 r., po śmierci brata otrzymał starostwo grabowieckie 1709 r. (Sig. 17).

Kazimierz Maurycy żonaty był z Barbarą z Wyszotrawków, 2-o v. żoną Antoniego Czarneckiego, starosty sinickiego, a 3-o v. Antoniego Kucińskiego, łowczego bełskiego. W 1718 r. procesuje ona: Mikołaja, łowczego bełskiego i Stanisława, miecznika płockiego, braci rodzonych, Zygmunta, Samuela, Józefa, Teodora i Franciszka, synów niegdy Antoniego, podczaszego (stolnika) bełskiego i Teresę ze Stadnickich, wdowę po Franciszku, staroście grabowieckim i córki jej: Dorotę, Annę i Elżbietę (Bracł. XIV f. 880 i Kij. IX f. 392).

Z córek Franciszka: Anna, wyszła 1-o v. za Franciszka Stadnickiego, chorążego lubaczowskiego, 2-o v. za Wojciecha Męcińskiego, starostę wieluńskiego; Elżbieta, za Michała Markowskiego, a Dorota zmarła panną. Wdowa zaś po Franciszku wyszła 2-o v. za Jana Bogusza, starostę dźwinogrodzkiego 1719 r.

Antoni, trzeci syn Zygmunta, cześnika buskiego, stolnik bełski 1699 roku, zmarł 1711 r., pozostawiwszy z żony, Katarzyny Bobowskiej, córki Andrzeja, dwie córki: Annę i Ludwikę, oraz pięciu synów: Zygmunta, Samuela, Teodora, Józefa i Franciszka, wymienionych 1718 r. w pozwie stryjenki. Z nich:

Zygmunt służy w wojsku; Józef, scholastyk przemyski 1720 r., kanonik kamieniecki 1721 r. i lwowski 1740 r.; Samuel, stolnik żydaczowski 1735 roku, z którego to urzędu rezygnował 1746 r. Ożeniony z Zofią Rozwadowską, pozostawił z niej dzieci: Józefa, Kajetana, Andrzeja, Antoniego, Annę, 1-o v. Prekową, 2-o v. Świeżawską, Maryannę Markowską i Dorotę Bratkowską. Józef zmarł bezżenny. Kajetan, kanonik katedralny lwowski, dziedzic Uliczka, zmarł 1793 r., a pozostałe rodzeństwo dzieliło się spadkiem po nim. Andrzej, cześnik lubaczowski 1764 r., podpisał z ziemią bełską, obiór Stanisława Augusta; zostawił syna Franciszka. Antoni, deputat na Trybunał koronny, ze skarbnika grabowieckiego chorąży horodelski 1762 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., członek Stanów galicyjskich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim, a bracia jego w sądzie ziemskim bełskim 1782 r. Z Ludwiki Dulskiej, miecznikówny warszawskiej, synowie jego: Wincenty i Andrzej. Wincenty pozostawił z Urszuli Grzymalanki Jabłonowskiej synów: Stanisława zmarłego młodo i Ludwika, szambelana austryjackiego, dziedzica Psar, Zadarowa i innych, ożenionego 1-o v. z hr.

Teresą Stadnicką, córką Jana Kantego, a 2-o v. z Anną Pankowics, wdową po Gwidonie hr. Stahrembergu. Z pierwszej żony syn Aleksander, zmarły dzieckiem i córka Julia, za Stefanem hr. Potockim; z drugiej córka Wilma, za hr. Stanisławem Reyem.

Jan, czwarty syn Zygmunta, współdziedzic Magierowa, chorąży inflancki, ożeniony z Zofią Hoszowską, pozostawił córki: Maryannę, ur. 1706 r.; Klarę, ur. 1708 r.; Elżbietę, ur. 1710 r., żonę Józefa Burzyńskiego; Stefana, zabitego 1721 r., po którym z Joanny Jabłonowskiej, syn Antoni i Kazimierza, podstolego lubaczowskiego 1736 r., ożenionego 1-o v. z Maryanną Wybranowską, 2-o v. z Jadwigą Radgowską, stolnikówną łomżyńską. W 1755 r. zawarł on układ w imieniu swojem i synów swych: Michała i Franciszka, z Rostkowskimi (Perp. Czers. 30 f. 129). Kazimierz miał także córkę Konstancyę, Karmelitankę we Lwowie. Michał, łowczy horodelski 1761 r., cześnik bełski 1766 r., zmarł bezżennie 1777 r. Franciszek, podczaszy lubaczowski 1765 r., a stolnik 1767 r., członek Stanów galicyjskich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Z Józefy Kalinowskiej, córka jego Łucya, za Stanisławem Jabłonowskim, oficerem b. wojsk polskich 1809 r.

Mikołaj, piąty syn Zygmunta, łowczy bełski, ożeniony 1-o v z Anną Głuszyńską, dziedziczką Rawy, z której syn Tomasz Józef, a 2-o v. z Maryanną Wybranowską, z której dzieci: Katarzyna, Anna, Dorota, Stanisław — Jezuita i Jan, kanonik chełmski.

Tomasz Józef, miecznik mścisławski 1730 r., wojski buski 1735 r., z bratem Stanisławem posesor Rudy 1720 r. (Kij. IX f. 951), zmarł 1760 r., pozostawiwszy z Anny Olszyńskiej, trzech synów: Szymona, Jana Nepomucena i Piotra z Alkantary.

Szymon, sędzia grodzki buski, został miecznikiem bełskim 1765 r. Starosta chruścielnicki, poseł województwa bełskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta, a razem z braćmi i bratankami wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Ożeniony z Zofią Czarnecką, 1-o v. Kamieńską, pozostawił syna Józefa, żonatego 1-o v. z Ludwiką Wierzbowską, 2-o v. z Józefą Rutkowską. Synowie jego: Seweryn, urodzony z pierwszej żony, a Ignacy i Walenty — z drugiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1859 roku (Akta b. Her.).

Jan Nepomucen, cześnik płocki 1766 r., podsędek ziemski buski 1774 r., członek Stanów galicyjskich, z synami: Janem, Wincentym i Ignacym, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r. Synowie Ignacego, urodzeni z Petronelli Konarzewskiej: Konstanty, Norbert, Stanisław i Feliks, jak również Jan Paschalis, syn Jana, urodzony z Anny Turkułłówny, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r.

Piotr z Alkantary, chorąży chełmiński 1766 r., otrzymał 1770 r. w dożywocie część Bakowca, w ziemi lwowskiej (M. 236 f. 200). Członek Stanów galicyjskich, legitymował się ze szlachectwa z sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku razem z synami: Józefem i Ignacym Erazmem, urodzonymi z Róży Radgowskiej.

Stanisław, miecznik płocki, szósty syn Zygmunta, z Jadwigi Zielonczanki pozostawił córki: Barbarę, za Zenonem Gilewiczem 1750 r. i Annę, za Karolem

Prekiem, skarbnikiem buskim 1759 r., oraz synów: Józefa i Aleksandra. Synowie Józefa, łowczego czerniechowskiego 1748 r. i Maryanny z Głogowskich: Karol, proboszcz w Gródku, Łukasz, Jan i Kazimierz, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim bełskim.

Aleksander, współdziedzic Magierowa, skarbnik horodelski 1748 r., miecznik płocki 1759 r., ożeniony z Teressą Gąsiewiczówną. Syn jego Franciszek, starosta krzywiecki, poseł województwa bełskiego, podpisał z bratem Jakóbem obiór Stanisława Augusta. Obaj członkowie Stanów galicyjskich, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Synowie Franciszka z Barbary Zapłatyńskiej: Ignacy Kajetan i Jan, legitymowali się w Wydziale Stanów galicyjskich 1821 r. Aleksander (według akt b. Her.) miał jeszcze trzeciego syna Tadeusza, którego syn Tomasz, razem ze stryjecznymi braćmi, synami Jakóba: Michałem, dziedzicem Duba i Ignacym, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., a Aloizy Onufry, syn Jana i Tekli Rakowskiej, wnuk Jakóba, 1850 roku. Jerzy, syn Jakóba, wnuk Aleksandra, urzędnik we Lwowie, zmarły 1838 r., z żony Konstancyi, pozostawił córkę Konstancyę i syna Tadeusza. Jan (albo syn Józefa, albo Franciszka), z hr. Łosiównej pozostawił synów: Maurycego, Gustawa i Kazimierza 1818 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Józefa z Rostkowskich Głogowska, ur. 1785 r., zmarła w krasnostawskiem 1870 r. Emilia, córka Artura i Anny Polanowskiej, żona Władysława hr. Koziebrodzkiego 1879 r.

Szymon z synami: Janem i Teodorem, Kazimierz z synami: Józefem i Janem i Paweł z synami: Aleksandrem i Janem, oficerem b. wojsk polskich, synowie Stanisława, posesora Chojnik, w prużańskiem, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii grodzieńskiej 1805 r., a Aleksander i Michał, synowie Jana, wnukowie Pawła, 1844 roku.

GŁOGOWSCY z Głogowy, w powiecie przedeckim. Stanisław Głogowski odstąpił 1537 r. część wójtostwa w Głogowy synowi Wojciechowi. Drugim synem Stanisława był Andrzej, który kwitował brata Wojciecha 1546 r. (Gr. Przed. 2 f. 336 i 5 f. 315). Wojciecha było synów trzech: Jakób, Stanisław i Jan. Dwaj pierwsi wydzierżawili część Głogowy Franciszkowi 1566 r., a Jan zapisał sumę żonie Małgorzacie 1582 r. (Ibid. 14 f. 613 i 30 f. 132).

Adryjan, pisarz grodzki przedecki 1581 r., miał córkę Jadwigę za Rogozińskim (Ibid. 54 f. 107 i 108) i syna Tomasza, żonatego 1-o v. z Jadwigą Sokołowską 1616 r., 2-o v. z Zofią Wyszczelską 1621 r. (Ibid. 59 f. 408; 46 f. 102; 62 f. 414 i 66 f. 615). Synowie jego: Jan i Wojciech, zawarli 1638 r. pewien układ. Janowi, dziadek jego Adryjan, odstąpił 1612 roku część wójtostwa w Głogowy, a Wojciech kwitował ojca swego Tomasza 1626 r. Jan zeznał 1641 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Kowalskich, a Wojciech wspólnie z żoną, Bogumiłą z Pomorskich, układał się z Kurowskimi 1649 r. (Ibid. 59 f. 445; 69 f. 303; 71 f. 109 i 339; 73 f. 93). Wawrzyniec, podpisarz grodzki przedecki 1563 roku (Ibid. 14 f. 25).

Paweł, ur. 1776 r. w Łęczyznie, w kaliskiem, oficer b. wojsk polskich 1794 r., major 1819 r., kawaler Legii Honorowej, zmarł 1840 r.

GŁOSIŃSCY. Bazyli i Andrzej, bracia, z wojska zaporoskiego, otrzymali szlachectwo na sejmie 1661 r. i dobra Baklikę i Jaślimanice, prawem lennem (V. L. i Sig. 3 f. 212).

GŁOSKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Głoskowa w powiecie warszawskim. Wojciech z Głoskowa, podczaszy warszawski 1471 r., nie żył już w 1476 r., w którym synowie jego: Bernard i Jakób, właściciele Seroczyna i Serockiej Woli, wymienieni są w przywileju ks. Konrada, jako synowie podczaszego (M. 5 f. 190).

Anna, pozostała po nim wdowa, wspólnie z synami: Jakóbem i Bernardem, zeznała zapis na kolegiatę warszawską 1478 r. (M. 9 f. 107). Katarzyna, córka Wojciecha, żona Jana z Bielaw 1499 r. (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 81).

Bernard pozostawił córkę Zofię, żonę Franciszka Kobielskiego i synów: Jakóba, podkomorzego czerskiego i marszałka nadwornego mazowieckiego, Walentego, kasztelana ciechanowskiego, Macieja, Stanisława i Piotra, którym ks. Janusz nadał w 1526 r. różne przywileje, dla dóbr ich Głoskowa, Seroczyna i Woli. Z wymienionych braci żyło w 1531 r. tylko dwóch: Walenty i Stanisław, którzy w tymże roku dopełnili działu dóbr. Na tychże dwóch braci zrzekła się ich siostra, Zofia Kobielska, majątku rodzicielskiego 1540 r. (M. 60 f. 49; Zs. Gr. Czers. 8 f. 452; 9 f. 297 i 25 B f. 269).

Herb Jastrzębiec.

Jakób Głoskowski, podkomorzy czerski i marszałek ks. Janusza 1525 r.

Brat jego młodszy Stanisław, wziął w dziale Seroczyno, które na mocy otrzymanego królewskiego zezwolenia, zamienił w 1548 r. na miasto (M. 74 f. 63). W tym samym roku nabył Krępe i Czarnolas, w ziemi czerskiej, od Bielawskiego (Zs. Gr. Czers. 16 f. 287). Z żony, Heleny Rzwieńskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1564 r. (Ibid. 31 f. 429 i 37 f. 298), miał córki: Annę, za Waleryanem Zwolskim i Katarzynę, za Krzysztofem Boglewskim 1556 r., oraz synów: Jana, o którym raz tylko znalazłem wzmiankę pod 1572 r. i Jakóba, który w 1560 r. zeznał oblig na Zawiszę (Ibid. 20 f. 330; 41 f. 223 i 225; M. 95 f. 382).

Jakób, właściciel Seroczyna, Woli i Kołodziąża 1576 r. (Paw.), został pozwany 1563 r., o zabójstwo Kołozembskiego (Ibid. 30 f. 639). Żonaty 1566 r. z Krystyną z Łosiów, kasztelanką wyszogrodzką. Kwitowała ona w tymże roku ojca z odbioru posagu (Ibid. 34 f. 39). Był on właścicielem i Łukawca, w którym pozostała po nim wdowa, imieniem syna swego Stanisława, zastawiła młyn Oborskiemu 1585 r.

Stanisław, syn Jakóba, wydzierżawił część Seroczyna i Kołodziąży 1589 r. Musiał umrzyć bezpotomnie, bo siostra jego Zofia, żona Aleksandra Krzyckiego, starosty babimostskiego, sprzedała 1623 r. Seroczyn, Wolę, Borki i Kołodziąż Oborskiemu (Ibid. 54 f. 477; 57 f. 480 i Perp. Czers. 6 f. 269 i 627).

Walenty, drugi z kolei syn Bernarda, poborca ziemi warszawskiej 1531 r., zabezpieczył w roku następnym posag żonie swej, Katarzynie z Oborskich (Zs. Gr. Czers. 9 f. 180, 258 i 261). W 1533 r. cześnik nurski, 1542 r. kasztelan cie-

chanowski, umarł prawdopodobnie zaraz po otrzymaniu nominacyi. W 1556 roku pozostała po nim wdowa zapisała pewną sumę synowi swemu, Stanisławowi (Ibid. 21 f. 377).

Stanisław, właściciel Głoskowa i Jedlanki, cześnik warszawski 1571 r., żonaty 1557 r. z Finetą Nadarzyńską (Ibid. 22 f. 169), miał z niej synów: Krzysztofa, Adama i Stanisława, oraz córki: Jadwigę, żonę Kaspra Boglewskiego 1578 r. i Finetę, żonę Olbrachta Męcińskiego, która wymienionych braci kwitowała z odbioru posagu 1590 r. (Ibid. 58 f. 108 i 122; Zs. Warec. 11 f. 632 i Perp. Czers. 1 A f. 119).

Krzysztof, sekretarz królewski 1593 r., z podczaszego wojski czerski 1597 roku, marszałek sejmiku warszawskiego 1606 r., deputat na Trybunał koronny 1609 r., wziął w dzierżawę od brata Stanisława Frączki i Wólkę. Umarł w 1620 roku, nie pozostawiwszy potomstwa z żony, Zofii z Radziejowskich, córki Jana, dzierżawcy kampinoskiego. Zeznał z nią zapis dożywocia 1593 r. (DW. 33 f. 319; 35 f. 1022; 38 f. 1544; 42 f. 1009; 46 f. 950 i 978; M. 160 f. 148; Perp. Czers. 6 f. 198).

Adam, brat Krzysztofa, sprzedał Łomnicę Lasockiemu 1595 r. W tymże samym roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Czyszkowskich, córką Jana (Perp. Czers. 1 A f. 298 i 319; Zs. Gr. Czers. 57 f. 172) Synowie jego: Jan i Feliks. Pierwszy w 1620 r., drugi w 1621 r., sprzedali stryjowi swemu Stanisławowi, części swoje na Głoskowie i Wólce (Perp. Czers. 6 f. 192 i 236).

Stanisław, brat Krzysztofa i Adama, sekretarz pięciu z kolei królów: Zygmunta Augusta, Henryka, Stefana, Zygmunta III-go i Władysława IV-go, ze stolnika wojski czerski 1620 r., po bracie swoim Krzysztofie, rezygnował z tego urzędu 1628 r. W 1630 r. został cześnikiem warszawskim. W 1614 r. nabył Pęchery od Kobylińskich. Umarł 1638 r., mając lat 84; syn Ludwik wystawił mu pomnik w katedrze warszawskiej (Star. Mon.). Oprócz syna Ludwika, miał córki: Jadwigę, żonę Jana Puchalskiego 1620 r. i Krystynę, żonę Przecława Jankowskiego 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 130; 15 f. 416 i DW. 47 f. 428).

Ludwik, stolnik Władysława IV-go 1646 r., a dworzanin Jana Kazimierza, zeznał 1639 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką ze Skolimowskich. W 1654 r. sprzedał Bogatce Bogatki, a Szamowskiemu Pęchery, Frączki i Wólkę. W roku następnym otrzymał wspólnie z żoną Młodzieszyn, ze starostwa gostyńskiego (Perp. Czers. 10 f. 16; 11 f. 722 i 724; M. 199 f. 15 i 16). Dalsze jego losy i potomstwo nie znane. Prawdopodobnie do domu tego należał Michał, który z województwem płockiem podpisał elekcyę Jana III-go, jak również Andrzej, podczaszy wyszogrodzki 1701 r. i Ludwik, podczaszy płocki 1706 r.

Mikołaj Głoskowski ma drobne sprawy w Krakowie w latach 1399 — 1400. Jan z Głoskowa 1412 r., a Augustyn, syn Wojciecha, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj z Głoskowa h. Jastrzębiec-Zarazy, zaświadcza szlachectwo Uchacza 1447 r. w Krakowie (St. Pr. P. P. VII i VIII).

Herb Korab'.

GŁOSKOWSCY h. KORAB' z Głosek, w powiecie kaliskim. Ociesław z Głosek 1386 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 178).

Naciesław z Głoskowic (?), kanonik gnieźnieński 1396 r. (KWP.). Pietrasz z Głosek świadczy w Kaliszu 1421 r. Wielisław, Jan Kromoliż, Stanisław, Sulisław i Swiąszek, wymienieni w aktach kaliskich, w latach 1410 — 1416 (Pis. Dz. Pol. IX).

Głoski posiadali 1579 r.: Agnieszka, dwóch Jakóbów, Kasper, Mikołaj, dwóch Janów, Anna i Bartłomiej Głoskowscy i Jadwiga, wdowa po Macieju Pruślińskim (Paw.).

Władysław Głoskowski otrzymał 1633 r. Trzebisławki w województwie kaliskiem (M. 180 f. 62). Jadwiga, żona Marcyana Łochińskiego, podwojewodzego kaliskiego, zmarła 1646 r.; ma nagrobek u Franciszkanów w Krakowie. Maciej, w połowie XVII-go wieku ma świeżo nawróconego brata Krzysztofa (list własnoręczny). Ewa Magdalena, ksieni Benedyktynek w Poznaniu w latach 1651—1665, a Zofia w latach 1692—1712.

W powiecie przedeckim spotykamy Ludwika, który w 1694 r. w imieniu synów swoich: Macieja, Józefa, Wojciecha i Pawła, sprzedał część Dziewczopola Szczkowskiemu (Gr. Przed. 81 f. 16). Jan i Zygmunt pisali się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Michał, syn Andrzeja, zastawił 1715 r. Jurkowo Mycielskim. Stanisław, archidyakon poznański, proboszcz bukowski 1711 r. Franciszek, burgrabia gostyński 1779 r., viceregent ziemski łęczycki 1790 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Wincenty, syn Franciszka i Maryanny z Grabskich, 1841 r.; Józef, syn Kazimierza i Franciszki z Biskupskich, wnuk Antoniego, właściciela Czyżewa 1772 roku i Leon, syn Franciszka i Petronelli Korzydłowskiej, wnuk wymienionego Antoniego, w latach 1837 — 1838 (Akta b. Her.).

N., dziedzic Czyżewa w konińskiem, z Maryanny Mierzewskiej, 2-o v. Włodzimierzowej Chrzanowskiej 1865 r., pozostawił dzieci: Tadeusza, pełnoletniego 1864 r. i Leona, Józefa, Maryę i Franciszkę.

GŁOSKOWSCY h. PRZEROWA z Głoskowa, w ziemi czerskiej, powiecie garwolińskim, jednego domu z Drwalewskimi i Zawiszami. Sąd z braćmi nabył część Głoskowa od Sasina 1408 r. Eustachy z Głoskowa procesował się 1410 r. o Głosków, z żoną Jakusza z Zawstowa i jej siostrami, dziedziczkami czwartej części (Ks. Czers.).

Herb Przerowa.

Obok Sędziwoja i Zawiszy z Drwalewa, którzy 1431 r. dopełnili działu części swojej na Głoskowie, dziedziczyli jeszcze na tej wsi w XV-m wieku Paweł, piszący się z Głoskowa 1447 r. i Jan, syn Szymona i Katarzyny, 1460 r. (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 97 i 691).

Jan i Gotard, dziedzice Głoskowa w okręgu czerskim, otrzymali 1476 r. od księcia Konrada różne wolności dla tej wsi (KM.).

W początkach XVI-go wieku dziedziczyło na Głoskowie dwóch braci: Tomasz i Gotard Głoskowscy, a obok nich dalszy krewny, może brat stryjeczny, Jan. Ów Jan, dziedzic na Głoskowie i Trąbkach, żonaty z Barbarą Karczewską 1499

roku, pozostawił syna Jakóba, który czasem zwał się Trąbskim z Głoskowa, oraz córki: Apolonię, w 1536 r. wdowę po Janie Świderskim i Elżbietę, żonę Pawła Śmiatkowskiego (M. 9 f. 227 i 340 f. 121; Zs. Gr. Czers. 6 f. 15; 7 f. 401; 10 A f. 70 i 404). Jakób w 1532 r. zabezpieczył posag żonie swej, Maruszy Lasockiej, z której miał córkę Agnieszkę (Zs. Gr. Czers. 9 f. 225 i 18 f. 256).

Tomasz z Głoskowa, Trąbek i Żabieńca, miał dwóch synów: Jakóba i Jana. Pierwszy dziedziczył na Żabieńcu, drugi na Trąbkach. W 1527 r. obaj bracia dopełnili działu części swoich na Głoskowie (Zs. Gr. Czers. 8 f. 299).

Jakób zwał się często Żabińskim, tak jak i syn jego Rosław, którego i regestra poborowe z 1576 r. tak nazywają. W 1540 r. Jakób otrzymał od brata Jana część Żabieńca, a Rosław wpływał 1556 r. do działu Głoskowa, dokonanego między żyjącymi wówczas członkami tego domu. Dorota, córka Jakóba, za Marcinem Miastkowskim 1537 r. (Ibid. 11 f. 507; 21 f. 426 i 10 B f. 74).

Jan, syn Tomasza, przydomku *Żaczek*, zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie z Chmielewskich, 1523 r. (Ibid. 5 f. 464; 7 f. 250; 10 A f. 25 i 21 f. 426); z niej synowie: Trojan, Walenty, Leonard, Maciej i Piotr, oraz córki: Jadwiga, Agnieszka, żona Leonarda Sikorskiego 1577 r. i Zofia, żona Jana Żyrzyńskiego. Ta ostatnia kwitowała w 1573 r. wymienionych braci swoich, ze schedy ojczystej (Ibid. 33 f. 62; 39 f. 755 i 44 f. 911). Z synów Jana:

Walenty, któremu ojciec zastawił pół łanu na Trąbkach 1566 roku, miał dwóch synów: Tomasza i Kaspra. Siostra ich, Katarzyna Goślicka, kwitowała ich z odbioru posagu 1608 r. Druga córka Walentego Krystyna, za Sebastyanem Chroślickim 1601 r. (Ibid. 33 f. 458; Perp. Czers. 2 f. 135 i 3 117). Tomasz, syn Walentego, zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Czaplińską, córką Adama (Perp. Czers. 5 f. 369). Brat jego Kasper zabezpieczył posag pierwszej swej żonie, Annie z Piotrowskich, 1599 r.; drugiej — Zofii z Chroślickich, 1608 r. Synowie jego: Andrzej i Jakób, sprzedali część swoją na Miastkowie i Trąbkach Mrokowskiemu 1640 r. Elżbieta, córka Kaspra, za Pawłem Szczygielskim 1640 r. (Ibid. 1 B f. 280; 3 f. 117 i 10 f. 163 i 169).

Leonard, syn Jana, zabezpieczył 1578 r. na Trąbkach posag żonie swej, Dorocie z Łętowskich, córce Stanisława. Córki jego: Elżbieta, za Stanisławem Nossowskim 1609 r. i Anna, za Tomaszem Smoleńskim 1613 r. Syn jego Wojciech, nabył w tym ostatnim roku od siostry swej Anny, część jej na Głoskowie, Trąbkach i Żabieńcu (Zs. Gr. Czers. 45 f. 793; Perp. Czers. 3 f. 262; 4 f. 255).

Trojan, najstarszy syn Jana, żonaty z Anną Żelawską, zadzierżawił Czerwonkę 1578 r., a odstąpił Mniszkowi wójtostwo w Woli Prażmowskiej 1593 roku (Zs. Gr. Czers. 46 f. 4 i Perp. Czers. 1 A f. 336). Córka jego Jadwiga, żona Jana Świniarskiego, zrzekła się 1604 r. majątku rodzicielskiego, na rzecz brata Wojciecha (Perp. Czers. 2 f. 407).

Wojciech, żonaty 1-o v. z Zofią Napiórkowską, której część swoją na Trąbkach darował 1614 r., 2-o v. z Reginą Magnuszewską, której sumę zapisał 1617 r., umarł w 1624 r. sędzią ziemskim czerskim (Ibid. 4 f. 334; 5 f. 380 i Zs. Warec. 27 f. 39). Synowie jego: Mikołaj i Marceli, których siostra Anna, zamężna Mrokowska, kwitowała z odbioru posagu 1640 r. Dwie drugie córki sędziego: Katarzyna, za Bartłomiejem Roszkowskim i Zofia, za Erazmem Ołdakowskim 1642 r. (Perp. Czers. 10 f. 155 i 305).

Gotard na Głoskowie, Śmiatkowie i Trąbkach, miał synów czterech: Jakóba, Szymona, Stanisława i Jana, którzy w 1527 r. rozdzielili majątek ojczysty, składający się z części na Głoskowie, Żabieńcu i Śmiatkowie. W 1530 r. z braćmi swoimi stryjecznymi: Jakóbem i Janem, synami Tomasza, rozdzielili łąkę i las na Trąbkach, a w 1556 r. dopełnili ogólnego podziału dóbr (Zs. Gr. Czers. 4 f. 72; 8 f. 96 i 493; 9 f. 73 i 21 f. 426). Regina, córka Gotarda, za Wojciechem Przygockim 1527 r. (Ibid. 8 f. 156 i 278).

Jakób, syn Gotarda, zabezpieczył 1531 r. posag żonie, Małgorzacie Ninkowskiej z Bobrku, córce Pawła (Ibid. 25 A f. 483 i Zs. Warec. 5 f. 96). Synowie jego: Walenty i Jan, dopełnili 1572 r. zamiany gruntów z bratem swoim stryjecznym Andrzejem, synem Jana (Zs. Gr. Czers. 41 f. 74).

Szymon, syn Gotarda, żonaty z Zofią Chojecką, córką Macieja, której posag 1526 r. zabezpieczył, miał z niej dwie córki: Annę, żonę Andrzeja Piotrowskiego i Zofię, żonę Szymona Dąbskiego. Wpływają one do działów dopełnionych w 1556 r. (Ibid. 8 f. 23 i 21 f. 426).

Stanisław, syn Gotarda, z przydomkiem *Gucz*, dziedzic na Trąbkach, wpływał do działów Głoskowskich z 1556 r. Synowie jego: Aleksy i Walenty. Pierwszy zabezpieczył 1568 r. posag na Trąbkach żonie swej, Katarzynie z Piotrowskich. Wspólnie z nią sprzedał Rzanek (?) 1572 r. (Ibid. 21 f. 426; 37 f. 162; 40 f. 713 i 41 f. 151). Walenty, brat jego, żonaty z Urszulą Gnoińską, córką Feliksa, wspólnie z nią kwitował Okunia 1578 r. (Ibid. 38 f. 831 i 46 f. 410). Dzieci jego: Jakób, Walenty, Elżbieta i Cecylia 1581 r. (Ibid. 48 D f. 525).

Jan, syn Gotarda, z przydomkiem *Polko*, na Głoskowie, Trąbkach i Żabieńcu, pozostawił sześciu synów: Wojciecha, Jana, Franciszka, Krzysztofa, Andrzeja i Stanisława, z których ostatni sprzedał pozostałym braciom schedę swoją na wymienionych wsiach 1572 r., a Krzysztof bratu Franciszkowi 1571 r. (Ibid. 40 f. 77, 89 i 91; 41 f. 283—291). Z nich:

Jan zeznał 1570 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Sobiekurską, córką Wawrzyńca. Synowie jego: Jan sprzedał 1591 r. część swoją na Trąbkach Walentemu, a Łukasz został wprowadzony do Głoskowa i Trąbek 1614 r. (Ibid. 39 f. 196; Perp. Czers. 1 A f. 163 i 4 f. 355). Stanisław, syn Jana, cedował w Lublinie 1623 roku sumy Mohile (Zap. Lub. 27 f. 446).

Stanisław, syn Jana Gotardowicza, część Głoskowa zapisaną mu przez brata Wojciecha, oddał bratu Franciszkowi 1582 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 42).

Krzysztof, syn Jana Gotardowicza, zamienił 1571 r. grunta w Głoskowie z bratem Andrzejem. W 1613 r. część swoją na Głoskowie, Trąbkach i Żabieńcu sprzedał bratu Stanisławowi. Żonaty był z Anną Załęską (Ibid. 39 f. 605; 40 f. 469; Perp. Czers. 4 f. 238).

Franciszek, syn Jana Gotardowicza, żonaty już 1569 r. z Katarzyną z Kussowskich, córką Stanisława, zeznał z nią zapis dożywocia 1598 r. (Zs. Gr. Czers. 38 f. 487 i Zs. Warec. 16 f. 501). Synowie jego: Baltazar, Gabryel i Abraham, którym siostra Anna odstąpiła grunta na Lichanicach i Kusym 1609 r. Druga córka Franciszka, Helena, żona Łukasza Sankowskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci 1615 r. (Zs. Warec. 19 f. 594 i Perp. Czers. 5 f. 7).

Gabryel, syn Franciszka, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Jasieńską, córką Wawrzyńca, 1613 r. (Zs. Warec. 19 f. 595 i 20 f. 398). Syn jego Hieronim,

dziedzic na Lichanicach i Niemojewicach, procesował Leżeńskiego o poddanych 1644 r. Umarł bezpotomnie, bo siostra jego Zofia, wdowa po Adamie Boskim, dziedziczyła po nim część jego na Lichanicach 1659 r. Drugą siostrą Hieronima była Dorota, żona Adama Staniszewskiego 1650 r. (Zs. Warec. 27 f. 560 i 29 f. 12; Perp. Czers. 11 f. 344).

Abraham, syn Franciszka, nabył plac w Jasieńcu 1621 r. Synowie jego: Bartłomiej i Ludwik, przyznali sumę siostrze swej Jadwidze, żonie Jana Staniszewskiego, komornika granicznego czerskiego 1647 r. Bartłomiej, z Anny Miedzechowskiej, pozostawił córkę Ewę, żonę Adama Linkszy 1672 r. (Perp. Czers. 6 f. 279; 8 f. 373; 12 f. 348 i 13 f. 49; Zs. Warec. 28 f. 9).

Baltazar, syn Franciszka, zabezpieczył 1603 r. posag żonie swej, Katarzynie z Boskich, córce Joachima, na Lichanicach i Kusym (Zs. Warec. 20 f. 361 i Perp. Czers. 2 f. 333). Córka jego Dorota, za Wojciechem Staniszewskim 1629 r. Syn Wojciech Kazimierz, sprzedał Boskiemu 1633 r. część na Woli Boskiej, a nabył od niego część Lichanic 1668 r. W 1652 r. zabezpieczył posag żonie, Zofii z Ulenieckich (Zs. Warec. 24 f. 682; Perp. Czers. 9 f. 16; 11 f. 545 i 13 f. 264). Synowle jego: Wacław, Walenty, Stanisław i Jan, sprzedali Lichanice Boskiemu 1679 r. Maryanna, córka Wojciecha, za Janem Stanisławem Dziantymirskim 1679 roku (Perp. Czers. 13 f. 635). Stanisław, syn Wojciecha, zeznał 1676 roku zapis dożywocia z żoną, Teofilą Łastowiecką (Ibid. 13 f. 507). Wacław, syn Wojciecha, z Jadwigi Brzeskiej, pozostawił synów: Antoniego, Andrzeja, Jakóba i Wojciecha, oraz córki: Elżbietę, za Krzysztofem Braneckim i Barbarę, za Jakóbem Polanowskim. Wszystkie dzieci Wojciecha cedowały sumę Ogrodzieńskiemu 1712 roku (Ibid. 14 D f. 100; 19 f. 246 i 22 f. 142). Antoni wspólnie z żoną, Franciszką z Domańskich, kwitował Zapolskich 1723 r. Syn jego Karol kwitował Michałowskiego 1762 r. (Ibid, 19 f. 313 i 31 f. 362).

Rodzinę tę spotykamy już w XVII-m wieku na Rusi. Popis ziemi lwowskiej z 1651 r. wymienia Stanisława Głoskowskiego, starostę (jakiego?), stawiającego za syna Marcina jednego konia (AGZ. I).

Antoni, regent ziemski halicki, konsystucyą sejmową z 1768 r., wyznaczony został komisarzem, w sprawie Orłowskiego z Grabianką. Józef Mirosław, regent ziemski halicki 1773 r., Prawdopodobnie tenże sam Józef i Wojciech, legitymowali się ze szłachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim halickim (Goł.).

Michał z córką Petronellą, syn Wojciecha, wnuk Jana Jerzego, wpisany do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1849 r. (Spis.).

GŁOSTRA Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612).

GŁOSZKOWSCY v. GŁOSKOWSCY z Głoszek v. Gosek, dziś już nie istniejących, w województwie płockiem. Aleksy z Głoszek, podsędek zawskrzyński 1438 roku. Dorota, wdowa po Andrzeju Głoszkowskim z Głoszek, wspólnie z synami swoimi: Andrzejem i Guntkiem, procesuje Kanigowskiego 1536 r. Katarzyna, wdowa po Aleksym z Głosek i córki jej: Barbara, Anna, żona Wojciecha z Niedrosza, Urszula, Łucya i Dorota, dziedziczą na Mdzewie i Strzegowie 1538 r. Trojan, syn

Jakóba, żonaty z Małgorzatą Gałecką, Guntek z Katarzyną Kosińską, a Andrzej z Zofią Kowalewską 1542 r. (Gr. Płoc. 2 f. 308; 4 f. 351; 5 f. 88; 7 f. 126 i 135).

Stanisław Głoszkowski pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Augusta II-go. Józef 1789 r., Roch, Wojciech i Walenty, bracia, 1785 r. w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 99 f. 87 i 98 f. 22).

GŁOWACCY h. PRUS I-szy z Głowaczewic, w powiecie szadkowskim. Stanisław i Maciej Palatek z Głowaczewic 1393 r. w Sieradzu. Maciej z Głowaczewic herbu Prussy dowodzi szlachectwa w Sieradzu 1401 roku (Pis. Dz. Pols. IX). Jakób naganił Macieja z Poleszyna 1424 r. (Łag.). Jan 1409 r., a Mikołaj, syn Marcina, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław pokwitowany 1476 r. przez Jana z Kobierzycka, z posagu siostry Jadwigi. Jan Głowacki, nabył 1471 r. Dzbanki za 300 grzywien, a 1479 roku części Krobanowa, za część Dzbanek (Zs. Gr. Sieradz.). Laskary Głowacki, altarysta w katedrze poznańskiej 1503 roku.

Maciej Głowacki z Głowaczewic, 1473 r. łożniczy królewski, wojski większy i starosta sieradzki 1490 r., żupnik wielicki i bocheński 1496 r. (M. 17 f. 122). Inny Maciej z Zagorzyc, chorąży sieradzki 1511 r. Jan z Zagorzyc, sędzia grodzki 1537 roku, a sędzia ziemski sieradzki 1540 r., przypuścił do swego herbu Marcina Klobara, barkmistrza rud żelaznych w Braszowicach (M. 61 f. 291). Katarzyna, żona Andrzeja Szczepanowskiego, siostra niegdy Wawrzyńca Głowackiego, zrzekła się majątku ojczystego 1574 r., na rzecz jego synow, a swoich bratanków: Jakóba, Jana, Stanisława, Andrzeja i Bartłomieja, dziedziców Głowaczewic (M. 111 f. 177).

Herb Prus I-szy.

Jan, dworzanin królewski 1594 r. (Wyr. Lub. 58 f. 118). Walenty, syn Jana, kwitował Obrębskiego 1608 r. (DW. 35 f. 62). Jan, syn Bartłomieja, pozywał Płockiego 1621 r. (Gr. Przed. 66 f. 490 i 603). Kasper, posesor Jędrzyszowa 1641 r., procesował Dembińskich (Obl. Krak. 66 f. 265). Roman, student w Chełmie, poraniony przez żydów 1642 r. (Akta XXIII).

Stanisław, posiadacz Kiszowa i Dobrzykowa, w powiecie halickim 1541 r. (M. 62 f. 363). Kazimierz i Ludwik z województwem sandomierskiem, Stefan, z województwem krakowskiem, a Stanisław, z województwem brzeskiem - litewskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Aleksander w województwie wołyńskiem 1719 r. (Woł. X f. 796). Ignacy, rektor Jezuitów w Grudziądzu, umarł 1729 r. Mateusz, regent ziemski kaliski 1759 r. Anna, wdowa po Janie Makowieckim 1739 r. (Perp. Czers. 14 D f. 271). Pradziad Kaspra pozostawał długi czas w niewoli tureckiej, po powrocie z której, utracił był szlachectwo. Na prośbę Kaspra, konstytucyą sejmową z 1775 r., przywrócony został do wszystkich praw (V. L.).

Kasper, mecenas i burgrabia grodzki warszawski 1778 r. Antoni, syn tegoż Kaspra, żonaty z Rozalią Gawińską, pozostawił syna Wawrzyńca, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. (Akta b. Her.).

Michał, żonaty z Wiktoryą Zawistowską 1795 r. (DW 110 f. 1381), a Jan Nepomucen z Jadwigą Bukowską 1796 r. (DW. 111 f. 324). Teressa za Jackiem Ranickim w końcu XVIII-go wieku. Julia za Franciszkiem Perłowskim 1789 r.

Michał, właściciel Przybrody 1725 r., miał syna Wojciecha, po którym zostało dwóch synów: Michał i Jakób. Michał, żonaty z Anną Łączyńską, pozostawił syna Waleryana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku. Jakób miał synów: Feliksa wylegitymowanego 1841 r. i Stanisława, ożenionego z Agnieszką Rayską, z której synowie: Michał, właściciel Buczka, w powiecie opoczyńskim, 1854 r. i Józef, 1856 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Akta b. Her.).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. Jakób, syn Michała i Barbary Czechowskiej, wnuk Kazimierza i Anny Łuczyckiej i Józef, syn Franciszka i Anny Jelińskiej, ożeniony z Eleonorą Łagowską, z synami: Łukaszem i Stanisławem; w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. Szczepan, Aleksander, Andrzej, Teodor i Roman; 1786 i 1787 r. we Lwowie Maciej i Stefan, synowie Andrzeja i Krystyny z Fayglów; 1817 r. Jakób, syn Szczepana; 1840 r. Edmund, syn Jakóba, wnuk Szczepana, a 1847 r. Bazyli, Aleksander i Andrzej, wnukowie Aleksandra.

Tomasz i Antoni Głowaccy, z przydomkiem *Chary*, legitymowali się ze szlachectwa we Lwowie 1787 r. Roman, syn Tomasza, z Agnieszki z Deymów pozostawił syna Jana Maurycego, żonatego z Maryą Łopatyńską, z której syn Władysław i córka Celestyna (Bork.).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Stanisław z synami: Janem, Cypryjanem, Antonim i Felicyanem, syn Jakóba, Karol z synami: Władysławem, Ignacym i Baltazarem, syn Antoniego, Franciszek z synem Hipolitem i Ignacy, synowie Andrzeja, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Michała, w 1834 r.; Franciszek i Stanisław, synowie Jana, wnukowie Stanisława, 1869 i 1871 r.; Adam i Andrzej, synowie Hipolita, 1871 r.; Grzegorz, Stanisław z synami: Wiktorem i Bazylim, Jakób z synami: Aleksandrem i Grzegorzem, synowie Jana, wnukowie Adama, prawnukowie Jana, praprawnukowie Kazimierza, 1838 r.; Grzegorz, Jan I, Jan II i Józef, synowie Jana, wnukowie Józefa, prawnukowie Adama, 1841 r.; Teodor z synami: Antonim i Michałem, syn Jakóba, wnuk Jana 1890 r. i Stefan, syn Grzegorza, wnuk Jana, 1893 r. (Spis.).

GŁOWACZ, przydomek, który spotykamy w rodach Nałęczów, Dębnów i Nowinów.

GŁOWACZOWIE wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Łukasz, syn Franciszka, wnuk Wojciecha, 1843 r. Antoni i Piotr z synami: Piotrem i Gracyanem, synowie tegoż Łukasza, 1844 r. Bronisław, Konstanty i Eugeni, synowie Piotra, wnukowie Piotra, 1865 i 1895 r., a Marcin, syn Gracyana, 1870 roku (Spis.).

GŁOWCZEWSCY h. OSTOJA, przydomku *Kłopotek*, w województwie pomorskiem, z którem Jan i Józef pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Jakób,

cześnik pomorski 1778 r., właściciel Zelgoszcza, miał syna Wojciecha, po którym syn Feliks, urodzony z Antoniny Ziemęckiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. (Akta b. Her.).

GŁÓWCZYK Adam, współwłaściciel Krasus, w powiecie łukowskim, 1580 roku (Paw.).

z GŁÓWCZYNA Dersław, pełnomocnik Jana ze Sprowy, arcybiskupa lwowskiego, 1442 roku (AGZ. XIV. 400).

z GŁÓWCZYNA, w powiecie grójeckim, pisali się Słąnkowie h. Habdank.

GŁÓWCZYŃSCY z Główczyna, w ziemi dobrzyńskiej, której to wsi był współwłaścicielem 1564 r. Maciej Główczyński. Marcin, właściciel Wylazłowa tamze, w tymże roku (Paw.). Stanisław, syn Mącimira z Główczyna, 1419 r. na uniwersytecie krakowskim, 1437 r. kanonik włocławski, 1441 r. i płocki.

Szczęsny pisał się z ziemią wyszogrodzką, na elekcyę Jana Kazimierza, a Jakób z województwem brzeskiem-litewskiem, na obiór Augusta II-go.

GŁÓWCZYŃSCY z Główczyna, w powiecie kaliskim; dom już licznie rozrodzony w XIV-m wieku. Akta poznańskie i pyzdrskie z końca XIV-go wieku wspominają: Wojciecha Główczyńskiego i synów jego: Macieja i Pawła; Przedbora i synów jego: Adama, Wincentego i Klimka; Grzymka, Przedwoja, Włosta, którego stryj Dobrogost, pleban w Miłosławiu, Andrzeja, Grzegorza i Jarosława, wszystkich z Główczyna (Leksz.).

W aktach kaliskich wymienieni: Abraham, Maciek i Klimek 1411 r.; Bartosz, Janusz i Dobrogost 1412 roku; Jan, syn Jana, na uniwersytecie krakowskim 1435 roku.

GŁOWICZ Michał, w powiecie oszmiańskim, 1764 r. (V. L.).

GŁOWIŃSCY v. GŁOWNISCY h. GODZIEMBA z Głowina, w ziemi dobrzyńskiej. Andrzej z Głowina 1351 r. w orszaku ks. Władysława Dobrzyńskiego. Piotr, syn Mikołaja, kleryk dyecezyi płockiej, notaryusz publiczny 1402 roku. Berwold, podczaszy dobrzyński h. Godziemba, świadczy w Sieradzu 1403 r. przy wywodzie szlachectwa. Jan z Głowina, z rodu Godziembów, podpisał 1434 roku przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna (Rz. M.; KWP.; Łag.).

Paweł z Głowina, dziekan krakowski 1450 r., kanonik gnieźnieński, umarł 1493 r. (Kor.). Brat jego rodzony Andrzej Wąsoski 1473 r. (A. Kapit. Gnieźn.). Marcin, właściciel Głowina i Więcławic 1564 r., z żony Elżbiety, miał syna Stanisława, poborcę dobrzyńskiego 1581 r., kasztelana rypińskiego 1584 r. Tenże Stanisław zeznał 1579 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Sierakowskich. W 1605 roku wyznaczył posag i opiekuna córce swej Annie (Paw.; Gr. Przed. 2 f. 289; 27 f. 82 i 98; 28 f. 634 i 53 f. 16). Jan, łowczy dobrzyński, umarł w 1602 r. Zbigniew, syn Hektora, przyznał dług Widowskiemu 1623 r. (Gr, Przed. 67 f. 717). Andrzej pisał się z województwem chełmińskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

GŁOWIŃSCY v. GŁOWIEŃSCY v. GŁOWCZEŃSCY h. ROCH II-gi z Główna, w powiecie rawskim. Jakób z Główna, sędzia ziemski rawski 1435 r., cześnik rawski 1444 r., kasztelan rawski 1449 r. Żona jego Katarzyna oddała 1449 roku wieś swoją dziedziczną Ostrołękę synom: Tomaszowi i Jakóbowi (M. 337 f. 81). Tomasz, syn Tomasza, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim.

Tomasz Głowieński z Główna, zabezpieczył 1495 r. posag żonie swej, Katarzynie Zwiatkowskiej, córce Tomasza (M. 15 f. 114). Zofia, córka Tomasza, łowczego koronnego, żona Pawła Ninkowskiego z Bobrku 1484 r. (Zs. Warec. 1 C f. 47; 4 f. 313 i 5 f. 280). Tomasz, stolnik rawski 1492 r. Dzierżek zginął 1494 r. pod Wiśniowcem. Piotr, chorąży rawski 1501 r., poborca i poseł rawski 1504 r. (Teka Paw. I).

Jan Wodka Głowiński, posiadacz Ruchny 1579 r. (Paw.). Jan zeznał 1609 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą ze Słąnków (Perp. Czers. 3 f. 206). Fabian, syn Macieja, układa się z Gniewoszem 1640 r. (Zap. Lub. 37 f. 767). Jan, subdelegat pisarza ziemskiego czerskiego 1641 r. (Zs. Warec. 27). Jan pisał się z województwem rawskiem, na elekcyę Jana III-go.

Tomasz v. Aleksander Tomasz, sędzia grodzki przedecki 1638 r., sędzia grodzki łęczycki 1650 r., a podstarości 1655 r. Zofia, wdowa po Samuelu Wolskim, kwitowała Olszewskiego 1666 r. (Zs. Raws.). Tomasz, Antoni i Stanisław pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Tomasza żona Zofia (Gr. Przed. 75 f. 485). Maryanna, 1-o v. Dobruchowska, 2-o v. Raduńska, 3-o v. żona Jana Gniewosza 1703 r. (Per. Czers. 14 D f. 42).

Antoni, żonaty z Anną z Wąssowskich 1752 r. (DW. 74 f. 241). Antoni z siostrami: Zofią Antoniną Wolską i N., 1-o v. Raczyńską, 2-o v. Sokolnicką, kwitował Stamirowskich 1752 r. (Gr. Raw.). Joanna, 1-o v. Maciejowa Topczewska, 2-o v. Tadeuszowa Świerczyńska 1786 r. (Deb. Czers. 1 f. 330).

Stanisław, pisarz grodzki i poseł halicki, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1649 r. sędzia ziemski halicki, nabył w roku następnym Zawadę, w powiecie piotrkowskim, od Denhoffa (M. 192 f. 401). Stanisław, kanonik lwowski, proboszcz dąbrowicki 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 998).

Michał, żonaty z Eufrozyną ze Słąnków 1700 r. (Perp. Czers. 16 C f. 345). Samuel, biskup hebroński, sufragan i proboszcz katedralny lwowski 1759 r. Brygida za Stefanem Radgowskim, stolnikiem łomżyńskim 1738 r. (AGZ. X. 7064).

Józef Głowiński udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie we Lwowie 1788 roku (Goł.).

GŁOWNIEWSKI h. HOŁOBOK Andrzej Arseniusz, władyka brzeski, koadjutor episkopa włodzimierskiego 1792 r. (Akta II). Jan Głowniewski, cześnik smoleński, z żoną, Konstancyą z Chojnowskich, nabyli 1765 r. części dóbr Borowo, w powiecie krasnostawskim, od Wiszowatego. Syn ich Adam, ur. 1753 r. w parafii Włodzimierz, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

GŁOWOWIE h. JELITA w ziemi przemyskiej. Jan Głowa, burgrabia sanocki 1442 r. (AGZ. XI). Jan Głowa z Czeszek, w latach 1462 — 1466 procesuje Oporowskich i 1486 r. wwiązany w Kruszyną Wolę. Baltazar Głowa z Czeszek wziął w zastaw część Tyskowic 1504 r i część Nowosielec 1506 r. (AGZ. XVII).

Tenże Baltazar Głowa, właściciel Kruszowy 1508 r. (Paw.). Krzysztof z Nowosielec, sekretarz królewski, lustrator dóbr królewskich w województwie kijowskiem z sejmu 1569 r., następnie kasztelan połaniecki, założył 1578 r. miasteczko Głowów, w powiecie pilźnieńskim (M. 122 f. 106). Krzysztof był właścicielem Rudny, Przybyszówka, Gumnisk, Kilianówki, Rogoznic i Lippy, w ziemi przemyskiej (Paw.). Umarł 1582 r. Żonaty był z Krystyną z Paniowa (Wyr. Lub. 45 f. 977).

Stanisław z Nowosielec, syn Jerzego, 1595 r. Siostra jego Katarzyna Zarzyńska. Syn jego Krzysztof, córki: Elżbieta i Katarzyna. Krzysztof, syn Stanisława, kwitował Chwaliboga 1610 r. (Wyr. Lub. 63 f. 679 i 29 f. 898; Zap. Lub. 18 f. 962 i 20 f. 256)..

GŁUCHOWSCY h. PRUS II-gi byli w województwie chełmińskiem, gdzie Głuchowo się znajduje i gdzie Niesiecki widział w kościele chełmińskim nagrobek Waleryana Głuchowskiego, z tymże herbem. Tamże Jan, syn Wyska z Głuchowa, 1436 r., Gregr 1483 r., a Stanisław Głuchowski 1488 roku (Kętrz). Jan, syn Wyska, na uniwersytecie krakowskim 1423 r. Jan Głuchowski, poborca w województwie chełmińskiem 1578 r. Anna, córka Waleryana, za Wojciechem Golińskim 1599 r. (Perp. Czers. 1 B f. 183). Mikołaj, dworzanin królewski 1653 r., ławnik chełmiński 1666 r. Karol w ziemi dobrzyńskiej 1678 r. (Zap. Lub. 43 f. 791; 50 f. 90 i 57 f. 87). Marcin z ziemią dobrzyńską, a Michał z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Prus II-gi.

Wojciech, syn Pawła, żonaty z Zuzanną Pilecką, pozostawił trzech synów: Józefa, właściciela Sycanowa, Andrzeja i Erazma, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r., a Anastazy Sebald, syn Józefa, 1852 r. (Akta b. Her.).

Erazm, żonaty z Salomeą z Trepków, pozostawił trzech synów: Tomasza, Lucyana i Wojciecha. Ten ostatni, ożeniony z Heleną z Szaniawskich, ma dwóch synów: Apoloniusza i Antoniego. Apoloniusz, żonaty z Adelą Wiercińską, a Antoni z Julią Żychlińską.

GŁUCHOWSCY h. PRUS III-ci z Głuchowa, w ziemi czerskiej. Stanisław z Miedzechowa zeznał 1479 r. oblig na rzecz Wawrzyńca i Małgorzaty, dzieci Mikołaja z Głuchowa (Zs. Warec. 1 B f. 304).

Wawrzyniec Głuchowski z Obrębu, syn Mikołaja, żyjący w 1532 r., pozostawił córkę Annę, żonę Józefa Stanclewskiego 1562 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 389; 9 f. 235 i 30 f. 110).

Marcin, syn Mikołaja z Głuchowa i Wysokinina, zadzierżawił 1565 r. część Kosmina od Feliksa Głuchowskiego, syna Stanisława. W 1609 r. zeznał zapis na kollegiatę warszawską (Ibid. 32 f. 187 i DW. 35 f. 1051). Synowie jego: Paweł — ksiądz i Andrzej.

Herb Prus III-ci.

Pawłowi oddał ojciec część swoją na Kurkasinie 1590 r.

Andrzej, żonaty z Zofią Lesiewską 1585 r., był poborcą warszawskim 1606 roku, podstarościm 1613 r., w końcu skarbnikiem warszawskim 1615 r. (Perp. Czers. 1 A f. 55; DW. 35 f. 1051; 33. 887 i 1050; Zs. Gr. Czers. 54 f. 393; 56 f. 137 i 57 f. 875). Synów jego trzech: Kasper, Piotr i Marcin, z których pierwszy sprzedał 1638 r. drugiemu, część swoją na Wysokininie i Kurkasinie (Perp. Czers. 9 f. 487).

Kasper, żonaty 1640 r. z Anną Stańską, a Piotr zeznał 1657 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Braneckich (Ibid. 10 f. 145; 12 f. 14 i 256). Marcin i brat jego Piotr zapisali sumę na kościół w Grójcu 1647 r. (Ibid. 11 f. 60). Wszyscy trzej bracia pisali się z ziemią czerską, na elekcyę Jana Kazimierza. Zofia, córka Andrzeja, 1-o v. żona Stanisława Zawiszy 1624 r., 2-o v. Pawła Brzeskiego 1629 r., kwitowała braci z odbioru posagu w 1624 r. (Ibid. 7 f. 135 i 136 8; f. 186 i 9 f. 71). Piotr pozostawił syna Wojciecha, a ten Stanisława, który w 1700 r. sprzedał część swoją na Wysokininie Prażmowskiemu (Ibid. 15 f. 252). Marcin miał syna Andrzeja, żonatego z Zofią Janowską, z której córka Eleonora, żona 1-o v. Antoniego Czaszkowskiego, 2-o v. Jana Aleksandrowicza 1712 r., oraz synowie: Jacenty i Bartłomiej. Sprzedali oni 1722 r. Prażmowskiemu część swoją na Wysokininie i Kurkasinie (Ibid. 17 f. 346; 22 f. 251; 19 f. 221 i 232).

Szczęsny dziedziczył na Piórach, a Stanisław z braćmi na Grochowie i Szczepankach, w powiecie łukowskim, 1580 r. (Paw.). Stanisław, syn Piotra, dziedziczył na Piórach 1654 roku, a Jan, syn Piotra, 1680 roku (Zap. Lub. 44 f. 361 i 59 f. 427).

Stanisław, syn niegdy Stanisława, nabył 1714 r. części Grochówki od Grochowskiego. Piotr, syn Stanisława i Maciej, syn Marcina, bracia stryjeczni, nabyli 1774 r. część Wysokinina-Maciejowic od Antoniego Sobiczewskiego. Piotra i Małgorzaty synowie: Tomasz, ur. 1742 r., Jan, ur. 1751 r. i Bartłomiej, ur. 1756 roku (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1803 r.

Józef, syn Piotra i Justyny Celińskiej, cedował 1757 r. siostrze swej Maryannie, części Szaniaw. Syn jego, z Krystyny Grochowskiej, Paweł Maciej, ur. 1733 r. (metr. w Trzebieszowie). Andrzej, syn Marcina *Żyłki*, nabył 1740 r. część Chromnej pod Łukowem. Synowie jego z Teressy Chromińskiej: Józef, Ignacy i Feliks Antoni, nabyli część tejże wsi 1771 r. Feliks, ur. 1794 r. (metr. w Zbuczynie). Wszyscy trzej legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku.

Zyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Stanisław Głuchowski, dziedzic na Głuchowie, Kosminie, Wólce i Kurkasinie, pozostawił oprócz córki Anny, żony Stanisława z Wągrodna 1551 r., sześciu synów: Andrzeja, Feliksa, Gabryela, Jana, Stanisława i Marcina, z których czterej ostatni sprzedali część swoją na Kosminie bratu Feliksowi, a Andrzej, Feliks, Jan i Stanisław, zawarli ugodę ze Stanclewskim 1571 r. (Zs. Gr. Czers. 16 f. 8; 30 f. 609; 38 f. 733; 40 f. 297 i 529).

Andrzej, syn Stanisława, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Miedzechowskich, 1561 r. Nie żył już w 1578 r., w którym pozostała po nim wdowa, była już żoną Mateusza Biejkowskiego i kwitowała z odbioru posagu dzieci swoje: Piotra, Stanisława i Zofię Głuchowskich. Jednocześnie wymienione dzieci Andrzeja, za zgodą stryjów swoich: Feliksa i Gabryela, odstąpiły pewne sumy ojczy-

mowi swemu (Ibid. 45 f. 1054—1056). Zofia, żona Widowskiego, kwitowała braci z odbioru posagu 1611 r. (Perp. Czers. 4 f. 58; 7 f. 135; 8 f. 186 i 9 f. 71). Mikołaj, syn Piotra, dokonaną sprzedaż przez siostrę swoją stryjeczną Uwielińską aprobował 1636 r. (Ibid. 9 f. 303), a Andrzej, syn Piotra, część swoją na Głuchowie rezygnował synowi Stanisławowi 1652 r. (DW. 51 f. 2062). Stanisław, syn Andrzeja, a brat Piotra, pozostawił córkę Zofię, żonę 1-o v. Aleksandra Lisieckiego 1623 roku, 2-o v. Jerzego Uwielińskiego 1629 roku (Perp. Czers. 6 f. 619; 8 f. 174 i 541).

Gabryel, syn Stanisława, pozostawił syna Stanisława, który nabył poddanego od Marcina 1616 r. (DW. 46 f. 41). Z Anny Ogrodzińskiej, córka jego Ewa, żona Jana Konopki, kwitowała z odbioru posagu braci swoich: Wojciecha, Pawła, Jana, Zygmunta i Maksymiliana 1645 r., na rzecz których matka ich zeznała cesyą summ 1640 (DW. 49 f. 1525 i Perp. Czers. 10 f. 589).

Wojciech, elektor Jana Kazimierza, zeznał 1633 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Kietlińskich. W 1666 r. sprzedał część swoją na Głuchowie bratu Zygmuntowi (DW. 49 f. 933 i 53 f. 549).

Paweł, brat Wojciecha, zeznał 1629 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Kiełpińską (DW. 47 f. 2314). Córka jego Katarzyna, za Zygmuntem Baranowskim (Perp. Czers. 14 A f. 403).

Jan, brat poprzednich, podpisał z ziemią czerską elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. z Bogumiłą Pabierowską, 2-o v. z Anną Sławińską, z pierwszą zeznał zapis dożywocia 1642 r., a z drugą 1667 r. Prawdopodobnie z pierwszej jego żony synowie: Ludwik i Andrzej 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 1018). Z drugiej żony syn jego Jan, zeznał 1693 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, Agnieszką z Bączewskich, a z drugą—Anną Wizemberkówną, 1707 r. W tym ostatnim roku był podwojewodzym zakroczymskim (DW. 54 f. 606; Perp. Czers. 10 f. 358; 14 C f. 180 i 17 f. 59). Pozostała po nim wdowa wyszła 1715 r. za Wojciecha Załęskiego. Franciszek, syn jego, sprzedał Rożeckiemu 1753 r. część Dąbrówki i Rożec, których był po babce swej Sławińskiej, 1-o v. Rożeckiej, właścicielem (Perp. Czers. 18 f. 258 i 29 f. 550).

Andrzej, syn Jana, z pierwszej żony, żył jeszcze w 1698 r., w którym wspólnie z bratem Janem, zatwierdził kontrakt z Warszewiczem zawarty (Perp. Czers. 16 A f. 72). Synowie jego: Wojciech i Andrzej. Wojciech kwituje się z procesu z Wysockim 1699 r., a Andrzej zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Górskich. Tenże Andrzej wspólnie z żoną zapisał 1736 r. sumę na Dąbrówce, Rożcach i Sadkowie Elżanowskiej i Pawłowskiej (Ibid. 16 A f. 121; 15 f. 375 i 24 f. 101). Syn ich Adam, w ich imieniu zanosi skargę na Rożeckiego 1733 r. Córki Andrzeja z pierwszej żony, Maryanny Szpotówny: Katarzyna Kazimierzowa Ślaska; z drugiej—Górskiej, Zuzanna i Helena 1739 r. (Ibid. 23 A f. 177 i 25 f. 97; 26 f. 122; 28 f. 294 i 29 f. 1).

Zygmunt, czwarty syn Stanisława, zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą Golianówną, 1644 r. Sprzedał on część swoją na Głuchowie Pawłowi 1647 r. (Perp. Czers. 10 f. 466 i DW. 50 f. 1550). Syn jego Adam pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Augusta II-go. W 1690 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Jezierskich, 1-o v. Remigianową Rosochowską. Siostry Adama wyszły: Ewa, za

Bernata Goliana, a Agnieszka, za Marcyana Goliana (Perp. Czers. 14 C f. 7; 17 f. 26; 15 f. 482 i 19 f. 332).

Jan, syn Stanisława, 1566 r., a Stanisław, brat jego, 1569 r., przyznali dług bratu Feliksowi (Zs. Gr. Czers. 34 f. 23 i 38 f. 733). Synami Stanisława być musieli Andrzej i Mikołaj, o których wyroki lubelskie z 1596 r. wspominają (Ks. 65 f. 648). Po Andrzeju szedł syn Mikołaj, a po nim Floryan, który część Bikowa, odziedziczoną po babce swej, Zofii z Bikowskich, żonie Andrzeja Głuchowskiego, sprzedał 1676 r. Zaleskiej (Perp. Czers. 13 f. 501). Maryanna, córka Mikołaja, za Krzysztofem Oczosalskim 1649 r. (Ibid. 11 f. 193). Jakób, syn Floryana, urodzony 1672 r. (DW. 96 f. 936).

Marcin, ostatni syn Stanisława, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Głoskowskich, 1-o v. Dembską, w 1579 r. Córka jego Zofia, za Janem Szczepanowskim (Zs. Gr. Czers. 47 f. 215 i Perp. Czers. 9 f. 465).

Andrzej, Bartłomiej i Jan z ziemią czerską, a Jakób z ziemią warszawską, pisali się na obiór Augusta II-go.

Jerzy, syn Jana i Anny z Ośniałowskich, wspólnie z żoną, Konstancyą z Papieskich, sprzedał Całowanie księciu Czartoryskiemu 1714 r. (Perp. Czers. 18 f. 205 i 20 f. 114). Katarzyna Anna, przeorysza klasztoru panien Karmelitanek w Warszawie 1703 r. (Ibid. 14 C. f. 151 i 15 f. 492). Katarzyna, wdowa po Feliksie Lichaniewskim, wyszła 1700 r. za Pawła Łazowickiego (Ibid. 16 A f. 262).

Marek, posesor Rudek, testamentem spisanym 1713 r., zapisał majątek swój po połowie, siostrze Konstancyi Mroczkowej i córkom brata Stanisława, Helenie i Maryannie. Franciszka, córka Stanisława i Maryanny Zielińskiej, 2-o v. Antoniowej Gawrońskiej, żona Antoniego Dunina Sulgostowskiego 1730 r. Józef, stolnik owrucki 1771 r., kwitował Borowskiego i Chudzyńskiego. Maryanna z Krasnodębskich, żona Józefa, 1778 r. (Ibid. 34 f. 258 i Deb. Czers. 1 f. 59).

Paweł, właściciel Bendorzyna, w powiecie mławskim, 1738 r., miał syna Macieja, którego syn Jan legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. Tego syn Marek, urodzony z Heleny Matczyńskiej, legitymował się ze szlachectwa w 1855 roku (Akta b. Her.).

Herb Radwan.

GŁUCHOWSCY h. RADWAN z Głóchówka, w ziemi drohickiej, zamieszkiwali także W. Ks. Litewskie. Mikołaj, syn Jerzego, żonaty z Katarzyną ze Skolimowskich 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 476). Jakób, dziedzic na Biernatach 1598 r., z żony Doroty ma synów: Krzysztofa, Wojciecha i Mikołaja, oraz córki: Elżbietę i Katarzynę (Wyr. Lub. 76 f. 564).

Franciszek, syn Tomasza, nabył 1749 r. część Głuchówka od Jana Lipińskiego, a syn jego Antoni, nabył 1786 roku część od Stanisława. Jakób, syn Kazimierza, odstąpił część Głuchówka bratankowi swemu Kasprowi, synowi Kazimierza, 1783 r. Synowie Kazimierza i Zofii: Stanisław, ur. 1775 r. i Jan, ur. 1777 r. Grzegorz, syn Kazimierza, nabył 1774 r. część Głuchówka od Kobylińskich. Żonaty z Franciszką Korycińską, pozostawił synów: Szymona Tadeusza, ur. 1783 r. i Mikołaja Gorgoniego, ur. 1786 r. (metryki w Mordach).

Andrzej, syn Macieja, nabył część Głuchówka 1765 r. od Krzysztofa, a syn jego Antoni 1781 r. część od Teresy Korycińskiej. Wdowa tego Andrzeja, Katarzyna Rzążewska i synowie: Tomasz i Franciszek, zyskali wyrok zjazdowy o Głuchówek z Szymonem, synem niegdy Pawła i jego synem Maciejem i z synami Wojciecha: Mateuszem, Maciejem i Grzegorzem.

Maciej, syn Szymona, wnuk Pawła, nabył część Głuchówka 1780 r. od Grzegorza, a brat Macieja Franciszek, 1791 r. część od Krzysztofa. Maciej, syn Wojciecha, nabył 1770 r. część Skolimowa-Starej-Wsi od Szymona; synowie jego z Agnieszki: Kazimierz, ur. 1767 r., Mateusz, ur. 1772 r. i Joachim, ur. 1776 r. (metr. w Mordach). Józef, syn Grzegorza, nabył część Głuchówka od Krzysztofa. Syn jego z Małgorzaty Jan, ur. 1770 r., drugi Ignacy nabył części tej wsi od Petronelli Olędzkiej 1804 r. Krzysztof, syn Mikołaja, nabył część Górki 1765 roku od Krzysztofa Górskiego. Syn jego Ludwik pokwitowany 1779 r. przez Tomasza i Franciszka Górskich. Drugi syn, ur. z Wiktoryi Górskiej, Tomasz Karol, ur. 1778 r. (metr. w Przesmykach). Ignacy, syn Jana, nabył część Głuchówka 1751 r. od Franciszka, a syn jego Franciszek, kwitował 1789 r. Zaleskiego. Franciszek, syn Franciszka, wnuk Macieja, odstąpił 1790 r. część Głuchówka synowi Piotrowi (A. Legitym. Pogal. z 1804 r.).

Łukasz, z Krystyny Nagórskiej, miał 1687 r. syna Grzegorza, ożenionego z Dziekuńską. Tych synowie: Wojciech, dziedzic części Pietrus 1747 r. i Ignacy. Marcin, syn Wojciecha, ustąpił część Pietrus braciom swoim: Grzegorzowi i Janowi, 1767 r. (A. Gr. Mieln.).

Ignacego, z Heleny Łobaszewskiej, synowie: Wojciech i Maciej Głuchowscy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1792 r. we Lwowie.

Antoni Głuchowski zabezpieczył 1749 r. sumę żonie swej, Wiktoryi z Ziemęckich, na Perłowie, w województwie brzeskiem - kujawskiem. Synowie jego: Ignacy, Jan, Feliks i Władysław, kwitowali Poleską 1778 r. Antoni obrał plenipotentem syna Ignacego 1776 roku (Gr. Przed. 89 f. 32 i 544; 92 f. 35; 93 f. 81). Franciszek Salezy, syn Ignacego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1846 r. (Akta b. Her.).

Jan pisał się z województwem wileńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Dominik, starosta pułtaranowski, kwitował Tyszkiewicza 1768 r. (DW. 86 f. 475). W 1769 r. był koniuszym, 1773 r. cześnikiem, 1774 r. podczaszym, w końcu 1777 roku podstolim słonimskim. W 1775 r. został wyznaczony z sejmu komisarzem, do rozsądzenia sprawy Kurzenieckich. Dominik, rotmistrz kawaleryi narodowej i szambelan Stanisława Augusta 1781 r. (DW. 97 f. 136).

Kazimierz Alfons z synami: Adolfem Wacławem, Izydorem i Kazimierzem Piotrem, syn Wincentego, wnuk Dominika, podstolego słonimskiego, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 r.

GŁUCHOWSCY h. ŚLEPOWRON czy nie z Głuchowa, w województwie płockiem. Paweł, Andrzej, Jan, Jakób i Maciej, synowie Bernarda, Jan, Marcin, Andrzej, Piotr, Bartłomiej i Maciej, synowie Hieronima, Maciej, Domarat, Antoni i Stanisław, synowie Jana, Wojciech, syn Marcina, Głuchowscy na Głuchowie, żyli w pierwszej połowie XVI-go wieku, wciąż się wzajemnie procesując. Marcin, pro-

boszcz płocki 1534 r. (Gr. Płoc. 1 f. 15; 2 f. 136. 225, 226, 248 i 256; 3 f. 67, 129 i 371; 5 f. 78).

Maciej, syn Jana Sijo, Marcin, syn Wawrzyńca, Andrzej z braćmi Gradowic, wdowa Hieronimowa, Jakób z wnukami, Grisz, Adam Ruszka, Andrzej Dul, Mikołaj, syn Jakóba, Piotr i Andrzej Jaroszowie i Bernatowie, dziedzice Głuchowa 1578 r., mieli także części w Lisowie, a Wojciech i Michał, synowie Mikołaja, dziedzice części Małachowa 1578 r. (Paw.).

Michał Głuchowski tegoż herbu, syn Stanisława i Katarzyny Niezabitowskiej, wnuk Jana i Heleny Różyckiej, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 r.

GŁUCHOWSCY h. NAŁĘCZ z Głuchowa, w powiecie kaliskiem. Maciej z Głuchowa, podkomorzy kaliski 1384 r. Dobrogost, skarbny (sieradzki), zaświadcza szlachectwo Drużbickiego 1411 r. w Sieradzu. W 1403 r. mylnie herb wywodzącego się i świadków podany za Szreniawę, bo wszyscy są Nałęcze (Łag.). Lorant świadczy w Kaliszu bratu swemu Żegocie z Borucina 1411 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Paweł, syn Wawrzyńca, 1423 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jerzy i Stanisław Głuchowscy, właściciele Głuchowa 1579 r. (Paw.). Wojciech pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go. Kazimierz, cześnik wieluński, żonaty 1-o v. z Anną Szpotówną 1708 r., 2-o v. z Anastazyą z Komarnickich, 1-o v. Welczyńską (Arch. I. Z. Ros. VI. 2 i Bracł. XV f. 1765).

GŁUCHOWSCY h. ROGALA z Głuchowa, w województwie sieradzkiem. Piotr świadczy 1446 r. w Radomsku, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Andrzej, syn Piotra, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, dziedzic części Głuchowa, w piotrkowskiem, 1552 r. (Paw.).

GŁUCHOWSCY z Głuchowa, w powiecie kościańskim. Andrzej Głuchowski świadczy w Poznaniu 1393 r. Brat jego Wincenty 1396 r. Oprócz nich akta poznańskie wspominają o Tomaszu i Macieju z Głuchowa (Leksz.). Franciszek pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GŁUCHOWSCY z Głuchowa, w województwie rawskiem. Stogniew z Głuchowa, kasztelan rawski 1434 r.

GŁUCHOWSCY z Głuchowa, w powiecie proszowskim. Jadwiga, wdowa po Paszku 1400 r., a Pietrasz z braćmi w 1401 r. mają sprawy w Krakowie. Jan, syn Piotra, 1434 r., Maciej, syn Stanisława, 1440 r. na uniwersytecie krakowskim.

GŁUCHOWSCY z Głuchowa, w powiecie wiślickim. Wojciech, zwany Kożuch, z Głuchowa, świadczy 1366 r. w Koprzywnicy. Piotr Głuchowski, właściciel Głuchowa, Topoli i Maciejowic 1508 r. (Paw.).

GŁUCHOWSCY z Głuchowic, w ziemi lwowskiej. Steczko 1437 r. świadczy w Przemyślu. W 1445 r. z żoną Dorotą sprzedał Głuchowice Strumille. Kli-

szko procesuje 1446 r. Strumiłłę (AGZ. XIII i XIV). Anna Strzeżowa, dziedziczka Głuchowic, a N. Głuchowski, dziedzic Nienczyna, w halickiem, 1578 r. (Paw.).

GŁUCHOWSCY różni, nie wiadomo do którego z domów wyżej wymienionych należący.

Stanisław, syn Stanisława z Rzeczkowa, przyznaje dług Czosnowskiemu 1605 r, a Feliks, brat jego, sprzedał część Radzikowa w tymże roku Radzikowskiemu (DW. 22 f. 173, 535 i 1145). Ludwik z ziemią chełmską, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Jan z województwem wołyńskiem i Piotr z ziemią sochaczewską, obiór Jana III-go.

Stanisław, syn Augustyna, dziedzic na Popławach 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 973). N., miecznik bracławski i Seweryn, stolnik bracławski, umarli w 1687 r. Andrzej z województwem płockiem, a Franciszek z województwem bełskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Katarzyna, 1-o v. Janowa Malicka, pisarzowa grodzka przemyska, 2-o v. Jerzowa Sędzimirowa, stolnikowa owrucka, Franciszka Janowa Polanowska, stolnikowa dobrzyńska, córki niegdy Mikołaja, łowczego bracławskiego i Agnieszki Malickiej, 2-o v. Stanisławowej Magnuszewskiej i siostrzenice ich: Cecylia i Katarzyna Brześciańskie, pozwały wdowę po bracie swoim Antonim, podczaszym bracławskim, zmarłym 1702 r., Antoninę ze Starzechowskich, 2-o v. Wacławowę Wąsowiczową, starościnę kiślacką, o spadek po księdzu Mikołaju, zmarłym jej synu a ich bratanku, 1705 r. (Gr. Lwows. 500 f. 2762; Gr. Przem. 221 f. 721 i Obl. Gr. Krak. 132 f. 151). Anna, córka Jana, miecznika bracławskiego 1738 r. i Urszuli Ulatowskiej, żona Józefa Szyryna, podczaszego inflanckiego 1746 r., wdowa 1772 r. (Gr. Halic. Fasc. 292 f. 755).

W liczbie elektorów Stanisława Augusta znajdujemy Andrzeja i Jakóba z województwa płockiego, a Jakóba z województwa sieradzkiego.

GŁUCZOWSKI Mikołaj pisał się z województwem chełmińskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

GŁUPCZOWSKI, patrz *Potocki* h. Szreniawa.

GŁUPICKI h. SZELIGA z Głupic, w powiecie piotrkowskim. Mikołaj z Głupic, naganiony przez Jana Komeję, dowiódł 1405 r. w Brodni, że jest synem Świętosława i szlachcicem herbu Szeliga (Łag.). Jan, Łukasz i wdowa Ewa, dziedzice Głupic 1552 roku (Paw.).

GŁUPIEWSCY z Głupiewa, w powiecie łęczyckim. Andrzej Głupiewski 1390 r. na sądach w Łęczycy (Łęcz. II. 3491). Stanisław z Głupiewa Głupiowski, w latach 1397 — 1410; Mikołaj 1400 r. (Łęcz. I, II). Wojciech, syn Stanisława, 1441 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób, kanonik poznański 1492 r. W 1539 roku w powiecie przedeckim Grzegorz (Jerzy) Głupiewski (Gr. Przed. 2 f. 289). Dzieci niegdy Jerzego dziedziczyły na Łentkowie, w powiecie łęczyckim 1576 roku (Paw.).

z GŁUPONI Dobrogost zastępuje podkomorzego na sądach w Poznaniu 1418 roku.

z GŁUŚCA h. JASTRZĘBIEC - NAGORĘ Grot, świadczył 1419 r. w Jedlni, przy wywodzie szlachectwa Kroczowskiego (St. Pr. P. P. VII).

GŁUSCY h. CIOŁEK pochodzą od Drzewickich, a nazwę swą wzięli od Głuska, leżącego w powiecie lubelskim, parafii opolskiej. Według spominków o Ciołkach, Piotr, syn Bogusława z Drzewicy, żyjący w pierwszej połowie XV-go wieku, otrzymał z działu Głusk z przyległościami. Synami jego być musieli: Mikołaj i Jan Drzewiccy, z których pierwszy w drugiej połowie XV-go wieku był właścicielem Głuska i Woli Drzewickiej, a drugi obok leżących Wolicy i Wilkowa (Dług.). Od nich poszli Głuscy.

Jan, syn Jakóba z Głuska, 1465 r. na uniwersytecie krakowskim. Według aktów złożonych przez Jana Głuskiego, syna Stanisława i Tekli z Sokołowskich, w b. Heroldyi Królestwa w 1845 r., właścicielem Głuska w 1498 r. był Wiktoryn. Syn jego Mikołaj pozostawił syna Mikołaja, o którym wyroki lubelskie z 1599 r. wspominają, że z żony Zofii, miał czterech synów: Felicyana, Ambrożego, Krzysztofa i Piotra, oraz córek osiem: Katarzynę, Annę, Zofię, Elżbietę, Barbarę, Maryannę, Dorotę i Urszulę. Z nich:

Herb Ciołek.

Piotr, właściciel Kłodnicy, odstąpił tę wieś bratu Krzysztofowi 1611 r., a Felicyan, właściciel Niezabitowa, zastawił wieś tę Kłodnickiemu 1609 r. (Zap. Lub. 19 f. 86 i 18 f. 413). Po Felicyanie szedł Zacharyasz, po nim znów Adam, którego syn Stanisław, miał syna Antoniego, a ten Stanisława, ojca legitymującego się ze szlachectwa Jana (Akta b. Her.).

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Kasper Głuski, miał synów czterech, z których Przecław, Stanisław i Wiktoryn, odstąpili części swoje na Głusku i Wolicy bratu Pawłowi 1600 r. Stanisław zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Poniatowskich (Zap. Lub. 11 f. 66 i 22 f. 746).

Adam na Głusku, Pankraczowicach i Szczukach, miał synów dwóch: Jana i Adama.

Jan na Pankraczowicach zeznał 1598 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Mysłowskich. Syn jego Zygmunt kwitował Gałęzowskiego 1630 roku (Ibid. 9 f. 162 i 33 f. 152).

Adam, brat Jana, dziedzic na Głusku i Szczukach, zeznał 1607 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Sowińskich, córką Sebastyana (Ibid. 16 f. 397 i 693). Po nich szedł pewnie Paweł, syn Gabryela, właściciel Szczuk 1676 r. (Paw.), który zastawił te dobra Mikołajowi Głuskiemu 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 493). Marcyan, syn Mikołaja, kwitowany z wypłaty 1687 r. (Ibid. 63 f. 408). Jan, syn Bernarda, układa się ze Skulskim 1602 r. (Ibid 11 f. 417). Stanisław, syn Wojciecha, dziedzic na Głusku, Wolicy i Wilkowie, zapisał 1651 r. 2,700 fl. na kościół w Wilkowie (Ibid. 43 f. 110).

Żyjący na schyłku XVI-go wieku Melchior Głuski, miał synów dwóch: Remigiana i Samuela, którzy kwitowali Olszewskiego 1631 r. Remigiana synów trzech: Tomasz, Remigian i Stefan, dziedziców na Głusku i Wilkowie 1676 roku (Paw.). Remigian i Stefan kwitowali Niezabitowskiego 1682 roku (Zap. Lub. 33 f. 702; 58 f. 373; 59 f. 739 i 60 f. 562).

Tomasz Kazimierz pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Jana III-go. Właściciel Abramowic pod Lublinem, założył na terytoryum tych dóbr 1688 r. miasteczko i nazwał go Głuskiem. W 1685 r. podstoli, a 1694 r. podczaszy lubelski, został 1701 r. kasztelanem gostyńskim. Żonaty 1-o v. z Teofilą z Bobrku Ligęzianką, wspólnie z którą sprzedał Chroślin i Prętków Zamoyskiemu 1685 r. Po śmierci pierwszej żony, zaślubił w 1692 r. Jadwigę Stamirowską, łowczankę sanocką. Synowie jego: Karol— Jezuita, Kazimierz i Tomasz zeszli bezpotomnie, a córka Maryanna, wyszła za Feliksa Gałęzowskiego, podczaszego lubelskiego (Ibid. 11 f. 369; 60 f. 735; 61 f. 842; 68 f. 675 i AGZ. X. 6125).

Mikołaj z województwem lubelskiem, a Andrzej z województwem brzeskiem-kujawskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Tomasz, seu Wacław, ożeniony z Heleną Kiełczewską 1694 r., miecznik łukowski 1709 r. Jan, cześnik zakroczymski, z Elżbiety Gołuchowskiej, miał syna Adama, właściciela Taluby w ziemi czerskiej, żonatego 1746 r. z Rozalią Potopską, wdową po Konstantym Żebrowskim, cześniku łomżyńskim (Perp. Czers. 27 f. 303, 26 f. 86 i 29 f. 26).

Benedykt Feliks, syn Jana i Anny Szadurskiej, nabył część Niezabitowa w lubelskiem, od Głodowskiego 1772 r., a ożeniony z Anną Sierakowską, pozostawił syna Stanisława, ur. 1785 r. i córkę Katarzynę, ur. 1780 r. (metr. w Wąwolnicy). Maryanna z Piotrowskich, wdowa po Antonim, dziedziczka Słotwin 1791 r. Syn ich Andrzej, ur. 1778 r. (metr. w Karczmiskach). N., cześnik łukowski, ożeniony z Ewą Szaniawską, 1-o v. Karczewską, 2-o v. Antoniową Cieciszowską, kasztelanową połaniecką, 1793 r.

Jacek, z wojskiego łowczy lubelski 1765 r., miał synów: Józefa, Franciszka i Tomasza. Józef, skarbnik urzędowski i brat jego Franciszek, podczaszy dźwinogrodzki, sprzedali 1766 r. poddanego w Bończy, w ziemi chełmskiej, Poniatowskiemu (DW. 85 f. 918 i 87 f. 819). Józef, 1769 r. podwojewodzy, 1774 r. pisarz grodzki lubelski, ze skarbnika urzędowskiego wojski większy lubelski 1767 r., łowczy 1770 r., cześnik 1771 r., podstoli 1775 r., w końcu podsędek lubelski 1777 roku. Z urzędu tego rezygnował w 1785 r.

Brat jego Franciszek, podwojewodzy lubelski 1774 r., skarbnik, a następnie wojski mniejszy 1779 r., w końcu miecznik lubelski 1784 r. Rezygnował z tego urzędu w 1786 r. Syn jego Andrzej 1789 r. (V. L.).

Tomasz, żonaty z Agatą Gałęzowską, pozostawił synów: Karola, właściciela Tuczemp, Marcelego i Franciszka, którzy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.). Gustaw, dziedzic Wierzbicy, syn niegdy Karola i Franciszki z Bobrowskich, zaślubił 1897 r. w Balicach 2-o v. Zofię Łączyńską, córkę Konstantego.

Na Wołyniu pan Miszko Głuski, ziemianin królewski w latach 1458—1475 w orszaku ks. Ostrogskiego (Arch. Sang.). Grzegorz, syn Michała, świadek na zapisie Ostrogskich 1516 r. (Akta Zap. Ros. II). W 1509 r. był namiestnikiem bra-

cławskim ks. Konstantego Ostrogskiego (Arch. Sang III). Fedor, ziemianin wołyński 1565 r. (Op. Łuc. 2039). Bonawentura, komornik ziemski łucki 1782 r. Jan, strażnik wołkowyski 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII).

GŁUSZCZYŃSKI Krzysztof pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Jana III-go.

GŁUSZKIEWICZOWIE v. GŁUSZKOWICZOWIE. Krzysztof Głuszkowicz, arcybiskup ormiański we Lwowie 1647 r. (AGZ. X. 4242). Stanisław Głuszkiewicz, łowczy buski 1783 r.

GŁUSZKOWCY v. GŁUSKOWSCY z Głuska, w powiecie szreńskim, którego części dziedzicem był Andrzej 1578 r. (Paw.). Job, Marcin i Michał pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Zofia z Głuskowskich, wdowa po Aleksandrze Krzyckim, staroście babimostskim, otrzymała 1625 roku konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa (M. 172 f. 258). Maryanna, żona Macieja Świnki Zielińskiego 1669 r. Paweł zapisał sumę żonie, Maryannie z Chorkowskich, 1718 r. Roch, Szymon i Wojciech, synowie Stanisława i Agnieszki z Charplewskich, kwitują Przeciszewskiego 1757 r.

Tomasz, Mateusz, Zuzanna, Jozafata, Maryanna, Antonina i Marcyanna, rodzeństwo Głuszkowscy, 1790 roku (Gr. Przed. 83 f. 385; 89 f. 474; 99 f. 155 i 100 f. 51).

GŁUSZYŃSCY v. GŁUSIŃSCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ z Głuszyny, w powiecie radomskim, wspólny dom z Duninami Wolskimi. Stanisław, syn Skarbka z Głuszyny i Piotr, syn Skarbka z Pękowic, świadczą 1445 roku Borzujowi z Klwowa w Krakowie, przy oczyszczeniu z zarzutu kradzieży (St. Pr. P. P. VII. 823).

Herb Łabędź.

Paweł i Marcin, dziedzice Głuszyny i Kłódna 1508 r. (Paw.). Paweł i Jan, bracia Głuszyńscy, dopełnili działu powyższych wsi 1528 r., których był właścicielem w 1569 roku Zygmunt z synowcami swoimi (Rad. Inscr. Decr. XI f. 462 i Paw.). Piotr, Zygmunt, Jan, Stanisław i Paweł, synowie Andrzeja, dziedziczyli na Kłódnie i Głuszynie 1557 r. Kasper z żoną Elżbietą 1576 r. w Krakowie. Mikołaj 1580 r. w chełmskiem (Akta XIX). Krzysztof, żonaty 1590 r. z Anną Kołubielską, córką Kaspra i Katarzyny z Czosnowskich (Perp. Czers. 1 A f. 68).

Stanisław nabył wieś Krupki od Wyrzykowskiej 1626 roku. Z żony Elżbiety, syn jego Paweł, zeznał 1640 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Gojskich (Gozdzkich), córką Stanisława i Doroty Ratowskiej (DW. 47 f. 1553 i 31 f. 48; Perp. Czers. 10 f. 136). Krystyna za Adryjanem Porembskim 1619 roku (Perp. Czers. 6 f. 30).

Jan i Adam podpisali elekcyę Jana Kazimierza z województwem sandomierskiem. Andrzej sprzedał części Głuszyny i Kłódna 1637 r. Kurdwanowskie-

mu (Gr. Radom.). Andrzej, syn Przecława i Zofli Tymińskiej i Kazimierz, kanonik włocławski i łowicki, proboszcz zegrzski, mają sprawy w Krakowie 1674 r. (Gr. Krak. 292 f. 1768). Maryanna, córka Pawła, a synowica bezdzietnego Adama, żona Stanisława Strzałkowskiego z Janiszowa 1660 r. (Gr. Radom.).

Stanisław, współwłaściciel Mełgwi, w powiecie lubelskim, 1676 r., a Joanna, właścicielka Ostrówka (Paw.). Ów Stanisław, dziedziczył i na Kłódnie i Głuszynie, a z Barbary Przetockiej, miał syna Kiliana Chryzostoma, ożenionego z Urszulą Bębnowską, z której syn Paweł, cześnik sochaczewski, właściciel Całowania 1714 r., zmarły 1715 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Załęską, z którą zeznał zapis dożywocia 1691 r., 2-o v. z Anną Oraczewską, 1-o v. Janową Mirecką, wspólnie z którą zapisał 1705 r. na ołtarz rożańcowy w Klwowie 2,000 fl. (Perp. Czers. 18 f. 129 i 20 f. 193; DW. 57 f. 1445; Gr. Rad.). Z pierwszej żony pozostawił synów: Pawła bezpotomnego, Erazma —Jezuitę i Konstantego, cześnika sochaczewskiego, bezdzietnego z Piekarską. Cała fortuna ich spadła na siostrę ich Izabellę, żonę Antoniego Domaszewskiego, sędziego grodzkiego radomskiego (z Teki W. Rulikowskiego).

Bernard, podstoli nowogrodzki 1650 r., żonaty 1-o v. z Eufrozyną z Ostrowa, 2-o v. z Joanną Dzikówną, chorążanką bracławską, wdową po Aleksandrze Całowańskim. Z pierwszą żoną kwitował Krosnowskich 1654 r, z drugą pozwany przed Trybunał lubelski, o zrządzone szkody, w 1662 r. W 1668 r. nabył od Branickiego Siemień, Tulniki, Grodek etc. Córka lub wnuczka jego Zofia, 1690 r. za Adamem Szaniawskim, kasztelanem lubelskim, z którym nabyła 1718 r. Policznę (Zap. Lub. 44 f. 684; 47 f. 1042; 52 f. 386, 426 i 57 f. 441). Syn jego Stanisław, podczaszy żytomierski 1671 r., pozostawił z Aleksandry Łychowskiej, podkomorzanki bełskiej, synów: Antoniego i Franciszka oraz córki: Annę, za Mikołajem Głogowskim, łowczym bełskim i Konstancyę, za Franciszkiem Głogowskim, miecznikiem płockim (Zap. Lub. 55 f. 1067; 60 f. 853 i Kij. IX f. 299). Wojciech pisał się z województwem rawskiem, na elekcyę Jana III-go, a obiór Augusta II go podpisali z województwem sandomierskiem Paweł i Wojciech.

Teresa, wdowa po Stefanie Lubowidzkim 1729 r. Zofia, wdowa po Hieronimie Machnackim 1711 r. (Perp. Czers. 17 f. 271 i 20 f. 252 i Gr. Radoms.). Konstancya, córka Jana i Konstancyi Witowskiej, zaślubiła 1706 r. Krzysztofa Krzyżanowskiego. Wawrzyniec 1700 r. w rawskiem, a Antoni 1714 r. w radomskiem. Kazimierz, podczaszy inflancki 1752 r.

Kasper, poseł województwa smoleńskiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Malcher Kazimierz, wojski smoleński 1670 r., chorąży wołkowyski 1678 r. Łukasz, wojski smoleński, podpisał z ziemią nurską obiór Jana III-go. Anna z Krasnodębskich, wdowa po nim, pokwitowana 1690 r. z odbioru posagu, przez córkę Barbarę, żonę Kazimierza Gniewosza. Antoni, syn Łukasza, sprzedał Ejdziatowiczowi część Potwiecia 1690 r. (DW. 57 f. 826 i 947).

Michał, podstoli wołkowyski 1722 r., z żoną Krystyną Bartoszewiczówną, 1-o v. Leonową Bohomolcową, stolnikową witebską, pozwali 1720 r. Żardeckich o najazd i grabież. Ona spisała testament 1759 r. w Wymnie. Wspomina w nim córkę swą Nowacką. Jacek nabył 1722 r. Poddubie z przyległościami, w witebskiem, od Ogińskiego (Ist. Jur. Mat. XXI, XXV, XXVI i XXVII).

Jan, regent ziemski lidzki 1776 r. Mateusz, sędzia grodzki lidzki, lustrator podymnego i czopowego na powiat lidzki z sejmu 1775 r. Zygmunt, regent ziemski grodzieński 1777 r., sędzia grodzki starodubowski 1778 r.

GŁUSZYŃSCY h. ROGALA z Głuszyna, w powiecie radziejowskim. Jakób zwany Vitrzesk z Głuszyna, rozgranicza 1349 r. dobra swe od młyna zwanego Orla, biskupa kujawskiego (Rz. M.). Komesa Piotra śmierć zapisana w XIV-m wieku w nekrologu Lubińskim.

Herb Rogala.

Jarosław i Aleksander z Głuszyna h. Rogala, świadkowie Morzyckiego, przy wywodzie jego szlachectwa w Brześciu 1412 r. (Inscr. Clen. 1369). Jarosław, z rodu Rogalów, podpisał przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle 1433 r., obioru królem jego syna (Rz M.).

Mikołaj, syn Stanisława z Głuszyna i Magdaleny, zastawia część tamże 1452 r. Piotr Rogala i Mikołaj, dziedzice na Głuszynie 1464 r. Bernard zabezpieczył posag żonie Annie z Markowa 1497 r. (Gr. Brzes.). W 1566 r. część Głuszyna należała do N. Głuszyńskiego (Paw.). Anna z Wiseczna Głuszyńska, wydzierżawiła Głuszyno Pstrokońskiemu 1582 roku. Stanisław, syn Jakóba, kwitował Pstrokońskiego 1588 r. Małgorzata za Skotnickim 1610 r. (Gr. Przed. 30 f. 183; 36 f. 588 i 57 f. 295).

[GŁUSZYŃSKI Aleksander, doktór medycyny i ławnik lwowski, został rzeczywistym sekretarzem królewskim 1677 r. (AGZ. X. 5572).]

z GŁUSZYNY Mikołaj podpisał 1352 r. konfederacyę w Poznaniu. Należał do rodu Łodziów z Gostynia, Kobylina etc.

GŁUŻEWSKI Antoni, stolnik malborski, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

GNAT Maciej, podsędek warszawski 1400 r., a czerski 1407 r. Ten czy też inny Maciej Gnat, sędzia ziemski czerski 1418 r. Pisał się z Lipia.

GNATKOWSKI Jakób Tomasz z powiatu nowogrodzkiego, ma sprawę 1607 roku w Krakowie, o wzajemne zniewagi i gwałty z Dembińskim (Obl. Krak. 34 f. 573 i 589).

z GNATOWIC, w powiecie proszowskim, Klemens i Stefan, bracia, 1381 r. (St. Pr. P. P. VIII). Mikołaj z Gnatowic, świadek 1387 r. w Sandomierzu, przy sprzedaży łąki około Szewców (Bibl. Ord. Zam.). Wieś tę w początkach XV-go wieku skupuje Tenczyński, kasztelan krakowski, od cząstkowych dziedziców. Walenty, syn Jakóba, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim.

GNATOWSCY h. ŁADA z Gnatów, w ziemi zakroczymskiej. Nad Stanisławem, Anną i Elżbietą, dziećmi Falisława Gnatowskiego, ustanowioną została opieka

1552 r. (M. 80 f. 224). Stanisław, Wojciech, Jan i Paweł, synowie niegdy Leonarda, zastawili części różne w Gnatach Łuniewskiemu 1552 r. (Zs. Droh.). Wawrzyniec, syn Jakóba i Walenty, syn Grzegorza, mają sprawę z Lisowskim w grodzie warszawskim, 1614 r. (DW. 42 f. 995). Andrzej tamże 1633 r. (DW. 48 f. 1343). Marcin sprzedał Dąbrowskiemu schedę swoją na Zerzeniu, 1620 r. (DW. 46 f. 1067). Maryanna, żona Pawła Gnatowskiego, sprzedała Golędzinów Kazanowskiemu 1644 r. Jan otrzymał od Wielopolskiego pewien grunt w Warszawie 1666 r. (DW. 50 f. 478 i 53 f. 867). Fabian sprzedał 1690 r. Wojciechowi pewne grunta na Szczepankowie, w ziemi zakroczymskiej (DW. 57 f. 836).

Piętnastu Gnatowskich pisało się z ziemią zakroczymską, na elekcyę Augusta II-go, mianowicie: Kazimierz, Michał, dwóch Walentych, dwóch Szymonów, dwóch Janów, dwóch Adamów, Fabian Tomasz, Jerzy, Paweł, Stanisław i Stefan. Inny Stefan z ziemią nurską, Wojciech z ziemią warszawską i Wojciech z województwem sandomierskiem, podpisali tęż elekcyę.

Wojciech Gnatowski, żonaty 1642 r. z Agnieszką z Bylinów, a Piotr z jej siostrą Dorotą (Perp. Czers. 10 f. 340 i 12 f. 231). Aleksander, żonaty 1677 roku z Elżbietą z Kłodzińskich, pozostawił synów trzech: Mikołaja, Aleksandra i Jana.

Mikołaj zeznał 1703 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Chrzanowskich. Syn jego Maciej nabył sumę 1757 r., od brata swego stryjecznego Wawrzyńca (DW. 55 f. 504 i 80 f. 173; Perp. Czers. 15 f. 500; 16 A f. 293).

Aleksander, syn Aleksandra, kwitował Mlekickiego 1711 r. (Perp. Czers. 17 f. 308).

Jan, syn Aleksandra, zeznał 1717 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Gralewskich. W 1753 r. wspólnie z synem swoim Wawrzyńcem, burgrabią warszawskim, sprzedał Stokowskiemu części na Osieczku i Przykorach (DW. 62 f. 1264 i 74 f. 902).

Maciej i Wawrzyniec, komornik ziemski i sędzia kapturowy zakroczymski, podpisali z ziemią zakroczymską, elekcyę Stanisława Augusta. Maciej wprowadzony do Tworek 1778 r. Aleksandra, żona Walentego Puchały, podsędka warszawskiego 1780 r. (Perp. Czers. 35 f. 387 i Deb. Czers. 1 f. 240). Walenty, komornik ziemski zakroczymski 1767 r. Błażej, z burgrabiego żupnik zakroczymski 1785 r.

Adam Skrzeczka Gnatowski, syn Stefana i Maryanny z Ostaszewskich, sprzedał 1785 r. w imieniu swojem i siostr swoich: Ewy Józefowej Sobolewskiej i Ludwiki Janowej Ostaszewskiej, część dóbr Gnaty Skarzyńskiemu (DW. 101 f. 974). Maryanna, córka Wojciecha i Maryanny z Ciechomskich, kwitowała Puchałę 1758 r. (DW. 80 f. 286). Bartłomiej, syn Wojciecha, nabył 1780 r., część Słonczewa i Śmietanki od Ośniałowskiego (DW. 96 f. 945).

Jan i Hieronim, synowie Andrzeja, dziedzice Bielic Rajskich, w łęczyckiem, 1576 r. (Paw.).

W powiecie przedeckim spotykamy następujących Gnatowskich: Wojciech, syn Andrzeja, sprzedał część Wartołki Dzierzbickiemu 1571 r. Leonard i Mikołaj, synowie Jarosława, procesują się z Pniewskim w latach 1589 — 1607). Michał, syn Jana, 1587 r., synowie jego: Jan zastawił Bielickiemu Szołajdy 1622 r., a Łukasz, żonaty z Anną Skrzynecką, kwitował Mąkolińskiego 1620 r. (Gr. Przed. 20 f. 202; 35 f 82; 37 f. 517; 54 f. 111; 64 f. 238; 66 f. 107 i 164; 67 f. 66 i 486).

Jan, żonaty z Zofią Boruchowską, procesuje Hołowińskiego o Knihynin 1645 r. (Bracł. VI C f. 418). Stanisław, komornik ziemski drohicki 1679 r. Józef pisał się z województwem wołyńskiem, na elekcyę Stanisława Augusta. W 1779 roku został horodniczym dźwinogrodzkim. Antoni, z vices - gerenta kijowskiego, horodniczy owrucki 1787 r. Michał, komisarz do rozsądzenia sprawy Wielhorskich, z sejmu 1775 r., vices-gerent sądowy kijowski 1788 r.

Podpisali z województwem mińskiem: Waleryan elekcyę Augusta II-go, a Ignacy, obiór Stanisława Augusta. Onufry, koniuszyc miński 1775 r. (V. L.). Antoni, regent grodzki miński 1783 r.

Michał pozostawił trzech synów: Tomasza, Aleksandra i Antoniego, których potomkowie wpisani zostali do ksiąg szlachty gubernii podolskiej w latach 1845 — 1867, a mianowicie: Piotr i Antoni z synami: Januarym Bolesławem i Janem Maurycym, synowie Antoniego, wnukowie Tomasza; Albin Rafał z synem Juliuszem; Augustyn z dziećmi: Julią i Antonim i Ksawery, synowie Kaspra Leopolda, wnukowie Aleksandra i Henryk z synami: Zygmuntem, Pawłem i Stanisławem, syn Pawła, wnuk Michała i Jakób i Edward, synowie Tomasza, wnukowie Ignacego, wszyscy trzej prawnukowie Antoniego (Spis.).

Do tej rodziny należy ksiądz prałat Jan Gnatowski, były sekretarz nuncyatury w Monachium. Oktawia, żona Władysława Lewandowskiego.

GNATOWSCY h. PIERZCHAŁA z Gnatowic, w ziemi sochaczewskiej. Abraham, stolnik sochaczewski 1435 r., nabył za 500 grzyw. Szymanów od ks. Ziemowita. Stanisław, syn Mroczesława, 1405 r., a Paweł, syn tegoż, 1413 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, następnie notaryusz publiczny 1412 r. i pisarz ks. Ziemowita, archidyakon płocki, kanclerz mazowiecki, w końcu 1425 r. biskup płocki, zmarł 1439 r. Nazywany także Pawłowskim z Gnatowic. Marcin Szyszka z Gnatowic oczyszcza się 1428 r. na wiecu w Radomiu, z zarzutu nieszlachectwa i dowiódł, że jest z rodu tych, co Rocha na tarczy noszą i są zawołania Pierzchała (Pis. Dz. Pol. IX).

Elżbieta z Oleksowa (patrz Gniewosz), wdowa po Janie z Gnatowic, otrzymała 1459 r. od dzieci swoich: Stanisława i Anny, Niedarczów, w powiecie radomskim (Akta Rad. z 1459 r.). Stanisław nabył od Zielińskiego 1468 r. jego prawa do dóbr Chojnowskich; żonaty był z Jachną Chojnowską, kasztelanką płocką, 1471 r. (M. 5 f. 10).

GNEJT Jan pisał się z powiatem wilkomierskim, na elekcyę Stanisława Augusta.

GNIADY h. OSTOJA. Stasiek Gniady z Krzcięcic w latach 1386 — 1388 ma różne sprawy w sądzie krakowskim (St. Pr. P. P. VIII). Piotr, dziedzic Zabierzowa, podstarości krakowski w latach 1477 — 1479 i 1480 — 1481, burgrabia krakowski 1483 r., kasztelan czechowski 1498 r. Był marszałkiem dworu ks. Fryderyka kardynała i dostał 1498 r. wspólnie z młodszym swoim synem Piotrem w dożywocie od opata Tynieckiego, wsie: Wilków, Opatkowice, Ujazd i Zdanice. Stanisław, starszy syn jego, był 1470 r. na uniwersytecie krakowskim. Żył jeszcze

w 1502 r., w którym syn jego Jan, występuje jako burgrabia krakowski. Pozostała po nim wdowa Agnieszka, żyła jeszcze 1530 r. (M. 17 f. 341).

Jan Gniady z Zabierzowa otrzymał jeszcze w 1495 r. ekspektatywę na burgrabstwo krakowskie po ojcu swoim (M. 15 f. 112). Jan został cześnikiem łęczyckim 1509 r. Będąc i burgrabią krakowskim, umarł w 1525 r.

Stanisław Gniady z Zabierzowa zabezpieczył 1518 r. posag żonie swej, Dorocie z Cikowskich. W 1539 r. sprzedala ona prawa swe do Dukli Rychcickiemu (M. 30 f. 127 i 58 f. 252).

Andrzej Gniady, opat tyniecki 1529 r., umarł 1542 r. Franciszek 1546 r. w grodzieńskiem (St. Pr. P. P. X).

Stanisław Gniady, w powiecie przedeckim, zabezpieczył 1546 r. dożywocie siostrze swej Annie, na Borownie (Gr. Przed. 5 f. 28).

GNIAZDOWSCY h. KORAB' z Gniazdowa, w powiecie kaliskim, stanowią jeden dom z Kwiatkowskimi i Lutyńskimi Korabitami. Spotykamy ich potem także na Mazowszu. Jan z Kwiatkowa i Gniazdowa, łowczy koniński 1411 r., sędzia ziemski kaliski 1420 r., brat Jerzego z Kwiatkowa i Lutyni, kasztelana biechowskiego, często wymieniany w aktach kaliskich. Z nim razem występuje Sandek z Gniazdowa 1411 r. Pietrasz procesował 1414 r. Dobiesława z Pawłowa, o części Kuligowa (Pis. Dz. Pol. IX.; Łag.). Maciej, Mikołaj i Małgorzata Gniazdowscy, dziedzice Gniazdowa, Jan współdziedzic Lutyni, a Mikołaj Czekanowa 1579 r. (Paw.).

Piotr, kanonik poznański i krakowski, deputat na Trybunał koronny 1591 roku (Wyr. Lub. 43 f. 2). Stanisław, syn Piotra, wydzierżawił część swoją na Rostkach Rostkowskiemu 1607 r. (DW. 34 f. 1303). Jakób, syn Jana, żonaty 1606 roku z Urszulą z Olechowskich (Perp. Czers. 3 f. 8). Jan i Wojciech pisali się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Augusta II-go.

Róża Franciszka z Gniewoszów, wdowa po Wojciechu Gniazdowskim, miecznika łomżyńskim, sprzedała 1713 r. Pudłowskiemu części swoje na Stoczku, Mystkowcu i Mierczynie (DW. 62 f. 302).

Jakób, właściciel dóbr Ostrowite, w powiecie lipnoskim, 1749 r., miał syna Jana, który pozostawił trzech synów: Stanisława, Ignacego i Władysława. Antoni, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1846 r.; Felicyan, Piotr, Stanisław i Wiktor, synowie Ignacego, w latach 1846 — 1849; Władysław, syn Władysława, 1846 r., a Teofil, drugi syn Władysława, pozostawił z Maryanny Trzcińskiej, synów: Władysława, Czesława i córkę Leokadyę, wylegitymowanych ze szlachectwa 1853 r. (Akta b. Her.).

Zofia z Piechowskich Gniazdowska zmarła 1884 r. w Czarnostowie, w łomżyńskiem. Ignacy i Marcin, dziedzice Czarnostowa i Grzebska. Zofia, córka Karola z Czarnostowa i Anieli Gajewskiej, poślubiona 1893 r. Bronisławowi Sędzimirowi. Ksiądz Antoni 1893 r. w Warszawie. Jadwiga za Janem Dłużewskim z Łubienicy, radcą Tow. Kr. Ziems. 1899 r.

GNIAZDOWSCY h. WCZELE z Gniazdowa, w powiecie kaliskim, stanowią dom jeden z Droszewskimi, a Baltazar Gniazdowski 1579 r. współdziedzic

Gniazdowa i Czachor pod Droszewem, do tego domu pewno należał (Paw.). Michał, dziedzic Gniazdowa 1520 r. (Lib. Ben. Łask.).

Jan, syn Wojciecha i Zofii z Przyjemskich, opat mogilski 1568 r., biskup teodozyeński, sufragan i kanonik gnieźnieński 1583 r., poseł do cesarza Rudolfa, z oznajmieniem o dokonanej elekcyi Zygmunta III-go, deputat na Trybunał koronny 1580 i 1594 r., umarł 1608 r. (Wyr. Lub. 4 f. 1 i 57 f. 2).

Adam Gniazdowski, v. Droszewski, zeznał 1647 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Wilskich (Perp. Czers. 10 f. 78). Rafał z województwem kaliskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go. Jan, syn Macieja i Elżbiety z Górskich, cedował sumę Bielińskiemu, w grodzie przedeckim, 1623 r. Tamże Antoni wziął w zastaw Krzewo i Podlęże 1736 r. Dominik sprzedał Wymysłowo Wasilewskiemu 1753 r. (Gr. Przed. 87 f. 245; 89 f. 232 i 90 f. 36).

Po Janie, właścicielu Gniazdowa, w pierwszej połowie XVIII-go wieku, szedł syn Walenty, którego syn Ksawery, żonaty z Jozafatą Mieczkowską, pozostawił syna Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1859 r. (Akta b. Her.).

GNIAZDOWSCY h. TRZASKA. Z mowy księdza Franciszka Malczewskiego, mianej na pogrzebie Chryzostoma Gniazdowskiego 1732 r., dowiadujemy się, że był on synem Jakóba, dziedzica Wrześni, w sandomierskiem i po ojcu ten majątek odziedziczył. Pułkownik i regimentarz wojsk koronnych, żonaty 1-o v. z Orańską, 2-o v. z Barbarą Olewińską, 3-o v. z Teressą Zakrzewską, z pierwszej żony miał córkę Maryannę, żonę Ludwika Dorpowskiego, która 1735 r. potwierdziła układ zawarty przez ojca z Mrowińskim. Z trzeciej żony było dwóch synów i córka. Piotr, brat Chryzostoma, był kanonikiem kujawskim, a drugi brat Antoni, pozostawił syna Marcina (M. 222 f. 65 i 225 f. 129; Rel. Gr. Kalis. 82 f. 1635 i Teka W. Rulikowskiego).

GNIDZIECKI Józef, podstoli podlaski 1728 r.

z GNIESZOWIC Olbracht i Mikołaj, bracia rodzeni, wygrali 1363 r. sprawę o młyn z Byszowskim. W 1370 roku wykupili część tej wsi od Bogorjów, a w 1374 r. sprzedali całą swoją część za 500 grzyw. opatowi koprzywnickiemu, zostawiając dożywocie na dwóch działach siostrze Wichnie (KDM.). W 1508 roku druga część tej wsi jest w posiadaniu Jana Podłęskiego (Paw.).

GNIEWCZYŃSCY. Józef Gniewczyński, syn Stanisława i Elżbiety z Ujejskich, szambelan Stanisława Augusta 1783 r., z Maryanny Moszyńskiej, miał synów: księdza Piotra, Jakóba i Ignacego, oraz córki: Józefę, żonę Michała Krajewskiego i Salomeę, żonę Baltazara Tretera. Anna ze Stromczyńskich, druga żona Józefa, zeznała 1798 r. darowiznę, na wyżej wymienione jego dzieci z pierwszej żony. Powyższa Salomea, córka Józefa, wyszła 1790 r. za Baltazara z Lubomirza Tretera, kapitana regimentu gwardyi W. Ks. Litewskiego, zmarła 1814 r. (DW. 106 f. 1426 i 1428; 107 f. 837; 112 f. 1190 i 1191). Adam 1817 r., w mozyrskiem.

z GNIEWIC Jan, kanonik płocki, pisarz ziemski warszawski 1517 r.

GNIEWIEWSCY h. PRUS I-szy z Gniewiewic, w powiecie sochaczewskim, której to wsi właścicielem był 1579 r. Stanisław Gniewiewski. Mieli tamże działy: Piotr i Jan Borysowie, Jan Pluskwicz, Andrzej Parzyglen, Szymon Stachnio i Stanisław Kurowicz. Parzyglen był wójtem w Głusku, a Wojciech Gniewiewski dziedziczył na Czerwonce 1579 r.

Na Gniewiewicach, w czerskiem, dziedziczyli Warpęsowie w XV-m wieku (Paw.). Wit, syn Jana z Gniewiewic, 1438 r., Mikołaj, syn Jana, 1453 r., Jan, syn Andrzeja, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Jadwiga Gniewiewska i Okuńscy, posesorowie wójtostwa w Miedniewicach 1516 r.

Jan, syn Stanisława, nabył Uwieliny, w ziemi czerskiej, 1625 roku (Perp. Czers. 7 f. 211). Marcin wspólnie z żoną, Reginą z Turowskich, sprzedał Gurki 1689 r. (DW. 57 f. 521). Marcyan, syn Mikołaja i Agnieszki z Gurbskich, zabezpieczył 1725 r. na Szeligach 500 fl. żonie swej, Zofii z Minostowskich (Perp. Czers. 20 f. 86).

GNIEWIEWSKI Kasper otrzymał szlachectwo i herb od Stefana Batorego, w obozie pod Pskowem 1581 r. (M. 123 f. 877).

GNIEWIĘCCY v. GNIEWIECCY h. LIS z Gniewięcina, w powiecie ksiąskim, która to wieś była jedną z dawniejszych siedzib Lisów z Mstyczowa. Piotr z Gniewięcina, brat Ottona z Mstyczowa, kanclerza polskiego w latach 1335—1366 Andrzeja, kasztelana żarnowskiego 1363 r., miał kilku synów, którzy dali początek kilku odrębnym domom. Od Piotra, piszącego się z Gniewięcina, Wierzbicy i Czarnocina i od Mikołaja Kaczorka z Czarnocina poszli Czarnoccy. Tak Piotr, jako też i Mikołaj, mogą być zarówno synami Andrzeja, kasztelana. Warcisław z Gniewięcina, Nagłowic i Mirowa, występujący często w aktach krakowskich w latach 1377 — 1398, był prawdopodobnie praojcem Goleniowskich. Gniewięccy zaś i Klimontowscy idą od Ottona.

Herb Lis.

Otto, syn Piotra z Gniewięcina, piszący się z Borku, Gniewięcina, Klimontowa, Mirzawy, Czypca i Opatkowic, przezwany Tłustym, zamienił 1382 r. całą swoją połowę Borku, w wadowickiem, z kapitułą krakowską, na Szczeglice, 120 grzywien i konia wartości 20 grzyw. (KKKr.). W 1388 r. on sam ma przyznane prawo stawiania karczmy w Gniewięcinie, wbrew roszczeniom Klemensa z Kwilina, dziedzica połowy tej wsi, a wyrok z 1389 r. opiewa, że sądy mają tam na przemian co rok sprawować. W 1397 r. nabył od Czarnockich szóstą część Jeżowa, za 150 grzyw. i tegoż roku razem z bratankiem swoim Andrzejem z Czarnocina i Goleniowskimi, przeprowadza dział i zamianę z Garnyszami. Ustępują Garnyszom Tarnową Górę, Chebdzę, Zdanowice i część Potoku, a biorą Jeżów i Kamyków. W następnym roku, na mocy działu z bratankami Czarnockimi, bierze Otto Jeżów, a Goleniowscy Kamyków, część Mękarzowic i niwę w Mstyczowie. W 1399 r. pokwitowany z opieki przez bratanka Mikołaja, syna Piotra z Czarnocina. W 1408 r. zwalniają go z procesu o patro-

nat w Mstyczowie Goleniowscy z Nieznanowej i Ossowej. Synowie jego: Otto, mistrz nauk wyzwolonych, Andrzej i Mikołaj, zeznali dział dóbr ojczystych 1434 r. Matce Annie przyznali oprawę na Klimontowie i Jeżowie, a siostrom: Piotruszy i Annie, zapewnili po 200 grzyw. posagu i 30 grzyw. na wyprawę. Otto wziął całe Żyrkowice i część Maszkowa, a Andrzej i Mikołaj całą część Gniewięcina, Jeżów i Klimontów (St. Pr. P. P. VIII. 4715, 5321, 5940, 5947, 5948, 6659, 8115; Helc. II. 1163, 2562, 2563).

Otto był 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Od żony Andrzeja, Katarzyny, wykupują zięciowie Świętosława Górki 1432 r. za 250 grzyw. Gołyszyn (Helc. II. 2392). Mikołaja z Gniewięcina żona Stachna, córka Andrzeja z Wyżyc, sprzedała 1439 r. swoją połowę Mikluszowic, Wyżyc, Męciny i Głodnej za 600 grzyw. Cikowskiemu (Bart.).

Mikołaja Gniewięckiego na Jawczycach, podstarościego grodzkiego krakowskiego, córki: Elżbieta, żona Dzietrzycha Lubomirskiego, zmarła 1527 r. i Beata, żona Feliksa Lubomirskiego. Zofia, córka Jana Gniewięckiego, żona Krzysztofa z Bebelna Gosławskiego 1543 r. (A Krak.).

Występujący 1439 r. Paszko z Gniewięcina (H. II. 2787 r.), był zapewne synem Klemensa Lisa z Kwiliny, a wnuk jego Paweł Gniewięcki, w 1527 r. prawem bliższości obejmuje Rożnicę i Nową wieś, dziedziczne Lisów dobra, gdy krewna Beata, córka Piotra z Rożnicy, wstąpiła do klasztoru (St. Pr. P. P. VI). Tenże Paweł 1519 r. został zastępcą zmarłego podsędka krakowskiego, a 1526 r. prosił Ottona z Chodcza, wojewodę ruskiego, o darowanie mu wadium, gdyż bardzo pieniędzy potrzebuje (St. Pr. P. P. VI. 188 i 409; AGZ. X. 379).

GNIEWIĘCCY h. PORAJ. Jeden z Bużeńskich nabywszy część Gniewięcina, zaczął się pisać w XVI-m wieku Gniewięckim z Bużenina. Bartłomiej Bużeński, dziedzic Rożnicy, zabezpieczył 1557 r. posag żonie, Barbarze z Dembian, córce Walentego, w końcu kasztelana krakowskiego, a w 1591 r. zeznają wzajemny zapis dożywocia. W 1596 r. Barbara z Dembian, wdowa po Bartłomieju Bużeńskim alias Gniewięckim, wojskim sieradzkim, zwolniła z procesu Andrzeja Stadnickiego (Zs. Ksiąs. 49 f. 4 i 27 z 1596 r.; Gr. Krak. 142 z 1591 r.). Córki ich: Anna, żona Stanisława Spytka Chwaliboga i Elżbieta, żona Stanisława Fogeldera z Bobolic, zmarłego 1599 r. (Star. Mon.).

GNIEWIŃSKI Franciszek pisał się z powiatem grodzieńskim, na elekcyę Jana III-go.

GNIEWKOWIE h. GIERAŁT w województwie krakowskiem, gdzie dziedziczyli na Kończyskach. Jan Gniewek świadczył we Lwowie 1444 r. (AGZ. XIV. 1223). Stanisław Gniewek, sołtys z Tuczamp 1456 r. (Ibid.). Stanisław, syn Mateusza, współwłaściciel Wieprza, w powiecie szląskim 1581 r. (Paw.), następnie Kończysk, podstarości oświecimski 1593 r. (Wyr. Lub 67 f. 454). Łukasz 1597 roku, w zatorskiem.

GNIEWKOWSCY h. CHOLEWA z Gniewkowca, w powiecie bydgoskim, której to wsi właścicielami byli w 1582 r. Paweł i Adam (Paw.). Jadwiga, żona

Jana, odstąpiła pewną sumę Gabryelowi Gniewkowskiemu 1653 r. (DW. 52 f. 177). Józef, skarbnik bydgoski 1787 roku. Kazimierz, komornik graniczny bracławski 1777 roku.

Potomkowie Wojciecha, właściciela 1614 r. dóbr Rekle, w województwie sieradzkiem: Marcin, syn Józefa, właściciel Lenczówka i Wiktor, syn Wawrzyńca i Jadwigi z Pruskich, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, pierwszy 1839 r., drugi 1843 r. Przy tem przedstawili, że wzmiankowany Wojciech, miał syna Łukasza, ten Jana, po którym syn Franciszek, pozostawił syna Łukasza, ojca Józefa i Wawrzyńca (Akta b. Her.).

Jan i Aleksander Gniewkowscy kwitowali 1653 r. Annę z Radwanowic Gniewkowską, a Zofia z Radwanowic zeznała zapis dożywocia z mężem, Kazimierzem Choynackim, 1653 r. (Gr. Kamien. Podol.).

Sozjusz z synami: Józefem, Maciejem, Kazimierzem, Piotrem i Filipem, syn Stefana, Adam z synami: Józefem, Benedyktem i Kajetanem, syn Kajetana, obaj wnukowie Tomasza, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1846 r. (Spis.).

GNIEWKOWSCY z Gniewkowa, w powiecie gnieźnieńskim. Akta gnieźnieńskie z 1390 r. wspominają o Bartłomieju Gniewkowskim, właścicielu Gniewkowa, na którym zabezpieczył dziedzicom Piotrowa 9 grzyw. (Leksz.).

GNIEWOMIR komes z rodu Czewojów, którego pieczęć przedstawia dwie podkowy, jedna nad drugą, ocelami w górę, między niemi krzyż. Darował on 1185 r. kapitule krakowskiej wieś Rudawę, a Cystersom w Lubiążu Ujazd czyli Gniewomirowice. Zmarł w tymże roku. Żona jego i syn komes Imbram, darowali Miechowitom Łętkowice przed 1198 r. Córka jego za Saulem Odrowążem z Końskich, była matką Iwona, biskupa krakowskiego.

Komes Imbram fundował 1203 r. Johannitów w Strzegomi, a następnie Norbertanki we wsi Dłubni, nazwanej potem Imbramowicami. Umarł po 1228 r., a dzień jego śmierci zapisany w nekrologu klasztoru Św. Wincentego w Włocławiu. Syn jego Paweł 1239 r. Wszyscy trzej tego samego znaku herbowego używali (MPK.; KKKr.; KDM. i inne).

Tego rodu odłamem byli Kościeszowie, czyli Strzegomici, a blizkimi ich, prawdopodobnie po kądzieli, byli Okszyce, z głównej gałęzi na Morsku i Witowie.

Gniewomir, sędzia poznański, otrzymał 1298 r. od ks. Władysława Tomyśl. Daty 1276, 1283 i 1285, w których on występuje jako sędzia, są mylne. Rok 1286 jest pewny (KWP. II). *Gn.*, kasztelan rogoziński 1248. *Gn.*, kasztelan na Zbąszynie 1277 r. *Gn.*, kasztelan czarnkowski 1339 r. *Gn.*, chorąży sandomierski 1250 roku. *Gn.*, stolnik krakowski 1258 r.

Herb Kościesza.

GNIEWOSZOWIE h. KOŚCIESZA v. STRZEGOMIA z Dalowic, w powiecie proszowskim, Ćmielowa i Wnorowa, w sandomierskiem. Gniewosz, głośny z oszczerstwa rzuconego na królowę Jadwigę, które z mocy wyroku odszczekać

musiał 1389 r. (Długosz), przebywa w orszaku ks. Władysława Opolczyka 1378 r. Starostą lwowskim jest 1393 r., podkomorzym krakowskim 1397 r., ochmistrzem dworu królowej Anny i starostą trembowelskim 1403 r., kasztelanem sandomierskim 1406 r., umarł w tymże roku. W 1387 r. sprzedał wieś swą Suchą pod Jangrotem za 800 grzyw. biskupowi krakowskiemu. W 1389 r. wymieniony jako Gniewosz z Wnorowa, a 1390 i 1392 r. z Ćmielowa, w orszaku królewskim w różnych stronach kraju. Pieczęć jego z herbem Kościesza przywieszona do dokumentu z 1397 r., przechowała się dotąd (K. Mog.). Nabył on 1400 r. pół domu w Krakowie, obok kościoła Św. Idziego, a 1403 r. Kniehinice od Charbinowskich (KKKr.; KDM; RM.; Cod. Ep. Vitoldi). Wdowa po nim Joanna, wpisana przed 1408 r. w album uniwersytetu krakowskiego.

Syn jego Gniewosz, podstoli krakowski już 1410 r. (według Fedorowicza katalogu, choć w zapiskach drukowanych u Helcla T. II ani razu nie tytułowany), prowadził pod Grünwaldem chorągiew rodu Strzegomiów. Ożeniony z Elżbietą Warszówną z Michowa, którą porwał z domu jej stryja Rafała, o co go tenże bezskutecznie procesował 1412 r. (H. II. 1276, 1277). W 1414 r. sprzedał Dalowice królowi za 1,200 grzyw. (Ibid. 1333). W 1428 r. żona jego sprzedała królowi Płaszów za 1,500 grzyw., a on jej przyznał wszelkie swe prawa do Brzezin, w łęczyckiem, „jeżeli się z nią nie rozwiedzie“ (Ibid. 2181—2183). W 1430 r. jest w orszaku Witolda w Grodnie, a w 1431 i 1433 roku procesował się z synami Macieja z Boisk w Sanoku (AGZ. XI). Do niego prędzej, niż do jego ojca, odnosi się historya opisana przez Długosza (Lib. Ben. III f. 470) o skarbach, które złożył w skrzyni zamkniętej u Augustyanów w Krakowie, a których zakonnicy użyli na odbudowę kościoła, myśląc, że dziedzice pomarli. Synów jego wspomina Długosz dwóch: Jana, który dorosłszy dopomniał się o skarby, ale tych już nie było i Gniewosza, który żył za jego czasów, cierpiąc na chwilowe pomięszanie zmysłów. Trzecim synem Gniewosza był prawdopodobnie Stanisław, protoplasta Gniewoszów Rawiczów, który z powodów w następnym artykule opisanych, przyjął herb matki za swój.

Drugim synem Gniewosza, kasztelana, był prawdopodobnie Dersław z Dalowic 1425 r. i z Wnorowa h. Strzegomia, podstoli krakowski, który zaświadczał szlachectwo Marka z Czarnuchowic 1431 r. w Krakowie (St. Pr. P. P. VII. 590 i 1602). Jego to pewno synowie: Jan i Gniewosz Wnorowscy, dziedzice Wnorowa, Trzebiesławic, Łoniowa, Skrzypaczowic, Suliszowa i Zawidzy, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług. Lib. Ben.), a od których poszli Wnorowscy, Trzebiesławscy, Łoniowscy i Suliszowscy.

Gniewosz, podstoli sandomierski 1479 r. W 1508 r. właścicielką Wnorowa, Zawidzy i Łoniowa, była Elżbieta Wnorowska. W 1578 r. Stanisław Gniewosz posiadał Chobrzany, Malżyn i Nawodzice, część Skrzypaczowic, Świnar i Żórawicy, Marcin Gniewosz—Łoniów, a Jan Gniewosz—Wnorów i Zawidzę (Paw.).

Stanisław, Hieronim, Paweł, Piotr i Andrzej Gniewoszowie, synowie niegdy Stanisława z Chobrzan, kwitowali Ossolińskich 1598 r. (Zap. Lub. 9 f. 264). Oprócz wymienionych, miał jeszcze Stanisław z Chobrzan v. Wnorowa syna Jana i córkę Annę (Wyr. Lub. 36 f. 1092).

Paweł z Wnorowa, syn Stanisława, sędzia grodzki sandomierski 1605 r. Syn jego Piotr pozwał Dembińskiego o wypędzenie go z Dąbkowic i Tapina 1633 roku (Obl. Krak. 57 f. 403).

Andrzej z Wnorowa, syn Stanisława, wspólnie z żoną, Anną Pękosławską, zeznał 1608 roku oblig na brata swego Jana, żonatego z Elżbietą z Bebelna Gosławską.

Jan zeznał zapis dożywocia z żoną Elżbietą, 1606 r. (M. 152 f. 358 i Zap. Lub. 16 f. 510). Jana dzieci: Piotr i Konstancya, są 1642 r. pod opieką Zygmunta Oleśnickiego; mają po ojcu 40,000 fl. u Tenczyńskich. Piotr jest pełnoletni 1646 r. Brat ich stryjeczny Hieronim w tymże roku.

Andrzej z Wnorowa, łowczy koronny 1630 r. i starosta zawichostski 1640 r., potwierdził testament 1653 r. (DW. 52 f. 284). W 1658 r. pozwany został przez Dzierżków, wspólnie z córką Konstancyą, żoną N. Witowskiego (Zap. Lub. 45 f. 760). Andrzej, łowczy koronny, z województwem lubelskiem, a Hieronim i Michał z Wnorowa, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Michał był 1668 r. chorążym nurskim. Krzysztof z Wnorowa pokwitowany 1667 r. przez Barbarę z Piasków Morsztynową, z procesu o zabicie jej poprzedniego męża Chwaliboga.

GNIEWOSZOWIE h. RAWICZ pisali się z Oleksowa, w powiecie radomskim, na którym dziedziczyli. O ile z dotychczas znanych aktów sądzić można Gniewoszowie Rawicze z Oleksowa, jedną z Kościeszami z Dalowic i Wnorowa stanowią rodzinę. Wspomniałem w poprzednim artykule, że Gniewosz z Dalowic porwał, a raczej ożenił się z porwaną dla niego Elżbietą, córką Warsza z Micho, wa Rawicza (H. II. 1276—1277). Była ona jedynaczką, bardzo zamożną, na opiece stryja Rafała. W 1428 r. sprzedała ona za wolą męża Płaszów królowi, a mąż ustępuje jej praw swych, to znaczy summ zabezpieczonych na Brzezinach w województwie łęczyckiem, dodając warunek „jeżeli się z nią nie rozwiedzie“ i stawia poręczycieli, którzy składają poręczenie Krystynowi z Ostrowa, kasztelanowi krakowskiemu, że wyrobi potwierdzenie królewskie na tę cessyę (Helc. II. 2181 — 2183). Różne niesnaski między małżonkami istnieć musiały i przypuścić można, że się rozeszli, ale mimo zastrzeżenia o rozwodzie, żona przy zapisie na Brzezinach utrzymała się. Te spory były zapewne przyczyną, że Gniewosz ukrył swe skarby u Augustyanów w Krakowie, dla przekazania ich synom starszym, nie chcąc, żeby się z nich co dostało dzieciom młodszym, które przy matce zostały i po niej dziedziczyć miały. Gniewosz umarł po 1431 r.

Herb Rawicz.

W 1459 r. Elżbieta z Olekşowa, wdowa po Janie Gnatowskim, wydzieliła synowi swemu Stanisławowi, Oleksów, Sarnów, Swolę, Piotrków, Smogorzów i Bierdzieżę, w powiecie radomskim, a córce swej Annie, sumy na starostwie brzezińskiem i Grzmiącę w województwie łęczyckiem. Wymienione znów dzieci oddały matce na własność Niedarczów, także w powiecie radomskim (Rad. Inscr. Decr. IV f. 417 i Rad. Inscr. I f. 306).

Za zupełnie pewne uważać można, że ta Elżbieta, dziedziczka Oleksowa, jest ową Elżbietą Warszówną z Michowa, wdową lub rozwódką po Gniewoszu

z Dalowic, który na nią sumy te na starostwie brzezińskiem w 1428 r. przelał. Wspomniane dzieci nie są z drugiego jej męża, Jana z Gnatowic, bo ten był z rodu Pierzchałów, ale muszą być dziećmi Gniewosza, których on znać nie chciał. Dla tego powodu herbu Gniewosza używać nie mogli, czy nie chcieli. Długosz pisze, że Jan Gniewosz był dziedzicem Oleksowa, córka jego Anna, wdowa po Stanisławie Gruszczyńskim, posiadała Trząsków i Koprzywnicę, a Stanisław—Klonów i że byli h. Zgraja. Herb ten, dawniej nie znany, dla nich może powstał. Długosz zwykle się nie myli, wymieniając herby i rody znanych mu żyjących w jego czasach osób. Musieli zatem oni pierwiastkowo tego herbu używać, zanim się postarali o przyjęcie do rodu matki.

Elżbieta, dziedziczka Oleksowa, żona Jana z Gnatowic, nabyła 1446 r. Klonów za 50, a w 1449 r. Niedarczów od Potkańskich za 800 grzywien (A. Radom.). Wymieniona wyżej w działach z 1459 r. córka jej Anna, jest identyczną z wymienioną przez Długosza Anną, córką Jana Gniewosza, wdową po Stanisławie Gruszczyńskim. Bardzo prawdopodobne, że Gniewosz obok słowiańskiego imienia przechodzącego już w nazwisko, miał i chrześcijańskie imię Jana, co w owych czasach często się zdarzało.

Syn Stanisław Gniewosz zabezpieczył 1461 r. posag żonie Dorocie, a w 1483 roku procesuje się z Sobieskim (Rad. Incsr. I f. 325 i Rad. Inscr. Decr. III f. 588). Syn jego Gabryel, zapisany 1482 r. na uniwersytet krakowski jako Gabryel, syn Gniewosza z Oleksowa, właściciel Oleksowa, Sarnowa, Smogorzewa, Berdzieży i Klonowa 1508 r. (Paw.), żonaty z Barbarą Tarłówną, córką Stanisława, której w 1505 r. posag zabezpieczył, pozostawił córkę Zofię, żonę Mikołaja Ostrołęckiego z Gutowa 1526 r., oraz czterech synów: Andrzeja, Jana, Mikołaja i Krzysztofa, którzy w 1521 r. wzięli w zastaw część Drzązgowa (Rad. Inscr. Decr. IX f. 518 i XI f. 152).

Andrzej, właściciel Sarnowa 1569 r. i części Promny Małej, Gór i Falęcic 1576 r. (Paw.), w 10,000 fl. otrzymał 1565 r. starostwo grójeckie i wareckie, które za konsensem królewskim z 1566 r., odstąpił Łoskiemu (M. 99 f. 249 i 100 f. 290). Córki jego: Barbara, za Mikołajem Kochanowskim, a Anna, za Janem z Glewa Lasockim 1589 r. (Wyr. Lub. 33 f. 837 i 50 f. 438).

Jan, brat Andrzeja, dziedzic Oleksowa 1569 r., z żony, Anny Czernównej, miał synów: Jana i Pawła, dziedziców Smogorzowa, procesujących się 1586 r. o granice z Kochanowskimi z Czarnolasu. Jan, ożeniony z Anną Ossolińską, pozostawił synów: Jana i Mikołaja Wojciecha. Z nich Jan, dziedzic Zwoli, dworzanin królewski 1642 r., chorąży lubelski 1644 r., wymieniony jako stryj Ossolińskiego w napisie na zamku w Ujeździe, z żony Anny z Czesnego, zostawił córkę Zofię, 1-o v. za Brzechffą, 2-o v. za Marcinem Dembickim, podkomorzym sandomierskim i syna Mikołaja — Jezuitę, 1665 r. (Zap. Lub. 38 f. 234; 39 f. 650 i 49 f. 217). Mikołaj Wojciech, sekretarz królewski 1621 r., administrator opactwa pokrzywnickiego 1633 r., sekretarz wielki koronny 1636 r., w końcu biskup kujawski 1640 r. Był jeszcze nominatem w 1642 r. (Zap. Lub. 25 f. 500; 35 f. 662; DW. 49 f. 1079; V. L.; Wojc. Pam.; M. 185 f. 676). Wsławił się poselstwami do cesarza Ferdynanda II-go i Ludwika XIII-go, króla francuskiego. Umarł w 1654 roku. Testament jego oblatowany w grodzie warszawskim 1655 roku (DW. 52 f. 873).

W Skokloster, w Szwecyi, znajduje się współczesne jego drzewo genealogiczne aż do prapradziada Stanisława, ożenionego z Magierówną, a pieczęć jego z h. Rawicz wisi przy dokumencie z 1633 r. (Bibl. Zam.).

Krzysztof, dziedzic Klonowa-Gniewosz, Bierdzieży i Woli Świetlikowej 1569 roku (Paw.). Bartłomiej, syn Krzysztofa, 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 616).

Mikołaj, trzeci z kolei syn Gabryela, dziedzic Klonowa 1535 r., ustąpił 1543 r. część Woli Sycyńskiej Kochanowskim i procesował się z Białaczowskim 1550 r. (Gr. Radom.). Był i właścicielem Wawrowic, w powiecie wiślickim, 1569 roku (Paw.). Synów jego dwóch: Baltazar i Jan, dziedziczących 1590 r. na Oleksowie i Sławczynie (Wyr. Lub. 2 f. 571 i 41 f. 129).

Baltazar, sekretarz królewski 1585 r., żonaty z ks. Teodorą Czartoryską, 1-o v. Michałową Świniuską, trzymał w 1583 r. Świniuchy i wsi siedem, w powiecie włodzimierskim, na których był zabezpieczony przez Świniuskiego jej posag, wynoszący 4,000 kóp gr. lit., a jemu przez żonę darowany. Zmarł nie pozostawiwszy potomstwa (Wyr. Lub. 24 f. 205 i Woł. II f. 37).

Jan, brat jego, dziedzic na Oleksowie, znakomity wojownik, jeden z dowódców milicyi nadwornej, ustanowionej przez Stefana Batorego 1576 r., otrzymał starostwo latowickie 1579 r. (M. 114 f. 94 i Wyr. Lub. 33 f. 183). W 1608 r. wytoczył sprawę sukcesorom Marka Sobieskiego, właścicielom Świniuch, o zwrot 4,000 kóp gr. lit., zapisanych na tych dobrach bratu jego Balcerowi przez żonę, a po bezpotomnej jego śmierci, na niego przypadłych. O sumę tę, procesują się jeszcze jego synowie w 1611 r. (Woł II f. 37 i 907). W 1604 r. oddał posiadane dobra synom swoim: Mikołajowi, Krzysztofowi i Tomaszowi, urodzonym z Jadwigi Drohojowskiej, którzy też w 1618 r. dopełnili działu Oleksowa, Zdunowa, Borku i Łanicz (Zap. Lub. 5 f. 786; 15 f. 257 i 23 f. 87; DW. 45 f. 670). Siostrami ich były: Anna, żona Krzysztofa Grabskiego i Ewa, żona 1-o v. Andrzeja Męcińskiego, kasztelanica wieluńskiego 1610 r. (Gr. Radom.), a 2-o v. Stanisława Niemiery 1627 r., późniejszego wojewody podlaskiego (Woł. V A f. 149 i V B f. 1). Z synów Jana: Tomasz umarł młodo, a Mikołaj i Krzysztof pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Mikołaj, dziedzic Świetlikowej Woli 1617 r., rotmistrz królewski 1621 r., tak jak i ojciec jego dzielny wojownik, znakomicie odznaczył się pod Zborowem (Zap. Lub. 25 f. 302 i Pam. Wojc.). W 1630 r. chorąży lubelski, 1644 r. starosta radomski, umarł 1650 r. Z Zofii z Trembek synowie jego: Stanisław i Jan, zeznali 1649 r. w grodzie lubelskim plenipotencyę (Zap. Lub. 42 f. 365 i 47 f. 62).

Stanisław, dworzanin królewski 1668 r., żonaty z Teresą Kryską, dopełnił z Kryskim działu Bobrku 1654 r. (Zap. Lub. 52 f. 289 i DW. 52 f. 781 i 804). Synowie jego: Mikołaj, Jan v. Jan Karol, Feliks v. Szczęsny i Stanisław, procesowali Kobierzyckiego 1688 roku. Oprócz wymienionych, miał jeszcze Stanisław synów: Zygmunta i Arnolfa, którzy obierali plenipotentów w Lublinie 1678 r., oraz córki: Barbarę, żonę Marcina Nowomiejskiego i Zofię. Stanisław żył jeszcze w 1683 r., w którym w imieniu swojem i synów: Mikołaja, Jana, Feliksa i Stanisława, oraz wymienionych córek, sprzedał część Skarbkowej wsi, w ziemi rawskiej. Siostrą ich pewno była także Joanna Pawłowa Lipinkowa, której 1698 r. oddali w zastaw Gogolino (Zap. Lub. 57 f. 691; 64 f. 465 i Gr. Raws. z 1683 r.).

Mikołaj, syn Stanisława, wojski chełmiński, żonaty z Anną Bykowską, umarł 1699 r. bezdzietnie (DW. 59 f. 758).

Jan, syn Stanisława, właściciel Rudnik, żonaty z Maryanną Głowińską, 1-o v. Dobruchowską, 2-o v. Raduńską, umarł bezdzietnie w 1703 r., w którym sporządził testament, ustanowiwszy egzekutorami: Jana Gniewosza, kasztelana zawichostskiego i Stefana Gniewosza, podstolego bielskiego. W tymże samym roku zapisał żonie 3,000 fl., a bracia jego: Feliks i Stanisław, jako też pozostała po nim wdowa, wprowadzeni zostali do Rudnik (Perp. Czers. 14 f. 39 i 42; 15 f. 476 i 495).

W 1713 r. pozostali przy życiu synowie Stanisława, bracia Feliks i Stanisław, jako jedni z sukcesorów Kryskiego, podkomorzego wyszogrodzkiego, zawarli układ z Kretkowskimi, także sukcesorami Kryskiego (DW. 62 f. 145). Feliksa z Agnieszki Zbroszkówny synowie: Jan, Stanisław i Antoni. Dwaj pierwsi kwitowali Zdziarskiego z procesu 1701 r., a Antoni, cześnik mielnicki, dziedzic Lipy, którą 1746 r. sprzedał Strzemboszom, zeznał 1726 r., zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Żukowskich, córką Franciszka, podczaszego nowogrodzkiego i Zofii z Dłużewskich. W 1727 r. sprzedał Milewskiemu część swoją na Świetlikowej i Ługowej Woli, w powiecie radomskim (Perp. Czers. 16 B f. 112; DW. 65 f. 573 i 66 f. 994). Synowie ich: Franciszek i Wiktoryn, wierzyciele Lipy 1748 r. (Oblaty Gr. Opoczyńs.). Z nich:

Franciszek, cześnik wendeński 1776 r., z żony Teressy, miał syna Felicyana *Antoniego*, ur. 23-go Czerwca 1784 r. w Pukarzowie, dziedzica Grabowa, w powiecie ostrołęckim, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., ożenionego 1817 r. w Nowej wsi, z Katarzyną Grabowską, z której córka Anna Aniela, ur. 1819 r., zamężna Fonrobert i syn Antoni Wincenty, ur. w Grabowie 15-go Grudnia 1825 r. (metr. w Ostrołęce), wylegitymowani ze szlachectwa wraz z matką 1844 r. w Królestwie (z Teki B. Rummla).

Jan, drugi syn Mikołaja, starosty radomskiego (Zap. Lub. 47 f. 62), kasztelan czechowski 1673 r., ożeniony z Zuzanną Tomicką, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana III-go. Nie żył już 1682 r., w którym jego syn, także Jan, zeznaje akta w grodzie lubelskim (Zap. Lub. 56 f. 262 i 60 f. 145). Jan, kasztelanic czechowski, właściciel Abramowic i Woli, pod Lublinem, z podstolego sandomierskiego, kasztelan zawichostski 1700 r., zeznał 1689 r. zapis na rzecz pierwszej swojej żony, Franciszki Korniaktówny z Białoboków. Drugiej swej żonie, Annie z Leszczyńskich, zapisał 1708 r. cały majątek (DW. 57 f. 648 i Perp. Czers. 17 f. 70). On to założył Gniewoszów 1693 r., na gruntach wsi Oleksowa. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Aleksandra Szembeka.

Maciej (Mikołaj?), dworzanin królewski, właściciel Klonowa 1557 r. (M. 89 f. 426). Anna, żona Rafała Cybulskiego, kuchmistrza koronnego 1566 r. (M. 101 f. 30). Andrzej, wojski radomski 1579 r., a sandomierski 1586 r. Jan nabył od ciotki swej z Kochanowskich Całowańskiej plac pod Radomiem 1620 r. (Perp. Czers. 6 f. 139). Krzysztof, syn Jana, dziedzic Pawłowa i Woli, żyjący 1654 r., z Anny z Uruska (ma być Uhrowiecka), pozostawił syna Jana Kazimierza, właściciela Pawłowa, miecznika 1679 r., łowczego 1680 r., następnie z chorążego 1690 r. podkomorzego sandomierskiego. W tym ostatnim roku był marszałkiem Trybunału koronnego (Zap. Lub. 61 f. 1301; 66 f. 91, 441 i 776). Wdowa po nim, Teresa z Zimnejwody Glińska, ustąpiła 1701 r. całej części swych dóbr Dembicy

z przyległościami córce swej Helenie, żonie Antoniego Morsztyna (A. Krak.). Wojciech wspólnie z żoną, Zofią z Grabowskich, posiadał 1631 r. Bukówno, ze starostwa olsztyńskiego (M. 178 f. 330). Albrecht, wojski piotrkowski (sic), miał córkę Ewę Annę, żonę 1-o v. Mikołaja Wielogłowskiego 1654 r., 2-o v. Stefana Męcińskiego 1671 r. (A. Krak.). N., wdowa po Mateuszu Przerembskim 1651 roku.

Ksiądz Gabryel, sekretarz królewski i Jan, chorąży lubelski, pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Jan, chorąży podolski 1651 r., brat jego Mikołaj odstąpił mu w tymże roku łan ziemi w Abramowicach (Zap. Lub. 43 f. 102 i 113).

Krzysztof, podstoli rożański 1667 r. Andrzej, pokojowy królowej, zwolniony od pospolitego ruszenia 1651 r. (DW. 51 f. 1376).

Konstanty, Cypryjan i Katarzyna, żona Pawła Osowieńskiego, dzieci Jana, sprzedali Niegów Grzybowskiemu 1665 r. (DW. 55 f. 468 i M. 203 f. 503). Wojciech Michał, syn Konstantego, sprzedał poddanego Mystkowskiemu 1696 r., a Stefan Stanisław, syn Cypryjana, zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyanną z Łuszczewskich (DW. 59 f. 748 i 57 f. 939).

Stefan został podstolim bielskim 1694 r., który to urząd, po śmierci jego, otrzymał 1724 r. syn jego Aleksander. Ten ostatni otrzymał 1724 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 20). Konstancya, córka Stefana, za Wojciechem Roszkowskim. Oprócz Franciszka, podczaszego liwskiego, Jan, Kazimierz, Stefan i Wojciech, pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

Teresa, 1-o v. żona Adryjana Rościszewskiego, cześnika bracławskiego, 1662 r., 2-o v. Kaspra Konstantego Trzebińskiego, 3-o v. Aleksandra Przyłuskiego 1676 r. (Perp. Czers. 12 f. 262; 13 f. 493 i 504). Stefan, cześnik czerniechowski 1717 r. N., z pisarza grodzkiego nowokorczyńskiego, miecznik wiślicki 1736 r. Był następnie sędzią grodzkim nowokorczyńskim. Tadeusz, regent grodzki sanocki 1764 r., cześnik smoleński 1766 r. (Zs. Sanockie). Michał, vicesgerent stężycki 1790 r. Michał, sędzia ziemiański 1807 r., a sędzia pokoju pułtuski 1809 r.

W województwie kaliskiem Piotr, podwojewodzy kaliski 1618 r. Franciszek pisał się z temże województwem, na ekecyę Stanisława Augusta.

Paweł, stolnik czerniechowski 1760 r., właściciel Mystkowic, w ziemi nurskiej, miał dwóch synów: Antoniego i Pawła. Antoni, żonaty z Wiktoryą z Wiktorów, pozostawił synów: Ignacego, Józefa i Jana Nepomucena, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 — 1838 r. Paweł, z Felicyanny z Dąbrowskich, miał syna Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa 1837 r.

Franciszek, syn Adama, obrał za opiekuna Gumowskiego 1665 r. (DW. 53 f. 750). W 1690 r. był podczaszym liwskim, w którym syn jego Kazimierz, zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Duninów Głuszyńskich. Kazimierz był podwojewodzym nurskim 1713 r. Córka jego, Róża Franciszka, za Wojciechem Gniazdowskim, miecznikiem łomżyńskim, wdowa 1713 roku (DW. 57 f. 948 i 62 f. 302).

Melchior, drugi syn Franciszka, podczaszego liwskiego, urodzony z Elżbiety Rybieńskiej, miecznik sanocki 1703 r., z Anny Wisłockiej, zostawił synów: Adama, który w 1714 r. sprzedał część swoją na Mystkowicach Pudłowskiemu (DW. 62 f. 532), Jana, nazywanego podczaszym nurskim 1768 r., dziedzica Wydrnej, oże-

nionego z Zofią Grodzicką, którego synowie: Stanisław, członek Stanów galicyjskich i Adam, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Stanisław, dziedzic Nowosielec, z Teofili Kretowiczównej, pozostawił córkę Teklę i synów: Piotra, Józefa i Feliksa. Z nich Piotr, ożeniony z Joanną Borkowską, córką Jakóba i Magdaleny ze Strzałkowskich, miał córkę Magdalenę i trzech synów: Wiktora, Patrycego i Aleksandra.

Wiktor, członek Stanów galicyjskich 1834 r., z Łucyi Ostaszewskiej, miał pięciu synów: Edwarda, szambelana cesarsko-austryjackiego i posła do rady państwa w Wiedniu 1873 r., Jana Nepomucena, Zygmunta, szambelana cesarsko-austryjackiego i generał - majora, Władysława, szambelana cesarsko-austryjackiego i Feliksa, właściciela Tokarni, w pow. sanockim, ożenionego z Izydorą z Gniewoszów.

Patrycy Józef, drugi syn Piotra, członek Stanów galicyjskich 1844 r., właściciel Grabownicy, żonaty z Anielą z Ostaszewskich, miał z niej córki: Maryę, damę krzyża gwiaździstego, 1-o v. za Wacławem hr. Lazanskym, 2-o v. za Eugeniuszem v. Philippsberg i Antoninę, za Julianem Kamińskim i synów: *Franciszka* Wawrzyńca Romana i Aleksandra Konstantego. Franciszek, właściciel Grabownicy, żonaty z Grotowską.

Aleksander Izydor, trzeci syn Piotra, członek Stanów galicyjskich 1844 r., właściciel Trzcianiec i Rostoki, żonaty z Karoliną z Ostaszewskich, pozostawił synów: Antoniego, żonatego z Kakowską, zmarłego w Żałużu pod Rohatynem 1903 r., Stanisława, właściciela Trzcianiec i Rostoki, viceprezesa Tow. Kr. Ziem. i Hipolita *Włodzimierza*, szambelana cesarsko - austryjac posła do Rady Państwa w Wiedniu właściciela Złotego Potoka, ożenionego z Krzeczunowiczówną, którego synowie: Aleksander i Włodzimierz, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1897 r., oraz córki: Izydorę, za Feliksem Gniewoszem, Zofię, za Tadeuszem Cybulskim i Julię. Władysława, córka Stanisława, viceprezesa Towarz. Kred. Ziem. w Galicyi, poślubiła 1900 r. we Lwowie Wiktora Żurowskiego.

GNIEWSZYŃSCY z Gniewszyna, w powiecie przemyskim (dziś Gniewczyno). Jakób z Gniewszyna, syn Wojciecha, występuje 1442 r. w obronie wdowy po swym stryju, Andrzeju Czertkowiczu, Barbary z Romanowskich, 2-o v. Daszkowej z Koniuch, 3-o v. Ściborowej z Wasiczyny, oprawnej pani na Koniuszkach, którą pozwał Hryćko, wojewoda podolski, o Koniuszki. Jakób Krupka z Gniewszyna 1490 r. we Lwowie. Stanisław Gniewszyński, wikary katedralny przemyski 1480 r. (AGZ. XIII i XV).

Herb Trach.

GNIŃSCY h. TRACH z Gnina, w powiecie kościańskim. Hanko Rzeczyca z Gnina, żona jego Jadwiga i syn Jan, pozwani 1397 r. przed sąd w Kościanie, o sołtystwo w Gninie, przez Jannę, wdowę Jana niegdy z Gnina i syna jej Adama z Pniew i Małgorzatę i syna jej Marcina z Pniew. Ciż Hanko i syn jego Jan, Rzeczycowie, procesują się z Wincentym Kujawką z Gnina 1395 i 1398 (Leksz.).

Piotr Gniński, właściciel Żelezina, nabył 1512 r. Kowalewo, w powiecie kościańskim, (M. 26 f. 135). Kasper i Ja-

kób, właściciele części Gnina 1580 r. (Paw.). Jan Gniński, żonaty z Anną Kubacką, miał synów: Jana, Jakóba i Stanisława. Jan, kanonik poznański 1574 r., kustosz poznański 1586 r., umarł 1616 r., pochowany w Poznaniu przez brata Stanisława. Maciej świadczy 1574 r., a Stanisław 1583 r. przy wywodach szlachectwa kanoników poznańskich. Dorota, żona Macieja z Dembna Kokalewskiego 1586 r. (Akta Kap. Pozn.; Pis. Dz. Pol. IX; Star. Mon.). Jakób, żonaty z Barbarą Dziembowską, urodzoną z Kręskiej, miał synów: Wojciecha, sekretarza królewskiego 1620 r., kantora gnieźnieńskiego, kanonika poznańskiego i kujawskiego, zmarłego 1651 r. (Kor.) i drugiego N., po którym szedł syn Jan. Wystawił on stryjowi swemu Wojciechowi pomnik w katedrze poznańskiej. Bratem tym był pewnie Stanisław, wojownik z czasów Zygmunta III-go, żonaty z Zofią z Wielowsi Cielecką, podsędkówną poznańską 1629 r. (Rez. Pozn. 1 f. 360), zmarły 1647 r., pochowany w Gninie (Łuk.). Córka jego N. za Janem Proskim. Synów miał kilku. Z nich:

Jan, jeździł z poselstwem Władysława IV-go do Paryża, po Maryę Gonzagę. W 1647 r. był już starostą gnieźnieńskim. W roku tym przyznane zostało dożywocie na tem starostwie żonie jego, Dorocie z Jaskólskich (M. 189 f. 623). W 1659 r. podkomorzy pomorski, 1660 r. starosta nakielski, 1661 r i regent kancelaryi mniejszej koronnej, 1667 r. i podskarbi nadworny koronny, 1668 r. wojewoda chełmiński i starosta kowalewski, w końcu 1680 r. wojewoda malborski. W 1667 r. otrzymał starostwo grodeckie, a 1668 r. jest i starostą radzyńskim. Poseł na sejmy, trzy razy był deputatem Trybunału radomskiego, którego był marszałkiem 1658 r. Dwa razy marszałek koła poselskiego 1659 i 1664 r. Liczne sprawował poselstwa, z których ważniejsze w 1677 r. do Konstantynopola, a w roku następnym do Moskwy. Dwie elekcye podpisał: Jana Kazimierza z województwem poznańskiem, a Jana III-go z województwem chełmińskiem. Starostwo nakielskie odstąpił 1668 r. szwagrowi swemu, Janowi Proskiemu, któremu też sprzedał Karczewo 1680 r. (M. 207 f. 320 i DW. 55 f. 1255). W 1668 r. odstąpił starostwo gnieźnieńskie Dąbskiemu, na wykupienie którego z rąk jego, otrzymał konsens królewski 1670 r. i rzeczywiście wykupił (Sig. 11 f. 115 i 120). Zostawszy wojewodą malborskim, przestał być starostą kowalewskim, a został kirszporgskim. Po stracie żony, wstąpił do stanu duchownego i 1681 r. został podkanclerzem koronnym. Umarł w 1685 r. (M. 215 f. 315). Synów jego trzech: Chryzostom, Jan i Władysław. W 1680 r. odstąpił starostwo radzyńskie synowi Janowi, a grodeckie Władysławowi (M. 213 f. 264 i 268; 215 f. 315). Córka jego Anna, za Marcinem Zamoyskim, podskarbim koronnym, 1685 r. (Woł. IX f. 1167), a druga Konstancya, ksieni w Ołoboku.

Chryzostom, opat wągrowiecki, referendarz koronny 1676 r. i biskup kamieniecki 1687 r. Umarł w 1715 r.

Jan, syn Jana, starosta radzyński 1680 r., wojewoda czerniechowski 1683 roku, wojewoda bracławski 1685 r., w końcu wojewoda pomorski i starosta skarszewski 1694 r. Umarł w 1703 r., nie pozostawiwszy z żony, Teresy z Potockich, potomstwa. W 1688 r. musiał zamienić z bratem Władysławem starostwo radzyńskie na grodeckie, gdyż radzyńskie otrzymuje Władysław wspólnie z żoną tegoż roku, a Jana spotykam starostą grodeckim od 1690 r. W 1702 r. otrzymał Jan wójtostwo w Rodatyczach (AGZ. X. 6425).

Niesiecki, Bartoszewicz i inni wspominają, że Jan Gniński, wojewoda chełmiński, późniejszy podkanclerzy, wziął w 500,000 fl. starostwa: knyszyńskie i goniądzkie, które miał mieć sobie nadane, aż do ósmego pokolenia. W żadnym akcie ów Jan nie brał tytułu starosty knyszyńskiego i goniądzkiego, a dopiero syn jego Jan, po raz pierwszy w 1690 r., z tytułem starosty knyszyńskiego występuje (DW. 57 f. 805).

Władysław, brat jego, starosta grodecki 1680 r., a wskutek zamiany z bratem starosta radzyński od 1688 r., żonaty z Maryanną Szydłowską (Sig. 14), pozostawił córkę Konstancyę, żonę Piotra Czapskiego. Władysław, niewiadomo z jakiego tytułu, podpisał się starostą radzyńskim, na elekcyi Jana III-go.

Wojciech Gniński i żona jego, Dorota z Sobańskich, otrzymali starostwo osieckie 1603 r. (M. 148 f. 114). Jan, biskup eneński, sufragan i archidyakon poznański, administrator opactwa w Lubiniu, umarł 1626 r. Pochowany w Lubiniu (Łuk.). Samuel, żonaty z Anną Mokronowską, umarł 1646 r., pochowany w Gninie (Łuk.). Kazimierz pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, chorąży roty pancernej, został podczaszym trembowelskim 1665 r. Ignacy Bernard, archidjakon sremski 1670 r., opat koronowski (byszewski) 1686 r. Samuel Jan, opat koronowski, umarł 1738 r.

GNOIŃSCY dawniej zwykle GNOJEŃSCY h. GRZYMAŁA z Gnojna, w powiecie wiślickim, niedaleko którego leży i wieś Grzymała, Szczaworyż, Skotniki, Lubania i inne dziedzictwa Grzymalitów. Przecław z Gnojna 1246 r. (KDM.). Mikołaj, kanonik krakowski 1351 r. Niczek 1374 r. w Krakowie. Pełka z Gnojna, wielkorządzca krakowski w latach 1386, 1388 i 1391, burgrabia krakowski 1392 r.; w 1389 r. ręczył biskupowi krakowskiemu za swych synowców (nepotes), dziedziców Szczaworyża. Synami jego prawdopodobnie byli: Żegota, ksiądz Zbigniew, Pełka i Adam z Gnojna 1399 i 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII).

Zbigniew, proboszcz wiślicki i kanonik krakowski w latach 1398 — 1400, a Żegota, burgrabia krakowski. Mikołaj podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Piotr, podkoniuszy bocheński 1447 r. (M. 10 f. 12). Mikołaj, syn Piotra, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim, a Jan, syn Stanisława, 1445 r. i Mikołaj i Maciej, synowie Stanisława, 1473 r. Maciej, pleban z Leszcz 1465 r. Mikołaj Gnojeński, dziedzic Dobrowa, w drugiej połowie XV-go wieku.

GNOIŃSCY dawniej zwykle GNOJEŃSCY h. ŁODZIA z Gnojna, w powiecie wiślickim, tego samego co Grzymalici. Sandek Gnojeński procesuje się 1402 r. o przyganę z Januszowskim. Jan z Gnojna h. Łodzia zaświadczył 1438 roku w Krakowie szlachectwo Grzymality (St. Pr. P. P. VII). Jan Gnojeński, właściciel Chechłówka pod Gnojnem, w drugiej połowie XV-go wieku, a Przecław Woyszyk h. Łodzia, dziedzic Gnojna i Glinek (Dług.).

GNOIŃSCY v. GNOJEŃSCY h. TRĄBY. Stanisław Janusz Gnojeński, wspólnie z Jordanami, przyjął do herbu swego Trąby 1539 roku nobilitowanego w tymże roku Jerzego, wójta z Warszyc (M. 58 f, 183).

GNOIŃSCY dawniej zwykle GNOJEŃSCY czasem GNOJNICCY herbu WARNIA, z Gnojnika, w powiecie sandeckim. Marek z Gnojnika, 1382 r. kano-

nik, 1389 r. kantor katedralny krakowski. Przecław, syn Stefana z Pstroszyc, 1362 r. dziedzic Pstronga z Wolą, Lgoty, Stanisławic etc., z żony Piechny, zaślubionej 2-o v. już 1385 r. Ottonowi z Tworkowej, pozostawił dzieci: Przecława, Klemensa i Elżbietę.

Przecław, w imieniu swojem i rodzeństwa, sprzedał 1400 r. całą część Pstroszyc za 800 grzyw. proboszczowi miechowskiemu. Piszą się oni jeszcze dłuższy czas Pstroskimi i z Pstroszyc, ale z czasem stale Przecław pisał się z Gnojnika, a Klemens z Gnojnika i Turzy i dali początek Gnojeńskim i Turskim. Obaj bracia kilka razy świadczą przy wywodach szlachectwa różnych osób w Krakowie, w latach 1413 do 1428. Synowie Przecława z Gnojnika: Zbigniew 1442 r., a Mikołaj 1445 r., syn zaś Klemensa z Turzy Mikołaj, 1443 r. na uniwersytecie w Krakowie. Obaj Mikołajowie smutnej doszli sławy. Bojąc się kary za jakieś wielkie zbrodnie uciekli do Rzymu, gdzie sobie wyrobili prowizye apostolskie, jeden na scholasteryę, a drugi na kanonikat w katedrze krakowskiej, wakujące po śmierci Jana ze Lgoty 1452 r. i pozwali do Rzymu tych, którzy już w Krakowie te godności otrzymali. Mimo listów króla i kardynała Oleśnickiego, sprawę w pierwszej instancyi wygrali (Cod. Ep. XV). Ufni widocznie w ten wyrok, wrócili do Krakowa, ale tu czy za dawne sprawki, czy za nowe, ścięci zostali przez Magistrat krakowski 1456 r.

Herb Warnia.

Klemens, łożniczy krakowski 1450 r. Jan, syn Klemensa, 1465 r., a Piotr, syn Jana, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim.

Piotr Pstrucha Gnojeński nabył 1466 r., a 1468 roku sprzedał Przecławice za 980 grzywien. Mikołaj, ochmistrz królowej Zofii 1442 r. (AGZ. XI).

Jan i Mikołaj Gnojniccy, właściciele Gnojnika, a Piotr Gnojnicki v. Gnojeński — Probołowic, w powiecie wiślickim, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Mikołaj 1494 roku w Proszowicach. Jakób Lubomirski, syn Doroty, siostrzeniec Jana z Gnojnika 1494 roku (KKKr.; St. Pr. P. P. VII, VIII; Helc. II).

Mikołaj, właściciel Wielkiego Piasku i Zagajowa 1507 r., sprzedał w 1517 roku Żegocin Hinkowi i zabezpieczył posag żonie, Barbarze z Biechowskich (Paw. i Zs. Wiśl. I f. 727 i 729). Syn jego Stanisław procesuje się 1519 r. z Norbertankami Zwierzynieckiemi (St. Pr. P. P. VI. 177). Tenże Stanisław, właściciel Wielkiego Piasku, Przecław, dworzanin królewski, Stanisław z Probołowic i Jakób, bracia Gnojeńscy, przyjęli do herbu swego Bartłomieja Remera 1543 r. (M. 65 f. 119). Jakób podpisał 1556 r. list do Kalwina, wysłany ze zjazdu w Pinczowie.

Jan, prawdopodobnie syn Stanisława, bo właściciel Wielkiego Piasku 1583 roku, żonaty z Zofią Filipowską, pozostawił synów: Jakóba, Jana, Piotra i Krzysztofa, oraz córki: Dorotę, Barbarę Zofię i Katarzynę, dziedziczących na Wielkim Piasku (M. 127 f. 299; Wyr. Lub. 33 f. 980 i 1009; 79 f. 21; 75 f. 734 i 78 f. 613; Zap. Lub. 5 f. 165).

Jakób zabity został przed 1598 r. Krzysztof, żonaty z Katarzyną Wielogłowską 1604 r. (M. 149 f. 311). Jan, żonaty 1-o v. z Agnieszką Gruszczyńską,

córką Piotra, a 2-o v. 1630 r. z Elżbietą z Borkowic Borkowską (Zap. Lub. 24 f. 152 i 28 f. 234; Obl. Gr. Krak. 37 f. 2191; Gr. Krak. 172 f. 892; 207 f. 1028), w 1619 r. podsędek, 1637 r. sędzia ziemski sandomierski. Umarł 1649 r. Synowie jego: Piotr i Andrzej, oraz córki: Katarzyna, żona Andrzeja Firleja, starosty śmidyńskiego 1654 r. i Zofia, żona Stanisława Pszonki. Piotr kwitował Radziwiłłów 1665 r. (Ibid. 33 f. 759; 44 f. 263 i 49 f. 113). Andrzej, rotmistrz królewski, wspólnie z siostrą Katarzyną, ustanowieni kuratorami jej męża 1654 r. Tenże Andrzej, jako brat zmarłej Zofii Pszonczyny, procesował się z Oliwińskim i Małuszyńskim 1661 r. (Woł. VII C f. 58).

Andrzej, żonaty 1-o v. z Elżbietą z Rososzy, 2-o v. z Aleksandrą z Orzechowskich, która 1654 r. sprzedała część swoją na Czernidłach, Oborach, Borkach i Cieciszewie braciom swoim: Pawłowi i Mikołajowi, oraz Fredrze (Perp. Czers. 11 f. 162 i 657; M. 197 f. 52; Sig. 3 f. 48), pozostawił z pierwszej żony synów: Mikołaja, Karola i Marka, oraz córki: Teresę i Zofię, którzy wspólnie ze stryjem swoim Piotrem, pozywali Radziwiłłów 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 639). Z drugiej żony—Orzechowskiej, syn Jan (Ibid 46 f. 674). Mikołaj, stolnik sanocki, z żony Izabelli Woroniczównej, zostawił syna Aloizego—Jezuitę 1738 r. (Gr. Włodz.).

Lambert wziął 1537 roku w zastaw Nowosielce od Tarnowskiego hetmana. Leonard, rotmistrz królewski 1524 roku, zginął 1526 roku pod Mochaczem. Wdowa po nim Katarzyna Nowosielska 1532 roku. Córka ich Katarzyna, żona Jakóba Izdbieńskiego, alias Rusieckiego, kwituje 1535 roku Szaniawskiego z 200 grzywien z Nastaszyna, Nowego Sioła i Tuczemp (M. 38 f. 33; Proch.; Pis. Dz. Pol. IX). Krzysztof, dziedzic Kurozwęk 1547 r. (M. 73 f. 378). Andrzej, burgrabia krakowski 1539 r., starosta nowokorczyński 1544 r. i żarnowiecki 1549 r., dziedzic Soboszowa 1552 r., umarł w 1570 r. Jan, podstarości żarnowiecki 1567 r. (M. 101 f. 134).

Przecław, poseł krakowski 1506 r., starosta nowokorczyński 1507 r., nabył Dembiany od Kiełczewskich 1510 r. Jan, Stanisław, Andrzej, Przecław, Piotr, Mikołaj i Krzysztof z Probołowic, synowie Przecława, nabyli 1518 r. prawa do Zwoli od Dembińskiej. Anna Patkowska, córka Przecława (Wyr. Lub. 8 f. 429; Coll. Crac. 24 f. 486 i M. 77 f. 3 i 101 f. 96). Andrzej, syn Krzysztofa i Katarzyny z Budziszewskich, 1580 r. (M. 125 f. 80).

Olbracht, syn Andrzeja, kwitował Silnickiego 1623 r. Zasłużony wojak, otrzymał 1628 r. Jezierzany i Barż, w województwie podolskiem, w dożywocie. Sędzia wojsk koronnych, pozostawił synów: Piotra i Stanisława, oraz córkę Annę, którzy obierali plenipotentów w Lublinie 1638 r. (Zap. Lub. 27 f. 649 i 36 f. 715; M. 176 f. 203). Czy nie tego to Piotra, syna Olbrachta, dzielnego wojownika, biorącego udział we wszystkich walkach z Turkami, Tatarami i Szwedami, poległego w walce z kozakami, opisał nam Starowolski pomnik z kościoła w Chmielniku.

Piotr, syn Przecława, burgrabia krakowski do 1565 r., podkomorzy mielnicki 1578 r., żonaty z Zofią z Leśniowolskich, wdową po Aleksandrze Hińczy, umarł 1580 r. (M. 122 f. 47 i 121 f. 216; Zs. Gr. Czers. 48 A f. 5).

Jan, właściciel Siedliszowic, w powiecie wiślickim, 1508 r. (Paw.). Stanisław, podstarości nowokorczyński 1569 r. Syn jego Jan, właściciel Linowa, w po-

wiecie sandomierskim i Siekluki, w pilźnieńskim, w 1578 r. (Paw.), żonaty 1582 roku z Krystyną z Dembian, sędzianką ziemską krakowską, miał synów: Adama i Andrzeja 1598 r. (Gr. Krak. 123 f. 1330 — 1332; Wyr. Lub. 75 f. 567). Wdowa po Adamie, Anna N., 2-o v. Abramowa Śmigielska, sprzedała 1586 r. zastawną posesyę Strzeszkowic i Piskorzowic Maciejowskiemu (Zs. Krak. 54 f. 613). Stanisław, właściciel Probołowic, a Krzysztof—Stradowa, w powiecie wiślickim, 1579 r. (Paw.). Regina, córka Szczęsnego, za Pępowskim 1599 r. (Wyr. Lub. 79 f. 21). Zbożny żonaty z Jadwigą z Okuniów 1599 r. (Ibid. 81 f. 263). Małgorzata za Piotrem Kruszewskim 1622 r. (Perp. Czers. 6 f. 490).

Krzysztof, ożeniony z ks. Zofią Szujską 1580 r. (Kniaź.). O nim to pewnie pisze Orzelski: Gnoiński, mańkut, Polak, ożeniony z bogatą Litwinką, głosuje 1574 roku na elekcyi z Litwinami. Szymon 1609 r. w Chełmie (Akta XXIII). Eudoksya, wdowa po Marku Borejce, 1595 r. (Woł. I f. 204). Jan, deputat na Trybunał z powiatu grodzieńskiego 1627 r. (Akta XIII). Aleksandra za Piotrem Zaniewskim, a Krystyna za Jakóbem Mokosiejem Szybińskim przed 1680 r. (Woł. IX f. 115). Aleksander, podczaszy czerniechowski 1692 r.

Stanisław Zygmunt, miecznik nurski 1702 r., posesor Królówki i Lipnicy 1704 r. W 1712 r. dzierżawi Lipnicę wraz z Adamem (Gr. Krak. 136 A f. 1400). Teresa za Gabryelem Włodkiem 1704 roku (Gr. Kamien.). Łukasz, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Aniela, córka Ignacego i Maryi z Rostkowskich, ur. 1788 r. (metr. w Drzewicy). Rupert 1806 r. w opoczyńskiem. Jacenty, kapitan b. wojsk polskich 1824 r.

Wątpliwem jest, aby Jan Szaban Gnojeński, burgrabia włodzimierski 1606 roku, jak również Semen Mitkowicz Gnojeński, właściciel dóbr Gnojeńskich, w powiecie słonimskim 1570 r. (Akta XXII), do domu tego należeli.

Świętosław, regent ziemski sieradzki, pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Z Konstancyi Walewskiej, synowie jego: Józef i Julian. Juliana, z żony Brygidy Duninówny, syn Roch Marcin, ur. 1807 r., oficer b. wojsk polskich, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. Umarł w Leźniczce pod Łęczycą 1897 r. (DW. 98 f. 172 i Akta b. Her.).

Jan, stolnik bracławski 1772 r., żonaty z Jadwigą Tarnowską, pozostawił syna Fabiana, po którym syn Andrzej, dziedzic dóbr Stoczki, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r., a syn jego Ferdynand, urodzony z Maryanny Leszczyńskiej, 1854 r. (Akta b. Her.).

Potomkowie Jana, sędziego ziemskiego sandomierskiego, po synie jego Zygmuncie, mianowicie: Michał, syn Teodora i Urszuli z Woźnickich, a Antoni, Roch Napoleon i Józef, synowie Franciszka i Elżbiety z Wiszniewskich, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1847 r. (Akta b. Her.).

Aleksander z synami: Leonem i Bolesławem i Stanisław, synowie Stanisława, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1840 r.

Leonia, córka Leona i Heleny z Maciejowskich, zaślubiona 14-go Lutego 1897 r. w Wilnie, Włodzimierzowi Kozakowskiemu.

GNOIŃSCY z Gnojna, w powiecie szreńskim. Thargeni (sic) z Gnojna, ograbiony przez Krzyżaków na 200 kóp groszy pragskich 1411 r. (Lites.). Jan,

dziekan kruszwicki 1378 r. Józef Gnoiński, podstoli płocki 1563 r. Feliks i Mikołaj Gnoińscy, dziedzice części Potrykoz, Podkrojewa i Borowego, w powiecie szreńskim 1578 r. (Paw.). Feliks v. Szczęsny procesuje 1575 r. Zielińskiego o długi (A. Szreńskie).

GNOIŃSCY z Gnojna, w powiecie sochaczewskim. Walenty Gnoiński, Andrzej i Stanisław Głowni, Wojciech Strożek, Mikołaj Klekotek, Feliks, Filip, Andrzej Lenartowicz, Maciej Golankowicz, Stanisław, Andrzej i Jan Golankowie, dziedzice Gnojna 1579 roku (Paw.). Filip Gnoiński i żona jego Anna, sprzedali 1526 roku część Drzewic w sochaczewskiem za 300 kóp groszy Wolskiemu Arch. Sang.).

z GNOJNA, w powiecie inowrocławskim, Jan, skarbnik inowrocławski 1485 r., a chorąży bydgoski 1486 r. Patrz *Karnkowscy*.

GNOJNICCY w W. Ks. Litewskiem, mają być h. *Drogomir*. Mikołaj, podstarości grodzieński 1593 r. Jerzy Rabiey Gnojnicki podpisał z województwem trockiem, elekcyę króla Michała. Krystyna z ks. Łukomskich, wdowa po Józefie Rabieju Gnojnickim i synowie jej: Mateusz, Olbrycht i Ostafi, pozwani przez Ogińskich o grabież Widz i Uli 1671 roku (Ist. Jur. Mat.). Wojciech Gnojnicki, horodniczy smoleński, żonaty 1689 r. z Anną z Szuszkiewiczów (Sap. II f. 175).

GNOJSKI Piotr, skarbnik wołkowyski, pisał się z województwem mścisławskiem, na elekcyę Jana III-go.

GNUSZYŃSCY z Gnuszyna, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają często o Stanisławie Gnuszyńskim z Gnuszyna, dziedzicu Kolna, zwanym też Koleńskim (Leksz.). Mikołaj, syn Wyszka, 1450 roku, Jakób, syn Wojciecha, 1457 roku, a Andrzej, syn Stefana, 1487 r., na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj i Wojciech, dziedzice części Kwilcza 1580 roku (Paw.).

GNUTEK, wojski płocki 1445 r.

GOBIATTOWIE w W. Ks. Litewskiem. Jakób Józef Chryzostomowicz Gobiatta, ziemianin powiatu grodzieńskiego, z żoną Halszką Jakóbówną Sterembersówną Turnowską, sprzedał 1639 r. dobra Babinicze, w witebskiem, Koszczycom (Ist. Jur. Mat. XXVI). Jadwiga, żona Macieja Olsztyńskiego, komornika królewskiego 1666 roku (Sap. III f. 50). Jan Gobiatto, chorąży wojsk litewskich 1778 roku, piwniczy żmudzki 1780 roku. Józef Gobiatto, porucznik korszewski 1786 roku (Kal.).

GOBRZYDOWSCY. Sprawę Jana Gobrzydowskiego poleca król staroście lwowskiemu 1634 r. (AGZ. X. 3819). Wojciech legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

[GOCAN Jan, kapitan wojsk koronnych, otrzymał 1768 r. od Bielińskiego prawem emfiteutycznem plac, zwany Dziechcinowski (Perp. Czers. 34 f. 46).]

z GOCKOWA h. ROGALA Maciej i Jan świadczyli 1420 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Falisława z Glazowa, (prawdopodobnie są oni nie *de Goczkowo*, ale *de Goczłowo* (St. Pr. P. P. VII. 1581).

GOCKOWSCY h. PRAWDZIC z Goćkowy, w powiecie człuchowskim. Krzysztof Gockowski z województwem malborskiem, Ignacy z województwem kaliskiem, a Wojciech z województwem poznańskiem, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza.

Jan na Gockowach Gockowski, poseł powiatu człuchowskiego, podpisał konfedercyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422). Na sejmie 1775 roku wyznaczoną została komisya, do rozsądzenia sprawy Kurnatowskich z Karskim i Józefem Gockowskim (V. L.). N. Goczkowski, burgrabia kcyński 1777 roku.

Walenty, właściciel dóbr Żałe, w województwie płockiem, 1754 r., miał syna Wojciecha, żonatego z Eufemią Nałęczówną, z której synowie: Franciszek, Sylwester, Marcelli, Ludwik, Jan i Wit Antoni, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1837—1848 (Akta b. Her.).

GOCŁOWSCY h. SULIMA z Gocłów, w ziemi nurskiej. Stanisław i Jan Gocłowscy, właściciele Gocłów 1578 r. Paweł, Piotr i Stanisław, współdziedzice Gocłów, Damjanów, Chrzanowa i Skarzyn 1578 r. (Paw.). Mateusz Gocłowski, syn Jana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Trybunale piotrkowskim 1637 r. Świadkowie jego: Jan Gocłowski, syn Stanisława z Gocłów, parafii czerwińskiej, i Załęscy, jednego domu z Gocłowskimi, zeznali, że pochodzi z ich rodu, jest h. *Sulima* i że pradziad jego, właściciel Załęza, w ziemi rożańskiej, sprzedał tę majętność pradziadowi świadków Załęskich (DW. 49 f. 989). Tomasz, podsędek nurski 1649 r., następnie sędzia ziemski, podpisał z tym tytułem obiór Jana III-go. Dwóch Wawrzyńców, dwóch Andrzejów, dwóch Tomaszów, Wojciech, Paweł, Felicyan, Kazimierz, Jan, Walenty i Wincenty, pisało się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go.

Jedni z nich przenieśli się do województwa poznańskiego, skąd Jakób Piotr z Gocłów Gocłowski, syn Kaliksta, pisarz grodzki poznański, podpisał elekcyę Jana III-go. W 1677 r. był on marszałkiem Trybunału lubelskiego (Zap. Lub. 56 f. 106). W 1680 r. został kasztelanem przemenckim. Ożeniony z Elżbietą Mycielską, skarbniczanką poznańską, zeznał z nią zapis dożywocia 1665 r. Zmarł bezdzietny (Res. Cast. Posn. f. 818). Patrz *Goczłowscy*.

GOCŁOWSCY z Gocłowa, w powiecie wyszogrodzkim. Andrzej, syn Stanisława z Goczłowa, 1420 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej Gocłowski, zwany *Deska*, z Gocłowa, w ziemi wyszogrodzkiej, przyznaje sumę Dziedzickiemu 1541 r. (Gr. Płoc. 7 f. 6). Jan pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Maryanna z Ładów Janowa Gotsławska (sic) sprzedała 1793 roku części wsi Łady Ostaszewskiemu (DW. 109 f. 288 i 289).

GOCZAŁKOWSCY h. NOWINA z Goczałkowa, w powiecie gnieźnieńskim. Bogusz z Goczałkowa świadczy w Pyzdrach 1395 r., a Stachna z Goczałkowa procesuje 1399 r. Alberta z Goczałkowa, o część tego majątku (Leksz.). Tomasz Goczałkowski, syn Mikołaja, kanonik gnieźnieński 1494 r. i poznański 1498 r. (Kor.). Tenże kanonik, ale Goczałek, z ojcowizny swej w Goczałkowie, wyprawił 1498 r. konnego na wojnę turecką (St. Pr. P. P. VII. 527). Jan Goczałkowski, współwłaściciel Goczałkowa 1580 r. (Paw.).

GOCZAŁKOWSCY h. PORAJ czy nie z Goczałkowic, w powiecie sandomierskim. Na sejmie 1775 roku obraną została komisya, do wyznaczenia posagu z dóbr ojczystych i macierzystych Juliannie z Dębskich, żonie Stanisława Goczałkowskiego (V. L.). Tenże Stanisław, deputat na Trybunał koronny, został burgrabią krakowskim 1780 r. Udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim czchowskim 1782 r.

Synowie jego: Andrzej, ożeniony z bar. Franciszką Puszetówną, którego synowie: Józef i Ksawery, przeszli z wojska austryjackiego do polskiego i emigrowali do Francyi.

Adam, drugi syn Stanisława, ożeniony z Wiktoryą bar. Puszetówną, zmarł 1820 r. Syn jego Albert Stanisław, ur. 1809 r., ożenił się 1835 r. z Julią Lewiecką i legitymował się ze szlachectwa we Lwowie 1852 r. Drugi syn Adama Franciszek. Antoni 1820 r. w krakowskiem.

Hieronim Goczałkowski, syn Józefa i Faustyny z Badowskich, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Aniela Urszula, zamężna Lutostańska, dziedziczka Cząstkowa, w pyzdrskiem, zmarła 1862 roku.

GOCZANOWSCY h. ŚLEPOWRON z Goczanowa, w powiecie radziejowskim. Bartosz z Goczanowa, kasztelan konarski 1453 r. Jan, Piotr, Stanisław i Mikołaj, bracia, kwitowani 1481 r. Mikołaj i Maciej, synowie Piotra, 1491 r. Jan, syn Bartłomieja, pisze się z Siewierska 1491 r. Wincenty, Mikołaj i Stanisław, synowie Jana, 1493 r. Mikołaj, burgrabia kowalski 1494 r. Piotr Goczanowski z Żydowa i Otmianowa 1480 r. Jan i Mikołaj, bracia Goczanowscy z Boniewa 1480 r. (Gr. Brzes.).

Mikołaj Goczanowski, pisarz ziemski inowrocławski 1523 r. Jan, pisarz ziemski brzeski, umarł 1534 r. Mikołaj, miecznik inowrocławski, zabezpieczył 1530 r. posag żonie swej, Dorocie z Rybna (M. 44 f. 325). W 1532 i 1533 roku otrzymał ekspektatywy na wójstwo kruszwickie, na którym to urzędzie umarł 1540 r. Wojciech świadczy w Poznaniu 1553 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Wawrzyniec, Andrzej i Serafin, właściciele Goczanowa 1566 r. (Paw.). Katarzyna, córka Serafina, za N. Kotarskim 1596 r. Zofia za Balickim 1608 r. (Gr. Przed. 44 f. 260 i 261; 55 f. 173). Katarzyna, przeorysza Norbertanek w Czarnowąsie, zmarła 1583 r. Stefan, pleban w Wirzbnie, zmarł 1598 r. Elżbieta, Norbertanka w Płocku, zmarła 1603 r. Stanisław, kanonik płocki 1623 r. (M. 346 f. 33).

GOCZŁOWSCY h. ROLA z odmianą, ze wsi Goczły, w ziemi łomżyńskiej. Jan, książę Mazowiecki, wydał przywilej 1476 r. Borucie, synowi Rogali z Gocz-

łów. Bartłomiej Goczłowski, syn Stanisława, dziedzic na Goczłach 1596 roku, świadczy, że siostra rodzona jego ojca Anna, żona Jana Zaorskiego, matka wywodzącego się ze szlachectwa Marcina, używała herbu Rolicz, to jest półmiesiąca, z jednej strony dwie róże, z drugiej — krój (Mil. 118 i 127). Patrz *Goclówski.*

GODACZEWSCY h. GOZDAWA ze wsi Godacze, w powiecie zakroczymskim. Tomasz z Godaczów, pisarz ziemski łomżyński 1442 r. Jan, syn Marka, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Godaczewski, syn Stanisława, cedował sumy Firlejom 1623 r. (Zap. Lub. 27 f. 424). Jan, syn Bartłomieja, nabył część na Gośniewicach, w ziemi czerskiej, 1634 r. (Perp. Czers. 9 f. 151). Stanisław zabezpieczył posag żonie, Helenie z Łosowskich, 1627 r. (DW. 47 f. 1876). Jakób, komornik zakroczymski, podpisał elekcyę Władysława IV-go, a Jakób i Wojciech pisali się z ziemią zakroczymską, na obiór Augusta II-go. Józef, syn Stanisława i Konstancyi ze Słonczewskich, zeznał 1782 r. zapis dożywocia z żoną, Salomeą z Przedwojewskich, córką Pawła i Rozalii z Makomaskich (DW. 98 f. 777). Jan, sędzia grodzki włodzimierski 1628 r.

W W. Ks. Litewskiem: Bernat procesował Sapiehę 1534 r. (Sap. I f. 58). Krzysztof, dworzanin królewski 1546 r. (ML. 61). Tyburcy i Mikołaj, ziemianie mazowieccy, mają sprawy z Irzykowiczem 1549 r. (ML. 65). Elżbieta z Kazanowskich za N. Godaczewskim, w pierwszej połowie XVII-go wieku (Sap. II f. 130). Piotr, strażnik trocki i sędzia kapturowy, Jan, Jerzy i Józef, pisali się z województwem trockiem, na elekcyę Augusta II-go. N., cześnik grodzieński; syn jego Kazimierz, 1710 r. (Akta VII). Antoni, oboźny trocki, stronnik Augusta III-go 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604). Leon, regent grodzki nowogrodzki 1777 r. Jakób, sędzia ziemski trocki 1787 roku.

GODAKOWIE, w ziemi nurskiej, z których jeden podpisał elekcyę Augusta II-go.

GODEBSCY h. GODZIEMBA, w powiecie pińskim. Fedor Godebski, stolnik piński 1598 r., żonaty z Wasylisą Wojnianką (Sap. I f. 104). Jan procesował ks. Ostrogskiego 1603 r. (Woł. I f. 888). Teodor, 1634 r. domownik Terleckiego, władyki chełmskiego (Akta XXIII). Bazyli, podstoli piński 1618 r., stolnik piński 1636 r., komornik królewski, posiadał sołectwo Jasieniewicze, w starostwie przedeckiem 1619 r. (DW. 46 f. 717). Samuel, podstoli piński 1659 r. Filon, skarbnik 1638 r., pisarz ziemski 1646 r., podsędek 1648 r., w końcu sędzia ziemski piński 1662 r. Zenon, podczaszy piński 1644 r.

Andrzej, z cześnika stolnik piński i Bazyli, sędzia ziemski piński, pisali się z powiatem pińskim, na elekcyę Jana III-go. Piotr, sędzic piński, poseł tego powiatu 1696 r. W 1703 r. chorąży piński. Ma to być Piotr Stanisław. Syn jego Hieronim 1708 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 4).

Bazyli, łowczy i sędzia kapturowy piński, podpisał elekcyę Augusta II-go. Następnie chorąży piński, ożeniony z Elżbietą Adelgundą Piasecką. Córka ich

Joanna, żona ks. Szymona Lubeckiego, w końcu kasztelana mińskiego, zmarła przed 1709 r. (Kniaź.). Teofil, władyka piński 1719 r., a włodzimierski i brzeski 1730 r., prototroni metropolity kijowskiego. Umarł w 1755 r.

Bazyli Godziemba Godebski, stolnik piński, sprzedał Stolino Zagórskiemu 1755 r. (Woł. XV A f. 26). W 1765 r. był wojskim pińskim. N., podstarości piński 1759 r. Józef Franciszek, podstarości i łowczy 1755 r., a wojski lidzki 1765 r., komisarz do rozpoznania sporu granicznego między Baksztami a Iwiem 1775 r. (V. L.). Cypryjan, syn Ludwika i Agaty Bąkowskiej, ożeniony z Teklą Brzezecką w końcu XVIII-go wieku. Siostra jego Honorata.

Cypryjan Godebski, w 1765 r. wiceregent ziemski wołyński, dzielny wojak i poeta, pułkownik b. wojsk polskich, zginął w walce pod Raszynem 1809 r. Wdowa po nim, Justyna Godfrinon, zmarła 1824 r. Syn jego Ksawery, ur. 1801 r., kustosz biblioteki Ossolińskich we Lwowie, z żony Dezyderyi N., zmarłej 1900 roku w Paryżu, pozostawił syna Cypryjana, sławnego rzeźbiarza.

Józef, brat Ksawerego, emigrant po 1831 r., zmarł w Brukselli 1869 r. Syn jego Emil, zmarł na wygnaniu.

GODECKI Waleryan, w województwie wołyńskiem, żonaty z Elżbietą z Krasnosielskich, procesuje 1668 roku Hurkowską, o zabranie gruntów z Krasnosioła (Woł. VI D f. 18).

[GODINOT v. GODYNI Karol, rotmistrz regimentu pieszego 1682 r. (Zap. Lnb. 60 f. 381 i 1052).]

GODKIŃSCY, w powiecie grodzieńskim. Bogdan Godkiński, podstoli grodzieński, wstąpił do zakonu Bazylianów i pod imieniem Klemensa został 1591 r. archimandrytą grodzieńskim i brasławskim (Arch. Zbor. Dok. IX). Synowie jego: Jerzy i Michajło. Temu ostatniemu, pod imieniem Makarego, nadał król archimandryctwo grodzieńskie 1611 r. (Ibid. IV i Zs. Grodz. z 1612 r.).

GODLEWSCY h. BOŃCZA. Widocznie jeden z Bończyców stał się właścicielem Godlewa, jednej z licznych wsi tegoż nazwiska, w ziemi nurskiej i dał początek temu domowi. W 1425 r. Klemens z Godlewa wywodzi swoje szlachectwo, a świadkowie jego z linii ojczystej: Janik z Postruża i Dobiesław ze Skarzyna zeznali, że jest herbu Bończa (M. 333 f. 38).

Herb Gozdawa.

GODLEWSCY h. GOZDAWA z Godlewa w ziemi nurskiej, którego to nazwiska wsi jest obok siebie kilkanaście. Dom ten już w XVII-m wieku był tak rozrodzony, że dziewięćdziesięciu pięciu Godlewskich podpisało elekcyę Augusta II-go. Regestra poborowe z 1578 r. wymieniają następujących dziedziców: Jakóba, Stanisława i Bartłomieja na Godlewie-Warszach; Jana, Łazarza i Bernarda na Godlewie - Plewach; Wawrzyńca, Wojciecha i Marcina na Godlewie - Miernikach

i Mazach; Zygmunta, Jerzego i Pawła na Godlewie-Łubach; Jerzego, Jana i Macieja na Godlewie-Wielkiem; Hieronima, Andrzeja i Malchera na Godlewie-Wroniem i wielu innych, nie podanych z imienia.

Rosław Godlewski, dziedzic części Pieniek-Paprotni, Stanisław i Jan, dziedzice Pęszewa, w nurskiem, 1578 r. (Paw.). Wojciech, administrator dóbr Łomna opactwa czerwieńskiego 1580 r. (Paw.). Michał, syn Macieja z Gotlewa (?), 1449 r. na uniwersytecie krakowskim. Marcin, Mikołaj i Stanisław z Godlewa, synowie Pawła, otrzymali 1525 r. pewien grunt na Godlewie od ks. Janusza Mazowieckiego (M. 41 f. 84). Jakób, syn niegdy Mikołaja z Godlewa-Rusiewa, dziad i opiekun Macieja, syna niegdy Jerzego, układa się z Bonieckim 1567 r. (Zs. Warec. 10 f. 188). Mikołaj, żonaty z Zofią z Dybowskich 1590 r. (Wyr. Lub. 42 f. 436). Jakób, syn Adama, dziedzic Rytel 1590 r. (Ibid. 42 f. 487).

Jan v. Jan Wojciech, syn Krzysztofa, sprzedał Godlewo-Mazy i Byszewo Janowi 1627 r. Tenże Jan Wojciech ma sumę u Leszczyńskiego 1628 r. W 1644 roku był podstarościm horodelskim. Z Maryanny z Całowańskich jego synowie: Samuel i Andrzej (Ibid. 76 f. 555; Zap. Lub. 31 f. 530; 43 f. 867 i 455; DW. 47 f. 1945).

Stanisław, żonaty z Anną 1596 r. (Wyr. Lub. 66 f. 311). Adam, syn Stanisława, dziedzic na Godlewie, Sienicy, Piętakach i Czyżewie, skarbnik nurski, układa się z Pobikrowskim 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 59). W roku następnym podpisał z ziemią nurską, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty z Dorotą z Piętek Sobolewską, córką Szymona, której 1613 r. posag zabezpieczył (Gr. Nurs.), miał syna Walentego.

Walenty, poseł ziemi nurskiej 1648 r., podstarości 1652 r., podsędek 1668 roku, a sędzia ziemski nurski 1681 r., podpisał elekcyę Jana III-go (Zap. Lub. 41 f. 300). Syn jego Stanisław (Ibid. 58 f. 564), podstoli nurski 1680 r., dworzanin królewski i chorąży nurski 1687 r., regent kancelaryi koronnej 1689 r., starosta nurski 1689 r., otrzymał Wilków, w ziemi sochaczewskiej, 1697 r. (M. 220 f. 4). W tym ostatnim roku pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. W 1702 roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa nurskiego synowi swemu, Janowi (Sig. 15); nie odstąpił jednak takowego i zostawszy 1705 r. kasztelanem podlaskim, wkrótce umarł. W 1680 r. zaślubił Annę bar. Bremerównę, rozwiedzioną z Wybranowskim. wojewodzicem derpskim (Gr. Lub.), z którą tegoż roku zeznał zapis dożywocia w Lublinie. Pozostała po nim wdowa, trzecia podobno żona, Teresa z Rostworowskich, wyszła następnie za Józefa Załuskiego, starostę rawskiego. Z tymże rozwiedziona (Perp. Czers. 16 B f. 176 i 25 f. 8).

Syn jego Jan, po ojcu podstoli nurski 1687 r., stolnik nurski 1689 r., starosta nurski 1710 r., w końcu podkomorzy, podpisał elekcyę Augusta II-go. Miał on być urodzony z pierwszej żony kasztelana, Kuczyńskiej z domu. W 1710 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa nurskiego (Sig. 17).

Stanisław, cześnik nurski i podstarości ostrowski, podpisał z ziemią nurską, elekcyę Jana III-go. W 1670 r. zawarł on układ z Wesslem (M. 210 f. 94). W 1690 r. podczaszy nurski i podstarości kamieńczykowski, podpisał z tym tytułem obiór Augusta II-go.

Zygmunt, skarbnik rożański 1713 r., a stolnik łomżyński 1728 r. Syn jego Konstanty, wziął po nim skarbnikostwo rożańskie. Był i podstarościm ro-

żańskim. Córka jego Salomea za Józefem Gawrońskim, cześnikowiczem łęczyckim (DW. 95 f. 392).

Oprócz wymienionych, podpisali z ziemią nurską elekcyę Jana Kazimierza: Andrzej, Jakób, Jan i Stanisław, a obiór Jana III-go: Jakób, skarbnik nurski, Stanisław i Tomasz.

Paweł, syn Jana z Wielkiego Godlewa, zeznal 1626 r. zapis na rzecz żony swej, Katarzyny z Runowskich, córki Stanisława (Zap. Lub. 29 f. 352). Wojciech, żonaty z Katarzyną z Radońskich 1641 r. (DW. 49 f. 1815). Gabryel, syn Stanisława, nabył Ryńki od Ryńskich 1663 r. (DW. 53 f. 419). Jan i Stanisław, synowie Wojciecha, kwitują Gawego 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 198). Maciej i Tomasz, synowie Wojciecha, 1670 r. (Ibid. 53 f. 126). Bartłomiej, syn Andrzeja, żonaty z Maryą Olszyńską 1681 r. (Gr. Kamieńczyk.). Tomasz, syn Walentego, wraz z żoną, Anną Kukawską, sprzedali część Górek Górskiemu 1685 r.

Kazimierz, archidyakon łucki, kanonik warszawski, officyał podlaski i brzeski 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 107). Stanisław, syn Jana, cedował sumę bratu Marcinowi 1691 r. (Zap. Lub. 68 f. 918). Wojciech, syn Melchiora i synowie jego: Tomasz i Józef, kwitowani przez Bieńkowskiego 1672 r. (Ibid. 54 f. 749) Tomasz, podstarości nurski 1680 r. i pisarz ziemski łomżyński, komisarz księstwa mazowieckiego na Trybunał radomski 1687 r. (Perp. Czers. 14 A f. 225). Jan, komornik ziemski nurski 1685 roku. Jan, skarbnik nurski 1689 r., podpisał elekcyę Augusta II-go.

Jan Tomasz, syn Jana i Katarzyny ze Żmijowskich, układa się z Koszycem 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 420). Jan, syn Adama, procesuje Dłuskiego 1691 r. (Ibid. 67 f. 243).

Oprócz wymienionych wyżej, podpisało z ziemią nurską elekcyę Augusta II-go: ośmiu Szymonów, sześciu Maciejów, dwóch Wawrzyńców, pięciu Adamów, sześciu Walentych, pięciu Wojciechów, dziewięciu Janów, trzech Łukaszów, siedmiu Stanisławów, czterech Mateuszów, dwóch Bartłomiejów, trzech Jakóbów i Tomaszów, czterech Pawłów, dwóch Marcinów i Piotrów, Kazimierz, Seweryn, Szczęsny, Mikołaj, Andrzej, Aleksander, Franciszek, Grzegorz, Jakób, miernik nurski, Józef, Kasper, Leonard, Józef, porucznik powiatu nurskiego, Stanisław, miecznik liwski i Zygmunt. Jan, skarbnik nurski 1704 roku. N., wojski nurski, umarł 1706 roku.

Jakób, syn Pawła, wniósł manifest do grodu lubelskiego 1671 r. (Zap. Lub. 54 f. 167). Prawdopodobnie tenże sam Jakób, skarbnik nurski, elektor Jana III-go, zmarły 1689 r., z Anny z Milewa Suchodolskiej, h. Ślepowron, pozostawił synów: Wiktoryna i Krzysztofa.

Wiktoryn, łowczy nurski, zeznał 1710 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Potrykowskich, podkomorzanką warszawską (DW. 61 f. 1362). Syn jego Józef, kwitował Potrykowskich 1767 r. (DW. 87 f. 1505).

Krzysztof Stanisław na Gostkowie, Gołyniu i Czyżewie, starosta nurski, kamieniecki mazowiecki i ostrowski 1718 r,, poseł ziemi nurskiej 1733 r., podpisał w tym ostatnim roku konfederacyę generalną warszawską (DW. 63 f. 226 i Obl. Warsz. 49 f. 422). Umarł 1738 r., pozostawiwszy z Julii z Oborskich, pod-

komorzanki liwskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1721 r. (Gr. Nurs.), synów: Marka i Karola, oraz córki: Eleonorę, za Stanisławem Wodzińskim, podstolim liwskim, Józefę, za Tomaszem Ostrowskim, 1773 r. szambelanem Stanisława Augusta i pułkownikiem wojsk koronnych i Antoninę, żonę Karola Wodzińskiego, podstolego liwskiego. Tak Marek, miecznik nurski 1740 r., a następnie cześnik, jakoteż Karol, podstoli nurski 1746 r., zmarli bezpotomnie, a siostry ich dopełniły 1773 roku podziału dóbr tak po nich, jako też po rodzicach pozostałych (DW. 90 f. 180).

N., miecznik nurski, umarł 1725 r. Urząd ten objął po nim Wojciech, który rezygnował znów z niego, zostawszy księdzem w 1740 r. Antoni w tym czasie nim został. Bernard, stolnik nurski i rotmistrz, żonaty 1715 r. z Heleną Broniszówną (Arch. Dubr. IX).

Zygmunt 1744 r., a wdowa, Katarzyna ze Skibniewskich, 1755 roku, kwitują Ossolińskich (Gr. Warsz. i Nurs.). Aleksander, ożeniony z Teresą Kamieńską, sędzianką grodzką gostyńską, 2-o v. Dzierzbicką, w pierwszej połowie XVIII-go wieku.

Kazimierz, sędzia grodzki zambrowski 1764 r. Synowie jego: Jan i Łukasz, a także Ignacy, poseł łomżyński, z ziemią łomżyńską i Augustyn, z ziemią bielską, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, podwojewodzy łomżyński 1764 r. Tenże sam, czy też inny Ignacy, podstarości i sędzia grodzki koliński 1777 r. Antoni, podczaszy wendeński 1766 r. Pawła, z Maryanny Boguckiej, synów dwóch: Walenty i Paweł. Walenty sprzedał 1774 r. część swoją na Pieńkach-Żakach Mateuszowi, synowi Sylwestra i Katarzyny z Niedziałkowskich, a Paweł zeznał 1796 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Siekierzyńskich (DW. 91 f. 408; 93 f. 5 i 111 f. 505).

Franciszek, cześnik liwski (?), syn Pawła i Joanny z Kobyłeckich, urodzonej z Ossolińskiej, wnuk Jana i Katarzyny Parulównej, ożeniony 1-o v. z Magdaleną Gumowską, a 2-o v. z Rozalią Dembińską, powierza 1765 r. synowi Michałowi Józefowi sprawę spadku po Ossolińskim, kasztelanie sandomierskim (Gr. Lwow. Plenip. 17 f. 316).

Michał Józef z bratem przyrodnim Kazimierzem, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim. Dziad ich Paweł, nazywany także cześnikiem liwskim, miał drugą żonę, Eleonorę Zabłocką, 1-o v. Janowę Gumowską, 3-o v. Konstancyę Bąkowską, stolnikowę owrucką 1742 r.

Franciszek, burgrabia grodzki nurski 1774 r., a podstarości ostrowski 1783 roku, syn Wojciecha, burgrabiego grodzkiego ostrowskiego i Antoniny ze Skłodowskich, nabył 1774 r. od Mateusza część jego na Godlewie (DW. 93 f. 5). Stanisław, syn Szymona, sprzedał część swoją na Faskach bratu Feliksowi 1774 roku (DW. 91 f. 108). Józef, syn Antoniego i Rozalii z Dąbrowskich, sprzedał część swoją na Bieńkowie Dmochowskiemu 1774 r. (Ibid. 91 f. 245). Kazimierz, oberstlejtenant artyleryi koronnej 1778 r. (DW. 94 f. 18). Samuel, żonaty z Barbarą z Zalewskich, kwitował Bielińskiego 1781 r. (DW. 97 f. 667). Józef, z komornika ziemskiego zambrowskiego, podsędek zambrowski 1778 r. Wojciech, komornik ziemski nurski 1774 r., Józef 1782 r., a Roch 1779 r. Tenże sam, czy też inny Roch, podstoli i sędzia grodzki ostrowski 1788 r. Franciszek, komornik ziemski

nurski 1779 r., a sędzia grodzki 1785 r. Adalbert, geometra królewski 1783 roku (DW. 99 f. 736).

Bonifacy i Antoni, synowie Michała, wnukowie Adalberta, ustąpili 1782 r. części w Wyszonkach-Nagórkach swemu stryjecznemu bratu Franciszkowi, synowi Antoniego i legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Kazimierz, Józef, Kasper, Walenty i Zygmunt Satany Godlewscy, synowie Franciszka Satana i Maryanny ze Stoinek, dziedziczyli 1788 r. ną Godlewie-Miernikach i Godlewie - Warszach (DW. 104 f. 297). Franciszek, sędzia grodzki nurski, kwitował Jabłonowskiego 1790 r. (DW. 106 f. 53). Paulina, córka Stanisława, żona Antoniego Dołęgowskiego 1792 r. (DW. 108 f. 1048). Józef, syn Michała i Anny Jozafaty z Raczkowskich, 2-o v. żony Jakóba Ratyńskiego, kwitował Rudzkiego 1798 r. (DW. 112 f. 857).

Jakób, pisarz ziemski i grodzki zambrowski 1720 r., żonaty z Karwowską, miał synów: Piotra Józefa i Ignacego, którzy w 1767 r. zawarli umowę ze Stanisławem Karwowskim (DW. 87 f. 1754).

Piotr Józef, podstoli łomżyński 1757 r., w tymże jeszcze roku podczaszy, 1763 r. pisarz ziemski i grodzki, 1766 r. wojski większy łomżyński, w końcu 1767 roku sędzia ziemski zambrowski, żonaty 1-o v. z Maryanną z Szydłowskich, łowczanką zawskrzyńską, wdową po Kajetanie Kiełczewskim, a 2-o v. z Barbarą z Trzasków 1767 r., pozostawił z pierwszej żony syna Antoniego, z podstarościego ostrowskiego, sędziego ziemskiego nurskiego 1787 r., chorążego nurskiego 1791 roku, posła ziemi nurskiej na sejm czteroletni (DW. 99 f. 914 i 106 f. 756), zmarłego w Warszawie 1791 r., pochowanego w kościele w Zambrowie.

Antoni, z Józefy Skarzyńskiej, córki Tomasza, pozostawił córkę Maryannę, za generałem Stuartem i syna Stanisława Kostkę, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (Akta b. Her.).

Stanisław Kostka, pułkownik wojsk napoleońskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, zaślubił 1825 r. Ludwikę Starzyńską, córkę Łukasza, szambelana Stanisława Augusta i Konstancyi z Pudłowskich. Z niej syn Antoni, ur. 1826 r., prezes Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kred. Ziems. w Siedlcach, zmarły w Warszawie 1899 r., z Anieli Klementyny Le Brun, córki Aleksandra, profesora i dziekana fakultetu medycznego, Szkoły Głównej w Warszawie i Pauliny z Celińskich, zaślubionej 1865 r., zmarłej w Warszawie 1901 r., pozostawił czworo dzieci: Antoninę Ludwikę, Stanisława Aleksandra, ur. 1867 r., Michała, księdza, magistra św. Teologii, ur. 1871 r. i Kazimierza Józefa Konrada, ur. 1874 r.

Widocznie Józef, sędzia ziemski zambrowski, miał jeszcze trzecią żonę, Małgorzatę Moczarską, bo syn z tej żony urodzony, Stanisław Stefan, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Aleksander, regent ziemski kamieniecki 1602 r. Pelagia, wdowa po Walentym i syn jej Paweł z województwa wołyńskiego. pozwali 1627 r. Biernackiego, o napad na drodze publicznej na tegoż Walentego i zadanie ran, w skutek których umarł (Woł. V A f. 87). Jan, zasłużony wojak, towarzysz roty husarskiej, otrzymał 1649 r. pewien grunt w województwie czerniechowskiem, a 1652 r. wieś Wyble ze starostwa czerniechowskiego (M. 192 f. 17 i 287). W 1653 r. został miecznikiem nowogrodzkim siewierskim. Jerzy, kapitan wojsk królewskich, wezwany przed sąd hetmański 1658 r. W roku następnym jest już miecznikiem nowo-

grodzkim i pozwala mu hetman zaciągnąć kilkudziesięciu ludzi do pułku dragonów na Ukrainie, w miejsce poległych (AGZ X. 4701 i 4763). W 1669 r. jest chorążym czerniechowskim. Żonaty był z Krystyną z Czarnieckich. Syn jego Jan zmarł bezdzietnie przed 1724 r., a córka Konstancya poślubiła Wojciecha Siemieńskiego, stolnika nowogrodzkiego (Sig. 3 f. 261 i 7 f. 21; Gr. Przem. 231 f. 93). Stanisław, pisarz grodzki lwowski 1684 r. Jan z ziemią chełmską, a Stanisław z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Zofia, żona 1-o v. Krzysztofa Przanowskiego, 2-o v. Jana Kamodzińskiego 1683 r. (Akta XXIII).

Jan, chorąży żytomierski i starosta daniczowski, otrzymał 1703 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Wisłockiemu (Sig. 16). Jan, żonaty z Krystyną z Serebryskich, właściciel Serebryszcza 1701 r. (Bracł. XIV f. 903). Aleksander, stolnik trembowelski, umarł 1729 r. Antoni, Samuel i Maryanna, dzieci niegdy Tomasza i Zofii z Nieborowa Brzeskiej, 1-o v. Lasocinej, procesują się 1718 roku z Lasotami, o równy podział dóbr. Antoni, 1735 r. komornik graniczny bracławski, żonaty z Zofią z Gołębickich, nabył 1720 r. część Szandyrewa i Trościeńca (Kij. IX f. 289 i 912; XI f. 222).

Antoni, podczaszy mścisławski 1721 r., ma brata Samuela i siostrę Maryannę (Bracł. XV f. 1773). Synem Antoniego był Andrzej, którego akta bracławskie zwykle podczaszym mścisławskim nazywają, gdy był pewnie tylko podczaszycem.

Andrzej, żonaty z Zofią Stempkowską, został 1777 r. horodniczym bracławskim i zaraz wkrótce skarbnikiem winnickim (Bracł. XVII f. 1399 i 1857). Brat jego Benedykt, starosta łokietnicki. Andrzej miał synów: Józefa i Benedykta. Synowie Józefa: Władysław z synami: Antonim i Piotrem i Stanisław z synem Lucyanem i syn Benedykta, Antoni z synem Adolfem, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej i wołyńskiej w latach 1871—1886 (Spis.).

Ignacy, regent ziemski żytomierski 1767 r. Andrzej, subdelegat grodzki winnicki 1784 r. Michał, podczaszy halicki 1784 r. N., horodniczy winnicki 1778 r.

Jan, syn Pawła, w powiecie przedeckim, obierał plenipotentów 1619 roku (Gr. Przed. 65 f. 334). Jan wspólnie z żoną, Jadwigą z Łąckich, układa się z Gembickim 1679 r. (Ibid. 78 f. 203, 220 i 581). Stefan, łowczy inowrocławski 1732 r.

Fabian Sebastyan pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Był on synem Jakóba i Anny z Gumowskich, nazwany szambelanem królewskim i wojskim nurskim 1785 r. W 1770 r. regent komisyi skarbu koronnego, a 1772 r. superintendent komor prowincyi ruskich. W tym ostatnim roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Cichockich, córką Jana, z którą wspólnie 1770 r. nabył dwór na Stawkach w Warszawie od Gzowskiej. Córka ich Józefa, żona Jakóba Zawialicza Moczulskiego, podsędka ziemskiego żytomierskiego 1787 r. (DW. 88 f. 552; 89 f. 320 i 787; M. 236 f. 311).

Piotr, pisarz połocki 1697 r. Jan Tomasz w instrukcyi szlachty województwa brzeskiego, danej posłom 1697 r., nazwany raz podstolim, drugi raz podczaszym owruckim (Akta IV). Michał, strażnik upicki, żonaty z Anną Antoniewiczówną 1727 r. (Zs. Żmudz.). Tomasz, stolnik nurski, sędzia kapturowy województwa wileńskiego 1764 r. (Akta XIII).

Hipolit i Józef, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Tomasz, sędzia grodzki smoleński 1779 r. Stanisław, komornik województwa wileńskiego, otrzymał

z dóbr pojezuickiah Zamysłowice 1774 r. (Kancl. 54 II f. 65). W 1778 r. był regentem grodzkim trockim, a 1782 r. ziemskim. Syn jego Felicyan, z Rozalii Szukścianki, pozostawił synów: Felicyana i Dominika, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1847 i 1850 r.

Józef, szambelan Stanisława Augusta, w województwie mińskiem 1789 r. (V. L.). Andrzej podpisał instrukcyę daną posłom województwa brzeskiego-litewskiego 1788 r. (Akta II). Kazimierz, radca departamentu łomżyńskiego 1809 r.

Tadeusz, Stanisław i Fabian Feliks z synem Józefem Wincentym, synowie Wincentego, wnukowie Jerzego, prawnukowie Jerzego, praprawnukowie Józefa, dziedzica dóbr Kaupy na Żmudzi 1697 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r.

Bernard, właściciel Poszyrwiniec i Biaciszek 1699 r., brat Hieronima, podstolego połockiego, żonaty 1-o v. z Heleną Broniszówną, 2-o v. z Joanną Brodowską, z pierwszej żony pozostawił czterech synów. Z nich:

A. Antoni, major wojsk pruskich.

B. Ignacy, z Hryniewiczówny, miał córkę Agatę Kowalewską i syna Antoniego.

C. Benedykt, z Maryanny Grabowskiej, pozostawił dwóch synów: a) Michała, żonatego z Józefą Stalewską, z której: Kazimierz, Bartłomiej, Antoni-Izabella i Bogumiła; — b) Józefa, którego dzieci: Jan, Michał, Justyna, Joanna i Petronella.

D. Franciszek, ożeniony z Agnieszką Wróblewską, miał z niej córki: Teresę za Kasprowiczem i Wiktoryę za Langem, oraz synów: Tomasza i Stanisława. Tomasz, sędzia grodzki smoleński 1789 r., z Rozalii Kaweckiej, miał syna Nikodema, porucznika kawaleryi narodowej wojsk litewskich, żonatego z Maryą Aleksandrowiczówną, z której: Stanisław, Rozalia i Elżbieta (Żychl. III).

Kazimierz, właściciel dóbr Omole 1685 r., z Eleonory Majerówny, miał synów: Michała Antoniego i Jana. *Michał* Antoni, po ojcu dziedzic Omol 1715 r., z Anieli Sulistrowskiej, pozostawił synów: Michała, porucznika powiatu berżańskiego, Franciszka i Rocha; oraz córki: Magdalenę za Józefem Iwanowiczem i Maryannę, zakonnicę. Roch, właściciel Szawdyniów, z Joanny Gadonównej, miał syna Ludwika, dziedzica Szawdyniów, sędziego granicznego szawelskiego, zmarłego bezpotomnie, oraz córki: Klarę, za Jerzym Burbą, Teklę, za Jacewiczem i Anielę, za Łopatą.

Franciszek, syn Michała, właściciel Omol i Hryszkiszek, ożeniony z Katarzyną Milwidówną, miał z niej trzech synów: Józefa, Michała i Teodora, oraz trzy córki: Teresę, za Stanisławem Styrpejką, sędzią grodzkim szawelskim, Reginę, za Ignacym Junowiczem, chorążym szawelskim i Anielę, za Michałem Bardzkiewiczem, kapitanem b. wojsk polskich. Z synów Franciszka:

I. Józef, ur. w Hryszkiszkach, zmarły 1867 roku we Fredzie, radca departamentu łomżyńskiego 1809 r., poseł maryampolski, radca komitetu Towarz. Kredyt. Ziems., właściciel Fredy, ożeniony z Maryą Wolmerówną, miał z niej syna Kazimierza, ur. 1828 r., właściciela Fredy, oraz córki: Maryę, za Stanisławem Pusłowskim, Ludwikę, za księciem Napoleonem Mirskim i Józefę, za Wiktorem Gawrońskim.

II. Michał, zmarły 1837 r., właściciel Hryszkiszek, sędzia szawelski, z Antoniny Iliniczówny, pozostawił sześciu synów. Z nich:

A. *Leon* Lucyan, ur. 1806 r. zmarły 1874 r., właściciel dóbr Wałdam i Egles, żonaty 1-o v. z Emmą Stankiewiczówną, zmarłą 1854 r., 2-o v. z Bogumiłą Łukianiewiczówną, zmarłą 1872 r., z pierwszej żony miał synów: *Józefa* Kazimierza i Aleksandra, oraz pięć córek: Malwinę, Zofię, za Lucyanem Nagórskim, Emilię, za Józefem Szyrwińskim, Maryę i Łucyę, za Antonim Stulgińskim. Z drugiej żony syn Czesław, ur. 1859 r. i córka Anna, za Michałem Hurczynem. Z synów Leona:

Józef Kazimierz, ur. 1842 r., dziedzic Leżyk, w szawelskiem, zaślubił Maryę Piłsudzką i z niej ma: Kazimierza, ur. 1870 r., Ludwika, ur. 1873 r., Wandę i Krystynę.

Aleksander, ur. 1844 r., dziedzic dóbr Wałdam, prezydent miasta Szawel, zaślubił 1-o v Eugenię Maryę von Szelking, 2-o v. Bronisławę Hoffmanównę. Z pierwszej żony synowie: Leon, ur. 1870 roku i Jan, ur. 1872 roku, z drugiej— córka Eugenia.

B. Antoni Andrzej, ur. 1808 r., dziedzic Rogożyn, porucznik ułanów b. wojsk polskich, z Maryi Maciejowskiej, pozostawił synów: Franciszka, ur. 1866 r., ożenionego 1899 r. z Janiną Iżycką, Antoniego, ur. 1875 r., oraz córki: Maryę i Paulinę.

C. Aleksander, ur. 1810 r., zmarły 1868 r., prezydent sądu powiatowego szawelskiego, radca stanu, z Celiny Raczkowskiej, miał synów: Stanisława, ur. 1850 r., Wiktora, ur. 1859 r. i córkę Zofię, żonę Stanisława Tura.

D. *Kajetan* Feliks, ur. 1811 r., właściciel Hryszkiszek, sędzia graniczny powiatu szawelskiego, ożeniony z Julią Rymgajłówną, miał z niej synów: Kazimierza, ur. 1854 r., właściciela Józefowa, w powiecie maryampolskim, Władysława, ur. 1855 r., Wojciecha, ur. 1862 r. i córkę Stanisławę.

E. Hipolit, ur. 1815 r., właściciel Obszruj, z Korduli Stankunówny, pozostawił: Bolesława, ur. 1848 r., Antoniego, ur. 1853 r., kapitana wojsk cesarsko-rosyjskich, Adolfinę Frąckiewiczową i Krystynę.

F. Ignacy, ur. 1818 r, właściciel Ignaców, z Julii Botowicównej pozostawił: Michała, ur. 1848 r. i Ludwikę, żonę Konrada Januszewicza.

III. Teodor, właściciel Omol, żonaty 1-o v. z Elżbietą Mokrzecką, z której córka Teodora za Milwidem, 2-o v. z Katarzyną Szemetełówną, z której córka Elżbieta, za Kleofasem Hrycewiczem (Żychl. III).

Tomasz Godlewski, podstarości nurski 1688 r., właściciel dóbr Obryte, miał synów trzech: Jakóba, Hipolita i Aleksandra. Po Jakóbie szło dwóch synów: Jan i Ignacy. Jan miał syna Franciszka, a ten Walentego, który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., a syn jego Kazimierz 1855 r. Ignacy, drugi syn Jakóba, pozostawił syna Ignacego, żonatego z Agnieszką z Zarembów, którego syn Kasper legitymował się ze szlachectwa 1840 r.

Hipolit, drugi syn Tomasza, miał synów trzech: Mateusza, Walentego i Jakóba. Mateusz miał syna Franciszka, którego synowie: Szymon, Andrzej i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa 1839 r. Walenty, syn Hipolita, miał synów dwóch: Dionizego i Modesta. Wincenty, Wojciech i Stanisław, synowie Dionizego,

legitymowali się ze szlachectwa w latach 1837—1840, a Feliks i Witalis, synowie Modesta i Wiktoryi z Ołdakowskich, w latach 1837—1841. Jakób, trzeci syn Hipolita, pozostawił synów czterech: Jana, Stanisława, Wojciecha i Mateusza. Paweł i Daniel, synowie Jana i Ewy z Mościckich, legitymowali się ze szlachectwa 1843 roku; Szymon i Marcin, synowie Stanisława i Magdaleny z Dąbrowskich, 1859 r.; Bonifacy, syn Wojciecha, 1854 r., a Piotr, syn Mateusza, 1847 r.

Aleksander, najmłodszy syn Tomasza, miał synów: Andrzeja i Michała. Andrzej pozostawił synów czterech: Szymona, Stanisława, Juliana i Eryka. Józef, syn Szymona, legitymował się 1847 r.; Mateusz, syn Stanisława i Anny z Kotowskich, 1849 r.; Teofil, syn Juliana, 1853 r., a Szymon, syn Eryka, 1844 r. Po Michale szło trzech synów: Franciszek, Jan i Antoni. Józef i Wojciech, synowie Franciszka i Weroniki z Kossakowskich, legitymowali się 1843 r.; Stanisław, syn Jana, 1837 r., a Grzegorz i Franciszek, synowie Antoniego, 1849 r. (Akta b. Her.).

Ludwik, burgrabia zambrowski 1764 roku, miał syna Ludwika, żonatego z Maryanną z Zarembów, którego syn Ignacy, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Ibid.)

Tomasz, właściciel dóbr Czernice w początkach XVIII-go wieku, miał syna Walentego, a ten Jana i Józefa. Jan, żonaty z Rozalią Grudowską, pozostawił syna Kazimierza, wylegitymowanego 1838 r. i Juliana, po którym z żony, Karoliny Somnitz, syn Franciszek, legitymował się 1862 r. Bartłomiej zaś, syn Józefa, 1852 roku (Ibid.).

Potomkowie Jana, właściciela Tchórzewa w 1687 r., legitymowali się również ze szlachectwa w Królestwie, mianowicie: Tadeusz, Kazimierz, Tomasz i Ferdynand, synowie Michała i Julianny z Podbielskich, wnukowie Mateusza i Maryanny z Pieńkowskich, w latach 1837 — 1845. Józef i Stanisław, synowie Jakóba i Ewy z Budziszewskich, wnukowie również Mateusza, 1843 r. Mateusz, syn Stefana i Joanny z Siennickich, 1860 r., Franciszek, syn Jacentego, 1853 r. i Grzegorz, syn Jana i Anny z Zakrzewskich, 1843 r.; wszyscy wymienieni wnukowie Mateusza i Pieńkowskiej. Grzegorz i Jan, synowie Wojciecha i Teodory ze Stokowskich, wnukowie Jakóba, prawnukowie Łukasza, 1844 r.

Konstanty i Maciej, synowie Antoniego, wnukowie Jakóba, prawnukowie Marcina, legitymowali się w latach 1837 — 1844, a Konstantego, z Ludwiki Ołtarzewskiej, synowie: Józef i Jan, 1845 r.

Z potomków Seweryna, dziedzica Gumowa, legitymowali się: ksiądz Idzi, Kasper, Walenty i Aleksander, synowie Franciszka, Wojciech, Felicyan, Bonawentura Roch, Grzegorz i Ignacy, synowie Stanisława z dwóch żon: Magdaleny Stokowskiej i Eleonory Murawskiej, a wszyscy wnukowie Jana, w 1843—1845 r.

Z potomków Walentego, sędziego ziemskiego nurskiego, legitymowali się: Władysław i Jan z synem Franciszkiem, synowie Antoniego, Józef i Franciszek, synowie Benedykta, Antoni i Michał, synowie Grzegorza i Rozalii Laskiewiczównej, wszyscy wnukowie Macieja, w latach 1837 — 1852.

Walenty, syn Ludwika i Ewy Jaźwińskiej, wnuk Sebastyana, prawnuk Jana, praprawnuk Jakóba, legitymował się 1847 r.

Stanisław, Mikołaj i Ignacy, synowie Grzegorza i Zuzanny Godlewskiej, wnukowie Franciszka, prawnukowie Adama, legitymowali się 1855 r.

Józef, syn Tadeusza i Mateusz, syn Bartłomieja, wnukowie Stanisława, 1772 r. dziedzica Wag, w 1849 r. Wojciech, syn Franciszka, wnuk Jana, prawnuk Michała, praprawnuk Stanisława, w 1847 r.

Jakób, syn Macieja i Tekli Godlewskiej, wnuk Mikołaja, 1779 r. regenta grodzkiego pyzdrskiego, w 1847 roku. Józef, syn Bonifacego, wnuk Macieja, w 1843 roku.

Ludwik, ożeniony z Ludwiką Dmochowską 1810 r., Franciszek z Katarzyną, a Józef z Maryanną — Czyżewskiemi, siostrami, 1810 r. Ignacy, kapitan piechoty i Ignacy, rotmistrz ułanów, 1824 r.

Rocha, dziedzica Kłokocka, w powiecie lipieńskiem i Felicyi Tokarskiej, synowie: Teodor, zaślubił 1894 r. w Warszawie, Halinę Rawicz Pestkowską, córkę Stanisława i Katarzyny z Zakrzewskich, a Jan 1901 r. Zofię Lilpopównę, córkę Ludwika. Ludwika, córka Rocha, znana autorka pod pseudonimem „Exterus", zmarła 1901 r. w Görbersdorfie.

Jana Feliksa i Teresy z Bourghardów, córka Stanisława, zaślubiona 1900 roku w Warszawie Józefowi Łowińskiemu. Marceli, syn Macieja i Elżbiety Czyżewskiej, ur. 1785 r. w Pyzdrach, ożeniony z Nepomuceną Przyłuską. Syn jego Józef, umarł młodo w Halli; córka Ludwika Kramarkiewiczowa.

Witold, obiecujący wiele poeta, zmarł w Krakowie 1899 r. Ludwik, zmarł w Jeżewie, gubernii łomżyńskiej, 1903 r.

Walenty, podstarości i sędzia grodzki kolneński, zapisał 1729 r. kościołowi w Łomży 1,000 fl. na dobrach Włotki Walenty, syn Walentego i Katarzyny, wnuk Macieja (metr. w Nurze z 1720 r.), nabył w 1775 r. części w Godlewie Wielkiem od Nienałtowskiego. Ożeniony z Katarzyną Szulborską, miał synów: Piotra, ur. 1757 r. i Franciszka, ur. 1760 r. (metr. w Zuzelach, w powiecie ostrołęckim). Piotra, z Katarzyny Zakrzewskiej, syn Franciszek, ur. 1801 r. (metryka tamże), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.; pozostały po nim córki: Palmira i Teofila.

Franciszek, drugi syn Walentego, przeniósł się w krakowskie, dowiódł szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej, a z żony, Ireny z Głębockich, pozostawił synów: Wespazyana, ur. 1811 r. (metr. w Szczeglicach), Roberta, ur. 1813 r. (metr. w Sancygniowie) i Wiktoryna Łukasza *Korneliusza*, ur. 1816 r. w Iżykowicach (metr. tamże), którzy razem z bratem stryjecznym, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1839 r. Z nich: Wespazyan zmarł bezdzietny; Robert zostawił syna Bronisława, ur. 1857 r. i córki: Stefanię i Helenę Dembicką; Korneliusz, dziedzic Marchocic i Klonowa, zmarły 1903 r., żonaty 1-o v. z Emilią Rajską, 2-o v. z Kazimierą Grabkowską. Z drugiej żony pozostawił córki: Irenę Mieczysławową Zarzycką, Emilię, zaślubioną 1900 r. Władysławowi Hulewiczowi Wojutyńskiemu i Maryę; z pierwszej zaś synów czterech:

1) Mścisława, ur. 1846 r., radcę komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, ożenionego z Maryą Popielówną, zmarłą w Warszawie 1899 r. Syn ich Mścisław ur. 1875 r.

2) Emila, ur. 1847 r., dyrektora studyum rolniczego przy uniwersytecie krakowskim, ożenionego z Zofią Roszkowską, z której synowie: Maryan, ur. 1875 r., Emil, ur. 1877 r. i Tadeusz, ur. 1879 r.

3) Gabryela, ur. 1851 r., ożenionego z Pauliną Woźniakowską, z której córki: Aniela i Helena.

4) Stefana, ur. 1853 r., ożenionego z Waleryą Walchnowską, z której córki: Anna i Antonina.

Feliks, Stanisław, Maciej i Jakób, synowie Romualda i Roch i Piotr z synami: Józefem i Władysławem, synowie Mateusza, wnukowie Wojciecha, wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej 1844 r.

Michał, członek Stanów galicyjskich i Kazimierz, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

GODLEWSCY h. JUNOSZA. Widocznie jeden z Junoszyców dziedzicząc na Godlewie, dał początek temu domowi. Jeden z nich był komornikiem granicznym płockim 1763 r.

Antoni, syn Marcina, wnuk także Marcina, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku.

GODŁOWSKI Tomasz, pisarz sieluński, podpisał z ziemią nurską, elekcyę Jana Kazimierza.

z GODÓW, w powiecie kcyńskim. Dobiesław 1392 r. (KWP.). Krzczon Godawa 1397 r. i Dobiesław z Godawy 1399 r. (Leksz.) Jakób i Spytek zamienili Godawę na Chomętów i Dobrylas 1439 r. (Kor.). Jan Godaw i Małgorzata, dobrodzieje klasztoru w Pelplinie w XVI-m wieku (Necr. Pelpl.).

GODOWSCY h. ODROWĄŻ z Godowa, ale z którego, nie umiem powiedzieć; naprędzej jednak z Godowa pod Radomiem. Piotr, syn Dobiesława z Godowa, 1426 r., a Mikołaj, syn tegoż Dobiesława, 1440 r. na uniwersytecie krakowskim.

Piotr z Godowa v. Rożniowa Godowski h. Odrowąż, wojewoda czyli podstarości halicki 1437 r., chorąży 1440 r., podpisał 1462 r. z innymi Odrowążami ponowienie fundacyi Mogilskiego klasztoru. W 1470 r. zabezpieczył posag żonie Katarzynie, na Rożniowie, w halickiem. Pierwszą jego żoną była Elżbieta z Drzyszczowa, wdowa po Wojciechu Żołędziu, chorążym halickim. Synowie jego: Jan i Stanisław. Obadwaj razem z siostrą Jadwigą ugodzili się z przyrodnim bratem Maciejem Żołędziem, o macierzyznę 1466 r. i oddali mu Babin, a wzięli Podhorki, Tuzylów i Bednarów. Sami zaś dopełnili działu w 1475 r. Jan wziął wsie dziedziczne wszystkie, t. j. Podhorki, Tuzylów, Bednarów, Isaków, Katutycze i 50 grzywien spłaty i zaraz na tych dobrach zabezpieczył żonie, Annie Bylinównie z Wołczkowa, 300 grzyw. posagu i wiana. Stanisław wziął wsie zastawne królewskie: Roszniów, Długie i Przewoziec. Siostra ich rodzona Jadwiga, żona Jakóba Fredry, kwitowała 1469 r. ojca z posagu i wyprawy. Druga ich siostra, ale przyrodnia, z drugiej żony ojca, Petronella, żona Jurszy Cebrowskiego z Żabokruk 1474 roku (AGZ. XII). Jerzy, pisarz grodzki horodelski 1644 r.

Jak się zdaje, to ci sami Godowscy dziedziczyli na Godowie, w powiecie lubelskim. Mikołaj, syn Mikołaja, sprzedał Godowo Jezuitom lubelskim 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 27). Jan, Paweł i Marcin Godowscy, właściciele Wólki koło Godowa położonej, 1676 r. (Paw.).

Paweł Jan ze Świdna, w powiecie lubelskim, syn Jana, wspólnie z żoną, Maryanną z Wilczopolskich, obierał plenipotentów w Lublinie 1686 r. (Zap. Lub

62 f. 230). Syn ich, Franciszek ze Świdna, podczaszy mielnicki, sprzedał Wólkę Wierzbicką Pawłowi ze Świdna i Katarzynie z Jankowskich Godowskim 1719 r.

Franciszka, podczaszego i Marcyanny z Mycielskich, syn Marcin, podczaszy (zapewne podczaszyc) mielnicki, zeznał 1771 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Zawadzkich. Syn ich Karol Justyn, ur. 1761 r., podczaszy mielnicki, z Ewy Ossolińskiej, pozostawił syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. z herbem *Odrowąż.*

GODOWSCY h. TARNAWA z Godowa, w powiecie radomskim. Dobiesław z Godowa, podstarości radomski i podrządczy sandomierski 1412 roku, dowiódł w Radomiu 1415 roku szlachectwa i herbu Tarnawa, „który dwa krzyże (sic) na tarczy przedstawia" (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj z Godowa pokwitowany z macierzyzny przez Warszową z Szydłowa 1411 r. Mikołaj sprzedał brzeg rzeki w Trawlicach Potkańskiemu 1456 r. Chociaż Dobek dowodził że jest herbu Tarnawa, jest jednak bardzo prawdopodobne, że był Odrowążem i jest identycznym z Dobiesławem z Godowa, ojcem Piotra Odrowąża, chorążego halickiego (zobacz poprzedni artykuł).

GODUROWSCY h. ZARĘBA z Godurowa, w powiecie kościańskim. Jadwiga z Godurowskich Mikołajowa Małyńska, z ojcowizny swej Godurowa, wyprawiła pieszego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 596). Piotr i Maciej Godurowscy, dziedziczą na Godurowie 1581 r. (Paw.). Dorota, żona Jana Olbrachta Cieleckiego 1675 r. Zygmunt pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Kandyda, stolnikowa wschowska 1760 r. we Lwowie. Łukasz, prałat, kantor 1759 r., następnie dziekan katedralny lwowski (V. L. 1764) i brat jego Felicyan, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Łukasz umarł 1793 r., a spadek po nim wzięło rodzeństwo: Stefan, Maryanna Jakóbowa Krzymuska, Franciszka Janowa Rowińska i Teresa, 1-o v. Stanisławowa Konarska, 2-o v. Kleszczewska (A. Lwows. For. Nob.).

GODZIĄTKOWSCY h. KORAB' z Godziątkowa, w powiecie kaliskim, którego właścicielami byli 1579 r.: Łukasz, Maciej, Piotr, Kasper, Zygmunt i Wojciech (Paw.). Pietrasz z Godziątkowa 1412 r., Jarand 1414 r., a Włodek 1415 r., mają sprawy w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Wojciech, syn Jakóba, 1489 r. na uniwersytecie krakowskim. Tenże Wojciech Godziątkowski jest plebanem w Strońsku 1520 r. (Łaski Lib. Ben.).

Hieronim, syn Wojciecha, sprzedał Godziątkowo Lisieckiemu 1623 r. (Zap. Lub. 27 f. 547). Ów Hieronim, burgrabia zamku krakowskiego 1621 r., umarł 1636 r., gdyż urząd po nim oddany był 14 go Stycznia 1637 r. Rylskiemu. Starowolski datę jego śmierci podaje na 6-go Lutego 1638 r. Michał Godziątkowski pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Augusta II-go.

GODZIĘBÓW i ich wspólników, którzy zrabowali i przywłaszczyli sobie dobra kościoła gnieźnieńskiego, pozwał 1392 r. przed sąd w Pyzdrach, Przecław, pełnomocnik kapituły gnieźnieńskiej (Leksz.).

GODZIMIERSKI, patrz *Gozimirscy.*

GODZIMIŃSCY. Wawrzyniec Godzimiński, łowczy ciechanowski, pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Władysława IV-go.

GODZISŁAW, wojski kaliski 1233 r.

GODZISZEWSCY h. OGOŃCZYK z Godziszewów, w powiecie rypińskim. Marcin, świadek na przywileju księcia Władysława Dobrzyńskiego 1349 r. (Dok.). Wojciech Godziszewski, pisarz grodzki kruszwicki, nabył Cetków 1641 r. (DW. 49 f. 1698).

Pisali się z ziemią dobrzyńską na elekcyę Jana Kazimierza — Wojciech z Czermina, a Augusta II-go — Jerzy i Władysław. Obiór Stanisława Augusta podpisał z województwem poznańskiem Franciszek.

GODZISZEWSCY z Godziszewa, w powiecie kościańskim. Akta kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Dobiesławie Godziszewskim z Godziszewa i synach jego: Wincentym, Bernardzie, Macieju i Mikołaju (Leksz.).

GODZISZEWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Karol z synami: Gotfrydem i Aleksandrem i Albin, synowie Kazimierza i Aloizy, syn Filipa Krzysztofa, wnukowie Jana, prawnukowie Jana, 1849 i 1869 r., a syn Aloizego, Maryan, z synami: Romualdem i Janem, w 1885 r. (Spis.).

GODZISZEWSKI Franciszek otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r.

[de GOETZE Jan Konrad, generał audytor wojsk cudzoziemskich 1736 r., żonaty z Eleonorą Lamprechtówną, pozostawił córkę Eleonorę, żonę Jana Cichockiego 1747 r. (DW. 69 f. 639 i 71 f. 967).]

GOFFUS, patrz *Gouffus*.

GOGOL Iwan Boguszewicz otrzymał monastyr kobryński 1586 r. (Akta Zap. Ros. III). Pod imieniem Jony z archimandryty kobryńskiego, władyka piński i turowski 1595 roku. Przystąpił do unii 1596 roku.

Herb Rola.

GOGOLEWSCY h. ROLA z Gogol, w ziemi ciechanowskiej, z którą Jan Gogolewski pisał się na elekcyę Władysława IV-go. Aleksander, Adam, Kazimierz i Mikołaj, podpisali elekcyę Augusta II-go z ziemią ciechanowską.

Walenty, z Teresy Rostkowskiej, miał córkę Ewę, żonę Józefa Potrykowskiego 1765 r., oraz synów: Jakóba, Andrzeja, Józefa i Franciszka, którzy 1769 r. sprzedali siedliska swoje pod Krakowem Dłuskiemu (DW. 85 f. 258 i 88 f. 210).

Jakób, burgrabia rożański, z ziemią rożańską, a Wojciech i Antoni z ziemią drohicką, podpisali obiór Stanisława Augusta. Jakób, następnie skarbnik rożański 1767 r., a wojski

mniejszy 1771 r., lecz na wójstwie się nie utrzymał, żonaty z Elżbietą z Łagodzińskich, której 1786 r. zapisał pewną sumę, pozostawił pięć córek: Katarzynę, żonę 1-o v. Michała Stanisława Trzcińskiego, generała adjutanta buławy wojsk W. Ks. Litewskiego, 2-o v. Antoniego Kamockiego, skarbnika bielskiego rawskiego 1792 roku; Felicyannę, zaślubioną Stanisławowi Krzywickiemu 1792 r.; Aleksandrę Rębowską; Konstancyę Wincentowę Garczyńską 1795 r. i Juliannę (Perp. Czers. 40 f. 364 i 414; 42 f. 86; Deb. Czers. 1 f. 326; 2 f. 58 i 127; 4 f. 165; DW. 108 f. 981 i 110 f. 798).

Andrzej, burgrabia grodzki rożański 1771 r.

Józef, kanonik kruszwicki 1769 r., a pułtuski 1775 r., cedował sumę bratu Jakóbowi, w tym ostatnim roku.

Franciszek kwitował 1769 r. wymienionych swoich braci, z odbioru ruchomości po wuju Rostkowskim, podstolim rożańskim (Perp. Czers. 34 f. 166 i 35 f. 20).

Michał wspólnie z żoną, Konstancyą z Grochowskich, wykupili 1768 roku Mechnice, w powiecie ostrzeszowskim, z rąk Morzkowskiego (Kancl. 44 f. 101). Elżbieta ze Stoińskich, wdowa po Antonim, kwitowała Karczewskiego 1793 roku (DW. 109 f. 581). Felicyan otrzymał dymisyę z wojska koronnego 1780 r., z rangą chorążego (MP.). Antoni, burgrabia liwski 1777 r. Jan w województwie brzeskiem litewskiem 1672 r. (Akta IV).

Kasper i Ludwik, synowie Felicyana, 1841 r., ksiądz Michał i Wojciech, synowie Michała i Małgorzaty z Miłobędzkich, 1839 r., Teofil, syn Wiktora i Teodozyi ze Święcickich, 1839 r., Konstanty, syn Konstantego i Petronelli z Nowakowskich, 1852 r., Leopold, syn Marcelego, 1843 r., Andrzej i Mateusz, synowie Stanisława i Piotr, syn Stefana, 1845 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Tekla z Modliszewskich Gogolewska, zmarła 1864 r. w rawskiem.

Leopold, syn Piotra, Hieronim i Łukasz, synowie Antoniego, Mateusz z synem Wacławem, syn Jana, a wszyscy wnukowie Mateusza, prawnukowie Jana, praprawnukowie Antoniego, w 1843 r.; Aleksander, syn Mateusza, w 1846 roku, a Lucyan, syn Aleksandra, w 1865 r., wpisani do ksiąg szlachty gubernii podolskiej (Spis.).

GOGOLEWSCY z Gogolewa, w powiecie kościańskim. Marcin z Gogolewa świadczy w Kościanie 1396 r. Pasek Gogolewski z Gogolewa, chorąży kaliski 1392 r., podkomorzy poznański 1405 r., sędzia ziemski poznański 1420 r. Wielisław, syn Stanisława z Gogolewa, na uniwersytecie krakowskim 1422 r. Nie wiem czy do nich zaliczyć należy Marcina i Franciszka, którzy z województwem poznańskiem, a Antoniego i Jana Kazimierza, którzy z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

GOGOLIŃSCY h. KORAB'. Adam posiadał 1672 r. dobra w województwie połockiem. Wnuk jego jeden przeniósł się w witebskie i tam potomkowie jego wylegitymowali się ze szlachectwa w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witeb.).

GOGOLIŃSCY h. ROLA z Gogoliny, w powiecie bydgoskim. Niemir z Gogoliny 1358 r. Tomisław z Gogoliny 1403 i 1408 roku, spiera się o dziesięciny

z Sławoborem, plebanem z Byszowa. Dobiesław z Gogoliny 1417 r., a Dadźbóg, syn Pakosza z Gągoliny, 1424 r. na uniwersytecie krakowskim.

Krzysztof Gogoliński, dziedzic Gogoliny 1583 r. (Paw.). Sebastyan, żonaty z Elżbietą Szebieńską 1579 r. (Wyr. Lub. 1 f. 376). Franciszek, Michał, Krzysztof, Prokop, Jerzy, Zofia i Katarzyna, dzieci Stanisława, pozywają Zaklikę 1629 roku (Zap. Lub. 32 f. 330). Franciszek, kustosz łucki i sekretarz królewski, pisał się z województwem wołyńskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. W 1655 r. był i kanonikiem krakowskim i proboszczem urzędowskim. Umarł 1668 r. (Ibid. 45 f. 94 i Łęt.). Stefan, syn Wawrzyńca, w powiecie przedeckim 1642 r. (Gr. Przed. 70 f. 467 i 71 f. 450). Antoni, major wojsk koronnych, syn Michała i Maryanny z Koszuckich, zeznał 1788 r. zapis dożywocia z żoną, Petronellą z Kawczyńskich, córką Kajetana, sekretarza królewskiego (DW. 104 f. 921).

GOGOLTHIL h. WIENIAWA Loth zaświadczył szlachectwo Janusza z Wilkowa, węgra osiadłego widocznie w Polsce, w 1421 roku w Waradynie (St. Pr. P. P. VII. 1589).

GOGULSKI Stanisław, syn Jana i Anny z Kałuskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim.

[de GOHR Ernest, posiadacz dóbr Setzen i Neugatt w Kurlandyi 1702 roku (Sig. 15).]

GOISZEWSCY v. GOISZOWSCY v. GOYSZEWSCY i GOJSIEWSCY h. BROCHWICZ II-gi, pochodzą z rodu Jeleniów wielkopolskich i zwali się wprzód Gościszewskimi. Patrz *Gościszewscy*.

Herb Brochwicz II-gi.

Na pomniku dzielnego wojaka, Macieja Goiszewskiego, zmarłego 1640 r., pochowanego w Jędrzejowie, powiedziano, że pochodzi z Goiszowa. Wsi jednak tego nazwiska nie znajduję. Natomiast okazuje się, że Goiszewscy wyszli z powiatu radomskiego i stanowili jeden dom z Potkańskimi. Długosz podaje, że w drugiej połowie XV-go wieku wieś Gościszowice (dzisiaj Goszczewice), należała do Andrzeja Potkańskiego h. Brochwicz, a Andrzej Gościszowski, także h. Brochwicz, posiadał Milejowice. Regestra poborowe z 1569 r. wykazują, że wsie: Gozdziszowice (Goszczewice), Wygnanów i Zacharzów, posiadali: Stanisław, Jan, Piotr i Andrzej Gościszowscy v. Godziszowscy v. Goiściszowscy (Paw.). Otóż wszystkie te wsie znajdują się w posiadaniu Goiszewskich w XVII-m wieku i widocznem jest, że ci Gościszowscy są późniejszymi Goiszewskimi, a Gościszewice nazywano także Goiszewicami, gdyż Zofia z Goiszewskich, żona Kaspra Boskiego, sprzedała 1623 roku część swoją na Goiszewicach, Wygnanowie, Jakóbowie i Zacharzowie Lasockiemu (Perp. Czers. 6 f. 661).

W tymże roku Jan i Paweł Goyszewszy sprzedali swoją część Goyszewic Lasockiemu (Gr. Radms.).

Jadwiga, córka Kaspra Goiszewskiego, żona 1-o v. Marcyana Rykalskiego 1611 r., 2-o v. Marcyana Byliny 1612 r., 3-o v. Jana Brzeskiego 1639 r. (Perp. Czers. 3 f. 451; 4 f. 161; 10 f. 63). Dorota, żona Jana Belskiego, wspólnie z bratem Stanisławem, nabyła 1614 r. pewne grunta w Mogielnicy (Ibid. 4 f. 420). Jan, żonaty z Maryną z Bylinów 1624 r. (Ibid. 7 f. 32). Stanisław, syn Wojciecha, kwitował 1631 r. Nowomiejskiego (A. Radom.).

Żyjący w początkach XVII-go wieku Wojciech, miał córkę Zofię, żonę Kaspra Boskiego, o której było wyżej i syna Pawła. Paweł zabezpieczył 1645 roku żonie swej, Annie z Cielemięckich, pewną sumę. Dziedziczył on na Gośniewicach, w ziemi czerskiej (Ibid. 10 f. 582 i Zs. Warec. 27 f. 1054). Z województwem sandomierskiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Synowie jego: Franciszek Jacek, Bernard, Stefan, Paweł i Marcin, oraz córki: Katarzyna, Maryanna, Barbara i Teresa. Katarzyna, żona Wojciecha Żabickiego 1668 r.; Barbara, żona Mikołaja Górskiego, a Teresa, Konstantego Górskiego 1671 r., zeznały z mężami swoimi zapisy dożywocia (Perp. Czers. 13 f. 253, 379 i 477; Zs. Warec. 29 f. 19).

Franciszek Jacenty, podstoli wyszogrodzki, sprzedał część swoją i brata Marcina na Gośniewicach 1676 r.

Stefan, subdelegat grodzki czerski 1670 r. (Perp. Czers. 13 f. 477 i 287).

Marcin, miecznik lwowski 1676 r., żonaty był z Konstancyą Zarębianką (Zap. Lub. 68 f. 210). Agnieszka za Bartłomiejem Łobeskim 1677 r. (Ibid. 13 f. 517). Jan, starosta janowski, umarł 1704 r., a starostwo to otrzymał zięć jego, Józef Grabiński, żonaty z Teresą z Goiszewskich (Sig. 16). Wojciech, podsędek sochaczewski, zabezpieczył 1725 r. pewną sumę na Paskach Stamirowskich żonie swej, Katarzynie z Oborskich (DW. 65 f. 1147). Syn jego Marcin Brochwicz Goiszewski, komornik ziemski sochaczewski, w imieniu swojem i siostr swoich: Agnieszki, żony Tomasza Zalewskiego, Justyny i Maryanny, kwitował Staniszewskiego 1766 r. Maryanna w tymże jeszcze roku wyszła za Józefa Jawornickiego, cześnika bracławskiego (DW. 85 f. 859; 87 f. 678 i 681).

Marcin, jako poseł ziemi sochaczewskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Z komornika ziemskiego wojski mniejszy sochaczewski 1766 roku, łowczy 1773 roku, cześnik 1777 roku, podstoli 1785 roku, w końcu chorąży mszczonowski 1788 r. W 1765 r. otrzymał Wełcze, w województwie rawskiem, po śmierci Wełczewskich, a konstytucya sejmowa z 1775 roku przyznała mu na własność część Czerwonki, ze starostwa sochaczewskiego (MP. i V. L.). W 1785 roku otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa sochaczewskiego z rąk Łuszczewskiego. Z prawa jednak tego nie korzystał (Kancl. 79 II f. 75). Żona jego, Anna z Rusieckich (DW. 110 f. 1031).

Filip Nereusz, drugi syn Wojciecha, burgrabia sochaczewski 1735 r., z pisarza grodzkiego podsędek sochaczewski 1757 r. Wspólnie z siostrą swoją Brygidą, żoną Felicyana Jerzego Jałowieckiego, łowczego kaliskiego, otrzymał 1735 roku od matki zrzeczenie się dożywocia (Perp. Czers. 23 B f. 41; DW. 82 f. 95 i 85 f. 773).

N., komornik graniczny sochaczewski 1771 r. Agnieszka, żona Macieja Ustrzyckiego, kasztelana lwowskiego. Alfred Gojsiewski, burgrabia grodzki drohicki 1779 r. Jakób, vicesgerent mielnicki, żonaty 1754 r. z Franciszką Kłopocką (Perp. Czers. 30 f. 58). Maciej, kawaler maltański i orderu Św. Stanisława 1793 r. Alfons Gojsiewski, komornik ziemski mielnicki 1784 r.

GOJCEWICZ Iwaszko, namiestnik witebski, świadek na przywileju Kazimierza Jag. dla Chołoniewskich 1452 r. (ML. 36 f. 9 i 41 f. 449). Ożeniony z ks. Ohrefiną Wasilówną Ostrogską, której matka zapisała 1461 r. Nowostawce i Ilin (Arch. Sang.). Po owdowieniu, a może po rozwodzie z nim, wyszła Ohrefina v. Katarzyna 2-o v. za Michała Nacowicza, a 3-o v. za Wojciecha Janowicza Kłoczkę. On to może Iwaszko Gosschewicz, „wojewoda“ nowogrodzki, podpisany na zapisie posagowym danym siostrze przez ks. Bolesława Michała litewskiego (Cod. Ep. II). Jan, według Wolffa, ożeniony z Anną Dowgirdówną, która wraz z siostrą księżną Świrską, dostały od Kazimierza Jagiellończyka Lintupy, Swirany i Trokiniki. Anna, 2-o v. Janowa Iliniczowa, zapisała 1481 r. mężowi Lintupy.

GOJDANOWSKI Piotr i żona jego, Agnieszka z Wyrzykowskich, otrzymali konsens królewski 1637 r., na wykupienie z rąk Rudnickich wójtostwo w Jaźwiskach, w starostwie knyszyńskim (M. 182 f. 350).

GOJRZEWSCY h. SAS. W Tece W. Rulikowskiego znajduję o nich wiadomość. Adam Dobkiewicz Gojrzewski, ziemianin słonimski, ożeniony z Katarzyną Grzywińską, nabył 1650 r. od Szemiota Rohotnę i Rędziłowszczyznę, w powiecie słonimskim. Syn jego Michał podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Z Wołochowiczówny miał syna Jana, żonatego z Jozafatą Brońcówną 1721 roku, która owdowiawszy, wyszła 2-o v. za Dominika Łukaszewicza, a 3-o v. za Jakóba Dzurzyńskiego. Jana córka Apolonia, wyszła za Józefa Jahodyńskiego, a synowie: Franciszek bezpotomny i Kazimierz. Ten ostatni ur. 1727 roku, zmarły 1777 r., był cześnikiem słonimskim. Wziął on w zastaw od Radziwiłła Płachowę i Pikowice pod Berdyczowem, a z Eleonory Sawickiej, zostawił córkę Annę, za Adolfem Potockim h. Lubicz, pułkownikiem b. wojsk polskich i synów: Wincentego, szambelana dworu polskiego, komisarza cywilno-wojskowego powiatu słonimskiego, dziedzica Rędziłowszczyzny i Gabryela Aleksandra, ur. 1756 r.. nabywcę Luliniec, w powiecie lipowieckim, ożenionego z Niezwojewską. Z niej trzech synów:

a) Cypryjan, podkomorzy wasylkowski, zmarły 1864 r., dziedzic Krasnej i Zacisza, żonaty z Borowicką.

b) Kalikst, marszałek powiatu machnowieckiego, dziedzic Luliniec, ożeniony z Reginą Choińską, córką Ignacego, z której córki: Kopczyńska, Czarnomska i Jełowicka.

c) Feliks, deputat sądu głównego, ożeniony z Mielnikówną, córką generała wojsk rosyjskich.

Herb Doliwa.

GOJSCY v. GOZDZCY v. GOSCY v. GODZCY herbu DOLIWA z Gozdu, w powiecie radomskim. Idą od Dzików z Kadłuba. Właściwie Gozdzkimi pisać się winni, że jednak pierwsza pisownia widocznie się ustaliła, skoro się z nią dom ten legitymował ze szlachectwa w Królestwie, w tem miejscu ich zamieszczam

Dom ten już w XV-m wieku rozrodził się na dwie główne linie. Jedna z nich dziedziczyła na Gozdzie, Żdżarach, Trąbkach, Woli Gozdzkiej i Mokrosęku, w powiecie

radomskim; druga na Jeleńcu, Bystrzycy, Kierzkowie, Sarnowie, Siedliskach, Radoryżu i Woli, w powiecie łukowskim.

Sieciech z Gozdu świadczy w Radomiu 1415 r. Długosz wymienia Jana Gozdziego, dziedzica Kłonowic, części Ciepłej i Bystrzyny z Wolą; Jana Gozdzkiego, alias Bieniędzkiego i drugiego Jana, dziedziców Bieniędzic, w radomskiem (Lib. Benef.).

Jan z Gozdu zabezpieczał posag żonie Katarzynie 1440 r. Synowie jego: Jakób, Wacław i Piotr, występują w aktach wareckich 1479 r. (Rad. Inscr. I f. 141 i Zs. Warec. 1 B f. 305). Maciej, syn Jakóba z Gozdu, 1475 r. na uniwersytecie krakowskim

Wincenty z Gozdu, sędzia ziemski łukowski, jest w 1500 roku opiekunem dzieci pozostałych po Piotrze z Gozdu Gozdzkim (Rad. Inscr. Decr. VII f. 812). Sędzia umarł w 1512 r. Inny Wincenty Goscki z Gozdu, zabezpieczył posag na Gozdzie pierwszej swej żonie Annie 1514 r., a drugiej — Katarzynie ze Zbroskich, 1525 r. Córkom zaś swoim: Urszuli, Zofii i Katarzynie, żonie Prandoty Koneckiego, wyznaczył posagi 1540 r. (Rad. Inscr. II f. 142; III f. 387 i Insccr. Decr. XI f. 55). Widocznie ów Wincenty nosił i drugie imie Stanisława, gdyż w aktach synowie jego: Sebastyan, Kasper, Stanisław, Paweł, Anzelm i Andrzej, dziedziczący na Gozdzie, Żdżarach i Woli 1569 r (Paw.), raz synami Stanisława, drugi raz Wincentego są nazwani. W 1568 r. Anzelm nazwany synem Wincentego.

Andrzej, syn Wincentęgo, przyznaje sumę Okręglickiemu 1576 r. Sebastyan i Kasper, synowie Stanisława, wspólnie z dziećmi po braciach swoich rodzonych, a mianowicie: Janem, Mikołajem i Dorotą, dziećmi niegdy Krzysztofa, Janem i Krzysztofem, synami niegdy Pawła i Floryanem, synem Anzelma, kwitowali 1589 r. Annę z Gozdu, wdowę po Stanisławie Kaszowskim. Zaś w 1590 r., ciż sami Sebastyan i Kasper, synowie Wincentego, Jan i Mikołaj, synowie Stanisława, Jan i Krzysztof, synowie Pawła, Floryan, syn Anzelma i Stanisław, syn niegdy Andrzeja, procesowali Biejkowskich W tym ostatnim znów akcie, ojcem Jana i Mikołaja nie jest Krzysztof, jak w pierwszym, ale Stanisław (Zs. Gr. Czers. 37 f. 202; 44 f. 569; 59 f. 864 i Zs. Warec. 14 f. 352). Kasper i Sebastyan byli prawdopodobnie najmłodszymi synami Wincentego, skoro braci swoich przeżyli.

Kasper, żonaty z Anną Bylinianką, córką Olbrachta, miał córkę Zofię, żonę Floryana Ossowskiego 1642 r., oraz synów: Macieja, Walentego i Stanisława.

Maciej, syn Kaspra, zabezpieczył 1619 r. posag żonie, Jadwidze z Wierzbińskich, córce Macieja. W 1629 roku wziął w zastaw Główczyn od Słąnków, a 1649 r. nabył część dóbr Siekluki i Okręglica. Córki jego: Dorota, żona Macieja Jurkiewicza, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1670 r. na rzecz Stanisława, podczaszego sandomierskiego, a Maryanna Tomaszowa Osiemborowska, zeznała zapis dożywocia z mężem 1679 r. (Zs. Warec. 18 f. 787; 22 f. 502 i 24 f. 291; Perp. Czers. 10 f. 150; 11 f. 202 i 225; 13 f. 320 i 637).

Walenty, syn Kaspra, kwitował Kurosza 1619 r. Sieklucki zeznał oblig na rzecz Stanisława i Macieja, braci, synów Kaspra, 1644 r. Stanisław, syn Stanisława, kwitowany z procesu 1664 r. (Zs. Warec. 22 f. 508; 27 f. 550 i 29 f. 301).

Stanisław, syn Wincentego, nazywany także Krzysztofem, żonaty był z Korycką, córką Hieronima. Zygmunt August nadał Stanisławowi wolny wrąb w lasach stromeckich 1558 r., a takiż wrąb poddanym jego z Gozdu, Żdżar, Trąbek

i Woli 1563 r. (Zs. Warec. 9 f. 225 i 30 f. 531). Synowie jego: Jan i Mikołaj, oraz córka Dorota.

Jan, podczaszy czerski, zmarły 1604 r., żonaty z Dorotą Kaszowską, wspólnie z którą kwitował Wysokińskiego 1595 r., pozostawił córkę Małgorzatę, za Marcinem Miedzechowskim, oraz synów: Jana, Bernarda i Stanisława. Jan nie żył w 1635 r., w którym córki jego: Ewa (Bernardowa Branecka) i Maryanna (Kasprowa Sieklucka), wspólnie ze stryjami swoimi: Bernardem i Stanisławem, procesują Boglewskiego o pewną sumę, spadłą na nich, po ich ciotce Miedzechowskiej (Zs. Warec. 15 f. 682; 25 f. 299 i 27 f. 750).

Bernard, syn Jana, właściciel Gozdu, nabył od Macieja 1654 r. Siekluki i Okręglicę (Perp. Czers. 11 f. 714 i Zs. Warec. 28 f. 303 i 29 f. 27). W 1639 r. podwojewodzy radomski, 1643 r. podwojewodzy sandomierski, jako łowczy sandomierski i dworzanin królewski, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Następnie podczaszy sandomierski, w końcu kasztelan czerski 1661 r. Umarł w 1670 r. Żonaty 1-o v. z Ewą Rudzką, córką Pawła, starosty owruckiego, której 1620 r. zabezpieczył posag, 2-o v. z Ewą Korzeńską (Zap. Lub. 24 f. 842; Sig. 3 f. 244 i 10 f. 6). W 1658 r. otrzymał Belków w województwie łęczyckiem (M. 196 f. 148). Kasztelan pozostawił dwóch synów: Franciszka i Stanisława.

Franciszek jeszcze w 1658 r. otrzymał ekspektatywę na podczaszostwo sandomierskie (Sig. 1). Urząd ten jednak dopiero dostał po awansie ojca na kasztelaństwo.

Stanisław, brat jego, po Andrzeju Gozdzkim podczaszy czerski 1665 r., następnie podczaszy sandomierski 1668 r. W 1686 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk teścia swego, Karola Tarły, wojewody lubelskiego, starostwa stężyckiego. Odtad tytułuje się starostą. W 1670 r. wspólnie z żoną, Heleną Tarłówną, otrzymał w dożywocie wsie Krempa i Pogorzelec, a w 1689 r. nabył Siekluki (M. 209 f. 382; Perp. Czers. 14 A f. 410 i Zap. Lub. 67 f. 6). Z województwem sandomierskiem podpisał elekcyę Jana III-go. Nie żył w 1693 roku. Pozostała po nim wdowa żyła jeszcze 1718 r., w którym otrzymała konsens królewski, na odstąpienie Krempy i Pogorzelca, córce swojej Konstancyi, żonie Józefa Cieciszowskiego, kasztelana czerskiego (M. 222 f. 476 i 202 f. 49). Konstancya po śmierci Cieciszowskiego wyszła 1727 r. za Antoniego Łepkowskiego, podstolego kijowskiego (Perp. Czers. 20 f. 335 i 21 f. 124). Dwie drugie córki starosty stężyckiego: Krystyna, 1-o v. za Michałem Wielhorskim, a 2-o v. za Janem Potkańskim, łowczym sandomierskim i Zofia, za Franciszkiem Nowosielskim, starostą łukowskim (Ibid. 19 f. 173 i 23 A f. 80). Synowie starosty: Michał, Antoni, Franciszek i Bernard, na których siostra ich Cieciszowska, zrzekła się majątku ojcowskiego 1694 r. (Perp. Czers. 14 C f. 226). Z nich: Bernard, kanonik poznański 1694 r. Michał i Antoni podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Michał, porucznik roty pancernej, zawierał z Grotowskimi różne tranzakcye 1725 r., dotyczące Siekluk i Okręglicy (Ibid. 20 f. 74).

Antoni, starosta korytnicki, otrzymał 1704 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 16). Żonaty 1-o v. z Anną Duninówną-Borkowską, 2-o v. z Wi-

ktoryą Kołudzką; wyjednał dla tej ostatniej dożywocie na starostwie korytnickiem 1712 r. Nie żył już w 1714 r., w którym pozostała po nim wdowa otrzymała konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa (Sig. 17 i 18). Syn jego Józef, urodzony z Borkowskiej, wprowadzony został do Załęskiej Woli 1725 r., odstąpionej mu przez Franciszka. W 1726 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną. W 1729 r. jest starostą grabowieckim; umarł 1731 r. (Perp. Czers. 20 f. 89; Sig. 21). W 1725 r. wprowadzony do dworku rodzicielskiego na Solcu, a opiekunem jego w małoletności byt Tarło, wojewoda lubelski (M. 255 f. 144).

Franciszek, kasztelan sochaczewski 1715 r., a czerniechowski 1716 r., zmarły 1742 r., podpisał w 1733 r. konfederacyę generalną warszawską. W 1699 r. zastawił Żdżary, a 1732 r. wprowadzony do Załęskiej Woli. Żonaty z Zofią Stawską, posiadał starostwo brzezińskie w województwie sandomierskiem, na odstąpienie którego synowi Bernardowi otrzymał konsens królewski 1731 roku. Takiż drugi konsens królewski otrzymali oboje małżonkowie w 1740 r. (Perp. Czers. 20 f. 263; 22 f. 154; DW. 65 f. 1257; Sig. 22 i 26). Córka jego Maryanna, 1-o v. za Adamem Cieciszowskim, kasztelanicem liwskim, 2-o v. za Michałem z Werbna Pawłowskim, kasztelanicem biechowskim, 3-o v. za Mateuszem Kołudzkim, łowczym rawskim 1759 roku (M. 280 f. 113; Perp. Czers. 20 f. 115 i 261; 31 f. 18; 26 f. 183 i 14 D f. 152; DW. 80 f. 77; 81 f. 14 i 83 f. 132). Syn zaś Bernard, seu Stanisław Bernard, ze starosty brzezińskiego i mścibohowskiego, kuchmistrz wielki koronny 1734 roku, otrzymał w tymże roku list przypowiedny na chorągiew pancerną, w kompucie wojska koronnego (Sig. 24). W 1740 roku kawaler orderu Orła Białego. W 1744 r. starosta mukarowski, 1754 roku generał - lejtenant wojsk koronnych (Sig. 27), a 1762 r. wojewoda, generał ziem podlaskich, z którym to tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Umarł w 1771 r. W 1744 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Świdzińskiego starostwa radomskiego, a 1750 r. starostwa smotryckiego z rąk Potockiego (Sig. 26 i 28). W 1750 r. sprzedał Załęską Wólkę Brühlowi, a 1766 r. Siekluki i Okręglicę Łąckiemu. W 1769 r. otrzymał od króla dziedziczny jego grunt za kościołem Dominikanów w Warszawie (DW. 73 f. 425; 85 f. 759 i Kancl. 47 II f. 171). W 1731 r. w Lublinie zaślubił Annę z Humieckich, wdowę po księciu Kazimierzu Ogińskim, z której miał dwóch synów: Stanisława i Stefana. Rozwiódłszy się z nią, pojął za małżonkę 1751 r. Barbarę Małachowską, starościankę smotrycką i z niej miał córkę Karolinę. W 1754 r. druga żona wojewody otrzymała dożywocie na starostwie mukarowskiem (Sig. 27). W 1762 r. mąż jej darował dobra Kowala Stempocina pod Radomiem, a 1771 roku plac w Warszawie (DW. 82 f. 478 i 90 f. 465; M. 272 f. 369). Synowie jego: Stanisław odstąpił 1764 r. pretensyi swoich do starostwa mścibohowskiego (M. 278 f. 3), a Stefan, jako wojewodzic podlaski, starosta mścibohowski i poseł ziemi lwowskiej, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1771 r. kwitował swoją macochę z odbioru sumy, a w roku następnym odstąpił jej sumę, którą miał na Kaszowie (DW. 80 f. 77 i 89 f. 379; Perp. Czers. 34 f. 348). W 1787 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Obaj bracia zmarli bezpotomnie.

Karolina, ich przyrodnia siostra, urodzona z Małachowskiej, żona 1-o v. księcia Janusza Sanguszki, z nim rozwiedziona, 2-o v. za ks. Karolem de Nassau-Siegen, grandem hiszpańskim I-ej klasy, marszałkiem polnym wojsk francuskich. Za kon-

sensem królewskim z 1773 r., odstąpiła jej i mężowi jej, ks. Sanguszce, matka starostwo mukarowskie i wsie Krempa i Pogorzelec (Sig. 32 i Kancl. 51 II f. 62). Już jako księżna de Nassau, wypuszczała w dzierżawę Życzyn i Brzeziny, w ziemi stężyckiej, Gawłowskim 1786 r. i dała plenipotencyę Bartoszewiczowi 1788 r. (M. 299 f. 259 i 301 f. 117). Za księcia de Nassau musiała wyjść Karolina 1780 r., w którym oboje małżonkowie zeznali zapis dożywocia (DW. 96 f. 814). Karolina była właścicielką Gozdu i obok położonego Kiełbowa, do których wprowadzoną została, wraz z mężem Sanguszką, 1777 r. (Perp. Czers. 35 f. 282). Zmarła bezdzietnie 1804 r.

Paweł, syn Wincentego, zabezpieczył 1579 r. na Gozdzie 200 kóp żonie swej, Katarzynie ze Staniszewskich. Synowie jego: Jan i Krzysztof, dziedziczą na Gozdzie 1590 r. (Zs. Gr. Czers. 48 A f. 237 i Wyr. Lub. 4 f. 593).

Jan, syn Pawła, zeznał 1644 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Kamieńskich. Syn jego Kazimierz, zeznał oryginalną sprzedaż 1663 r. Proszeńskiemu, bo kałamarza i piasecznicziki (Perp. Czers. 10 f. 440 i 12 f. 276).

Synowie Krzysztofa: Marcin v. Marcyan i Kazimierz. Marcin nabył poddanego z Kożuchowa 1643 r. Żona jego Anna z Ostrowa, 1-o v. Korzeniewska. Kazimierzowi przyznaje należność Jan Gozdzki 1664 r. (Zs. Warec. 27 f. 370; 29 f. 129 i 356). Marcin i Maciej, synowie Kazimierza, w imieniu swojem i nieletniego brata Bernarda, sprzedali poddanego z Budziszyna Grzegorzewskiemu 1686 r. (Perp. Czers. 14 A f. 179).

Anzelm, syn Wincentego, miał syna Floryana, nie żyjącego już 1618 roku. W tym ostatnim roku córki jego: Zofia, żona Jana Święcickiego i Dorota, żona Floryana Turowskiego, zrzekły się majątku ojczystego na rzecz matki, Anny z Kożuchowskich i brata Wojciecha (Zs. Warec. 19 f. 347 i 22 f. 333 i 335). Filip, drugi syn Floryana, otrzymał zrzeczenie się majątku od siostry Anny, żony Mikołaja Okręglickiego (Perp. Czers. 6 f. 618).

Andrzej, syn Wincentego, ustanowił w 1583 r. opiekę nad dziećmi urodzonemi z Zofii z Karnickich, córki Macieja (Ibid. 12 f. 475). Syn jego Stanisław, kwitowany przez Miedzechowskiego 1613 r. (Ibid. 20 f. 368). Synowie jego, urodzeni z Doroty Ratowskiej: Andrzej, Jan i Stanisław, oraz córka Anna, żona Pawła Głuszyńskiego. Sprzedała ona 1640 r. schedę swoją na Goździe, Żdżarach, Trąbkach i Woli bratu Andrzejowi (Perp. Czers. 10 f. 136).

Andrzej, syn Stanisława, przyznaje 1642 r. należność Miedzechowskiemu i nabywa część Budziszyna w tymże 1642 i 1647 r. W 1653 r. miecznik czerski, 1654 r. porucznik powiatu wareckiego, następnie podczaszy czerski, umarł 1665 r. Pisał się z ziemią czerską i województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. z Zofią Zawiszanką, 2-o v. z Dorotą Trzcińską, z pierwszej żony pozostawił synów: Antoniego i Franciszka, którzy pozywają Zawiszę 1663 r. o 3,000 fl. (Zs. Warec. 27 f. 193, 205 i 975; 28 f. 243; 29 f. 254; Perp. Czers. 11 f. 12). Antoni i Franciszek sprzedali Zawiszy Budziszyn 1673 r. Franciszek zeznał 1661 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Chinowskich. Żył jeszcze 1700 roku (Perp. Czers. 13 f. 19, 442 i 456; 16 A f. 290 i Zs. Warec. 30 f. 184).

Jan, syn Stanisława, w swojem i brata swego Stanisława imieniu, sprzedał bratu Andrzejowi część Trąbek 1644 r. (Perp. Czers. 10 f. 455). Jan, syn Stanisława, nabył część Magnuszowa i Grzybowa 1661 r. W 1672 r. zeznał zapis do-

żywocia z żoną, Katarzyną ze Zwolskich. W 1673 r. już nie żył, a pozostała po nim wdowa z dziećmi: Kazimierzem, Feliksem, Aleksandrem, Stanisławem, Zygmuntem, Jadwigą, żoną Jerzego Łąckiego, Maryanną, późniejszą Samuelową Dąbrowską i Zofią, jako dziedziczący na Grzybowie, zawarli układ z dziedzicami Tarnowa (Perp. Czers. 12 f. 243; 13 f. 391 i 451; 14 C f. 98; Zs. Warec. 31 f. 50). Z nich:

Kazimierz, żonaty z Teresą Laskowską, miał z niej córkę Annę, żonę Kazimierza Bojemskiego, która wspólnie ze stryjem swoim Aleksandrem i braćmi stryjecznymi: Antonim, Maciejem i Michałem, synami Stanisława, sprzedała część swoją na Magnuszewie 1724 r. (Ibid. 19 f. 108, 127 i 485).

Feliks, sprzedał Przyłuskiemu część swoją na Magnuszewie 1688 r.

Stanisław, który się pisał z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go, z Ewy Groszkowskiej pozostawił synów: Antoniego, Macieja i Michała, oraz córki: Annę Bojemską i Maryannę Andrzejową Magnuszewską. Wymienieni synowie Stanisława, wspólnie ze stryjem Aleksandrem i braćmi stryjecznymi, sprzedali część swoją na Magnuszewie Przyłuskiemu 1724 r. (Perp. Czers. 14 A f. 369; 18 f. 125; 19 f. 209, 485 i 492; DW. 62 f. 1227 i 1235). Michał, żonaty z Dorotą Poniatowską, pozostawił syna Stanisława Krzysztofa, skarbnika trembowelskiego 1791 r., a bełskiego 1793 r., który zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Tarkowskich (Perp. Czers. 40 f. 355; Deb. Czers. 2 f. 120).

Aleksander zeznał 1703 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Magnuszewskich. Wspólnie z żoną odstąpił 1727 r. pewną sumę córkom swoim: Barbarze, żonie Wojciecha Bojemskiego, Agnieszce, żonie Pawła Tyszki i Zofii, żonie Antoniego Choleckiego (Perp. Czers. 15 f. 303 i 20 f. 331). Paweł, syn Aleksandra, archidyakon przemyski, proboszcz w Goszczynie, kwitował Potockiego 1749 r. Stefan, syn Aleksandra, kwitował Przyłuskiego 1730 r., a w imieniu dzieci swoich: Michała, Ignacego, Leona, Dionizego, Anny i Teresy, urodzonych z Magdaleny z Mączyńskich, kwitował Cieciszowskiego 1752 r. (Ibid. 21 f. 265; 29 f. 65 i 449).

Janusz, właściciel Mokrosęku, w powiecie radomskim 1508 r. (Paw.). Maciej, syn Andrzeja Gojskiego z Mokrosęku, zeznał 1575 r. zapis na rzecz Ninkowskiego (Zs. Warec. 11 f. 534). Wyroki lubelskie z 1582 i 1586 roku wspominają o Krzysztofie, Stanisławie, Zofii, Annie, Katarzynie, Dorocie i Barbarze, dzieciach Macieja z Mokrosęku (Ks. 14 f. 220 i 30 f. 822).

Jan i Leonard, bracia Gojscy, właściciele Bystrzycy, w powiecie łukowskim, 1530 r. (M. 44 f. 713). Katarzyna z Brzostowskich, sędzianka liwska, zeznaje zapis na rzecz synów swoich: Krzysztofa i Jana 1580 roku (Conv. Warsz. 1 A f, 393).

Krzysztof, wspólnie z braćmi, dziedziczył na Bystrzycy 1580 r. (Wyr. Lub. 47 f. 280 i Paw.). Ów Krzysztoł nabył Trzciankę od Świechowskiego 1592 roku (Zap. Lub. 11 f. 398). Łukasz z bratem również dziedziczył na Bystrzycy 1580 r. (Paw.). Marcin i Krzysztof, synowie Wacława, sprzedali Bystrzycę i Wolę Bystrzycką Iżyckiemu 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 664).

Janusz, właściciel Jeleńca, w powiecie łukowskim, 1531 r., a Stanisław i Adam, właściciele Sarnowa i Woli 1552 r. (Paw.). Stanisław, podstarości łukowski 1558 r. Mikołaj, z przezwiskiem *Starodub*, właściciel na Jeleńcu 1552 roku (Paw.), miał synów czterech: Marcina, Stanisława, Wojciecha i Mikołaja, dziedzi-

czących 1586 r. na Siedliskach i Jeleńcu. Kasper, syn Marcina, sprzedał część swoją na Jeleńcu i Woli Gąsieckiej Janowi 1630 r. Stanisław, żonaty z Katarzyną Polaską. Andrzej, syn Wojciecha, układa się z Ryszkowskim 1622 r. Mikołaj, syn Mikołaja, żonaty z Anną Drozdowską, sprzedał część swoją na Jeleńcu i Woli Gąsieckiej synowi Wojciechowi 1618 r. (Wyr. Lub. 30 f. 822; 17 f. 6; 41 f. 678 i 44 f. 301; Zap. Lub. 11 f. 739; DW. 48 f. 316; Perp. Czers. 5 f. 449 i 7 f. 102). Wojciech, syn Piotra, a Jan i Wincenty, synowie Pawła, właściciele Sarnowa 1599 roku (Wyr. Lub. 65 f. 448 i 81 f. 975).

Piotr Goscki z Jeleńca, żonaty 1540 r. z Barbarą Gutowską (Rad. Inscr. IV f. 366). Krzysztof, Sebastyan, Wawrzyniec, Stanisław i Piotr, synowie Piotra z Jeleńca, zabezpieczają siostrze swej Zofii, żonie Stanisława Mirowskiego, 500 fl. na Jeleńcu, Siedliskach i Woli Gąsieckiej 1585 r. Stanisław już nie żył w 1594 r., w którym Mirowska zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci: Wawrzyńca i Piotra i synowca swego Jana, po Stanisławie (Zs. Gr. Czers. 53 f. 1176 i Zs. Warec. 15 f. 35).

Piotr, 1580 r. właściciel Kierzkowa, Radoryża i Woli, a z bratem Stanisławem i Siedlisk (Paw.), był 1586 r. komornikiem ziemskim łukowskim. Wincenty, syn Piotra, właściciel Sarnowa, sprzedał Radoryż bratu Wojciechowi 1616 r. (Zap. Lub. 22 f. 303).

Stanisław, dziedziczył na Górznie. Pozostała po nim wdowa Katarzyna, dziedziczka na Górznie 1569 r. Jan, syn Stanisława, żonaty 1575 r. z Anną z Prażmowskich, córką Marcina (Paw.; Zs. Gr. Czers. 37 f. 206; 42 f. 928 i 43 f. 212). Stanisław, komornik ziemski lubelski 1622 r.

Jerzy, syn Wacława z Gozdu Gozdzki, wydzierżawia tamże grunta 1557 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 120). Paweł, syn Walentego z Gozdu, procesuje Suffczyńskiego 1580 r. (Ibid. 47 f. 792). Piotr, kanonik płocki, proboszcz stromecki, umarł 1599 r. (Star. Mon.). Barbara, córka Stanisława z Gozdu, za Stanisławem Biejkowskim 1567 r. (Zs. Warec. 10 f. 314).

Krzysztof, ożeniony z Maruszą Bohowitynówną z Kozierad, 1-o v. Iwanową Krasieńską, posesor, a następnie właściciel Uhrynowa, zwolnił 1603 r. swego siostrzeńca, Warzyńca Libiszowskiego, z procesu o Krasne i wspólnie z żoną procesował ks. Zbaraskich o zabranie im włości Kuteńskiej 1618 r. Zmarł 1621 r. (Woł. I f. 234, 281, 889; V A f. 175; Kij. III A f. 557; Bracł. II f. 1419 i V f. 765; Gr. Krzem. z 1621 r.). Testamentem zobowiązał żonę, aby drugi raz za mąż nie szła, a syna Franciszka, aby został księdzem. Pozostała po nim wdowa wyszła za Mniszka z Bużenina, a syn zaślubił Teofilę Leszczyńską. O Uhrynów, warunkowo zapisany kapitule Łuckiej, toczył się proces, zakończony wyrokiem Trybunału lubelskiego z 1647 r. Wacław, brat Krzysztofa, był opiekunem Franciszka (Teka W. Rulikowskiego). Maryanna z Pawłowiczów Andrzejowa Gojska, pozwana 1694 r. przez Jabłonowskiego (Woł. IX f. 1499).

Jan i Stanisław, synowie Jana, 1610 roku. Siostry ich: Anna, za Andrzejem Górskim, a Dorota, 1-o voto za Stanisławem Grabowskim 1611 roku, 2-o v. za Maciejem Boguskowskim 1624 roku (Perp. Czers. 3 f. 387, 393 i 422; 6 f. 709; 7 f. 76). Katarzyna za Wacławem Łychowskim 1612 roku. Stanisław, żonaty z Zofią z Dębskich 1615 r. Elżbieta za Wacławem Bierzwieckim 1622 r. Jan, zmarły przed 1629 r., żonaty był z Katarzyną Zawiszanką, córką

Piotra, z którą zeznał zapis dożywocia 1623 r. Zofia, córka Wacława, za Mikołajem Słączyńskim 1624 r. (Ibid. 4 f. 168; 5 f. 84; 6 f. 360 i 643; 7 f. 84 i 8 f. 34). Barbara, 1-o v. Jakóbowa Domaniewska, 2-o v. Adamowa Dąbrowska 1623 r. Jan, syn Jana, żonaty z Katarzyną Wągrodzką 1591 r. (Ibid. 6 f. 559 i 1 A f. 151).

Filip, Franciszek, Jan, Jerzy, Józef i Stanisław pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Wojciech otrzymał 1650 r. konsens, na nabycie kopalni rudy żelaznej w leśnictwie bielskiem, od Rogowskiego (M. 192 f. 95). Konstancya z Gozdu, wdowa po Krzysztofie Linczewskim, chorążym bydgoskim, 1659 r. żona Franciszka Czosnowskiego (M. 201 f. 186). Katarzyna, córka Wincentego, za Maciejem Żukowskim 1662 r. Jadwiga, córka Jana, za Jerzym Łąckim 1666 r. Jan, syn Filipa, zeznał 1667 r. z żoną, Ewą z Kadłubskich, wojszczanką czerską, zapis dożywocia. Zofia, żona Pawła Potkańskiego 1668 roku (Perp. Czers. 12 f. 250; 13 f. 68, 171 i 227).

Antoni, sędzic stężycki, Józef i Stanisław, z województwem sandomierskiem, a Adam z ziemią nurską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Jan, skarbnik gostyński 1670 r., miał syna Adama, elektora Augusta II, żonatego z Teresą z Boskich. Z niej syn Franciszek, wspólnie z siostrą Antoniną, zawarł układ z Boskim 1715 r. Władysław, brat Franciszka, 1720 r. (Zap Lub. 63 f. 1362; Perp. Czers. 18 f. 272 i 19 f. 61). Jan, syn Jerzego, obierał plenipotenta 1653 r. Józef, żonaty z Heleną z Płochockich 1680 r. (Zap. Lub. 43 f. 626 i 59 f. 471). Szymon z żoną, Anną z Oszczepalskich, odstępują Mozdzar Rulikowskiemu 1671 r. Szymon i Józef kwitowali Sulimowskiego 1685 r. (Gr. Bełz. 81 f. 14; 88 f. 293).

Józef i synowie jego: Franciszek i Wojciech, pozwani przez Krzyżanowską 1703 r. (Bracł. XIV f. 993). Antonina za Maciejem Cybulskim 1750 r. (Perp. Czers. 29 f. 136). Felicyanna, żona Bartłomieja Bogatki 1752 roku, zmarła bezdzietnie, a siostra jej, Wiktorya Fabianowa Stobiecka, kwitowała z summ po niej Czosnowskich 1784 r. (Gr. Radom.). Abraham pisał się z województwem brzeskiem-litewskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Kajetan, łowczy i vices-gerent grodzki żydaczowski, żonaty 1754 r. z Eufrozyną Żurowską (DW. 77 f. 123). Antoni, łowczy żydaczowski, zmarł 1729 r.

Wawrzyniec pisał się z ziemią liwską, na elekcyę Jana Kazimierza. Józef, żonaty z Katarzyną Sankowską 1765 r. (Perp. Czers. 33 f. 12). Dominik, syn Józefa, sprzedał część swoją na Dąbrówce-Stany 1767 r. (DW. 87 f. 1382). Ów Dominik, poseł ziemi liwskiej i Franciszek na Gojsiu-Krukach, pisali się z ziemią liwską, na elekcyę Stanisława Augusta. Dominik, burgrabia liwski 1767 r., a komornik ziemski 1773 r., wyznaczony został z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy Buczyńskiego z Rykowskim. W 1780 r. został skarbnikiem liwskim, a 1789 r. wojskim mniejszym.

Józef Bogacz, syn Franciszka, nabył 1739 r. część Kałuszyna od Marcina Bogacza, syna Jana. Franciszek, syn niegdy Józefa, nabył część Potoka i Kałuszyna od Witowskiej 1779 r. Z Krystyny N. synowie jego: Wojciech, ur. 1767 r., Franciszek, ur. 1772 r. i Maciej, ur. 1789 r. (metr. w Kałuszynie), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Ludwik, syn Andrzeja, nabył 1774 r. część Zbrożków od Michała Zbrożka; żył 1804 roku. Piotr i Józef, synowie Franciszka, zamieniali 1747 r. różne pola

w Krukach. Piotra i Franciszki syn Maciej, ur. 1755 r. (metr. w Kałuszynie), legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Jan, syn Macieja i Katarzyny Obrempalskiej, sprzedał część Olszewic Szymońskiemu 1752 r. (DW. 74 f. 554).

Józef Kruk, syn Wojciecha, ustąpił synowi Janowi części Olszewic 1774 r. Jan ten, dziedzic dóbr Gozdziec - Skrzeki, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r., a syn jego i Małgorzaty Buszewskiej, Seweryn Kruk Gojski, 1842 r. w Królestwie.

Maciej i Tadeusz, synowie Adama, podstolego wendeńskiego, właściciela Bilna w województwie brzeskiem-kujawskiem 1786 r., urodzeni z Doroty Lubowieckiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (Akta b. Her.).

Córka Adama, podstolego, Bogumiła, zaślubiła 1820 r. w Kłóbce Józefa Dzierzbickiego.

GOJSCY v. GOŚCCY z Gojska, w powiecie rypińskim. Właścicielami tej wsi byli 1564 r.: Wit, Szymon, Bartłomiej, Wincenty, Maciej i Feliks Gośccy (Paw.). Czy nie do nich należy zaliczyć Stanisława Gojskiego, który podpisał z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

GOJŻEWSCY v. GOJZIEWSCY v. GOJSIEWSCY h. ŁABĘDŹ. Jerzy, pisarz grodzki telszewski 1767 r., podstarości rosieński 1770 r., a szawelski 1785 r. Józef, podstarości szawelski 1784 r. Tadeusz Jerzy, podstarości i łowczy żmudzki 1785 roku.

Rafał i Józef z synami: Aleksandrem i Michałem, synowie Marcina, wnukowie Jana, prawnukowie Aleksandra, syna Jakóba, wnuka Piotra, dziedzica 1635 roku dóbr Sieńkowszczyzny, w powiecie oszmiańskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

GOLANCZEWSCY v. GOLANIECCY h. TOPÓR z Golanczy (dziś Gołańcz), w powiecie kcyńskim, należą do rodu Pałuków. Komes Sławnik, syn starego Sławnika, wydając córkę za mąż zastawia Slosin i Durowo opatowi z Łekna 1211 r. Synowie jego: Piotr, Sławnik i Trojan, dziedzice kościoła w Łeknie, zrzekają się praw do tych wsi i kilku innych i dwóch jezior na rzecz klasztoru, a dostają w zamian Oserene i Rakowo 1259 r. Z synów tych Sławnik, ożeniony z (Małgorzatą) siostrą Gerwarda, biskupa kujawskiego, umarł kasztelanem nakielskim.

Synom jego: Świętosławowi, wojewodzie tczewskiemu, Maciejowi, scholastykowi kujawskiemu i Zbilutowi, nadał książę Władysław Wieszki 1308 r. Maciej 1320 r., a Zbilut i Świętosław 1339 roku, świadczą w procesie wytoczonym Krzyżakom.

Maciej, następnie biskup kujawski 1323 r., umarł 1368 r, zdawszy biskupstwo bratankowi swemu Zbilutowi 1364 r.

Zbilut, brat Macieja, biskupa, kasztelan nakielski 1327 r., a gnieźnieński 1346 r., miał syna Zbiluta, z proboszcza włocławskiego, po stryju swoim Macieju, biskupa kujawskiego 1364 r., zmarłego 1383 r.

Komes Trojan z Łekna, syn Sławnika, łowczy 1288 r., kasztelan nakielski 1302 r., pozostawił czterech synów, zwanych Pałukami: Alberta, Zbiluta, Święto-

sława i Sławnika, którzy w 1328 r. zakończyli spór z opactwem w Łeknie, o zastawione przez dziada Sławnika dobra Slosin i Durowo ugodą, na mocy której biorą jezioro Belska i wieś Grylewo. W poprzednim roku nabyli oni prawa do części tych dóbr od brata swego Wincentego i synowców jego: Kiełcza, Pałuki, Wiglosza i Wierzbięty. Albert, syn Trojana, został 1348 roku biskupem kujawskim.

Tomisław, dziedzic Golanczy i współdziedzic Domaborza, sędzia ziemski kaliski 1363 r., prawdopodobnie brat Zbiluta, biskupa kujawskiego, miał kilku synów: Trojana, Dobiesława, Fala, Kusza, Sędziwoja, Zbiluta i Wierzbiętę, o których akta poznańskie i gnieźnieńskie z lat 1387—1400, często wspominają.

Bracia ci odznaczyli się w wojnie domowej Grzymalitów z Nałęczami, w której Trojan zginął 1383 r., a Jakób v. Kusz, wymieniony w roczniku szamotulskim, jako jeden z najgorszych rozbójników. Dobiesław z braćmi przewodził w zrabowaniu Wełny Przecława z Gołutowa 1384 r. Wierzbięta i Kusz pisali się Golanieckimi z Jankowic, a Kusz trzymał w zastawie Wir 1398 r. Zrodzeni byli ci bracia z dwóch żon sędziego. Kusz w 1393 r. dowodzi przeciw Chwalowi i drugiemu bratu, że Małgorzata (matka jego zapewne) wniosła Tomisławowi 400 grzywien, a w 1416 r. w imieniu swojem i braci kwituje z 200 grzywien Stawskiego (KWP.; Lites.; Leksz.).

Jakób, syn Andrzeja z Golanczy, 1443 r. na uniwersytecie krakowskim.

GOLANEK, w powiecie brzeskim - kujawskim, właściciele 1481 roku: Mikołaj, Jan, Wawrzyniec, Szymon i Małgorzata, dzieci Stanisława, wnuki Mikołaja (Gr. Brzes.).

z GOLANEK pod Radomskiem. Adam h *Drużyna*, świadczył szlachectwo Kozubskiego w Radomsku. Jakusz zganiony przez Mikołaja z Głupic, dowiódł 1410 r. szlachectwa i h. *Taczała.* Tenże Jakusz i Jarosław z Golanek h. Taczała świadczyli 1434 r. przy wywodzie szlachectwa Zdańskiego w Radomsku (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.; Łag.).

GOLANKA Mikołaj, dowiódł 1404—1405 r. w Pyzdrach szlachectwa i h. *Wczele* (Pis. Dz. Pol. IX. Ulan. 60 i 71).

GOLANKA Stanisław, wojski gostyński 1389 r. (Łęcz. I. 1199). Golankowie w XVI-m wieku dziedziczyli na Gnojnie, w powiecie sochaczewskim. Patrz *Gnojeński.*

GOLANKOWSCY z Golan, w powiecie ciechanowskim. Jan 1488 r., Andrzej 1489 r., synowie Stanisława z Golan, na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Golankowski, syn Macieja z Golan, 1581 r. (M. 125 f. 316). Jerzy, komisarz królewski, nabył 1726 r. dom na Wielopolu od Zawadzkiego. Jan, sekretarz królewski 1727 r. (DW. 66 f. 312 i 784).

GOLANKOWSKI Maciej pisał się z województwem bełskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GOLAŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Golanki w województwie sieradzkiem. Jakób, dziedzic Karszowa, a Stanisław i Marcin, dziedzice Rekli, w sieradzkiem 1552 r. (Paw.). Jakób Golański, z Katarzyny Mroczkówny, miał synów: Wojciecha, Jakóba, Jana i Sebastyana, żyjących 1586 r. (Wyr. Lub. 29 f. 967). Wojciech, Jakób i Marcin, bracia, dzielą się dobrami: Schodnicą i Kropiwnikiem 1608 roku (AGZ. X. 3101). Jan i Nastazya z Kopciów, małżonkowie, pozwani przez Siewruków 1627 r., o zrabowanie dworku w Dorohobużu (Woł. V A f. 86). Mikołaj 1643 roku, w opoczyńskiem. Stanisław 1620 r. w Chełmie (Akta XXIII).

Herb Jastrzębiec.

Baltazar, kanonik chełmski 1650 roku (Zap. Lub. 42 f. 1066). Hieronim, wspólnie z żoną, Jadwigą z Kiełpińskich, odstąpił sołectwo kazimierskie, w powiecie zakroczymskim, Adamowiczowi 1691 r. (DW. 57 f. 1391). Dominik, syn niegdy Tomasza i Zofii z Korzeniowa, posesor Popieli 1684 roku (Gr. Przem.).

Piotr z województwem płockiem, a Wojciech z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. N., podstoli zakroczymski, umarł 1701 r. Kazimierz, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609). Jan, współdziedzic Wyszyny Mniowskiej 1730 r. Jan, towarzysz i deputat chorągwi pancernej, kwitował Wąsowicza 1761 roku (Gr. Radom.). Katarzyna, żona Marcina Opolskiego, zmarła przed 1757 r.

Bartłomiej, syn Sebastyana i Petronelli z Grudzickich, żonaty 1-o v. z Maryanną Janikowską, 2-o v. z Zuzanną Biejkowską, 1-o v. Kożuchowską, kwitował Kozietulskiego 1751 r. Córki jego: z pierwszej żony—Franciszka, za Jakóbem Wysockim 1765 r.; z drugiej — Jozafata, za Franciszkiem Krajewskim 1764 r. (Perp. Czers. 29 f. 327; 32 f. 268 i 33 f. 7; Deb. Czers. 1 f. 228).

Ludwik Felicyan, podkomorzy Stanisława Augusta 1790 r., syn Łukasza, pisarza grodzkiego wałeckiego i Adaminy z Grabowskich, nabył 1791 r. od Czerskiego wsie: Załuski, Zdunów i Gostolin, w powiecie zakroczymskim (DW. 107 f. 791). Syn jego Stefan, urodzony z Tekli Okęckiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r, a Kwiryn, syn Stefana, 1845 r. (Akta b. Her.).

GOLAŃSCY Jan i Grzegorz, synowie Aleksandra i Eufrozyny Ilnickiej, wnukowie Bazylego i Maryanny, współdziedziców Podhorodców, dowiedli pochodzenia swego szlacheckiego w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

z GOLĄDKOWA (GOLANTKOWA) h. JUNOSZA. Jakób świadczy 1445 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Poniatowskiego (St. Pr. P. P. VII) z Golądkowa seu Sulirzyc. Dadźbóg, podkomorzy łomżyński i marszałek nadworny ks. Bolesława Mazowieckiego 1473 r. Długosz pisze o jego zwycięstwie nad Krzyżakami na Mazowszu 1466 r. Patrz *Smłodowscy.*

GOLBICCY z Golbic, w powiecie łęczyckim. Akta łęczyckie, z końca XIV wieku, wymieniają licznych dziedziców Golbic. Żyją wtedy: Piotr, Mikołaj, An-

drzej, Magdalena, wdowa po Mikołaju i syn jej Bartłomiej, Michał, Wiktor, Wisław, Tomisław, Bogusand, Jan, Karcz i Mikołaj Kokotowicz (Łęcz. I i II).

Jan, Stanisław, Małgorzata, wdowa po Walentym i Tomasz, właściciele Golbic, w powiecie łęczyckim 1576 r. (Paw.). Andrzej, Walenty i Jan mają 1542 r. sprawę z Zieleniewskim, o granicę Golbic. Wawrzyniec, syn Jana, wyznaczył opiekunów dzieciom 1597 r. Baltazar wziął w zastaw Pomorzany 1604 r. Jadwiga z Pękowskich Golbicka, cedowała 1580 r. pewną sumę dzieciom swoim: Janowi i Zofii (Gr. Przed. 3 f. 220; 28 f. 325 i 524; 45 f. 376 i 52 f. 13).

GÓLCZEWSCY v. GULCZEWSCY h. BELINA z Gólczewa v. Gulczewa, w powiecie gnieźnieńskim. Mikosz Golczewic (?) świadczy 1361 r. we Wrześni (KWP.). Jadwiga z Gólczewa na sądzie w Pyzdrach 1392 roku. Maciej i Albert z Gólczewa na sądzie w Pyzdrach 1400 r. Jarosław z Gólczewa, zwany „wojewodą", procesuje się w Gnieźnie 1399 r. Sędziwój Gałązka, kasztelan przemęcki, był współwłaścicielem Gólczewa 1399 r., lecz czy do tego rodu należał, nie jest wiadomem. Jan z Gólczewa ma sprawę w Gnieźnie 1399 r. (Leksz.).

Herb Belina.

Paweł, zganiony przez Jakusza Jada, okazał 1404 r. w sądzie poznańskim list, oczyszczający stryjów jego: Leonarda i Świętosława, wydany przez Tomisława, sędziego kaliskiego (między 1365 a 1377 r.). Świąszek, komornik sądu ziemskiego w Pyzdrach 1419 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

W orszaku Jakóba Gólczewskiego wyprawiły 1498 r. na wojnę turecką swoich zastępców: Strzeżewska i Skrzetuszewska (St. Pr. P. P. VII. 507 i 508). Właścicielami Gulczewa Bobolina byli 1580 roku: Andrzej i Gabryel Gulczewscy, a Gulczewa Dominikowa—Łukasz i Paweł Gulczewscy (Paw.). Andrzej Gólczewski, kanonik poznański 1596 r., syn Andrzeja i Katarzyny z Brzeznickich, wnuk Elżbiety z Węgierskich (Pis. Dz. Pol. IX).

Bracia Andrzej i Jan Gulczewscy zaświadczyli 1590 r. w Poznaniu szlachectwo kanonika Młodziejowskiego.

GÓLCZEWSCY v. GULCZEWSCY h. PRAWDZIC z Gólczewa v. Gulczewa, w powiecie płockim, lub *Sierpscy* v. *Sieprscy* z Gólczewa, z którymi jeden dom stanowili. I jednych i drugich tutaj zamieszczam, rozdzielić ich bowiem trudno, ponieważ raz Gólczewskimi, to znowu Sierpskimi ich zwano.

Herb Prawdzic.

Mikołaj z Gólczewa, biskup płocki 1365 r., umarł 1368 roku. Po nim biskupstwo otrzymał brat jego Stanisław, który rezygnował z niego 1375 r., a Papież Grzegorz XI-ty zamianował w jego miejsce brata jego, Dobiesława Sowkę, zmarłego 1381 r.

Andrzej z Gólczewa, kasztelan płocki 1374 r., założył miasto Bieżuń 1406 r., na które otrzymał od ks. Ziemowita

na Płocku przywilej (M. 20 f. 267). Syn jego Andrzej, 1404 r. na uniwersytecie krakowskim. Dorota, córka jego, za Ściborem z Sąchocina, podkomorzym zakroczymskim i marszałkiem mazowieckim 1429 r. (M. 334 f. 98). Andrzej, Mikołaj, Sasin, Aleksander i Piotr z Gólczewa, zamienili 1416 r. wieś Wanczemino na Zakrzewo (M. 3 f. 2).

Piotr z Gólczewa i Andrzej z Zakrzewa, kanclerz płocki, bracia rodzeni, dopełnili 1444 r. działu dóbr, na mocy którego Sierpc (Sieprc) dostał się Andrzejowi. Jednocześnie obaj bracia część swoją na Drobinie odprzedali Kryskiemu (M. 336 f. 14 i 337 f. 133).

Po Andrzeju z Zakrzewa, kanclerzu płockim, pozostały się tylko córki: Katarzyna, za Mikołajem z Oporowa, kasztelanem kruszwickim i Szuchna, za Janem z Żyrnik. Ta ostatnia zrzekła się majątku rodzicielskiego, na rzecz brata stryjeczno-rodzonego Andrzeja z Gólczewa, 1471 r. (M. 6 f. 143 i 5 f. 3). Ów Andrzej, naturalnie syn Piotra, podkomorzy płocki 1471 r., właściciel po stryju swoim Andrzeju z Zakrzewa miasta Sierpca, otrzymał dla tegoż od ks. Kazimierza Mazowieckiego przywilej 1471 r. (M. 5 f. 1).

Andrzej, podkomorzy płocki, pozostawił dwóch synów: Feliksa i Prokopa, właścicieli Gólczewa, Sierpca, Jasienia, Mirosławia, Borowic, Ośnicy, Tokar, Bielina, Bieżunia, Dąbrówki, Trzeszczewa, Obrąb, Majnowa, Wojnarowa, Łuszyna i wielu innych. W 1489 r. ustanowione mieli jarmarki w Sierpcu (Gr. Płoc. 2 f. 158; M. 6 f. 216 i 219). Podkomorzy miał i trzeciego syna Jana, 1471 r. studenta uniwersytetu krakowskiego, ale ten miał umrzeć młodo.

Prokop, właściciel większej części Sierpca, Sierpskim zwać się zaczął. W 1505 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa raciążskiego z rąk Kossobudzkiego (M. 21 f. 179). W 1509 r. starosta, a 1512 r. i chorąży płocki, zabezpieczył w tym ostatnim roku posag żonie swej Elżbiecie, siostrze Wojciecha Skóry z Gaju, wojewody płockiego. Umarł 1514 r., a król pisze do jego wdowy, aby brat jego, Feliks Sieprski, objął opiekę nad pozostałemi dziećmi i starostwem (Tomic.). W 1515 r. wdowa po nim odstąpiła za konsensem królewskim starostwo płockie Kryskiemu (M. 26 f. 199 i 30 f. 100). Córki jego: Elżbieta i Urszula. Elżbieta, za Mikołajem Jarandem z Brudzewa, wojewodą łęczyckim, a Urszula, za Marcinem Ostrorogiem Lwowskim, kasztelanem sierpskim. W 1533 r. obie siostry i ich matka zawarły układ, dotyczący Sierpca, Bieżunia, Bliznego i Sutkowa, a w 1534 r. wprowadzone zostały do powyższych dóbr (M. 35 f. 22; 67 f. 133 i 93 f. 380; Gr. Płoc. 2 f. 1, 3, 86 i 158).

Feliks Sierpski z Gólczewa, podkomorzy płocki, właściciel Okalewa 1506 r., zabezpieczył 1509 r. trzy tysiące dukatów żonie swej, Zofii z Oporowskich, wojewodziance brzeskiej (M. 21 f. 363 i 23 f. 733). Synowie jego: Jan, kanonik płocki, Andrzej, podkomorzy płocki, Feliks, kasztelan rypiński i Mikołaj, proboszcz w Sierpcu, procesują się 1526 r. z siostrą swoją stryjeczną Urszulą Ostrorogową (M. 43 f. 288).

Jan, kanonik, piszący się Sierpskim z Gólczewa, lub Gólczewskim z Sierpska, był z bratem Feliksem współwłaścicielem Sierpca, stąd proces ze stryjenką Prokopową 1538 r. (Gr. Płoc. 1 f. 29; 2 f. 5; 5 f. 68 i. 164).

Andrzej, piszący się częściej z początku Gólczewskim, później znów Sierpskim (Gr. Płoc. 1 f. 5, 75 i 129; 2 f. 3 i 129; 3 f. 193; 4 f. 290; 6 f. 93 i 8 f. 328),

po zrzeczeniu się urzędu przez ojca Feliksa, 1518 r. podkomorzy płocki, 1536 r. kasztelan dobrzyński, 1539 r. kasztelan płocki, a 1542 r. wojewoda rawski. W 1554 r. został wojewodą i starostą płockim, lecz urzędu wojewody płockiego nie przyjął i pozostał rawskim (M. 86 f. 12 i 435; 85 f. 32). Umarł 1572 r., pochowany w kościele katedralnym w Płocku, obok żony swej, Katarzyny z Trzciany Trzcińskiej, wojewodzianki rawskiej, zmarłej 1566 r. (Star. Mon. i Gr. Płoc. 4 f. 202). Córka jego Jadwiga, za Wojciechem Sędziwojem Czarnkowskim, generałem wielkopolskim. Niesiecki daje mu jeszcze dwie córki: Małgorzatę, żonę Jana Niszczyckiego, wojewodzica bełskiego i Annę, 1-o v. Jerzowę Kucińską, 2-o v. Zarembinę, 3-o v. Stanisławowę Złotkowską, kasztelanowę biechowską.

Feliks, brat poprzedniego, zwał się Sierpskim. W 1526 r. kasztelan rypiński, żonaty z Anną z Kiernozi, córką Daniela, ustanowił 1537 r. opiekunem brata swego Andrzeja (Gr. Płoc. 4 f. 204). Z kasztelaństwa rezygnował 1554 r. na rzecz syna swego Piotra (M. 86 f. 383).

Piotr umarł w 1557 roku, a kasztelaństwo rypińskie wziął po nim brat jego Andrzej, żonaty z Katarzyną Kostczanką, wojewodzianką chełmińską (M. 89 f. 337).

Andrzej zmarł wkrótce po otrzymaniu nominacyi na kasztelaństwo i na nim dom Gólczewskich i Sierpskich się zakończył.

Niesiecki wspomina, że Feliks, kasztelan rypiński, oprócz wymienionych dwóch synów, miał jeszczę córkę Annę, żonę 1 o v. Jana Dunina Wolskiego, kanclerzyca koronnego, 2-o v. Piwową.

GOLCZOWIE v. GOLTZOWIE v. GULCZOWIE h. WŁASNEGO w województwie poznańskiem, powiecie wałeckim osiadli. Herb ich przedstawia na tarczy niemieckiej, w polu błękitnem krokiew złotą, pomiędzy trzema takiemiż liliami. W szczycie hełmu panna w białej szacie z obciętemi rękami i rozpuszczonym warkoczem, mająca utkwione w głowie trzy wrzeciona, przędzą owinięte. Tarczę podtrzymują dwaj rycerze w zbrojach z włóczniami, rękami na zewnątrz pod boki podparci. Herb ich pierwotny przedstawiał tylko krokiew, do której Ludwik XV-ty, król francuski, dodał Joachimowi Rudigerowi, marszałkowi wojsk francuskich 1669 r., trzy lilie złote i tytuł barona.

Herb Gulcz Golczów.

Rodzina ta, chcąc prawdopodobnie wykazać polskie swoje pochodzenie, zaczęła się pisać w drugiej połowie XVIII wieku z Gólczewa, chociaż z Gólczewa nie wyszła i nie ma nic wspólnego z Gólczewskimi Prawdzicami.

Ludeke i Jerzy, bracia de Golcze, otrzymali 1361 r. od Wielkiego Mistrza Joannitów wsie Blumenwerder i Kerszebom nad Drawą, prawem lennem. Ten sam

Ludekin wraz z braćmi: Hermanem i Henrykiem de Banczen, otrzymali. w tymże roku od tegoż Wiel. Mistrza Machliny, Brocz i Mileków. Na tym nadaniu między świadkami podpisany Konrad de Golcze, zwany Czarny (Schwarche). Dobra te, a mianowicie Blumward i Machłyń jeszcze w 1579 roku są w posiadaniu rodziny (Paw). Jerzy von der Golc nabył 1489 r. siedem włók w Białobłotach od Białobłockiego (KWP.; Kętrz.).

Sebald Aleksander Golcz, starosta drahimski, otrzymał 1522 roku konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Grzymułtowskiemu (M. 37 f. 347). Jan, właściciel Rzepowa, Henrichsdorfu, Blumwardu, Rudki, Hogensteinu i Dobrni; Mikołaj, współwłaściciel Dobrni, a Zybult — Machłyni, w powiecie wałeckim, 1579 r. (Paw.). Franciszek, syn Jana i Sebald, syn Konrada, świadkowie przy wywodzie szlachectwa Alberta Mokronowskiego 1640 r., z którego okazuje się, że dziad Alberta, Aleksander Mokronowski, poborca województwa poznańskiego, żonaty był z Katarzyną Gulczówną, zmarłą 1605 r. i pochowaną we Włocławku, gdzie syn Andrzej wystawił jej nagrobek (DW. 49 f. 1719 i Star. Mon.).

Arnold Kasper, burgrabia wałecki 1670 r. Adam Jan, Ernest Arnolf Kasper, Baltazar Fryderyk, Franciszek, Gerhard Henryk, Jan, Jerzy Franciszek, Joachim Rudiger, Konrad Zebald, Ludwik, Zebald i Zygmunt podpisali z województwem poznańskiem, Ernest, Franciszek i Gerhard, z województwem kaliskiem, a Fryderyk Wilhelm, marszałkowicz księstwa pruskiego, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go.

Ludwika Marya, córka barona Baltazara von Goltz, marszałka dworu elektora brandeburgskiego i Anny von Rauschek, wyszła 1-o za Wojciecha Krasińskiego, wojewodę mazowieckiego, 2-o v. za Władysława Jozafata Sapiehę, wojewodę brzeskiego-litewskiego 1709 r. (Sap. III f. 40).

Fryderyk, konsyliarz królewski i pułkownik wojsk królewskich, został 1702 roku administratorem ekonomii malborskiej, czyli podskarbim ziem pruskich, wskutek rezygnacyi Działyńskiego, dopełnionej na wyraźne żądanie królewskie (M. 220 f. 267). Franciszek Goltz, generał - major wojsk królewskich, otrzymał starostwo szredzkie 1709 r., a nowodworskie 1714 r. Chorążym nadwornym koronnym został 1717 r.; umarł w tymże jeszcze roku. Joachim Rudiger, podstoli wschowski 1714 roku. Baltazar Fryderyk, kasztelan lendzki, umarł 1720 r. Gerhard Henryk Goltz i żona jego, Ernestyna Ludwika z Wedelskich, otrzymali 1720 r. konsens królewski, na wzięcie w dzierżawę starostwa nowodworskiego od Kiełpińskich (Sig. 19). Katarzyna Ludwika za Janem Rafałem Gruszczyńskim 1744 r.

Karol Henryk, major wojsk królewskich i Franciszek Bogusław Gulczowie, synowie Franciszka, kapitana wojsk królewskich i Idei z Gulczów, kwitowani przez Gruszczyńskiego 1745 r. W tymże roku sprzedali dobra swe ojczyste Prusinowo, w poznańskiem, Poniatowskiemu, wojewodzie mazowieckiemu (DW. 71 f. 392, 394, 397—403). Karola Henryka majora i Anny Golczów syn Józef, chrzczony w Dawidgródku 13-go Października 1738 r., namiestnik w kawaleryi narodowej wielkopolskiej 1785 r., posesor Długiej Wsi, w kaliskiem 1811 r., z żony Salomei, pozostawił synów: Sebastyana Fabiana, ur. w Raczkach Plastrowych, ochrzczonego w Turku 24-go stycznia 1798 r. i Hipolita Tomasza Józefa, ur. 1794 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1840 r.

Dzieci Hipolita: Bogumiła, ur. 1821 r., Faustyna, ur. 1823 r., Józefa, ur. 1825 r., Julian, ur. 1826 r., Bolesław, ur. 1831 r., Bronisława, ur. 1834 r. i Hipolita, ur. 1836 r. (z Teki B. Rummla).

Henryk Goltz, starosta wałecki 1759 r. Gunter Ernest, komornik królewski, syn Joachima i Elżbiety z Goltzów, kwitował 1751 r. brata swego Jana Rudigera, kapitana wojsk królewskich, z odbioru 5,000 fl. (DW. 73 f. 695). Jan Zygmunt Gulcz, rotmistrz karabinierów wojsk saskich, brat Jerzego Sebastyana, zapisał 1760 r. 800 talarów rocznego dochodu z dóbr Cycerskich, należących do niego i do brata jego, żonie swej, Helenie Karolinie z Grinbergów, córce Rudolfa, oberstlejtnanta karabinierów wojsk saskich (DW. 83 f. 582).

Golczowie z Gólczewa: Franciszek, pokojowy królewski, Jerzy Wilhelm, starosta tucholski, Henryk, generał major i Stanisław August, starosta grudziądzki, podpisali elekcyę Stanisława Augusta, pierwszy z województwem pomorskiem, trzej drudzy z województwem kaliskiem.

Jerzy Wilhelm, podkomorzy królewski i żona jego, Anna Rozyna Elżbieta de la Serre, otrzymali 1750 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa tolkmickiego z rąk Szembeka (Sig. 27). Starostwo to, wraz ze sumą 18,000 fl. na niem zabezpieczoną, odstąpili Korffom za konsensem królewskim z 1763 r., a wykupili starostwo tucholskie z rąk Ogińskiej (Sig. 29). Franciszek, pokojowiec królewski, został podkomorzym królewskim 1758 r. (Sig. 27).

Jerzy Wilhelm i Stanisław August Goltzowie, pierwszy, generał - lejtnant i starosta tucholski, drugi, generał-major, otrzymali 1765 r. pozwolenie, na rozdawanie szarż oficerskich inclusive do sztabu, pierwszy w regimencie królewicza, drugi w regimencie królowej, których byli komendantami (MP.). Jerzy Wilhelm umarł 1767 r.

Stanisław August był i starostą grudziądzkim, otrzymał on 1765 r. wspólnie z żoną, Dorotą Amelią z Keyserlingów, konsens królewski, na odstąpienie wsi Paparzyn, w województwie chełmińskiem, Keyserlingom (MP.). Tenże nabył Sulęcin w powiecie mirachowskim od Brühla 1760 r. (DW. 83 f. 738). W 1777 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława, a 1783 r. i Aleksandra Newskiego (DW. 99 f. 1313 i 100 f. 1041).

Henryk, generał-major wojsk koronnych i żona jego, Zofia Ludwika Henrietta z Krokowskich, wykupili starostwo baldenburgskie od Wejchera 1768 roku (M. 235 f. 730). Jan otrzymał 1780 r. kwatermistrzostwo z rangą kapitana (MP). Ernest, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. Dionizy i Joachim, procesują 1741 r. Skoroszewską (Rel. Gr. Gnezn. 178 f. 39).

Henryk Golcz, syn niegdy Günthera, sprzedał 1756 r. dobra Łubno, w wałeckiem, Henrykowi z Prawdzica i Gólczewa Golczowi, staroście wałeckiemu, który posiadał tam już dobra Broczno i Apelweder (Gr. Wał. 1756, 1757 r.; Inscrip. Wałec. z lat 1750 — 1759 f. 223 — 225 i 268 — 271). Henryka i Elżbiety Zofii z Osterlingów, syn Kazimierz, ur. 18-go Marca 1744 r. w Łomnicy, chrzczony w Schoenlauke, z żony Maryanny pozostawił synów: Antoniego Pawła, ur. 31-go Maja 1788 r. w Słupowej, chrzczonego w Smogulcu i Adama Stefana Jana, urodzonego i chrzczonego tamże 31-go Grudnia 1790 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Adam, dziedzic wsi Polonisz, w brzeskiem, zaślubił 29-go Stycznia 1820 r. w Sadlnie Wiktoryę Jozafatę Rybińską, ur. 1795 r., córkę Macieja i Teresy z Kościelskich i pozostawił z niej syna Józefa Macieja Adama, ur. w Poloniszu 15-go Marca 1824 r.

Józef, dziedzic Broszków, w sieradzkiem, zaślubił 8-go Września 1862 r. we Wrzący Wielkiej Władysławę Szatkowską, ur. w Jarotkach 1844 r., córkę Erazma i Eleonory z Gładyszewskich; z niej synowie: Stefan Kazimierz Wawrzyniec, ur. w Broszkach 10-go Sierpnia 1864 r. Kazimierz Władysław, ur. 22-go Grudnia 1867 r. tamże (ojciec chrzestny jego Włodzimierz Golcz) i Maryusz Hubert, ur. tamże 8-go września 1873 r. (z Teki B. Rummla). Kazimierz zaślubił 1902 r. w Warszawie Anielę Augustynowiczównę, córkę Maksymiliana.

W 1872 r. byli dziedzicami Trzebuchowa Kamiennego, w kolskiem, nieletni Golczowie: Adam Józef, Edward August, Kazimierz, Amelia Leokadya, Melania Marya i Augusta. Ta ostatnia, ur. 1860 r., zamężna Gruszczyńska, zmarła 1885 r.

Jan, syn Ignacego, urodzony w Kąkolewie, w powiecie kościańskim, 1815 roku, pozostawił dwóch synów: Władysława, właściciela Wielgolasu i Stefana, właściciela Brzostowca, położonych w gubernii warszawskiej.

GOLDACZOWIE, w ziemi halickiej. Maciej Goldacz z Wołkowa 1450 r., nabył za 400 grzyw. Zaluniów od ks. Buremlskich z Lipowca w 1464 r., a w 1474 roku wziął w zastaw Rudę od Stanisława z Chodcza. Ożeniony z Klarą alias Miłochną z Koczerowa 1477 r., jest miecznikiem halickim 1485 r., a umarł chorążym halickim przed 1497 r., w którym córce jego Annie mąż Andrzej Witowski zabezpiecza posag (M. 16 f. 137—gdzie chorąży mylnie nazwany Janem).

Piotr Goldacz z Zaluniewa świadczył 1475 r. (AGZ. XII i XV). Piotr Goldacz, wojski buski 1533 r.

GOLECCY z Golczy, w powiecie poznańskim. Katarzyna Golecka, oprawna posesorka Golczy 1509 r. (St. Pr. P. P. VI. 16). Jan z Golczy herbu *Habicz*, świadczy 1443 r. w Piotrkowie, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX.). Krzysztof, syn Jana de Golsz, na uniwersytecie krakowskim 1486 r.

Herb Kościesza.

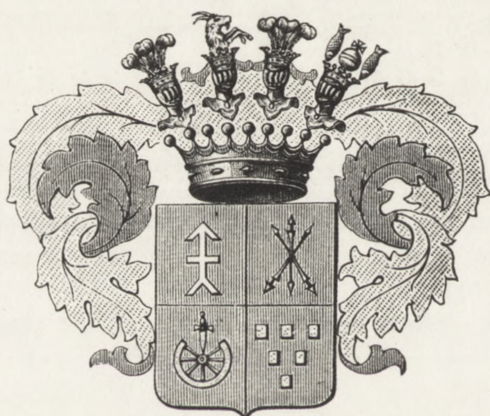
GOLEJEWSCY h. HABDANK z Golejewa, w powiecie kościańskim. Michał z Golejewa 1396 r., a Abdanczek z Golejewa 1400 r., mają sprawy w Kościanie. Czy nie ojcem Abdanczka będzie Piotr Abdang z Roszkowa, o którym akta kościańskie z 1399 r. wspominają (Leksz.).

GOLEJEWSCY v. GOLEJOWSCY h. KOŚCIESZA, jak się zdaje z Golejewa v. Golejowa, w powiecie bielskim, województwa płockiego, chociaż jest i Golejewo w powiecie kruszwickim, które do Golejewskich jeszcze w 1566 r. należało (Paw.). Hrabiowie austryjaccy od. 1783 r.

Racibor z Golejewa, kanclerz płocki ks. Władysława mazowieckiego i ruskiego 1454 r. Umarł w 1481 r. Syn jego Zygmunt , kanonik katedralny u Św. Michała w Płocku, stu-

dent uniwersytetu krakowskiego 1458 r. Michał z Golejewa żonaty 1449 r. z Dorotą Łuszczewską (Gr. Brzes.).

Adam, sędzia grodzki kijowski, poseł na sejm 1678 r. N. z województwem sandomierskiem, Jan, stolnik ciechanowski, z ziemią halicką, a Jakób z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Ów Jan, żonaty był z Teresą z Buszkowskich, 1-o v. Samuelową Bogołomską, dożywotniczką sołectwa w Czukwi; w 1668 r. król przyznał i jemu dożywocie na temże sołectwie (AGZ. X. 6022). Syn jego Samuel, cześnik buski, wziął w zastaw od Pociejowej 1717 r. Czerniów, Wiśniów i Bartniki (M. 250 f. 150). Jan, syn Samuela, podstoli trembowelski, regent ziemski lwowski i poseł ziemi halickiej, pisał się z tąż ziemią na elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. stolnik halicki, 1769 r. i podstarości grodzki, w końcu chorąży kołomyjski 1765 r., otrzymał tak on, jako też Jerzy, skarbnik kołomyjski, tytuł hrabiowski austryjacki od Cesarza Józefa II-go 1783 r. (Goł.). Jan, właściciel Babina, z Anny Czeczelówny Nowosieleckiej, pozostawił trzech synów: Antoniego, Jana i Samuela (Kancl. 47 IV f. 25 i Bracł. XVII f. 1960).

Herb hr. Golejewskich.

Hr. Antoni, regent ziemski halicki 1779 r., żonaty z hr. Heleną Skarbkówną, pozostawił syna Józefa, członka Stanów galicyjskich 1845 r., po którym syn Adam, urodzony z Elżbiety Szydłowskiej, żonaty z Felicyą z Sarneckich, umarł 1893 r.

Hr. Jan, zmarły 1790 r., żonaty z Maryanną z Horodyskich, pozostawił syna Juliana, ur. 1787 r., ożenionego z Różą z Czarnomskich, po którym syn Antoni Leonard, członek Stanów galicyjskich 1844 r., żonaty był z Heleną Przybysławską.

Hr. Samuel, członek Stanów galicyjskich 1817 r., z Wiktoryi z Matuszewiczów, pozostawił córkę Maryę, za Cyrylem Czarkowskim i syna Jana, członka Stanów galicyjskich 1838 r., żonatego z Różą Czarnomską, po której syn Kornel, zaślubił 1856 r. hr. Urszulę z Łosiów, a córka Olga, wyszła 1855 r. za hr. Szczęsnego Koziebrodzkiego (Bork. i Goł.).

Ignacy, poseł województwa podolskiego, otrzymał 1768 r. Hryniowce i Korolówkę, w ziemi halickiej (M. 235 f. 700). W 1789 r. był starostą hryniewieckim i buńczucznym królewskim (DW. 105 f. 280). Piotr, architekt nadworny królewski 1765 r. (AGZ. X. 7355). Józef, chorąży gwardyi koronnej 1778 r. (MP.).

W wielkiem Ks. Litewskiem: Kazimierz, komisarz w sprawie granicznej Paca z Krzywobłockim 1753 r. (Pac.). Michał, poseł województwa trockiego, z temże województwem, a Piotr z powiatem wilkomierskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, cześnik smoleński, nabył 1751 r. od Sapiehy Stary Sołomerec (Sap. III f. 306). Syn jego Józef, 1775 r. (V. L.). Piotr, rotmistrz oszmiański 1764 r. (V. L.). Antoni w województwie wileńskiem 1764 r. (V. L.).

Wymieniony Michał z synami: Józefem, Janem i Kazimierzem, syn Bogusława, wnuk Jana, prawnuk Mikołaja, praprawnuk Aleksandra, dziedzica dóbr

Wojszany Powiewierko, w oszmiańskiem, 1615 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GOLEMOWSCY h. PORAJ z Golemowa, w powiecie poznańskim. Krzysztof Golemowski, żonaty z Anną z Kempińskich, sprzedał Wielką Wolę 1622 r. (DW. 46 f. 1599). Maciej, kanonik gnieźnieński 1646 r., archidyakon i oficyał płocki, syn Pawła i Ewy z Leśniewskich, ur. 1594 r., umarł 1658 r., pochowany w Płocku (Kor.). Piotr, ożeniony z Wiktoryą Dembińską, kasztelanką rogozińską, 1-o v. Stanisławową Kołudzką, 1674 r. (Inscr. Gr Pozn. I f. 798 i 799). Stanisław, zadzierżawia Karniszewo od Mycielskiego 1696 r. (Ibid. VIII f. 21 i 22).

GOLENIOWSCY h. LIS ze wsi Goleniowy, w lelowskiem, w której Otto z Mstyczowa, kanclerz polski, wystawił kościół w połowie XIV-go wieku. Synowiec kanclerza Warcisław, piszący się z Gniewięcina, Mirowa, Nagłowic, spotykany często w aktach krakowskich w latach 1377 — 1399, był prawdopodobnie ojcem trzech braci: Mikołaja Ossowskiego z Ossowca pod Mstyczowem, Pakosza i Świętopełka z Goleniowych, którzy wraz z Czarnockiemi sporządzili dział dóbr z Garnyszami 1397 r. W dziale tym wzięli część Mstyczowa, Mękarzowic i Kamyszów cały.

Mikołaj zabezpieczył żonie Elżbiecie 150 grzywien posagu na Mstyczowie 1399 roku.

Pakosz, piszący się także z Nieznanowic, wziął 1396 r. w zastaw część Damjanowic od Bydlińskich, a 1408 r. z wdową po Mikołaju Ossowskim i ich dziećmi, kończy ugodą proces z Ottonem z Klimontowa, o patronat w Mstyczowie (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

Herb Lis.

Po Świętopełku poszli Goleniowscy.

Warcisław z Goleniowych zganił 1415 roku Leliwitę. Andrzej Goleniowski, oskarżony przez Zbigniewa, Marszałka, o gromadzenie taboru i zamiar najazdu, odprzysiągł się 1424 roku. Jan, procesował 1427 r. Małgorzatę z Lelowa, a w 1439 r. poręcza dział Lisów z Kozichgłów. Mikołaj 1444 r. Dorota Goleniowska, urodzona z Zajączkowskiej, prowadzi 1441 r. proces o Zajączków, Mikołajów i Potok. Świętopełka z Potoka syn Jan, zabity i ograbiony przez Jana z Jaroszowa, około 1480 r., o co pozwała zabójcę 1483 r. siostra zabitego, Katarzyna Wincentowa. Jan, syn Stefana, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim.

Długosz wymienia jako dziedziców wsi Goleniowy, w drugiej połowie XV wieku, braci między sobą rodzonych i stryjecznych: Jana i Mikołaja Kościenia, Jana, Ottę, Jurę, Jana, Mikołaja i Andrzeja, Stanisława i Stefana, synów Świętopełka (Lib. Ben.).

Mikołaj, zwany Jura, sprzedał 1543 r. część swą Goleniowych Dembińskiemu, który skupił trzy części tych dóbr i tegoż roku rozgranicza się z Mikołajem z Gawron Goleniowskim, dziedzicem czwartej części (Zs. Krak. 8 f. 161 i 190). Anna, córka Stanisława Jury, żona Stanisława Bzowskiego, kwitowała braci swoich: Sebastyana, Jana i Piotra, ze schedy po rodzicach 1545 r. Bracia ci sprzedali swe

działy Dembińskiemu 1553 — 1554 roku. Jan Czulyan sprzedał część swą temuż 1545 r. Wojciech, 1588 r. dziedzic części Bzowa (Ą. Krak.).

GOLENIOWSKI Stanisław pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GOLEŃSCY v. GOLIŃSCY h. OGOŃCZYK. Andrzej Goleński pisał się z ziemią dobrzyńską, na elekcyę Jana Kazimierza. Czy nie do nich należą: Tomasz, Wojciech i Kazimierz Golińscy, którzy z województwem płockiem, podpisali obiór Augusta II go.

Stanisław Goliński otrzymał 1685 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 14). Jerzy, pułkownik, w powiecie orszańskim 1765 r. (DW. 85 f. 1).

Antoni, łowczy 1768 r., a cześnik gnieźnieński 1777 r., pozostawił syna Jacentego, który legitymował się ze szlachectwa wspólnie z synem Kajetanem Wojciechem w Królestwie 1845 r. (Akta b. Her.).

GOLESŁAWSKI Kazimierz pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GOLEWSKI Samuel podpisał z województwem mińskiem, obiór Augusta II-go.

GOLĘCZEWSCY v. GOLENCZEWSCY z Golęczewa, w powiecie poznańskim. Piotr z Golenczewa 1313 r. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku znają: Mala Golenczewskiego, podwojewodzego poznańskiego 1387 r. i braci jego, Mikołaja i Mirosława. Gosław i synowie jego: Maciej i Pełka, 1391 r. na sądach w Poznaniu (Leksz.). Ramsz zganił 1430 r. w Poznaniu Grzymałę z Krzyżewnik. Maciej, Katarzyna i Anna, dzieci Mikołaja Golynczewskiego, wyprawiają 1497 r. pieszego zastępcę na wojnę turecką (St. Pr. P. P. VII. 314).

z GOLĘDZINA v. z GOLĘCZYNA Mikołaj, syn Stanisława, 1457 r., a Andrzej, syn Mikołaja, 1468 r. na uniwersytecie krakowskim. Spytek świadczy w Tarnowie w latach 1426—1446 r. Stanisław około 1475 r. w Pilznie.

GOLĘDZINOWSCY v GOLENDZINOWSCY z Golędzinowa pod Pragą, w ziemi warszawskiej. Klemens 1408 r., Jan 1409 r. świadczą w Czersku. Wojciech, Jan, Jakób, Maciej i Andrzej, synowie Franciszka, w ziemi warszawskiej. Z nich: Wojciech sprzedał 1609 r. Kłembowskiemu pewne grunta na Golędzinowie. Wojciecha żona Anna 1613 r. (DW. 35 f. 1114 i 41 f. 639). Jakób i Marcin, synowie Wojciecha, 1605 r. (DW. 32 f. 1470 i 45 f. 573). Krzysztof, syn Wawrzyńca, zastawił grunt na Pradze 1607 r. Syn jego Jan sprzedał grunta na Golędzinowie Brzosce 1649 r. (DW. 34 f. 47 i 51 f. 570).

Regestra poborowe z 1580 r. wymieniają jako właścicieli Golędzinowa: Annę, wdowę po Jakóbie i Wawrzyńca i Jana, synów Stanisława (Paw.). Oprócz tych dwóch miał jeszcze Stanisław synów: Pawła i Wojciecha, którzy kwitowali Kiełpińskiego 1614 r. Paweł, dziedziczył na Witkach 1607 r., a Jan i Wojciech

na Łaźniewie 1605 r. (DW. 42 f. 891; 32 f. 539 i 1218; 34 f. 1113). Adam zabezpieczył posag żonie Agnieszce na Witkach i Łaźniewie 1643 r. (DW. 50 f. 118). Syn jego Mikołaj, żonaty 1-o v. z Jadwigą Załęską, z którą zeznał zapis dożywocia 1674 r., 2-o v. z Anną Puchalanką, z którą zeznał takiż zapis 1690 r. (DW. 54 f. 2437 i 57 f. 1198), z pierwszej żony pozostawił synów: Jana i Wojciecha, z drugiej—syna Józefa i córki: Małgorzatę, żonę Macieja Goliana i Barbarę.

Jan nabył 1731 r. od Skrzyneckiego sumę, należną temuż od jego macochy Puchalanki.

Józef sprzedał część swoją i siostr na Pniewach 1756 r. (DW. 65 f. 201 68 f. 259 i 80 f. 81). Syn jego Petryciusz, urodzony z Teresy z Chylickich, sprzedał znów część swoją na Pniewach 1784 r. (DW. 100 f. 1396).

Wojciech przyznał sumę pierwszej swej żonie, Maryannie Golianównie, 1747 r. Z drugiej zaś żony, Anny z Gębskich, miał synów: Jana i Ignacego. Jan, żonaty z Magdaleną ze Świerczewskich, pozostawił syna Michała, który kwitował stryja swego Ignacego 1795 r. Ignacy sprzedał część swoją na Pniewach 1787 r. Córka jego Maryanna, urodzona z Katarzyny ze Świerczewskich, wyszła 1796 r. za Józefa Suchodolskiego, syna Grzegorza (DW. 71 f. 1324; 103 f. 954; 110 f. 1324 i 111 f. 1091).

Franciszek, syn Marcyana, zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Rudzieńskich (Perp. Czers. 14 C f. 43). Grzegorz i Mikołaj podpisali z ziemią warszawską, obiór Augusta II-go.

Grzegorz, żyjący w początkach XVIII-go wieku, z Teresy Bąkowskiej pozostawił syna Mikołaja, żonatego z Zofią Cichowską, którego dwaj synowie: Fabian i Piotr, sprzedali części swoje na Czechowicach Stosowi 1779 r. (DW. 95 f. 344). Marcin, syn Fabiana i Maryanny z Szamockich, zeznał 1794 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Szopskich, córką Mateusza i Teresy z Bieniewskich (DW. 110 f. 370 i 111 f. 912). Piotr, syn Mikołaja, zeznał 1790 roku zapis dożywocia z żoną, Wiktoryą z Umiastowskich, córką Wawrzyńca i Rozalii z Regulskich (DW. 106 f. 448).

GOLIANOWIE h. BOŃCZA. Długosz wspomina, że współwłaścicielem Kunic, w powiecie opoczyńskim, w drugiej połowie XV-go wieku, był Mikołaj Golian, tegoż herbu.

GOLIANOWIE h. PAPRZYCA dziedziczyli na Małych Golianach, w powiecie grójeckim. Stanisław Paprzyca z Golian 1435 r. Mikołaj Rusin z Golian wystawił oblig 1493 r. na rzecz Jana Paprzycy z Golian. Jakób Paprzyca z Golian zabezpieczył sumę 1520 r. żonie swej, Annie z Rossochowskich, córce Jana. Córka ich Anna, za Marcinem z Golian (Gr. Zs. Czers. 1 A f. 77; 3 f. 41; 33 f. 812; Zs. Grój. 6 f. 243).

GOLIANOWIE i GOLIAŃSCY h. PRZEROWA z Golian, w powiecie grójeckim. Dom już licznie rozrodzony w XV-m wieku i biorący różne przydomki, dla odróżnienia się od siebie. Poczynając od połowy XVI-go wieku, niektórzy z nich zaczynają zwać się Goliańskimi.

Wojciech i Falisław z Golian 1407 r., Tomasz Strzekczycz 1420 r., Paweł Klepaczewicz 1418 r., Mikołaj 1419 r., Piotr Czarny, Pszonka i Wawrzyniec 1422 r., Andrzej Klimkowicz, Paweł Pachura, Marcin, Piotr i Paweł Czarnyszewicze 1423 roku, Andrzej Pająkowicz i brat jego Świętosław 1424 r. na sądach w Grójcu (Najst. Ks. Czer.).

Marcyan, syn Pawła z Golian, część tamże sprzedał 1429 r. braciom swoim: Wawrzyńcowi i Marcinowi. Maciej, syn Wawrzyńca, 1436 r.

Mikołaj z Golian, syn Jakóba i Mikołaj, syn Jaśka, winni sumę Piotrowi, synowi Henryka, 1431 r. Świętosław i Piotr, synowie Świętosława, winni 1443 r. sumę Łukaszowi, synowi Wacława. Andrzej, syn Marcina, winien 12 kóp Andrzejowi i Maciejowi, synom Dobiesława. Ci ostatni dziedziczyli na Małych Golianach.

Jan i Stanisław, synowie Andrzeja Dobkowicza, dopełnili podziału ojcowizny w 1525 r. Paweł, syn Goworka, 1476 r. Jan i Paweł, synowie Jana, 1493 r. Ci wszyscy dziedziczyli na Wielkich Golianach.

Na Małych Golianach, oprócz wymienionych Dobkowiczów, spotykamy jeszcze Mikołaja, Barbarę i Katarzynę, dzieci Abrahama, 1476 r.; Mikołaja, syna Daćboga, 1485 r., Bartłomieja i Małgorzatę, dzieci Wacława i Doroty, 1480 roku i Mikołaja Rusina, syna Marcina (Zs. Warec. 1 B f. 326; Zs. Grój. 1 B f. 49; 3 f. 184, 187 i 207; 4 f. 82; 7 f. 215; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 89; 1 B f. 731; 3 f. 41 i 43; 25 A f. 14 i 27 f. 818).

W XVI-m wieku wzrastają przydomki. Golianowie z przydomkiem *Białek*, dziedziczyli na Wielkich Golianach. Jakób Białek, syn Tomasza, pozywał brata Piotra 1562 r., o zadanie ran. Stanisław, syn Jakóba Białka, 1563 roku. Mateusz i Ludwik, synowie Stanisława Białkowicza, 1571 r. Inny Piotr Białek, syn Mikołaja, żonaty z Zofią Jezierską 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 3, 11, 16, 169, 390 i 528; 40 f. 82 i 48 C f. 501).

Golianowie z przydomkiem *Biernat* z Wielkich Golian: Jan i Jakób Goliańscy, synowie Marcina Biernata, procesują Stanisława Goliana 1563 r. Maksymilian, syn Jakóba Biernatka, zwie się znów 1581 r. Golianem. Maksymiliana synowie: Jan i Wojciech Golianowie 1618 r. Wawrzyniec, syn Wojciecha, sprzedał część na Golianach 1670 r.; żonaty był z Ewą z Głuchowskich (Ibid. 30 f. 629 i 48 D f. 377; Perp. Czers. 5 f. 469; 13 f. 316; 15 f. 482).

Golianowie z przydomkiem *Burek* z Małych Golian: Jakób Goliański, syn Jakóba Burek, obwinia Pogroszewskiego o rany 1563 r., a brat jego Wojciech, zastawia część swoją 1564 r. Wojciech ustanowił opiekę 1565 r. nad Janem, Stanisławem i Dorotą, dziećmi brata swego Jakóba Burkowicza (Ibid. 30 f. 501; 31 f. 444 i 32 f. 617).

Golianowie z przydomkiem *Dominikowicz*, dziedziczyli na Małych Golianach. Stanisław, Jan i Hieronim Dominikowicze, synowie Michała. Stanisław, żonaty 1-o v. z Barbarą Adamowską, której w 1571 r. sumę zabezpieczył, wspólnie z drugą swoją żoną, Jadwigą z Kosutów, sprzedał część swoją na Golianach 1610 r. W 1589 r. sprawował on opiekę nad Krzysztofem, Janem, Wojciechem, Anną i Katarzyną, dziećmi brata swego Jana Dominikowicza, urodzonemi z Zofii Zaborowskiej, córki Serafina. W imieniu tych nieletnich, brat ich starszy Stanisław, część ich na Golianach wydzierżawił 1588 r. (Ibid. 31 f. 94; 32 f. 527; 39 f. 567; 40 f. 319; 56 f. 583; 58 f. 883; Perp. Czers. 3 f. 326).

Walenty i Wojciech Goliańscy, synowie Jana *Duli* z Wielkich Golian, przyznają sumę Adamowi, synowi Jana *Piętki* z Golian, w 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 528 i 31 f. 73).

Golianowie *Grzegorzkowiczowie* dziedziczyli na Wielkich Golianach. Jakób, syn Wojciecha Grzegorzkowicza, wydzierżawił część swoją na Golianach 1575 r. Annie, wdowie po Stanisławie *Wokaj* Golianie. Mikołaj, brat jego, procesuje Lewickiego o zadanie rany 1563 r. Kasprowi i Andrzejowi, synom Jakóba Grzegorzkowicza, przyznaje należność Stanisław Golian 1588 r. Mikołaj Grzegorzkowicz, żonaty z Anną Rembertowską, córką Mikołaja, oprócz córki Elżbiety, żony Wojciecha Wilckiego, miał synów: Mateusza, Wojciecha i Wawrzyńca.

Mateusz sprzedał część swoją na Golianach bratu Wawrzyńcowi 1611 r. Tenże Mateusz, ale już Goliański, pisarz sądów marszałkowskich, zeznał 1645 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą ze Służewskich, wdową po Waleryanie Raciborskim. Wkrótce umarł, a brat jego Wojciech, także Goliański, oddał 1650 r. ruchomości po nim pozostałe, wdowie po nim, już zamężnej Nowomiejskiej (Zs. Gr. Czers. 30 f. 672; 43 f. 265; 54 f. 17; 56 f. 1200; Perp. Czers. 30 f. 672; 43 f. 265; 58 f. 183).

Wawrzyniec, brat poprzedniego, także już Goliański, zastawił pewne grunta w Golianach 1618 r., które następnie sprzedał 1631 r. Żonaty z Anną z Golianów, miał syna Łukasza, który się nazwał znów Golianem, sprzedając 1662 r. część Golian, zwaną Dąbrową. Syn jego Marcin, przy sprzedaży części Golian w 1699 r. zwie się synem Łukasza Grzegorczyka, a wnukiem Wawrzyńca Sekuty. Krzysztof, syn Marcina, zabezpieczył Wilskiej sumę 1721 r. (Zs. Warec. 22 f. 22; Perp. Czers. 8 f. 534; 11 f. 218; 12 f. 274; 15 f. 194; 19 f. 133).

Żyjący w początkach XVI-go wieku Mikołaj, z przydomkiem *Kurek*, dziedzic na Małych Golianach, oprócz córki Doroty, żony Jakóba Przezdzieckiego, miał dwóch synów: Jana i Abrahama, na których siostra zrzekła się majątku rodzicielskiego 1538 r. Wojciech, syn Jana, zwał się już Goliańskim 1571 r. Hieronim, syn Abrahama, zwał się Golianem. W 1583 r. procesuje Mateusza Goliana, a 1611 roku sprzedaje grunta na Golianach. Syn jego Jan *Kurkowicz*, pozostawił synów: Walentego i Andrzeja, z których pierwszy w 1650 r., a drugi w 1670 r. nabywali części na Golianach. Jan i Franciszek, synowie Andrzeja *Kurkowicza*, sprzedali grunt na Golianach 1688 r. stryjence swej Maryannie, wdowie po Walentym. Jan zeznał 1677 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Małączyńskich (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 386; 40 f. 82; 52 f. 83; Perp. Czers. 3 f. 454; 11 f. 313; 13 f. 316, 428 i 529; 14 A f. 303).

Maciej, syn Jakóba *Łagodki* z Małych Golian, zabezpieczył posag żonie swej, Annie z Wilczych Piętek, 1569 r. (Zs. Gr. Czers. 38 f. 354).

Maciej i Zofia, dzieci Hieronima *Mroczka* na Wielkich Golianach, 1565 r. Mateusz, syn Ambrożego *Mroczka* z Wielkich Golian, miał syna Jerzego *Mroczka*, żyjącego 1613 r. Stanisław *Mroczek* 1635 r. Franciszek *Mroczek*, syn Jakóba, sprzedał część swoją na Golianach 1677 r. (Zs. Gr. Czers. 32 f. 280 i 25 f. 166; Perp. Czers. 4 f. 204 i 13 f. 545).

Hieronim *Świgoń* z Wielkich Golian, miał pięciu synów: Stanisława, Szymona, Andrzeja, Krzysztofa i Jana, których pozwała w 1564 r Małgorzata Golianówna, córka Jakóba *Wojdal*. Stanisław żonaty był z Krystyną Dąbrowską i po-

zostawił syna Krzysztofa, który stryjowi swojemu Krzysztofowi, sprzedał grunt na Golianach 1589 r Krzysztof, syn Hieronima, miał córkę Zofię, za Wawrzyńcem Jarochowskim 1620 r. i synów: Wojciecha i Stanisława (Zs. Gr. Czers. 31 f. 531; 48 C f. 213 i 57 f. 707; Perp. Czers. 6 f. 37 i 152; 9 f. 344).

Był i Jan Golian *Zamieta*, którego syn Sebastyan 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 32 f. 152).

Najliczniejszą linią Golianów stanowili noszący przydomek *Ziemianin* v. *Ziemianowicz*; dziedziczyli oni na Wielkich i Małych Golianach. Walenty, syn Mikołaja, zwanego Ziemianin, 1580 r., którego syn Szymon sprzedał część swoją Jarochowskiej 1599 r. (Zs. Gr. Czers. 48 C f. 85 i Perp. Czers. 1 B f. 349). Stanisław, syn Jana *Ziemianowicza* i synowie jego: Mikołaj i Jarosław, na Małych Golianach 1538 r. Belski winien 40 kóp Stanisławowi i Maciejowi, synom Adama *Ziemianina*, na Wielkich Golianach, 1574 r. Krzysztof, syn Stanisława, pisał się *Adamczykiem Ziemianinem* Golianem 1642 r. (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 399; 42 f. 284; Perp. Czers. 10 f. 319).

Wawrzyniec *Ziemianowicz* miał trzech synów: Stanisława, Franciszka i Jana. Wawrzyniec *Ziemianowicz*, syn Stanisława, nabył część na Golianach 1613 r. Stefan, Andrzej i Stanisław, synowie jego, sprzedali 1642 r. część na Golianach, po dziadku ich Stanisławie na nich spadłą. Stefan, żonaty z Zofią Dąbrowską. Andrzej, syn Franciszka, żonaty 1614 r. z Anną Przyłuską (Zs. Gr. Czers. 48 D f. 377; 59 f. 1166; Perp. Czers. 4 f. 204 i 324: 6 f. 372 i 508; 10 f. 318 i 319).

Wojciech i Stanisław Golianowie pisali slę z województwem rawskiem, na elekcyę Jana III-go, a Floryan, Paweł, Stanisław, Stefan, Wojciech i Jakób, podpisali z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go.

Kasper Golian, syn Pawła, zeznał 1640 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Golianówną. Pierwszą jego żoną była Maryanna z Błędowskich, z której synowie: Stefan i Wojciech.

Stefan zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Rzyśkówną, 1670 r. W 1689 roku sprzedał część swoją na Golianach. Przezywali go *Szczudlikiem*. Syn jego Mikołaj *Szczudlik*, zeznał 1708 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Jurkiewiczów. Drugim synem Stefana musiał być Feliks, którego, syn Jan, pozostawił syna Kaspra. Znajduję bowiem 1767 r. Kaspra Szczepankowicza, syna Jana, a wnuka Feliksa, który nabył część Zalesia. Tenże Kasper został w 1790 r. skarbnikiem rawskim. Syn jego Tomasz, urodzony z Maryanny z Pniewskich, sprzedał nabytą przez ojca część Zalesia 1795 r. (Perp. Czers. 10 f. 179; 13 f. 297 i 428; 14 C f. 414; 17 f. 69; 33 f. 70 i 213; DW. 110 f. 772).

Wojciech, drugi syn Kaspra, zeznał 1689 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Jarochowskich (Perp. Czers. 14 A f. 372).

Jakób Golian v. Goliański, syn Stanisława, zeznał 1652 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Dębskich. Paweł Golian, syn Stanisława, wspólnie z żoną, Anną z Czychowskich, sprzedał część Golian 1672 r. Synowie jego: Wojciech i Jakób, zwani *Dziedzice*, sprzedali grunta na Golianach 1690 r. Józef, syn Jakóba, wprowadzony do Golian 1749 r. (Perp. Czers. 11 f. 527 i 528; 12 f. 273; 13 f. 401; 14 C f. 34 i 29 f. 61).

Wojciech, syn Pawła, zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Wiktoryanną Lachowską, a z drugą żoną, Dorotą z Rożeckich, 1698 r. Jan, syn Wojciecha,

urodzony z Rożeckiej, żeni się 1733 r. z Apolonią z Wilskich Malinowską, a w 1714 roku, po śmierci pierwszej żony, zaślubił Teresę Zaleską. Syn jego Piotr, sprzedał bratu Józefowi część swoją na Golianach w 1777 r., a w tymże samym roku Józef zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Jastrzębskich, 1-o v. Leszczyńską (Perp. Czers. 14 C f. 388; 15 f. 104; 23 A f. 30; 25 f. 379; 35 f. 216 i 234).

Marcin, w zakonie Klemens, syn Grzegorza, Franciszkanin w Kościanie 1694 r. (Ibid. 14 C f. 218). Jan, syn niegdy Daniela i Jadwigi z Plichtów, wspólnie z synem Stanisławem, urodzonym z Anny Świejkowskiej, cedował sumę Świdzińskiemu 1716 r. (Gr. Raws.). Walenty, syn Stanisława, wprowadzony do Zalesia 1742 r. W roku następnym Prażmowski zabezpieczył sumę na Zalesiu, na rzecz Walentego i dzieci jego: Marcina, Tomasza, Andrzeja, Katarzyny, Zofii, Maryanny i Jadwigi, urodzonych z Reginy Wilkowskiej. Maryanna za Wojciechem Golędzinowskim 1747 r. (Perp. Czers. 26 f. 65 i 229; DW. 71 f. 1324).

GOLIANOWIE h. WCZELE. Długosz wspomina, że Jakób, syn Goliana z Krowiczyna, był proboszczem w kościele Św. Filipa i Jakóba, na Kleparzu w Krakowie.

GOLIAT Marcin, szlachcic ziemi warszawskiej 1652 r. (DW. 51 f. 1770).

GOLICCY z Golic, w powiecie łęczyckim. Jan v. Mikołaj Golicki, chorąży łęczycki, umarł w 1508 r. Jan, dziedzic na Trzebiatowie, w powiecie opoczyńskim 1517 roku (Paw.).

[GOLICYN książę Wasil Wasilewicz, wzięty do niewoli przez Chodkiewicza, znajdował się na Litwie 1614 r. (Arch. Zbor. Dok. IV).]

GOLIGUNT przyjął dla siebie i rodu swego na zjeździe w Horodle za herb *Łabędzia.*

GOLIMONTOWIE v. KHOLIMONTOWIE h. ŚLEPOWRON w W. Ks. Litewskiem. Golimont otrzymał od Kazimierza Jag. Liskę i Uzwod, w powiecie kamienieckim, które to wsie posiadają 1559 r.: Walenty Janowicz, Jerzy, Piotr i Andrzej Stanisławowicze i Mikołaj Janowicz Golimonty (Rew. Puszcz.)

Jan Kholimont, ziemianin kamieniecki, otrzymał 1537 r. od króla Zygmunta wójtostwo w Pieszczance, w powiecie brzeskim (ML. 30). Olbracht, deputat smoleński na Trybunał główny 1640 r., podczaszy lidzki 1648 r., z Rainy Łomskiej, zmarłej przed 1650 r., miał córki: Teofilę i Zofię, którym babka zapisała po 1,200 fl. (Ist. Jur. Mat. XXV). Andrzej, towarzysz pancerny 1678 r. (Ibid. XXII). Zofia Golimontówna, wdowa po Samuelu Blinstrubie 1676 r. (Sap. III f. 26).

GOLIŃSCY v. GOŁYŃSCY h. RAWICZ z Goliny, w powiecie konińskim, jedenże dom z Przyjemskimi. Niesiecki zwie ich niewłaściwie Gołyńskimi. Sangniew z Goliny, stolnik koniński 1390 r. Jan z Goliny, łowczy bydgoski 1414 r. Dersław, syn Jana, na uniwersytecie krakowskim 1407 r. Mikołaj Goliński, pleban w Brannie, z bratem Wincentym dziedzice Goliny i Spławia, sprzedali 1472 r.

z dóbr swych 4 grzywny czynszu na altaryę (Kor.). Wincenty z Goliny i Marcin z Przejmy, pozwani o zabicie Grabskiego z Dobrej, nniewinnieni 1472 r.

Jan wspólnie z siostrami z dóbr ojczystych wysłał konnego na wojnę wołoską 1497 r. Małgorzata, wdowa po Wincentym Golińskim, z oprawy swej na Golinie, wyprawiła konnego na wojnę turecką 1498 r. Na tęż wojnę wyprawił Kobyleński w swojem zastępstwie Alberta Golińskiego (St. Pr. P. P. VII. 333 i 334; 422, 471 i 631). Anna z Rusockich, stolnikówna łęczycka, za N. Golińskim 1507 roku (Ibid. VI. 296).

Dziedziczyli na Spławiu, w parafii golińskiej, 1579 r.: Bartłomiej, Jan, Rafał i Andrzej Golińscy (Paw.). Ów Jan i Rafał zeznali 1556 r. oblig na Lubońskiego, żonatego z Anną Golińską (Gr. Przed. 9 f. 289 i 290). Mikołaj, syn Jana, żonaty z Katarzyną Stępkowską, zeznał oblig na Kalińskiego 1621 r. Świętosław, syn Mikołaja, kwitował Łętkowskiego 1639 r (Ibid. 66 f. 715: 67 f. 277; 71 f. 149 i 450). Franciszek, burgrabia koniński, został cześnikiem przemyskim 1671 roku; jest i podwojewodzym poznańskim 1673 r. (Gr. Pozn. f. 858). Antoni, 1768 r. łowczy, a 1777 r. cześnik gnieźnieński.

GOLIŃSCY h. WŁASNEGO, to jest Zabawa z odmianą, z Goliny, w powiecie kościańskim. Herb ich przedstawia na tarczy dwudzielnej w polu pierwszem błękitnem—dwie lilie srebrne, jedna nad drugą, w swej prawej połowie widzialne, a drugiem—szachownicę czerwono-srebrną. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostrowski 857).

Dersław z Goliny dzieli się dobrami z synami swej rodzonej siostry: Janem, zwanym Kowal, Pechnikiem, Gniewomirem i Dersławem około 1396 r.; bierze dwie części Goliny i Gierlachowa, a siostrzeńcom oddaje trzecią część tych wsi i czwartą część Konarzewa (KWP.).

Piotr Goliński 1396 r., a Janek z Goliny Goliński 1399 r. na sądzie w Poznaniu. Jakusz i syn jego Przybek z Goliny Golińscy, na sądach w Kościanie 1400 r. (Leksz.). Jan, współwłaściciel Kołacina, w powiecie kościańskim 1580 r. (Paw.), żonaty z Zofią Kołacką, miał syna Hieronima, kanonika gnieźnieńskiego 1602 r., zmarłego 1603 r. i pochowanego u Św. Trójcy w Krakowie, z którego to nagrobku, podał nam opis herbu Niesiecki.

Dziedziczyli na Golinie 1580 r.: Stanisław Pakosz, Stanisław i Jan Golińscy, a na Golince: Krzysztof, Adam i Jadwiga Golińscy (Paw). Adam Łoś Goleński pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Jan Goliński z województwem poznańskiem, na obiór Augusta II-go.

Chryzostom, żupnik wielkopolski 1676 r. (Sig. 13). Wojciech Łoś Goliński, pisarz ziemski poznański 1734 r. Anna, żona Kaspra Rogalińskiego 1752 r. Ludwik Łoś Goliński, podczaszy wschowski 1739 r.

GOLIŃSCY różni. Alberyk z Goliny, współpatron kościoła w Zadzimiu 1368 r. Stefan, zwany Golina, świadczy 1396 r. w Sieradzu. Michał 1423 r., Piotr i Rafał, synowie Stanisława, 1441 r., Mikołaj, syn Macieja, 1442 r., Maciej, syn Wojciecha, z dyecezyi gnieźnieńskiej 1446 r., na uniwersytecie krakowskim. Maciej Goliński, cysters w Jędrzejowie, zmarł 1452 r. Dersław 1524 r. w Poznaniu.

Maciej, kanonik w Trzemesznie, zmarł 1524 r. Wacław żonaty z Zofią Olszowską 1581 r. (Gr. Trembow. 11 f. 812).

GOLISZEWSCY h. JELITA prawdopodobnie z Goliszewa, w powiecie orłowskim, chociaż być może, że pierwotnie wyszli z Goliszewa, w powiecie kaliskim. Szymon Goliszewski świadczy w Pyzdrach 1399 r. (Leksz.). Wojciech, Jan i Maciej, bracia rodzeni Goliszewscy, kupują części Goliszewa i Lisich Jam 1553 roku, a Wojciech i Jakób 1556 r. od Łykowskich. Ambroży, syn Jana i Zygmunt, syn Stanisława, sprzedali 1575 r. część Dobiesławic za 200 grzywien Puczkowi. Wojciech, syn Marcina, Adam, syn Jakóba, Jan, syn Pawła i Maciej, syn Antoniego, sprzedali w latach 1610 — 1619 części Goliszewa, Lisich Jam i Dobiesławic Jadwidze Puczkównie (Gr. Łęcz.). Wojciech, dziedzic części Osin, w rawskiem, Kwielinka, Prądzewa i Rybitw, w łęczyckiem, 1576 r., Stanisław części Woli Nowskiej, Mikołaj Goliszewski Kubaska i Jan Walowski seu Goliszewski części Wałów, Jan i Adam części Swinar, Jan Ziemak, Ambroży, Wojciech i Jakób Kaczorkowie, Kasper, syn Jakóba Lubaszki, dziedzice Goliszewa, a Jan części Siemienic, w łęczyckiem i orłowskiem, 1576 r. (Paw.).

Herb Jelita.

Wojciech, syn Wojciecha, zeznaje oblig w grodzie przedeckim na Wolskiego, 1582 r. Anna, za Nagórskim 1571 roku (Gr. Przed. 30 f. 560 i 20 f. 191). Stanisław pisał się z województwem rawskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Stanisław i Jan Goleszowscy (?), ożenieni z Anną i Zofią z Orska Dunikowskiemi 1670 r. (Gr. Sanoc. 182 f. 2). Jan Aleksander, żonaty 1683 r. z Katarzyną z Ossuchowskich (DW. 56 f. 773). Remigian, w ziemi czerskiej, żonaty 1702 r. z Anną z Janczewskich. Syn jego Jan kwituje Borzęckiego 1715 r. Córka Joanna 1722 r. (Perp. Czers. 16 B f. 212; 18 f. 339 i 19 f. 87). Kasper, porucznik wojsk koronnych, odstępuje sumę Komorowskiemu 1781 r. (DW. 97 f. 56). Adam, komornik graniczny poznański 1767 r., subdelegat grodzki 1769 roku, a w końcu pisarz grodzki poznański 1779 r. N., komornik kaliski, komisarz z sejmu 1775 r., do rozgraniczenia Świątkowa od wsi sąsiednich. Maciej i Mateusz, synowie Teodora i Maryanny z Tokarzewskich, wnukowie Władysława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1843 — 1848 (Akta b. Her.).

GOLSCY v. GULSCY h. ROLA ze wsi Gole, w powiecie przedeckim. Niektórzy z nich używali herbu Rola z odmianą, tak jak obok zamieszczony rysunek przedstawia. Jan Golski, burgrabia brzeski 1461 roku. Jan z Golego, syn Stanisława, 1481 roku. Maciej 1482 roku. Mikołaj 1490 roku (Gr. Brzes.). Anna, żona Jakóba, kwitowana przez Szczytowskiego 1525 r. Stanisław, syn Jakóba, kwitował Brzyszewskiego 1531 r. Jadwiga, córka Jakóba, 1536 r. (Gr. Przed. 1 f. 60 i 284; 2 f. 90). Feliks kwitował Jakóba 1527 roku.

Herb Rola z odmianą.

Janusz sprzedał część Prosny 1531 r. Andrzej, Dorota i Anna, dzieci Mikołaja, sprzedali część Golego 1531 r. Dominik, syn Andrzeja, kwitował się z Łakińskim 1575 r. (Ibid. 1 f. 144, 249 i 280; 24 f. 543). Maciej i Mikołaj, bracia, procesują Daszyńskiego 1535 r. Adam, żonaty z Bogołomską 1543 r. (Ibid. 2 f. 58 i 4 f. 32). Piotr zabezpieczył 1552 r. posag żonie, Maryannie z Bielickich, na wsi Gole-Bielice. Synowie jego: Krzysztof i Jan, sprzedali część swoją na Golem 1578 r. Krzysztof zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie z Jasińskich, 1578 r. (Ibid. 7 f. 21; 26 f. 36 i 37; 33 f. 122 i 451).

Jakób, Mikołaj, Maciej i Jan (synowie Mikołaja), kwitowali Kretkowskich 1589 r. Z nich Jan, Jakób i Mikołaj, dopełnili działu dóbr 1593 r. Maciej, Jerzy, Jakób, Adam, Jan i Stanisław, dzieci Jakóba, procesują się z Chrostowską 1618 r. Z nich: Stanisław, żonaty z Małgorzatą Fajewską. Mikołaj, żonaty z Konecką 1590 roku, miał syna Wojciecha, który 1608 r. zeznał oblig na Leszczyńskiego. Tenże Wojciech, żonaty z Magdaleną Jankowską, której posag w 1609 r. zabezpieczył, pozostawił syna Marcina. Ten układał się z Kretkowskim 1640 r.

Jan, syn Mikołaja, zeznał 1591 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Kłobskich. Syn jego Adam, zeznał 1631 r. takiż zapis z żoną, Zofią z Rożnieckich. Adam wspólnie z żoną wyznaczył posagi córkom swoim: Maryannie i Teresie, 1648 r. (Ibid. 37 f. 318 i 320; 38 f. 313; 39 f. 484; 41 f. 179; 55 f. 146 i 496; 56 f. 136 i 144; 64 f. 665 i 683; 70 f. 276; 71 f. 176 i 249; 72 f. 426 i 472). Maciej, syn Tomasza, sprzedał część swoją na Golem Kretkowskiemu 1592 roku (Ibid. 40 f. 417).

Zbrosław z Golego (de Golye), dzierżawca żydaczowski 1460 r. Córka jego Katarzyna, za Jakóbem Kierdejem z Choczenia 1466 r. (AGZ. XII).

Maciej Golski, w ziemi sanockiej, żonaty 1497 r. z Heleną Czeszykówną z Grabownicy, wojszczanką sanocką (AGZ. XVI). W 1508 r. był dziedzicem Nieboczka (Paw.).

Jan i Stanisław, rotmistrz królewski, Golscy, dziedzice Czartkowa na Podolu. Stanisław, strażnik polny koronny 1578 r., starosta barski 1588 r., kasztelan halicki 1594 r., wojewoda podolski 1599 r., wojewoda ruski 1603 r. Był i starostą latyczowskim, na odstąpienie którego otrzymał konsens królewski w 1599 r. (M. 143 f. 141). Umarł w 1612 r. Żonaty był 1-o v. z Katarzyną z Buczacza, 2-o v. z Anną Potocką. Wspólnie z pierwszą żoną otrzymał kilka wsi ze starostwa barskiego 1596 r., a wspólnie z drugą wsie: Oryszkowce i Hadyńkowce, w powiecie trembowelskim, 1611 r. (M. 140 f. 212 i 153 f. 389). W tym ostatnim roku nabył Górę, Mezance, Soroki, Zyznowiec, Pieskowo, Trybuchowce i Pilatówkę od Buczackiego (Zap. Lub. 19 f. 101).

Jan, wojski trembowelski 1597 r., kasztelan halicki 1605 r., umarł kasztelanem kamienieckim 1613 r. Żonaty z Zofią z Zamiechowa, która po śmierci jego wyszła za Stanisława Lanckorońskiego, wojewodę podolskiego, a po śmierci tegoż za Janusza Skumina Tyszkiewicza, wojewodę trockiego. Jako żona Lanckorońskiego, nabyła Buczacz 1617 r., a jako Tyszkiewiczowa, procesowała Jankowskiego 1630 r. (Wyr. Lub. 35 f. 113 i 81 f. 259; Zap. Lub. 27 f. 370; Bracł. VII f. 812 i Gr. Tremb. z 1617 r.).

Maciej, żonaty z Dorotą Dobromirską 1596 r. Bartłomiej, stolnik kamieniecki 1613 r.; siostra jego Ewa, za Piotrem Jankowskim 1616 r. (M. 158 f. 369),

sprzedała odziedziczone po Stanisławie Golskim i po bracie Bartłomieju dobra Stanisławów, Ziatów i inne, w winnickim, za 25,000 florenów Żółkiewskiemu (R. 1633. Kij. III. F. 73).

GOLSCY z Goli, w powiecie kościańskim. Bracia rodzeni: Mikołaj Milstorf i Hinka Milstorf, dziedzice Golscy, zeznali dział dóbr w Poznaniu 1379 roku. Ci mają być z rodu *Świnków* (KWP.).

GOLSCY z Goli, w powiecie pyzdrskim. Pietrasz Golski pozwał 1393 r. przed sąd w Poznaniu synów Bartosza z Wesenborgu, o najazd i grabież. Wincenty i Andrzej, bracia z Goli, właściciele połowy tej wsi 1394 r. (Leksz.). Katarzyna, córka Mikołaja Golskiego, z ojcowizny swej Goli, wyprawiła pieszego na wojnę turecką 1498 r., a Małgorzata, wdowa po Janie Białasie, wyprawiła na tęż wojnę, z oprawy swej na Goli, konnego w orszaku syna swego, Marcina Golskiego (St. Pr. P. P. VII. 544 i 572). Jan i Walenty, dziedzice części Gaszyna w wieluńskiem 1552 r. Łukasz i Marcin Golscy, właściciele Goli 1578 r. (Paw.). Baltazar 1618 r. w Pyzdrach, Jan 1649 r. w Poznaniu, procesują się z Mycielskiemi. Maryanna, wdowa po Łukaszu Żytowieckim i Jan, dziedzice części Żytowiecka 1647 roku (Zs. Kościań.).

GOŁANIECKI Mikołaj, właściciel Golanic, w powiecie kościańskim (Łuk. II).

GOŁASCY z Gołaszyna, w powiecie kościańskim. Jan Gołaski 1387 roku, Warcisław z Gołaszyna 1392 r., a Wojtek i Wacław Gołascy 1396 r. na sądach w Poznaniu (Leksz.). Sędziwój Gołaski, świadek testamentu Skrzetuszewskiego 1497 r. Marcin, zwany Przybek, sprzedał część swoją na Iwankach 1497 r. Wojciech Gołaski, z powodu złamanej nogi, wyprawił konnego zastępcę na wojnę turecką 1498 r., w orszaku syna swego Jana, w którym to orszaku wyprawiła zastępcę i Małgorzata, żona Jerzego, z ojcowizny swej w Gołaszynie (St. Pr. P. P. VII. 48, 146, 147, 583 i 584).

Jerzy Gołaski, zwany Pogorella, dziedzic części Gołaszyna 1581 r., a Marcin, dziedzic Magnuszewic, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.).

GOŁASCY z Gołaszyny, w powiecie łęczyckim, której to wsi byli właścicielami 1576 r.: Dorota Gołaska, wdowa po Baltazarze i Jakób Gołaski (Paw.).

GOŁASCY z Gołasz, w ziemi bielskiej. Wyroki lubelskie z końca XVI-go wieku wspominają o licznych Gołaskich, dziedziczących na Gołaszach. Z nich Adam, sędzia ziemiański drohicki 1792 r. (DW. 108 f. 222). Z Gołasz wywodzą się i Gołaszewscy.

GOŁASCY i GOŁAWSCY h. JASTRZĘBIEC z Gołaszyna, w powiecie łukowskim.

Gołascy. Jan, podpisarz grodzki łukowski 1583 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 1062 i Zap. Lub. 5 f. 862). Walenty, pisarz grodzki horodelski 1620 r. Wiktor, Teofil, Andrzej i Jan, synowie Marcina, z których Jan procesuje swoich braci 1671 roku

(Zap. Lub. 54 f. 255 i 463). Wojciech, syn Łukasza, kwitował Tchórzewskiego 1661 r. (Ibid. 47 f. 458). Franciszka z Łastowieckich, żona Franciszka Gołaskiego, towarzysza roty pancernej Lanckorońskiego, kwitowała brata swego Ignacego 1753 r. (Perp. Czers. 29 f. 538). Tomasz, syn Kazimierza, żonaty z Antoniną z Przanowskich, właścicielką części Widowa i Kusego, wraz z dziećmi swojemi: Antonim, Pawłem, Franciszkiem i Maryanną, sprzedał te części Zaborowskiemu 1767 roku. Z synów Tomasza Stanisław, aprobując sprzedaż tych dóbr 1781 r., nazwał się Goławskim (Perp Czers. 29 f. 227; 30 f. 108; 31 f. 247 i 33 f. 170; DW. 97 f. 374).

Wawrzyniec, ksiądz, syn Stanisława i Zofii z Turskich, sprzedał 1731 r. część swoją na Gołaszynie bratu przyrodniemu Adamowi. Tenże Adam, żonaty z Maryanną z Gołaskich, pozostawił syna Jana Augustyna, viceregenta grodzkiego łukowskiego, który nabył 1753 r. siedlisko w Gołaszynie, od Jakóba Gołaskiego, syna Stanisława i Zofii z Grabowskich, a wnuka Krzysztofa (DW. 68 f. 254 i 74 f. 618). Tomasz żonaty z Anną Chajęcką 1777 r. (DW. 93 f. 795). Ignacy, podwojewodzy liwski 1785 r.

Potomkowie Wojciecha Gołaskiego, subdelegata grodzkiego łukowskiego 1658 r., mianowicie: Felicyan i Józef, synowie Adama, a wnukowie Felicyana, 1843 r., a Stanisław, syn Jana, 1854 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

Wawrzyniec, syn Jana Napory Gołaskiego, sprzedał 1721 r. część Gołaszyna bratu rodzonemu Pawłowi. Pawła i Katarzyny syn Michał, ur. 1724 r., z Salomei Radomyskiej zostawił synów: Mateusza, ur. 1763 r., Szymona, ur. 1767 r. i Piotra, ur. 1773 r. (metryki w Łukowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Stanisław Antoni Napora Gołaski, syn Wojciecha i Anny Dmińskiej, ur. 1725 r., kwitowany 1775 r. przez Zaleskiego, z żony Zofii pozostawił synów: Wawrzyńca Jacka, ur. 1754 r., Kazimierza, ur. 1760 r. i Szymona, ur. 1765 r. (metryki w Łukowie), wylegitymowanych tamże 1804 r.

Andrzej Piotrowicz Gołaski, syn Wojciecha, sprzedał części Gołaszyna Michałowi 1729 r., a z żony Maryanny z Gołaskich miał syna Wojciecha, ur. 1735 r., po którym z żony Magdaleny synowie: Franciszek, ur. 1757 r. i Wincenty, ur. 1769 roku (metr. w Łukowie), wylegitymowani tamże 1804 r.

Jakób, syn Adama, zwanego Rawski, nabył 1746 r. część Gołaszyna od Marcina Szaniawskiego. Syn jego Paweł Jan, z Elżbiety Oknińskiej, ur. 1744 r., żonaty 1-o v. z Franciszką Izdebską, 2-o v. z Franciszką Moszczybrodzką, z pierwszej żony miał synów: Szymona, ur. 1779 r., Antoniego, ur. 1782 r., Stanisława, ur. 1785 r., Macieja i Józefa, ur. 1792 r., a z drugiej — Jana, ur. 1795 r. (metr. w Łukowie), wylegitymowanych tamże 1804 r.

Baltazar, syn Józefa, nabył 1771 r. część Borzym od Tomasza Radomyskiego. Syn jego Adam, urodzony z Maryanny Izdebskiej 1789 r. (metr. w Łukowie), wylegitymowany 1803 r.

Leonard, syn Mateusza, sprzedał 1781 r. część Rzymów i Rzymek Tomaszowi Przegalińskiemu, a Wojciech, subdelegat grodzki drohicki 1788 r., nabył część Gołaszyna od Dłuskiego; obaj wylegitymowani ze szlachectwa 1804 r.

Goławscy. Tomasz Goławski pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Stanisława Augusta. Jan, podwojewodzy liwski 1756 r. Floryan, syn Pawła i Ewy z Zarzyckich, sprzedał 1796 roku część swoją na Zarzycach Szymonowi Goławskiemu, synowi Piotra i Maryanny z Zarzyckich, swojemu bratankowi (DW. 111 f. 319).

Stanisław Goławski, właściciel Droblina na Podlasiu 1768 r., miał syna Wojciecha, żonatego z Ludwiką Wężykówną, którego synowie: Alojzy i Tomasz, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Jan Paweł, syn Jana Goławskiego i Konstancyi Brzezickiej, wnuk Adama i Maryanny, otrzymał potwierdzenie szlachectwa w Galicyi 1827 r.

GOŁASZEWSCY h. KOŚCIESZA z Gołasz, w ziemi bielskiej. Stefan, Stanisław i Bartłomiej, synowie Mikołaja, zawarli 1471 r. układ. Maciej z Gołasz-Dąb i Stanisław z Gołasz - Puszcza, wymienieni w liczbie fundatorów kościoła w Rokitnicy 1493 r. Jan, Sasin i Wawrzyniec, synowie Macieja z Gołasz, zawarli układ 1513 r. z Wawrzyńcem, synem Piotra z Gołasz. Maciej i Stanisław, synowie Mikołaja z Gołasz-Puszcza, 1565 r. (Mil.).

Stanisław, syn Józefa i Zofii z Tworkowskich, sprzedał część swoją na Tyborach - Usach Pawłowi 1766 r. (DW. 85 f. 837). Bartłomiej i żona jego Magdalena z Olędzkich, wprowadzeni do dworku przy ulicy Białej w Warszawie 1773 r. (DW. 90 f. 272).

Herb Kościesza.

Walenty Gołaszewski, syn Tomasza i Agnieszki z Wnorowskich, sprzedał 1784 r. część swoją na wsi Gołasze - Dąb Józefowi Gołaszewskiemu, synowi Piotra i Domicelli z Gołaszewskich, wnukowi Gabryela i Łucyi z Dołęgowskich (DW. 100 f. 1518). Ten Gabryel był synem Macieja, wnukiem Jana, a prawnukiem Jana, burgrabiego zambrowskiego 1641 r., ożenionego z Anną Uszyńską, córką Mateusza. Miał córkę Katarzynę za Łukaszem Brajczewskim i drugiego syna Michała. Piotr zaś, syn Gabryela, oprócz syna Józefa, miał córki: Konstancyę za Kuleszą i Maryę.

Józef, syn Piotra, ur. 1752 r., przeniósł się w przemyskie, pociągnięty przez swego krewnego Antoniego, biskupa przemyskiego i zaślubił 28-go Listopada 1793 r. Domicellę Wiktoryę Wojakowską, dziedziczkę Targowisk. Umarł 1805 r., pozostawiwszy syna Leona, ożenionego 1822 r. z Zofią Gorajską, zmarłą 1868 r. Dzieci Leona: Marya Konstantowa Sobolewska i Władysław, ur. 1826 r., zmarły 1898 r., dziedzic Targowisk, po którym z hrabianki Maryi Załuskiej, zaślubionej 1849 r. córki: Amelia, Zofia, Marya i Helena, oraz syn Karol, ur. 1853 r., ożeniony 1898 r. z Józefą Korab' Ostrowską, z której syn Leon, ur. 1902 r.

Mateusz, drugi syn Jana, burgrabiego, z Uszyńskiej, ożeniony z Agnieszką Gołaszewską, miał syna Kazimierza, po którym, z Elżbiety Krajewskiej, syn Albin, dziedzic części Gołasz - Dębu i Czarnowa, ożeniony z Zuzanną Gołaszewską, siostrą biskupa, pozostawił syna Bartłomieja, prezesa Trybunału apelacyjnego we Lwowie, tajnego radcę, który wraz z wujami legitymował się ze szlachectwa

1782 r. Żon miał dwie: Józefę Poletyłłównę i Antoninę hr. Komorowską, 2-o v. Wincentową hr. Krosnowską. Z pierwszej żony syn Alfred, ur. 1804 r. we Lwowie, wpisany do ksiąg szlachty 1846 r.

Marcin z Gołasz-Dębu, ożeniony z Zofią Mościcką, miał syna Stefana, żonatego z Aleksandrą Ślepowron Ciecierską. Syn Stefana Jan, zaślubił Ewę Gołaszewską, córkę Michała z Gołasz-Puszczy i Maryanny z Gołaszewskich, córki Walentego. Córka Jana Zuzanna, wyszła za Albina Gołaszewskiego, a synowie: Walenty, burgrabia mielnicki, ożeniony z Katarzyną Świerczewską i Antoni, późniejszy biskup przemyski, wraz z siostrzeńcem dowiedli szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

Antoni, ur. 1745 r. w Gołaszach-Dębie, proboszcz odrzykoński 1773 r., kanonik przemyski 1777 r. i proboszcz brzozowski, został 1786 r. biskupem przemyskim; zmarł 1824 r., bardzo dla dyecezyi zasłużony. Krewnym jego był Jan Klemens Gołaszewski, ur. 1748 r., proboszcz w Waniewie i dziekan bialski 1797 r., opat Trzemeszeński 1804 r., biskup wigierski 1805 r., zmarły 1820 r. Biskup bardzo gorliwy i zacny.

Józef, ożeniony z N. Hohendorfówną i Kazimierz, synowie Mateusza z pierwszej żony, Julii Tyszkiewiczównej, Jakób, Franciszek, Maciej i Antoni Jan, synowie tegoż Mateusza z drugiej żony, Józefy Chylińskiej, wnukowie Jerzego i Maryanny Wróblewskiej, prawnukowie Jerzego, praprawnukowie Macieja, otrzymali potwierdzenie szlachectwa 1830 r. w Galicyi.

Stanisław, syn Napoleona i Listowskiej, wnuk Antoniego Jana, ur. 1874 r., zaślubił 1899 r. N. Lisowiecką.

Maryan, komornik ziemski zambrowski 1725 r., miał syna Jana, po którym było dwóch synów: Stanisław i Jan. Stanisław miał dwóch synów: Pawła i Piotra. Paweł, żonaty z Maryanną Kossakowską, pozostawił synów: Macieja, Antoniego i Stanisława Kostkę, którzy wraz z Mikołajem i Tadeuszem, synami Macieja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1839—1844. Jan zaś, syn Piotra, legitymował się ze szlachectwa 1849 r.

Jan, drugi syn Jana, miał synów: Leona i Wojciecha. Wojciech, syn Leona i Franciszek, syn Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w latach 1845 — 1849.

Kazimierz, burgrabia grodzki bielski 1751 r., miał synów: Jana i Stanisława. Jan, żonaty z Anną Truskolaską, pozostawił syna Pawła, a Stanisław syna Sylwestra, wylegitymowanych ze szlachectwa w latach 1841—1849 (Akta b. Her.).

GOŁASZEWSCY z Gołaszewa, w ziemi warszawskiej. Stanisław, syn Wojciecha z Gołaszewa, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim. Wsi tej byli właścicielami 1580 r.: Aleksy, syn Mikołaja, Anna, wdowa po Stanisławie, Łukasz, syn Pawła, Wawrzyniec, syn Jana, Łukasz, syn Michała, Jerzy, syn Jana i bratanek jego Adam i Tomasz, syn Wojciecha (Paw.). Z nich:

Aleksy miał syna Macieja, który Sobańskiemu zastawił część swoją na Gołaszewie 1607 r. (DW. 34 f. 105). Łukasz pozostawił syna Bartłomieja, któremu Pogroszewski dług przyznawał 1605 r. (DW. 32 f. 1374). Adam, bratanek Jerzego, miał synów trzech: Jana, Jakóba i Bartłomieja. Jan i Jakób procesowali

Sokołka 1311 r. Jan zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Pogroszewskich, 1611 r., a Jakób żonie Ewie. Bartłomieja syn Jan, zeznał 1635 r. zapis dożywocia z żoną Jadwigą (DW. 39 f. 352, 992 i 1740; 44 f. 701 i 840; 48 f. 1942). Tomasz, syn Wojciecha, miał czterech synów: Wawrzyńca, Wojciecha, Krzysztofa i Mikołaja, oraz córkę Marancyę, żonę Łomińskiego. Wymienieni synowie Tomasza dopełnili działu Gołaszewa 1607 r.

Wawrzyniec zabezpieczył w tymże roku posag żonie, Elżbiecie z Kozaczewskich. Córka jego Katarzyna, za Pawłem Piotrowskim 1643 r. (DW. 33 f. 185; 34 f. 851 i 961; 46 f. 1189; Perp. Czers. 10 f. 166). Maciej, ożeniony z Katarzyną Słupecką, a brat jego Piotr, z jej siostrą Eufrozyną 1664 r. (Gr. Trębow.). Piotr był 1670 r. w niewoli w Moskwie, a z województwem ruskiem podpisał obiór Augusta II-go.

Wojciech, syn Tomasza, zeznał 1621 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Wolskich. Synowie jego: Adam i Maciej, potwierdzili 1653 r. dział Gołaszewa, a 1663 r. sprzedali część takowego Szopskiemu. Adam pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Jana III-go. (DW. 34 f. 1476; 46 f. 1364; 50 f. 694 i 734; 52 f. 421 i 53 f. 419). Tenże sam, czy też inny Adam, żonaty z Krystyną Leszczyńską, miał syna Jana, co podpisał z ziemią warszawską elekcyę Augusta II-go.

Jan, żonaty z Katarzyną Szczepanowską, miał córkę Balbinę, żonę Józefa Badowskiego i trzech synów: Kajetana, księdza, Kazimierza i Antoniego, którzy 1753 r. zawarli z Badowskim intercyzę przedślubną, dotyczącą ich siostry. Antoni i Kazimierz dopełnili działu Gołaszewa 1756 r. (DW. 74 f. 636 i 80 f. 29 i 306).

Antoni zeznał 1756 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Grabczyńskich, córką Michała (DW. 80 f. 3).

Kazimierz, żonaty 1-o v. z Ewą z Łaszewskich, 2-o v. z Teresą z Jasieńskich, wspólnie z drugą żoną sprzedał 1787 r. część Gołaszewa synowi swemu Janowi, urodzonemu z pierwszej żony, któremu oddał 1782 r. i Wolę Grzymkową, w powiecie łęczyckim leżącą.

Jan, komornik ziemski warszawski 1781 r., wojski mniejszy 1788 r., a miecznik warszawski 1792 r, w tymże ostatnim roku i sędzia ziemski warszawski. Siostra jego Eleonora, wdowa po Karolu Grudzińskim 1797 r. Prawdopodobnie tenże sam Jan, był i komornikiem ziemskim łęczyckim 1779 r. (DW. 96 f. 447; 98 f. 285; 103 f. 119; 104 f. 162; 108 f. 669 i 112 f. 160).

Maciej, syn Feliksa, kwitował Mostowskiego z pretensyi 1609 r. Jakób zeznał zapis dożywocia z Anną z Łasieckich 1667 r. (DW. 35 f. 1088 i 54 f. 17). Jadwiga, 1-o v. Święcicka, 2-o v. Folkierska, 3-o v. Mikołajowa Zawiszyna 1640 r., 4-o v. Janowa Radwańska 1654 r. (Perp. Czers. 10 f. 210 i 11 f. 706).

Krzysztof, syn Tomasza i Marcyanny z Mierzwińskich, część wsi Warpęchy sprzedał 1787 r. Pierzchale (DW. 103 f. 1024). Tenże Krzysztof i żona jego, Maryanna z Czochańskich, wprowadzeni do dworku przy ulicy Nowolipie w Warszawie 1781 r. (DW. 97 f. 154).

Bernardyn, proboszcz Św. Łazarza w Warszawie 1784 r. (DW. 100 f. 241). Paweł, żonaty z Moniką z Pieńkowskich, pozostawił syna Jacka, właściciela wsi Falki - Umiastowo, sędziego ziemiańskiego warszawskiego 1795 r. (DW. 107 f. 770 i 858; 110 f. 1651).

W początku XIX-go wieku do spadku po Franciszce Gołaszewskiej w Trybunale płockim, przychodzili: Maksymilian, Grzegorz, Rozalia Gołaszewscy; Tekla Rusiecka, Ewa Słomkowska i Łucya Jaraczewska.

Sebastyan, major b. wojsk polskich 1824 r., kawaler Legii honorowej.

GOŁAWIŃSCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ z Goławina, w powiecie zakroczymskim. W 1577 r. właścicielką Brzezinek, w powiecie opoczyńskim, jednem z gniazd Łabędziców, była Dobruchna Goławińska (Paw.).

Andrzej z Krajowa i Woli, podkomorzy brzeski, sprzedał młyn swój w Goławinie 1418 r. Stanisławowi ze Zbożenny (Inscr. Radom. I f. 59).

Andrzej, Władysław, Wacław, Dunin i Bernhard, bracia, dziedzice Goławina i połowy Karnkowa, otrzymali 1481 r. różne przywileje dla tychże dóbr od ks.Bolesława Mazowieckiego (M. 9 f. 135). Bernard Goławiński, dworzanin pokojowy królewski 1503 r, podstoli rawski 1509 r. Jan Goławiński i Jakób Romowski, starostowie malborscy 1511 r. (Tomic.). Katarzyna, zamężna Wąsowska, babka Święcickiego, biskupa chełmskiego (Kor.).

Jan, syn Wojciecha, sprzedał Smogorzewo, a nabył Goławino 1630 r. (M. 179 f. 154 i DW. 48 f. 287). W 1631 r. był poborcą zakroczymskim. Synowie jego: Hieronim i Stanisław 1662 r. (Sig. 5 f. 122).

Mikołaj, podstarości zakroczymski 1636 r., dziedzic na Goławinie, pisał się z ziemią zakroczymską, na elekcyę Jana Kazimierza (DW. 49 f. 35 i 50 f. 377). Walenty podpisał z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go.

Hieronim, podstoli kijowski, żonaty z Konstancyą z Chomętowskich 1719 r. (Bracł. XV f. 1700). Mikołaj, cześnik zakroczymski, w imieniu swojem i ojca swego Kajetana, łowczego sochaczewskiego, procesował Malczewskiego i sąd ziemski krzemieniecki, 1724 r. (Kij. X f. 1364). Józef, porucznik chorągwi pancernej 1774 r., a rotmistrz kawaleryi narodowej 1780 r., otrzymał w 1774 r. z dóbr pojezuickich Piąsoczyn i Bondarówkę, w powiecie winnickim (DW. 91 f. 508; 96 f. 906 i Kancl. 54 f. 132). Józef, ożeniony z Zofią Rościszewską, łowczanką kijowską, umarł bezpotomny, a siostry jego i sukcesorki: Joanna, żona Łukasza Łaszkiewicza, vice-regenta grodzkiego kijowskiego, Barbara, żona Tomasza Pruszaka Bieniewskiego, podstolego chełmińskiego, Maryanna, żona Felicyana Trypolskiego i Brygida, żona Kazimierza Hołowińskiego, wprowadzone zostały 1787 r. do dworku przy ulicy Fawory w Warszawie (DW. 103 f. 238).

GOŁAWSCY h. JASTRZĘBIEC, patrz *Gołascy*.

GOŁĄB Grzegorz, syn Pawła, właściciel Gołąbia w województwie lubelskiem 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 840).

GOŁĄBEK Aleksy i synowie jego: Jan i Jerzy, właściciele Domaszewnicy 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 467). Patrz *Jezierscy*.

GOŁĄBEK h. GRYF Mikołaj, kanonik przemyski, miał zostać, według Długosza, biskupem kamienieckim 1468 r., po śmierci Mikołaja Łabuńskiego, lecz nie objął stolicy biskupiej, gdyż w drodze został zabity przez rozbójników.

z GOŁĄBIEWA, w powiecie poznańskim, Mikołaj, burgrabia poznański 1418 roku.

z GOŁĄBINA Dersław, burgrabia poznański 1422 r. Patrz *Orzeszkowski.*

z GOŁĄBKOWA Jan h. LILIA, zawołania *Smora*, zaświadcza szlachectwo swego brata klejnotnego Falisława Gołębia z Grzybowa 1402 roku w Orłowie (Łęcz. II. 765).

GOŁĄBKOWIE z Zimnej Wody i Natkowic. Patrz: *Leśniowscy* i *Zimnowodzcy.*

GOŁĄBKOWSCY z Gołąbek, w powiecie gnieźnieńskim. Jan Gołąbkowski świadczy w Gnieźnie 1397 r. Mikołaj z Gołąbek ma sprawę tamże o zabicie Strzeszewskiego 1399 r. (Leksz.).

GOŁĄBKOWSCY, w powiecie przedeckim. Seweryn Gołąbkowski, syn Kaspra, procesował Sierakowskiego 1604 r., o dobra Gołąbki. Anna za Ponętowskim 1619 r. (Gr. Przed. 52 f. 870 i 65 f. 39).

GOŁĄSKI z Gołąszy, w siewierskiem, h. STERNBERG (Lib. Ben.). Jan Gołąski i Mikołaj Dąbski, obaj h. Sternberg, dziedzice Gołąszy, Dąbca i Malinowic blisko Siewierza, w drugiej połowie XV-go wieku.

GOŁCZYŃSKI Jakób, podsędek nurski 1577 r. (V. L.), to *Gulczewski.*

GOŁECCY h. MĄDROSTKI z Gołczy, w powiecie ksiąskim. Niemierza z Gołczy, za żoną Czudką, córką Pełki, kasztelana sieciechowskiego, dostał w posagu Rzochów i pięć wsi 1339 r. W tymże roku wyprawiony został przez króla Kazimierza, z Janem, biskupem krakowskim, w poselstwie do Rzymu (Lites.). Synowie jego żony: Pełka, Niemierza i Jan, byli synami króla Kazimierza i dali początek Bydlińskim i Galowskim, on zaś sam, zdaje się, potomstwa nie zostawił i synowcem jego być musiał Niemierza z Gołczy i Rzerzuszna, procesujący 1384 r. Sreniawskich i sprzedający 1399 r. część Rzerzuszna Mikołajowi z Krampy. Ten drugi Niemierza miał dwie żony. Pierwszą była Wirzchosława, z rodu Lisów z Chrzelowa, zmarła przed 1398 r., w którym Niemierza żeniąc się drugi raz z Klarą, zabezpiecza synom: Andrzejowi i Prandocie, posag ich matki na Rzerzusznie. Wymienieni bracia wraz z Niemierzą z Chrzelowa, wyposażają 1400 r. siostrę swą Hankę, żonę Paszka ze Słupowa, 100 grzywnami.

Herb Mądrostki.

Andrzej pisał się z Pytowic 1440 roku i miał synów. Wilczka i Mikołaja 1441 r.

Prandota Rzerzuski zabity został 1440 r. przez Mikołaja i Niemierzę z Gołczy, zapewne swych przyrodnich braci:

Dwaj ostatni dopełnili 1450 r. działu dóbr Gołczy i Kluczy. Niemierza pozwany 1468 przez archidyakona krakowskiego, o oddalenie nałożnicy Beaty, za życie z którą od lat 16-tu, pozostaje pod klątwą. Mikołaj zabezpieczył 1447 r. żonie Annie, córce Jana Reya z Szumska, 400 grzywien posagu i wiana na Gołczy, Krępie, Rzerzusznie i Kluczach. Dzieci jego są 1460 r. pod opieką dziada. Ich to zapewnie, Stanisława i Jana Niemierzę Golyeckich, dziedziców Gołczy i Buku, wymienia Długosz (Lib. Ben.).

Mikołaj z Gołczy i Krempy, nabywszy 1398 r. Chobandzę, dał początek Chobędzkim (patrz *Chobędzcy*). Jan Golecki z Chobandzy, komornik krakowski, z synem Janem z Gołczy świadczą 1471 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

Andrzej, dziedzic części Trzebienic 1536 r. Jan Gołecki, posiadacz Pieczeniegów, w powiecie proszowskim i Sękowy, w powiecie bieckim, 1581 r. Stanisław, dziedzic na Gołczy 1581 r., a Jan, właściciel Biskupic, w powiecie wiślickim, 1579 r. (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1594 r. wspominają o Janie, Samuelu i Krzysztofie, synach Jana, a bratankach Stanisława, dziedzicach na Gołczy (Ks. 49 f. 256 i 59 f. 1481). Aleksander, porucznik kawaleryi narodowej 1796 roku (DW. 111 f. 996).

W gubernii podolskiej wywiedli się ze szlachectwa: Antoni, syn Bartłomieja, wnuk Aleksandra Stanisława, 1836 r.; Józef, Walenty z synami: Leopoldem, Janem Dominikiem, Marcelim, Maryanem i Oktawianem, Antoni z synem Ferdynandem, Jan Nepomucen z synami: Longinem, Platonem i Leopoldem, synowie Mikołaja, a wnukowie wymienionego Bartłomieja, 1836 r.; Adolf, syn Józefa z synami: Tadeuszem i Stanisławem, 1866 r.; Kazimierz, Mieczysław, Józef, Modesta, Stanisław i Leon, dzieci Jana Dominika, 1865 i 1890 r.; Wacław, Tadeusz, Stefania i Marya, dzieci Maryana, 1871 i 1883 r.; Stanisław, Aleksander i Narcyz, synowie Antoniego, wnukowie Karola, prawnukowie Jana, praprawnukowie Wojciecha, w 1848 roku (Spis.).

GOŁEMBERSCY h. PRAWDZIC. Błażej, właściciel dóbr Guty 1757 roku, miał syna Jacka, którego syn Stanisław, właściciel Młotkowa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.). Bronisław, Czesław i Zofia, małoletnie dzieci Stanisława, dziedzice Skorzowa 1863 roku.

Herb Prawdzic.

GOŁEMBIEWSCY v. GOŁEMBIOWSCY v. GOŁĘBIOWSCY h. PRAWDZIC ze wsi Gołębie, w ziemi rożańskiej. Jerzy, syn Michała i Elżbiety z Rościszewa Bystramówny, 1614 r. (M. 157 f. 12). Jan Gołembiowski, zarzucił Nieczajowi nieszlachectwo 1635 r. (Woł. VI A f. 589 i VI B f. 242).

Jan, Marcin, Stanisław, regent grodzki rożański i Wojciech, pisali się z ziemią rożańską, na elekcyę Jana Kazimierza. Piotr, podstarości, następnie podsędek nurski, podpisał obiór Jana III-go, a syn jego Paweł, elekcyę Augusta II-go.

Paweł z bratem Franciszkiem, synowie Piotra, podsędka i Katarzyny Suchodolskiej, mają sprawy pieniężne z Oborską i Ossolińskiemi w latach 1691, 1701, 1703 i 1714

(Gr. Drohic.). Floryan, wojski rożański 1696 r. Antoni, syn Floryana, podstarościego i sędziego grodzkiego łomżyńskiego, zabezpieczył 1758 r. sumę na Przeczkach Maryannie Trzebiatowskiej (DW. 20 f. 322).

Franciszek Gołembiewski, komornik graniczny lubelski, o którego sprawie o Koziarowce, wspomina konstytucya 1775 r., pozostawił syna Stefana. Tego syn Antoni, urodzony z Józefy Stypułkowskiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1861 r. (Akta b. Her).

Mikołaj, żonaty z Agnieszką z Malinowskich 1793 r. (DW. 109 f. 379). Jan i żona jego, Teresa z Lisowskich, kwitowali Falęcką 1792 roku (Perp. Czers. 41 f. 321).

Antoni i Wawrzyniec, synowie Mikołaja, wnukowie Ludwika, prawnukowie Pawła Gołembiewskiego h. Prawdzic, właściciela dóbr w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Stanisław Gołembiowski, subdelegat grodzki rożański 1713 r., pozostawił syna Mikołaja, a ten Józefa, po którym syn Karol legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

Józef Gołębiowski, właściciel Wilczkowic 1724 r., miał syna Jana, po którym syn Józef, żonaty z Barbarą Kozłowską, spłodził syna Łukasza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Syn zaś tego ostatniego Seweryn, 1840 roku (Akta b. Her.).

GOŁEMBIEWSCY h. ZAGŁOBA ze wsi Gołembie, w ziemi bielskiej. Paweł z Gołembiów zabezpieczył 1545 r. posag żonie, Dorocie z Kostry, córce Wawrzyńca. Paweł i Jerzy, synowie Pawła, zabezpieczyli 1547 r. posag siostrze swej Ludmili, żonie Augustyna z Grochów. Stanisław, syn Macieja, zabezpieczył 1548 r. posag żonie swej Katarzynie, córce Jana Korab' z Brzozowa. Jakób, syn Macieja, zabezpieczył posag żonie, Urszuli Brzezińskiej, 1556 roku. Wacław, syn Pawła, zabezpieczył posag 1551 r. żonie swej Dorocie, córce Jana Skwarka Gąsowskiego, podkomorzego bielskiego. Paweł, Jan i Piotr, synowie Wacława, zawarli układ 1567 r. Wojciech, syn Jana Zagroby z Gołembiów, zapisał 1567 r. sumę córce swej Barbarze, żonie Alberta Dzierżka. Jan, syn Wojciecha, 1573 roku.

Herb Zagłoba.

Mateusz Gołembiewski, podwojewodzy podlaski 1601 r. (Mil.). Jan, syn Mateusza, właściciel dóbr Prostynie 1590 r. (Wyr. Lub. 42 f. 470).

Jan Gołębiowski nabył za konsensem królewskim Lubino, Cyskady i Sewinmoyzę, w rzeżyckiem, od Roloffów 1593 roku; ożeniony był z córką Marcina Roloffa (Ist. Jur. Mat. XXVII).

Marcin i Wawrzyniec, synowie Kazimierza i Joanny Kamieńskiej, wnukowie Adama i Urszuli Skrzyńskiej, prawnukowie Wawrzyńca i Anny Laskowskiej, zeznali dział części Stempkowa 1762 r. Synowie Marcina: Franciszek, komornik ziemski parczewski, urodzony z pierwszej żony, Anny Wysockiej i Jan, urodzony

z drugiej żony, Anny Olszewskiej, zawarli 1795 r. ugodę graniczną (Akta Legit. Galic. Zach.).

GOŁEMBOWSCY v. GOŁEMBIOWSCY v. GOŁĘBOWSCY h. PORAJ, w województwie sieradzkiem, gdzie w powiecie szadkowskim, dziedziczyli na Wierzchach. Mszczuj z Gołębowa v. Gołębiewa 1383 roku w Łęczycy (Łęcz. II). Maciej Gołębowski, dziedzic części Bratkowa i Żyrnik, w szadkowskiem, 1552 r. (Paw.). Jan i żona jego, Anna z Szczycińskich, otrzymali 1628 r. Stanomino (M. 177 f. 30). Sebastyan 1635 r., a Małgorzata z Krosińskich Gołembowska 1636 r. kwitowali Zaleskiego (Gr. Sieradz.).

Wojciech pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, Jan Kanty, komornik graniczny sieradzki, Jan Nepomucen, pisarz ziemski sieradzki, podpisali z województwem sieradzkiem, obiór Stanisława Augusta. Ten ostatni ożeniony z Wiktoryą Bartochowską 1783 r. Jan, komornik ziemski sieradzki 1775 r. Tomasz, komornik graniczny sieradzki 1776 r. Andrzej, regent ziemski sieradzki 1779 r.

Herb Poraj.

Andrzej, sędzia pokoju powiatu piotrkowskiego, zmarł przed 1815 r. Syn jego Józef, podoficer b. wojsk polskich, zginął 1813 r.; córki: Anna za Tomaszem Wolskim, Maryanna za Longinem Kołdowskim.

Bolesław Poraj, syn Piotra, pułkownika b. wojsk polskich i Tekli Szemplińskiej, ur. 1818 r., radca Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, zmarł 1900 r. w Warszawie, pozostawiwszy z żony, Pauliny Szczuckiej, zaślubionej 1845 r., syna Wacława, dziedzica Pogwizdowa, w kieleckiem, ożenionego z Ksawerą Karsznicką i córki: Władysławę, za Hipolitem Grodzickim, Kazimierę i Annę. Stanisław Poraj, dziedzic Ruszek w kutnowskiem, zmarł 1900 r. Leopolda z Chrzanowskich Poraj Gołembowska zmarła w Warszawie 1903 r.

Jan, właściciel wsi Gożuchy w województwie kaliskiem, 1757 r., miał trzech synów: Józefa, Jana Nepomucena o którym wyżej i Antoniego. Józef, z Tekli Prądzyńskiej, pozostawił syna Mikołaja, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Córki Jana Nepomucena, urodzone z Aloizy Zbierzchowskiej, Wiktorya i Klementyna, legitymowały się ze szlachectwa 1838 r. Leonard zaś, syn Ignacego i Maryanny z Szydłowskich, a wnuk Antoniego, legitymował się ze szlachectwa 1860 roku. Antonina ze Zbijewskich, prawdopodobnie druga żona Jana Nepomucena, dziedzica Gorzuch, zmarła 1822 r.

Wnukowie Jana, właściciela dóbr Wierzchy 1756 r., mianowicie: Piotr, syn Jana i Leopold i Józef, synowie Marcellego i Józefy Zarębianki, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.).

GOŁĘBICCY v. GOŁEMBICCY w XVIII-m wieku na Wołyniu. Stefan Franciszek, namiestnik burgrabstwa łuckiego 1704 roku, viceregent grodzki łucki 1710 r., a pisarz grodzki łucki 1721 r. Zofia, 1735 r. za Antonim Godlewskim, komornikiem granicznym bracławskim. Siostra jej Anastazya, nie żyjąca już w tymże roku, była żoną Franciszka Nowosieleckiego (Ach. I. Z. Ros. VI. 1

i IV. 1; Woł. XI f. 1076 i Kij. XI f. 222). Bernard Gołębicki, świadczył 1559 roku przy wywodzie Makowieckiego, kanonika poznańskiego i warszawskiego (Pis. Dz. Pol. IX).

GOŁĘBIEWSCY v. GOŁĘBIOWSCY h. GOZDAWA prawdopodobnie wyszli ze wsi Gołębie, niedaleko Pułtuska leżącej. Krzysztof, syn Włościbora i Anny z Kuklińskich, ustanawia opiekę 1540 r. (Gr. Płoc. 6 f. 178). Jakób i żona jego Regina, nabyli 1660 r. dom i plac na wale krakowskim, od miasta Lwowa (AGZ. X. 4872). Stanisław, pokojowy królewski, wprowadzony 1661 r. do czterech włók na Woli pod Warszawą (M. 365 f. 207).

Paweł, Wojciech, Bartłomiej, Franciszek, Maciej, Jan, Michał i Jakób z ziemią zakroczymską, Adam z ziemią ciechanowską, a Jerzy z województwem ruskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Andrzej, syn Andrzeja i Anny z Kamińskich, nabył 1752 r. siedlisko na Otrębusach. Córki jego, Anna i Józefa, żona Macieja Uszyńskiego, urodzone z Katarzyny Otrębusówny, części swoje na wsi Gołębie Wielkie sprzedały 1771 roku Jakóbowi Gołębiewskiemu, synowi Jakóba i Maryanny Turzanki. Jakób, namiestnik pułku kawaleryi przedniej straży 1792 roku (DW. 74 f. 543; 89 f. 314; 110 f. 1268; Perp. Czers. 42 f. 137). Franciszek nabył dworek przy ulicy Szymanowskiej w Warszawie 1792 r. (DW. 108 f. 879).

Herb Gozdawa.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Emeryk i Władysław, synowie Jana, w latach 1841 — 1843; Jan Romuald, syn Tomasza i Antoni, Ignacy i Seweryn, synowie Kazimierza, 1840 r., bracia między sobą stryjeczni, wnukowie Andrzeja (Akta b. Her.).

Jan Ignacy Golębiowski udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie we Lwowie 1787 r. (Goł).

Jan z synami: Napoleonem, Ignacym i Ferdynandem, syn Franciszka, rotmistrza, wnuk Jana, prawnuk Piotra, praprawnuk także Piotra, dziedzica 1700 r. dóbr Gołębie, Sesniewo, Swieże i Bondy, w województwie mazowieckiem, dowiódł szlachectwa 1834 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Władysław Gozdawa zmarł 1901 roku w Warszawie, — pochowany w Krakowie.

W gubernii podolskiej dowiedli szlachectwa Gozdawici Gołembiowscy: Augustyn, syn Adama i Stefan z synami: Antonim, Adolfem, Aleksandrem i Augustynem Ryszardem, syn Antoniego, obaj wnukowie Michała, prawnukowie Mamerta, praprawnukowie Rościsława, syna Benedykta, w 1845 r.; Feliks, brat wymienionego Stefana, z synami: Janem, Antonim i Dionizym, 1855 r.; Jan i Antoni, synowie Jana, wnukowie Michała, syna Mamerta, 1861 r,; Jan z synem Zenonem, Klemens i Gracyan, synowie Jana, wnuki Jana, prawnuki Michała, 1891 r.; Antoni i Stanisław, synowie Augustyna Ryszarda, 1893 r. i Franciszek, syn Antoniego, wnuk Stefana 1896 r. (Spis.).

GOŁĘBIEWSCY h. WŁASNEGO z Gołąbiewa v. Gołębiewa w województwie pomorskiem. Herb ich przedstawia mur o czterech wierzyczkach. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Sando i Myshl z Gołambowa, świadczą 1336 r. (KWP.). Jan Gołąbiewski, właściciel Gołąbiewa, alias Rymanowa na Pomorzu 1526 r. (M. 42 f. 94). Sybilla 1544 r. Jerzy 1649 r. (Kętrz.). Józef Gołembiewski, poseł powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 612).

GOŁĘBIOWSCY h. JANINA z Gołębiowa, w powiecie sandomierskim. Mikołaj z Gołębiowa, z bratem i siostrą sprzedali 1378 r. część Krobielic Spytkowi za Szczeki. Mikołaj zapisał 1427 r. żonie Elżbiecie 150 grzywien na części Gołębiowa i Zadusznik. Wojciech, syn Jana, 1459 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, właściciel Zadusznik, Wydżga-Gołębiowa, a Jan części Wysokiego, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Jan, właściciel Gołębiowa 1508 roku i Jan, współwłaściciel Maciejowic, w powiecie wiślickim 1579 roku (Paw.). Aleksander, syn Jana, sprzedał Gołębiowo bratu Mikołajowi 1597 roku (Perp. Czers. 1 B f. 41).

GOŁĘBIOWSCY h. OSTOJA. Adam Andrzej, syn Antoniego, ożeniony z Józefą z Miłaszewiczów, pozostawił córkę Wiktoryę, za Ignacym Porajem Badowskim i synów: Antoniego, Adama, Wacława, Józefa i Aleksandra. Adam Andrzej wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r.

GOŁĘBIOWSCY ŁANTOSZOWIE w krakowskiem. Fabian procesuje 1690 roku Dembińskich. Józef, syn Jerzego i Petronelli Strzyżowskiej, wnuk Józefa i Salomei Starowiejskiej, zeznał zapis dożywocia 1759 r. z żoną, Barbarą Nieczujanką Dembińską (Gr. Krak. 373 f. 1121).

GOŁĘBIOWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Klemens, Piotr i Witalis, synowie Franciszka, wnukowie Wawrzyńca, prawnukowie Macieja, praprawnukowie Jakóba, syna Pawła, 1843 r.; Adam, syn Piotra, wnuk Macieja, prawnuk Wawrzyńca, 1859 r.; a synowie Adama: Henryk i Stefan, 1860 roku; Leonard, Aleksander i Walentyna, dzieci Piotra, syna Franciszka, 1865 roku (Spis.).

z GOŁĘBKÓW, w mławskiem. Piotr i Stanisław z synami, dziedzice Gołębków 1578 roku (Paw.).

GOŁĘBKOWIE. Stanisław z braćmi i Szymon, właściciele Gołębek, Paprotki i Brudzyna, w ziemi dobrzyńskiej, 1564 r. (Paw.). Stanisław pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Augusta II-go.

z GOŁGOWA, lub GOŁKOWA, Wawrzyniec, zganiony przez Arcybiskupa 1394 r., dowiódł szlachectwa w Łęczycy 1396 r. (Łęcz. I. 3488; II. 5326). Sądząc po świadkach był h. Rola (St. Pr. P. P. VII). Wojsława i Smichna 1405 r. Mikołaj 1405 r., Dobek 1418 r., dziedzice Gołkowa (Łęcz. II). Marcin, syn Szymona, 1460 r. na uniwersytecie krakowskim.

GOŁGOWSCY h. DOLIWA. Jan, dziedzic Ludczyc, Czerna i Drymowszczyzny, w połockiem, 1697 r. Potomkowie jego dowiedli szlachectwa w województwie witebskiem, w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witebs.).

GOŁGOWSCY. Anna z Makowskich Gołgowska, procesuje 1592 r. w Kamieńcu Karabczyjowskich. Benedykt i żona jego Katarzyna posiadali wójtostwo Ostrusza, w powiecie bieckim. Oboje zmarli przed 1722 r. (M. 254 f. 49).

GOŁKONTTOWIE h. SZRENIAWA w ks. Żmudzkiem. Bartłomiej Gołkontt zapisał był 1588 r. dobra swe Gołkonście, w powiecie wieszwiańskim, wnukowi swemu Walentemu, synowi Macieja. Tego Walentego synowie: Józef i Ambroży, zawierają układ z siostrami i z Giesztowtami i dopełniają między sobą działu tych dóbr 1647 r. (Zs. Żmudz. z 1648 r.). Jerzy, syn Józefa, dokupił 1674 r. część Gołkonść od Pluszkiewiczów (Gr. Telszew. z 1797 r.). Wnuk Jerzego, po synu Andrzeju, Kazimierz, dokupił dobra Rubeżajcie, w powiecie wieszwiańskim i testamentem z 1768 r. (Zs. Telszew.) rozdzielił cały majątek między trzech synów: Józefa, Aleksandra i Joachima. Synowie Aleksandra: Jan i Franciszek, małoletni jeszcze 1796 r. (Zs. Telszew.), wraz ze stryjem Joachimem wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r. Antoni Jan i Aleksander Piotr, synowie Franciszka, dołączeni do tego wywodu 1829 r., a Romuald Karol, syn Joachima, ur. 1799 r. (metr. w Telszach), dołączony 1832 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

GOŁKOWIE. Jan Waśkowicz Gołek, obruśny królewski 1559 r. Czy to nie będzie syn Waśka Zenowiewicza, także obruśnego królewskiego 1514 r.

Michał Gołek, syn Tomasza, wnuk Jana, ożeniony z Maryanną Bocheńską, skarbnikówną sanocką, z synami: Franciszkiem, Antonim, Janem i Karolem i synem tegoż Karola Erazmem, w 1845 r.; Cezary i Maryan, synowie Jana, w 1860 r.; Władysław, Stanisław i Kazimierz, synowie Cezarego, w 1896 r. dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

Herb Jastrzębiec.

GOŁKOWSCY h. JASTRZĘBIEC (właściwie *Boleścic*) pochodzą od Andrzeja z Kars, w pow. raciąższkim, który się pisał także z Gołkowa, w ziemi warszawskiej, był 1458 r. podsędkiem, a 1471 r. sędzią ziemskim płockim. Barbara, córka Andrzeja, żona Pawła z Pieczysk, zrzekła się 1492 r. majątku rodzicielskiego na rzecz braci swoich: Jana Gołkowskiego, skarbnika warszawskiego i Andrzeja z Kars (M. 18 ȷ. 50).

Jan Gołkowski, skarbnik warszawski, żonaty 1499 r. z Elżbietą z Nadarzyna (M. 9 f. 227). Katarzyna, córka jego, żona Bernarda Trzebińskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego na brata Jakóba 1523 r. (M. 41 f. 178 i 32 f. 157; Zs. Grój. 6 f. 200).

Mikołaj, syn Jakóba, kwitował Laskowskiogo 1581 r. Brat jego Piotr, w tymże roku (Zs. Gr. Czers. 48 D f. 54 i 49 f. 883). Marcin, Jakób i Wojciech, synowie Mikołaja, 1589 r.

Marcyan, syn Wojciecha, wspólnie z siostrami: Barbarą, żoną Andrzeja Parzniewskiego, Agnieszką, żoną Kaspra Sawickiego i Dorotą, sprzedał 1612 r. Jeszewkę i Ossów Jeszewskiemu. Dorota wyszła następnie za Wojciecha Pilika (Zs. Gr. Czers. 58 f. 780 i Perp. Czers. 4 f. 110 i 188; 6 f. 521).

Piotr, żonaty z Anną z Grądzkich, pozostawił synów: Mikołaja, Krzysztofa i Kaspra.

Mikołaj, dworzanin królewski, następnie 1615 r. wojski nurski, sprzedał 1608 r., część swoją na Gołkowie i Woli bratu Kasprowi.

Krzysztof, wojski warszawski i dworzanin królewski 1605 r., potwierdził w tymże roku zawartą umowę z bratem Kasprem, łożniczym królewskim. W 1608 roku otrzymał starostwo ostrołęckie. Nowy przywilej na to starostwo dostał w 1615 r. W 1618 r. był i stolnikiem królewskim. Żonaty z Zofią z Troszyńskich (M. 159 f. 231). W 1620 r. pozostała po nim wdowa Zofia i syn Piotr, wprowadzeni zostali do Gołkowskiej Woli.

Piotr, żonaty z Katarzyną Pracką, część swoją na Gołkowie sprzedał Opackiemu 1634 r. Oprócz Piotra, miał starosta Krzysztof jeszcze syna Floryana i córkę Jadwigę, 1-o v. za Janem Uwielińskim, 2-o v. za Jerzym Bielawskim.

Floryan, elektor Jana Kazimierza, nabył od siostry Jadwigi 1647 r. część jej na Gołkowie.

Kasper, z Barbary Witosławskiej, miał synów: Stanisława i Piotra, oraz córkę Urszulę. Stanisław, podpisarz ziemi czerskiej, sprzedał 1641 r. spichrz w Łomży bratu Piotrowi, a nabył 1647 r. od siostry Urszuli, wdowy po Stanisławie Włościewskim, z powiatu bydgoskiego, część Pałczyna i Zołwina. W 1648 r. podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Agnieszka, córka Stanisława, za Wacławem Turowskim 1649 r. (M. 182 f. 515 i 190 f. 401; DW. 32 f. 862; 35 f. 397 i 429; 45 f. 2144; 46 f. 974; 48 f. 1769; Perp. Czers. 10 f. 226, 269 i 770; 11 f. 154; 12 f. 11; Zs. Gr. Czers. 51 f. 301).

GOŁKOWSCY h. STRZEMIĘ. Na tymże samym Gołkowie, w ziemi warszawskiej, na którym dziedziczyli Jastrzębczykowie z Kars, dziedziczyli i Gołkowscy h. Strzemię. Stąd heraldycy nasi pomięszali oba rody, uważając ich wyłącznie za Strzemieńczyków.

Herb Strzemię.

Wojciech, syn Świętosława, 1420 r. Paweł, syn Macieja, 1456 r., a Jakób, syn Wojciecha z Gołkowic (?), 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

Właścicielami Gołkowa i Woli Gołkowskiej byli 1580 roku: Piotr, Krzysztof, Katarzyna wdowa po Wawrzyńcu, Elżbieta wdowa po Andrzeju i Mikołaj Gołkowscy (Paw.).

Gabryel, Mikołaj, Jan, Marcin, Barbara, Elżbieta, Małgorzata i Katarzyna, dzieci Wawrzyńca, wspólnie z Piotrem i Janem, synami Krzysztofa, z Piotrem i Mikołajem, synami Jakóba, i z Adryjanem, Wawrzyńcem i Katarzyną, dziećmi Andrzeja, procesują 1585 roku Jeżewskich i Skolimowskich, a 1586 r. Jazgarzewskiego (Zs. Gr. Czers. 54 f. 526 i 55 f. 726). Z wymienionych w 1580 r. Piotr, Krzysztof i Mikołaj, a z wymienionych w 1585 r. Piotr i Mikołaj, synowie Jakóba, należą

pewnie do Jastrzębców. Adryjanowi, synowi Andrzeja, Parzniewski przyznał należność 1606 r.

Marcyan, syn Adryjana, nabył 1636 roku część Chojnowa i Jazgarzewa. W 1648 r. zeznał Marcyan zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Jeszewskich, która mu jednocześnie sprzedała Warchołów, Jeszewo Stare i Ossowo. W roku następnym oboje małżonkowie zapisali 2,000 fl., na kościół w Raszynie (DW. 33 f. 388 i 49 f. 2258; Perp. Czers. 9 f. 336; 11 f. 114 i 116).

Mikołaj, Stanisław, Kazimierz i Andrzej, synowie Marcyana, nabyli 1651 r. część Chojnowa od Stanisława Gołkowskiego. Córki Marcyana: Jadwiga, 1-o v. Drohojewska, 2-o v. żona Adama Skolimowskiego 1659 r., a 3-o v. żona Samuela Okunia; Katarzyna, za Aleksandrem Świderskim 1667 r. i Marcyanna, za Andrzejem Bogatką (Perp. Czers. 11 f. 423; 12 f. 136; 13 f. 110 i 405; 14 A f. 47; 14 C f. 18 i 400). Z synów Marcyana:

Kazimierz, proboszcz w Chynowie.

Andrzej, wspólnie z bratem Kazimierzem, sprzedał 1680 r. część Woli Gołkowskiej Szczepanowskiemu, a Jeszewo, Jeszewko i Warchołów Grzybowskiemu 1700 r. Podpisał z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty 1-o v. z Magdaleną z Dymitrowskich, która żyła jeszcze w 1702 r., zaślubił po jej śmierci, już będąc wiekowym, Jadwigę Jastrzębską (DW. 55 f. 1439; Perp. Czers. 15 f. 253; 16 B f. 169 i 373). Z pierwszej żony córka Ludwika i synowie: Wawrzyniec, Andrzej i Franciszek. Ludwika wyszła 1704 r. za Pawła Lisickiego. Andrzej i Franciszek, proboszcz izdebski, nie żyli już w 1713 r., w którym brat ich Wawrzyniec, jako ich sukcesor, kwitowany był przez Słonczyńskiego.

Wawrzyniec, żonaty 1-o v. z Maryanną Grotowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1711 r., 2-o v. z Maryanną z Wrzosków, której zapisał pewną sumę 1733 r., z pierwszej żony pozostawił synów: Franciszka i Antoniego, oraz córkę Teresę, wspólnie z którymi wprowadzony został do Górek 1731 r., a do Wodziczny 1733 r. (Perp. Czers. 15 f. 568; 14 D f. 108; 17 f. 214; 21 f. 79; 22 f. 136; 23 A f. 79 i 144).

Franciszek, instygator sądów kapturowych czerskich 1733 r., żonaty z Maryanną z Brzeskich, córką Mikołaja, zeznał z nią zapis dożywocia 1748 r. (Ibid. 23 A f. 33 i 28 f. 180; DW. 71 f. 1397).

Antoni, podstoli owrucki, żonaty z Maryanną z Szuszkowskich, zmarł bezdzietnie (DW. 87 f. 1719).

Wawrzyniec, syn Andrzeja, żonaty z Elżbietą z Palczewskich, córką Jana, z którą zeznał zapis dożywocia 1623 r., nabył od Pilikowej 1622 r. Gołkowo i Kąty (Zs. Warec. 22 f. 521; DW. 47 f. 130 i Perp. Czers. 6 f. 521). Synowie jego: Mikołaj, Hieronim i Franciszek. Mikołaj sprzedał Jazgarskiemu część swoją na Woli Gołkowskiej 1623 r. Hieronim, żonaty 1637 r. z Anną Opacką. Franciszek, dworzanin królewski, podczaszy warszawski i starosta dynaburgski 1649 r., starostwo to zaraz odstąpił Piotrowskiemu (DW. 48 f. 1160 i 2054; 49 f. 286; 51 f. 452; Perp. Czers. 6 f. 343)

Hieronim, Franciszek, Maksymilian i Wawrzyniec z ziemią czerską, a Piotr z woj. sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Wawrzyniec, Maksymilian

i Jan części swoje na Rakowie, Gaju i Bliznem, sprzedali 1647 r. (DW. 50 f. 1590). Wawrzyniec, stolnik warszawski 1650 r., pozostawił syna Jana, właściciela Bralinka 1655 r., którego syn Kazimierz, łowczy czerniechowski 1702 roku, pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go (DW. 52 f. 99 i 1087; 57 f. 1522). Był on dziedzicem Krużyk. Ożeniony z Maryanną Turzańską, miał córkę Maryannę, żonę Jakóba Strzeleckiego 1750 r. (Gr. Przemys.) i syna Jana, który sprzedał Krużyki 1758 r. Borkowskiemu.

Elżbieta, córka Pawła, za Wojciechem Karskim 1631 r. (M. 178 f. 252). Stanisław pisał się z województwem rawskiem, na obiór Jana III-go. Wojciech, syn Mikołaja, nabył 1642 r. część Poczernina, w powiecie ciechanowskim, od Dłużniewskiego (M. 185 f. 690). Prawdopodobnie jego potomkowie: Adam i Roch, podpisali z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. N., stolnik liwski, umarł 1703 r. Zofia, córka Mikołaja i Katarzyny z Dębowskich, zeznała 1748 r. zapis dożywocia z mężem, Franciszkiem Bielińskim (Perp. Czers. 28 f. 180). Katarzyna, córka Stanisława i Anny z Golianów, żona Wojciecha Królikowskiego, kwitowała bratanka swego Pawła Gołkowskiego 1758 r. (DW. 80 f. 333).

Marcin pisał się z województwem płockiem na elekcyę Stanisława Augusta. Piotr, pułkownik wojsk koronnych 1777 r. (DW. 93 f. 5). Mikołaj i Ewa, żona Franciszka Sawczyńskiego, dzieci Fabiana i Maryanny z Szydłowskich, otrzymali 1792 r. od wuja swego Karola Szydłowskiego, starosty uszyckiego, część wsi Cieciorki (DW. 108 f. 804).

Wojciech, syn Jakóba i Domicelli z Mościckich, córki Stefana, sprzedał Mościckiemu 1789 r. część dóbr Miodusie, Piksy i Gery, w ziemi drohickiej leżące (DW. 105 f. 1132). Antoni, syn Wojciecha, pozostawił synów: Ignacego i Wojciecha, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1855 i 1860 roku (Akta b. Her.)

Piotr, Ignacy, Józef i Andrzej, w sądzie grodzkim przemyskim, a Marcin, Wincenty, Karol i Jan, w sądzie grodzkim trembowelskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. Antoni, wnuk Ignacego, 1856 r. Antoni, syn Jana i dwaj jego synowie: Józef i Mikołaj, 1849 r. (Goł.).

GOŁKOWSCY wywiedzeni ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Wenanty i Karol, synowie Władysława, Edward, syn Piotra, wnukowie Macieja, prawnukowie Piotra, w 1848 r., a Włodzimierz, syn Wenantego, 1877 r. (Spis.).

GOŁKOWSCY, w ziemi rawskiej. Jerzy Borasz, Gabryel, syn niegdy Mikołaja Borasza, Jan Boraszewicz, Jakób, syn Jana Zarzecznego, Jan i Stanisław Zawadzicze, dziedzice wsi Gołkowy pod Żdzarami; Borasz i Gabryel Gołkowscy, dziedzice części Cielądza; N., dziedzic części Krzemienicy, w rawskiem, a Stanisław i Jakób Gołkowscy, dziedzice części Rusinek, w sochaczewskiem, 1579 roku (Paw.).

GOŁOCCY h. WŁASNEGO z Gołot, w województwie chełmińskiem. Herb ich przedstawia w polu czerwonem dwa miecze ostrzami na dół ukośnie skrzyżowane. W szczycie hełmu kołpak czerwony wywijany, po piórze z dwóch boków mający (Ostr. 861). Jenchen Goloth 1457 r. Ihon Gollotczszki 1488 r. (Kętrz.).

Jan Gołocki, pisarz ziemski chełmiński, pisał się z województwem chełmińskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Umarł 1651 r., w Radzyniu pochowany.

GOŁOCCY h. JELITA z Gołocic, w powiecie łęczyckim. Akta łęczyckie, z końca XIV-go wieku, wspominają Gołockich, dziedziców Gołocic, Jana, Piotra, Klemensa, Pawła i Jana Karkoszków, Bogusława Cielątka i siostrę jego Boguchnę, Stanisława, Dobiesława, Jana, brata Wisława, Świętosława i synowca jego Jana i syna też Jana (Łęcz. I i II). Jan, syn Świętosława, zwolniony został od wyprawy 1397 r., bo posłany z listem od królowej do ks. Janusza Mazowieckiego (Łęcz. II. 5596). Marcin, syn Andrzeja z Gołocic, na uniwersytecie krakowskim 1441 r. Właścicielami tej wsi byli 1576 r. Mikołaj, Jan i Maciej Karkoszka (Paw.).

GOŁOCCY v. GOŁECCY h. JASTRZĘBIEC (Boleścic), w województwie płockiem. Stanisław z Gołocina, Boleścic, wymieniony w przywileju danym Boleścicom przez ks. Ziemowita 1408 r. Stanisław z Gołocina, kanclerz nadworny wiski, księcia Władysława na Płocku w latach 1434—1446 (M. 60 f. 96).

Walenty, syn Jana Jakóbowicza z Gołocina, część tamże zastawił 1538 r. Marcinowi, Stanisławowi, Bernardowi, Wszeborowi i Mikołajowi, synom Jana z Gołoćina. Walenty, syn Mikołaja z Gołocina, obrał plenipotentem brata swego Mateusza 1542 r. Powyższy Walenty procesuje 1538 r. Stanisława i Wojciecha, synów Pawła.

Jakób Gołocki wspólnie z synem Janem, obwinił 1541 r. synów swoich: Pawła, Wszebora i Stanisława, o zadanie ran (Gr. Płoc. 3 f. 107; 4 f. 302; 5 f. 26; 7 f. 33 i 191). Dziedziczyli na Gołocinie 1578 r.: Stanisław, Wszebor, Jan, Paweł, Wojciech i Maciej, syn Walentego. Wszebor był też dziedzicem części Gutowa-Orli (Paw.).

Stanisław i Adam Gołeccy pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław podpisał obiór Augusta II-go, a Aleksander i Józef z Gołocina Gołeccy—Stanisława Augusta.

GOŁOCCY v. GOŁECCY h. KOŚCIESZA z Gołot, w ziemi ciechanowskiej. Herb ten Niesiecki widział na nagrobku jednego z nich, w kościele Próchnickim. Stanisław, Mikołaj i Maciej z Gołot procesują 1518 r. brata swego Jana ze Sławogóry, o podział Sławogóry, dokonany przez ich ojca Przedbora (St. Pr. P. P. VI. 97).

Jan Maciej, piszący się często wprost Janem lub Maciejem, podczaszy płocki 1659 r., a podsędek lwowski 1667 r., był, jak się zdaje, synem Aleksandra. Spotykam bowiem w aktach warszawskich, akt z 1653 r., którym Stanisław i Maciej Gołoccy, synowie Aleksandra, zawarli pomiędzy sobą pewną umowę (DW. 52 f. 131). Jan Maciej otrzymał 1656 r. w dożywocie Bunów, Wolę Bunowską i Błotnicę, a 1663 r. wójtostwo w Starym Jeżowie (AGZ. X. 4627—4629 i 4931). Wspólnie zaś z żoną, Zofią ze Żmigroda Stadnicką, 1-o v. Rykowską, otrzymał w 1676 r. starostwo janowskie (Sig. 12 f. 50 i 13 f. 17). Z województwem ruskiem pisał się na elekcyę Jana III-go. Umarł w 1679 r., pochowany w kościele w Próchniku. Pozostała po nim wdowa odstąpiła 1680 r. wójtostwo w Starym Jeżowie, córce swej Katarzynie, żonie Jana Dzierżka, chorążego podolskiego (AGZ. X. 5745). Po

drugi raz wyszła Katarzyna za Adama Strzałkowskiego, podczaszego nowogrodzkiego 1700 r. (A. Lwow.).

Synowie podsędka: Józef i Michał, z których ostatni był starostą janowskim, dworzaninem i łożniczym królewskim 1690 r., pisali się tak jak i ich ojciec ze Strusina w województwie płockiem, na którym dziedziczyli, a Dorota Strusińska była właścicielką Gołot 1578 r. (Paw.; Zap. Lub. 52 f. 367; 55 f. 1381; 58 f. 41; 60 f. 862; 66 f. 295 i 504; 67 f. 803).

GOŁOGÓRSCY z Gołogór, w ziemi lwowskiej. Mikołaj z Gołogór otrzymał 1389 r. od Władysława Jag. Wieczin i Czemierzyńce, w ziemi lwowskiej, pod obowiązkiem służby wojennej (AGZ. II). Elżbieta z Lutkowa, żona Matyasa z Gołogór, kwitowała brata Jakóba 1443 r. (AGZ. XIII).

Mikołaj z Gołogór, podczaszy lwowski 1437 r. (?), starosta żydaczowski 1438 r., podstoli 1440 r., podkomorzy lwowski 1460 r., w końcu kasztelan halicki 1462 r., żonaty z Barbarą Włodkowiczówną, podstolanką sandomierską, siostrą Jana z Kniehinic, kasztelana halickiego (AGZ. XIV. 674 i 684), odstąpił Czarnuszowice i Oleszczyce córce swej Elżbiecie 1463 r. (AGZ. II). Drugą jego córką była Katarzyna, żona Andrzeja z Sienna Sienieńskiego, podkomorzego sandomierskiego, która wspólnie z siostrą Elżbietą dziedziczyła na Gołogórach (AGZ. VI). Elżbieta w 1465 r. jest żoną Mikołaja Odrowąża ze Sprowy i Domahościsk, kasztelanica lwowskiego, z którym widocznie się rozwiodła i procesuje się 1466 r. Następnie w 1470 r. jest „żoną kościelnie połączoną“ Mikołaja Grota z Ostrowa, który pozwał w tym roku Michała z Jazłowca o najazd, porwanie żony i grabież na 2,000 grzywien. I to małżeństwo się rozeszło, a Elżbieta zmarła bezdzietnie po 1483 r. i Gołogóry całe przeszły na Sienieńskich (AGZ. XV).

GOŁOGÓRSCY h. DĘBNO z Sienna. Andrzej Sienieński z Sienna, podkomorzy sandomierski, żonaty z Katarzyną z Gołogór, córką Mikołaja, kasztelana halickiego, wziął za nią Gołogóry i syn jego Jan, już Gołogórskim się zwał (AGZ. XV f. 38, 42 i 502).

Jan Gołogórski z Sienna, kasztelan halicki, żonaty z Anną z Buczacza, dla wieku podeszłego rezygnował z kasztelaństwa 1519 r. (M. 21 f. 316 i 33 f. 522). Syn jego Jan, podkomorzy halicki 1537 r., kasztelan halicki 1543 r., w końcu pod nazwiskiem Sienieńskiego, arcybiskup lwowski 1576 r. Patrz *Sienieńscy h. Dębno*.

GOŁOŃSKI Andrzej, kanonik krakowski 1796 r. (DW. 111 f. 1301).

GOŁOSZEWSCY z Gołoszewów, w ziemi dobrzyńskiej. Jakób, Szymon, Benedykt i Adam Gołoszewscy, właściciele tej wsi 1564 r. (Paw.). Mikołaj z Gołoszewa 1392 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 2534).

[GOŁOWKIN hrabia Jan Aleksandrowicz, rzeczywisty radca stanu Cesarstwa Rossyjskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1774 roku, a Orła Białego 1788 roku].

GOŁUBIŃSKI Piotr, kanonik gnieźnieński i poznański, proboszcz łęczycki 1412 roku (Kor.).

GOŁUCHOWSCY h. LELIWA z Gołuchowa, w powiecie wiślickim, z których jedna gałąź otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki 1783 roku. Czy żyjący w XIII-m wieku Gołuch, którego urząd zwał się *Maij* i który był podkomorzym księżnej Bolesławowej 1266 r., nie był protoplastą i założycielem gniazda tego domu, które od niego Gołuchowem nazwano, trudno orzec. Również nie jest pewnem, czy Wacław, syn Żegoty z Gołuchowa, który w 1364 r. otrzymał Dmitrowice, w ziemi lwowskiej, do tego domu należy (AGZ. II). Prawdopodobnie że tak było, gdyż Gołuchowscy i w późniejszych czasach, posiadali dobra w województwie ruskiem, a Dymitrów pod Baranowem, w sandomierskiem, dziedzictwo Leliwitów w XV-m wieku, mógł być założony przez jednego z jego potomków.

Jan z Gołuchowa, h. Leliwa, zaświadcza 1415 r. w Krakowie szlachectwo swego współherbownika Pogorskiego (St. Pr. P. P. VII). W latach 1417 — 1448 przebywa najczęściej w przemyskiem i często na sądach we Lwowie. Właściciel Rozdwienicy, w ziemi przemyskiej, z której 1440 r. zwolniony został od służby wojennej, przez Jarosławskiego, dopełnił między synów działu dóbr w 1446 r. Jan, Rafał i Mikołaj otrzymali: Zwienczyce i Białobrzegi, w ziemi przemyskiej, a Gołuchów, Drochów, Lipę, Żydów i Żydowską Wolę, w ziemi sandomierskiej. Jakób, czwarty syn Jana, otrzymał Rozdwienicę i Wolę.

Herb Leliwa.

Jan jest 1440 r. na uniwersytecie krakowskim, gdzie uzyskał stopień bakałarza sztuk wyzwolonych 1442 r. Za zgodą ojca dzieli się 1450 r. z braćmi: Rafałem i Mikołajem Zwienczycami i Wolą. Umarł bezdzietny przed 1454 r., bo w tym roku pozostali bracia ponawiają dział wszystkich dóbr po ojcu, zachowując w mocy dział z 1446 roku (Arch. Sang. II i AGZ. XIII).

Stanisław Dawidowski pożyczył od Jana Gołuchowskiego (ojca) 50 grzywien, na wykupienie żony swojej z niewoli tatarskiej; z odbioru tej sumy kwituje go Jakób Gołuchowski 1456 r. (AGZ. XIV).

Jakób, nazywający się Rozdwienickim, żył jeszcze 1471 r., a od 1491 r. występuje w aktach syn jego zapewne, Jan Rozdwienicki v. Gołuchowski, dziedzic Rozdwienicy jeszcze 1508 roku (AGZ XIII i Paw.).

Po Mikołaju szli: Piotr i Stanisław Gołuchowscy, właściciele Zwienczyc 1508 r. (Paw.).

Rafał, właściciel Żydowa, Żydowskiej Woli i części Lipy, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.), żonaty z Katarzyną z Galowa, córką Jana Kruszyny, której w 1454 r. posag zabezpieczył, miał córkę Annę, wydaną 1471 r. za Mikołaja Piotraszewskiego i synów dwóch: Rafała i Jana, z których pierwszy dziedziczył na Gołuchowie, Żydowie, Dalechowie i Janinie, drugi na Gołuchowie, Żydowie i Żegocinie (AGZ. XIII; Paw.; M. 37 f. 283; Zap. Zs. Wiśl. I f. 729 i 744).

Rafał, podsędek sandomierski 1512 r., zabezpieczył posag żonie Katarzynie 1502 r. Była ona córką Jana Marszowskiego vel Zabawskiego z Marszowic, dziedzica na Domaszowie i Zakrzowie. W 1522 r. odstąpił Zborowskiej dzierżawę unikowską (Zap. Zs. Wiśl. I f. 640, 719 i 807; Rad. Inscr. Decr. X f. 558).

Jan, syn Rafała, 1485 r. na uniwersytecie krakowskim, sędzia grodzki chęciński 1512 r., a podstarości grodzki nowokorczyński 1518 r. Ten lub inny Jan, był sędzią grodzkim nowokorczyńskim 1528 r. i podsędkiem sandomierskim 1530 roku. W 1542 r. został sędzią ziemskim sandomierskim. Umarł wkrótce po otrzymaniu nominacyi.

Stanisław, wdowiec po Urszuli Jakubowskiej, siostrze sędziego krakowskiego, 1566 r. (Zs. Krak. 31 f. 212).

Andrzej Gołuchowski na Chwałowicach, pierwszy heretyk w rodzinie, właściciel Żydowa, Kostek, Marzęcina i Skorocic 1579 r. (Paw.)., łowczy 1566 r., wojski 1570 r., w końcu podkomorzy sandomierski 1579 r., zaślubił 1553 r. Krystynę Dembińską, córkę Walentego, późniejszego kasztelana krakowskiego (Zs. Krak. 12 f. 531). W 1576 r. obrała go szlachta kasztelanem żarnowskim (Orzel.), nie żył w 1591 r.

Wyroki lubelskie z 1592 r. wspominają o Janie, Piotrze, Andrzeju, Krzysztofie, Mikołaju i Walentym, synach Andrzeja (Ks. 49 f. 373).

Jan, z dworzanina stolnik królewski 1598 r., właściciel Janiny, Czerwonego Hotelu, Smogorzewa i Topoli (Paw.; Wyr. Lub. 60 f. 760; 74 f. 238), był żonaty z Magdaleną Niewiarowską (M. 148 f. 255), a synem jego był Abraham, starosta stężycki i wiślicki 1632 r., żonaty z Anną Zebrzydowską, 2-o v Krzysztofową Baldwinową Ossolińską; zmarły katolikiem bezdzietnie 1647 r. Za konsensem królewskim z 1630 r., nabył Abraham starostwo stężyckie od Kochanowskiego, a 1632 roku otrzymał starostwo wiślickie. Dożywocie na tem ostatniem starostwie miała w 1641 r. i żona jego, wyżej wymieniona (M. 185 f. 384). Córkami tegoż Jana były: Zofia, 1-o v. Michałowa Mielecka, 2-o v. Pawłowa Ligęzina, zmarła 1661 r.; Katarzyna, żona Jana Filipa na Celejowie Borkowskiego, podczaszego sandomierskiego, który jej 1645 r. posag zabezpieczył (Gr. Krak. 258 f. 385) i Konstancya Magdalena Marcinowa Jordanowa, zmarła 1639 r. (M. 190 f. 322); siostry zrzekły się dóbr po rodzicach na rzecz brata (Zap. Gr. Krak. 258 f. 404).

Piotr, właściciel Gołuchowa i Marzęcina 1579 r. Paw.), sekretarz królewski 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 659). W 1613 r. nastąpiło rozgraniczenie Marzęcina od dóbr koronnych Bogucic (M. 155 f. 163). Czy nie tego Piotra byli synami: Samuel, Zygmunt i Piotr, którzy 1618 r. obierali plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 23 f. 26).

Samuel, ożeniony 1619 r. z Anną Jordanówną, córką Krzysztofa, zmarł już 1649 r., wróciwszy na łono kościoła katolickiego.

Piotr, zasłużony wojak i żona jego, Agnieszka z Męciny Krzeszówna, nabyli za konsensem królewskim z 1654 r. od Gosławskiej karczmę, w Woli Zagórskiej, w starostwie nowokorczyńskiem. W 1647 r. posiadali Wolicę, w województwie ruskiem.

Krzysztof zeznając akta w Lublinie 1606 r., pisze się synem Andrzeja, podkomorzego (Zap. Lub. 16 f. 529; M. 196 f. 36 i 108; AGZ. X. 4244).

Stanisław, kustosz kościoła Św. Idziego w Krakowie i kanonik sandomierski 1586 r. (M. 132 f. 203).

Andrzej, miecznik sanocki 1658 r., chorąży podolski 1672 r., podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana III-go. Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Bronickich (Zap. Lub. 46 f. 102), 2-o v. z Zofią z Silnicy, która wyszła po jego śmierci za Jana Wojakowskiego, kasztelana przemyskiego.

Michał, żonaty 1674 r. z Kunegundą z Ossowskich, córką Aleksandra (Gr. Chęc.). Karol, podczaszy dobrzyński 1676 r., dziedzic na Gołuchowie. Syn jego Antoni 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 484). Marcin, Stefan, Aleksander, Wojciech, Michał i Seweryn pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go, a Adam i Jan z ziemią dobrzyńską.

Marcin, stolnik liwski, zmarły przed 1710 r., zeznał 1703 r. w grodzie nowokorczyńskim zapis na rzecz żony swej, Zofii z Brzezia Chrząstowskiej, córki Piotra. Pozostała po nim wdowa wniosła do tegoż grodu manifest, z którego się okazuje, że mieli syna Aleksandra Aleksander, właściciel Chmielnika, prowadzi 1710 r. proces z Gorajską, w grodzie nowokorczyńskim.

Stefan, brat Marcina, nie żył już w 1708 roku, w którym Marcin zawarł w Chmielniku intercyzę przedślubną z Władysławem Podleskim, łowczym winnickim, o zaślubienie bratanki Heleny. Stefan, oprócz wymienionej córki Heleny, miał jeszcze, z Maryanny z Bidzińskich, synów: Jana Aleksandra, pułkownika wojsk koronnych od 1717 r., Krzysztofa, Józefa Gabryela, cześnika nurskiego 1727 r., Bogusława, starostę żwańskiego, oraz córki: Joannę, za Franciszkiem Łodzińskim; Teresę za Starczewskim i Konstancyę, za Aleksym Podleskim. Wymienione rodzeństwo procesuje 1717 r. Bidzińskich, o część Glinian i Stróży (Czerniech. f. 585 i Sig. 19).

Aleksander, wspólnie z żoną, Anną ze Stokowskich, wdową po Mikołaju Łodzińskim, burgrabim krakowskim, otrzymał 1717 r. przywilej, na dożywotnie posiadanie Jeżewic i wójtostwa w Kątach. W 1720 roku został podstolim sandomierskim.

Seweryn, syn Mikołaja, podczaszy kijowski, właściciel Kostek, Bieniątek, Skorocic i Zrycza, i żona jego, Helena z Maciejowskich, córka Samuela, pozwani przez Rzuchowskich 1695 r. (A. Tr. Lub.). Dzieci ich: Samuel, Seweryn, Mieczysław v. Mścisław, Krzysztof i Helena, żona 1-o v. Samuela Żelińskiego, burgrabiego krakowskiego, 2-o v Stanisława Kostki Rawicza Dembińskiego 1728 roku (Gr. Krak. 344 f. 3514 i 345 f. 1029), dopełnili działu dóbr po Gorajskiej, prababce swej, w Nowem mieście Korczynie 1721 r. Seweryn żonaty był 2-o v. z Krystyną z Ożarowskich, która w 1714 r. była już żoną Stanisława Kochanowskiego (Gr. Nowokorcz.).

Samuel, syn Seweryna, stolnik kijowski, żonaty z Ludwiką z Dębickich, miał z niej syna Stefana i córkę Ludwikę, żonę Ignacego Chełmskiego, cześnika rożańskiego (Pozew z 1766 r. Gr. Nowokor). Dębiccy i Chełmscy należeli do wyznania kalwińskiego, otóż Stefan 22-go Maja, a Chełmska 24-go Maja 1749 roku, powrócili na łono kościoła rzymskiego. Z tego powodu matka ich wniosła do grodu nowokorczyńskiego manifest 1750 r.

Stefan, towarzysz roty pancernej Świdzińskiego, wojewody bracławskiego, zastawił 1743 r. szwagrowi swemu Chełmskiemu, Zrecze, w powiecie wiślickim (Gr. Nowokorcz.). W 1754 r. cześnik, 1765 r. stolnik, w końcu 1785 r. chorąży wiślicki. Będąc cześnikiem i pułkownikiem wojsk koronnych, podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1786 r. był kandydatem do kasztelanii małogoskiej (MP.). Dziedzic Skorocic. Żonaty 1-o v. ze Zdzieńską, 2-o v. z Magdaleną Łabęcką, pozostawił córki: Józefowę Wysocką i Kuleszynę, oraz synów: Józefa, który wniósł manifest do grodu krakowskiego 1777 r.

w sprawie dotyczącej spadku po Helenie z Sołtyków Szczytowskiej; Ignacego, ur. z drugiej żony 1764 r., ożenionego z Anną z Romerów; Franciszka *Wincentego*, ur. 1766 r. i Bonifacego *Aleksandra*, ur. 1771 r. Wdowa po Stefanie z synami trzema: Ignacym, Wincentym i Aleksandrem, sprzedała Skorocice 1802 r. Franciszkowi Borowskiemu (Zs. Wiśl. z 1780 r.; Gr. Nowokor. z 1787 r. i Akta legitym. pogalicyjskie). Aleksander, ożeniony 1795 r. z Justyną Nieczujanką Dembińską, staróścianką zbigniowiecką, miał w 1799 r. syna Konstantego i córkę Anielę (A. Krak. Perp. 9 f. 127; 11 f. 1051 i 1060). Julia z Łabęckich Gołuchowska zadzierżawiła 1846 r. Lścin, w jędrzejowskiem. Teofila z Gołuchowskich Olechowska 1838 roku, dziedziczka późniejsza Lścina.

Seweryn Mieczysław, drugi syn Seweryna, podczaszy kijowski 1738 r., żonaty z Ludwiką z Bobrownickich, miał z niej synów: Jerzego i Samuela, którzy wpływali do procesu toczącego się w Wiślicy 1765 r. z Żelińskim, o podział Rokszyckiej Woli.

Jerzy, pułkownik wojsk koronnych, żonaty z Maryanną z Buszkowskich, pozostawił synów: Fryderyka Antoniego i Teodora, oraz córkę Joannę, którzy zawarli 1780 r. w Gumienicach układ, ze Stefanem Gołuchowskim (Zs. Wiśl.). Z nich Teodor, żył jeszcze w 1841 r., w którym legitymował się ze szlachectwa w Królestwie. Sprawa prowadzona w 1791 r. z Piotrowskim o Gliniany, wspomina o Niceforze, Ewie i Antoninie, nieletnich dzieciach Fryderyka Antoniego i o Janie Nepomucenie, synie Samuela, brata Jerzego, pułkownika, urodzonym z Elżbiety z Waligórskich (Zs. Wiśl. z 1791 i 1797 r.).

Jan Nepomucen, porucznik wojsk koronnych, sprzedał 1782 r. Kępie Stanisławowi Ożarowskiemu. Następnie major wojsk koronnych, został 1791 r. podwojewodzym wiślickim. Zmarł 1808 r. Z Eufemii Radziłowskiej, zostawił synów czterech: Seweryna, Walentego, Leopolda, ożenionego z Magdaleną z Gołuchowskich i Józefa, ur. 1797 r., profesora filozofii w Wilnie, w latach 1821 — 1824, słynnego na owe czasy uczonego, autora wielu dzieł filozoficznych i prawnych, dziedzica Garbacza, ożenionego 1830 r. z wdową po bracie Leopoldzie, zmarłego bezdzietnie 1858 r.

Synowie Jana Nepomucena: Józef, Seweryn Antoni i Walenty, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Aleksander, kasztelan zawichostski, zmarły 1712 r., ożeniony z Maryanną Chełmską, 1-o v. Księską, 3-o v. Łabęcką, pozostawił synów: Tomasza i Krzysztofa, towarzysza chorągwi pancernej królewicza polskiego, od 1736 r. chorążego wiślickiego, którego córka Barbara, urodzona z Anny Stockiej, 1754 r. żona Wawrzyńca Ankwicza, późniejszego sędziego ziemskiego sandomierskiego (Zap. Gr. Nowokorcz. i DW. 96 f 384). N., komornik graniczny wiślicki, podstoli wiślicki od 1736 r. Jan, stolnik mielnicki, nabył 1699 r. dobra Górki, w sandomierskiem, od Życzyńskiego, a w 1712 r. odstąpił je synowi Józefowi.

Józef, z komornika granicznego wiślickiego, chorąży sandomierski 1748 r., właściciel Górek i Jakubowic Dużych i Małych, spisał w Jakubowicach 1759 r. testament, z którego okazuje się, że żonaty był z Anną Stradomską i z niej pozostawił syna Jana Kantego, starostę uciskowskiego; Michała, scholastyka pileckiego, proboszcza w Młodzowie, zmarłego 1768 r. i córkę Apolinarę Roksicką.

Jan Kanty otrzymał od ojca Górki 1740 r.; żonaty 1-o v. z Konstancyą Gołuchowską, 2-o v. z Magdaleną Dobiecką, córką Jana z Łopuszna, podczaszego radomskiego, z którą zeznał 1753 roku zapis dożywocia (Zap. Gr. Nowokorcz. 9 f. 505), z pierwszej żony pozostawił córki: Elżbietę, żonę Szymona Malczewskiego, stolnika chęcińskiego; Annę, 1-o v. za Jerzym Latalskim, regentem radomskim, 2-o v. za Franciszkiem Domaszewskim, podstolim łukowskim i Zofię; z drugiej żony — syna, Piotra Celestyna (Gr. Chęcińs. z 1781 r.). Magdalena z Dobieckich, wdowa po Janie Kantym, wyszła za Teodora na Wodzicznie Wojczyńskiego, podkomorzego rawskiego.

Piotr Celestyn, ur. 1754 r., dziedzic Jakóbowic Wielkich i Małych 1773 r. (Gr. Wiśl. Obl. z 1784 r. ks. V), cześnik wiślicki 1785 r., w tymże roku podstoli, w końcu podczaszy 1787 r., ożeniony 1-o v. z Rozalią Radlicką, miał z niej syna Andrzeja, ur. 1782 r. (metr. w Działoszycach), a 2-o v. z Domicellą Karwosiecką, z której córka Anna, ur. 1790 r. (metr. w Działoszycach), zaślubiona 1823 r. Franciszkowi Bogdańskiemu, oraz syn Gabryel, ur. 1789 r. (metr. w Działoszycach), dziedzic Jakóbowic, ożeniony 1816 r. w Krakowie z Maryanną z Chwalibogów, którego dzieci: Konstanty, ur. 1819 r. w Jakóbowicach; Józefa, ur. 1821 roku tamże i Teodozya, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Trzecia córka Florentyna zmarła 1829 r., a Józefa wyszła 1830 r. w Kielcach za Antoniego Bogdańskiego (Z Teki B. W. Rummla).

Paweł, syn Piotra, opiekun swych siostrzeńców po Jadwidze Janowej Dzięwięckiej z Miławczyc pozostałych, 1598 r. (Zs. Wiśl. 25 f. 452 i 29 f. 536). Zofia, żona Stanisława Ługowskiego, zmarła 1595 r., pochowana u Bernardynów w Krakowie. Anna z Czołhan Gołuchowska, zmarła 1614 r. Krzysztof zeznał 1625 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Anną z Borkowic. Synowie ich: Andrzej, Mikołaj i Krzysztof 1634 r. (Zap. Gr. Krak. 236 f. 136). Krystyna, żona Joachima Dembickiego 1633 r.

Zygmunt pozwany 1636 r. przez Dembińskich (Gr. Krak.). Stanisław Karol, pleban w Niegowici 1644 r. Aleksander prawa swe do Kurowic ceduje Grabiance 1641 r. Wojciech, z żony, Anny z Młoszowskich, 1-o v. Stefanowej Fogelwederowej 1653 r., pozostawił syna Michała i córkę Teresę, żonę Piotra Marchockiego 1664 r. (Oblat. Gr. Krak. 81 f. 159 i 91 B f. 1443). Wojciech, dziedzic Rudowic i Niegosławic, zmarł 1671 r., pochowany w Chrobrzu. Ewa, żona Szczęsnego Glińskiego z Ulinki, zmarła przed 1678 r. Krystyna, żona Mikołaja Makowieckiego, kasztelana halickiego. Stanisław i Michał pozwali 1664 r. Wielogłowskiego, a Stanisław, w imieniu wdowy po bracie Michale, Anny z Gorzkowa i ich dzieci: Jana, Samuela, Zofii i Agnieszki, pozwał Borkowskiego, kasztelana połanieckiego 1687 r. Z nich Jan, dziedzic Marzęcina 1711 r., zmarły przed 1720 r., z żony, Zofii Duninówny Wąsowiczówny, łowczanki inowłodzkiej, zostawił córkę Katarzynę, której stryj i opiekun Samuel, podczaszy bracławski, pozwał Kosmowskich o spadek po jej matce (Gr. Nowokor.; Obl. Gr. Krak. 114 f. 146). Stanisław i inni pozwali Tarnowską o Klimontów, po Katarzynie z Laskowskich, 1-o v. Tęgoborskiej, 2-o v. Gołuchowskiej, 1685 r. (Gr. Krak.).

Gabryel, nabył 1666 r. Silnicę i Dąbie od Tęgoborskich i Dembińskich, a z żony Anny z Czajowic (Wizenberkównej), 2-o v. Stanisławowej Trzemeskiej

1682 r., dzieci jego: Stanisław, Maryanna Janowa Trevani i Teresa, panna, zasądzeni przez Dembińskich 1690 r. (Dekr. Gr. Krak. 195 f. 1821, 1407). Prokopa i Teresy z Leżenic córka Maryanna, za Antonim Dziubińskim 1707 r. (Zap. Gr. Nowokor. 41 f. 441).

Józef, zwany miecznikiem żytomierskim lub owruckim, ożeniony z Wiktoryą Kałusowską, 2-o v. Stefanową Różycką, 3-o v. Józefową Wąsowiczową 1746 r., miał córkę Salomeę, żonę Krzysztofa Wąsowicza, podczaszego bracławskiego, zmarłą bezdzietnie 1737 r. Jan Józef, syn Rafała i Konstancyi z Kozickich, zeznał 1731 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą Dembińską, 1-o v. Stanisławową Kuczkowską (Gr. Krak. 346 B f. 385). Marcin nabył 1773 r. Rudnik-Biernaty od Borkowskiego (Gr. Nowokor. f. 238). Anna, żona Wincentego Jordana 1785 r. Aniela z Jordanów Jakóbowa Gołuchowska, zmarła 1837 r., pozostawiając dzieci: Ludwika i Seweryne. N., ożeniony z Maryanną Kącką, 2-o v. Borowską, 3-o v. Wierzchowską, pozostawił syna Józefa, komornika granicznego chęcińskiego, po którym pozostała wdowa, Anna z Żelanki Żeleńska, sprzedała 1727 r. Goszyce Morsztynowi. Dzieci ich: Zuzanna, żona Ignacego Jordana i Kasper, zawarli 1747 r. ugodę o Sędziejowice i Broniszów (Zap. Gr. Korczyń. z 1744 r. f. 423—425).

Kasper, stolnik mielnicki 1749 r., nabył w 1788 r. część dóbr Sosnki od Silnickich i z żony, Teresy Grabiańskiej, zostawił synów: Józefa Ignacego i Antoniego Józefa, ur. 1745 r. w Sędziejowicach, wylegitymowanych ze szlachectwa 1803 r. w Galicyi zachodniej. Żona Józefa, Helena z Korytowskich, zmarła 1840 r. Trzecim synem Kaspra, bo nazwany stolnikowiczem mielnickim, był Franciszek, który 1789 r. sprzedał część Radwanowic Wincentemu Jordanowi.

Andrzej, dziedzic na Zadybskiej Woli 1569 r. (Paw.), podsędek stężycki 1579 r., pozostawił kilku synów, z których znamy Jana i Pawła. Córka jego Anna, wyszła za Jana Sobieskiego, sędziego ziemskiego stężyckiego 1589 r. (Gr. Stężyc.).

Jan przyznał 1589 r. pewną sumę bratu swemu stryjecznemu Janowi, stolnikowi królewskiemu (M. 135 f. 658).

Paweł, właściciel po ojcu Zadybskiej Woli 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 270), podsędek 1610 r., a sędzia ziemski stężycki 1620 r., zmarły 1634 r., pozostawił córkę Katarzynę, za Zygmuntem Trzebińskim 1641 r., oraz synów: Andrzeja, Stanisława, Pawła i Wojciecha (Perp. Czers. 10 f. 241; Zap. Lub. 34 f. 361; 36 f. 58; 44 f. 397; 38 f. 133).

Stanisław kwitował brata Wojciecha 1642 r. Żonaty z Krystyną Sulgostowską, 2-o v. Dominikową Biejkowską, pozostawił córki: Teofilę, za Stefanem Żeromskim i Maryannę, za Kasprem Bykowskim (Zap. Lub. 38 f. 133; Gr. Raws. z 1688 i 1694 r.).

Andrzej nabył 1656 r. Tyśmienicę ze starostwa parczowskiego od Daniłowicza, a część Zadybskiej Woli 1658 r. W 1676 r. był właścicielem Milanowa, w powiecie urzędowskim (M. 200 f. 24; Zap. Lub. 45 f. 832 i Paw.). W 1672 r. wydany został list żelazny Andrzejowi i synom jego: Kazimierzowi, Abrahamowi i Janowi (Sig. 12 f. 7 i 94; Zap. Lub. 54 f. 690 i 60 f. 412 i 585).

Z synów Andrzeja: Abraham i Jan pisali się z województwem lubelskiem, na elekcyę Jana III-go. Jan v. Jan Michał, właściciel Woli Zadybskiej, skarbnik dobrzyński 1685 r., żonaty był z Elżbietą z Tęgoborskich (Zap. Lub. 61 f. 1357). Kazimierz v. Jan Kazimierz, łowczy bielski 1660 r., stolnik mielnicki 1671 roku,

w końcu starosta radomski 1678 r., żonaty 1-o v. z Teofilą Lisowską, 2-o v. z Sabiną Druszkiewiczówną, z pierwszej żony miał synów: Dominika i Mikołaja, oraz córkę Barbarę, wspólnie z którymi sprzedał część Bobrku Lisowskiemu i których pozywał Komorowski 1690 r. Z drugiej żony prawdopodobnie byli synowie: Józef i Franciszek, oraz córki: Joanna i Teresa, pozwani przez Stoińskiego 1692 r. Córką też Kazimierza była Ludwika, żona Franciszka Kochanowskiego, kasztelanica radomskiego 1689 r. (Zap. Lub. 54 f. 523; 60 f. 952; 66 f. 631; 68 f. 780; Perp. Czers. 14 A f. 129; 15 f. 386).

Dominik v. Dominik Kazimierz, właściciel Dorohuska, podczaszy mielnicki i starosta czerwonogrodzki 1687 r., za konsensem królewskim z 1692 r., odstąpił podczaszostwo mielnickie Moszyńskiemu (Zap. Lub. 63 f. 242 i 297; Sig. 15). W 1701 r. posiadała starostwo czerwonogrodzkie Angela Gołuchowska, prawdopodobnie pozostała po nim wdowa (Sig. 15). Z procesu toczącego się 1711 r. pomiędzy Gołuchowskim a Ledóchowskim, o spadek po Grothusowej, dowiadujemy się, że starosta czerwonogrodzki pozostawił dwie córki: Elżbietę, żonę Piotra Pepłowskiego i Otolię (Bracł. XV f. 1167).

Abraham v. Abraham Konstanty, drugi syn Andrzeja, po bracie swoim Kazimierzu stolnik mielnicki 1677 r., podkoniuszy litewski 1689 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną Kopciówną, kasztelanką brzesko-litewską, 2-o v. z Maryą Anną Liniewską, z którą 1692 r. zeznał zapis dożywocia. W Kisielinie, majętności drugiej swojej żony, wystawił kościół, Karmelitów przy nim obsadził i wspólnie z nią 1691 r. zapis na ich rzecz zeznał. Umarł w 1693 r., a pozostała po nim wdowa wyszła za Eustachego Grothusa (Zap. Lub. 56 f. 460 i 67 f. 20; DW. 57 f. 1322; M. 216 f. 268 i 219 f. 266). Z pierwszej żony, pozostawił podkoniuszy synów: Jana, Antoniego, Józefa i Dominika, oraz córki: Ludwikę, za Stanisławem ze Szpanowa Czaplicem, stolnikiem owruckim; Teresę, za Janem Ledóchowskim; Izabellę, za Hieronimem Ciechanowiczem; Teofilę i Katarzynę — mniszki (Bracł. XV f. 1167 i 1761; DW. 91 f. 567).

Jan, syn Abrahama, zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną ze Słanków, córką Jakóba. Syn jego Józef, ksiądz, cedował sumę Rudzkiemu 1726 r. (Perp. Czers. 14 C f. 314; 15 f. 68 i 20 f. 166). Oprócz syna Józefa, miał mieć Jan, według starej genealogii, jeszcze synów: Michała i Dominika, zmarłych bezdzietnie.

Antoni, Józef i Dominik, synowie Abrahama, wprowadzeni zostali 1710 r. do Trzebienia i Wilczej Woli, w ziemi czerskiej, które nabył ich ojciec 1691 r. (Perp. Czers. 17 f. 218 i 14 C f. 107). Z nich:

Dominik był Jezuitą.

Antoni, żonaty 1-o v. z Joanną Tomaszewską, po śmierci jej zawarł 1720 roku intercyzę przedślubną z Salomeą Lewikowską. Czy ją poślubił niewiadomo, gdyż już w 1721 r. zabezpiecza sumę 1,000 fl. żonie swej, Teresie z Turowskich, córce Adama i Katarzyny z Magnuszewskich. Zeznał z nią zapis dożywocia 1749 r. Po śmierci jego wyszła ona za Stanisława Pomiana (Ibid. 25 f. 333; 19 f. 55, 149 i 171; 29 f. 107; 29 f, 562; Bracł. XIV f. 881). Z Tomaszewskiej miał Antoni córkę Wiktoryę, żonę Teofila Turowskiego, podczaszego bracławskiego, a z Turowskiej synów: Józefa, Konstantego i Jana Józefa, dziekana katedralnego i oficyała generalnego kijowskiego 1748 r., oraz córki: Maryannę, żonę 1-o v. Jana

Świeżawskiego, podstolego mielnickiego, 2-o v. Franciszka Kempisty, regenta kamieńczykowskiego 1764 r.; Izabellę, żonę Pawła Tyszeckiego, stolnika bydgoskiego i Annę, żonę 1-o v. Józefa Skarbka Kiełczewskiego, podsędka czerskiego 1753 roku, 2-o v. Tadeusza Matuszewicza, chorążego mińskiego 1760 r. Antoni obrał za plenipotentów 1748 r. synów swoich: Konstantego i Jana Józefa. Dzieci Antoniego sprzedały spadek na nich przypadły po Firlejach, składający się z Markuszowa, Czemiernik, klucza Terebińskiego i Werkowickiego, Józef bratu Konstantemu 1763 r., Maryanna mężowi Kempistemu 1764 r. i Hryniewieckiemu 1780 r., a Konstanty Małachowskiemu 1757 r. W aktach tych powiedziano, że są dziećmi Antoniego, podkoniuszyca litewskiego, wnukami Abrahama, koniuszego i Katarzyny Kopciówny, prawnukami Aleksandra Kopcia, kasztelana brzeskiego - litewskiego i Anny z Noskowskich, praprawnukami Adama Noskowskiego, podkomorzego lubelskiego i Katarzyny Firlejówny, pochodzącej od Jana Firleja, kasztelana wojnickiego i Gertrudy z Opalińskich (Perp. Czers. 20 f. 100; 26 f. 216; 28 f. 224; 30 f. 5, 9 i 42; 31 f. 36 i 230; 32 f. 21, 194, 220 i 552; DW. 80 f. 213; 96 f. 1105; M. 233 f. 152).

Józef, łowczy owrucki 1757 r., zeznał 1767 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Krasnodębskich, 1-o v. Maciejową Krasnodębską, 2-o v. Józefową Leżeńską (Perp. Czers. 33 f. 191 i DW. 106 f. 683).

Konstanty, wojski opoczyński 1754 r., za konsensem królewskim z 1758 r., nabył starostwo letniowieckie od Proszkowskich, na którem przyznane zostało 1761 r. dożywocie i jego żonie, Teresie z Wyszpolskich (Sig. 27 i 29). W 1757 r. nabył od Maryanny z Gołuchowskich Broniszowej, sędziny wilkomierskiej i od Józefa Jana Gołuchowskiego, części ich na Trzebieniu, Wilczej Woli, Firlejowie i Noskowie, a w 1765 r. procesuje Krajewskiego i Bienieckiego (Perp. Czers. 30 f. 464 i 32 f. 552).

W księgach kanclerskich znajduję wzmiankę, że Konstanty Gołuchowski, dożywotnik Letniowiec, w powiecie latyczowskim, nie żył już w 1770 r. Pod rokiem zaś 1775, że Letniowce trzymali Konstanty Gołuchowski, skarbnik włodzimierski, od 1765 r. i żona jego, Felicyanna z Wyszpolskich; w końcu pod 1783 r., że po śmierci męża, tej ostatniej oddano w posiadanie Letniowce (Ks. 48 II f. 1; 55 f. 95 i 76. II f. 160). Z aktów tych okazuje się, że Konstanty przez pomyłkę mianowany wojskim opoczyńskim, został następnie skarbnikiem włodzimierskim, że nie umarł 1770 r. i że żona jego miała dwa imiona: Teresa i Felicyanna.

Synowie ich: Antoni i Józef, zastawni posesorowie Czeremos Wołoskich 1784 r. (Gr. Latyczowskie).

Sebastyan Gołuchowski miał być, według hr. Borkowskiego, podsędkowiczem stężyckim i z Anny z Dębian Dembińskiej, córki Adama, której oprawił 24,000 fl. posagu i wiana 1632 r. (Gr. Krak. 233 f. 1129), pozostawił synów czterech: Adama, Rafała, Wojciecha i Jana, którzy 1659 r. procesują Kochowskiego (Zap. Lub. 46 f. 371).

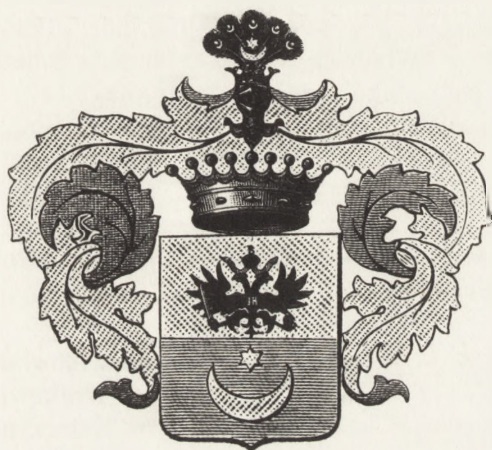
Z nich Wojciech, otrzymał nominacyę na wojskiego nowokorczyńskiego, lecz nominacya ta została skasowana 1698 r., a został wojskim oświecimskim 1701 roku. Umarł w 1709 r. Syn jego Adam Dionizy, podstoli kijowski 1732 r., żonaty 1-o v. z Barbarą Włodkówną, córką Józefa, łowczego żydaczowskiego, 2-o v.

z Eleonorą z Falkenhajnów, z pierwszej żony pozostawił synów: Wiktora i Aleksandra, a z drugiej—Józefa Wincentego.

Wiktor, kapitan wojsk koronnych 1770 r., właściciel Strykowic, szambelan Stanisława Augusta 1789 r., żonaty z Katarzyną z Rafałowic, posiadał prawem emfiteutycznem starostwo kahorlickie, które 1769 r. odstąpił ex-podskarbiemu Poniatowskiemu.

Aleksander, kapitan gwardyi litewskiej 1770 r. (DW. 88 f. 568; 92 f. 119; 95 f. 931; 100 f. 24 i 111 f. 235).

Józef Wincenty, podczaszy chełmiński 1775 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., właściciel Maćkówki, otrzymał tytuł hrabiowski austryjacki od cesarza Józefa 17-go Czerwca 1783 roku. Z Anieli z Jordanów, starościanki siemichowskiej, pozostawił córki: Teresę, za Gabryelem Taszyckim; Justynę, za Piotrem Kochanowskim; Anielę, 1-o v. za Antonim Skrzyńskim, 2-o v. za Antonim Kochanowskim; N., za Michałem Kochanowskim i Agnieszkę, zakonnicę, oraz synów: Wincentego i Wojciecha. Z nich:

Herb hr. Gołuchowskich.

Hr. Wojciech, właściciel Skały, Iwankowa i Łosiacza, członek Stanów galicyjskich 1817 roku, żonaty z Zofią z Czyżów, córką Franciszka, łowczego latyczowskiego, miał z niej synów czterech: Artura, członka Rady Państwa w Wiedniu, urodzonego 1808 r., zmarłego w Skale 1893 r., Mieczysława, członka Stanów galicyjskich 1842 r., Stanisława, także członka Stanów galicyjskich 1847 roku i Agenora.

Ten ostatni, trzeci z kolei syn hr. Wojciecha, ur. 1812 r., zmarły we Lwowie 1875 r., założyciel ordynacyi skalskiej, namiestnik Galicyi w latach 1850 — 1859, 1866—1868 i 1871 i 1875, minister spraw wewnętrznych cesarstwa austryjackiego 1859 r., a minister stanu 1860 r., członek dziedziczny Izby Panów 1861 r., żonaty z hr. Maryą Baworowską, pozostawił z niej córki: hr. Zofię, zaślubioną 1-o v. w Skale 1876 r. hr. Bronisławowi Łosiowi, 2-o v. we Lwowie 1883 r., hr. Henrykowi Starzeńskiemu; hr. Maryę, zaślubioną 1885 r. we Lwowie, hr. Kazimierzowi Drohojowskiemu, oraz synów: Agenora, Stanisława, zmarłego 1874 r., Adama i Józefa. Z nich:

Hr. Agenor, ur. 1849 r., ordynat na Skale, z ministra pełnomocnego w Bukareszcie, minister spraw zagranicznych austryjacko - węgierski 1895 r., zaślubił 1885 r. w Paryżu ks. Annę Murat, córkę ks. Joachima. Z niej synowie: Agenor, ur. 1886 r. w Paryżu, Wojciech, ur. 1888 r. w Bukareszcie i Karol, ur. 1892 r. w Bukareszcie.

Hr. Adam, właściciel Husiatyna, ur. we Lwowie 1855 r., ces.-król. szambelan austryjacki i poseł do rady państwa w Wiedniu.

Hr. Józef, właściciel Trussowa, ur. 1861 r., zaślubił 1894 r. w Wenecyi, hr. Biankę Palffy (Bork.).

Kasper, posiadacz wójtostwa w Łopużance, w województwie ruskiem, żonaty 1633 r. z Anną z Siedleckich (M. 180 f. 206). Maryanna za Marcinem Wielowiejskim 1633 r. Krystyna za Mikołajem Maciejowskim 1633 r., a Elżbieta za Aleksandrem Kuropatwą 1639 r. (AGZ. X. 3712 i 4027). Krzysztof, tytułowany w aktach podkomorzym wendeńskim, zapisał 1626 r. 12,000 fl. trzeciej swej żonie, Annie z Borkowskich (Gr. Krak. Obl. 51 f. 146 i 151). Anna, za Maksymilianem Żukowskim 1639 r. Helena, za Mikołajem Bidzińskim 1639 r. (Gr. Krak.). Jan, dziedzic Zawady, miał synów: Jakóba i Gabryela, żyjących w 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 147). Stefan żonaty z Dorotą z Karnic 1651 r. (Ibid. 43 f. 41).

Stefan i Katarzyna, żona Jana Komorowskiego, dzieci niegdy Mikołaja i Magdaleny z Zabawskich, pozwali Suchodolskiego 1666 roku (Ibid. 50 f. 1228). Krzysztof, deputat ad pacta conventa 1669 r. Wojciech, łowczy bielski, żonaty 1685 r. z Teresą z Brodnickich (Ibid. 61 f. 697). Jakób, podczaszy drohicki 1679 r. Stanisław zapisał 1718 r. żonie, Magdalenie z Woińskich, 7,000 fl. Anna za Stanisławem Życińskim 1718 r. (Gr. Nowokor.). W tymże czasie Elżbieta za Janem Głuskim, cześnikiem zakroczymskim (Perp. Czers. 29 f. 26). Krzysztof, stolnik nowogrodzki, burgrabia grodzki rawski 1753 r. Józef, biskup emauski, sufragan łucki 1772 r. (V. L.). Wincenty, poseł województwa sandomierskiego 1775 r. Józef, szambelan Stanisława Augusta 1778 r.

GOŁUCHOWSCY h. LIS z Gołuchowic, w powiecie lelowskim. Świętosław z Gołuchowic świadczy w Lublinie 1375 r. Świętopełk ma sprawę w Krakowie 1450 r. Paweł, dziedzic Gołuchowic i Żegartowic, ożeniony 1462 r. z Katarzyną ze Żmigrodu, 1-o v. Mikołajową Stadnicką, 2-o v. Krzysztofową Woyszykową. Wziął w 1465 r. w dożywocie, od opata Tynieckiego, wieś Opatkowice. Żył jeszcze 1471 roku. Dzień śmierci jego zapisany w nekrologu jędrzejowskim. Pochowany w jędrzejowie, a na nagrobku wyryty herb Lis.

Część tych Gołuchowic, w końcu XIV go wieku, należała do Mikołaja i Jaśka ze Sławic i Zarzecza, którzy pisali się też Gołuchowskimi, a należeli do rodu Wężów (St. Pr. P. P. VIII).

Herb Wieniawa.

GOŁUCHOWSCY h. WIENIAWA z Gołuchowa, w powiecie kaliskim. Żegota z Gołuchowa 1314 r. w orszaku Łokietka w Słupcy, a 1333 r. w Kaliszu (KWP.). Bracia Mikołaj i Żegota z Gołuchowa i Borucina, mają 1411 r. ustąpić Strzedzewa Mikołajowi z Górki, kanonikowi poznańskiemu. Bratem ich trzecim był Lorant z Gołuchowa 1412 r. Jakusz z Gołuchowa świadczy w Kaliszu 1412 r. (Pis. Dz. Pol. IX.).

Ota Gołuchowski na sądach w Pyzdrach 1395 roku (Leksz.). Żegota pisał się 1416 r. z Czermna, może więc i to są Wieniawici i od niego mogą iść Czermieńscy. Andrzej z Gołuchowa, w województwie kaliskiem, 1470 r. (Inw. Arch. Kor.). Andrzej, kanonik poznański 1484 r. Paweł, syn Wawrzyńca, 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

Na tymże Gołuchowie dziedziczył i z niego się pisał Wieniawita z Karnina, brat stryjeczny pierwszych Leszczyńskich. Rafał, syn Iwona z Karnina, Soboty i Obuchowa, kasztelana szremskiego, podstoli poznański 1434 r., podkomorzy kaliski i generał Wielkopolski 1438 r., zmarły 18-go Lutego 1441 r. (Necr. Lubin.). Synem jego był zapewne Iwan z Gołuchowa, sędzia ziemski kaliski 1470 r. Pisał się także z Goliny, a żył jeszcze 1481 r. (Kor.). Wdowa po nim Barbara, z oprawy swej na Golinie, wyprawiła konnego na wojnę wołoską 1497 r., w orszaku syna Rafała (St. Pr. P. P. VII). Cherubin z Gołuchowa, stolnik poznański 1507 r.

GOŁUCHOWSCY z Gołuch, w powiecie sieradzkim. Jan, ożeniony z Anną z Korzenicy 1494 roku (Zs. Sieradz. 13 f. 272). Pawlik, dziedzic części Gołuch 1535 roku (Paw.).

GOŁUCHOWSKI Bartłomiej, dziedzic Gołuchowa, w powiecie lipnowskim, 1564 roku (Paw.).

GOŁUŃSCY w Gołunia, w powiecie gnieźnieńskim. Akta poznańskie wspominają o Olbrachcie z Gołunia Gołuńskim, który w latach 1388 — 1394 sprawował zastępczo urząd podsędka poznańskiego. Synowie jego: Dersław i Andrzej 1388 r. Janek i Piotrek Gołuńscy 1391 r. (Leksz.).

GOŁUSCY h. PRZEGONIA. Stanisław, zasłużony wojak, otrzymał 1625 r. konsens królewski, na odstąpienie Kormilina, ze starostwa chmielnickiego, synowi swemu Janowi (172 f. 253).

GOŁUTOWSCY z Gołutowa, w powiecie pyzdrskim. Marcin Gołutowski zamienił 1493 r. część swoją na Gołutowie, na Piotrowo, w powiecie kościańskim (M. 15 f. 166). Patrz *Gułtowscy*.

GOŁYGOWSCY z Gołygowa, w powiecie piotrkowskim, dawniej Golikowscy z Golikowa. Mikołaj Golikowski, dziedzic części Karlina, w piotrkowskiem, 1552 r. Benedykt, Mikołaj, Maciej i Jakób, bracia Zastępowicze; Jakób i Zygmunt Litwini, Paweł Czeniowka, Jan Piotrowicz, dziedzice Golygowa 1552 r. (Paw.). Stefan, syn Macieja, sprzedał 1615 r. Dąbrowskiemu część swoją na Gołygowie (DW. 43 f. 1013). Jakób otrzymał 1629 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Tuszynie synom swoim, Stanisławowi i Piotrowi (M. 177 f. 200).

Podpisali z województwem sieradzkiem: Stanisław obiór Augusta II-go, a Franciszek i Tomasz, elekcyę Stanisława Augusta.

GOŁYŃSCY h. BIAŁA z Gołynia, w pow. rawskim. Wojciech z Gołynia h. *Lubiewo*, świadczy 1396 r. w Łęczycy (St. Pr. P. P. VII). Gołyń, w parafii Chojnata, 1579 r. posiadali: Andrzej Bródka, Stanisław i Piotr Kolastkowie (Gołyńscy). Drugą część tej wsi, należącą do parafii w Białej, posiadali: Jan Kulik, Anna, wdowa Klemensa Dobkowicza z wnukami, Wojciech, syn Katarzyny i Jakób Obłapiowie i Andrzej i Stanisław Łososiowie (Paw.).

Krzysztof, syn Stanisława Gołyńskiego, zwanego Kolastek, z Gołynia, w ziemi rawskiej, żonaty z Dorotą z Gozlińskich 1596 r. Pozostała po nim wdowa

sprzedała Gozlino 1605 roku (Zs. Gr. Czers. 32 f. 160; Perp. Czers. 1 B f. 26 i 2 f. 506). Stanisław, syn jego, zastawił Gołyń Białobrzeskiemu 1615 r. (Zap. Lub. 21 f. 935).

Jan i Gabryel, synowie Piotra Bródki z Gołynia, kwitują Gorzkowskiego 1597 r. (Zap. Lub. 8 f. 915).

Stanisławowi Gołyńskiemu, synowi Andrzeja, przyznaje dług Wilkowski 1606 r. (DW. 33 f. 979). Andrzej i Wojciech, synowie Mikołaja, cedowali sumę w Kamieńcu 1645 r. Bartłomiejowi, a w 1661 r. nabywali dobra (Arch. Kurył. i Zap. Lub. 47 f. 40). Wojciech, w tym ostatnim roku rotmistrz królewski i cześnik czerniechowski, żonaty 1667 r. z Teofilą Zaćwilichowską (Sig. 10 f. 27). W 1677 r. otrzymał asygnacyę od Podskarbiego, na 2,000 fl. do żydów lwowskich (AGZ. V. 5565). Córka ich Zuzanna wyszła za Aleksandra Nikodema Sołtyka, cześnika bracławskiego. Czy nie do nich należy zaliczyć Adama Stanisława, skarbnika żytomierskiego 1686 r.

GOŁYŃSCY v. GOLIŃSCY h. PRAWDZIC z Gołymina, dawniej Gołynina, w powiecie ciechanowskim. Paweł z Gołymina h. Prawdzic, podstoli ciechanowski, świadek 1416 r. przy wywodzie szlachectwa Łady z Kęss (M. 3 f. 7). Synowie jego: Arnold, Paweł i Jakób.

Paweł, 1427 r. student uniwersytetu krakowskiego, jest następnie 1452 r. kanonikiem płockim i proboszczem pułtuskim.

Arnold, młodo zmarły, żonaty 1434 r. z Małgorzatą z Sąchocina, podkomorzanką zakroczymską, pozostawił synów dwóch: Sasina i Pawła, którzy otrzymali 1442 r. od stryja swego Pawła, księdza, części jego na Gołyminie, Łazankach i Bogatem, w powiecie ciechanowskim. Stryj ich dopełnił z nimi działu dóbr 1468 r., na mocy którego Sasin wziął Starą Wolę, Zawady, Łazanki i Sobanice, a Paweł, Gołymin i Wielkołąkę, wszystko w powiecie ciechanowskim. Ciż synowie Arnolda, stryj ich Jakób, właściciel Tarchomina, kasztelan ciechanowski i wyżej wymieniony stryj Paweł, doktór dekretów, kanonik płocki i proboszcz w Pułtusku, otrzymali 1474 r. od ks. Bolesława Mazowieckiego, różne przywileje (M. 334 f. 82; 3 f. 269; 5 f. 111 i 9 f. 48).

Herb Prawdzic.

Sasin, chorąży łomżyński 1474 r., kasztelan wyszogrodzki 1500 r., miał córkę Katarzynę, żonę Pawła z Obrębu 1485 r. i synów: Jakóba 1473 i 1479 r., Pawła 1481 r., studentów uniwersytetu krakowskiego, z których Paweł był kanonikiem płockim 1490 r. i Jana, żonatego 1499 r. z Jadwigą z Moszny (M. 6 f. 74 i 9 f. 227).

Paweł, brat Sasina, podsędek ciechanowski i marszałek nadworny mazowiecki (ochmistrz dworu mazowieckiego) 1500 r., wojski ciechanowski 1505 r., pozostawił synów: Adryjana, który zawarł 1509 r. ugodę z Wojciechem Gołyńskim, wojewodzicem mazowieckim, o dobra Białołękę (M. 60 f. 51), Franciszka i Tomasza, obu kanoników płockich 1530 r. (Dud. Warsz. 15 f. 1325).

Adryjan, chorąży zakroczymski 1524 r., chorąży łomżyński i marszałek nadworny mazowiecki tegoż 1524 r., a chorąży wyszogrodzki 1525 r., kasztelan cie-

chanowski i starosta warszawski 1526 r., kasztelan wyszogrodzki 1527 r., w końcu kasztelan czerski i starosta ciechanowski 1529 r., żonaty z Elżbietą z Nowego-Dworu, pozostawił syna Stanisława, żyjącego 1534 r. (Dud. Warsz. 15 f. 1325 i Zs. Gr. Czers. 13 f. 360). O Stanisławie, który prawdopodobnie umarł młodo, wiemy tylko tyle, że pozostawił synów: Adryjana i Wojciecha, z których pierwszy dziedziczył na Gołyminie i Watkowie 1567 r., a drugi na Wielkołące (Paw.). Córkę miał również Jadwigę, za Maciejem Gulczewskim (M. 210 f. 100).

Adryjan, podkomorzy zakroczymski, zeznał 1612 r. zapis dożywocia z żoną Dorotą, córką Eremiana z Lubienia Lubieńskiego. W 1617 r. został starostą zakroczymskim, a podkomorstwa zrzekł się 1618 r. Musiał się doczekać sędziwej starości, skoro w 1636 roku został kasztelanem wyszogrodzkim i umarł dopiero 1638 r. Był właścicielem Tarchomina (DW. 47 f. 2542). Synów pozostawił dwóch: Konstantego i Hieronima, oraz córkę Maryannę, żonę Krzysztofa Brochowskiego, podkomorzego zakroczymskiego.

Adryjan, za konsensem królewskim z 1632 roku oddał Lewice, ze starostwa zakroczymskiego, synowi Konstantemu, który zmarł wkrótce (M. 178 f. 405 i 210 f. 100).

Hieronim, syn Adryjana, prawdopodobnie gdy tenże został kasztelanem wyszogrodzkim, otrzymał po nim starostwo zakroczymskie. Jest nim właśnie 1636 r., w którym otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Suchodołu, z tego starostwa, małżonkom Rubachom. W 1640 r. otrzymał znów konsens królewski, na wydzierżawienie tego starostwa (M. 182 f. 135 i 185 f. 298). W 1641 r. zabezpieczył posag żonie swej, Maryannie z Walewskich, wdowie po Aleksandrze Bykowskim, której w 1650 r. zapisał 50,000 fl. W tym ostatnim roku sprzedał Ruszkowo Pstrokońskiemu. Był i pokojowym królewskim, z którym to tytułem, podpisał z ziemią zakroczymską, elekcyę Jana Kazimierza. W 1654 r. został kasztelanem warszawskim. Miał syna Andrzeja, któremu sprzedał Tarchomin 1651 roku, lecz tenże umarł bezpotomnie. Sukcesyi po nich dochodzili Gulczewscy 1670 r. (DW. 51 f. 1395 i M. 210 f. 100).

Wojciech, drugi syn Stanisława, sekretarz królewski 1620 r., cześnik ciechanowski 1623 r. (V. L.).

Jakób, drugi syn Pawła, podstolego ciechanowskiego, chorąży czerski 1464 roku, chorąży ciechanowski 1468 r., kasztelan ciechanowski 1470 r., wojewoda mazowiecki 1496 r., dziedziczył na Tarchominie i Białołące (M. 9 f. 48 i 60 f. 243). Był i właścicielem Ciemniewa. W 1507 r. przestawszy już być wojewodą, zaświadczył w sądzie szlachectwo Gromackiego. Nazwał się wówczas, Jakóbem z Ciemniewa, byłym wojewodą mazowieckim (M. 23 f. 169). Widocznie Ciemniewscy od niego pochodzą i prawdopodobnie Jakób Ciemniewski, cześnik zakroczymski 1517 r., był jego synem, gdyż o Jakóbie, synie wojewody, jako Gołyńskim, nie mamy żadnych wiadomości. Jakób ten raz jeden układa się 1500 r. z bratem Wojciechem o dobra Tarchomin, Białołękę, Golędzinowo, Gołymino i Żabino (M 18 f. 112 i 113). W akcie tym obaj bracia nazywają się synami Jakóba z Gołymina, wojewody mazowieckiego. Jakób, wojewoda, żonaty z Elżbietą z Opinogóry, pozostawił pięciu synów: Pawła i Piotra, studentów uniwersytetu krakowskiego 1473 i 1477 r., Mikołaja, dworzanina księcia Jana Mazowieckiego 1479 r., chorążego

wyszogrodzkiego 1496 r. (M. 4 f. 141 i 7 f. 7), Jakóba, o którym przypuszczamy, że był protoplastą Ciemniewskich i Wojciecha.

Ten ostatni, żonaty z Dorotą z Koziczyna 1492 r., pozostawił kilku synów, z których znamy: Jakóba, Bernarda, Jerzego i Jana. O trzech pierwszych wspomina układ z 1500 r., zawarty pomiędzy ich ojcem, a bratem Jakóbem, oraz testament wojewody z 1498 r. O Janie, który wraz z Jerzym, żył jeszcze 1539 r., poucza nas potwierdzenie z tegoż roku układu, zawartego 1509 r., pomiędzy ich ojcem, a Adryjanem Gołyńskim. Układ ten dotyczył Białołęki (M. 6 f. 290; 18 f. 112 i 113; 5 f. 211 i 60 f. 51). Z synów Wojciecha, wiemy tylko o jednym Bernardzie, że żonatym był 1522 r. z Zofią z Czebniewa, i że pozostawił syna Jana, który 1539 r. wspólnie ze stryjem swoim Jerzym, otrzymał potwierdzenie działu z 1500 r., sporządzonego pomiędzy synami wojewody (M. 339 f. 37; 60 f. 26 i 51). Sebastyan, syn Jana, właściciel Zawady 1567 r. (Paw.).

Jakób, idący po jednym z synów Wojciecha, bo dziedziczył na Białołęce, żonaty 1562 r. z Anną z Bielińskich, córką Ziemaka (Zs. Gr. Czers. 30 f. 58 i 45 f. 68), miał dwie córki: Katarzynę, żonę Franciszka Dobrzynieckiego i Annę, za Janem Wolskim, oraz czterech synów: Adama, Abrahama, Wojciecha i Jana. Katarzyna zrzekła się 1590 r. majątku rodzicielskiego, na rzecz braci swoich: Adama, Jana i Wojciecha, a Anna zeznała z mężem zapis dożywocia 1610 r. (Zs. Gr. Czers. 54 f. 1170; 59 f. 647 i Perp. Czers. 3 f. 159 i 297). Niegdy ich przodek, wojewoda mazowiecki, nabył w Prusach Turowo, Browinę, Januszkowo i Waplewo (Kętrz.). Spotykamy też 1614 roku trzech synów Jakóba, procesujących się tamże 1614 roku. Z nich:

Adam był oficyałem pomorskim, dziekanem i proboszczem gdańskim. Umarł 1635 roku.

Abraham, z Doroty Repkównej, miał córki: Małgorzatę i Helenę, dziedziczące 1638 r. na Turowie i Browinie (Kętrz.).

Jan, dziedziczący na Potyczy, w ziemi czerskiej i Białołęce — w warszawskiej, przyznał 1593 r. wspólnie z bratem Adamem, matce swej dożywocie. Żonaty z Barbarą Laskowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1597 r., pozostawił z niej córki: Zofię, za Adamem Parzniewskim 1623 r. i Helenę, 1-o v. za Jerzym Czaplińskim 1619 r., 2-o v. za Wojciechem Sokołowskim 1651 r. Jan sprzedał córce swej Parzniewskiej Potycz 1641 r. (DW. 47 f. 158 i 32 f. 1107; Perp. Czers. 6 f. 21, 32 i 45; 1 A f. 338; 1 B f. 42; 7 f. 447; 3 f. 159, 295 i 297; 10 f. 283; 11 f. 392).

Wojciech, syn Jakóba, żonaty 1598 r. z Anną z Głuchowskich, pozostawił córkę Helenę, żonę Bonawentury Niesiołowskiego 1623 r. (Perp. Czers. 1 B f. 183 i 7 f. 351).

W tychże czasach żyli: Słabosz z Gołymina, kasztelan wyszogrodzki 1498 roku. Feliks Gołyński, stolnik wyszogrodzki, umarł 1536 r. Kasper i Jan, dziedziczyli na Woli Gołyńskiej 1567 r. (Paw.). Z nich Kasper, żonaty z Jadwigą Gulczewską (M. 120 f. 4). Franciszek, Stanisław i Wojciech, dziedzice Drewnowa pod Nurem 1578 r. (Paw.). Feliks, sędzia ziemski wyszogrodzki, umarł 1603 r. Dziedziczył na Sobanicach i Osieku (DW. 35 f. 197). Jadwiga za Franciszkiem Chądzyńskim, około 1606 r. (DW. 33 f. 1255). Eufemia, żona Feliksa Zielińskiego 1619 r. Wojciech, pisarz ziemski rożański, delegowany do wyboru sędziów na Trybunał koronny 1615 r., umarł podsędkiem rożańskim, pozostawiając synów: Ja-

kóba i Marcina, którzy w 1647 r. wyzwalają poddanego Głąbika (DW. 44 f. 1095 i 50 f. 1755).

Mikołaj Hieronim, porucznik chorągwi starosty lubelskiego 1683 r., miecznik halicki 1685 r., sędzia ziemski podolski 1687 r., żonaty z Barbarą Cetnerówną, umarł w 1705 r. (Zap. Lub. 60 f. 939 i Bracł. 14 f. 762).

Marcin, syn Mikołaja, prawdopodobnie sędziego podolskiego, pisał się z ziemią wyszogrodzką, na elekcyę Jana III-go. W 1682 r. był łowczym ciechanowskim. Z Ludwiki Krasińskiej, kasztelanki ciechanowskiej, pozostawił synów: Dominika i Andrzeja, oraz córkę Helenę, za Stanisławem Żdżarskim. Układ zawarty przez Józefa Żdżarskiego, syna Heleny, z Małachowskim 1754 r. wspomina, że babką jego była Krasińska, kasztelanka ciechanowska (M. 229 f. 971).

Dominik, otrzymawszy na chrzcie imie dziada swego Krasińskiego, żonaty z Elżbietą Sulimirską, wspólnie z nią sprzedał 1729 r. Flemingowi część Wychudzia, w ziemi zakroczymskiej (DW. 67 f. 886). W 1731 r. dzieci jego: Łukasz i Sabina, z matką swoją, 2-o v. Wojciechową Marszewską, kwitowały ks. Wiśniowiecką, 1-o v. Flemingową (DW. 68 f. 120). Trzecim synem Dominika był Urban, który kwitował oboźnego Krasińskiego 1783 r. (DW. 99 f. 798).

Andrzej, syn Marcina, z Teresy Hoszowskiej pozostawił synów: Ignacego, podczaszego wendeńskiego, Konstantego i Dominika, wprowadzonych 1751 r. do pałacu niegdy ich pradziada, Dominika Krasińskiego, przy ulicy Długiej w Warszawie (DW. 73 f. 653). Z nich Dominik, żonaty z Anną z Dąbrowskich, pozostawił synów: Tadeusza, księdza i Ludwika, sędziego pogranicznego podolskiego 1786 r., a pisarza juryzdykcyi marszałkowskiej 1793 r. (Koresp. Kraj. i Zagr.). W 1791 r. sprzedał Kiedraszówkę Moszyńskiemu (DW. 107 f. 874). Synowie jego: Cypryjan i Jacek Augustyn i syn Jacka Klemens, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 i 1848 r. (Spis.).

Józef, ożeniony z Laurą Heleną Skibicką, ma córkę Irenę Adam, łowczy ciechanowski, z województwem płockiem, a Paweł z ziemią ciechanowską, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Maryanna za Janem Bruckim 1698 roku (Perp. Czers. 16 A f. 7). Paweł, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609) Kazimierz z województwa połockiego, podpisał się na akcie zjazdu pod Olkinikami 1700 roku. Andrzej, łowczy ciechanowski 1731 r., z żony, Maryanny Zawięzanki, zostawił córkę za Józefem Grossmanem, kapitanem wojsk koronnych 1771 r. (Gr. Przem. z 1731 r. i DW. 89 f. 375).

GOŁYŃSCY na Podlasiu, gdzie dziedziczyli na Skirczynie. Marcin 1581 r. świadczy w Chełmie (Akta XIX). Adam, syn Pawła, 1603 r. Mikołaj, syn Melchiora, 1609 r. (Zap. Lub. 14 f. 456 i 18 f. 760). Paweł, dzierżawca Sosnowicy, ma proces w Chełmie 1645 r. (Akta XXIII). Wojciech podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Augusta II-go.

GOŁYSZEWSCY h. NAŁĘCZ z Gołyszewa, w ziemi dobrzyńskiej. Rafał pisał się z tąż ziemią, na elekcyę Augusta II-go. Antoni, syn Wojciecha i Franciszki Rapackiej, wnuk Stefana, dziedzica Złowód i Anny Chełmickiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

GOMBROWICZOWIE v. GĄBROWICZOWIE v. GUMBROWICZOWIE. Michał, łowczy upicki, Mikołaj, Władysław, Karol i Jan, z powiatu upickiego, podpisali się na walnym zjeździe obywateli W Ks. Litewskiego pod Olkinikami 1700 roku. Roch, budowniczy upicki 1767 r., a Antoni 1792 r. Józef, strażnik inflancki, nabył 1783 r. Użorty, w upickiem, od Fergisów (Zs. Upic.).

[GOMER Jan, muzyk królewski, 1620 r. (DW. 46 f. 1036).]

GOMOLIŃSCY v. GOMULIŃSCY h. JELITA, z Gomolina, w powiecie piotrkowskim. Pisali się Sariuszami. Floryan, 1503 r. pisarz aktowy konsystorza gnieźnieńskiego. Mikołaj Gomoliński, poborca czopowego w ziemi sieradzkiej i wieluńskiej 1493 r. (Pom. Dz. W. Śr. XIV), pisarz ziemski sieradzki 1515 roku. W tym ostatnim roku, jeden z jego synów Stanisław, otrzymał ekspektatywę na pisarstwo, po śmierci lub rezygnacyi ojca (M. 28 f. 158). Stanisława spotykamy już pisarzem 1521 r. Kasztelanem rozpirskim został 1543 r. i wkrótce potem otrzymał starostwo wieluńskie. Był właścicielem Gomolina, Mojkowic i siedmiu innych wsi 1552 r. (Paw.).

Piotr, drugi syn Mikołaja, cześnik sieradzki 1519 r., umarł podczaszym 1531 r. Synowie jego: Jan i Mikołaj, sprzedali Jazdowice, w ziemi proszowskiej, 1547 r. Byli oni właścicielami Pozdzienic, w ziemi sieradzkiej (M. 73 f. 84).

Herb Jelita.

Jan, po stryju swoim Stanisławie pisarz ziemski sieradzki 1543 r., otrzymał w latach 1547—1549 ekspektatywy, na kasztelaństwo konarsko-sieradzkie (M. 73 f. 20 i 75 f. 236). Został jednak kasztelanem spicimirskim 1558 r. Właściciel Woźnik i czterech innych wsi, zabezpieczył 1547 r. posag żonie swej, Agnieszce z Myszkowskich, kasztelance wieluńskiej. W 1546 r., wspólnie z Dziaduskimi, przyjął do swego herbu Chaińskiego. Syn jego Stanisław (M. 73 f. 165; 71 f. 27 i 110 f. 223), z proboszcza poznańskiego, scholastyka płockiego, kanonika krakowskiego i sekretarza królewskiego, biskup kamieniecki 1588 r., biskup chełmski 1591 r., w końcu biskup łucki 1600 r. W 1585 r. przypuścił do herbu swego Natalisa, kanonika krakowskiego. W 1589 r. naznaczony z sejmu do korrektury praw koronnych

Jan, podstoli sieradzki w latach 1563 — 1574, prawdopodobnie syn Jana, kasztelana spicimirskiego, po którym objął kasztelanię i umarł 1605 r. Syn jego Stanisław oprawił 4,000 fl. posagu 1603 r. żonie swej, Urszuli z Kuczkowskich (Gr. Szadkow.).

Mikołaj współdziedzic Łętkowa Wielkiego, Głupiewa i Leźnicy Wielkiej, w łęczyckiem, 1576 r. (Paw.). Jadwiga, ksieni Klarysek w Wrocławiu, ur. 1561 r., zmarła 1642 r. (Nekrolog św. Wincentego).

Floryan, podkomorzy sieradzki 1586 r., poseł 1587 r., a marszałek sejmowy 1598 r. Na tym ostatnim sejmie postanowiono zwrócić mu 1,500 fl., wyłożonych przez niego na wojsko (V. L.). W 1590 r. był deputatem na Trybunał koronny (Wyr. Lub.). Starowolski podaje datę jego śmierci na 1608 r.; musiał je-

dnak umrzeć wcześniej, lub rezygnować z urzędu, gdyż następca jego otrzymał nominacyę w 1603 r. Z Małgorzaty Nowodworskiej, synowie jego: Hieronim i Stanisław. Hieronim cedował pensyę swą z cła krakowskiego 1605 r., a Stanisław aprobował sprzedaż Gólczewa 1618 r. (DW. 32 f. 102 i 42 f. 213).

Hieronim otrzymał 1612 i 1616 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa piotrkowskiego, lecz umarł przed 1621 r., nie wykupiwszy takowego. Był on posiadaczem dwóch wsi w starostwie przemyskiem (M. 154 f. 210; 158 f. 304 i 165 f. 163).

Piotr, rotmistrz ziemi sieradzkiej 1591 r. (Zap. Lub. 6 f. 547), kasztelan spicimirski 1605 r. W 1618 r. ustanowioną została opieka nad synami jego: Mikołajem i Janem (M. 165 f. 40), urodzonymi z Eufrozyny Lubstowskiej (Gr. Szadk. z 1619 roku).

Jan, kasztelan spicimirski, naznaczony 1652 r. z sejmu komisarzem, do rozpatrzenia krzywd poniesionych przez obywateli ziemi wieluńskiej od Szląska (V. L.). Aleksander pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Anna z Russockich, wdowa po Piotrze 1625 r. (Gr. Piotrk.) Adam, ożeniony 1636 r. z Anną Pankówną Bzowską, pozostawił syna Jana, małoletniego w 1647 r. N. zabity wraz z bratem przez czeladź w początku XVII-go wieku, zostawił wdowę Jadwigę z Walewskich, która 2-o v. zaślubiła Stokowskiego. Jan, ożeniony z Elżbietą Kobielską przed 1643 r. (Gr. Kamien.). Jana żona, Aleksandra Koniecpolska, sędzianka ziemska sieradzka, zmarła wraz z synkiem przed 1651 r. (Pam. Koniecpolskich). Paweł z żoną, Zofią z Boratyna, 1-o v. Janową Brzezińską, 2-o v. Samuelową Maciejowską, procesują Dembińskich 1644 r. (Dekr. Grodz. Krak. 156 f. 1731). Paweł, syn Łukasza, otrzymał list żelazny 1673 roku (Sig. 12 f. 65).

Piotr i Rachwał z województwem sieradzkiem, Eustachy z województwem mińskiem, a Franciszek z ziemią dobrzyńską, podpisali obiór Augusta II-go.

Jan Paweł, archidyakon płocki, oficyał gdański i sekretarz królewski 1697 roku (V. L.), ulubieniec Augusta II-go, otrzymał biskupstwo kijowskie 1698 roku. W tymże roku wyznaczony został posłem nadzwyczajnym do Wiednia. Umarł w 1711 r. Marya, urodzona z Maryi Wołuckiej, żona Stanisława Floryana Wysockiego, burgrabiego łęczyckiego 1749 r. (Kor.). N., stolnik zatorski, umarł 1735 r.

Karol, miecznik łęczycki 1735 r., podczaszy brzeziński 1736 r., chorąży mniejszy łęczycki 1744 r., w końcu podkomorzy 1757 r. W 1764 r., wspólnie z synem Ignacym i Andrzejem Gomolińskim, podpisał z województwem łęczyckiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1768 r. został sędzią judicii mixti (Sig. 32). Kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r. Kilkakrotnie obierany posłem na sejmy i deputatem na Trybunał koronny. Był i sędzią grodzkim łęczyckim od 1749 r. Właściciel Krośniewic, umarł tamże 1784 r. Żona jego, Helena z Pokrzywnickich, zmarła w Warszawie 1808 r. Nagrobek jej w kościele Bernardynów. Syn ich Ignacy, z podstolego orłowskiego, vice-instygator koronny 1772 r., następnie instygator koronny i kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r., właściciel Krośniewic, poseł województwa łęczyckiego 1774 r., a ziemi wiskiej, na sejm czteroletni (DW. 91 f. 158; 106 f. 1473 i 107 f. 572), otrzymał 1783 r. prawem emfiteutycznem starostwo rzeczyckie, w powiecie inowłodzkim (Kancl. 77 IV f. 282). W 1784 i 1785 r.

był kandydatem do kasztelanii inowłodzkiej, a 1787 roku do kasztelanii elbląskiej i województwa łęczyckiego (MP.). Siostra jego Józefata, 1-o v. Skarbkowa, 2-o v. Szymonowa Dzierzbicka, wojewodzina łęczycka (DW. 106 f. 27 i Perp. Czers. 40 f. 31).

Feliks, pleban w Racznie 1511 r. (AGZ. IX. 171), następnie kanonik poznański. Z wywodów szlachectwa przy objęciu kanonii 1518 r. sądzić można, że był stryjem biskupa łuckiego, a więc synem Jana, bo matka jego jest babką biskupa, z rodu Pobogów.

Maciej, czy Mateusz, łowczy radomskowski 1765 r., cześnik 1768 r., podczaszy piotrkowski 1779 r., a stolnik 1783 r. Rezygnował z tego ostatniego urzędu 1785 r. Antoni, komornik graniczny wschowski 1767 r., a kościański 1775 r. Piotr, dziedzic Łopatek, zaślubił 1687 r. podstolankę, Zofię Szwejkowską. Syn jego Jan, podstoli wieluński, nabył 1732 r. Starosiedlice i Bujak od Romerów. Synowie jego, urodzeni z Heleny Romerównej: Piotr, kapitan wojsk koronnych, Ludwik Roch, pułkownik wojsk koronnych i Józef, komornik graniczny wschowski, dopełnili działu dóbr ojcowskich 1763 r. Piotr i Ludwik podpisali z województwem sandomierskiem, obiór Stanisława Augusta.

Piotr, następnie major wojsk koronnych, był żonaty 1 v. z Maryanną Korbutówną, 2-o v. z Józefą Rożańską. W 1788 roku synowi swemu Konstantemu, ur. z pierwszej żony, porucznikowi gwardyi koronnej, oddaje dobra Wolę Jeżową, a w 1801 r. synom z drugiej żony wydziela majątki: Maciejowi—Konczyce, Janowi—Starosiedlice, a Sebastyanowi—Bujak (Akta legit. po-galicyjskie).

Konstanty, następnie kapitan wojsk koronnych, zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną, Józefą z Tyszków, córką Józefa, kapitana wojsk koronnych (DW. 106 f. 274 i 277).

Mikołaj, właściciel Rogowa, w ziemi sieradzkiej, 1758 r., pozostawił syna Prokopa, żonatego z Barbarą z Dąbrowskich. Syn ich Bartłomiej 1843 r., a Wojciech, syn Bartłomieja, urodzony z Antoniny Jałowickiej, 1844 r. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.). Henryk umarł w Warszawie 1895 r.

GOMOŁKA h. JASTRZĘBIEC Dersław, właściciel części Domaradzic i Zysławic, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Andrzej Gomolec nabył 1511 r. Wolę, blisko Krakowa od Krezy (A. Krak.).

GOMPO, biskup krakowski, w latach 1023—1032 (?).

GONARZEWSKI Andrzej, komornik graniczny czerniechowski 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 234). Czy to nie *Konarzewski?*

GONECCY. Patrz *Ganeccy.*

[GÖNER Karol, został pisarzem publicznym w ks. Kurlandzkiem i Semigalskiem 1744 r. (Sig. 25).]

GONFFOUZ Jan, kapitan wojsk litewskich, otrzymał indygenat na sejmie 1676 roku.

GONIECCY. Patrz *Ganeccy.*

GONIEWSCY h. GLAUBICZ. Mateusz Goniewski, właściciel dóbr Mszane, w ziemi mielnickiej, 1765 r., pozostawił syna Mateusza, żonatego z Krystyną Danecką. Synowie tychże: Antoni i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (A. b Her.).

Stanisław, sędzia pokoju opatowski, dziedzic Rossoch, z żony, Wiktoryi Konarskiej, zostawił syna Konstantego, ur. 1820 r., zmarłego 1886 r., żonatego 1-o v. 1845 r. z Zofią Stryjeńską, zmarłą 1864 r., a 2-o v. z Zofią z Koźmianów Przewłocką.

GONIĘBICCY z Goniębic, w powiecie kościańskim. Jan, syn Mikołaja, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Marcin, właściciel części Lipna, w powiecie kościańskim, 1581 r. (Paw.).

GONIPROWSCY w W. Ks. Litewskiem; prawdopodobnie dziedziczyli na Goniprowie, w powiecie rosieńskim. Szymon, skarbnik żmudzki 1765 r., sędzia ziemski rosieński 1767 r., ciwun birżyniański 1775 r., a tendziagolski 1788 roku. W 1775 r. wyznaczony został z sejmu komisarzem, do rozsądzenia sporu Jagmina z Szymkiewiczową (V. L.).

[GONOWSKI Andrzej, syn Macieja, mieszczanina poznańskiego, pisarz dworu królewskiego 1594 r., następnie pisarz skarbu nadwornego, umarł 1610 r., pochowany u Franciszkanów w Krakowie (Star. Mon. f. 80 i 455).]

z GÓR Jan, syn Jana, z ziemi halickiej, i siostra jego Jadwiga, żona Mikołaja z Pukowa, kwitują stryja swego Stanisława 1446 r. (AGZ. XII).

GORAJSCY h. KORCZAK z Goraja, w powiecie lubelskim. Chodko, Ostaszko i Piotr, synowie Iwana, rusini, dostali 1353 r. od Kazimierza wsie: Klecie, Czermno, Januszkowice, Gogolów, Błaszkowę, Bukowę, Skórowę, Glinnik, Dembowę, Małą, Smarzowę, Siedliska, Goniszowę i Kamienicę, w jasielskiem, z różnemi przywilejami do tych dóbr przywiązanymi. W 1360 r. Piotr Iwanowicz, wojewoda żydaczowski, dostaje prawo niemieckie dla Kleci, Czermna i pięciu z wymienionych wsi, a był także dziedzicem Rymanowa. W 1366 r. znajduje się w orszaku królewskim w Przemyślu.

Herb Korczak.

Synami jednego z nich, prawdopodobnie Piotra, byli Dymitr i Iwan, bracia, piszący się z Łady, Goraja i Klecią.

Dymitr już 1361 r. jest w orszaku królewskim, 1368 r. podskarbim królewskim, 1373 r. nazwany byłym podskarbim, 1377 roku znów podskarbi do 1391 roku i marszałek koronny 1390 r., zmarł 20-go Lutego 1400 r., pochowany u Minorytów w Zawichoście. W 1373 r. sprzedał część Krzeszowic, darowaną mu przez króla, Zawiszy, podkanclerzemu. Sprzedaży tej dokonał w jego zastępstwie, gdyż on sam jeździł

posłany przez króla do ks. Kazimierza Dobrzyńskiego, brat jego Andrzej z Kuchar, nie był to rodzony brat Dymitra, krewni byli przez kądziel, szli bowiem z innych rodów, bo Andrzej piszący się także z Czermna tak jak i brat jego rodzony Bieńko z Kuchar i Żabokruk, był Wieniawitą. W 1377 r. obaj bracia, Dymitr i Iwan z Kleci, dostają od króla zamek Goraj, inaczej zwany Łada, z ośmiu wsiami i miasto Kraśnik z trzema wsiami, w ziemi sandomierskiej. Nie jest to właściwe nadanie, ale potwierdzenie posiadania lub dawniejszego nadania, bo już na kilka lat przedtem Dymitr pisał się z Łady i Goraja. Otrzymał on także od Jagiełły Turobin i Włoszczowę, którą zamienił na Miłków i 700 grzywien z Piotrem z Radomina. W 1378 r. Papież nakazał rozpatrzyć sprawę Dymitra, zwanego *Podskarbek*, oskarżonego o przywłaszczenie dóbr opactwa Tynieckiego. W 1394 r. dostał od króla 45 grzywien na 9 kopii na wyprawę (KDM.; KKKr.; Reg. Podskarb.; St. Pr. P. P. VI. 292 i VIII). W 1397 r. w imieniu żony wraz z jej rodzeństwem, zezwolił Dymitr na zastawienie Starego Żmigrodu. Żona Dymitra, Beata, nazywana Beatą z Bożegodaru, sądziłem przeto, że była córką Jakusza Czeleja z Bożegodaru i Hanki że Żmigrodu (patrz Czelej). Tymczasem w aktach wiślickich znajduję, że Beata, córka Andrzeja z Mokrska, żona Dymitra z Bożegodaru, wspólnie z rodzeństwem sprzedała 1396 r. Suchorzewice (Zap. Zs. Wiśl. 1 B f. 6). Pochodziła zatem z rodu Jelitów, a była krewną Czelejów z Bożegodaru, po których widocznie wzięła te dobra i siostrzenicą Pakosza ze Żmigrodu, po którym odziedziczony Boszczyn zapisała 1415 r. uniwersytetowi krakowskiemu.

Beata umarła podług kalendarza krakowskiego 30-go Kwietnia 1424 roku. Dymitr nie mając męskiego potomstwa, zapisał 1398 r. dobra szczebrzeszyńskie bratankom swoim: Prokopowi, Aleksandrowi, Mikołajowi i Andrzejowi, z tym warunkiem, że gdyby zmarli nie pozostawiając męskiego potomstwa, dobra te do córek jego: Katarzyny, Anny i Elżbiety, wrócić się mają (M. 35 f. 295). Katarzyna wyszła za Dobiesława z Oleśnicy, wojewodę sandomierskiego, Anna za Andrzeja z Tęczyna, kasztelana wojnickiego (H. II. 1208), który jej zabezpieczył 1409 roku 400 grzyw. wiana, a Elżbieta za Dobrogosta z Szamotuł, kasztelana poznańskiego i generała Wielko - polskiego. W 1401 r. Beata, wdowa po Dymitrze, dopełniła działu dóbr z wymienionymi bratankami mężowskimi, z mocy którego otrzymała z córkami Goraj z przyległościami. Szczebrzeszyn i Stojanice przeszły na bratanków Dymitra. W 1405 r. nastąpił nowy dział, między córkami Dymitra, a jego bratankami, z mocy którego pierwsze otrzymały miasto Kraśnik i 11 wsi, w ziemi lubelskiej, a 7 w ruskiej, drudzy zaś wzięli: Goraj, Szczebrzeszyn i Stojanice (H. II. 657, 733 i 1093). Córki Dymitra dopełniły działu dóbr pomiędzy sobą 1415 roku w Lublinie. Bożydar i Rymanów przeszedł z Katarzyną do Oleśnickich, Kraśnik z Anną do Tęczyńskich, a Turobin z Elżbietą do Szamotulskich.

Iwan z Klecia, który świadczył często w latach 1378 — 1399 (KDM.; AGZ. i M. 99 f. 273), z działu z bratem 1387 r. wziął Klecie z czterema wsiami i Stojanice. Umarł 1400 r., a w procesie zaczętym jeszcze za jego życia, a popartym bullą papieską z 1402 r. i trwającym jeszcze 1408 r., o zabór dóbr klasztoru Tynieckiego, wspominana jego wdowa Piechna.

Synowie jego: Prokop, Aleksander, Mikołaj i Andrzej, w ten sposób rozdzielili się majątkiem po ojcu i stryju otrzymanym, że Procz v. Prokop wziął Szczebrzeszyn, Aleksander Goraj, Mikołaj Lipsk i po nim idą Korczakowie Lipscy, a Andrzej Stojanice i po nim poszli Czuryłowie.

Prokop sprzedał około 1414 r. (mylną jest data 1404 r.) Dziewiętniki, w ziemi lwowskiej, za 300 grzywien Bieńkowi z Żabokruk. Pisał się z Goraja, Stojanic i Szczebrzeszyna. Miał synów: Aleksandra 1439 r. na uniwersytecie krakowskim i Zygmunta zwanego *Procz*, który żonie Warszce zapisał oprawę na Michałowie, Międzylesiu i innych. Warszka 1460 r. jest już wdową po Piotrze Próchnickim, kasztelanie przemyskim. Synem ich był zapewne Zygmunt, syn Zygmunta z Turobina, 1466 r. student uniwersytetu w Krakowie, żyjący jeszcze 1508 r. jako Zygmunt Gorajski. Zygmunta, córka Prokopa, wyszła za Jana Tarnowskiego, kasztelana krakowskiego i wniosła mu Szczebrzeszyn.

Aleksander pozostawił synów czterech: Jana, Mikołaja, Aleksandra i Andrzeja, z których dwaj ostatni bezdzietni. Aleksander wspólnie z innymi, obowiązał się 1448 r. dostawić przed króla Małgorzatę z Bolestraszyc (AGZ. XIV. 2001). Mikołaj, z Doroty Maciejowskiej, córki Jana, miał syna Jana, zmarłego bezdzietnie. Jan zaś, najstarszy syn Aleksandra, pozostawił syna Aleksandra, żonatego 1489 r. z Elżbietą Gorzkowską, córką Jana, podsędka chełmskiego. Aleksandra synów czterech: Piotr, Jan, Mikołaj i Stanisław (Gorais). Dwaj ostatni zmarli bezdzietnie. Jan 1507 r. w Lublinie dostał od brata Piotra pewną darowiznę, a z Małgorzaty Sienickiej, miał syna Jerzego, dziedzica Chrzanowa 1570 r., po którym, z Zofii Uhrowieckiej, córki Stanisława, łowczego chełmskiego i Katarzyny z Sienickich, zostało się czterech synów: Krystyn, Stanisław, Jan i Jerzy. Trzej ostatni, dziedzice Chrzanowa i Biłgoraja, sprzedali 1590 r. dobra Sokolniki Suche Wojciechowi z Przysuchy, a Stanisław, wspólnie z żoną, Katarzyną Kopycińską, córką Stanisława, sprzedał w tymże roku Sokolniki Mokre Modliszewskiemu (Gorais; Wyr. Lub. 65 f. 202 i 66 f. 326; Zap. Lub. 5 f. 655 i 661).

Piotr, najstarszy syn Aleksandra z Gorzkowskiej, dziedziczył wspólnie z bratem Stanisławem na Kleciach 1536 r. (Paw.). Z Zofii Ligęzianki synów jego dwóch: Jan i Adam. Ten ostatni, właściciel Kamienicy, w powiecie pilźnieńskim 1581 r., dziedziczył wspólnie z bratankami swoimi na Kleciach (Paw.). Od 1576 r. podkomorzy lubelski, pozostawił syna Abrahama, żyjącego 1596 r., urodzonego z Elżbiety Udrzyckiej. Córka jego Elżbieta, za Janem Kaszowskim 1601 r. Abraham, żonaty był z Dorotą Trzcińską, kasztelanką lubaczowską (Gorais; Wyr. Lub. 65 f. 741; Zap. Lub. 6 f. 249 i 11 f. 46). Drugą jego żoną być musiała Krystyna z Oczwi (Balówna?), o której, jako też i o synie jej Adamie, wspominają akta ziemskie wareckie z 1619 i 1631 r.

Jan, starszy syn Piotra, rotmistrz królewski, żonaty z Anną z Bończy Osmolską, pozostawił synów trzech: Jana, Piotra i Adama, dziedziców Radziczyna, którzy 1579 r. kwitowali stryja swego Adama, z różnych pretensyi (Zap. Lub. 1 f. 86).

Jan na Wasylowie, nabywca 1590 r. Łaszczowa, z Niszczyckiej miał mieć synów: Marcyana i Jana. Pierwszy z nich pozostawił syna Józefa, który otrzymał 1659 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa lubelskiego od Witowskiego (Sig. 1 f. 276). Pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Synowie jego: Eustachy, Cypryjan i Konstanty kwitowali 1692 r. Dedeńskiego, ze sprawowanej nad nimi opieki (Gorais; Zap. Lub. 68 f. 219). Eustachy podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Jan, brat Marcyana, dzie-

dzic Łaszczowa 1623 r., miał synów: Bogusława i Krystyna. Bogusław, żonaty 1666 r. z Anną Drohojowską (Zap. Lub. 50 f. 1208), miał mieć czterech synów, zmarłych bezpotomnie. Z nich Stanisław kwitował Bielińskiego 1677 r. (M. 211 f. 71), a Krystyn, brat jego, żonaty z Anną Bidzińską, córką Mikołaja, pozostawił córkę Helenę, żonę Samuela Maciejowskiego.

Piotr, drugi syn Jana z Osmolskiej, starosta uszpolski 1602 r., żonaty 1-o v. z Elżbietą Żeleńską, z którą zeznał zapis dożywocia 1592 r., 2-o v. z Katarzyną Radziwiłłówną, wojewodzianką nowogrodzką, z drugiej żony pozostawił synów: Krzysztofa, Jana Dymitra i Piotra, którzy w 1630 r. sprzedali Kleczyce (Klecie), Bukowę i Kamienicę Węgierskiemu (Zap. Lub 6 f. 932; 11 f. 588; 31 f. 400 i 33 f. 209).

Krzysztof był deputatem na Trybunał litewski z powiatu oszmiańskiego 1632 r. (Akta XI). Prawdopodobnie brat jego Piotr był podczaszym chełmskim, ożenionym z Anną z Potockich, która już jako wdowa po nim, sprzedała Utop Szczukom 1640 r. (DW. 49 f. 1513 i Zap. Lub. 46 f. 758). Była ona pewnie drugą jego żoną, którą w 1677 r. procesują synowie podczaszego: Krystyn i Stanisław, urodzeni z pierwszej jego żony. Krystyn, podczaszy bielski 1683 r., żonaty był z Elżbietą z Biały Bielską (Zap. Lub. 56 f. 300; 57 f. 19 i 60 f. 917 i 1005).

W tece W. Rulikowskiego znajduję, że ów Piotr miał być żonatym z Anną z Frąckiewiczów, następnie żoną Bohdana Stetkiewicza kasztelana nowogrodzkiego. Córka z niej urodzona, Katarzyna, była żoną Michała (Samuela?) Stetkiewicza, kasztelana nowogrodzkiego. Być to może, ale wówczas należy przyjąć, że Frąckiewiczówna był jego pierwszą żoną i z nim się rozwiodła.

Adam, najmłodszy syn Jana z Osmolskiej, właściciel Radzięcina i Osmolic, wziął w zastaw 1593 r. Dołhobrody, Jabłeczno i Sławatycze od ks. Aleksandra Prońskiego, w imieniu wuja swego, Jana Osmolskiego (Woł. 1 f. 58 i 59). Z Katarzyny Słupeckiej, pozostawił córkę Teofilę, żonę Samuela Hornostaja, podkomorzego kijowskiego i syna Zbigniewa, właściciela Żukowa i Radzięcina 1621 r. (Wyr. Lub. 72 f. 541; M. 177 f. 442 i Woł. III f. 73; IV f. 1003 i 1015). W imieniu Zbigniewa, bratanka swego, Piotr zeznał oblig 1604 r. Zbigniew, dworzanin królewski, zastawia 1637 r. Krężnicę Lędzkiemu. Tenże pokojowy królewski, nabył 1640 r. od Leszczyńskiego dom w Warszawie (Zap. Lub. 15 f. 325 i 36 f. 257; DW. 45 f. 1656 i 49 f. 1513). W 1641 r. kasztelan chełmski, z tym tytułem podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1653 r. kasztelan kijowski. Żonaty już 1630 r. z Teodorą Leszczyńską, wojewodzianką bełską, miał z niej córki: Zofię, żonę Jana Teodora Potockiego, podkomorzego halickiego; Teofilę, 1-o v. za Władysławem Rejem, wojewodą lubelskim, 2-o za Jerzym Bogusławem Fredrą, kasztelanem lwowskim i Bogumiłę, 1-o v. za Krzysztofem Potockim, 2-o v. za Janem Butlerem, starostą drohickim. Matka ich żyła jeszcze w 1682 r., w którym Andrzej Leszczyński kwitował ją ze sprawowanej nad nim, przez jej męża opieki (Zap. Lub. 33 f. 666; 38 f. 218 i 812; 40 f. 650; 47 f. 853; Sig. 8 f. 41; M. 212 f. 126 i 238 f. 4; Bracł. VIV f. 881). Synów kasztelana kijowskiego znamy dwóch: Teodora, rotmistrza rajtaryi królewskiej, który w 1664 r. już nie żył i Rafała, stolnika lubelskiego, po ojcu starostę kamionackiego, zmarłego 1660 r., po którym starostwo wzięli Rejowie (Zap. Lub. 50 f. 764 i 53 f. 420; Sig. 8 f. 41; M. 201 f. 331).

Wymieniony wyżej Teodor, kasztelanic kijowski, miał dwóch synów: Jana i Stanisława, z których pierwszy z ziemią warszawską, a drugi z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, żonaty 1693 r. z Zuzanną z Kaszowskich. Prawdopodobnie tenże sam Stanisław żonaty 1705 r. 2-o v. z Heleną Tyszkiewiczówną, córką Teodora, wojewodzica czerniechowskiego, za którą wziął Medwedówkę w województwie kijowskiem (Bracł. XIV f. 787 i 1050). Córka jego z drugiej żony Franciszka, 1-o v. Antoniowa Głębocka, łowczyna parnawska 1726 r., 2-o v. Felicyanowa Bierzyńska 1735 r., której wnuki wpływają 1787 r. do sprawy o spadek po Woroniczach (Kij. X f. 1636 i XI f. 189).

Jan, syn Teodora, wnuk Zbigniewa, kasztelana kijowskiego, wraz z żoną, Zofią z Żełęckich, pozwali 1722 r. Jana i Franciszka Karniewskich o potwarz (Gr. Oświecim. Fasc. 69 Nr. 2349). Pozostawił on syna Antoniego, zwanego w aktach miecznikiem chełmskim 1761 r., a chorążym parnawskim 1782 r., właściciela Kaszyc, żonatego z Maryanną Romerówną, którego synowie: Tomasz i Aleksander, udowodnili 1783 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim, pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

Tomasz, pułkownik wojsk koronnych, wspólnie z bratem, sprzedał 1783 r. Parcze Górne, Klucze i Olewin, w krakowskiem, Bukowskiemu. Komisarz cywilno-wojskowy ziemi czerskiej 1791 r., konsyliarz konfederacyi województwa krakowskiego 1792 r., żonaty 1-o v. z Maryanną z Rutkowskich, wdową po Feliksie Michałowskim, chorążym krakowskim (Perp. Czers. 40 f. 22 i 315; 42 f. 2, 250 i 558), z którą się rozwiódł. Nabył 1798 r. od Ostromęckich część Michałowa i Bończy, które następnie skupił całe i umarł 1809 r., pozostawiwszy z drugiej żony, Konstancyi Rymińskiej, 1-o v. Giżyckiej, córkę Pelagię Henryetę Oraczewską i syna Michała, nieletniego 1811 r.

Aleksandra, cesarsko-austryjackiego szambelana, z hr. Teofili Bukowskiej, kasztelanki sanockiej, synowie: Józef, Ludwik i Władysław, oraz córki: Ewa, za Maryanem Chojeckim i Zofia, za Leonem Gołaszewskim.

Józef, strażnik sreber koronnych galicyjskich i członek Stanów galicyjskich 1817 r., żonaty z Karoliną z Broniewskich, córką Jana i Pauliny z hr. Zabielskich, pozostawił córkę Józefę, za hr. Leonem Skorupką, zmarłą 1877 r. i syna Adama, cesarsko-królewskiego podkomorzego austryjackiego 1856 r., żonatego z Maryą z Młodeckich, z której syn Adam, ur. 1871 r., zmarł 1894 r. i córka Jadwiga.

Ludwik, właściciel Moderówki w Galicyi, żonaty z Ludwiką Boguszówną, miał córki: Helenę i Maryę, oraz synów: Stanisława, Aleksandra i Augusta. Ten ostatni, ożeniony 1869 r. z bar. Maryą Borowską, ma z niej syna Jana, ur. 1871 r., ożenionego z ks. Maryą Jabłonowską z Bursztyna i córki: Helenę i Maryę.

Władysław, żonaty z Izabellą z Preków, pozostawił córkę Teofilę, za Antonim Makomaskim i syna Kazimierza, żonatego z hr. Heleną z Sołtyków, córką Romana, generała wojsk austryjackich, z której syn Roman, ur. 1859 r. i córki: Helena, za hr. Adamem Łubieńskim, Izabella i Teresa, za Zdzisławem Zagórskim.

Adam, komornik ziemski przemyski 1660 r. Aleksander, vice-rotmistrz królewski 1664 r. (Zap. Lub. 52 f. 114 i 48 f. 1126). Stanisław, sekretarz królewski 1673 r. (Perp. Czers. 13 f. 455). Elżbieta, żona Samuela Światopełka Bole-

straszyckiego, zmarła przed 1638 rokiem. Felicyanna, żona Piotra Jaczymirskiego, zmarła przed 1632 r.

GORAJSCY h. ORLA z Goraja, w powiecie poznańskim. Piotr z Goraja świadczy 1327 r. w Wschowie. Wojciech z Goraja, wymieniony w liczbie panów wielkopolskich, którzy przyrzekli 1382 r. dochować wierności tej z córek króla Ludwika, która na dziedziczkę tronu polskiego przeznaczoną będzie (KWP. III). Wojciech, syn Stefana i Anny z Zakrzewskich, kanonik poznański 1646 r., a gnieźnieński 1653 r., z sekretarza królewskiego, regent kancelaryi mniejszej koronnej 1654 roku (Kor.; Zap. Lub. 42 f. 226 i M. 192 f. 297). Łukasz, podstoli poznański 1654 roku.

GORALSCY h. KORCZAK. Jerzy i Stanisław pisali się z województwem ruskiem, na elekcyę Augusta II-go. Jakób, Józef i Maciej udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim halickim (Goł.).

GORAZDOWICZ Jan, starosta morymberski 1765 r. (M. 234 f. 87).

GORAZDOWSCY h. PRAWDZIC z Gorazdowa, w powiecie pyzdrskim, której to wsi właścicielką była 1578 r. Katarzyna (Paw.). Andrzej Gorazdowski na sądach w Pyzdrach w latach 1492 — 1499. Żona jego Hanka. Ubisław z Gorazdowa na sądach w Pyzdrach 1399 r. (Leksz.). Mikołaj z Gorazdowa, cześnik kaliski 1400 r. Jan, syn Mikołaja, 1450 r. na uniwersytecie krakowskim: Mikołaj, 1470 r. pleban w Kostrzynie. Barbara, wdowa po Piotrze, wyprawiła 1498 r. na wojnę turecką konnego, z dóbr swych ojczystych w Gniazdowie (St. Pr. P. P. VII. 483). Barbara, córka Stanisława, za Kwiatkowskim 1538 r. Piotr i Gabryel, pokwitowani 1554 r. z odebranego posagu, przez Reginę, żonę Jana Miłaczewskiego. Anna za Zygmuntem Czosnowskim 1556 roku. Jakób zabezpieczył 1571 r. posag żonie swej, Helenie z Oborskich, córce Stanisława. Jeden z nich żonaty był z Anną ze Sławińskich 1596 r., a drugi z Małgorzatą z Przykuckich 1612 r. Piotr, dziedzic części Noskowa, a Wojciech Borkowa, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Chryzostom, przeor w Lubinie, proboszcz Jeżowski, w końcu opat Benedyktynów w Płocku, zmarł 1648 r. (Gr. Przed. 2 f. 197; 8 f. 321 i 336; 10 f. 138; 20 f. 87; 44 f. 449 i 477; 59 f. 109).

Herb Prawdzic.

Stefan pisał się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Jana Kazimierza, a Kazimierz z ziemią nurską, na obiór Augusta II-go. Stefan, łowczy czerwonogrodzki, rezygnował z urzędu 1757 r. Wincenty naznaczony komisarzem do zamiany dóbr z sejmu 1768 r. (V. L.).

Wojciech, burgrabia łukowski 1630 r. Adam, syn niegdy Dominika, sprzedał część Zakrzewa 1722 r. Stanisławowi Szaniawskiemu. Piotr, syn Adama, zapisał 1737 r. przyszłej swej żonie, Agnieszce Bajerskiej, 250 fl. Mikołaj, syn jego, nabył część Zakrzewa od Piotra Lubiejewskiego 1790 r. Kasper, drugi syn Pio-

tra, ur. 1747 r. Adam, trzeci syn Piotra, ur. 1751 r. (metr. w parafii Ułan). Ci trzej bracia dowiedli szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Mikołaj pozostawił syna Tomasza, po którym było trzech synów: Wincenty, Hipolit i Maciej. Edward, Idalia, Natalia i Wincencya, dzieci Wincentego i Maryanny z Niementowskich, 1856 r., a Stanisław, syn Hipolita i Rozalii z Sobieszczańskich i Antoni, Włodzimierz i Feliks, synowie Macieja i Pauliny Habel, 1860 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (Akta b. Her.).

GORBATOWSKI Jan, ziemianin mozyrski 1769 r.

GORBICCY. Wawrzyniec, Wojciech i Łukasz pozwani przez Osieckiego 1596 r. (Gr. Przed. 44 f. 477).

GORBSCY, patrz *Gurbscy*.

GORCZYCCY h. JASTRZĘBIEC. Jakób Gorczycki, w nagrodę zasług wojskowych, otrzymał 1590 r. od Zygmunta III-go szlachectwo, wraz z herbem Jastrzębiec. Mikołaj, syn Jakóba, zeznał 1616 r. oblig na Dębińskiego. Wojciech, syn Krzysztofa, w tymże roku. Jan w powiecie przedeckim 1700 r. (Zap. Lub. 22 f. 141 i 206; Gr. Przed. 81 f. 446).

Franciszek, potomek wymienionego Jakóba, właściciel 1776 r. Podgórza, w województwie sieradzkiem, miał synów: Piotra Celestyna i Antoniego. Piotr Celestyn legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., a Cypryjan, syn Antoniego, urodzony z Franciszki Jasińskiej, 1842 r. Piotra Celestyna z Martyny Zarembianki, synowie: Antoni i Tadeusz, córki: Martyna i Balbina (Akta b. Her.).

Józefa i Konstancyi z Nieszkowskich, syn Bronisław, zmarł 1887 r. w Tomiszowicach, w kaliskiem.

GORCZYCZEWSCY. Józef, susceptant grodu poznańskiego i Ludwik, bracia, otrzymali 1776 r. dyplom na szlachectwo, wraz z herbem *Gozdawą* odmienną (Kancl. 41 f. 455). Ludwik, syn Józefa, urodzony z Franciszki Bronikowskiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., a Augustyn, Franciszek i Cecylia, dzieci Ludwika, urodzone z Ludwiki ze Szpechtów, 1838 r. (Akta b. Her.). Józef był 1777 r. regentem ziemskim gnieźnieńskim, a Ludwik 1779 r. regentem grodzkim konińskim. Ksawery, konsyliarz Izby Administracyjnej, Departamentu warszawskiego, 1807 r.

GORCZYŃSCY z Gorczyny, w powiecie wschowskim. Wojciech Gorczyński ma sprawę 1497 r. o konia z Raczyńskim, a Jan, zobowiązuje się w tymże roku, odstąpić łąkę, po powrocie z wojny (St. Pr. P. P. VII. 170 i 178). Jakób, dziedzic części Sokołowa, w rypińskiem, 1564 r. (Paw.). Marcin, syn Feliksa, nabył 1590 r. Świesz, w powiecie brzeskim. Jan, syn Marcina, poborca brzeski 1622 roku. Zbijewski zeznał oblig na Wawrzyńca Jana 1674 r. (Gr. Przed. 38 f. 442 i 445; 67 f. 447; 69 f. 14; 77 f. 322 i 78 f. 220). Andrzej podpisał testament Radziwiłła 1667 r. (Perp. Czers. 13 f. 131). Łukasz pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II-go. Antoni, syn Andrzeja i Maryanny z Pogrosze-

wskich, zeznał 1745 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Gawrońskich (DW. 71 f. 1 i 127). Andrzej, susceptant grodu poznańskiego przed 1775 r. (V. L. VIII f. 221). Józef, kanonik poznański 1760 r. (Perp. Czers. 31 f. 219).

Wyroki lubelskie z 1592 r. wspominają o Stanisławie, Krzysztofie i Zofii, dzieciach Krzysztofa (Ks. 38 f. 325 i 51 f. 777). Remigian, posiadacz Nituniec ze starostwa chmielnickiego 1629 r. (Źr. Dz. V), wojski latyczowski 1638 r., otrzymał Buchy w Siewierszczyznie 1639 r. (M. 186 f. 95). Jan, horodniczy nowogrodzki siewierski 1639 r. Inny Jan, wojski nowogrodzki 1668 r., wspólnie z żoną, Cecylią Renatą z Wapowskich, nabył 1669 r. od Branickich, Brzegi i Żerniki (Zap. Lub. 58 f. 351 i M. 210 f. 12). W 1678 r. darował on dom w Krakowie Pijarom (V. L.). Jan, cześnik smoleński 1736 r. Michał, podstoli czerniechowski 1751 r. Barbara, siostra Marcina, córka Jacka i Teresy, urodzona 1703 r. w Białej, 1-o v. żona Aleksandra Piersickiego Łukasiewicza, łowczego oszmiańskiego 1734 r., 2-o v. Felicyana Dąbrowskiego 1760 r., wprowadzona do dóbr Oleśnica 1741 r. (Perp. Czers. 23 A f. 238; 26 f. 4; 28 f. 288 i 31 f. 198). Franciszek, proboszcz w Łaskarzewie 1743 r. (Ibid. 26 f. 220). Pewnie do tego domu należał Piotr Gorczyński, doktór obojga praw, kanonik krakowski, rektor akademii krakowskiej piętnaście razy, zmarły 1616 r.

Jan 1762 r., Andrzej, posesor Słomowa 1772 r. (A. Gnieźn.).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.: Krzysztof, Maciej, Konstanty, Jan, Mikołaj i Paweł, a w lwowskim sądzie grodzkim Maciej (Goł.). Ludwik, Jan, Józef i Władysław, urodzeni z Kamilli Wężykównej, dziedzice Dobruchowa, w kaliskiem, 1864 r.

GORDONOWIE h. WŁASNEGO BYDANT, który przedstawia w polu błękitnem pas, biało i niebiesko szachowany, nad nim dwie dzicze głowy złote, pod nim jedna. W szczycie hełmu pół jelenia. Jest to herb, z którym się Gordonowie w tutejszym kraju ze szlachectwa legitymowali. Herb zaś używany przez Gordonów w Anglii, przedstawia tarczę przećwiertowaną. W pierwszem polu błękitnem trzy dzicze złote głowy, dwie i jedna, w drugiem złotem — trzy łby amarantowe lwów, dwa i jeden, w trzeciem złotem— trzy księżyce amarantowe, dwa i jeden, w czwartem błękitnem—trzy srebrne lilie, dwie i jedna. Nad tarczą korona książęca, nad nią łeb jeleni z szyją w prawo.

Herb Bydant.

Gordonowie h. Bydant pochodzą ze Szkocyi, gdzie używali tytułu margrabiego, jak o tem świadczy indygenat dany 1658 r., na prośbę szlachty powiatu kowieńskiego, Henrykowi de Gordon, margrabiemu huntilejskiemu, oberstlejtnantowi. W indygenacie tym powiedziano, że Henryk jest spokrewniony z domem panującym w Anglii i że pochodzi z jednego z najprzedniejszych rodów tego państwa (V. L.; Oblig. Gr. Warsz. 21 f. 1445 i Pam. Medek.). Córka jego Katarzyna, margrabianka huntilejska, żona Jana Andrzeja Morsztyna, podskarbiego wielkiego koronnego, z którą tenże zeznał zapis dożywocia 1659 r. (M. 201 f. 286). Do tego domu należał również Jerzy, major wojsk litewskich, który otrzymał indygenat na sejmie 1673 r. (V. L.). Ponieważ wielu innych Gor-

donów podszywało się pod wyżej wymienione indygenaty, przeto konstytucya z 1699 r. objaśniła, że z tych indygenatów jedynie Jan Gordon, towarzysz roty husarskiej referendarza Szczuki, korzystać może (V. L.). Ów Jan, vel Jan Jakób, był synem Michała, a wnukiem Jerzego. On to pewnie został podczaszym żytomierskim i umarł 1713 r.

Nakoniec konstytucya z 1768 r. uznała za mających prawo korzystania z indygenatów otrzymanych, przez Henryka margrabiego i Jerzego, w latach 1658 i 1673: Józefa, majora wojsk koronnych, Fabiana, kadeta regimentu gwardyi koronnej, Józefa, oberstlejtnanta wojsk koronnych, jako jedynych sukcesorów Jana, towarzysza roty husarskiej 1699 roku i Piotra, superintendenta ceł małopolskich (V. L.).

Ów Piotr, syn Jana, superintendent ceł małopolskich 1730 r., sędzia pograniczny województwa czerniechowskiego 1752 r., żonaty był 1-o v. z Rozalią Wężyk Rudzką, z której syn Józef, 2-o v. z Urszulą Jaszewską, z której synowie: Franciszek, Wincenty i Karol. Synom Piotra wydano 1780 r. nowy dyplom, objaśniający indygenaty ich przodkom nadane (MP.). Z synów Piotra:

Józef, mianowany majorem konnej gwardyi 1765 r., żonaty był z Karoliną z Góreckich, wspólnie z którą otrzymał 1766 r. Dzikowiec, z ekonomii sandomierskiej (MP. i Kancl. 31 IV f. 208).

Wincenty, major pułku przedniej straży wojsk polskich, nie żyjący już 1800 r., żonaty był z Teresą z Trzebińskich, starościanką haczewską (DW. 112 f. 960 i 1796).

Karol, kapitan wojsk koronnych 1778 r., a major 1785 r., nabył od wuja swego, Michała Jaszewskiego, różne sumy 1797 roku (MP; DW. 101 f. 832 i 112 f. 509).

Franciszek Salezy, ur. 1756 r. w Krakowie (metr. w kośc. Najśw. Panny Maryi), major wojsk koronnych 1786 r., a pułkownik 1792 r., żonaty z Maryanną z Sapieńskich, nabył 1786 r. od Giżyckich Osiemborowo i Żelaznę, w ziemi czerskiej (DW. 94 f. 719; 102 f. 788 i 956; 112 f. 1008 i 1422; Perp. Czers. 39 f. 77 i 40 f. 24). Córka jego, Urszula Lucińska, zmarła 1857 roku i syn Karol, ur. 1815 r., właściciel Lisowa, Bartodziei, Gorynia i Woli, w powiecie radomskim, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Karol, z Laury z Sołtyków, córki kasztelana Franciszka, zmarłej w Krakowie 1897 r., pozostawił synów: Karola, ur. 1840 r. i Franciszka, ur. 1842 roku. Karol zaślubił 1879 r. hr. Waleryę Tarnowską, córkę hr. Waleryana i Karoliny z Dziokowskich. Umarł 1883 r., pozostawiwszy córkę Karolinę.

Fabian, wymieniony w konstytucyi z 1768 r., adjutant królewski 1777 r., następnie pułkownik wojsk koronnych, otrzymał nowy indygenat 1789 roku (MP. i Sig. 37 f. 47).

Gordonowie wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej, nie wiem którego z dwóch podanych tutaj herbów używają. Dowiedli oni jednak pochodzenia swego od Jerzego, który otrzymał indygenat 1673 r.

Michał Ernest, syn Jerzego, miał mieć drugiego syna *Jakóba*, a ten Walentego Macieja, po którym syn Adam Stefan z synami: Janem i Erykiem, legitymowali się 1848 r. (Spis.).

Herb Gordon.

GORDONOWIE h. WŁASNEGO GORDON. Przedstawia on na tarczy w polu srebrnem, mniejszą tarczę ze złotym skrajem, na niej w polu błękitnem lew czarny, w lewo się obracający.

Gordonowie tego herbu używający, wywodzą się również od Henryka, margrabiego huntilejskiego, który w 1658 r. otrzymał indygenat (patrz wyżej), a to opierając się na konstytucyi z 1768 r., która dwóch Józefów wymienia.

Antoni, syn Józefa, żonaty z Konstancyą ze Snieszków, pozostawił: Józefa, Antoniego, Alfonsa i Zenobię, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1847 roku. (Akta b. Her).

GORDONOWIE różni. W 1624 r. ustanowioną została opieka nad Stanisławem Gordonem, synem Aleksandra, mieszczanina sandomierskiego (M. 171 f. 184). Spuściznę po Tomaszu Gordonie, szkocie, otrzymał Bielecki 1624 roku (M. 172 f. 10). Gwilhelma, mieszczanina mławskiego, ojciec, także Gwilhelm, żonaty z Krystyną Fulartówną. pochodzi z miasta Abredonu w Szkocyi, o czem zaświadcza pismo datowane w Abredonie 1642 r. (M. 189 f. 582).

Tomasz, chorąży pancerny 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 960). Mikołaja Gordona, swego lekarza, mianował August II-gi sekretarzem swoim 1717 r. Tenże król nakazał 1724 r. rajcom lwowskim, aby wydali spadek po Tomaszu Budnym, Tomaszowi Gordonowi i żonie jego, Elżbiecie z Budnych (AGZ. X. 6776 i 6846). Józef Wilhelm, kapitan regimentu gwardyi koronnej, syn Józefa, majora wojsk koronnych, kwitował Elsztermana 1761 r. (DW. 82 f. 96 i 83 f. 1118). Antoni, syn Tomasza i Antoniny z Dziewiątkowskich, kwitował Lisowskiego 1767 r. (DW. 86 f. 267). Tomasz i Wincenty, synowie Tomasza, cedowali sumę Krauzemu 1798 r.

Justyna, żona Jacka Jezierskiego 1767 r., Joanna, ur. 1773 r., Józef, ur. 1776 r., Leonard, ur. 1777 r., dzieci Gabryela Antoniego i Petronelli z Jakubińskich (metr. w Drzewicy). Michał, dziedzic Chorzenic 1840 r.

Herb Leliwa.

GORDZIAŁKOWSCY - GORKAŃSCY herbu LELIWA, w województwie mińskiem. Józef Gordziałkowski, poseł województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 614). Adam pisał się z województwem mińskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni Walerjan Gordziałkowski-Gorkański, mostowniczy i komornik ziemski miński 1776 r. (Akta VII). Józef, asesor sądów głównych gubernii mohilowskiej 1815 r. Ignacy trzymał do chrztu w Czakiszkach 1745 r. syna Joanny z Gordziałkowskich Franciszkowej Jeleńskiej. N., skarbnik miński, z żony Skirjatównej, pozostawił synów: Wincentego, prezydenta sądów powiatowych orszańskich 1788 r., Maurycego, szambelana królewskiego, Adama, Edwarda, dziedzica dóbr Płoskie i Gabryela, pułkownika powiatu orszańskiego, dziedzica Popówki 1788 r. Tego ostatniego syn Mamert, urodzony

z Kurczównej, ożeniony w Malwiną Wańkowiczówną, pozostawił synów: Bolesława Antoniego, Antoniego Mamerta i Konstantego Stanisława, bezżennego. Z nich: Bolesław Antoni, z żony, Elżbiety Siwkównej, ma córki: Maryę i Helenę, a Antoni Mamert, ożeniony z Teresą Hrebnicką Doktorowiczówną, ma córkę Antoninę i synów: Konstantego i Olgierda.

GORDZIEJEWSCY na Podolu dowiedli szlachectwa 1849 r. Mikołaj, Ambroży z synami: Marcelim, Adolfem i Mikołajem i Aleksy, synowie Szymona, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Eustachego Stanisława, syna Teodora, a synowie wymienionego Adolfa: Józef Mirosław, Jan Zdzisław i Feliks Lubomir 1885 roku (Spis.).

GORDZIELSKI Michał podpisał z województwem mińskiem, obiór Stanisława Augusta.

GORECCY v. GÓRECCY. Jest kilka domów tego nazwiska, a różnych herbów, trudność więc jest wielka, nie tylko wykryć, z której Górki, który dom pochodzi, ale nadto, do których z tych domów zaliczać napotykanych w aktach Góreckich. Wszystkich więc noszących to nazwisko, co do których nie ma pewności, jakiego są herbu, zamieszczam pod jedną rubryką.

GORECCY v. GÓRECCY h. DOŁĘGA pochodzą według Paprockiego, z pod Szadku, w województwie sieradzkiem, gdzie rzeczywiście wieś Górka się znajduje. Włodek z Górki ma 1424 r. sprawę w Sieradzu. Piotr z Górki Górecki procesuje 1450 r. Kobierzyckiego, a 1451 r. nabył część Otoka (Gr. Sieradz.). Zaliczają do tego domu Rocha Góreckiego, posiadacza Wierzbowiec na Podolu 1565 r. (Jabł.). Syn jego Stanisław, rotmistrz królewski, poległ przy zdobyciu Smoleńska. Dzieci jego, z których znane nam są trzy córki: Anna, Katarzyna i Elżbieta, otrzymały tenże Wierzbowiec w dożywocie 1613 r. (M. 155 f. 179). Roch oprócz syna Stanisława, miał i córki: Elżbietę i Katarzynę, żyjące 1596 r. (Wyr. Lub. 64 f. 59). Anna, zamężna Rudnicka 1580 r. (Gr. Szadk.). Grzegorz sprzedał Zaleskiemu część Piotrach 1630 r. Mikołaj 1632 r., a Barbara Zbierzchowska 1637 r. kwitowała Zaleskiego (A. Sieradz.).

Herb Dołęga.

Prawdopodobnie do domu tego należą: Wacław, pisarz grodzki kruszwicki, zabezpieczył on 1556 r. posag żonie, Annie z Mokrskich (M. 87 f. 322). Stanisław, syn Wacława, wydzierżawił Starczewo Sierakowskiemu 1577 r., Sebastyan, brat jego, kwitował Kiełczewskiego 1591 r. Andrzej, syn Stanisława, zeznał oblig na Wojciecha 1606 roku (Gr. Przed. 25 f. 484; 39 f. 289 i 53 f. 377).

Bartłomiej, łowczy sieradzki, przeniósł się na Litwę, gdzie nabył dobra w powiecie słonimskim i wołkowyskim i spisał testament 1584 r. Potomkowie

jego wywiedli się ze szlachectwa w końcu XVIII-go wieku w Witebsku (Herb. Witebski).

Piotr Gorecki 1575 roku, Tomasz 1640 roku, w ziemi chełmskiej (Akta XIX i XX).

Michał Stanisław, pisarz grodzki chełmski i Wojciech Antoni podpisali z ziemię chełmską, obiór Augusta II-go.

Bernard 1770 r., a Ignacy 1776 r., regenci ziemscy nowogrodzcy. Walenty, skarbnik lidzki 1777 r., a podstarości 1787 r., w końcu wojski wileński 1791 r., z synami: Mikołajem Antonim i Rajmundem Józefem, syn Kaspra, wnuk Stanisława Michała, sędziego grodzkiego (chełmskiego), dziedzica dóbr Andrzejów, w ziemi chełmskiej 1711 r., dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r.

Tenże Walenty, regent ziemski nowogrodzki, syn Kaspra i Maryanny z Rusinowskich, pokwitowany przez Dzieszkowskiego 1771 r. (DW. 89 f. 459).

Antoni, syn Walentego z Reutówny, ur. 1787 r., oficer b. wojsk polskich i francuskich, kawaler Legii Honorowej, poeta, członek Towarzystwa Przyjaciół Nauk, zmarł 1861 r. Z żony, Weroniki z Eydziatowiczów, synowie jego: Ludwik, zginął na Kaukazie i Tadeusz, ur. 1825 r., zmarł 1868 r., ożeniony z Maryą Mickiewiczówną, córką Adama, z której dzieci: Ludwik, okulista, Adam, zmarły 1890 roku i Helena Józefowa Modlińska, zmarła 1884 r.

Józef, chorąży bracławski, zmarły przed 1719 r., miał dwie żony: Barbarę Mojecką i Ewę ze Stanwicz Kreczykównę, której zabezpieczył 15,000 fl. w 1717 r. (Gr. Krak.). Z pierwszej żony miał córki: Teresę, za Wacławem Janem Iskrą, chorążym pancernym, Charytatę—zakonnicę, Rozalię, Barbarę, Jadwigę i syna Stefana. Z grugiej—syna Józefa, komornika bydgoskiego, po którym z Maksymilianny N., syn Ignacy, dowiódł szlachectwa 1797 r. w Wydziale Stanów we Lwowie i z Barbary Lewieckiej, zostawił Jana, Andrzeja i Katarzynę.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: w 1842 r. Walenty, syn Franciszka i Maryanny ze Złotnickich, wnuk Józefa, właściciela 1780 r. Kaczkowa w woj. gnieźnieńskiem, które to dobra nabył od brata Michała. W 1844 r. Aleksander, syn Ignacego i Petronelli z Osieckich, wnuk Józefa, właściciela 1773 r. Koszut. W 1848 r. Walenty, syn Andrzeja i Maryanny z Ostaszewskich, wnuk Łukasza (Akta b. Her.).

Herb Drya.

GORECCY v. GÓRECCY z Górki Milesznej, dziś Targowej, w powiecie pyzdrskim, według heraldyków h. DRYA. Milesza, kasztelan ostrowski, świadczy w orszaku ks. Władysława Odonicza 1238 r. Milesza z Górki w orszaku ks. Bolesława 1258 r.

Rycerz Piotr, syn niegdy Mileszy, nabył 1272 r. od księżnej Heleny za 18 grzywien jej dziedzictwo w opolu Chocickiem, które mu zaraz księżna włączyła do jego Górki, do opola Gieckiego. Ta cząstka dziś się nazywa Małą Górką. Tenże Pietrzyk Mileszyc świadczy 1296 r. (K. WP.).

N. (Maurycy?), podkomorzy dobrzyński za czasów księcia Ziemowita, ożeniony był z córką Swiency, wojewody

gdańskiego. Syn ich Piotr, kasztelan radzimski, zeznaje w procesie wytoczonym Krzyżakom 1339 r., że matka jego zawsze twierdziła, że sama jest Polką i wszyscy Pomorzanie i ich książęta zawsze byli Polakami, językiem, prawami i obyczajami. Dalej zeznawał, że utracił wielu krewnych pomordowanych przy zajęciu Pomorza przez Krzyżaków 1309 r., a sam jest rodem z Kujaw (Lites.). Tenże Piotr, kasztelan, wraz ze stryjecznym bratem swoim, Dobrogostem Mileszycem, chorążym poznańskim, otrzymali 1343 r. od króla nowy przywilej na prawo niemieckie dla Milesznej Górki, bo stary się spalił.

Wojciech sprzedał 1364 r. czwartą część Milesznej Górki za 340 grzywien Janowi, kasztelanowi szremskiemu. Milesza zastawił 1366 r., a sprzedał 1367 r. swoją część temuż Janowi, już kasztelanowi kaliskiemu, za 150 grzyw. Dobrogost zastawił 1370 r. swój folwark zięciowi swemu Jakóbowi, zwanemu Młynek (K. WP.). Dobrogost z Górki 1400 r. (Leksz.).

Jan, syn Mikołaja, 1433 r, Marcin, syn Piotra, 1449 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej Górecki wyruszył osobiście 1497 r. na wojnę wołoską; Zofia, wdowa po Macieju i Katarzyna, wdowa po Piotrze Otuskim, wysłały z dóbr swych ojczystych i macierzystych w Milesznej Górce, dwóch konnych na tąż wojnę. Taż wdowa, Zofia Górecka z dziećmi, wysłała 1498 r. z dóbr Górki i Orzeszkowa, konnego w orszaku Jana Góreckiego, na wojnę turecką (St. Pr. P. P. VII). Barbara wniosła część Górki Janowi Sławskiemu 1506 r. Maciej, archidyakon gnieźnieński i kanonik kaliski 1515 r.

GORECCY v. GÓRECCY h. JASTRZĘBIEC, zkąd biorą początek wiedzieć trudno. Anna, wdowa po Zygmuncie z Górek, w ziemi sanockiej, ma uczynić 1424 r. dział, z bratem męża Janem. Mikołaj Górecki, pokwitowany przez siostrę Katarzynę z działu z Górek 1437 r. Tenże Mikołaj z Kozłowic, sprzedał 1437 r. Górki za 600 grzywien Jerzemu z Boisk Gozdawicie, którego syn Jakób chwilowo nazywał się Góreckim, zanim przyjął nazwisko Biereckiego. Mikołaj, nazwany 1437 r. bratankiem Wnuczka, a więc był Jastrzębczykiem (AGZ. XI i XII).

Herb Jastrzębiec.

Andrzej, syn Jana, układał się z Kickimi 1609 roku. Tomasz i Walenty, synowie Mikołaja, kwitowali Urowieckiego 1611 r. (Zap. Lub. 18 f. 618 i 19 f. 151).

Jan Wacław, Andrzej i Mikołaj, bracia, sprzedali Wolicę, Brzeziny i Chojeszyn w województwie lubelskiem Ożarowskiemu, 1689 r. (Ibid. 65 f. 137). Andrzej Mikołaj, Aleksander Michał, Wojciech, Hilary i Jan, pisali się z województwem lubelskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Jan Górecki, chorąży bracławski 1713 roku, miał syna Andrzeja, a ten Jakóba, po którym syn Andrzej, pozostawił syna Feliksa Andrzeja, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (Akta b. Her.).

Stanisław z synami: Antonim, Józefem i Piotrem, syn Stefana, wnuk Floryana, prawnuk Jana, dziedzica Borejkowszczyzny 1700 r., dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

GORECCY v. GÓRECCY h. OGOŃCZYK. Stanisław Gorecki obejmując 1507 r. kanonię poznańską, dowiódł, że jest synem Jana Ciołucha z Janiszewa, h. Ogończyk i Żelęckiej, h. Poraj. Babka jego po matce, była z rodu Ossorjów z Górki i po niej widocznie odziedziczył zięć jej Górkę, a wnuk przybrał od tej wsi nazwisko. Świadczył mu przy wywodzie Bernard Górecki. Stanisław był także kanonikiem gnieźnieńskim, kustoszem płockim, proboszczem kaliskim i piotrkowskim i sekretarzem królewskim (Pis. Dziej. Pols. IX; Kor.).

Herb Ogończyk.

GORECCY v. GÓRECCY herbu OSSORYA, w sieradzkiem. Mieczsław v. Mieczko z Górki, dowiódł szlachectwa 1401 roku w Sieradzu, a Mikołaj Górecki tegoż herbu, świadczył w Krakowie 1444 r. Z tego rodu N. była babką po matce księdza Stanisława Góreckiego, kanonika poznańskiego, h. Ogończyk (pt. wyżej).

Herb Ossorja.

GORECCY v. GÓRECCY h. PORAJ z Milesznej Górki (dziś Targowa Górka). Jan z Bierzglina, Wrześni i Jankowa, synowiec Bodzanty, biskupa krakowskiego, kasztelan szremski 1362 r., kaliski 1367 r. skupił znaczną część Milesznej Górki od jej dawnych dziedziców (patrz Góreccy h. Drya) i pisał się odtąd najczęściej z Górki. W 1363 roku nabył obok leżące Myslki od Budka, za 150 grzywien. Dobra te przekazał trzem swoim synom: Bodzancie, kustoszowi poznańskiemu, Bogufałowi i Dobiesławowi. Ci synowie dali początek rodzinom Jankowskich, Nidomskich i Góreckich (patrz też Bierzglińscy). W latach 1390 — 1400 wszyscy trzej bracia częste mają sprawy w Pyzdrach, pisząc się Góreckimi z Górki (KWP. i Leksz.). Potomkowie ich dziedziczyli wspólnie z Dryami Góreckimi na tych dobrach i trudno rozeznać, który z spotykanych Góreckich do którego rodu należał.

Herb Poraj.

Bogufał z Górki, świadczy w Gnieźnie 1448 r. Zawisza z Milesznej Górki i synowie jego brata rodzonego Bogufała, zdali się 1467 r. na sąd polubowny, w sprawie z altarystą z Kostrzyna (Kor.). Wojciech, syn Dobiesława z Górki, na uniwersytecie krakowskim 1473 r. Anna, wdowa Górecka, wyprawiła konnego z oprawy swej w Górze na wojnę czeską 1474 r. Janusz z matką Małgorzatą 1498 r. na wojnę turecką, a Barbara, wdowa po Zawiszy Góreckim, 1497 r. na wojnę wołoską wyprawili konnych zastępców (St. Pr. P. P. VII). Ta Barbara Zawiszyna cedowała 1499 roku trzecią część Milesznej Górki, Przedmieścia, Wielowsi i Murzynowa, Cieleckiemu (Zs. Pyzdr. f. 161).

Andrzej Górecki, dziedzic części Mileszne Górki i Myslek 1578 r. (Paw.). Zacharyasz, dworzanin Łaskiego, wojewody sieradzkiego, 1576 r. Ambroży 1618 r., Jan 1671 r., dziedzice części Milesznej Górki.

Franciszka, córka Ludwika i Apolonii z Granowskich, żona Jana Gozimirskiego 1759 r., sprzedała 1758 r część swą Granówka Przeuskim (Gr. Poznań.).

Spotykamy też, o ile z legitymacyi sądzić można, Poraitów Góreckich na Mazowszu, w warszawskiej, czerskiej i zakroczymskiej ziemi.

Marcin, miernik zakroczymski 1606 r. (DW. 33 f. 606). Anna za Waleryanem Mlądzkim 1609 r. Stanisław, żonaty 1642 r. z Zofią z Dembskich. Jan, syn Jana, zeznał 1682 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Łochowskich (Perp. Czers. 3 f. 172; 10 f. 359 i 14 A f. 25). Adam, Jan i Marcin pisali się z ziemią zakroczymską, na elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, syn Walentego, otrzymał 1712 r. zapis od Oborskiej. Antoni, syn Pawła i Barbary z Juszyńskich, kwitował 1730 r. żonę, Maryannę z Faleńskich, wdowę po Antonim Dybowskim (Perp. Czers. 14 D f. 79 i 165; 27 f. 26). Marcin, syn Adama, owdowiały po Elżbiecie z Gzowskich, w imieniu swojem i dzieci swoich: Antoniego i Katarzyny, sprzedał 1740 r. Modzelewskiemu część Gzowa i Świeszewa, w ziemi zakroczymskiej. Dobra te następnie w 1750 roku odkupił. W 1772 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Gośniewskich, a 1773 r. nabył część Falęcic, Promny, Zbroszy i Lekarcic (Ibid. 14 D f. 284; 29 f. 564; 30 f. 271 i 34 f. 340; DW. 73 f. 423 i 90 f. 56).

Syn jego Kazimierz, żonaty z Teklą Strzałkowską, pozostawił syna Józefa Tomasza Kazimierza Napoleona, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1847 roku.

GORECCY v. GÓRECCY h. SOKOLA z Górki Kociałkowej v. Kościałkowej, w powiecie gnieźnieńskim. Maciej Górecki kwitował Sannickiego 1497 roku (St. Pr. P. P. VII. 169). Inny Maciej, sekretarz królewski, otrzymał 1548 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa pobiedziskiego z rąk Opalińskich (M. 73 f. 419). Następnie chorąży poznański, został pisarzem polnym koronnym 1554 r. Był i dworzaninem królewskim. W 1555 i 1558 r. był czasowym administratorem starostwa lwowskiego (AGZ. X. 1053, 1075 i 1141). W 1554 r. otrzymał prawem lennem Kliwnicę i Sorokę na Podolu (M. 86 f. 66; 85 f. 526 i 89 f. 27). W 1567 roku otrzymał starostwo mszańskie. W 1569 r. jako poseł województwa ruskiego, podpisał Unię Litwy z Koroną (V. L.). Żył jeszcze 1576 r. (AGZ. X. 1780). Brata miał Wojciecha, bezdzietnego i synów: Piotra, Wojciecha i Jana (Wyr. Lub. 45 f. 926 i 1019).

Herb Sokola

Piotr zeznał oblig na Białoskurskiego 1594 r. i w tymże roku nabył od brata swego Wojciecha, część Kościałkowej Górki, spadłej na tegoż po stryju Wojciechu (Zap. Lub. 7 f. 379 i 721).

Wojciech oprawił 1575 r. posag żonie, Annie Cieleckiej, na Kociałkowej Górce (Res. Posn. f. 568).

Jan żonaty 1600 r. z Pożarowską (AGZ. X. 2890).

Leonard, autor kilku dzieł historycznych, do tegoż domu należał. Syn jego Stefan, w sprawach dotyczących Kociałkowej Górki, obrał 1615 r. za pełnomocnika Łubę (DW. 43 f. 897). W 1613 r. wspólnie z żoną, Elżbietą z Kłodnickich, posiadał Jurczankę, ze starostwa kamienieckiego (Źr. Dz. V). Stanisław i Piotr, właściciele Górki 1580 roku, a Elżbieta Górecka Sannik, w powiecie gnieźnieńskim (Paw.).

GORECCY v. GÓRECCY h. SZELIGA, prawdopodobnie wyszli z Górki Wielkiej, pod Tuszynem, w powiecie piotrkowskim, której właścicielem był 1552 roku Joachim Górecki (Paw.). Jan, dziedzic części wsi Gadki, Kuły i Kmisko, w piotrkowskiem, 1552 r. (Paw.). Wojciech, syn Pawła, zastawił część Górek 1606 r., a 1611 r. kwitował wnuków swoich: Andrzeja i Bartłomieja, synów Andrzeja (Gr. Przed. 53 f. 378 i 380; 58 f. 98). Jan, syn Macieja, 1622 r. (Ibid. 69 f. 469). Stanisław, żonaty 1658 r. z Anną z Tarnowskich (Ibid. 74 f. 310). Jan posiadał Klonowice 1675 r. (Ibid. 77 f. 373). Jan, syn Macieja, właściciel Zarał i Wiatraków 1732 r. (Ibid. 87 f. 123). Antoni, podstoli owrucki, z żoną, Teresą Konarską, posesor Cissowa 1712 r. (Gr. Lubel.). Jacek z województwem sieradzkiem, podpisał elekcyę Augusta II-go.

Herb Szeliga.

Łukasz, właściciel Dębołęki 1775 r., miał trzech synów: Andrzeja, Macieja i Michała. Andrzej 1839 r., Piotr zaś, syn Macieja i Andrzej, syn Michała i Honoraty z Cygańskich, 1843 r. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

Józef, syn Mikołaja i Zofii Zdżarskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Antoni i Franciszek, synowie Michała i Teresy Strużyńskiej (czy Strutyńskiej?), wnukowie Piotra i Teresy Gorzkowskiej, dziedzica Rostoczek, Józef, subdelegat grodzki trembowelski, syn Stanisława i Heleny Paszkowskiej, wnuk Michała i Barbary Rudnickiej i Ignacy, syn Jana i Maryanny Narzymskiej, wnuk Antoniego i Heleny Markiewiczównej, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim trębowelskim. Mikołaj Gwido, syn Ignacego, zostawił z Honoraty N. syna Ignacego 1828 r.

GORECCY v. GÓRECCY h. WIERUSZOWA, wyszli z ziemi wieluńskiej, lecz z której Górki lub Górek wzięli nazwisko, dojść niepodobna. Piotr 1632 r., a Wacław 1648 r., podpisali z ziemią wieluńską elekcyę królów: Władysława IV i Jana Kazimierza.

Bolesław, podpułkownik gwardyi królewskiej, otrzymał 1720 roku, wieś Białą, w ziemi wieluńskiej (DW. 63 f. 403).

Herb Wieruszowa.

GORECCY v. GÓRECCY różnych herbów. Walenty, właściciel wsi Góreckie, w powiecie pyzdrskim, 1578 r. N., właściciel Górki, w powiecie radomskowskim, 1552 r., a Jan i Grzegorz, właściciele Górek, w powiecie łęczyckim, 1576 roku (Paw.). Walenty, rozgranicza wieś swą Górkę Małą od Borzęciczek Mycielskiego 1608 roku (Inscr. Res. Pysdr. f. 366). Jan 1607 r., Stanisław 1605 r., w kaliskiem.

Wojciech, syn Wojciecha, rotmistrz królewski 1610 r. Jakób, syn Wojciecha, sprzedał 1653 r. Górki Wielkie i Piotrowice Wojciechowi (DW. 37 f. 125; 38 f. 699 i 52 f. 369). Łukasz sprzedał część Skierdów, w ziemi warszawskiej, 1610 r. (DW. 38 f. 1122). Wojciech żonaty z Maryanną z Wierzchowskich 1695 roku (DW. 59 f. 109) Poliksena za Janem Kosseckim 1621 r. Małgorzata za Samuelem Wolanowskim 1628 r.

Samuel, pisarz kancelaryi koronnej 1625 r. (M. 172 f. 206). Wawrzyniec, podwojewodzy czerniechowski, otrzymał 1639 r. konsens królewski, na wykupienie dóbr Istwin, w województwie czerniechowskiem, od Kalinowskiego (M. 186 f. 4). Aleksander, w województwie kaliskiem 1659 r., komisarz z sejmu do granic od Szląska i Marhii 1661 r. Stanisław, Hieronim i Helena, dzieci Macieja z Górek, 1660 r. Wojciech Aleksander, syn Aleksego z Górek, sprzedał Mniszewo Gradowskiemu 1664 r. Marcin, porucznik chorągwi pancernej 1690 r. (Zap. Lub. 46 f. 225 i 649; 48 f. 719 i 66 f. 225).

Franciszek z województwa kaliskiego, Wojciech z województwa poznańskiego, a Jan, Józef, Łukasz, Michał, Paweł, Szymon i Wojciech z ziemi zakroczymskiej, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Tomasz, pisarz grodzki bydgoski 1717 r. i sędzia grodzki nakielski 1720 r. Jan otrzymał Rudki, w ziemi lwowskiej, 1714 r. (AGZ. X. 6710 i 6791). Tomasz na Wołyniu procesował Jaworskich 1722 r. (Woł. XI f. 1277). Agnieszka, córka Józefa i Maryanny z Czarneckich, zeznała 1715 r. zapis dożywocia z mężem, Józefem Pawłowskim (DW. 62 f. 836). Karol, z generała majora, generał - adjutant królewski 1764 r., z Maryanny z Hoffmanów, pozostawił córkę Ludwikę, żonę Marcina Rynkowskiego, majora gwardyi królewskiej 1775 r. (DW. 92 f. 976). Anna, za Józefem Sokołowskim, chorążym bydgoskim 1740 r. Kajetan posiadał Bakowce, w ziemi lwowskiej; nie żył 1770 r. (M. 236 f. 200).

Józef, syn niegdy Onufrego i Teresy ze Stępkowskich, sprzedał część Stępkowa Kobylańskiemu 1773 r. Ignacy, syn Józefa, zawarł układ z Rozbickim i Przyłuskim 1780 r. (DW. 96 f. 268).

Jan, zabity w wojnach napoleońskich i brat jego Michał, pochodzili z poznańskiego. Michał, z Tekli Gubajskiej, córki Teodora ze Szremu, zostawił: Teodora, zabitego 1863 r.; Adama; Jana, ożenionego z Celestyną Szustówną, z której Józefa i Tadeusz; Walerego, ożenionego 1-o v. z Anastazyą z Lipińskich, 2-o v. z Kazimierą z Maciszewskich, po którym z pierwszej żony: Marya, Mieczysław, Józef i Michał; Antoniego, ożenionego z Anną z Goyskich, z której: Zdzisław, zmarły młodo, Helena za Miśniewiczem, Eugenia za Wędrychowskim, Stanisława i Jadwiga; wreszcie Wincentego Franciszka, od 1896 radcę budownictwa miasta Lwowa, po którym z Anieli Michniewiczównej: Irena, Alina, Wiktor, Konrad i Jerzy.

GÓRECCY z Górek w gostyńskiem. Jan Górecki wydał 1544 r. córkę Jadwigę, za Marcina Babskiego, a po jej śmierci, wraz z synami: Wojciechem i Bartłomiejem i córką Dorotą, żoną Sebastyana Sądka z Łążku, kwituje Babskich ze zwrotu posagu 1555 r. (Gr. Gostyń.). Maciej rozgranicza dobra swe Górki od Zawady Piekarskiego 1565 r. (Gr. Gostyń.). Wojciech, dziedzic części Gulewa pod Białotarczkiem 1566 r. (Paw.). Felicyanna, córka Władysława i Maryanny Heydebrek (?), 2 o v. Samuelowej Bratoszewskiej, pisarzowej ziemskiej gostyńskiej, żona Jana Mirosławskiego 1727 roku (Zap. Gr. Kruszw. f. 1). Jan podnosi z Siemienic 1787 r. sumę należną Bogumile z Korczewskich Góreckiej (Gr. Gostyń.).

GÓRECCY na Rusi. Andrzej Górecki v. Górski z Górek v. z Góry, stryjeczny brat niegdy Mikołaja z Myleżyc, procesował 1443 r. Kryrskich o Milеżусе. Elżbieta Górecka, żona Jana z Orzechowic 1446 r. (Zap. Lub. 9 f. 380 i 33 f. 103). Maciej Górecki z Zabłotowiec, wymieniony w aktach halickich w latach 1468 — 1475 (AGZ. XII).

GORECZKOWSCY h. LUBICZ. Adam, Abraham, Anna i Krystyna, dzieci Wojciecha i Agnieszki z Radwanowic 1595 r. Powyżsi Adam i Abraham kwitowali Krasickiego 1598 r., a Jan, syn Adama, kwitował Korytkę 1630 r. (Wyr. Lub. 63 f. 1188; Zap. Lub. 9 f. 380 i 33 f. 103).

GORENDOWICZ Jan, w powiecie lidzkim, 1764 r. (V. L.).

[z GORGINY Andrzyk v. Henryk, niemiec, h. RZEPKOWICZ, udowodnił szlachectwo swoje w Pyzdrach 1400 r., listem ks. Bolka Opolskiego (Leksz.).]

GORKAŃSKI. Patrz *Gordziałkowski.*

z GÓRKI w Wielkopolsce. Komes Dzierżek, syn niegdy Dzierżka, za zgodą braci, Gosława i Tomasza, zamienił 1256 r. część swą Lubienicka na Górkę z opatem Paradyskim. Bogumił, dziedzic Górki, sprzedał 1282 r. sołtystwo w Górce. Stefan z Górki, podstoli poznański 1335 roku, zamienił wsie swoje Kanclerzewice i Rungocino nad jeziorem Wielkiem, z Joanitami z Poznania na Andrzejewo (KWP.).

W aktach poznańskich z końca XIV-go wieku znajduję Bodzantę z Górki Góreckiego, pozywanego o długi, zmarłego stryja Piotra; Jana Jaśkowicza z Górki, który w sprawie działowej z Wojciechem Górskim ma stawić swe ciotki; Dzierżka Baranka 1393 r., którego wdowa i dzieci mają sprawy 1400 r.

Bartłomiej, syn Jana z Górki, kleryk dyecezyi poznańskiej, 1447 r. student uniwersytetu krakowskiego, 1451 r. notaryusz biskupa Oleśnickiego, 1465 r. kanclerz biskupa włocławskiego.

z GÓRKI w łęczyckiem. Bogumił świadczy 1388 r. Klemens procesuje 1389 r. Trojana z Grabowa, o wieś Moskole, należną jemu i paniom: Jankowej i Sławcowej, chorążynie. Trojan dowodzi, że ją wykupił za zgodą Janka i Paszka, braci z Górki. Dzierżek 1391 r., Mikołaj 1392 r., Włost v. Włościbor 1393 roku,

na którego żonie zyskał Bogusław prawo wykupu połowy Górki 1393 r., Stanisław i Grzegorz 1398 r., Otta 1399 r., Ścibor, wierzyciel Żerońskich 1410 r. wspominani w aktach łęczyckich (Łęcz. I i II). Imiona ich pozwalają wnosić, że to Jastrzębczycy. Górka ta w 1576 r. należała do Jana i Grzegorza Góreckich (Paw.).

z GÓRKI, w ziemi liwskiej. Marcin i brat jego Dobiesław, Mikołaj, Pełka i bratanek jego Jakób, Jan, Dobiesław Falków, Jarosław i syn jego Bartłomiej, otrzymali 1476 r. wraz z innymi ziemianami różne wolności dla Górki od księcia Konrada (K. M.).

z GÓRKI Mikołaj, dostał 1408 roku od księcia Ziemowita Bełskiego wieś Byszów.

z GÓRKI, w województwie krakowskiem, różnych rodów. Komes Mikołaj z Górki, podsędek krakowski 1287 r. Klemens z Górki, świadczy 1376 r. w Krakowie.. Smil i Zbyszek procesują 1379 r. Abrahama z Makocic. Miczek i Spytek, synowie Spytka z Górki, za zgodą matki Femki, sprzedali 1397 r. swe części ojczyste i kupne w Górce, za 80 grzywien Sandkowi z Górki. To się odnosi do Górki pod Koniuszą, a wymienieni bracia są protoplastami Wielopolskich Starychkoniów. Z nich Spytek, za żoną Elżbietą, córką Wiernka z Górki i Pławnowa, dostał 1388 r. między innemi i Górkę z Wieżą, nad Wisłą pod Witowem. Sandek też Starykoń, zostawił wdowę Smichnę 1419 r. i syna Jana, który się zwał Poborowskim.

Bernard z Górki zapisał 1387 r. żonie swej, córce Pełki z Łysakowa, 40 grzywien wiana na Górce a 10 na Kamieniu. Jakusz 1385 r., Wacław i Adam 1388 r., mają drobne sprawy w Krakowie. Krzesław 1385 r. pozwał Bernarda, a wdowa jego Głuchna, za zgodą dzieci: Jana, Wawrzyńca, Jachny, Piechny i Katarzyny, zastawiła 1388 r. część Żyrkowic. Z nich Piechna wyszła 1398 r. za Wiska z Jelowic, a Jan, ożeniony 1399 r. z Femką, córką Pietrasza z Łękawy.

Piotr z Górki i Pobiednika 1398 r., Marcin z Górki, dawniej z Igołomi 1398 r., Maciej 1416 r., Budzisław 1417 r. w Krakowie.

Bartłomiej z Górki, pisarz ziemski krakowski 1427 r., z żoną Osanną trzymają dożywociem Węgrzynowice od opata Tynieckiego 1434 r., a 1440 r. pożyczyli księciu Kazimierzowi Litewskiemu 100 grzywien. Bartłomiej umarł 1441 r. On to zapewne był sekretarzem wielkiego księcia Witolda 1425 r., od którego posłował do króla Zygmunta 1430 r. (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II; Pom. Dz. W. Śr. XIV).

Na uniwersytecie krakowskim znajduję w XV-tym wieku następujących uczniów, piszących się z Górki: Stefan, syn Macieja, 1416 r., Marcin, syn Macieja, 1424 r., Jakób, syn Macieja, 1430 r., Mikołaj, syn Piotra, 1421 r., Maciej, syn Wojciecha, 1426 r., Stanisław, syn Mikołaja, 1427 r., Jan, syn Pawła, 1440 r., Paweł, syn Stanisława, 1448 r., Mikołaj, syn Jakóba, 1449 r., Klemens, syn Macieja, 1444 roku; ten był potem doktorem dekretów 1467 r. i wielokrotnym rektorem uniwersytetu; Mikołaj, syn Szymona, z dyecezyi gnieźnieńskiej, 1446 r., Stanisław, syn Szymona, 1456 r., Maciej, syn Mikołaja, 1458 r., Wojciech, syn Macieja, 1459 r., Szymon, syn Pawła, 1459 r., Michał, syn Jana, 1458 r., Tomasz, syn Jana, 1460 r.,

Stanisław, syn Jana, 1461 r., Marcin, syn Michała, 1459 r., Maciej, syn Jakóba, 1461 r., Mikołaj, syn Piotra, 1473 r., Mojżesz, syn Mikołaja, 1474 r.

GÓRKOWIE h. JANINA z Góry, ale trudno dojść z której i z Dąbrowy zapewne pod Tarnowem. Paszko, syn Bernarda z Góry, świadczy w Tarnowie 1342 r. Świętosław Górka z Góry i z Dąbrowy od 1353 r. do 1398 r. spotykany bardzo często na dokumentach, przeważnie w orszaku Tarnowskich, których sprawy prowadził. W 1375 r. przy ugodzie Norbertanów Zwierzynieckich z Krakowem, podpisany jako „Strenuus miles“. Córka jego Świętochna jest żoną Jana Poraja z Chodowa 1399 r., a syn Pełka Górka z Dąbrowy i Gołyszyna, nabył 1388 r. część Wąssocic od Pakosza z Żarnownicy i z nich się często pisał. W 1407 r. w orszaku świadków w Krakowie, nazwany rycerzem (armiger) z dyecezyi krakowskiej, synem Świętosława z Góry.

Herb Janina.

W 1413 r. wraz z synem Świętosławem z rodu Janinów, zaświadcza w Krakowie szlachectwo Grzymality.

Wdowa po Świętosławie Małgorzata, ustąpiła 1432 r. ze swej oprawy córkom: Dorocie Zawiszynej z Bąbelna i Annie Stanisławowej z Niedźwiedzia, które w 1430 r. wykupiły Gołyszyn, trzymany w oprawie przez Katarzynę, żonę Andrzeja z Klimontowa.

Piotr Górka z Chyszowa w latach 1407 — 1416 był zapewne drugim synem Pełki. Piotr i Jan z Chyszowa zyskali nakaz odgraniczenia Chyszowa od Tarnowa 1426 r. Dobiesław Chyszowski 1467 r. (Arch. Sang.; AGZ. VIII; Helc. II; Inscr. Clenod.).

GÓRKOWIE h. ŁODZIA, hrabiowie państwa rzymskiego, który to tytuł prawdopodobnie otrzymał Łukasz z Górki, wojewoda poznański, w pierwszej połowie XVI-go wieku. Wyszli pewnie z Górki pod Łodzią, w powiecie kościańskim, ale już w XIV-m wieku wciąż do wygaśnięcia dziedziczyli na Górce, w tymże powiecie pod Rawiczem, zwanej potem Miejską Górką. Górka pod Kobylinem weszła w dom Łodziów 1364 r., przy zamianie wsi dokonanej przez Mikołaja z Kobylina, z biskupem poznańskim (KWP. III).

Srebrna Górka, w powiecie nakielskim, była także dziedzictwem Łodzica Mikołaja, który 1386 r. był arbitrem w sprawie opactwa Byszewskiego (Ibid.). Górkowie dziedziczyli także na Kurniku, który nabyli po bliskich swych krewnych, Mikołaju, biskupie poznańskim i Wyszocie z Kurnika.

Akta kościańskie z końca XIV-go wieku wymieniają trzech braci, piszących się z Górki Góreckimi i Górkami, Pietrasza, Jakóba i księdza Mikołaja. Nabyli oni sąsiedni Roszków, o własność którego musieli przeprowadzić proces z Błociszewskimi, przyczem wspomniany jest 1399 r. ich ojciec, żyjący jeszcze, ale z imienia nie nazwany. Z nich:

Herb Łodzia.

Pietrasz jest 1400 r. dziedzicem części wsi Karsiec i od niego zapewne pochodzą Górkowie Roszkowscy (Leksz.).

Mikołaj, kanonik gnieźnieński 1396 r., kanclerz poznański 1399 r., bakałarz sztuk wyzwolonych, wpisany w album uniwersytetu krakowskiego 1400 r., zmarł 1439 roku. Pisał się także z Prusinowa, a był dziedzicem Czerniejewa i Grabowa (Kor.).

Jakób świadczy 1392 r. razem z Mikołajem z Kobylina, w orszaku królewskim. W 1411 r. wspólnie z bratem Mikołajem, kanclerzem, na mocy układu z Gołuchowskimi, obejmuje Strzedzew, a z mocy ugody z dziedzicami Wierzchosławia, objął na własność Dobiesławice, w kaliskiem (KWP.; Pis. Dz. Pol. IX; Akta kaliskie).

Synowie Jakóba: Łukasz i Wyszota. Ten ostatni, jako syn Jakóba, zapisany 1421 r. na uniwersytet krakowski. Proboszcz poznański 1429 r., kanclerz gnieźnieński 1451 r., wspólnie ze stryjem swoim Mikołajem, założyciel kolegiaty w Kurniku (Łuk. I). Był także protonotaryuszem apostolskim, umarł 1454 roku (Cod. Ep. XV).

Łukasz, podczaszy poznański 1438 r., starosta kościański 1441 r., w końcu wojewoda poznański w tymże roku, umarł 1475 r. W 1440 r., w którym jeździł do Amurata, sułtana tureckiego, z uwiadomieniem o przyjęciu korony węgierskiej przez Władysława, otrzymał od tegoż Gostyń, Turzągórę, Kunikowo, Nacław, Sieraków i Czarnków (Inw. Arch. Kor.). W 1441 i 1442 r. Władysław Warneńczyk zapisał mu sumy na Kościanie (RM. i Inw.). Starostwo też pobiedziskie trzymał w znacznej sumie (Inw.), a nawet miasto to nabył z przyległemi wsiami 1471 r. za 4,630 złotych węgierskich, pod warunkiem, że jeżeli suma powyższa będzie mu wypłaconą w 1472 r., dobra te odda, a w razie przeciwnym król przyrzeka mu do dokumentu przyłożyć wielką pieczęć koronną, w miejsce małej (M. 12 f. 13 i 14). Bardzo już bogaty, często zasilał skarbiec Kazimierza Jag. W 1445 r. wysłany był ze zjazdu w Piotrkowie do Kazimierza Jag. wraz z drugimi senatorami z uwiadomieniem, o powołaniu go na tron polski. W roku następnym, gdy Kazimierz wzdragał się z przyjęciem tronu i powołany został na takowy Bolesław, książę Mazowiecki, Łukasz również jeździł do niego w poselstwie. Brał on udział we wszystkich najważniejszych sprawach krajowych i powierzone miał sobie dowództwo w wyprawie przeciwko Krzyżakom, zakończonej porażką pod Chojnicami. Na traktacie toruńskim, którym Krzyżacy zrzekli się Prus, podpis jego znajdujemy. Łukasz będąc właścicielem Kurnika, pisał się również z tego majątku (Rad. Inscr. Decr. VI f. 190 i Pis. Dz. Pol. IX f. 146).

Synów jego znamy czterech: Uriela, Jana, Jakóba i Mikołaja. Z nich: Jan, podkomorzy poznański i starosta nakielski, pisał 1475 r. list do Elektora Ernesta w zastępstwie zmarłego ojca (Pom. Dz. W. Sr. XIV). Jakób był na akademii krakowskiej 1460 r. Mikołaj, Jan i Uriel nabyli od Kazimierza Jag. pewne podatki z dóbr swoich, a Mikołaj otrzymał zapis na Kościanie 1476 r. (Inw. i AGZ. X. 692). Mikołaj wspólnie z Urielem dziedziczyli na Kurniku (Łuk. I).

Uriela, kustosza łęczyckiego i kanonika poznańskiego, spotykamy na akademii krakowskiej 1453 r. W tymże roku kanonik gnieźnieński, po stryju swoim Wyszocie, proboszcz poznański 1454 r., proboszcz gnieźnieński 1468 r., kanclerz wielki koronny 1473 r., w końcu 1479 r. biskup poznański. Umarł w Cze-

chach, w mieście Wary Karlsbad 1498 r., sporządziwszy poprzednio testament, którym olbrzymi majątek zapisał bratankowi swemu Łukaszowi i przeznaczył znaczne sumy na kościoły i szpitale w dobrach swoich dziedzicznych, Kurniku i Miejskiej Górce (Kor.). Testamentem tym zobowiązywał bratanka swego i jego następców, aby się wiernie trzymali kościoła katolickiego, grożąc w razie przeciwnym upadkiem i wygaśnięciem domu. Przepowiednia ta, już się w trzeciem pokoleniu ziściła. Pochowany w Poznaniu, gdzie mu pomnik wystawiono.

Mikołaj, syn wojewody Łukasza, kasztelan gnieźnieńki, żonaty był z Barbarą z Kutna.

Piotr Myszkowski, kasztelan rozpirski, ożeniony z pozostałą po nim wdową, kwitował 1497 r. Uriela biskupa, opiekuna bratanka swego Łukasza, syna Mikołaja, z odbioru zabezpieczonego jego obecnej żonie posagu (M. 16 f. 25).

O kasztelanie gnieźnieńskim nie posiadamy więcej wiadomości, a nawet rok jego urzędowania, jest nam nieznany. Był nim 1476 r. podług Niesieckiego. Oprócz syna Łukasza, miał kasztelan córkę Katarzynę, żonę Jana Jaranda z Brudzewa 1509 r., późniejszego wojewodę łęczyckiego (M. 24 f. 420 i 33 f. 838).

Syn jego Łukasz, starosta sieradzki 1498 r., kasztelan spicimirski 1499 r., kasztelan lendzki 1507 r., został 1508 r. kasztelanem poznańskim, ale oddał ten urząd Zarębie, a wziął od niego generalstwo wielkopolskie (M. 23 f. 294). W 1511 roku znowu kasztelan poznański, w 1535 r. wojewoda poznański. W tym ostatnim roku wziął po nim kasztelaństwo i generalstwo wielkopolskie, syn jego Andrzej. Łukasz, owdowiawszy, został biskupem kujawskim 1538 r.; umarł w Szamotułach 1542 r. W 1498 r. król mu zapisał na Radziejowie 4,000 floren., które następnie w 1499 r. przeniósł na Pobiedziska (M. 16 f. 241 i 277). W 1509 r. otrzymał zamek międzyrzecki w 4,000 fl. i jednocześnie konsens królewski, na wykupienie tego starostwa, z rąk Karnkowskich (M. 24 f. 103 i 124). W 1512 r. wydał przywilej dla Jaworowa (AGZ. X. 239). W 1513 r. otrzymał akt sprzedażny na Pobiedziska i jednocześnie król mu potwierdził przywilej z 1428 r., którym Miejska Górka obdarzona została prawem niemieckiem i ustanowione zostały w niej jarmarki (M. 28 f. 49 i 26 f. 242). W 1519 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa pobiedziskiego Koźmińskiemu i nabył od Rozrażewskiego połowę Koźmina, ze wsiami przyległemi (M. 33 f. 247, 248, 296 i 528). W tymże samym roku otrzymał Tomasz z Lubrańca konsens królewski, na wykupienie z rąk Łukasza z Górki dóbr, należących do Piotrkowa i Tuszyna w województwie sieradzkiem (Inw.). W 1522 r. za konsensem królewskim odstąpił starostwo międzyrzeckie bratu swemu przyrodniemu, Stanisławowi Myszkowskiemu (M. 35 f. 613). W 1533 r. wziął w dzierżawę czopowe w województwie kaliskiem i poznańskiem (M. 48 f. 778). Z Katarzyny z Szamotuł, córki Andrzeja, wojewody poznańskiego, której 1523 r. posag zabezpieczył (M. 37 f. 414), pozostawił Łukasz syna jedynego Andrzeja i córki: Annę i Katarzynę. Anna, żona Piotra Kmity, wojewody krakowskiego, marszałka wielkiego koronnego, kwitowała ojca z odbioru posagu 1523 r. W 1519 roku wykupiła za konsensem królewskim, starostwo kolskie z rąk Sokołowskich, które w roku następnym w zastaw otrzymała. Katarzyna, żona Stanisława Odrowąża, zmarła wcześnie i król nakazał Odrowążowi 1537 r., zwrócić pobrany posag w ilości 50,000 fl., ojcu jej Łukaszowi i bratu Andrzejowi (M. 33 f. 528 i 594; 36 f. 7; 37 f. 415; 44 f. 913; 54 f. 34 i 447; 45 f. 292).

Andrzej, syn Łukasza, starosta wieluński 1528 r., kasztelan kaliski 1533 r., kasztelan poznański i generał wielkopolski 1535 r., umarł w 1551 r. W 1522 r. sprzedał ojcu swemu Osieczno i część Gostynia (M. 35 f. 712). W 1530 r. odstąpił prawa swoje do starostwa wieluńskiego królowej Bonie (M. 45 f. 345). W 1538 roku trzymał starostwo buskie i pewnie w tymże roku wziął po ojcu starostwo jaworowskie, które już trzymał w swej posesyi 1530 r. (M. 45 f. 599). Andrzej zapomniał o przestrodze, danej przez dziada biskupa Uriela i stanął na czele różnowierców w Wielkopolsce, dając im we wszystkich swoich dobrach przytułek. Wraz z Kmitą przeciwny był małżeństwu króla Zygmunta z Barbarą Radziwiłłówną. Ożeniony z Barbarą Kurozwęcką, córką Stanisława, starosty wieluńskiego i krzepickiego (M. 45 f. 345), zmarłą 1545 r. i pochowaną w Poznaniu, gdzie ma wystawiony nagrobek, pozostawił z niej córki: Katarzynę i Barbarę, oraz synów: Łukasza, Andrzeja i Stanisława. Katarzyna wyszła 1-o v. za Janusza Kościeleckiego, wojewodę łęczyckiego, 2-o v. za Rafała Działyńskiego, kasztelana brzeskiego, a Barbara za Wojciecha Czarnkowskiego, kasztelana rogozińskiego. W 1552 r. Kościelecki kwitował wymienionych wyżej braci żoninych, z odbioru za nią posagu 12,000 talarów (M. 82 f. 405 i 420; 85 f. 2; 89 f. 156 i 474).

Wymienieni wyżej synowie Andrzeja, posiadali wspólnie starostwo buskie, wałeckie, gnieźnieńskie, jaworowskie i kolskie. W starostwie buskiem otrzymał jurisdykcyę Łukasz 1552 r., a w starostwie wałeckiem Andrzej 1554 r. Jednakże w różnych aktach wszyscy trzej bracia, występują z tytułem starostów.

Łukasz, kasztelan brzeski 1554 r., wojewoda brzeski 1555 r., wojewoda łęczycki 1558 r, wojewoda kaliski 1563 r., umarł wojewodą poznańskim 1573 r., nie pozostawiwszy potomstwa z żony, ks. Halszki Ostrogskiej, przemocą mu wydanej przez starostę lwowskiego 1559 r. (AGZ. 1185). Gorący stronnik luteranizmu, oddał w Szamotułach kolegiatę lutrom, a sam pochowany w Kurniku, w ewangielickiej kapliczce, którą tam wybudował.

Brat jego Andrzej, tytułujący się Andrzejem II-m, starosta wałecki 1554 r., a gnieźnieński, kolski i buski 1557 r. i jaworowski 1569 r., kasztelan międzyrzecki 1570 r., starosta kościański 1578 r., umarł 1584 r., nie pozostawiwszy potomstwa z Barbary Herburtówny, wdowy po Piotrze Kmicie, wojewodzie i staroście krakowskim, zmarłej 1579 r. (M. 101 f. 383 i 111 f. 104). W 1574 r. nie przyjął ofiarowanego mu przez Henryka Walezyusza województwa poznańskiego. Był właścicielem Koźmina, w powiecie pyzdrskim, Kurzej Górki, w powiecie kościańskim i Szczebrzeszyna, na który otrzymał nowy przywilej 1583 r., po spaleniu się tamże zamku (M. 101 f. 103 i 113 f. 126). Co do tych ostatnich dóbr, nastąpił układ między wszystkimi współwłaścicielami w 1554 r. (M. 86 f. 172). Tak jak i brat starszy Łukasz, tak i Andrzej, wyznawał luteranizm. Należał on do poselstwa wyprawionego do Francyi, po Henryka Walezyusza i przyjmował go wspaniale.

Stanisław, najmłodszy z braci, tak jak i oni luter, odziedziczywszy po braciach zmarłych bezdzietnie ich majątki, najbogatszy pan w Wielkopolsce, stał tam na czele dyssydentów i na wszystkich sejmach wichrzył ze Zborowskimi, których był gorliwym obrońcą. Stronnik Maksymiliana, dostał się z nim razem do niewoli pod Byczyną. Starosta buski, wałecki, kolski, gnieźnieński i ujski, po bracie swoim Łukaszu, wojewoda poznański 1576 r., żonaty z Elżbietą Sobocką, umarł ostatnim ze swego rodu 1592 r. w Błoniu, gdy wracał z sejmu do domu. Wygasł dom

na nim i spełniła się klątwa dziada Uriela, zawieszona nad nimi za opuszczenie kościoła. (M. 113 f. 574; Bielski). Majątek cały Górków przeszedł wówczas do Czarnkowskich. Stanisław sprzedał 1569 r. dobra Baranowskie w województwie sandomierskiem Leszczyńskiemu, a Strzyżewice, Piotrowice i Bystrzycę 1574 r. Ostrowskiemu (M. 108 f. 71 i 113 f. 117). W 1576 r. żonie jego król przyznał dożywocie, na starostwie kolskiem (M. 115 f. 52). W pałacu kurnickim, który z wielkim przepychem urządził, przyjmował Henryka Walezego, gdy do królestwa wjeżdżał.

GÓRKOWIE v. GURKOWIE h. ROSYNIEC z Górki, w ziemi warszawskiej. Mikołaj, syn Piotra i Bartłomiej, syn Jana, dziedziczyli na Górce i Opaczu 1580 r. (Paw.). Mikołaja synów dwóch: Maciej i Mikołaj. Mikołajowi przyznaje należność Jeziorkowski 1606 r. (DW. 33 f. 157 i 1000). Maciej v. Mateusz układa się ze Staniszewskim 1605 r. (DW. 32 f. 663, 667 i 1436; 33 f. 1733). Z Agnieszki Gąszczyńskiej córki jego: Zofia, żona Wojciecha Czarnockiego 1612 r., Agnieszka, za Jakóbem Pałuskim 1636 r. i Dorota, żona 1-o v. Jerzego Horwatha, rotmistrza królewskiego, 2-o v. Adama Kucharskiego 1646 r. (Perp. Czers. 4 f. 170; 6 f. 82; 9 f. 354; 10 f. 369, 542 i 644).

Hieronim, syn Bartłomieja, żonaty z Katarzyną z Orłowskich, zastawia 1605 r. część Stanclewic (DW. 32 f. 725 i 38 f. 517). Mikołaj, syn Stanisława, dziedzic na Chlebowie 1613 r. Jan sprzedał 1622 r. siostrze swej, Zofii Sokołowskiej, część swoją na Raszyńcu, Górkach i Opaczu (DW. 41 f. 403 i 46 f. 1629). Tenże Jan, rotmistrz królewski, posiadacz Nowosiółki, w starostwie kamienieckiem, 1629 r. (Źr. Dz. V). Nagrobek jego w Kamieńcu podolskim. Synów zostawił dwóch: Macieja i Marcina.

Maciej, łowczy halicki 1661 r., żonaty z Barbarą z Łąckich, miał córkę Katarzynę, żonę Jana Dąbrowskiego ze Strumian 1667 r.

Marcinowi odstąpił ojciec za konsensem królewskim z 1641 roku wieś Białą, ze starostwa kamienieckiego (M. 178 f. 456; 186 f. 279 i Gr. Kamien. z 1667 roku).

GORKOWSCY ŚCIBOROWIE h. OSTOJA. Akta warszawskie z 1695 roku wspominają o Andrzeju, Eliaszu, Ludwiku i Antonim, synach Andrzeja (DW. 59 f. 31). Zygmunt pisał się z województwem krakowskiem, na elekcyę Augusta II. Tomasz, komornik ziemski kijowski, komisarz do odgraniczenia Czetwertni, z sejmu 1775 roku.

GORLEWSCY h. JELITA. Felicyan Gorlewski, skarbnik bracławski 1682 roku. Franciszek, ożeniony z Aleksandrą Morsztynówną 1670 r. (Akta Krak.).

[GORLI Franciszek, żonaty z Jadwigą z Kęsickich, córką Tomasza, która w 1724 r. sprzedała część swoją na Kęsach (DW 65 f. 741).]

GORLICCY h. ZADORA, z Gorlic, w powiecie sandeckim. Zofia z Gorlic, żona Wojciecha Śmigielskiego, procesowała 1521 r. Wielogłowskich o Gorlice, które ciż nabyli od jej krewnych Kopciów i od Stanisława Gorlickiego i wdowy po Jakóbie z Gorlic (St. Pr. P. P. VI. 110). Marcyanna z Gorlickich, odstąpiła wu-

jowi swemu, Franciszkowi Słotwińskiemu, dwa młyny w Szczercu, za konsensem królewskim z 1669 r. (AGZ. X. 5137).

Maciej, syn Mikołaja, zeznał w tymże czasie zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Siemaszków (DW. 54 f. 2016).

GORLISZEWSKI Adam pisał się z województwem witebskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GORŁOW Hrehory, namiestnik nowogrodzki 1552 r.

GORŁOWSCY. Tomasz, Jan, Piotr i Szymon, synowie niegdy Szymona, pokwitowani z odbioru sumy 1637 r. (Zs. 36 f. 450). Szymon Gorłowski, kanonik przemyski i sekretarz królewski, wyznaczony 1667 r. z sejmu komisarzem, do rewizyi zamku przemyskiego (V. L.).

GORNICCY v. GÓRNICCY h. OGOŃCZYK. Łukasz autor „Dworzanina" i wielu dzieł treści politycznej i historycznej, ur. 1527 r., umarł 22 Lipca 1603 r., mając lat 76. Był już pisarzem kancelaryi koronnej za Samuela Maciejowskiego, a w 1561 roku otrzymał pensyi sto dukatów (M. 95 f. 511). W 1562 r. sekretarz królewski, następnie 1570 r. lub 1571 r. starosta tykociński, a 1586 r. wasilkowski, właściciel dóbr Tokowisko-Łopienie (Zap. Lub. 7 f. 738). Z Barbary z Biezdzierzy Broniewskiej, starościanki medyckiej, ur. 1557 r., zmarłej 1587 r., córki jego: Anna, wyszła 1594 r. w Tykocinie za Mikołaja Strzembosza; Katarzyna, za Piotra Grajewskiego, podsędka bielskiego, a Zofia, 1603 r. za Maksymiliana Mężeńskiego, kasztelanica wiskiego. Synowie jego: Jan i Łukasz. Ten ostatni sekretarz królewski, kanonik wileński i warmiński, umarł 1651 r.

Herb Ogończyk.

Bratem Łukasza, starosty, był Paweł, kanonik wileński i warmiński, zmarły 1632 r., któremu w Warszawie nagrobek wystawił bratanek Łukasz. Siostry starosty: Anna, za Grzegorzem Tyszką, podsędkiem łomżyńskim, a Julia, za Stanisławem Bromirskim (Mil. i Żywot Łuk. Gór. p. Czarnika, Lwów 1883 r.). Jan 1616 r.; żona jego Anna Ligęzianka, zmarła bezdzietnie. Łucya, wdowa po Samuelu Podlodowskim 1629 roku.

Jana, z żony Podhorodyskiej, córki: Pelagia, za Antonim Matkowskim i Anastazya, za Janem de Camps 1792 r. (A. Lwow. For. Nob.). Antoni, syn Kazimierza i Zuzanny z Cebrowskich, wnuk Piotra i Maryanny z Wilkowskich, legitymował się ze szlachectwa 1805 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

GÓRNICCY Antoni i Ignacy otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.).

GÓRNOWIE z Górnego, w powiecie chęcińskim. Stanisław, syn Jana z Górnego, 1414 r., a Grzegorz, syn Stanisława, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim. Górni: Andrzej, Salomon i Daniel, synowie Stanisława, właściciele części

Łopuszna, w powiecie chęcińskim 1540 r. Jan Górny, dziedzic na Wysokiem, wpowiecie lubelskim, 1531 r. (Paw.).

Piotr Górny de Górny, konsyliarz nacyi polskiej na uniwersytecie w Padwie, 1586 r. Zofia Górna, żona Stanisława Wąsowicza 1628 r. (Gr. Lubel.). Samuel i Barbara, małżonkowie Górni, nabyli około 1796 r. Łbiska i Zamienie, w województwie mazowieckiem (DW. 111 f. 1317). Albert Górny, notaryusz biskupa krakowskiego 1465 r., kustosz kolegiaty opatowskiej 1471 r. Długosz pisze, że był h. *Junosza* i pochodził z Tarnowa.

GÓRSCY. Domów tego nazwiska, a różnych herbów, jest przeszło dwadzieścia. W aktach rzadko swój herb wymieniają i stąd trudno jest wiedzieć, do którego domu należą. Wszystkich takich pod jedną rubryką zamieszczam.

GÓRSCY h. BOGORYA z Góry Kościelnej, w powiecie płońskim. Mikołaj Górski, kanonik płocki, zmarły 1513 r., ma nagrobek w katedrze płockiej wystawiony (Star. Mon.). Stanisław Bindak z Góry Kościelnej, obwiniony o napad przez Rostkowskiego 1530 r. Feliks, syn tegoż Stanisława, 1536 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 87 i 4 f. 18).

Łazarz Górski h. Bogorya z Góry Kościelnej, żył 1535 r. Dzieci jego: Tomasz, Mikołaj, pleban w Górze, Przytułach i Rząśnie, Franciszek, Katarzyna, Zofia i Małgorzata, żona Jana Zakrzewskiego. Tomasz winien sumę bratu Mikołajowi 1544 r., a Franciszek, w tymże roku, obwiniony o zadanie ran (Ibid. 3 f. 87; 9 f. 167, 170 i 397). Jan, bratanek Łazarza, pisarz ziemski bełski 1534 r., posiadał Cielądz w ziemi bełskiej. Dobra te otrzymał 1559 r. syn jego Mikołaj, urodzony z Anny Russianównej, córki Andrzeja, sędziego ziemskiego belskiego. Mikołaj, żonaty z Agnieszką Chmielówną, z ziemi bełskiej, dziedziczył jeszcze 1573 r. na Górze Kościelnej (MK. 59 f. 116 — 130; 78 f. 413; 95 f. 258; 128 f. 109; DW. 16 f. 101; Gr. Zakr. Perp. 39 f. 911).

Herb Bogorya.

Mikołaj Świdak i inni Świdakowie, dziedzice Góry 1578 r. Mikołaj Górski, dziedzic części wsi Goszczyno-Burcze, pod Górą, 1578 r. (Paw.).

Stanisław, kanonik płocki i krakowski, któremu zawdzięczamy zbiór najważniejszych aktów i wydarzeń z czasów panowania Zygmunta I-go, znany pod nazwą *Aktów Tomickiego*. Umarł 1572 r.; nagrobek ma wystawiony w katedrze krakowskiej, na którym nawet daty jego śmierci nie zamieszczono. W metryce koronnej znajduje się prezenta jego na probostwo w Wiskitkach z 1546 r. (Ks. 70 f. 510). Według notatki manuskryptu ks. Wawrzyńca z Wszerzeczu z XVI-go wieku, Stanisław ten był poprzednio sędzią ziemskim płockim, miał żonę i dzieci, a po owdowieniu dopiero został księdzem, kanonikiem krakowskim i archidyakonem płockim. Zdaje się jednak, że autor notatki pomieszał Stanisława z Janem, o którym niżej, co jest dziwnem bardzo, bo znać mógł obydwóch.

Jan, sędzia surrogator płocki 1596 r. Janowi, sekretarzowi Zygmunta Augusta, a po owdowieniu i przyjęciu stanu duchownego, archidyakonowi i oficyałowi

generalnemu płockiemu, kanonikowi pułtuskiemu, zmarłemu 1610 r., wystawiły pomnik w Płocku jego dzieci (Star. Mon.).

Adam Bogorya Górski, sędzia ziemski płocki 1625 r. Dwóch Stanisławów, z których jeden sekretarz królewski, pisało się z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza. Podpisali z województwem płockiem Walenty i Wawrzyniec, elekcyę Jana III-go, a Stanisław, obiór Augusta II-go.

Herb Bożawola.

GÓRSCY h. BOŻAWOLA [1]. Rodziny herbu tego używające, wyjść musiały ze wsi Bożawola, leżącej pod Błoniem, z której Mikołaj, syn Jana, sprzedał 1459 r. część swoją na Walewicach (M. 337 f. 41).

Później spotykamy ich w ziemi ciechanowskiej i zakroczymskiej, gdzie od dóbr nabytych, przybrały różne nazwiska. Tam znajdujemy Gąseckich na Gąskach, Gościmińskich na Gościminie, Komorowskich na Komorowie i Rzeczkowskich na Rzeczkach. Tam też liczne Górki leżą, z jednej z których Górscy nazwisko swe wzięli.

Karol Wielki Bożawola Górski, deputat na Trybunał koronny 1781 r., dziedziczył na Górkach, w ziemi gostyńskiej, lecz te, jak się zdaje, później nabyte zostały.

Jan ze Ślas Leszczów zeznał 1561 r. oblig na Marcina Górskiego z Górek, z powiatu ciechanowskiego, syna Wojciecha (Inscr. Tryb. Piotr. 25 f. 457). Ów Marcin z Górek, podczaszy ciechanowski 1570 r, nabył od Maciejowskiej 1575 roku Przybojewo, w ziemi zakroczymskiej. W 1591 r. wprowadzony został do Zaborówka, w ziemi warszawskiej (Gr. Zakr. Perp. 40 f. 820 i 56 f. 273). Z Reginy Szydłowskiej, pozostawił synów: Waleryana, Stanisława, Jana i córki: Barbarę i Eufemię. W imieniu córek kwitowała Regina 1602 r. synów: Stanisława i Jana.

---

[1]) Pan Żychliński w XXV-tym roczniku „Złotej Księgi", opierając się jakoby na moich badaniach, zaliczył nietylko wszystkich Bożawola Górskich, ale i Górskich różnych innych herbów, do Nałęczów Górskich W błąd go pewnie wprowadziła ta okoliczność, że Mikołaj Obel v. Ober, którego uważa za protoplastę Nałęczów Górskich, wcale do tego rodu nie należał, gdyż akta, które miał w ręku, wyraźnie wskazują, że ów Mikołaj, prokurator opata czerwińskiego w Boguszynie i Wieliszewie, pisał się z Falęcina, z okręgu czerskiego, że zaślubił Nałęczównę Górską i wziąwszy od jej stryja, Mikołaja z Jackowa i od jej braci, Sędziwoja i Piotra 1470 r. część Góry w zastaw, on i jego synowie z tejże Góry pisać się zaczęli, tak jak później Tomasz Górski, należący do domu Bożawola Górskich, syn jego Zacharyasz i ich potomstwo, nabywszy tenże zastaw, także z Góry się pisali, dopóki tego zastawu, zamienionego z czasem na własność, nie wyzbyli się. Wywód szlachectwa Pawła Górskiego h. Nałęcz z 1637 r., na którym się głównie p Ż. opiera, winien go był przekonać, że Górscy, których on za Nałęczów uważa, do tego rodu nie należą, gdyż ani jeden z nich przy tym wywodzie nie świadczy. Mylnem jest również twierdzenie p. Ż., jakoby herb Bożawola był nowożytnego całkiem autoramentu i nawet Niesieckiemu nieznany, gdyż nietylko Niesiecki w T. II na str. 263 o nim pisze, ale nawet Paprocki na str. 444 (wyd. Turowskiego) wymienia kilka domów tego herbu używających, a na Mazowszu osiadłych. Jeżeli niektórzy członkowie tego domu pisali się w przeszłych czasach Bożawola Górskimi i jeżeli się legitymowali ze szlachectwa z tegoż herbu, należy przypuszczać, że lepiej od nas wiedzieli, do którego rodu należą i nie godzi się nam z taką lekkomyślnością do innego ich przenosić.

Barbara wyszła za Wojciecha Lasockiego, chorążego zakroczymskiego (Gr. Zakr. Perp. 69 f. 191 i 99 f. 275).

Waleryan, syn podczaszego ciechanowskiego, zeznał 1619 r. oblig na Brzozowskiego i zastawił 1626 r. Wólkę Goławińską Koziebrodzkiemu. Umarł bezdzietny (Gr. Zakr. Perp. 79 f. 645 i 80 f. 371).

Jan, syn podczaszego ciechanowskiego, pozwany 1604 r. przez Biernata Górskiego, syna Gotarda z Górek, o 90 fl. Syn jego Stanisław kwitował 1642 r. Marcina, syna Stanisława (Gr. Zakr. Perp. 70 f. 128 i 94 f. 573).

Stanisław, syn podczaszego ciechanowskiego, wydzierżawił 1593 r. pole pewne w Górkach Tomaszowi Górskiemu, synowi Wawrzyńca (DW. 16 f. 1835). Synów jego dwóch: Marcin i Krzysztof. Marcin zawarł układ ze stryjem swoim Waleryanem, a Krzysztof potwierdził układ zawarty z Osieckim 1642 r. (Gr. Zakr. 94 f. 601 i 689).

Marcin miał dwóch synów: Waleryana i Jana, którzy 1665 r. układają się z Lasockim o Wólkę Goławińską i część odziedziczoną po dziadzie (stryjecznym) Waleryanie na Przybojewie, wydzierżawiają Jastrzębskiemu. Jan sprzedał 1670 r. część swoją na Przybojewie i Woli Goławińskiej Lasockiemu, za 10,000 fl. (Gr. Zakr. Perp. 103 f. 447 i 523; Conv. Warsz. 35 f. 685). Jan z Przybojewa Górski, żonaty 1690 r. z Katarzyną Jadwigą Wituską (Gr. Płoc. Perp. 150 f. 611), 2-o v. Józefową Rzechowską, podczaszyną rożańską, zostawił syna Stanisława, stolnika zakroczymskiego, dziedzica Przybojewa i Wólki Goławińskiej, który zawarł ugodę z ojczymem 1721 r (Gr. Zakr. Perp. 113 f. 197).

Krzysztof, syn Stanisława, miał, jak i brat jego, dwóch synów: Zygmunta i Franciszka. Zastawili oni 1666 r. Jastrzębskiemu część swoją na Przybojewie, odziedziczoną po dziadzie (stryjecznym) Waleryanie (Gr. Zakr. Perp. 103 f. 456).

Zygmunt, podstoli zakroczymski 1671 r., dziedziczył na Gołyminie i Woli, a nabył 1657 r. od Rybińskiej Osiek Górny, w powiecie zakroczymskim (M. 199 f. 79). Synowie podstolego: Jakób, dziedzic Łukowa i Józef, właściciel Woli i Wielgołęki, pozwani zostali przez Krasińskiego, tytułującego się dziedzicem Gołymina, o poddanych do nich należących (Hipot. popruska Gołymina i DW. 95 f. 83). Zygmunt, oprócz wymienionych dwóch synów, miał córkę Annę, za Mikołajem Ujazdowskim. Kwitowała ona braci z odbioru posagu 1698 roku (Zs. Nowom. Wiecz. 5 f. 45).

Jakób, syn podstolego, z wojskiego pisarz ziemski i grodzki ciechanowski 1714 r., dziedzic Wronowa (DW. 91 f. 281), żonaty z Maryanną Wiktoryą z Podoskich, pozostawił dwóch synów: Piotra i Stanisława, od których Milewski nabył pewne grunta 1735 r. Siostra ich Elżbieta za Mikołajem Chądzyńskim 1741 r. (DW. 95 f. 956; Gr. Ciech. Perp. 120 f. 231 i 121/122 f. 21). Drugą ich siostrą, zdaje się, była Katarzyna, żona Jakóba Olszewskiego (DW. 99 f. 1255).

Piotr, podczaszy gostyński 1736 r., nabył 1733 r. od Romanowicza Wilgę, Skórczę i Giełczę, a sprzedał 1737 roku Krasińskiemu Gołymin, Wolę Gołyńską i Wielgołękę. Żona jego, Wiktorya z Trojanowskich. W 1761 r. spisał testament, którym miasto Wilgę zapisał synowi Feliksowi (Perp. Czers. 23 A f. 57 i 108; 24 f. 272 i 273; 31 f. 269). Oprócz syna Feliksa, pozostawił Piotr córki: Barbarę, żonę Józefa Morawskiego, wojskiego sieradzkiego, której córka Maryanna Szymanowska, kwitowała wuja swego Feliksa 1789 r. i Teresę. Ta ostatnia zeznała 1774

roku zapis dożywocia z mężem swoim, Stefanem Zambrzyckim, ostatnim stolnikiem liwskim (DW. 91 f. 376; 105 f. 693).

Feliks, ur. 1735 r., sędzia kapturowy ziemi czerskiej 1764 r., podpisał z tąż ziemią elekcyę Stanisława Augusta (Perp. Czers. 32 f. 202). W 1765 r. łowczy stężycki, 1773 r. podstarości i sędzia grodzki warszawski, 1772 r. cześnik, 1773 r. podstoli, 1780 r. chorąży, w końcu 1792 r. podkomorzy warszawski, umarł w tym ostatnim roku. Pochowany u Reformatów w Warszawie. Kawaler orderów: Orła Białego i Św. Stanisława 1780 roku. Konsyliarz Rady nieustającej 1786 r. (Perp. Czers. 39 f. 67). W 1778 i 1779 r. był jednym z kandydatów do kasztelanii ciechanowskiej, a 1785 r. do województwa mazowieckiego (MP.). W 1768 r. kwitował Feliks w imieniu swojem i ojca miasto Łaskarzew, z prowadzonego procesu (Perp. Czers. 34 f. 8). W 1773 r. nabył połowę Dobiczyna od Kiełczewskich i Pęcice z Chlebowem, w ziemi warszawskiej, od króla Stanisława Augusta, za 104,000 fl. (DW. 90 f. 104 i M. 292 f. 15). W 1774 r. otrzymał dobra pojezuickie: Nową Wieś, Bielawy i Łęg, w powiecie mławskim (Kancl. 54 f. 27). W 1775 r. otrzymał prawem kaduka majątek pozostały po księdzu Daczbogu (Kanc. 37 f. 749). W 1781 r. nabył Wolę Wodyńską i zaczął skupywać od rozlicznych właścicieli dobra Reguły Wielkie, Kuchy i Malichy. Skup ten ciągnął się lat kilka (DW. 97 f. 553 i 1112 do 105 f. 522). W 1783 roku był właścicielem i Ojrzenia (DW. 99 f. 1254).

Feliks dwa razy związki małżeńskie zawierał. Pierwszą jego żoną była Anna Kiełczewska, córka Kajetana i Maryanny z Szydłowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1764 r. (DW. 84 f. 850), drugą — Teresa z Karasiów, kasztelanka wiska, która po śmierci męża otrzymała dożywociem Pęcice (DW. 108 f. 268). Z pierwszej żony synowie: Wiktor i Tomasz, w imieniu których kwituje ich ojciec Szydłowskiego 1767 i 1775 r. (DW. 87 f. 1547 i 92 f. 641). Z drugiej żony syn Stanisław i córka Konstancya, żona Piotra Zaborowskiego, którym matka po odbytej naradzie z ich stryjami i wujami, odstąpiła przysługujące jej dożywocie 1792 r. i w ich imieniu kwitowała Wielopolską i Załuskiego 1793 r. (DW. 108 f. 1058; 109 f. 42 i 662; 111 f. 237 i 271).

Stanisław sprzedał 1798 r. Cyganówkę i Giełczę Stokowskiemu i w akcie tym pisze się synem Feliksa, wnukiem Piotra, a prawnukiem Jakóba (DW. 112 f. 306). Żona jego Kordula Bromirska, 2-o v. Damart 1810 r.

Oprócz wymienionych dzieci miał jeszcze Feliks córkę Katarzynę, żonę Kazimierza Dmińskiego, pisarza grodzkiego stężyckiego i syna Alberta (DW. 95 f. 100 i 97 f. 553). Tak te dzieci, jako też synowie jego z pierwszej żony, zmarli przed 1792 r., bo akt zejścia jego spisany w kościele św. Andrzeja, wzmiankuje tylko o Stanisławie i Konstancyi.

Stanisław, młodszy syn Jakóba, pisarza ciechanowskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 616). Z Bogumiły Karskiej, pozostawił córkę Zofię, wydaną 1773 r. za Franciszka Szymanowskiego, późniejszego regenta wielkiego koronnego i synów czterech: Jakóba, Adama, Wojciecha i Kazimierza, z których trzem Feliks sprzedał połowę Wronowa 1774 r. i których kwitował Garliński 1779 r. (DW. 91 f. 281 i 95 f. 84). Z nich:

Jakób, podpułkownik 1775 r., a pułkownik wojsk koronnych 1785 r., zszedł bezpotomnie (DW. 92 f. 807 i 101 f. 315).

Wojciech, kanonik tarnowski, proboszcz słonczyński, dożywotni posiadacz Uwielin 1793 r. (Perp. Czers. 42 f. 389), biskup kielecki od 1805 r., senator księstwa warszawskiego 1810 r., a Królestwa kongresowego 1815 r., umarł 1818 r., pochowany w Kielcach, gdzie ma wystawiony pomnik w katedrze.

Adam, łowczy 1764 r., cześnik 1771 r., podstoli przasnyski 1775 r., podstoli ciechanowski 1778 roku, w tymże samym jeszcze roku chorąży przasnyski, w końcu chorąży ciechanowski 1785 r. W 1778 r. kandydat do kasztelanii ciechanowskiej, a 1781 r. do sierpskiej (MP.). W 1778 r. komisarz komisyi skarbu koronnego (DW. 104 f. 1133). W 1795 roku zapisał mu Pociej dożywocie na Jelny (DW. 110 f. 663). Żonaty z Gabryelą Ogonowską, łowczanką winnicką, wraz z którą kwitował Wielopolskiego 1765 r., miał syna Ignacego, imieniem którego zwolnił Żórawskiego, od sumy zapisanej mu przez księdza Antoniego Górskiego, kanonika płockiego, na Łążku i kwitował Pocieja 1796 r. (DW. 84 f. 551; 85 f. 236 i 254; 107 f. 1013; 111 f. 889).

Kazimierz, wspólnie z bratem Jakóbem, dziedzic Wronowa, 1782 r. szambelan Stanisława Augusta, poseł ziemi rożańskiej na sejm czteroletni, żonaty z Barbarą z Kamieńskich, wspólnie z nią nabył 1788 r. od Potockiego Kamion i Wycześniak, w ziemi sochaczewskiej (DW. 97 f. 774; 98 f. 883 i 104 f. 1029 i 1032).

Z potomstwa Kazimierza: Tekla, poślubiła generała Pawłowskiego, Karolina, Jana Wodzińskiego z Kter, Maryanna, 1-o v. Kamińskiego, 2-o v. generała Stanisława Potockiego, zabitego 1830 r., a z synów: Wincenty, żonaty z Maryanną Bromirską, 2-o v. Waśniewską, pozostawił syna Romualda Kazimierza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. i córki: Wincentynę, za Jakóbem Gerliczem, referendarzem stanu i Konstancyę.

Druga gałąź domu Bożawola Górskich, dziedziczyła w XVI i XVII wieku na Górze, w powiecie warszawskim, dziedzictwie Nałęczów Górskich.

Tomasz Górski i syn jego Zacharyasz, zwolnieni zostali 1537 r. przez króla Zygmunta, od wyprawy wojennej. Tenże Tomasz, ale nazwany z Góry, wydobył 1539 r. z Metryki koronnej akta, dotyczące pewnego zastawu Góry, Nałęczów Górskich.

Niejaki Mikołaj Obel vel Ober z Falęcina, z okręgu czerskiego, prokurator opata czerwińskiego w Boguszynie i Wieliszewie, ożeniony z córką Abrahama Nałęcza Górskiego z Góry, wziął 1470 r. w zastaw część Góry w 100 kop. gr., od Mikołaja Górskiego z Jackowa, stryja swej żony i od Sędziwoja i Piotra z Góry, braci żony. W 1475 r. zawarł układ o Górę ze swoimi szwagrami. W tym ostatnim roku syn jego Tomasz, w imieniu ojca i braci swych, Jana, Michała i Abrahama z Góry, wniósł te akta zastawu do metryki koronnej. W 1503 roku ojciec i synowie uzyskali nowe potwierdzenie tychże aktów (M. 18 f. 156 i 157; 3 f. 207; 60 f. 284). Widocznie Tomasz Górski, ojciec Zacharyasza, przyszedł do własności powyższego zastawu, zamienionego z czasem na własność, żądał wydania mu z Metryki koronnej wypisu pierwotnych tych aktów zastawu i on sam i jego potomstwo do czasu posiadania tej części Góry, z Góry się pisali.

Pan Żychliński uważa Tomasza, ojca Zacharyasza, za Tomasza, syna Mikołaja Obla z Falęcina. Lata jednak, w których pierwszy w aktach występuje

1537 i 1539 r., a drugi 1475 i 1503 r., nie bardzo na to pozwalają. Aby był wnukiem Mikołaja Obla dowodu nie ma. A że również nie wiemy, do jakiego rodu ów Mikołaj Obel należał, lepiej jest stwierdzić fakt posiadania 1539 r. przez Tomasza Górskiego, ojca Zacharyasza, tej części Góry, którą w 1470 r, wziął w zastaw Mikołaj Obel z Falęcina i wprost od niego rozpocząć wywód tej linii Górskich, pozostawiając przyszłości rozstrzygnięcie tej kwestyi.

Zacharyasz z Góry, syn Tomasza, nie żył już 1564 r. (Dudki Warsz. 65 f. 2). Z żony Katarzyny miał pięciu synów: Jana, Stanisława, Tomasza, Jakóba i Antoniego.

Jan zeznał 1579 r. oblig na Łukasza Górskiego, syna Mikołaja i w nim wzmiankuje, o nieżyjącym bracie Stanisławie. W 1580 r. dziedziczył na Górze wspólnie z innymi Górskimi Nałęczami (Paw.).

Tomasz pokwitowany z odbioru sumy 1582 r. przez Marcina Górskiego, syna Jana, z tejże Góry. W tymże samym roku zastawił część swoją na Górze bratu Jakóbowi, który 1589 r. zapisał 300 fl. i dożywocie żonie, Katarzynie z Leszczyńskich.

Antoni zapisał 1587 r. pewną sumę bratu Jakóbowi i zabezpieczył ją na Górze, a 1597 r. za zgodą swej żony, Róży z Laskowskich, sprzedał temuż bratu część swoją na Górze (Dudki Warsz. 65 f. 2; DW. 1 f. 14; 5 f. 93; 5 f. 604; 12 f. 980; Conv. Warsz. 10 f. 425).

Jakób pozostawił syna Tomasza i córkę Zoflę, żonę Baltazara Pieściorockiego. Katarzyna z Leszczyńskich, wdowa po Jakóbie, 2-o v. żona Pawła Borzymińskiego, odstąpiła 1617 r. synowi Tomaszowi zapisy swoje posagowe na Górze (Gr. Zakr. Perp. 78 f. 492; 80 f. 120).

Tomasz, syn Jakóba, żonaty z Maryanną Bieniewską, 2-o v. Andrzejową Konarzewską, kwitował ją z odbioru posagu 1617 roku (Gr. Zakr. Perp. 78 f. 491 i 47 f. 167). Miał z niej syna Stefana, który sprzedał 1650 r. stryjowi swemu Janowi, dziedzictwo swe w Górze (Gr. Zakr. Perp. 99 f. 157 i 101 f. 61). W tymże 1650 r. nabył Stefan część Szczypiorna od Koryckiego i zeznał z żoną, Maryanną Opacką, córką Mikołaja, zapis dożywocia (Gr. Zakr. Perp. 99 f. 324; 102 f. 138 i Conv. 31 f. 227 i 395). Z niej syn Jan, całą część swoją Szczypiorna sprzedał 1667 i 1678 r. Falbowskim (Gr. Zakr.). Żonaty z Maryanną Falbowską, 1-o v. Pawłową Popławską, pozostawił syna Erazma, który wziął w zastaw pewne grunta w Sobolach w zakroczymskiem 1715 r. (Gr. Zakr. Perp. 112 f. 169 i 170).

Erazm, z Maryanny Głażewskiej, miał czterech synów: Walentego, Augustyna, Jana i Bonawenturę, których Broliński kwituje 1727 r. z odbioru 300 tynfów, zabezpieczonych na Sobolach (Gr. Zakr. Perp. 115 f. 79). W 1760 r. Walenty w imieniu swojem i bratanka swego Franciszka, syna Jana i Franciszek, syn Augustyna, w imieniu swojem i młodszego brata Jana, kwitowali Romana z odbioru 250 fl. (Gr. Zakr. Perp. 118 f. 127).

Walenty, sędzia kapturowy zakroczymski 1764 roku, nabył 1754 i 1756 roku części w Wojnach, Sobolach i Falbogach (Gr. Zakr.). Jakóbowi, synowi Walentego i Anny ze Zgliczyńskich, a swemu ciotecznemu bratu, odstąpił 1759 roku Władysław Zgliczyński, syn Bartłomieja i Zofli Górskiej, córki Jakóba Górskiego i Agnieszki z Liberadzkich, spadek po matce i po wuju, Janie Górskim, bezdzietnie zmarłym, złożony z summ na Kuskowie (Gr. Zakr. Perp. 117

f. 194). Z aktu tego możnaby wnosić, że Walenty Górski był synem także Jakóba, a bratem Zofii, zamężnej Zgliczyńskiej, sądzę jednak, że żona Walentego Górskiego, była siostrą Bartłomieja Zgliczyńskiego i dlatego nazwany Jakób ciotecznym (amitalis), a nie wujecznym (avuncularis) bratem Władysława Zgliczyńskiego.

Walenty, oprócz Jakóba, miał jeszcze synów: Tomasza, urodzonego w Sobolach 1726 roku (metryka w Kroczewie), który został Pijarem 1749 roku i wyświęcony na księdza 1756 r.; Marcina, który wraz z żoną, Jadwigą z Suwińskich, kwitował 1790 r. brata Pawła z sumy ze Skarzynka (Gr. Ciechan. Perp. 172 f. 87) i Pawła, dziedzica na Sobolach, żonatego 1-o v. z Małgorzatą Małowieską, córką Adama, łowczego wyszogrodzkiego i Józefy Łaźniewskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1758 r. i 2-o v. z Teresą Szczypieńską (pewno Szczypierską), której 1774 r. zapisał 500 fl. (Gr. Zakr. Perp. 117 f. 125; 121 f. 152).

Jakób, syn Walentego, dziedzic na Sobolach, Wojnach i Falbogach, z burgrabiego regent grodzki i ziemski 1770 r., dalej sędzia grodzki i skarbnik zakroczymski 1781 r., pisarz ziemski i grodzki rożański i deputat na Trybunał koronny tegoż jeszcze roku, w końcu sędzia ziemiański rożański 1792 r., poseł ziemi zakroczymskiej 1774 r., żonaty z Maryanną Sobolewską, córką Józefa, podstolego owruckiego i Brygidy Borowskiej, wdową po Antonim Kozłowskim i Mateuszu Tańskim, z którą zeznał zapis dożywocia 1765 r. (Gr. Zakrocz. 120 f. 85 i 196), miał z niej córkę Zuzannę, żonę 1792 r. Jana Narzymskiego, skarbnika zawskrzyńskiego i syna Michała *Bożawola* Górskiego, który 1786 r. wniósł do akt rożańskich skrypt pewien z 1699 r. (Gr. Zakr. Perp. 121 f. 143; 122 f. 122 i 125 f. .133 i takież Ostr. 46 f. 80; DW. 95 f. 906 i 103 f. 1248). Jakób nabył 1787 r. część Kunina z Wólką, Borków, Zawodzie i Raczki, w ostrołęckiem, od Jeziorkowskich (DW. 103 f. 1247), a otrzymał 1788 r. prawem emfiteutycznem wójtostwo w Rożanie (Kancl. 88 II f. 30).

Do Trybunału płockiego, za pruskich czasów, zgłosili się do spadku po Tomaszu Górskim, spadkobiercy Jakóba Górskiego: Michał, który odstąpił swe prawa Walentemu, Aniela Cichocka i Zuzanna Mieszkowska. Ta ostatnia widocznie wdowa po Narzymskim, 2-o v. Mieszkowska, a Aniela musiała być drugą córką Jakóba. Czy ów Tomasz był synem Jakóba, pewności nie ma.

Michał na Kuninie, z Duczymińskiej miał synów: Mikołaja i Franciszka, oraz córki: Remigię, 1-o v. Puchałową, 2-o v. Lasocką; Ludwikę, 1-o v. Koziebrodzką, 2-o v. Brzezińską; Aleksandrę, 1-o v. Jeziorkowską, 2-o v. Sudnikową i Karolinę Ignacową Ostrowską.

Mikołaja, z pierwszej żony, Pinińskiej, dzieci: Józef, Michał, Antonina, za Władysławem Sudnikiem i Kazimiera, za Sewerynem Ciemniewskim; z drugiej żony—Chobrzyńskiej: Władysław, Franciszek, Marya Ostrzeniewska, Stefania i Lucyna Czarnocka.

Franciszka, brata Mikołaja, z Iwaszkiewiczównej, potomstwo: Teresa Ostrowska, Marya Górska, Gabryela Grochowska, Jadwiga Różycka, Teodozya Boska, Zdzisław, Witold, Włodzimierz i Ludomir. Z nich: Zdzisław, żonaty z Wieszczycką, ma synów: Jana, Stanisława i córkę Natalię. Włodzimierz, właściciel Jemielistego, ożeniony z Heleną z Budnych, ma syna Zdzisława. Ludomir, żonaty z Rembowską, ma syna Wiktora.

Jan, drugi syn Erazma, ożeniony z Konstancyą z Wilamowskich, 1-o v. Wojciechową Szczypierską, pozostawił, jak widzieliśmy, syna Franciszka 1760 r. (Gr. Zakr. Perp. 116 f. 177).

Augustyn, trzeci syn Erazma, dziedzic części Smół, nabytych 1756 r., żonaty z Marcyanną Kwasiborską, miał z niej synów: Franciszka, dziekana i proboszcza zakroczymskiego i kanonika płockiego 1792 r. i Jana v. Jana Kantego (Gr. Zakr. Perp. 119 f. 3 i 122 f. 91).

Ten to pewnie Jan, 1764 r. burgrabia zakroczymski, dziedzic na Zarębach (Gr. Zakr.), następnie podstoli winnicki 1782 r., ożeniony 1778 r. z Katarzyną Białobłocką, córką asesora sądowego michałowskiego (Szreń. Zs. Rel. i Obl. 62 f. 24), miał córki: Teodorę Gertrudę, ur. 1785 r. w Karniewie i Urszulę, żonę Macieja Dembego, dziedzica wsi Rudne i Zaboklika, oraz synów: Walentego, zmarłego bezżennie w Kuninie 1836 roku (sepult. w Goworowie) i *Franciszka* Borgiasza Józefata.

Oprócz wymienionych córek, musiał ich mieć Jan więcej, bo w Trybunale płockim, za pruskich czasów, wylegitymowali się do spadku po nim: Walenty, Monika, Teodora, Franciszek, Maryanna z Górskieh Ślaska, Agnieszka z Górskich Demby, Antonina z Górskich Dzierżanowska i córka Urszuli z Górskich Mchowskiej.

Franciszek, urodzony 1783 roku w Karniewie, zmarły 1838 roku w Warszawie (sepult. w kośc. Św. Jana), zasłużony wojak, dziedzic Pękoszewskiej Woli, nabytej 1825 roku, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku. W 1806 r. wstąpił jako porucznik do 5-go pułku strzelców pieszych, w 1807 roku odbył kampanię przeciw Prusom, 1809 r. przeciw Austryi, 1812 r. przeciw Rosyi, poczem ozdobiony został krzyżem wojskowym polskim. Rozkazem dziennym z 1819 roku mianowany dowódcą 5-go pułku piechoty, otrzymał dymisyę dla słabości zdrowia 1830 r., w stopniu generała brygady.

Z Teodozyi Krempskiej, córki Michała, sędziego zawskrzyńskiego i Katarzyny z Mickiewiczów, zaślubionej 1816 r., pozostawił pięciu synów: Józefa, ur. 1816 r., zmarłego 1837 r., Ludwika, Stanisława, Konstantego i Jana, oraz córkę Zofię Marcellę, żonę Michała hr. Mycielskiego, który po jej śmierci wstąpił do Jezuitów.

Ludwik, ur. 1818 r., ochmistrz dworu cesarsko-rosyjskiego i prezes Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, dziedzic Sterdyni i Ceranowa, wielce zasłużony i poważany w kraju obywatel, z żony, hr. Pauliny Krasińskiej, córki Józefa, senatora - kasztelana Królestwa kongresowego i Emilii z hr. Ossolińskich, zmarłej w Warszawie 1893 r., nie ma potomstwa.

Stanisław, ur. 1820 r., zmarły 1900 r., dziedzic Uleńca, sędzia pokoju okręgu czerskiego, z Heleny Mężyńskiej, zaślubionej w Warszawie 1855 r., pozostawił synów: Piotra, ur. 1857 r., posła do Rady Państwa w Wiedniu, Franciszka, ur. 1858 r., dziedzica Ceranowa, radcę Dyrekcyi Głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, ożenionego w Warszawie 1889 r. z Zofią Komarówną, córką Józefa i Gabryeli z hr. Starzeńskich, którego synowie: Józef, ur. 1891 r. w Warszawie i Ludwik, ur. 1893 r. w Ceranowie i Antoniego, ur. 1862 r., profesora uniwersytetu krakowskiego, oraz córkę Annę, zmarłą dzieckiem.

Konstanty, urodzony 1827 roku, dziedzic Motkowic, były członek Rady Stanu Królestwa, zmarły 1901 roku, z księżniczki Julii Golicynównej, po-

zostawił synów: Pawła, ur. 1871 r. i Stanisława, ur. 1877 r, dziedzica Motkowic, oraz córki: Zofię, zmarłą młodo; Maryę, żonę Kazimierza hr. Sobańskiego i Julię, wydaną 1897 r. w Warszawie za Michała Karskiego z Włostowa, zmarłą w Zakopanem 1903 r. Paweł, zaślubił 1902 r. w kościele Św. Krzyża w Warszawie, Gabryelę hr. Kossakowską, córkę hr. Stanisława z Wojtkuszek i Michaliny z Zaleskich.

Jan, brat bliźni Konstantego, ur. 1827 r., dziedzic Woli Pękoszewskiej, pozostawił z żony, Maryi hr. Łubieńskiej, córki hr. Seweryna i Amelii z hr. Jezierskich, zaślubionej 1859 r., synów: Konstantego, ur. 1862 r., ożenionego z Antoniną Chłapowską, Ludwika, ur. 1865 r., Antoniego, ur. 1867 r., Jana, ur. 1871 r. i córkę Maryę Pię.

Trzecia linia Bożawola Górskich, posiadała w powiecie łęczyckim Strzegocin, a w powiecie gostyńskim Piotrowo i Górki.

Aleksander, z pisarza grodzkiego gostyńskiego, miecznik brzeziński 1760 r., pozostawił trzech synów: Tomasza, Walentego i Karola, którzy dopełnili 1760 r. podziału powyższych dóbr (Herb. Król.) Z nich:

Tomasz, 1768 r. skarbnik brzeziński, 1771 r. wojski większy orłowski, 1772 r. łowczy, a 1780 r. ostatni cześnik inowłodzki, żonaty z Praksedą Wilkanowską, miał z niej córkę Benignę, za Dłuskim, pułkownikiem b. wojsk polskich i synów: Antoniego i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku.

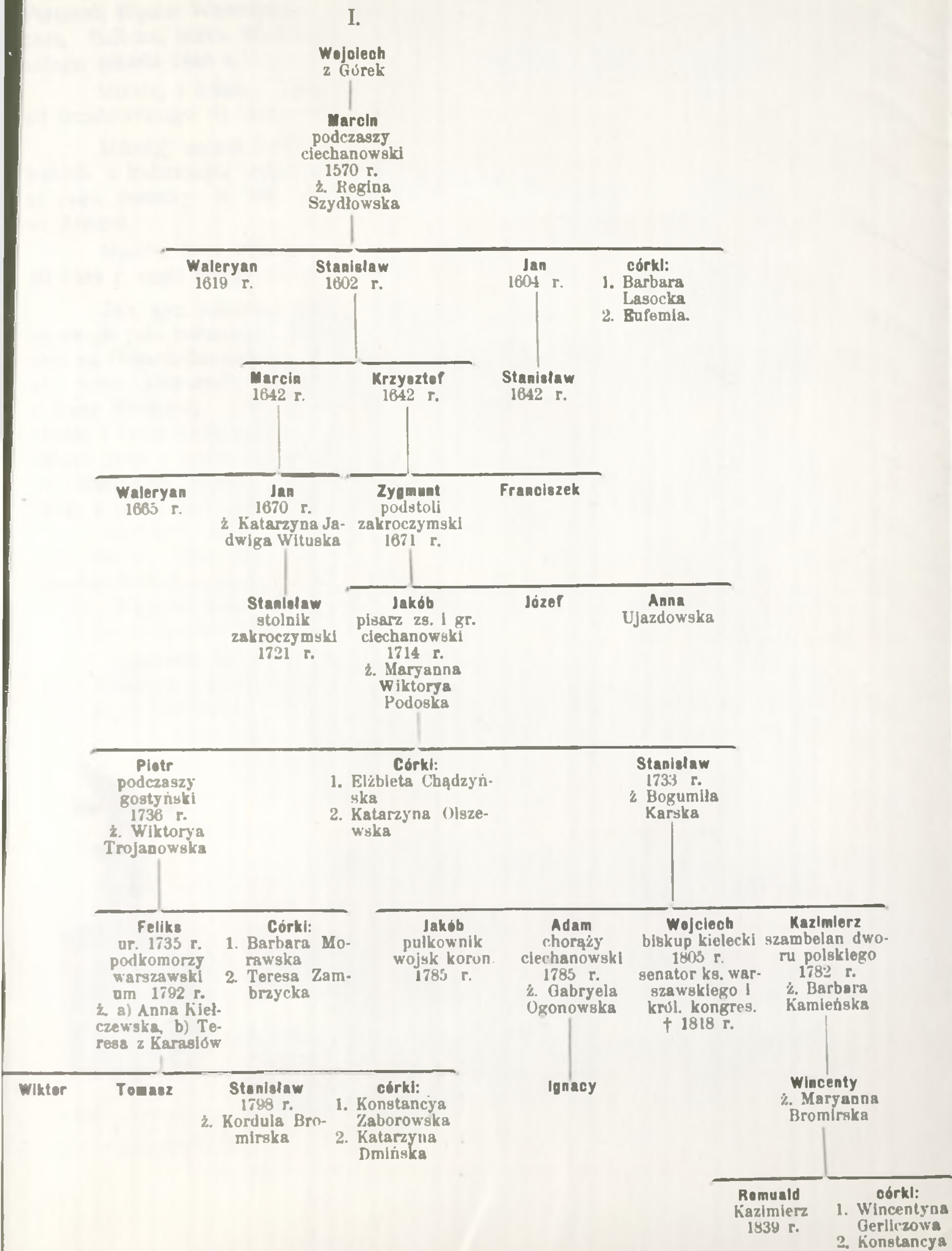
Antoni, dziedzic Strzegocina, z żony. Józefy Justyny Małachowskiej, miał syna zmarłego bezżennie i córki: Teresę Dzierzbicką, zmarłą 1900 r. i Julię, 1-o v. za dr. Maurycym Wolffem, 2-o v. za Wodzińskim, a 3-o v. za Maciejem Ordęgą, zmarłą 1881 r.

Franciszek, pułkownik b. wojsk polskich, dziedzic Łąkoszyna i Leszczynka, ożeniony 1-o v. z Maryą Wasilewską, ur. 1791 r., która po rozwodzie z nim zaślubiła generała Dziekońskiego i zmarła 1853 r., 2-o v. z Martyną Pągowską, z pierwszej żony pozostawił syna Władysława, bezdzietnego z Prądzyńską i córkę Laurę, 1-o v. Czosnowską, 2-o v. Labarthe; z drugiej żony córki: Marya, zaślubiona 1867 r. Kazimierzowi Karskiemu i Anna, zmarła 1853 r.

Karol Wielki na Górkach Bożawola Górski, drugi syn Aleksandra, deputat kujawski i inowrocławski na Trybunał lubelski 1781 r. (Wyr. Lub. 660 f. 26 i 663 f. 8; Z. Kuj. 1780 r.), dziedzic Piotrowa i Górek, ożeniony z Anną Zagajewską. Córka jego Karolina, zaślubiona Józefowi hr. Skarbkowi, syn zaś Józef, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., dziedzic Szwarocina, Piotrowa i Górek, z żony, Pelagii Krosnowskiej, zmarłej 1851 r., miał córkę za Józefem Byszewskim i syna Karola, ożenionego z Maryą Wolffówną, urodzoną z Julii Górskiej. Stanisław, syn Karola, dziedzic Szwarocina, ożeniony z Lipską.

Walenty, trzeci syn Aleksandra, jako pisarzewicz grodzki gostyński, został 1777 r. skarbnikiem, a 1780 r. wojskim większym gostyńskim, w końcu 1782 r. łowczym gostyńskim. Jako jego synowie legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Antoni Benon, Bernard i Romuald Ignacy 1837 r. i wnukowie po czwartym synie Feliksie, z Katarzyny Włostowskiej: Aleksander Maksymilian, Józef

Rodowody Górskich h. Bożawola. (do str. 265)

II.

Tomasz 1537 r.

Zacharyasz 1537 r. ż. Katarzyna

Jan 1579 r. | **Stanisław** | **Tomasz** 1582 r. | **Jakób** 1582 r. ż. Katarzyna Leszczyńska | **Antoni** ż. Róża Laskowska 1597 r.

Tomasz 1617 r. ż. Maryanna Bieniewska | **Zofia** Pieściorocka

Stefan 1650 r. ż. Maryanna Opacka

Jan 1678 r. ż. Maryanna Falbowska

Erazm 1715 r. ż. Maryanna Głażewska

Walenty sędzia kaptur. zakroczymski 1764 r. ż. Anna Zglićzyńska | **Augustyn** 1756 r. ż. Maryanna Kwasiborska | **Jan** ż. Katarzyna Wilamowska | **Bonawentura**

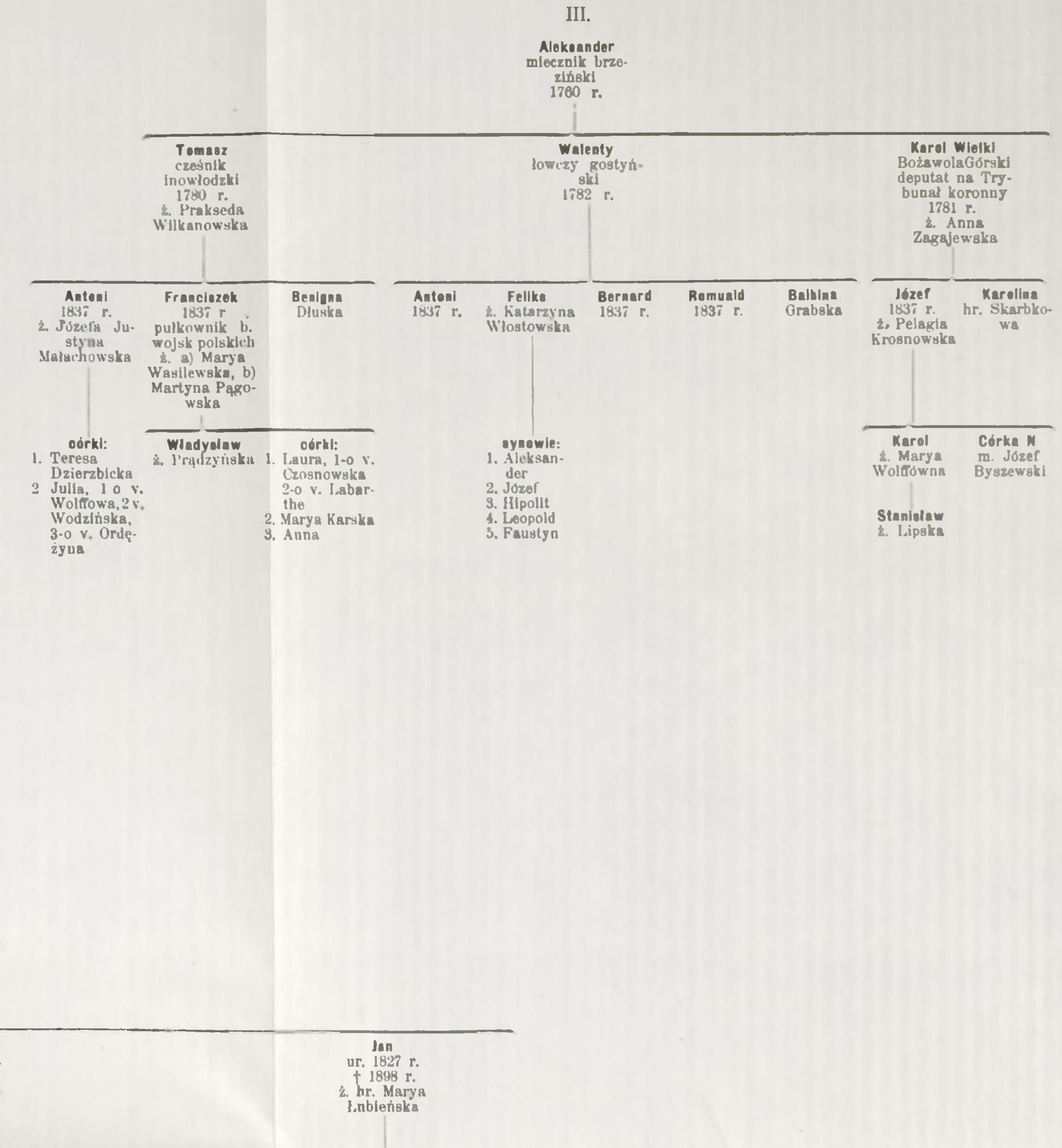
Jakób pisarz ziemski i grodzki rożański 1781 r. ż. Maryanna Sobolewska | **Tomasz** Pijar 1756 r. | **Marcin** 1790 r. ż. Jadwiga Suwińska | **Paweł** ż. a) Małgorzata Małowieska b) Teresa Szczypierska | **Franciszek** kanonik płocki dziekan zakroczymski 1792 r. | **Jan** v. Jan Kanty podstoli winnicki 1782 r. ż. Katarzyna Białobłocka | **Franciszek** 1760 r.

Michał BożawolaGórski 1786 r. ż. Duczymińska | **Zuzanna** 1-o v. Narzymska 2-o v. Mieszkowska. | **Aniela** Ciechocka. | **Walenty** † 1836 r. | **Franciszek** ur. 1783 † 1838 r. generał b. w. pol. ż. Teodozya Krempska | **córki:** 1. Monika 2. Teodora 3. Maryanna Ślaska 4. Agnieszka Demby 5. Antonina Dzierżanowska 6. Urszula Mchowska

Mikołaj ż. a) Pinińska b) Chobrzyńska | **córki:** 1. Remigia, 1-o v. Puchałowa, 2-o v. Lasocka 2. Ludwika, 1-o v. Kozietulska, 2-o v. Brzezińska 3. Aleksandra, 1-o v. Jeziorkowska 2-o v. Sudnikowa 4. Karolina Ostrowska | **Franciszek** ż. Iwaszkiewiczówna | **Józef** ur. 1816 r. † 1837 r. | **Ludwik** ur. 1818 r. ochmistrz dworu Cesars.-Rosyjs. Prezes Komit. Tow. Kr. Ziem. ż. hr. Paulina Krasińska | **Stanisław** ur. 1820 † 1900 r. sędzia pokoju okr. czerskiego ż. Helena Mężyńska | **Zofia** Marcella mąż hr. Michał Mycielski | **Konstanty** ur. 1827 † 1901 r. Członek Rady Stanu Królestwa ż. ks. Julia Golicynówna | **Jan** ur. 1827 r. † 1898 r. ż. hr. Marya Łubieńska

Józef | **Michał** | **Władysław** | **Franciszek** | **córki:** 1. Antonina Sudnikowa 2. Kazimiera Ciemniewska 3. Marya Ostrzeniewska 4. Stefania 5. Lucyna Czarnocka | **Zdzisław** ż. Wieszczycka | **Witold** | **Włodzimierz** ż. Helena z Budnych | **Ludomir** ż. Rembowska | **córki:** 1. Teresa Ostrowska 2. Marya Górska 3. Gabryela Grochowska 4. Jadwiga Różycka 5. Teodozya Boska | **Piotr** ur. 1857 r. poseł do Rady Państwa w Wiedniu | **Franciszek** ur. 1858 r. Radca Dyr. Gł. Tow. Kr. Ziems. ż. Zofia Komarówna | **Antoni** ur. 1862 r. profesor Uniw. krak. | **Paweł** ur. 1871 r. ż. hr. Gabryela Kossakowska | **Stanisław** ur. 1877 r. | **córki:** 1. Zofia 2. Marya hr. Sobańska 3. Julia Karska | **Konstanty** ur. 1862 r. ż. Antonina Chłapowska | **Ludwik** ur. 1865 r. | **Antoni** ur. 1867 r. | **Jan** ur. 1871 r. | **Marya** Pia

Jan | **Stanisław** | **Natalia** | **Zdzisław** | **Wiktor** | **Józef** ur. 1891 r. | **Ludwik** ur. 1893 r.

Fortunat, Hipolit Wawrzyniec, Leopold Antoni i Faustyn Józef w latach 1840 — 1844. Balbina, córka Walentego, ur. 1794 r., zaślubiła 1840 r. Franciszka Grabskiego; zmarła 1848 r.

Mikołaj i Adam, synowie Marcina, odstąpili 1617 r. pewne prawa nabyte od Grichowskiego (?) bratu rodzonemu Marcinowi. Z nich:

Mikołaj zeznał 1614 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Kwiatkowskich z kaliskiego, wdową po Piotrze Chwalczewskim. Odstąpiła ona w tymże roku zeznany na nią zapis w Kaliszu synowcowi męża Marcinowi, synowi Adama.

Marcin, brat Mikołaja, za zgodą żony, Barbary z Młodzianowskich, odstąpił 1626 r. część swoją w Górze Marcinowi i Janowi, synom Adama.

Jan, syn Adama i Anny z Bielickich, nabył 1650 r. część Góry od synowca swego (nie rodzonego) Stefana, syna Tomasza, za 3,500 fl. Pisał się dziedzicem na Górach-Zarembach; w 1615 r. wyznaczył posagi córkom swoim: Maryannie, żonie Aleksandra Gołembskiego, Zofii, Agnieszce i Katarzynie, urodzonym z Anny Bielickiej. Syn jego Adam, na Górach-Zarembach i Śniadowie, w imieniu swoim i braci stryjecznych swoich: Samuela i Andrzeja, zapewne synów Marcina, ustąpił 1666 r. pewne zapisy Korzybskim, a w 1667 r. zeznał zapis dożywocia z żona, Maryanną Kępską, wdową po Franciszku Krasińskim, kasztelanicu sierpskim, z którą był rozwiedziony 1692 r. (Gr. Zakr. Perp. 78 f. 243; 99 f. 157; 101 f. 61 i 78; 103 f. 523; 105 f. 365; Conv. Warsz. 23 f. 1212; DW. 42 f. 1038 i 1039; 51 f. 949; Gr. Płoc. Perp. 151 f. 452). Anna, córka Jakóba Górskiego, żona Stanisława Pieściorowskiego, kwitowała ojca z posagu 1651 r. (Gr. Zakr. Perp. 102 f. 11). Wojciech pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Jana Kazimierza, a Jakób—Augusta II-go.

Zygmunt, wojski wyszogrodzki 1697 r., z Joanny Trojanowskiej, miał synów: Antoniego i Jana, z których pierwszy, towarzysz roty husarskiej, zeznał 1721 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Lasockich, córką Konstantego (Perp. Czers. 19 f. 160 i 20 f. 22). Antoni 1757 roku stolnik zakroczymski. Jakób, cześnik zakroczymski, umarł 1713 roku.

(Rodowody Górskich h. Bożawola—patrz obok).

Herb Dąbrowa.

GÓRSCY h. DĄBROWA z Górek, w ziemi wiskiej, których właścicielem był 1577 r. Tomasz Górski, syn Stanisława (Paw.). Marcin i Andrzej pisali się z ziemią wiską, na elekcyę Jana III-go, a Andrzej, Franciszek, Grzegorz, Jakób, Jan, Kazimierz, Marcin, Wojciech i Michał podpisali z tąż ziemią obiór Augusta II-go.

Stanisław 1784 r., a Franciszek 1788 r., komornicy ziemscy wiscy. Jan, burgrabia wiski 1788 r. Stanisław, syn Tomasza, a wnuk Andrzeja, prawnuk Jakóba, potomek Jana, komornika ziemskiego wiskiego 1617 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1853 r. (Akta b. Her.).

Herb Doliwa.

GÓRSCY h. DOLIWA. Jan v. Janusz, kasztelan kaliski 1340 roku, raz w 1348 r. nazwany Januszem Górką, pieczęć jego z herbem Doliwa przywieszona do dokumentu z 1343 roku (KWP.). Jadwiga z Wygnanowa Górska, herbu Trzy Róże, zamężna Wilkostowska, babka kanonika gnieźnieńskiego 1636 r. (Kor.).

Mikołaj, żonaty z Maryanną Siemaszkówną, syn Pawła i Teresy, wnuk Jana i Justyny z Pieczkowskich, pozostawił synów: Jana, Marcina i Andrzeja, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1808 roku.

Kazimierz, żyjący za czasów Stanisława Augusta, pozostawił syna Józefa, żonatego z Franciszką z Roginistów, którego syn Feliks legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku.

Herb Habdank.

GÓRSCY h. HABDANK. Wojciech Górski, kozak zaporoski, w nagrodę, że nietylko do żadnych buntów nie należał, ale jako człowiek rycerski, odbieżawszy żonę i dziatki, krew swoją za całość Rzeczypospolitej przelewał, otrzymał na sejmie 1650 r. szlachectwo i herb Habdank (V. L). Być może, że ów Wojciech pochodził z rodziny szlacheckiej Habdańców Górskich, o której heraldycy nasi wspominają i dlatego ów herb przy nobilitacyi otrzymał.

Marcin Skarbek Górski pisał się z województwem lubelskiem, na elekcyę Augusta II-go. Franciszek Skarbek Górski, w województwie kijowskiem, procesowany przez Iwanickich 1720 r. (Kij. IX f. 916).

Franciszek, Feliks i Leonard, synowie Jana i Franciszki z Olszewskich, wnukowie Marcina, prawnukowie Sebastyana, praprawnukowie Andrzeja, syna wymienionego wyżej Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1855 roku.

Herb Leszczyc.

GÓRSCY czasem GURSCY h. LESZCZYC z Góry (późniejszej Góry Kalwaryi), w ziemi czerskiej. Wit z Góry, skarbnik 1407 r., a cześnik czerski 1417 r., nabył 1416 roku część Sobień zamianą za część Uleńca. Miał brata Wawrzyńca 1409 r. i córkę Stachnę, za Bogufałem Zajączkiem ze Skorczy i syna Mikołaja, który otrzymał 1419 r. prawo niemieckie dla Góry, od ks. Jana Mazowieckiego (M. 3 f. 18).

Jakób z Góry 1416 r., Piotr z Góry 1425 r., wymieniani w aktach czerskich (Najstar. Ks. Czerskie). Że ci Górscy należą do rodu Leszczyców, opieram to na następują-

cej podstawie. W skład dóbr Góra wchodziły: Góra, Wola Górska, Łupkowo i Wilkowlas.

Mikołaj z Góry Górski, wojski czerski, zmarły przed 1445 r., miał dwie żony. Z pierwszej nieznanej, był syn Piotr; z drugiej, Beaty z Gościėńczyc, córka Katarzyna.

Ów Piotr, syn niegdy Mikołaja Górskiego, wojskiego czerskiego, przyznał 1447 r. sumę stryjowi swemu (ale nie rodzonemu) Wawrzyńcowi (z Sobienia), sędziemu czerskiemu i warszawskiemu. Tenże Piotr od wsi Łupkowa, leżącej pod Górą i jeszcze w XVI-m wieku w połowie do Górskich należącej, pisał się także Łupkowskim. W 1450 r. Piotr Łupkowski, seu Górski, zabezpieczył posag żonie Annie. W 1447 r. spotykamy w Czersku jako świadków: Mikołaja Łupkowskiego i Piotra Sobińskiego, herbu Laski. Jeżeli Sobiński, stryjec Piotra Górskiego i Mikołaj Łupkowski, jak się zdaje, brat Piotra, należeli do rodu Leszczyców, to i Górscy do nich należeć musieli (Zs. Gr. Czers. I A f. 80, 141; 1 B f. 3, 19, 67, 102 i 234).

Mikołaj Górski zapisał 1539 roku cały swój majątek, składający się z Góry, Woli Górskiej i Wilkowlasu, synowi swemu jedynemu Stanisławowi (Ibid. 11 f. 167).

Stanisław na Górze i Słominie, zabezpieczył 1530 r. posag żonie swej, Barbarze z Sieczczy (Parysównie). W 1554 r. wyznaczył córkom swoim: Katarzynie, Elżbiecie i Zofii posagi. Katarzyna była 1556 r. żoną Jerzego Drużbicza z Miąs, a Elżbieta, 1559 r. żoną Andrzeja Karwowskiego (Ibid. 8 f. 524; 10 B f. 248; 20 f. 159 i 521; 23 f. 482). Stanisława synów trzech: Stanisław, Mikołaj i Paweł, którzy 1559 r. przyznali sumę szwagrowi swemu Karwowskiemu, a z których dwaj pierwsi procesują się wciąż z trzecim (Ibid. 23 f. 482; 30 f. 193, 200 i 239). Mikołaj i Paweł, dziedzice na Górze i Łupkowie, zobowiązali się 1563 r. siostrze swej Zofii wypłacać rocznie 15 fl., do czasu jej zamążpójścia. Taż Zofia kwituje brata Pawła 1564 r. z odbioru 15 fl. Paweł zeznał oblig 1563 r. na braci: Stanisława i Mikołaja, a 1571 r. sprzedał część swoją na Górze, Woli Górskiej, Łupkowie i Wilkowlasie Parysowi (Ibid. 30 f. 395; 31 f. 216 i 782; 39 f. 425). Dalsze jego losy ani potomstwo nie znane.

Stanisław, syn Stanisława, z bratem Mikołajem dziedziczył na Górze, Woli Górskiej, Wilkowlasie i Łupkowie 1576 r. (Paw.). Stanisław oprócz tego dziedziczył na Słominie, z którego się często pisał. W 1563 r. podsędek czerski, rezygnował z tego urzędu dla podeszłego wieku 1592 r. W 1567 r. zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Małgorzatą z Leśniowolskich, której w 1559 r. zabezpieczył posagu 2,000 fl. (Ibid. 23 f. 528 i 37 f. 66). W 1572 r. wybrał na opiekuna dzieciom swoim: Mikołajowi, Andrzejowi, Annie, Barbarze i Elżbiecie, brata swego Mikołaja, a 1574 r. dożywocie przysługujące pierwszej swej żonie, przepisuje na drugą, Dorotę z Kiełpińskich, córkę Stanisława (Ibid. 41 f. 333 i 42 f. 308). Miał jeszcze podsędek syna Jakóba Hieronima, który po matce odziedziczył Leśnowolę. Dobra te 1580 r. posiadał syn jego Jan (Paw. Maz. f. 299). Z córek podsędka czerskiego: Barbara, wyszła za Stanisława Gzowskiego, a Anna, za Hieronima Biejkowskiego (Zs. Warec. 11 f. 1025 i Perp. Czers. 1 A f. 255).

Mikołaj, syn podsędka czerskiego, zabezpieczył 1596 r. posag żonie swej, Elżbiecie z Czerniakowskich, na Górze i Słominie. W 1601 r. rozdzielił się lasa-

mi w Górze z bratem Andrzejem, z którym dokonał 1598 r. podziału spadku po ciotce Mikołajewskiej. Syn jego Stanisław, zeznał 1649 roku zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Arciechowskich (Perp. Czers. 1 B f. 25 i 194; 2 f. 107 i 11 f. 161).

Andrzej, syn podsędka czerskiego, wspólnie z żoną, Anną z Gojskich, sprzedał Jeszewkę Opackiemu 1610 r., a część swoją na Górze, Woli, Wilkowlasie i Łupkowie Cieciszewskiemu 1604 r. (Ibid. 3 f. 387 i 2 f. 472).

Mikołaj, syn Stanisława i Barbary z Sieczczy, sprzedał 1557 r. część swoją na Górze bratu Stanisławowi, a 1563 r. zastawił czterech poddanych w Wilkowlasie szwagrowi Karwowskiemu. W 1560 r. zabezpieczył posagu 1,200 fl. żonie swej, Zofii z Gumowskich (Zs. Gr. Czers. 22 f. 299; 30 f. 392 i Ks. 29). Pisał się z Góry lub Słomina. Synowie jego: Kasper, Stanisław i Piotr, wspólnie ze stryjem swoim Stanisławem, podsędkiem czerskim, procesują Turowską 1580 r. (Ibid. 42 f. 959 i 47 f. 1038).

Kasper umarł 1580 r., pozostawiwszy z żony Zofii, syna Stanisława, który 1624 r. zabezpieczył posag żonie swej, Agnieszce z Wolińskich (Ibid. 48 C f. 269 i DW. 47 f. 486).

Stanisław, brat Kaspra, żonaty z Zofią z Sobiekurskich, pozostawił synów: Wojciecha i Stanisława. Ten ostatni nabył część Małej Wsi 1642 r. Wojciech zeznał 1629 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Oborskich. W 1664 r. została ustanowiona opieka nad ich dziećmi: Maryanną, Anną, Teresą, Heleną, Wojciechem i Janem. Anna wyszła za Jana Goźlińskiego (Perp. Czers. 8 f 573; 10 f. 309; 12 f. 78; 14 A f. 49 i Sig. 8 f. 15).

Piotr, brat Kaspra i Stanisława, dziedzic na Górze, zeznał 1598 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią ze Staniszewskich. Córka jego Anna, za Aronem Lesiewskim, a syn Krzysztof, sprzedał 1626 r. Skolimowskiemu różne grunta w Łupkowie, nad Wisłą położone (Perp. Czers. 1 B f. 142; 7 f. 287 i 411).

Krzysztof, żonaty 1-o v. z Małgorzatą Oczosalską, której posag zabezpieczył 1627 r., 2-o v. z Cecylią z Dąbrowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1653 roku, pozostawił z pierwszej żony synów: Konstantego, Mikołaja, Michała i Kazimierza, którzy część Góry sprzedali 1663 r. Raciborskiemu (Ibid. 7 f. 435; 11 f. 638 i 12 f. 312). Konstanty i Mikołaj sprzedali 1666 r. część swoją na Górze, biskupowi poznańskiemu Wierzbowskiemu, który tam urządził Kalwaryę (Ibid. 13 f. 100).

Mikołaj zeznał 1667 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Gawłowskich. Po śmierci jej zaślubił Barbarę Goiszewską, córkę Pawła, z którą zeznał zapis dożywocia 1671 r. Z niej córki: Zofia, żona Stanisława Tchórznickiego i Katarzyna, żona Stanisława Antoniego Bielawskiego. Matka odstąpiła im 1715 r. służące jej dożywocie na Zagrobach (Ibid. 13 f. 190, 379 i 477; 14 D f. 135).

Konstanty, zeznał 1668 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Mirowskich, po śmierci której zaślubił Teresę z Goiszewskich, siostrę swej bratowej i zeznał z nią zapis dożywocia 1671 r. Syn jego Jan, odstąpił 1703 r. sumę 500 fl. siostrze swej stryjecznej Zofii (Ibid. 13 f. 379 i 14 D f. 9). Dwaj drudzy synowie Konstantego: Józef i Franciszek, odstąpili pewną sumę Zaleskiemu 1699 r. (Ibid. 16 A f. 195).

Józef, żonaty 1-o v. z Antoniną Pęską, 2-o v. z Agnieszką z Oziembłowskich; ta ostatnia wdowa po nim 1734 r. (Ibid. 23 A f. 195). Córka jego z pierwszej żony Franciszka, 1-o v. Kazimierzowa Lubieniecka, 2-o v. Kazimierzowa Boska, starościna stromecka 1757 r. (Ibid. 30 f. 463 i 37 f. 56).

Franciszek, żonaty z Krystyną Bielską, pozostawił syna Macieja, który zeznał 1729 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Młochowskich (Ibid. 21 f. 104). Na nim urywają się wiadomości o tym domu w aktach czerskich.

GÓRSCY v. GURSCY h. LEWART, przydomku Firlej, wyszli z ziemi lubelskiej. Jan Górski z rodu Lewartów, zaświadcza 1439 r. w Lublinie szlachectwo Rawicza. Jan z Góry, komornik ziemski lubelski 1496 r. Akta grodzkie trembowelskie z 1595 r. wspominają o Sebastyanie Górskim, pełnomocniku Chodorowskiego (Ks. 310 f. 1315). Adam, syn Jana, zabezpieczył we Lwowie 1611 r. Laskowskiemu 1,000 fl. (Gr. Lwow. 98 f. 647). Mikołaj i Krzysztof, imieniem Kataryny i Anny, córek brata Stanisława, stolnika halickiego i Doroty z Błudnik, 2-o v. Feliksowej Kosińskiej, zawarli 1611 r. układ z Benedyktynami lwowskimi, o sumy zabezpieczone na Niżniowie, Bratyszowie i innych (Ibid. f. 302). Anna, córka Stanisława, wdowa po Olbrachcie Lubiatowskim, zeznała 1613 r. zapis dożywocia z drugim mężem, Janem Duninem Borkowskim, pułkownikiem królewskim (Gr. Tremb. 29 f. 1). Mikołaja córki: Zofia, za Andrzejem Borkowskim; Elżbieta, za Mikołajem Kobylińskim i Jadwiga, za Andrzejem Pomorskim. Zofia i Jadwiga zeznały zapisy dożywocia z mężami 1605 i 1611 r., a Elżbieta kwitowała z posagu Stanisława i Annę, dzieci Wojciecha Górskiego i Barbary z Boczowa Wilczkówny. Brat ich Stanisław (Gr. Tremb. 24 f. 199 i 691; Idem Decr. 317 f. 106 i 599; Gr. Lwow. 98 f. 403).

Herb Lewart.

Stanisław, podczaszy kijowski i rotmistrz królewski 1664 r., dziedzic Milatyna, Pańkowiec, Palikowy i innych, z Heleny Wronowskiej miał synów: Stefana, żonatego z Katarzyną Maniecką, zmarłego 1701 r., Michała i Stanisława, oraz córki: Barbarę za Stefanem Radlińskim, pułkownikiem chorągwi pancernej; Teofilę, za Maciejem Wąsowskim; Zofię, za Gabryelem Temruk Czerkasem, podczaszym mielnickim; Teresę, 1-o v. Jeło Malińską, 2-o v. Suchodolską i Zuzannę, za Gabryelem Heyckingiem (Gr. Krzem. i Zap. Lub. 48 f. 1136; 64 f. 431 i Bracł. XIV f. 841).

Stanisław, podczaszyc kijowski, wspólnie z żoną, Joanną z Żebrowskich, otrzymał 1701 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa lityńskiego z rąk Wieniawskich (Sig 15). Syn ich Józef, starosta kahorlicki, żonaty z Maryanną Bożeńcówną Jełowicką, sprzedał 1729 r. Palikowy i Pańkowce Cetnerowi (AGZ. X. 6911). Dzieci ich: Jerzy, Jan i Zofia, zmarły w dzieciństwie, a majątek ich przeszedł na potomstwo Radlińskich.

Jan, skarbnik drohicki, właściciel Wielkich-Rzeczon i Lubowicz, w powiecie drohickim, 1716 r., miał syna Antoniego, a ten Jana, którego syn Antoni Ka-

zimierz, legitymował się ze szlachectwa 1832 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GÓRSCY v. GURSCY ŁUBOWIE (h. LUBICZ?) z Góry, w powiecie lubelskim, której to wsi byli właścicielami 1676 r.: Marcin, Franciszek, Andrzej, Jan i Stanisław (Paw.). Stanisław, syn Jana i Joanny z Wiech Łubkowskiej, wnuk Stefana i Katarzyny Chmieleckiej, pozostawił z Doroty Lipskiej syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 roku bez podania herbu, w sądzie grodzkim bełskim.

GÓRSCY h. ŁODZIA z Góry, w województwie poznańskiem, powiecie kościańskim. Piotrek z Góry świadczy w Poznaniu 1358 r. Akta poznańskie z 1391 roku wspominają o Wojciechu i Pasku z Góry Górskich (Leksz.). Janusza wymieniają też akta, który często zastępował nieobecnego sędziego, lub podsędka w Poznaniu. Andrzej i Benedykt sprzedali 1459 r. Błożejewo bratu swemu, Wojciechowi Górskiemu (Bibl. Kras. Dypl.).

Herb Łodzia.

Jan i Piotr, synowie „strenui“ Wojciecha z Góry, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej, podkomorzy poznański 1479 r., pisał się czasem Górką. Wojciech, kasztelan lendzki i starosta wschowski 1463 r., zabezpieczył 1472 roku posag żonie swej Jadwidze (M. 12 f. 98). Drugą jego żoną była Małgorzata, z której córka Katarzyna, żona 1-o v. Mikołaja Nakonowskiego, 2-o v. Andrzeja Oporówskiego. Matka jej zapisała posag 1502 r. (M. 17 f. 325 i 20 f. 114). Z pierwszej żony córka Jadwiga, za Janem Paszkowskim i synowie: Wojciech, Piotr, Jan i Maciej, po ojcu starostowie wschowscy, którzy 1502 r. zwolnieni zostali od wyprawy wojennej (M. 39 f. 39 i 20 f. 27).

Wojciech, scholastyk kujawski 1439 r., kanclerz poznański 1495 r. i sekretarz królewski 1487 r., kanonik gnieźnieński 1507 r. (M. 23 f. 23 i Kor.), umarł w tymże roku.

Piotr, starosta człuchowski 1502 r., kasztelan nakielski 1503 r., otrzymał 1508 r. rozkaz królewski, odstąpienia starostwa człuchowskiego Zarembie (M. 23 f. 245). W 1536 r. poświadcza, że Stanisław, Michał i Jan, bracia Górscy, do tego samego co on domu należą i że herbem ich jest *łódź w czerwonem polu* (M. 52 f. 63). Ostatnia o nim wzmianka w aktach 1537 r. (M. 52 f. 108).

Jan zapisany 1488 r. na uniwersytet krakowski, z dodatkiem „wielki człowiek“, potem sekretarz królewski, kanonik i oficyał poznański, archidyakon poznański 1509 r. i sekretarz królewski 1519 r. (M. 33 f. 637 i 681).

Maciej, piszący się z Miłosławia, po bracie Piotrze starosta grodowy wschowski 1544 r., żonaty z Tomicką (M. 66 f. 232 i 76 324). Czy nie po nim pozostał syn N., starosta wschowski, po śmierci którego otrzymał 1588 r. toż starostwo Kretkowski (M. 135 f. 225). Mikołaj z Miłosławia nabył 1611 r. Nowąwieś, Czołnochowo i Toporowo od Mycielskiego (Zap. Gr. Pozn. II f. 164).

Piotr, właściciel Turwi (de Turew), żonaty z Katarzyną Miękicką, pozostawił trzy córki: Jadwigę, za Zygmuntem Dąmbskim, wojewodą brzeskim, 1685 r.; Elżbietę, za Wacławem Zaleskim, podkomorzym łęczyckim i Maryannę, za Janem Konstantym Opalińskim, wojewodzicem poznańskim (Wyr. Piotrk. z 1692 roku Ks. 296 f. 283).

Joachim z synami: Melchiorem Justynem, Cypryjanem Baltazarem Wincentym, Janem Patrycym i Stanisławem Atanazym, syn Jana; Józef Jerzy Ignacy Andrzej z synami: Kazimierzem Józefem, Franciszkiem Hieronimem, Józefem Stanisławem i Janem Antonim i Andrzej Franciszek, synowie Dominika, a wszyscy trzej wnukowie Józefa, strażnika, prawnukowie Franciszka, miecznika wileńskiego, 1723 r., właściciela dóbr Stracze i Niedrosze, w powiecie wilkomierskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1837 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GÓRSCY v. GURSCY, na Litwie GORSCY, h. NAŁĘCZ, pochodzą od Nowodworskich, a nazwę swą wzięli od wsi Góry, w powiecie warszawskim, pod Nowymdworem leżącej. Przemyśl z Góry całą część swoją tamże sprzedał 1437 r. bratu swemu stryjecznemu Mikołajowi (M. 3 f. 324). Grzegorz z Żyrawy, brat Mikołaja z Góry, matka ich Ewa, 1448 r. (M. 4 f. 47). Tomasz z Góry pozostawił trzech synów: Abrahama, Dobrogosta i Mikołaja. Że byli oni synami Tomasza, dowodzi nadanie prawa chełmińskiego przez księcia Bolesława 1477 r. Mikołajowi, synowi Tomasza z Góry, dla dóbr jego dziedzicznych: Góra, Trynosy, Laski, Sokołów, Jackowo i Rampkowo (M. 9 f. 89).

Herb Nałęcz.

Abraham z żoną Beatą zastawili 1462 r. wieś Jelenie, z dóbr Wielnicz, blisko Ostrowa, Pawłowi Osiekowi z Mierzejewa, za 150 kóp groszy (M. 5 f. 96). Abraham nie żył już w 1472 r., w którym bracia jego: Dobrogost i Mikołaj i synowie jego: Sędziwój, Dobrogost i Piotr z matką Beatą, nabyli za 200 kóp groszy całą czwartą część dóbr Wielnicz, Jelenie, Zalesie, Kossowo i Rogowo, w ostrowskiem, od Stanisława z Osieka (M. 9 f. 32). Córka Abrahama była żoną Mikołaja Obel z Falęcina, z okręgu czerskiego, który zawarł umowę ze szwagrami o Górę 1475 r. (M. 18 f. 157 i 3 f. 207).

Tenże Mikołaja Obel wziął w zastaw 1470 roku część Góry, od stryja swojej żony, Mikołaja Górskiego z Jackowa, którą synowie jego 1503 r. jeszcze posiadali, a która 1539 r. należała już do Górskich h. *Bożawola*.

W 1476 r. Dobrogost i Mikołaj, bracia z Góry (synowie Tomasza) dopełnili działu dóbr z Sędziwojem, Dobrogostem i Piotrem, synami Abrahama z Góry. Dobrogost pierwszy wziął część Góry, w powiecie warszawskim i Jackowo, w zakroczymskiem; Mikołaj—Rogowo i Przyborowie, w powiecie ostrowskim. Trzej ostatni bracia, synowie Abrahama, otrzymali Zalesie, Jelenie, Sulęcino i Kossewo, w ziemi warszawskiej (M. 9 f. 69 i 89). Potomstwo Dobrogosta starszego nie jest znane. Jego syn, pewno Abraham, jest 1484 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj, piszący się Górskim z Jackowa, zastawił 1470 r. część Góry za 100 kóp groszy mężowi swej bratanki, Mikołajowi Obel z Falęcina, a z żony, Mał-

gorzaty z Lachowa, córki Jana, sędziego łomżyńskiego, miał synów: Tomasza i Niemierzę. Tomasz otrzymał od ojca pewne dobra 1493 r., a Niemierza zeznał oblig na Modzelewskiego 1505 r. (M. 60 f. 284; 18 f. 156 i 247; 338 f. 54 i Dud. Warsz. 15 f. 217). W 1502 r. Mikołaj zeznał dział pomiędzy synami: Tomaszem i Niemierzą. Tomasz otrzymał od ojca część Góry i Laski pod Ostrowiem, a Niemierza Zgorzałowo i Nampochowice (?), w powiecie zakroczymskim (M. 18 f. 144). Na Zgorzałowie i Trynosach dziedziczył 1578 r. Walenty Górski (Paw.). Marcin ze Zgorzałowa, elektor Jana Kazimierza, a Jan na Zgorzałowie, elektor Jana III. Potomkiem jego mógł być Franciszek, po którym pozostała wdowa, Wiktorya z Rożanowskich, odstąpiła 1787 r. prawa swe do Zgorzałowa Papińskiemu (DW. 103 f. 62).

Tomasz, syn Mikołaja, pozostawił syna Mikołaja, którego wraz z synem jego Tomaszem, pozywa 1564 r. Adam Górski, cześnik ciechanowski (Dud. Warsz. Conv. 65 f. 775). Stanisław, drugi syn Tomasza, żył 1527 r. (Dud. Warsz. 15 f. 217 i M. 338 f. 54). Oprócz Tomasza, miał jeszcze Mikołaj syna Wojciecha, który wspólnie z bratem dziedziczył na Laskach 1578 roku (Paw.). Tomasz żył jeszcze 1597 r., w którym wprowadzony został do Izbicy (Gr. Zakr. 63 f. 206). Synowie jego: Paweł, Jakób i Maciej, procesowani przez Zgierskiego o 400 fl. 1606 r. (DW. 33 f. 258).

Wojciech, syn Mikołaja, sprzedał część swoją na Przyborowie 1575 r. (Zs. Gr. Czers. 42 f. 959). Syn jego, Jakób z Lasek, świadczył 1637 r., mając lat około 40, przy wywodzie szlachectwa Pawła Górskiego (DW. 49 f. 486). Jakób z Lasek podpisał elekcyę Władysława IV-go.

Niżej wymienieni dziedziczyli na majątkach posiadanych przez Dobrogosta i Mikołaja, prawdopodobnie też po nich pochodzą.

Zmarły przed 1564 r. Jan z Góry, Przyborowia i Malinowa, pozostawił pieciu synów: Bartłomieja, Pawła, Jakóba, Adama i Antoniego, którzy w latach 1564 — 1593 zeznawali różne akta, dotyczące tych dóbr (Conv. Warsz. 6 f. 1145; 9 f. 59 i 75; DW. 65 f. 784). Adam, starosta sieluński, 1564 r. cześnik ciechanowski, nabył część Gór i Przyborowia od Bartłomieja, syna Jana (Gr. Zakr. Perp. 38 f. 202; Conv. Warsz. 65 f. 784 i Inscr. Tryb. Piotr. 26 f. 17). Rafał i Jan dziedziczyli na Rogowie 1578 r. (Paw.).

Jakób i Jan Górscy z Rogowa, synowie Melchiora, część swoją na Górze sprzedali 1580 r. Stanisławowi Górskiemu, synowi Jana. Stanisław, syn Melchiora, miał się przenieść na Żmudź i od niego idą tamtejsi Górscy (DW. 2 f. 514 i Conv. Warsz. 2 f. 134). Paweł, syn Mikołaja z Góry, bratu swemu stryjecznemu Mikołajowi, synowi Marcina, sprzedał pewne pola 1589 r. (DW. 13 f. 565 i 14 f. 1274). Stanisław z Góry, pozwał 1564 r. stryja swego Marcina, syna Jana (Conv. Warsz. 63 f. 778). Marcin, syn niegdy Jana, zastawił 1579 r. część Góry Łukaszowi, synowi Mikołaja, którego woźny, w obecności Marcina i Jana Górskich, wwiązuje w zastaw (DW. 1 f. 14). Antoni z Przyborowia, podstarości i sędzia grodzki ostrowski 1614 roku. Jakób, syn Jana z Przyborowia, mając lat około 70, świadczył 1637 roku przy wywodzie szlachectwa Pawła Górskiego (DW. 49 f. 486).

Jan z Przyborowia, podpisarz ziemski przemyski 1649 r., następnie regent ziemski, z Katarzyny Żurowskiej, miał czterech synów: Adama, Franciszka, Stanisława i Wojciecha.

Adam, komornik graniczny przemyski 1665 r., nabył Rusielczyce 1667 r., a Grabownicę 1671 r. Z Maryanny z Ternowy Polańskiej, jego synowie: Wojciech, Franciszek i Stanisław, żyjący 1682 r. (Zap. Lub. 42 f. 57; 44 f. 338; 50 f. 965; 51 f. 350; 52 f. 41; 54 f. 156 i 60 f. 19).

Franciszek, ożeniony z Katarzyną Łuszczyńską, pozostawił trzech synów: Wojciecha, Aleksandra i Jana.

1. Wojciech, z Teresy Romerówncj, pozostawił synów: a) Jakóba, członka Stanów galicyjskich, po którym syn Wincenty; b) Antoniego, komornika bieckiego, ożenionego z Maryanną z Miłkowskich, którego synowie: Onufry i Antoni; c) Jana, ożenionego z Konstancyą z Fayglów, z której syn Marcin w pilźnieńskiem, piszący się Gurskim.

2. Aleksander, żonaty z Anną Buzinską (?), którego syn Walenty, regent ziemski wiślicki i członek Stanów galicyjskich, ożeniony z Anną z Gumowskich, wdową po Jakóbie Korwin Bronickim, marszałku konfederacyi sanockiej.

3. Jan, żonaty 1-o v. z Urszulą Uniatycką, 2-o v. z Anną Chmielecką. Z pierwszej żony jego synowie: Ignacy, pisarz ziemski pilźnieński, a 1765 r. sandomierski, z którego urzędu rezygnował 1777 r. i Antoni Wojciech, sędzia grodzki biecki, a z drugiej — Stanisław, Teodor, ożeniony z Antoniną Kopystyńską, podczaszanką bracławską i Wawrzyniec, z podsędka sędzia ziemski sanocki, członek Stanów galicyjskich, żonaty z Maryanną Urbańską, z której córka Tekla, za hr. Józefem Konarskim. Antoni, Walenty i Wawrzyniec, piszący się z Przyborowia, podpisali z województwem krakowskiem, elekcyę Stanisława Augusta, a wszyscy wymienieni tu potomkowie Franciszka, piszący się z Przyborowia, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim i pilźnieńskim.

Po Antonim Wojciechu, sędzim grodzkim bieckim, ożenionym z Magdaleną Lipnicką, 1-o v. Janową Świątopełk Zawadzką, pozostały córki: Katarzyna, za Adamem Marcinem Cybulskim; Tekla, za Charewiczem; Barbara, za Lisowskim; Anna, za N. Wykowskim i Brygida, za Feliksem Wykowskim, oraz synowie: Franciszek Ksawery i Józef, którego syn Jan Felicyan (A. Lwow. For. Nob.).

Kazimierz, syn Jana i Heleny z Wolskich, wnuk Stanisława i Anny z Janowskich, żonaty z Agnieszką z Romerów, miał z niej synów: Wojciecha i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa w grodzie sanockim 1782 r. Kasper Melchior Baltazar, syn Michała z Maryanny Dobijowskiej, pozostawił syna Stanisława, porucznika wojsk austryjackich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1826 r., w wydziale Stanów galicyjskich.

Sędziwój Górski z Zalesia, syn Abrahama, otrzymał 1480 r. od ks. Bolesława różne przywileje dla dóbr swoich: Zalesia, Seroczyna, Rynka, Kossewa i Zabłocia (M. 9 f. 131 i Zs. Gr. Czers. 25 A f. 387). W 1518 r. nabył od Jadwigi, córki Stanisława z Góry, prawa jej do Góry i Nowej Wsi (M. 32 f. 19 i 20). W 1521 r., będąc wojskim łomżyńskim, zeznał testament w Zalesiu, którym posesyę Gościeńczyc, na których miał sumę, oddał synom: Aleksemu i Abrahamowi, a synom: Stanisławowi, Jakóbowi, Olbrachtowi i Marcinowi, zapisał po 80 kóp, a córkom: Annie, Katarzynie i Zuzannie po 30 kóp. Pierwsi dwaj urodzeni z in-

nej matki (Zs. Grój. 8 B f. 216). Z nich: Stanisław, kanonik wiślicki, Marcin i Olbracht, kwitowali Leśniowolskiego 1545 r. (Zs. Gr. Czers. 12 f. 424).

Aleksy, podług zeznania prawnuka jego Stanisława, mającego lat 20, gdy świadczył w 1637 r. przy wywodzie szlachectwa Pawła Górskiego, miał mieć syna Jana, a ten Samuela, ojca świadczącego Stanisława, piszącego się z Zalesia. O Janie, synie Aleksego, jest wzmianka w wywodzie szlachectwa Dąbrowskiego z 1694 roku, a Samuel, syn Jana, kwitował Głuchowskiego 1614 roku (DW. 58 f. 1364 i 42 f. 128).

Abraham (w wywodzie szlachectwa Pawła Górskiego z 1637 r. nazwany Sebastyanem), po ojcu wojski łomżyński 1522 roku i starosta ostrowski 1526 r., z Anny Mianowskiej, pozostawił syna Stanisława i córki: Katarzynę i Agnieszkę, którym babka ich macierzysta, Katarzyna z Mianowa, darowała 1533 r. części swe na Gościeńczycach, Słonawie i Woli Gościęckiej (Zz. Gr. Czers. 10 A f. 237). Katarzyna, żona Zygmunta Oborskiego, zrzekła się 1540 r. majątku rodzicielskiego na brata Stanisława, a Agnieszka 1546 r. była żoną Adryjana Chinowskiego, wojewodzica mazowieckiego (Ibid. 11 f. 472 i 5 f. 362).

Stanisław nabył 1551 r. od brata swego ciotecznego, Adama Mianowskiego, część jego na Gościeńczycach, Słonawie i Woli, a 1567 r. kwitował Leśniowolskiego (Ibid. 16 f. 13 i 35 f. 471). W 1576 r. był posłem ziemi zakroczymskiej (Inscr. Gr. Zakr. 41 f. 25). Stanisław dziedziczył na Zalesiu; nie żył już 1578 r., w którym regestra poborowe wykazują jako współwłaścicielkę tych dóbr, pozostałą po nim wdowę Zofię (Paw.). Synowie jego: Andrzej, Jan i Hieronim, córki: Zofia, Elżbieta i Jadwiga. Zofia, żona 1-o v. Wawrzyńca Czerniakowskiego z Czerniakowa 1570 roku, zeznała 1617 roku zapis dożywocia z drugim mężem, Stanisławem Warszyckim, wojewodą podlaskim (Conv. 78 f. 280 i Perp. Czers. 5 f. 396). Elżbieta z mężem, Jakóbem Bielińskim, podstolim zakroczymskim, w asystencyi brata rodzonego Hieronima i stryjecznego Zygmunta, sędzica nurskiego, kwitowała 1589 r. Plichtę (Conv. 5 f. 1369). Jadwiga wyszła za Stanisława Smiecińskiego, pisarza ziemskiego warszawskiego, wdowa po nim 1621 r. (M. 172 f. 312 i 179 f. 166).

Andrzej, syn Stanisława, piszący się z Zalesia, podsędek kamieniecki 1602 roku, kasztelan halicki 1615 r., kasztelan kamieniecki 1618 r. i podskarbi nadworny koronny, administrator żup wielickich 1621 r. (M. 165 f. 151), w końcu wojewoda mazowiecki 1624 r., umarł w tymże roku w Czerniakowie (M. 172 f. 312). Starostwo owruckie otrzymał 1617 r. O to starostwo musiał prowadzić sprawę z Niemiryczem, dzierżawcą tego starostwa, który nie chciał mu je wydać (Op. Żyt. 13). Trzymał i starostwo strzeleckie w województwie ruskiem i Mukarowce ze starostwa barskiego (Źr. Dz. V). W 1605 r. odkupił od krewnego swego, Wojciecha Górskiego, część Zalesia, a 1612 r. wprowadzony został do Czechowic, które nabył od Smiecińskiego (DW. 32 f. 1183 i 40 f. 1049). Andrzej dwa razy zawierał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Elżbieta z Niezabytowskich, drugą — Helena Zamoyska, strażnikówna koronna (Zap. Lub. 22 f. 43 i M. 167 f. 58). Z pierwszej żony córki: Katarzyna, za Adamem Parysem, kasztelanem czerskim, a po owdowieniu proboszczem krakowskim; Jadwiga, za Zygmuntem Parysem, kasztelanem czerskim; Zofia i Elżbieta, zakonnica. Z drugiej: Teofila, 1-o v. za Wojciechem Łubieńskim, kasztelanem sieradzkim, 2-o v. za Władysławem My-

cielskim, miecznikiem kaliskim 1661 r. i Urszula, za Olbrachtem Adryjanem Lasockim. Pierwszym dwom, ciotka ich Warszycka odstąpiła pewne prawa 1624 r., dwom ostatnim, jeszcze niezamężnym, ojciec ich wyznaczył 1624 r. po 40,000 fl. posagu (M. 171 f. 192 i 312; Perp. Czers. 10 f. 317 i 444; DW. 46 f. 355, 1539 i 1791).

Jan, syn Stanisława; a brat wojewody, piszący się z Kossewa, łowczy podolski i rotmistrz królewski, żonaty z Anną Kumińską, córką Wojciecha, wyznaczył 1611 r. opiekunów dzieciom swoim: Pawłowi, Andrzejowi i Jadwidze (M. 153 f. 296; DW. 40 f. 2355).

Hieronim, syn Stanisława, łowczy warszawski 1613 r., umarł łowczym czerskim 1624 r. W 1613 r. kwitował brata swego Andrzeja (M. 155 f. 250; 171 f. 169 i DW. 41 f. 273). Żonaty z Katarzyną z Ulenieckich, wdową po Adryjanie Celejowskim, pozostawił syna Jana, który zeznał 1643 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kozietulskich (Perp. Czers. 6 f. 61 i 10 f. 380; DW. 20 f. 585 i 21 f. 415).

Rodowód Andrzeja, wojewody mazowieckiego, przedstawiony przezemnie, w tem jest niezgodny z zeznaniami świadków przy wywodzie szlachectwa Pawła Górskiego z 1637 r., że podług zeznań świadków dziadem jego miał być nie Abraham, a Sebastyan, syn Sędziwoja, kiedy testament wyżej przytoczony Sędziwoja przekonywa, że tenże nie miał wcale syna Sebastyana. Być może, że Abraham używał drugiego imienia Sebastyana.

Jakób, syn Sędziwoja, piszący się z Jeleni, był sędzią ziemskim nurskim 1519 r., jego synem być musiał Jan, sędzia ziemski nurski, właściciel 1578 roku Jeleni, Sulęczyna, Zakrzewa, Grądów, Czerni, Kobylina i Ponikiewa, w powiecie ostrowskim.

Jan, sędzia nurski, miał braci Antoniego i Adama. W 1576 roku Antoni, w imieniu swojem i brata Jana, zastawił Kołozębskiej część Jackowa, odziedziczoną po bracie Adamie (Gr. Zakr. 41 f. 58), a 1577 r. obaj bracia, Antoni i Jan, zawarli układ z Gawłowskim (Gr. Zakr. Perp. 42 f. 498). W 1589 r. Jan był i starostą ostrowskim.

Bartłomiej, syn Antoniego, dziedzic na Jackowie i Konarach 1576 r. (Paw.), pozwany 1585 r. przez Pieściorockiego o 300 grzyw. W 1591 r. Wichorowski prawa swe do 15,000 fl. należnych od Bartłomieja, odstąpił Stanisławowi Górskiemu (Gr. Zakr. Perp. 38 f 227 i 229; 56 f. 619). Córek jego dwie: Dorota, żona Hieronima Dobrskiego 1619 r. i Anna, żona Adama Pianowskiego 1620 r. (Ibid. 79 f. 443 i 547; 80 f. 309).

Jan, sędzia ziemski nurski, ożeniony z Zofią Ponikiewską, córką Wawrzyńca z Kurzni i Ponikiewa, pozostawił synów sześciu: Stanisława, Zygmunta, Macieja, Mikołaja, Adama i Wojciecha i pięć córek: Katarzynę, żonę Macieja Łosia z Węgry; Annę, żonę Fabiana Węgierskiego; Barbarę; Zofię i Dorotę (Ibid. 30 f. 30; 37 f. 119; Conv. 9 f. 673; Conv. Warsz. 100 f. 885 i Ks. 4).

Stanisław, sędzic nurski, piszący się z Jeleni, pisarz ziemski zakroczymski, nabył 1590 r. od Pawła Górskiego z Przyborowia części na Górze i pozwał 1597 r. Żabickiego o obrazę (Conv. Warsz. 6 f. 1145 i Gr. Zakr. Perp. 63 f. 243 i 432); zmarł 1607 r.

Zygmunt, sędzic nurski, asystujący siostrze swej stryjecznej, Elżbiecie Bielińskiej, 1589 roku, przy zeznawaniu pokwitowania (Conv. 5 f. 1369), był już 1589 roku starostą ostrowskim i dworzaninem królewskim (Conv. Warsz. 6 f. 456).

Adam, sędzic nurski, piszący się z Rogowa, sekretarz królewski i podsędek nurski 1590 r, zmarł bezdzietnie przed 1597 r. (Conv. Warsz. 8 f. 893 i DW. 22 f. 51). Bracia jego, Stanisław i Zygmunt, wystawili mu pomnik w kościele św. Trójcy w Krakowie (Star. Mon.).

Do tej linii Górskich należą: Wojciech Górski, syn Franciszka z Zalesia, który za zgodą swej matki, Zofii z Rogowa i brata swego Adama, sprzedał 1605 r. część swoją na Zalesiu Andrzejowi Górskiemu (DW. 32 f. 1183). Jan, poseł ziemi nurskiej 1609 r. (DW. 37 f. 118). Elektorowie Władysława IV-go — Krzysztof z Sulęcina, a Jana Kazimierza — Jan, Krzysztof i Stanisław z Zalesia. Stanisław, cześnik nurski 1653 r., Adam, Hilary, Maciej i Stanisław, z ziemi nurskiej, elektorowie Augusta II-go.

Dobrogost, syn Abrahama Górskiego z Zalesia, część swoją tamże sprzedał bratu Sędziwojowi 1494 r. (M. 18 f. 74). Prawnuk jego Paweł usprawiedliwiał pochodzenie swoje szlacheckie 1637 r. w Warszawie, a powołani przez niego świadkowie zeznali, że Dobrogost miał syna Jana, a ten Balcera, bezdzietnego i Stanisława, żonatego z Zuzanną Kumelską, po którym idzie legitymujący się Paweł i bracia jego: Stanisław i Jan (DW. 49 f. 486). Na rzecz Stanisława, ojca Pawła, Sobiekurscy zeznali zapis 1608 r. (DW. 35 f. 143).

Piotr, syn Abrahama, a brat Sędziwoja i Dobrogosta, podług zeznania praprawnuka jego Marcina, dziedzica na Kossewie 1637 r., miał mieć syna Benedykta v. Bieniasza, ten zaś, Stanisława, po którym syn Mikołaj pozostawił syna Marcina, mającego w 1637 r. lat około 40.

(Rodowód Górskich h. Nałęcz— patrz obok).

Leonard, właściciel Targowa 1754 r., miał trzech synów: Cypryjana, Jana i Adama. Julian i Teodor, synowie Cypryjana i Petroneli z Moniuszków, 1837 r., Fabian i Rajmund, synowie Jana, Walenty, syn Adama, 1837 r, a Lucyan i Józef, synowie Rajmunda, 1855 r., udowodnili pochodzenie szlacheckie w Królestwie (Akta b. Her.).

Jan, syn Zygmunta, podstolego zakroczymskiego, miał syna Antoniego, którego syn Stanisław, pozostawił syna Mateusza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r (Akta b. Her.).

Jan, syn Mikołaja, a wnuk Jakóba i Józef, syn Szymona i Józefaty z Popowskich, wnuk Walentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., a Józef Benedykt, syn Ignacego 1843 r. (Akta b. Her.).

Prawdopodobnie do tych Górskich należy Wacław, właściciel Zalesia, syn Józefa i Emmy z Kadłubowskich. Zaślubił on 1903 r. w Rakoszynie, w powiecie jędrzejowskim, Ewę Linowską, córkę Stanisława z Jaronowic i Anieli z Kosickich.

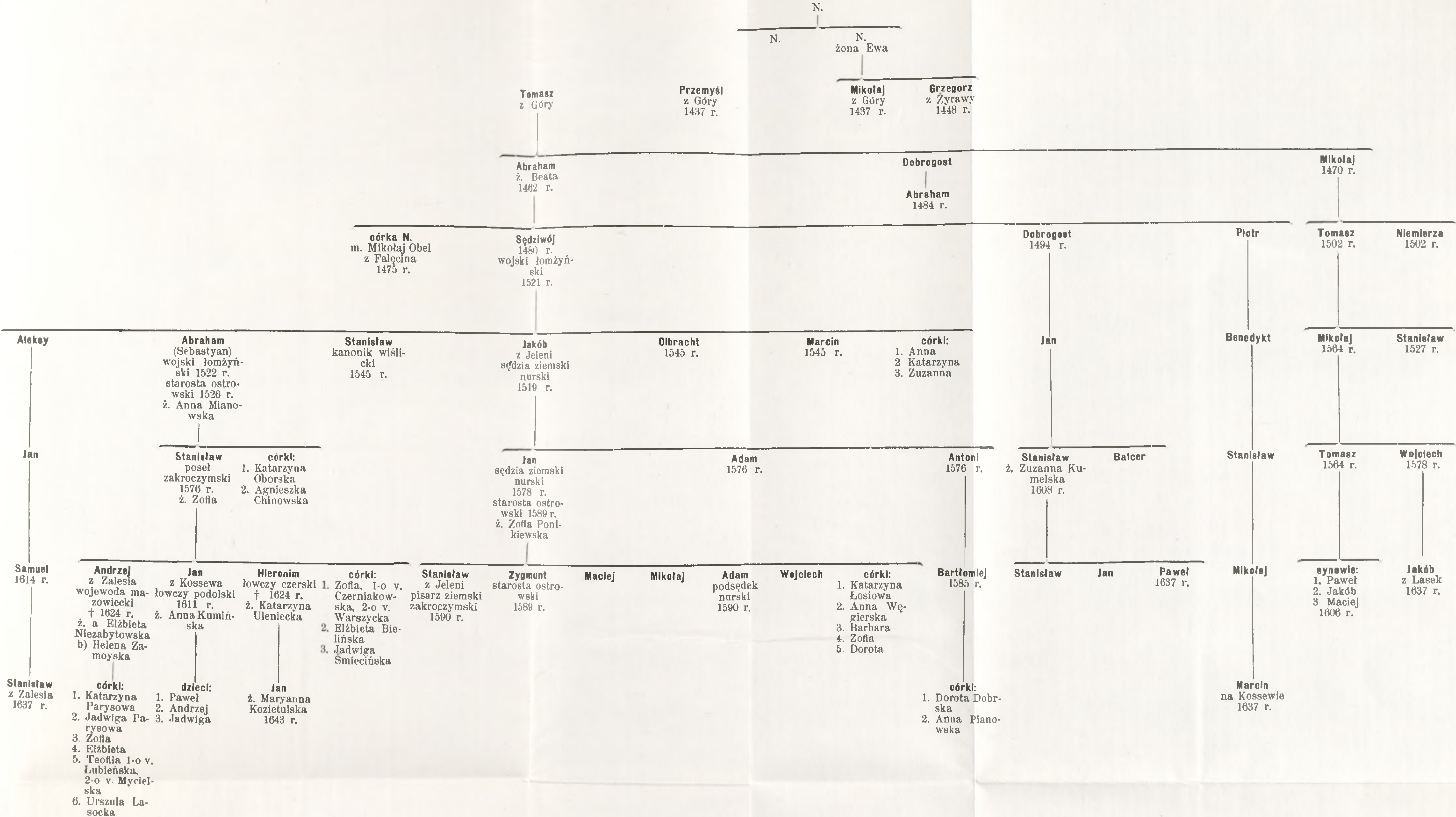
Licznych Nałęczów Górskich spotykamy na Litwie i w księstwie żmudzkiem, lecz tam piszą się *Gorskimi.* Na Żmudzi osiadł w XVI-m wieku Stanisław; miał on być synem Melchiora. Synów jego dwóch: Jan Chryzostom i Rafał, którzy 1633 r. dopełnili działu dóbr pozostałych po ojcu.

Jan Chryzostom, dziedzic po ojcu Mąkiszek, w powiecie rosieńskim, z Krystyny z Weryhów, miał trzech synów: Aleksandra, Hieronima i Zygmunta, którzy dopełnili działu Mąkiszek 1653 r. Aleksander, ciwun korszewski i Hieronim, stolnik wendeński, podpisali z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go.

Aleksander, dziedzic Mąkiszek, miał córkę Teodorę, żonę Tomasza Jana Siemaszki i synów: Jana Chryzostoma i Teodora. Teodora kwitowała brata Jana

Rodowód Nałęczów Górskich z XV i XVI w.

(T. VI, str. 276).

Chryzostoma 1688 r. Jan Chryzostom odziedziczył po ojcu Mąkiszki i pozostawił czterech synów: Jana, Macieja, Bogusława i Rafała, na których gałąź ta wygasła.

Rafał, drugi syn Stanisława, nabywca Podubisi od Wisztortów 1617 roku (Zs. Żmudz.), z Jadwigi Michniewiczówny, miał pięciu synów: Mikołaja, Stanisława, Gabryela, Chryzostoma i Jana, z którymi zawarł układ 1645 r. w ziemstwie żmudzkiem. Mikołaj, ciwun twerski, Stanisław, stolnik mścisławski i Rafał, podpisali z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go

Mikołaja synów czterech: Rafał Jan, Jan, Władysław i Jerzy, z których tylko pierwszy pozostawił potomstwo:

Antoni Andrzej, syn Rafała Jana, chorąży żmudzki 1712 r., starosta botocki 1720 r., umarł w Warszawie 1736 r. Z Krystyny Billewiczówny, jego córka Anna Ważyńska i synowie: Jan, sędzia grodzki telszewski 1767 r., a szawelski 1776 r., Michał i Aleksander.

Michał, podczaszy i sędzia grodzki żmudzki 1743 r, starosta wekszniański i ciwun tendziagolski, poseł żmudzki 1764 r., chorąży żmudzki 1765 r., kasztelan żmudzki 1766 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1772 r. Umarł 20-go Maja 1776 roku. Dwukrotnie zawierał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Teresa Nagurska, drugą—Maryanna Woynianka

Potomstwo kasztelana z pierwszej żony:

1) Fortunat, rotmistrz kawaleryi narodowej, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r, właściciel Szawkian, w powiecie szawelskim, żonaty z Brygittą Zabiełłówną, pozostawił synów: Antoniego, właściciela Szawkian, żonatego z Kazimierą Gorską i Michała.

2) Ludwik, podstarości rosieński 1784 r., a ciwun retowski 1789 r., właściciel Birżynian, żonaty 1-o v. z Konstancyą Odachowską, 2-o v. z Kunegundą Billewiczówną. Z pierwszej żony jego potomstwo:

a) Adam, prezydent sądu granicznego szawelskiego 1823 r., właściciel Birżynian i Kieturak, z Anieli Gobiatówny ma synów: Tytusa i Ludwika. Tytus, marszałek powiatu telszewskiego i szawelskiego, właściciel Birżynian i Kieturak, żonaty 1-o v. z Ireną Burbianką, 2-o v. z hr. Eweliną Platerówną, zmarłą 1898 r., pozostawił synów: Wacława Kazimierza, Władysława Jana i Antoniego, oraz córki: Maryę Edwardową Wolmerową, Józefę, Zofię Raczkowską i Annę Tomaszową Gorską. Z Maryi Benisławskiej, zaślubionej w 1876 r., miał Wacław, zmarły 1885 roku w Rydze, syna Michała, ur. 1877 r. i córkę Irenę, zaślubioną Borowskiemu. Ludwik, brat Tytusa, ożeniony z Eleonorą Komarówną, ma z niej córkę Kamillę, zaślubioną Adamowi Chrapowickiemu z Datnowa.

b) Zofia, ks. Ignacowa Giedroicowa.

c) Józefa Szymonowa Kossakowska i

d) Karolina Benedyktowa Morykoniowa.

Z drugiej żony:

a) Hipolit, żonaty z Barbarą Szemiotówną, ur. 1803 r., zmarłą 1899 roku w Rydze, z której córka Stanisława za hr. Adolfem Czapskim.

b) Seweryn, zmarły bezżennie.

c) Aleksander, żonaty z Frejentówną, z której córka Teresa za Dymszą i syn Zygmunt, ożeniony z Maryą Mineykówną, ma z niej synów: Zygmunta i Tomasza, ożenionego z Anną Gorską, córką Tytusa, oraz córkę Wandę.

d) Joanna Antoniowa Billewiczowa.

e) Prakseda i

f) Bogumiła Franciszkowa Billewiczowa.

3. Adam, właściciel Ginteliszek i Poszyrwińciów, żonaty z Wiktoryą Szuszkowską, miał z niej syna Józefa, marszałka gubernii wileńskiej, szambelana dworu cesarsko-rosyjskiego, ożenionego z Katarzyną Walentynowiczówną, oraz córki: Teklę, za hr. Fryderykiem Karolem Nesselrode i Ludwikę, za hr. Ignacym Ledóchowskim.

4. Stanisław August, pułkownik brygady husarskiej wojsk litewskich, starosta uzwęcki 1778 r. (V. L.), pisarz skarbu litewskiego, poseł żmudzki na sejm czteroletni, właściciel Biržan, ożeniony z Anną Szczytówną, miał z niej syna Janusza, zmarłego młodo, oraz córki: Justynę, za Piotrem Szłykowem; Kornelę, za Karolem Przeździeckim; Kazimierę, 1-o v. za Antonim Gorskim, z nim rozwiedzioną, 2-o v. za Antonim Żukowskim, 3 o v. za hr. Stanisławem Tyszkiewiczem; Amelię, za Eustachym Chrapowickim i Teklę, za Justynem Hrebnickim.

5. Róża, za Tadeuszem Białłozorem.

6. Barbara, za N. Kościałkowskim.

Potomstwo kasztelana z drugiej żony:

1. Leon, cześnik litewski, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., właściciel Sałant i Scipioniszek, umarł w Wilnie 1807 r. Żonaty 1-o v. z Ludmiłą Boufałówną, z której syn Leopold i córka Olimpia, za bar. Antonim Rönne; 2-o v. z Maryą Szumkowską.

Leopold, marszałek powiatu telszewskiego, właściciel Sałant, żonaty 1-o v. z Teklą Szumkowską, z której syn Albert, 2-o v. z Heleną Frejentówną, z której syn Konstanty i córka Marya, za hr. Hermanem Keyserlingiem. Albert, właściciel Scipioniszek, z Aleksandry Zaleskiej ma córki: Maryę, za Antonim Zaleskim i Zofię, za ks. Aleksandrem Puzyną. Konstanty, właściciel Sałant.

2. Teodora, za Franciszkiem Bouffałem, łowczym nadwornym litewskim.

3. Ludwika, za hr. Platerem, szambelanem.

4. Katarzyna, zakonnica w Krożach.

5. Anna, za Gasztowtem (Bart. i Bork.).

Antoni Jan, regent ziemski szawelski 1777 r. Stanisław, ciwun retowski 1783 roku.

Franciszek Marcin z synami: Maksymilianem Piotrem, Kazimierzem, Józefem i Klaudyuszem Prosperem, Józef z synami: Ignacym, Edwardem, Józefem i Wincentym Franciszkiem, oraz Benedykt Joachim, synowie Hieronima, wnukowie Ignacego, prawnukowie Franciszka, praprawnukowie Adama, skarbnika wileńskiego, syna Ludwika, właściciela dóbr Naliszek, Sołohubiszek, Becze i Kołe, w powiecie wilkomierskim, 1685 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Przed tąż Deputacyą wywiedli się ze szlachectwa 1835 r. potomkowie dwóch drugich synów wymienionego Ludwika, a mianowicie: Ambroży i Aleksander Antoni, synowie Marcina, wnukowie Antoniego, rotmistrza województwa wileńskiego, prawnukowie Aleksandra, syna Ludwika, oraz Piotr, chorąży artyleryi koronnej i poseł na sejm grodzieński z synem Filipem, syn Filipa, skarbnika i pisarza

grodzkiego wileńskiego 1777 r., a sędziego grodzkiego 1787 r., wnuk Marcyana, prawnuk Stanisława, syna Ludwika.

Tamże legitymował się ze szlachectwa 1820 r. Jan Józef Gorski z synem Floryanem Piotrem, syn Jana, wnuk także Jana, cześnika trockiego 1723 r., właściciela Jagiełowszczyzny, w powiecie wileńskim.

Do tychże Gorskich należy pewnie Antoni, syn Seweryna, wnuk Jakóba, prawnuk Franciszka, wylegitymowany ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1854 roku.

GÓRSCY PIENIĄŻKOWIE czyli OBULCOWIE h. ODROWĄŻ z Gór pod Pińczowem. Mścisław v. Mściszek v. Pieniążek z Gór, brat Mikołaja Pieniążka z Iwanowic i Kruzlowej (St. Pr. P. P. VIII. 5728 i 10149), ożeniony z Małgorzatą Porajówną, córką Jakusza z Młynów i Szańca, stolnika krakowskiego (Ibid. 6364, 6367, 8253 i inne), był protoplastą gałęzi Pieniążków, która przetłómaczywszy swe przezwisko na łacińskie, spolszczyła je znowu na Obulec (Obolus — pieniążek) i przez piętnasty wiek w takiej go formie używała, przeszedłszy w XVI-m wieku do nazwiska Górskich.

Mściszek pisał się także z Nowej wsi. Bratem ich trzecim mógł być Sieciesław z Gór 1395 r. (Kod. Mog.), a w każdym razie bliskim krewnym, tak jak i Prandota Gałka z Gór i z Niedźwiedzia 1403 roku, który w 1414 r. nabył za 100 grzyw. część Gór i Polichna od Doroty Dobkowej z Jankowic i Elżbiety Janowej z Orzechowa. Akt ten wpisał do ksiąg wiślickich Mikołaj z Gór (patrz *Gałkowie*). W 1419 r. synowie zmarłego już Mścisława, dopełnili działu dóbr ojczystych: Jakób, pleban w Stobnicy, który 1400 roku był na uniwersytecie krakowskim, wziął Mikułowice z młynem na Dłubni, Poskitów i Przestańsko, w ziemi krakowskiej i miał spłacić posagi siostrom: Annie i Małgorzacie; Iwo wziął Góry i Zawadę, w ziemi sandomierskiej i razem z Jakóbem miał sprzedać Luszczowice na spłatę długów ojca; Bartłomiej, trzeci syn, bierze Stogniewice z młynem, w krakowskiem i ma na tej wsi 100 grzywien niezamężnej siostry Agnieszki. Z córek Mścisława: Anna, jest 1400 r. żoną Mikołaja Falkowskiego, któremu stryj jej, Mikołaj Pieniążek, poręcza wypłatę posagu.

Herb Odrowąż.

O Iwonie pisze Długosz, że był wzięty do niewoli przez Krzyżaków 1409 r. w Złotoryi. W 1424 r. obecny na sądach w Sanoku, jest wojskim sandomierskim 1436 r., którym był jeszcze 1445 r. Córka jego Małgorzata, żona Andrzeja z Wierzchowisk, zmarła bezdzietnie, a siostry jej: Dorota Jakóbowa Reyowa z Nagłowic i Anna Janowa z Giedczyc, pozwały o jej oprawę Mszczuja z Wierzchowisk 1480 r. Synami Iwona pewno byli: Jan Obulec, dziedzic Bilczowa i Piotr Obulec, współdziedzic Sędziejowic (Lib. Ben.).

Bartosz, trzeci syn Mścisława, łożniczy królewski 1421 r., poborca krakowski 1433 r., wielkorządca 1434—1438 r., podpisał bez tytułu konfederacyę Spytka z Melsztyna 1439 r.; sędzia ziemski krakowski 1440 r., zmarł 1453 r. W 1430 roku zabezpieczył posag żonie Małgorzacie (Zap. Zs. Wiśl. I f. 221). Była ona cór-

ką Jury z Bronocic Szreniawity, burgrabiego krakowskiego i jedyną spadkobierczynią Bronocic po bracie Marciszu. W 1448 r. synów ich: Jakóba i Stanisława, jako doszłych do lat, pozywa rajca krakowski Jakób, o długi wuja Marcisza z Bronocic. Synów miał Bartosz więcej, bo spotykam Mikołaja Obulca z Bronocic, kanonika wiślickiego w tymże czasie (Lib. Ben.) i Bartłomięja Obulca, procesującego się z Długoszem 1476 r. Z nich:

Jakób, cześnik v. podczaszy krakowski 1461 r. i starosta czorsztyński 1462 roku, grabił dziesięciny kapituły krakowskiej, w czasie sporu tejże z królem, o co potem procesa 1463 r.; zmarł 1468 r. Ożeniony był z Anną, córką Jerzego Orienta, kupca krakowskiego i Barbary Rockembergównej, 2-o v. księżny Raciborskiej (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

Stanisław, syn Jana Obulca, 1482 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam może Stanisław Górski z Gór, podstarości krakowski 1519 r., dziedzic Gór z przyległościami, Niegowonic i Grabowej, dożywotnik Czarnego Ostrowa, zmarł 1534 roku. Żona jego, Beata Świrczówna z Nowego Dworu, z rodu Awdańców (Afdaycze), spłaciła 1527 r. 600 fl. długu za klasztor mogilski, a zakonnicy obowiązani są za to modlić się za nich oboje, rodziców ich i przodków. Stanisław, w chorobie jaka go nawiedziła 1526 r., spisał testament, w którym bojąc się, aby dobra dziedziczne przez siostry nie przeszły w obce domy, nie w Odrowążowskie, zapisuje cały majątek Krzysztofowi z Szydłowca, kanclerzowi, a gdyby Szydłowieccy wygaśli, ma on przejść na Sprowskich, następnie na Iwanowskich, lub na inny bliższy dom Odrowążowski, a gdyby tego brakło, to na klasztor w Mogile. Gdyby wyzdrowiał i żył do roku, to zapis będzie nieważny. Dobra w testamencie wyliczone są dziedziczne: Góry, Zawada, Polichno, Dobra Wola, Wąchadłów, Zagajów i Paszewka, a dalej Niegowonice, Błędów, Chechło i Grabowa za Olkuszem; zastawne: Ryczów i Ryczówek, Klucze i Rodaki, Błogocice, a dalej Czarny Ostrów, Płoskirów, Heliszyn, Rusowicze, Zasiadkowicze i Baczyłowce na Podolu i dwór pod zamkiem w Krakowie (Kod. Mog.; Arch. Sang. V; St. Pr. P. P. VI. 381; M. 34 f. 146; 45 f. 330; 48 f. 324). Z aktu tego sądzić trzeba, że Odrowążowie Górscy na nim się kończyli; później zatem występujący nie należą zapewne do Pieniążków, ale do innej gałęzi rodu Odrowążów. Zdaje się, że do Odrowążów należą: Stanisław i Jan Górscy, współdziedzice Bełka i Jemielna, w powiecie ksiąskim 1581 r. (Paw.).

Jadwiga, żona Jana Dembińskiego, 1598 r. Stanisław, dziedzic Kuńczyc, zmarły przed 1564 r. Tomasz, ożeniony z Anną Kozłowską z Opatkowic 1570 r. (Akta Krak.). Jadwiga Górska z Topoli (więc Rejówna?), zmarła 1584 r.; ma grób w Ropie. Andrzej i Prokop Górscy mają 1599 r. dostawić siostry dla cesyi Nikłowic Czuryle (Zs. Przem.).

Andrzej i Mikołaj Górscy, urodzeni z Duninównej Wolskiej, odstąpili 1791 roku część Chroślic, w powiecie radomskim, bratu rodzonemu Bartłomiejowi. Mikołaj umarł 1816 r., a spadek po nim brali bracia: Bartłomiej, Jan i Andrzej, dziedzice Chroślic.

Hilary Adam i Jakób, synowie Stanisława, odstąpili część swoją Kroczowa Wielkiego, w powiecie iłżeckim, Osuchowskiemu, w końcu XVIII-go wieku. Adam urodził się 1745 r. (metr. w Tczowie). Bartłomiej i Mikołaj 1803 r. i Maciej i Kon-

stanty, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 144 i A. Galic. 297).

GÓRSCY częściej GURSCY h. POBÓG z Góry, w powiecie lubelskim, tejże samej co i Łubowie Górscy. Część jej posiadał 1531 r. Piotr Górski (Paw.). Krzysztof, syn Piotra, sprzedał część Góry 1594 r. bratu swemu stryjecznemu Mikołajowi, synowi Mikołaja, a 1598 r. bratu rodzonemu Stanisławowi (Zap. Lub. 7 f. 24 i 9 f. 298). Wymieniony tu Mikołaj, oprócz Mikołaja, miał jeszcze synów: Jerzego, Stanisława i Samuela. Jerzy zastawił 1602 r. część swoją na Górze Stanisławowi Górskiemu z Chmielnika, synowi Piotra. Jerzy, Stanisław i Samuel, zastawili 1608 r. część swoją na Górze Chmieleckiemu (Ibid. 11 f. 657 i 17 f. 585). Czy nie ten sam Stanisław, żonaty z Katarzyną z Chroślińskich, posiadacz Chrośliniec i Ambrożewicz, w województwie bracławskiem, które odstąpił 1627 r. Kochanowskiemu (M. 176 f. 100). Samuel, żonaty z Anną Zbidniewską, zasłużony wojak, posiadał Temerowce, w ziemi halickiej, 1634 r. (M. 181 f. 4). Stanisław, również zasłużony wojak, otrzymał Szwir 1638 roku (M. 183 f. 1091).

Herb Pobóg.

Andrzej, dziedzic na Niedrzwicy, pozostawił sześciu synów: Stanisława, Krzysztofa, Andrzeja, Jana, Adama i Jakóba (Wyr. Lub. 53 f. 334).

Stanisław, syn Andrzeja, komornik ziemski lubelski 1600 r., pozostawił syna Andrzeja, który układał się z Celużyńskim 1625 roku (Zap. Lub. 11 f. 56; 14 f. 50 i 520; 28 f. 1151).

Andrzej, syn Andrzeja, zeznał 1603 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Sobieszczańskich, a Jakób, syn Andrzeja, odstąpił 1610 r. Niedrzwicę Większą bratu Stanisławowi, komornikowi (Ibid. 14 f. 119 i 18 f. 1320).

Stanisław na Niedrzwicy, brat Andrzeja, rotmistrz królewski 1593 r., stolnik halicki 1596 r., zmarły 1603 r., otrzymał 1601 r. od Zygmunta III-go Haniowce i Perłowce, w powiecie halickim (AGZ. X. 2614; M. 140 f. 45; Zap. Lub. 15 f. 806). W 1605 r. synowie jego: Krzysztof, Mikołaj i Jakób, sprawowali opiekę nad siostrami: Katarzyną i Anną, urodzonemi z Doroty Kosińskiej (Zap. Lub. 15 f. 801). Czy nie ta Katarzyna była za Michałem Poniatowskim. W 1623 r. odstąpił im Andrzej Górski, żonaty z Anną z Sobiekurskich, Przewóz, ze starostwa halickiego (M. 170 f. 136).

Krzysztof, poborca halicki 1598 r. (Wyr. Lub. 74 f. 1033).

Mikołaj, z Zofii z Borzechowa, pozostawił syna Mikołaja, pisarza grodzkiego krasnostawskiego 1665 r., który 1673 r. cedował różne sumy. Z Katarzyny Żytkiewiczówny, córki Daniela, instygatora koronnego, pozostawił Mikołaj synów: Józefa, Jana i Aleksandra, oraz córkę Annę (Zap. Lub. 55 f. 240 i 1471; 56 f. 466 i 57 f. 83). Jan, syn Mikołaja, zeznał w grodzie czerskim 1700 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Kłopockich (Perp. Czers. 15 f. 215).

Mikołaj wykupił 1687 r. z rąk Kruzera wójtostwo Smereczną, a Stanisław w tymże roku sołtystwo borszczowskie od Berensa (AGZ. X. 5993 i 98). Marcin

nabył 1703 r. sołtystwo w Choczni, a Samuel, towarzysz roty husarskiej, otrzymał 1699 r. Hołoszkowce, w województwie podolskiem (Ibid. 6341 i 6494). Mikołaj, z miecznika kołomyjskiego, wojski większy halicki 1735 roku. Jakób, wojski mniejszy halicki 1766 r. Szymon, chorąży wojsk koronnych, wziął dymisyę 1780 roku z rangą porucznika (MP.).

Jerzy, zmarły przed 1648 r., pozostawił synów: Mikołaja, Aleksandra i Jerzego, dziedziców Góry, w lubelskiem. Antoni, syn Franciszka i Teresy Szadurskiej, wnuk Aleksandra i Anny Głuskiej, prawnuk Jerzego i Anny Bełczątkiej, żonaty 1-o v. z Katarzyną Bachczanką, 2-o v. z Maryanną Olszewską, z drugiej żony miał synów: Tadeusza i Wojciecha, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim halickim. Z pierwszej zaś żony jego synowie: Jakób, sędzia ziemski halicki 1777 r., następnie radca austryjacki i Andrzej Gursey, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Wincenty, syn Jakóba, sekretarz Rady Nieustającej 1786 r. (DW. 96 f. 988 i 102 f. 356).

Walenty, syn Jakóba, członek Stanów galicyjskich 1817 r., pozostawił z Krystyny Lisowskiej, syna Leonarda, członka Stanów galicyjskich 1827 r. (Goł.). Siostry Leonarda: Helena, za ks. Adamem Ponińskim i Izabella, za hr. Wiktorem Humnickim (Kos.).

Mikołaj, trzeci syn Antoniego z Bachczanki, chorąży pancerny, miał syna Andrzeja, ożenionego z Józefą z Kątskich. Synowie ich: Seweryn i Jan, po którym z Teresy ze Skwarczyńskich, syn Antoni Bolesław, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1871 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Józef, syn Michała i zmarłej 1787 r. Maryanny z Głowińskich, wnuk Kazimierza i Maryanny z Siedleckich, prawnuk Stefana, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Córki jego: Poradowska, Szłapowa, Podlewska i Kozubska (A. Lwow. For. Nob.).

Antoni Gurski, syn Stanisława, wnuk Piotra, legitymował się w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Pozostawił syna Stanisława.

Mikołaj Gurski, syn Krzysztofa i Katarzyny z Siekierzyńskich, pozostawił z Katarzyny Pruszyńskiej synów: Franciszka, Jana i Krzysztofa.

I. Franciszek, miecznik kołomyjski, żonaty z Elżbietą Baybuzianką (Bracł. XVII f. 1966), miał synów: Tomasza, ożenionego z Joanną Dzbańską, którego córka Julianna, za Mateuszem Korewickim i Szymona. Jerzy i Jan, synowie Tomasza, 1834 r.; Jerzy i Maurycy Julian, synowie Jana, w latach 1834—1861; Mieczysław Piotr, syn Jerzego, 1861 r., a Antoni Erazm Józef, syn Maurycego Juliana, 1866 r. legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej.

Szymon, drugi syn Franciszka, wylegitymowany 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim, pozostawił synów: Juliana i Józefa Jakóba Franciszka, wylegitymowanych na Podolu 1834 r. Julian, właściciel Jankułów i Śledzi na Podolu, zmarły 1854 r., z Joanny Borysławskiej, pozostawił synów: Seweryna, Władysława i Jakóba, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1834 r. Seweryn, właściciel Jankułów, żonaty z Zuzanną z Żółkiewskich, ma synów: Jana, ożenionego z Ludwiką Lipską, Stanisława, żonatego z Lebowską, Juliana, Bolesława i Maryana, oraz córki: Wandę Wilhelminę Julię, Joannę Apolonię, Julię Józefę, Ludwikę Sewerynę i Sewerynę Maryę Władysław, właściciel Śledzi, gdzie zgromadził zna-

komity księgozbiór, z hr. Zuzanny Stadnickiej, córki hr. Piotra ze Żmigroda i ks. Ignacyi Woronieckiej, pozostawił córkę Oktawię, za Romanem Skorupką. Jakób, z Natalii Mniszkówny, ma syna Tytusa i córki: Maryę i Joannę (Spis.).

II. Jan pozostawił syna Stanisława, którego synowie: Konstanty i Ludwik legitymowali się ze szlachectwa na Podolu wspólnie z braćmi stryjecznymi.

III. Krzysztof, z Wiktoryi Rulikowskiej, miał syna Franciszka Grzegorza Józefa, wylegitymowanego w ziemstwie halickiem 1783 r.

Na Podolu spotykamy jeszcze niżej wymienionych Gurskich, których, sądząc z pisowni nazwiska, do Pobogów zaliczyć należy.

Wylegitymowany ze szlachectwa 1856 r. Jan Karol, syn Wojciecha, wnuk Stanisława, prawnuk Marcina. Wincenty, syn Jana Karola, ma synów: Pawła Józefa, Erazma Piotra, Stanisława i Karola, wylegitymowanych 1880 r. (Spis.).

Jan, właściciel Wierzchni, w województwie lubelskiem, 1701 r., miał syna Michała, a tego syn Jan, pozostawił syna Michała. Michał ożeniony z Apolonią z Dobków, miał synów: Apolinarego, Klemensa, Aleksego i Wojciecha.

Apolinary, ur. 1785 r., zmarły 1846 r., z żony Kosińskiej, pozostawił córkę Anicetę, za Antonim Libiszowskim i syna Józefa, ożenionego z bar. Zofią Reiską, z której córka Aniela, zaślubiona Ernestowi Krumpel.

Aleksy z synem Władysławem, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Wojciech, ożeniony z Teklą Mierzejewską miał dwóch synów: Michała Józefa i Józefa Bartłomieja, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1838 r.

Michał Józef, ur. w Modliborku 1809 r. (metr. w Kłóbce), zaślubił 1836 r. w Sadlnie Julię Chrząszczewską, córkę Teodora i Józefy z Kosińskich, z której córki: Michalina, żona Franciszka Strzeszewskiego, Józefa i Aurelia, oraz synowie: Teodor i Franciszek Witold. Teodor, właściciel Świerczyna, ur. w Wierzbinku 1842 r. (metr. w Sadlnie), zaślubił 1868 r. w Mąkoszynie Helenę Mirosławską, córkę Stanisława i Karoliny z Kretkowskich i z niej ma: Łucyę, 1892 r. żonę Kazimierza Karnkowskiego (ślub w Świerczynie); Janinę, 1896 r. żonę Erazma Załuskowskiego (ślub tamże) i Michała Teodora Zygmunta Witolda, urodzonego w Świerczynie 1874 roku.

Michał, syn Jakóba, legitymował się w Królestwie, 1837 roku (Akta b. Her.).

Herb Pomian.

GÓRSCY h. POMIAN, prawdopodobnie z Góry, w powiecie inowrocławskim. Janusz, syn Przecława z Góry, 1426 roku na uniwersytecie krakowskim.

Akta grodzkie brzesko-kujawskie wspominają o Chebdzie z Góry i z Dowiezina, żonatym 1484 r. z Anną z Lubrańca. Jan Górski, kanonik inowrocławski 1461 r. Piotr Górski, dziedzic na Świnkach 1481 r. (Gr. Brzes.). W sprawie Galickiego przeciwko Kaleńskiemu z 1497 roku jest wzmianka o Chebdzie Górskim (St. Pr. P. P. VII. 58 i 173). Jan, łowczy inowrocławski 1604 r. Jan pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Augusta II-go. Jakób, komornik graniczny inowrocławski 1777 r.

GÓRSCY h. PORAJ mają pochodzić z Góry, w powiecie pilznieńskim. Mikołaj z Góry świadczy 1386 r. w Tarnowie. Anna z Góry pozwana o granice od strony Wiewiórki przez Tenczyńską 1476 roku. Stanisław Górski, właściciel Góry i części Machowy i Gobikowy 1508 r. Jan Górski, dziedzic Machowy 1513 r. Jan, dziedzic na Machowy 1581 r. (Paw.).

Herb Poraj.

Łukasz pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Jana III-go. Porównaj *Kurozwęccy*.

GÓRSCY h. PRAWDZIC. Józef Andrzej, syn Aloizego i Teofili Orańskiej, wnuk Józefa z Grodzickiej, dziedzic Ziemlicy na Wołyniu, z żony, Józefy z Budzyńskich h. Dąbrowa, ma syna Stanisława, urodzonego 1874 r. i córki: Maryę i Kazimierę.

Herb Prawdzic.

GÓRSCY h. PRUS I-szy z Górek, w powiecie zambrowskim. Michał z Górek 1430 r., Wojciech z Górek 1441 r., a Jan Górski 1455 r., dziedziczyli na Górkach. Waga Górski h. Prus 1470 r. Jan, syn Macieja, 1485 r. Piotr i Mikołaj, synowie Jakóba z Górek, nabyli 1490 r. część Białosukni. Stanisław, altarysta w Łomży i Stanisław, syn Piotra, h. Prus, 1510 r. (Mil.).

Stanisław Waga, syn Pawła z Włodek, podpisarz ziemski i grodzki kolneński, zabezpieczył 1625 r. na swym majątku 100 fl. Wąsowiczom (Gr. Koln. 21 f. 182). Paweł Górski, syn Mateusza, zabezpieczył 1711 r. sumę żonie swej, Jadwidze Kapiczance. Michał, kantor kijowski, proboszcz zasławski i cudnowski, właściciel Targoni-Krytuł, Witów, Zawad i Konopek 1745 r. (Mil.).

Herb Prus I-szy.

Jakób pisał się z ziemią łomżyńską na elekcyę Jana Kazimierza, a Adam na obiór Augusta II-go. Grzegorz i Karol podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Wawrzyniec, stolnik trembowelski, syn Jana i Zuzanny z Dmowskich, żonaty z Franciszką z Dramińskich, dał 1768 r. synom swoim: Kajetanowi, burgrabiemu mielnickiemu i Piotrowi Brześce, Oszczywilk i część Gośniewic, w ziemi czerskiej. Trzeci jego syn Wawrzyniec Prus Górski (Perp. Czers. 33 f. 165; 34 f. 54 i 79; Debit. Czers. 2 f. 115). Piotr, ur. 1743 r. (metr. w Stężycy), sprzedał Wojsławice Husarzewskiemu 1790 r. (Akta Galic 297).

Walenty, przeniósł się do Galicyi, gdzie się ożenił w Wojniczu 1790 roku. Syn jego Maciej, zmarły 1831 r., pozostawił syna Franciszka Ksawerego, ur. 1828 roku, który odbył kampanię węgierską w sztabie generała Bema, następnie kampanię krymską, był w legionie generała Zamoyskiego, ożenił się 1865 r. i umarł

we Lwowie 1868 r., pozostawiając trzech synów, z których najmłodszy Franciszek Ksawery, jest doktorem w Krakowie.

GÓRSCY h. RADWAN w W. Ks. Litewskiem. Marcyan, chorąży wileński 1613 r. Jakób z Gór, w województwie mińskiem, nabył 1625 r. Markowszczyznę i Szemietowszczyznę, w województwie witebskiem i potomkowie jego w końcu XVIII-go wieku wywiedli się ze szlachectwa (Herb. Witebs.).

Jan i Stanisław Górscy pisali się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Felicyanna z Górskich, żona 1-o v. Krzysztofa Osipowskiego, rotmistrza witebskiego, zmarłego w niewoli w Jarosławiu, 2-o v. Kazimierza Strawińskiego, podkomorzego starodubowskiego, podwojewodzego witebskiego, zmarłego na morowe powietrze na wygnaniu w Świacku, koło Kazania, gdzie go zaślubiła, sporządziła na wygnaniu testament 1656 r., którym zapisała sumę Jezuitom witebskim, aby tamże dom pobudowali i w nim siedm wdów, lub sierot utrzymywali. Ma syna Rafała i córkę Krystynę Osipowską. Siostra jej, Eleonora Maryanna, za Aleksandrem Wojną Jasienickim, kasztelanem nowogrodzkim (Ist. Jur. Mat. XXI i Sap. II).

Herb Radwan.

Stefan, ziemianin województwa mścisławskiego i nowogrodzki siewierski i Korony polskiej, wnosi manifest do grodu mścisławskiego, że gdy był w wojsku na Litwie, nieprzyjaciel zrabował mu 1654 r. dobra Wołownik, o czem on, wróciwszy z wojny ogłasza i procesuje miejscowych wspólników rabunku w latach 1661 — 1665. Pozwał też bratowę swoją, Dorotę Kułakowską, 1-o v. Maryannę Górską, 2-o v. Mikołajową Bartoszewiczową, o ruchomości po bracie. Razem z Mikołajem wziętym do niewoli 1654 r., był dziedzicem Rusinowiec, zrabowanych w czasie wojny (Ist. Jur. Mat. XXV).

Stefan z województwem mścisławskiem i drugi Stefan, z powiatem wilkomierskim, podpisali obiór Jana III-go. N., podstoli mścisławski 1661 roku. Gabryel Kazimierz, marszałek brasławski, wykupił starostwo nowodworskie od Paca 1670 roku. Mikołaj, łowczy mścisławski, ożeniony z Łucyą Jundziłłówną 1713 r. i Szymon, podpisali z województwem mścisławskiem, elekcyę Augusta II-go.

Józef, krajczy smoleński, żonaty 1759 r. z Felicyanną z Brzozowskich (Zs. Mińs. z 1777 r). Franciszek, miecznik wileński 1723 r., a Tadeusz, pisarz grodzki wileński 1769 r. Kazimierz, Franciszek, Serwacy i Jan, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Franciszek, porucznik kawaleryi narodowej litewskiej 1794 r. (DW. 110 f. 205).

Walenty, syn Antoniego, wnuk Marcyana, właściciela dóbr Gielwany-Wajdziuliszki, w powiecie wileńskim, 1720 r., legitymował się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GÓRSCY h. RAWICZ, w województwie sandomierskiem, z Góry, w powiecie radomskim, którą wraz z Kowalą i Łęką posiadał Erazm Górski 1569 r. (Paw.). Dziedziczyli także Rawicze Górscy na Górze, w rawskiem, pod Nowem

Miastem, której właścicielami 1579 r. byli Enoch z bratankiem, Bartłomiej, Wincenty i Maciej (Paw.) i na Górze, w ziemi lubelskiej. Warsz, syn Warsza z Góry, 1400 r., a Abraham, syn Sylwestra Górskiego z Góry, z ziemi lubelskiej, 1479 roku na uniwersytecie krakowskim. Michał Górski sprzedał część swoją Góry, w rawskiem, 1461 r. (M. 337 f. 50). Abraham Górski 1531 r. podpisany na erekcyi kościoła w Policznej.

Herb Rawicz.

Jan Franciszek Rawicz Górski, komornik ziemski i poborca radomski 1653 r. (Zap. Lub. 43 f. 1125). Franciszek Rawicz Górski, podwojewodzy sandomierski 1660 roku. Jan, poborca województwa sandomierskiego 1661 roku (Sig. 3 f. 81 i 238).

Jan, Michał i Mikołaj, podpisali z województwem rawskiem, obiór Jana III-go. Andrzej podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza, Łukasz obiór Augusta II-go, a Kajetan — Stanisława Augusta.

Kajetan otrzymał 1767 r. prawo wspólności na część Bakowiec, w ziemi lwowskiej, dla żony swojej, Maryanny z Hołownik (Kancl. 32 II f. 128).

Katarzyna, żona Jakóba Kochanowskiego, sprzedała 1670 r. część swoją Góry Nowomiejskiemu (Gr. Raw.). Magdalena, córka niegdy Jana, wdowa po Serbinowiczu Kobackim, ceduje prawa swoje do Góry siostrzeńcowi swemu Kochanowskiemu 1691 r. (Gr. Łuckie).

Anna, córka Antoniego i Katarzyny Strzyżowskiej, żona Teodora Krzeczowskiego, sprzedała 1788 roku Nieznamirowice z sześciu wsiami i Studziannę, w opoczyńskiem, Dembińskiej, starościnie wolbromskiej (Inscr. Ter. Crac. 13 f. 92).

Józef i Antoni, synowie Hipolita, wnukowie Marcina, prawnukowie Hipolita, praprawnukowie Kazimierza Nikodema, właściciela 1689 r. dóbr Staszewszczyzna, w powiecie lidzkim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Herb Rogala.

GÓRSCY h. ROGALA z przydomkiem Lewald, w Prusach Królewskich. Michał z Gór otrzymał 1504 r. Wałdowo. Synowie jego: Jan i Walter (Kętrz.).

Stanisław Lewald Górski, poseł powiatu tczewskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Antoni Lewald Górski, chorąży rzeczycki, z województwa malborskiego, 1764 r. Antoni Lewald Górski, podwojewodzy sądowy kiszporski 1772 r. Józef, sądowy tczewski, gdański i nowski 1767 r.

Jan Lewaldt Górski, podstoli owrucki, nabył 1787 roku od Miączyńskiego Luszkówko i część na Szewnie (DW. 103 f. 200).

Katarzyna z Pląskowskich Lehwald Górska sprzedała 1801 Górę, w stargardzkim, wnukowi swemu Fabianowi, po córce Katarzynie Józefowej Grąbczewskiej, kasztelanicowej chełmińskiej.

GÓRSCY h. ŚLEPOWRON, prawdopodobnie z różnych Górek, leżących w ziemi liwskiej. Jakób, podstarości brański 1580 r., żonaty z Urszulą Pruszyńską (Wyr. Lub. 57 f. 1011). Tomasz, syn Jana ze Starych Górek, pozwał Jeżewskiego 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 335). Wawrzyniec, z łowczego nurskiego wojski liwski 1619 r. Wojciech pisał się z ziemią liwską, na elekcyę Jana Kazimierza, a Franciszek, na obiór Augusta II-go.

Jan, komornik graniczny drohicki 1713 r. Hilary, syn Marcyana i Doroty Brzoszczanki, sprzedał 1716 r. Kruszewskiemu część Jaczewa (DW. 62 f. 903). Tomasz i Antoni, synowie Michała i Heleny Rawianki Stawiarskiej, sprzedali 1762 r. Wodzińskiemu części na wsiach Górki-Grubaki i Górki-Kruszewie (DW. 82 f. 230). Jan, Franciszek i Andrzej, synowie Marcina i Agnieszki z Koliczkowskich, sprzedali 1765 r. stryjowi swemu Jakóbowi, części na wsiach Górki-Grubaki, Jaczno i Kruszewie (DW. 85 f. 20). Andrzej Leon, komornik ziemski drohicki 1791 roku, syn Józefa, burgrabiego grodzkiego mielnickiego 1759 r., następnie stolnika wendeńskiego i Teresy z Olędzkich, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi Zachodniej, bez wskazania herbu (Quat. VII f. 150).

Herb Ślepowron.

Andrzej, burgrabia wiski 1662 r., miał syna Macieja, a ten Jana, po którym było dwóch synów: Jan i Augustyn. Franciszek i Mateusz, synowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 i 1849 r., a Maciej i Antoni, synowie Augustyna, 1843 i 1848 r.

Jakób, właściciel Drozdowa 1685 r., miał synów: Michała i Antoniego. Z nich Michał, pozostawił synów: Józefa i Ignacego. Bartłomiej, syn Józefa, żonaty z Joanną Targońską, miał synów: Józefa, Mateusza i Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Po Ignacym szło dwóch synów: Maciej i Konrad, z których pierwszy zaślubił Agnieszkę Rydzewską i z niej miał synów: Tomasza, Wincentego i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., Konrad zaś miał synów: Józefa i Pawła, wylegitymowanych 1839 r.

Antoni, drugi syn Jakóba, miał syna Michała, a ten Piotra i Jacentego. Walery i Antoni, synowie Piotra i Agnieszki z Taborskich, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1849 r., a Michał, Józef i Wincenty, synowie Jacentego i Antoniny z Wichrowskich, 1850 r.

Wojciech, subdelegat grodzki liwski 1697 r., miał syna Antoniego, a ten Sebastyana, po którym syn Marcin, pozostawił syna Andrzeja, a ten Jacka, po którym syn Leopold, miał synów: Augusta i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1854 i 1855 r.

Wawrzyniec, stolnik trembowelski 1761 r., pozostawił syna Piotra, po którym syn Wojciech, żonaty z Katarzyną z Grzegorzewskich, miał syna Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1847 r. (Akta b. Her.).

Franciszek, syn Szymona, nabył 1685 roku część Górek od Godlewskiego. Krzysztof, syn Franciszka, nabył 1766 r. część tychże Górek od Krzysztofa Górskiego, syna Macieja. Krzysztof miał dwóch synów: Mateusza i Jana. Mateusz nabył część Górek od Bogusławskiego 1788 r., a Jan część Głuchówka 1766 r. także od Bogusławskiego. Andrzej, syn Jana, ur. 1775 r. (metr. w Mordach), legitymował się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. (Akta Galic. i Quat. VIII f. 150).

Wojciech odstąpił 1732 r. część swoją na Górkach-Grubakach synowi Grzegorzowi. Jan, syn Grzegorza i Konstancyi, ur. 1762 r. (metr. w Korytnicy). Łukasz, zwany *Krupik*, syn Józefa, odstąpił 1777 r. część Rabian synowi Janowi.

Kazimierz, zwany *Mączyk*, syn Wawrzyńca, sprzedał 1771 r. część Górek-Grubak synom swoim: Baltazarowi, Adamowi, Walentemu i Ignacemu, zwanym *Mączykom*. Adalbert, syn Baltazara i Krystyny z Lipków, ur. 1786 r. (metr. w Korytnicy) i stryjowie jego: Walenty i Ignacy, i Jan, syn Łukasza i Jan, syn Grzegorza, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi Zachodniej (Quat. VI f. 18, 215, 222 i 230).

Legitymowali się tamże również 1804 r.: Jan, Florenty, burgrabia grodzki wiski 1786 r., Maciej, syn Franciszka, dziedzic na Kamionkach - Nickach 1788 r. i Adalbert, syn Tomasza, zwanego *Batys* i Maryanny, wnuk Marcina, ur. 1786 r. w parafii liwskiej (Quat. VII f. 154; VIII f. 50 i 67). Stanisław Batys Górski, ur. w Dworcach, w grodzieńskiem, prezes Akademii medycznej w Wilnie, umarł 1864 roku w Polesiu, w święciańskiem.

Andrzej, syn Stefana i Maryanny Budzińskiej, wnuk Wojciecha i Doroty z Tatarowiczów, prawnuk Michała i Maryanny ze Słomińskich, pozostawił z Maryanny Kozłowieckiej synów: Rudolfa i Klemensa, wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1805 r. W 1803 r. legitymowali się tamże: Franciszek Wincenty i Józef Ludwik, synowie Pawła i Magdaleny z Witwickich, wnukowie Michała i Franciszki z Taszyckich. Józef Ludwik, ożeniony z Anną Romerówną, miał syna Ignacego Jana, żonatego z Franciszką Gregorowiczówną, którego syn Feliks Julian, urodzony 1839 roku (A. Lwow. For. Nob.). Ci Górscy pisali się z Górska, którego jednak odnaleść się nie dało.

Aleksander, zwany Jurek, syn Szymona, sprzedał 1764 roku Chądzyńskiemu, część na Górkach-Grubakach. Synowie jego z żony Franciszki: Piotr, ur. 1760 r. i Idzi Jacek, ur. 1768 r. (metr. w Korytnicy), legitymowali się 1804 r. w Galicyi Zachodniej wspólnie z Gabryelem, synem Kazimierza i Moniki, ur. 1775 r. (metr. w Mordach) (Quatr. VI f. 214 i VIII f. 109). Herbu swego nie wskazali.

Herb Sternberg.

GÓRSCY h. STERNBERG, mieli wyjść, podług Paprockiego, z pod Warszawy. Wojciech, żyjący w połowie XVII-go wieku, pozostawił syna Andrzeja, tego syn Jakób, miał syna Marcina, po którym syn Tomasz, pozostawił syna Wojciecha, ożenionego z Barbarą Zaboklicką, z której syn Jan legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Stanisław, burgrabia wiski 1773 r., miał synów: Bonifacego i Idziego, z tych Bonifacy, żonaty z Katarzyną Wyrzykowską, pozostawił syna Marcina, a Idzi, żonaty z Eleonorą Brudowską, miał syna Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1844 r.

Jan, burgrabia grodzki wiski 1785 r., miał syna Józefa, żonatego z Franciszką Kozłowską, z której synowie: Antoni i Józef, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (Akta b. Her.).

GÓRSCY h. SZELIGA dziedziczyli na wsi Górki - Borze, w powiecie liwskim. Jakób ale z Góry Górski, archiprezbiter Najśw. Panny Maryi w Krakowie, archidyakon gnieźnieński, kanonik krakowski i płocki, doktór obojga praw, słynny profesor akademii krakowskiej i pisarz, rektor tejże akademii 1578 r. (M. 119 f. 26), zmarły 1585 r., do tego domu należał. Był on synem Jana i Anny herbu Prus (Kor.).

Brat jego Franciszek, wojski liwski 1570 r., zeznał 1563 r. zapis dożywocia z żoną Łucyą (M. 96 f. 188 i Gr. Zakr. Perp. 37 f. 482).

Jakób, kanonik krakowski, protonotaryusz apostolski, rektor uniwersytetu krakowskiego, zmarł 1652 r., pochowany w katedrze krakowskiej. Marcin, Michał, Wojciech, Piotr i Stanisław, synowie Tomaszą z Górek-Borze, pozwali 1592 r. Drozdowskiego, o zabicie brata ich Jakóba. Z nich: Michał, żonaty 1590 r. w ziemi czerskiej, z Dorotą z Witosławskich, córką Mikołaja, 1-o v. Świętochowską, nabył 1592 r. od brata Stanisława część jego na Górkach-Borze, Kruszewiu i Babianach (Conv. Warsz. 8 f. 230 i 541; Zs. Gr. Czers. 25 C f. 480; 59 f. 1054).

Herb Szeliga.

Mikołaj Górski miał syna Jana, żonatego z Anną Łabęcką, których córka Katarzyna, żona 1-o v. Aleksandra Łubkowskiego, 2-o v. Wojciecha Krassowskiego, oddała 1679 r. synowi Łubkowskiemu część swoją na Górkach-Borze i Ziemłach (Perp. Czers. 13 f. 640).

W sądzie grodzkim przemyskim legitymowali się Górscy tegoż herbu, pisząc się z Górek-Borze, mianowicie: Andrzej, cześnik smoleński, dziedzic Kaszyc i Rozwiennicy, członek Stanów galicyjskich, syn Józefa i Elżbiety Grabowskiej, wnuk Jana i Zofii z Jaczewskich, prawnuk Andrzeja i Zuzanny z Konarzewskich, praprawnuk Wojciecha i Zofii Bieniawskiej, a prapraprawnuk Jakóba i Katarzyny Turskiej. Żonaty z Maryanną Eleonorą Terlecką, miał z niej synów: Marcina Jana i Tomasza Jana, obu członków Stanów galicyjskich.

Tomasz Jan, z Antoniny z baronów Wyszyńskich, miał syna Macieja Andrzeja, po którym z Zofii Celestyny z Dąbskich, córki Mikołaja i Leokadyi z Ruszsockich, synowie: Władysław Tomasz Mikołaj, dziedzic Rozwiennicy i Tadeusz Maciej Marcyan, doktór praw, dziedzic Kaszyc, dowiedli szlachectwa 1898 r. w Wydziale Krajowym galicyjskim.

GÓRSCY h. TRZASKA z Górek, w powiecie liwskim. Michał Górski, syn Tomasza Łysika z Górek, świadczy 1607 r. w Warszawie przy wywodzie szlache-

ctwa Jana i Tomasza Łubów. Zeznał on, że jest *ex armis Trzaska, pół miesiąca i dwie gwiezdzie* (DW. 34 f. 1270). Prędzej by to był herb *Drzewica*. Być może, że niektórzy z Górskich, zamieszczeni pod Ślepowronami, do tego rodu należą.

GÓRSCY z Białej Góry. Paweł, Marcin i Jan, właściciele Lipniczki, w powiecie bieckim, 1581 r., a Piotr, Górnej Lipnicy i Swoszowa (Paw.). Józef z Białej Góry, podczaszy bracławski 1702 r.

Ignacy Jan, syn Konstantego i Apolonii Kozłowskiej, miał synów: Wojciecha, którego syn Józef, Franciszka, archidyakona tarnowskiego, Kazimierza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim i Józefa, którego syn Wincenty, pozostawił syna Karola Antoniego (A. Lwow. For. Nob.).

GÓRSCY z Góry, w ziemi rożańskiej. Jan, właściciel młyna pod Rożanem, ma syna Baltazara 1559 r. Paweł, syn Stanisława, posiadacz młyna pod Rożanem 1579 r. Brat jego Jan (M. 93 f. 138 i 123 f. 33).

GÓRSCY z Nadolnej Góry, w powiecie bielskim, w województwie płockiem Jan *Kuśka* Górski, syn Jakóba z Góry Nadolnej, zeznaje oblig na Żdżarskiego 1539 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 359 i 7 f. 17). Stefan Górski, syn Pawła *Kuśki* z Góry, część swoją na Górze odstąpił 1543 r. braciom swoim: Maciejowi i Andrzejowi (Ibid. 9 f. 82).

Mikołaj, zwany *Wilk*, z Góry Nadolnej 1542 r. Jan, syn Mikołaja Górskiego, zwanego Wilkiem, z córkami: Anną i Katarzyną, ustanowili 1597 r. plenipotentem Piotra, syna Michała Górskiego Kuśkę w sprawie z Komorowskim, o spadek po ich bracie Pawle Górskim (Gr. Zakr. Perp. 63 f. 255). Michał Górski, syn Mikołaja, obrany plenipotentem 1543 r. przez siostrę swą, Elżbietę Andrzejową Trząszewską (Ibid. 8 f. 1, 235 i 353).

Maciej i Paweł, synowie Bernarda, zwanego *Ropel*, z Góry Nadolnej, obwinili 1543 r. Piotra, syna Jakóba z Góry, zwanego *Burcz*, o rany (Ibid. 8 f. 339). Krystyn Kuśka, Stefan i Maciej, synowie Pawła Kuśki i Albert, syn zmarłego ich brata Andrzeja, Jakób, syn Michała, Jan Wilk, Piotr Burcz, syn Jakóba, Maciej i Paweł Ropelowie, synowie Bernarda, Michał Ropel i Jan, syn Jakóba, byli właścicielami Góry Nadolnej 1578 r. (Paw.).

Stanisław, syn Jakóba, sprzedał 1605 r. część swoją na Nadolnej Górze Ciesielskiemu, a brat jego Jan, część swoją zastawił (DW. 32 f. 202 i 204; 34 f. 758).

GÓRSCY v. GORSCY, ziemianie słonimscy. Mikołaj, ziemianin słonimski, zeznał testament 1570 r. Pozostawił żonę Jadwigę i synów: Marcina, Wawrzyńca, Jana, Piotra i Łukasza. Miał i córkę Zofię, urodzoną z Zofii Biernatówny, żonę Mikołaja Stromiłowicza, ziemianina nowogrodzkiego (Akta XXII).

GÓRSCY v. GURSCY. Ignacy i Józef, bracia, pochodzący z neofitów, otrzymali szlachectwo na sejmie 1764 r. (V. L.).

GÓRSCY v. GURSCY. Adam, porucznik gwardyi konnej koronnej i Szymon, kapitan inżynieryi litewskiej, nobilitowani na sejmie 1790 r. Józef Jakób Franciszek, syn Szymona, dowiódł szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

GÓRSCY różnych herbów Jasiek z Góry świadczy 1324 r. w Gostyniu. Mikołaj z Góry, podsędek poznański 1381 r., wraz z Tomisławem, kanonikiem poznańskim, mają sumę u Andrzeja z Bitkowa 1392 r. (Leksz.). Bogusz z Góry, komornik sądu ziemskiego poznańskiego 1419 r. Małgorzata, wdowa Lasocina, stolnikowa z Góry, występuje w latach 1392 — 1398 w aktach poznańskich (Leksz.). Tego Lasotę, stolnika, nazywa Janko z Czarnkowa Lasotą ze Stawiszyna. Był on stolnikiem polskim (poznańskim? w latach 1382 — 1387). Tomasz, Dersław, Marek i Piotrasz z Góry, w powiecie poznańskim, 1398 r. (Leksz.).

Akta poznańskie z lat 1390 — 1395 wspominają o Bieniaku Górskim, synu Mikołaja Jastrowskiego, Jakuszu, Niemierzy i Tomaszu Górskich (Leksz.). Mikołaj z Góry, zwany Kraczek, świadczy w Lędzie 1399 r.

Akta kaliskie z 1414 roku wzmiankują o Andrzeju i Wawrzyńcu z Góry i o Wojciechu Kraczku 1411 r.. Marcin Górski wziął w zastaw 1497 r. jeden łan w Żydowie, w powiecie gnieźnieńskim. Feliks, właściciel Kępy, wyprawił 1498 r. dwóch konnych zastępców na wojnę turecką (St. Pr. P. P. VII. 106, 107 i 535). Tomasz pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Marcin Górski, właściciel Góry, w powiecie gnieźnieńskim 1580 r. Jakób, dziedzic Nagrodowic, w poznańskiem, 1580 r. Jan i Maciej Górscy, w powiecie konińskim, 1579 r. Adam Górski, właściciel Górki Małej, w powiecie pyzdrskim, 1578 r. Kasper Górski, właściciel Górki, w powiecie orłowskim, 1576 r. (Paw). Benedykt, chorąży kaliski 1483 r. Mikołaj, podsędek kaliski 1538 r. Adam, ożeniony z Zuzanną Zawadzką, 2-o v. Andrzejową Cielecką, 1637 r. (Gr. Pozn.).

Michał, podstarości zatorski 1550 r., żonaty z Jadwigą Przypkowską (M. 78 f. 10). Jan, podstarości oświecimski 1566 r.. Jakób, sędzia ziemski bielski, właściciel Brzeźna, w powiecie wąsoskim 1577 r. (Paw.).

W ziemi czerskiej: Sebastyan i Kasper, synowie Wincentego, Jan i Mikołaj, synowie Stanisława, Jan i Krzysztof, synowie Pawła, Floryan, syn Anzelma i Stanisław, syn Andrzeja, procesowali 1590 r. Biejkowskich o Promnę i Wolę Ściborowską (Zs. Gr. Czers. 59 f. 728). Jan, żonaty z Maryną z Biejkowskich 1620 r. (Perp. Czers. 6 f. 119), a Stanisław, syn Jerzego, z Zofią Rzyśkówną 1622 roku (Ibid. 6 f. 352). Małgorzata, córka Stanisława, za Wojciechem Wilskim 1626 r. (Ibid. 7 f. 307). Cypryjan, żonaty z Jadwigą z Goźlińskich 1626 r. (Ibid. 7 f. 321). Kasper, żonaty 1629 r. z Anną na Cedrowicach Cedrowską (Ibid. 8 f. 204). Jan, żonaty 1630 r. z Anną z Pilitowskich, dziedziczką na Goźlinie (Ibid. f. 372). Marcin, syn Marcyana, zeznał 1670 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Jadwigą z Żerowskich, a z drugą — Dorotą ze Staniszewskich, 1678 r. (Ibid. 13 f. 295 i 580). Z drugiej żony synowie: Józef, Waleryan, Jakób i Stanisław, oraz córki: Elżbieta, żona Walentego Chądzyńskiego; Magdalena, żona Mikołaja Bielińskiego; Maryanna i Katarzyna, otrzymali od matki swej zrzeczenie się z dożywocia 1698 r. (Ibid. 15 f. 375; 16 A f. 29, 32 i 359). Katarzyna, 1713 r. żona Antoniego Machnackiego, a Maryanna, żona Andrzeja Głuchowskiego (Ibid 17 f. 296 i 18 f. 74).

Jan, syn Jana i Zofii z Jaranowskich, kwitował Cynkowskich 1720 r. (Ibid. 19 f. 59). Anna z Oborskich, wdowa po Michale Górskim 1711 r., a Anna z Czermińskich, żona Stanisława 1712 r. (Ibid. 17 f. 283 i 345). Anna z Kraszewskich, wdowa po Tomaszu Górskim 1760 r., a Angela z Zamoyskich, po Franciszku Gór-

skim (Ibid. 31 f. 186 i 40 f. 443). Helena, 1-o v. za Pawłem Michałowskim, podczaszym trockim, 2-o v. za Mikołajem Ożarowskim, podstolim latyczowskim 1763 roku (Ibid. 29 f. 603 i 32 f. 8). Filip, podczaszyc owrucki, sprzedał Wysokin i Karniewo Kluszewskiemu 1787 r. (Ibid. 39 f. 156). Hipolit i Tekla, dzieci Felicyana i Moniki z Szymborskich, pokwitowani przez Mrokowskiego 1787 r. (Ibid. 40 f. 2)

Jadwiga, córka Jakóba ze Słomina, żona 1-o v. Leonarda Kamińskiego, 2-o v. Franciszka Wysockiego, wdowa, ustępuje sumy Jakóbowi Chełchowskiemu, skarbnikowi rożańskiemu, 1660 r. (Gr. Zakr. Perp. 103 f. 123). Stanisław i Maciej, synowie niegdy Jakóba, 1610 r. w obozie pod Smoleńskiem, dobra swe Sosnkowo Górne, w wyszogrodzkiem, cedują bratu Janowi, oprócz części, na której brat zmarły Mikołaj, zapisał 300 fl. siostrze Dorocie (M. 156 f. 224).

Walenty pisał się z województwem bracławskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, a Adam z ziemią warszawską, na obiór Jana III-go. Andrzej z województwem bracławskiem, Mateusz z ziemią dobrzyńską, Samuel z województwem bełskiem, Franciszek i Konstanty z województwem poznańskiem, Stanisław z województwem kaliskiem, a Jan z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Józef w województwie sieradzkiem 1764 r. Antoni, miecznik ostrzeszowski 1753 r.

W powiecie przedeckim: Feliks, syn Piotra, zabezpieczył posag żonie Katarzynie 1580 r. Piotr, syn Tomasza, pozwał Smarzewskiego 1604 r. Mikołaj, syn Pawła, kwitował Mąkowskiego 1619 r., a Stanisława, syna Jana, kwitowała Obielawska 1622 r. (Gr. Przed. 28 f. 146; 52 f. 259; 65 f. 208 i 67 f. 275). Stanisław darował ruchomości córce swej, Maryannie Dziewczopolskiej, 1631 r. Stanisław, syn Stanisława, kwitował Sokolińskiego, a Maciej, syn Stanisława, Obielawskich 1632 r. (Ibid. 70 f. 307, 353 i 365).

Jan i Franciszek, synowie Wojciecha i Anny z Pieczychojskich, pozwani przed Trybunał lubelski o sumy 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 1650).

W ziemi warszawskiej: Jan, Bartłomiej, Krzysztof i Tomasz, synowie Wojciecha i Katarzyny z Załęskich, odstąpili 1609 r. zapisy na Kruszówku. Wojciech, oprócz wymienionych synów, miał jeszcze córki: Jadwigę i Zofię (DW. 35 f. 1112 i 37 f. 61). Anna z Prackich, żona Marcyana, kwituje 1640 r. Franciszka Prackiego z odbioru posagu (DW. 49 f. 1362). Jan, syn Adama, sprzedał na Golendzinie pół łanu 1641 r. (DW. 49 f 1807). Remigian, syn Feliksa, z żoną Magdaleną 1632 r., a Stefan, syn Tomasza, z żoną Maryanną 1643 r., zeznali zapisy dożywocia (DW. 48 f. 1107; 50 f. 370 i 51 f. 895). Dorota z Kleczkowskich, wdowa po Stefanie, 1692 r. (DW. 58 f. 219). Jan, żonaty z Jadwigą z Janiszewskich 1695 r., a Marcin z Katarzyną ze Szczepanowskich 1697 r. (DW. 59 f. 39, 465 i 831).

Paweł i Piotr, stryjowie, Andrzej i Antoni, synowcowie Gurscy, Konstancya Goszewska i Helena Janowa Postulska, współsukcesorowie Szymona Zembrzuskiego, posesora Pobużnego na Podolu 1730 r. (Gr. Kamien.). Franciszek Górski, towarzysz pancerny 1741 r., łowczy nurski 1747 r., mianowany plenipotentem przez brata Floryana, miecznika ciechanowskiego, prowadził też sprawy Mierzejewskich 1748 r. (Gr. Trembowel.). Ludwik, 1766 r. plenipotent tychże. Dyonizy, Benedykt, Antoni i Jan, synowie Józefa i Katarzyny z Hryniewieckich, sprzedali 1787 roku części na wsiach Kostry Wojciechowi Kostro (DW. 103 f. 366). Wawrzyniec, syn Pawła i Franciszki z Chociszewskich, cedował sumę Kręskiemu 1787 r. (DW. 103 f. 1313).

Antoni, kanonik katedralny płocki i proboszcz w Służewie, wspólnie z siostrą swoją Izabellą, żoną Franciszka Żórawskiego, miecznika zawskrzyńskiego, syn Jana, podczaszego zawskrzyńskiego i Joanny z Działyńskich, kwitował Czartoryskiego 1787 r., a sprzedał Łążek Żórawskiemu 1790 r. (DW. 103 f. 876 i 106 f. 80). Józef, kapitan artyleryi koronnej 1789 r. (DW. 105 f. 1099). Józef Stryjewski, zeznał 1783 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Górskich, córką Józefa (DW. 99 f. 1421).

Ludwik, prowincyał Pijarów prowincyi polskiej, 1778 r., biskup cezareopolitański i sufragan pomorski 1781 r., umarł w Warszawie 1799 r. (Perp. Czers. 35 f. 324 i Kal.).

Benedykt, burgrabia grodzki warszawski, 1783 r., syn Kazimierza i Magdaleny z Grzybowskich, nabył 1786 r. Chojny, w powiecie brzezińskim od Rożdrażewskiego. W 1793 r. był sędzią ziemiańskim łęczyckim (DW. 102 f. 1117 i 109 f. 1095). Jan, miecznik zawskrzyński 1752 r., a podczaszy 1764 r. Antoni, z wojskiego łowczy ciechanowski 1764 r., dalej cześnik i podczaszy 1764 r., stolnik 1769 r., w końcu chorąży ciechanowski 1778 r. Józef, podpułkownik wojsk koronnych 1766 roku (Kancl. 31 f. 55). N., pułkownik wojsk polskich, zginął na Pradze 1794 r, razem z synem, porucznikiem artyleryi, córka jego Józefa, za Onufrym Wyczechowskim.

Julian, ur. 1782 r. w Warszawie, 1807 r. porucznik b. wojsk polskich, w końcu pułkownik, zmarł 1851 r.

Andrzej i Maciej, bracia, nie podawszy procedencyi ani herbu, legitymowali się ze szlachectwa, w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Tak samo Onufry i Tadeusz, synowie Tadeusza i Rozalii z Nowakowskich, w grodzie przemyskim.

GORSZATYŃSKI Andrzej, porucznik wojska łanowego województwa podlaskiego 1690 r. (Zap. Lub. 66 f 261).

GORSZEWSKI h. ZAREMBA. Jan, starosta janowiecki 1702 r. (Sig. 15). Stefan, żyjący 1673 i 1676 r., w orszańskiem, z żony Katarzyny, pozostawił trzech synów: Jana, Antoniego i Franciszka, procesujących 1720 r. Podbereskich. Józef, syn Jakóba, wnuk Franciszka, dowiódł szlachectwa 1773 r. w ziemstwie orszańskiem (Ist. Jur. Mat. XXVIII).

GORTATOWSCY z Gortatowic, w powiecie rawskim.

GORWIDOWSKI N., łowczyc czerwonogrodzki 1763 r. (V. L.).

z GÓRY v. z Gór, w ziemi halickiej: Jan, syn niegdy Jana Gąsiorka i Katarzyny, z siostrą Jadwigą, żoną Mikołaja z Pukowa, kwitują stryja swego Stanisława Brzytewkę z działu po ojcu z sołtystwa w Wierzejcach 1447 r., a Mikołaj z Pukowa zabezpiecza żonie 60 grzyw. na Pukowie 1448 r. Stanisław Brzytewka wziął w latach 1447 i 1448 w zastaw Lachowce od Bydłowskiego i od Jana Litwinowa, umarł bezdzietnie, a dzieci wymienione po bracie dzielą się jego dobrami i biorą po połowie Lachowiec i Niezawiężowa, 1462 r. Jan, pisząc się już z Lachowiec

1464 r. oprawia żonie Elżbiecie, córce Stefana Łączki z Tessarowa, wójta z Doliny, 160 grzyw. Mikołaj z Góry, 1462 r. na sądach w Haliczu, a Jan 1462 r. w Sanoku. Marcisz z Góry od 1447 r. często zastępuje wojewodę sanockiego, a od 1453 do 1467 r. sędzia grodzki sanocki (AGZ. XI, XII i XVI).

z GÓRY lub z GÓR różnych. Piotr z Góry świadczy 1374 r. Mokrskiemu. Mieczysław, syn Mieczysława z Gór, pleban w Pilczycy, kanonik krakowski 1372 r. Sułek z Góry i Nawarzyc, sędzia grodzki krakowski 1388 roku, żonaty z Nastką, zostawił kilkoro dzieci, z których znani: Szymek 1398 r., Pietrasz 1397 roku i córka Helena, żona Mikołaja Ryndy 1403 roku (KMP.; St. Pr. P. P. VIII; Helc. II).

Klemens i Nawój z Góry, świadczą w Sandomierzu 1423 r. (Bibl. Zam. Dypl.). Nawój świadczył też 1422 r. w Pilznie, a 1442 r. procesuje się ze Świętochną z Góry. Zapewne potomek jego, Nawój Górski, ożeniony z Przecławą Turską 1508 r. Jan z Góry, podstarości krakowski 1428 r., szedł z Kurozwęk i miał syna Mikołaja 1426 r. Maciej, zwany Górski z Gór, sędzia grodzki chęciński 1445 roku. Stanisław z Góry 1443 r. w orszaku księcia Cieszyńskiego.

Na uniwersytecie krakowskim spotykamy w XV-m wieku bardzo licznych studentów, piszących się z Góry: Augustyn, syn Mikołaja, 1400 r., Maciej 1403 r., Mikołaj 1406 r., Jan 1407 r., Marcin, syn Benedykta, 1430 r., Wawrzyniec, syn Konrada, 1436 r., Mikołaj, syn Jakóba i Henryk, syn Mikołaja, 1437 r., Tomasz, syn Grzegorza, 1438 r., Jan, syn Piotra, 1440 r., Jan, syn Stanisława, 1460 r. Jan, syn szlachetnego Jana, 1461 r., Paweł, syn szlachetnego Wacława, 1461 r., Mrocesław, syn Stanisława, 1462 r., Andrzej, syn Tomasza, 1466 r., Piotr, syn Piotra, 1475 r., Jan, syn Macieja, 1471 r., Wojciech 1476 r. i Stefan 1489 r., synowie Stefana, Jerzy, syn Wawrzyńca, 1476 i 1483 r., Marcin, syn Jerzego, 1478 r., Jan, syn Andrzeja, 1481 roku i Paweł, syn Bernarda, 1486 r.

z GÓRY WYSOKIEJ (de Altomonte), czyli Bąkowej, pisali się *Bąkowie* herbu *Zadora.*

z GÓRY i OBRĘBU, w ziemi czerskiej, Borek Schorc, wojski czerski 1468 r., podskarbi i marszałek ks. Konrada Mazowieckiego 1469 r., otrzymał różne przywileje od tegoż księcia 1468 r. (Zs. Gr. Czers. 20 f. 486). Syn jego Mikołaj, wnuk Stanisław. Patrz *Szorc.*

[de GORYCZ Jan, generał major wojsk koronnych, kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r.]

GORYCZEWSKI Marcin pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana III-go.

GORYNIECKI Jan z Gorynic, w powiecie proszowskim, skazany 1518 r. na karę XV za niedopuszczenie wwiązania Niesułowskiego do tegoż majątku (St. Pr. P. P. VI. 131). Mikołaj, syn Świętosława i Mikołaj, syn Jakóba z Gorynic, 1430 r. na uniwersytecie krakowskim. Patrz *Hinck* i *Zagorzańscy.*

z GORYNINA h. KORAB' Michał, świadczy 1409 r. przy wywodzie szlachectwa Bodzewskiego w Kościanie (Pis. Dz. Pol. IX).

GORYŃSCY h. PORAJ z Gorynina, w powiecie gnieźnieńskim, który jeszcze w 1580 r. do nich należał (Paw.). Stefan i Przybysław z Gorynina, świadczą 1369 r. w Trzemesznie (KWP.).

Akta poznańskie, gnieźnieńskie i pyzdrskie z końca XIV-go wieku wspominają o Bodzancie, Janie, Chebdzie, Przecławie, Jaśku, Macieju, Mikołaju i Arnoldzie Goryńskich z Gorynina (Leksz.). Stefan z Gorynina, żyjący w połowie XV-go wieku, miał synów: Wojciecha i Mikołaja. Anna, córka Wojciecha, z dóbr ojczystych w Goryninie i Szyszłowie, niepodzielnie ze stryjem swoim Mikołajem Goryńskim posiadanych, wyprawiła 1498 r. konnego zastępcę na wojnę turecką, a wzmiankowany Mikołaj, syn Stefana, kaleka na ręce, pieszego zastępcę (St. Pr. P. P. 537 i 546). Bogumił rabuje kmieci kapituły gnieźnieńskiej 1473 r. Michał, zastępca chorążego kaliskiego, nabył 1497 roku Małe Goryninko (Ibid. 10, 25, 199 i 200).

W 1513 r. właścicielami Gorynina byli: Marcin, pisarz kancelaryi królewskiej, Jan, Jakób i Piotr, bracia Goryńscy (M. 28 f. 66 i 29 f. 338). Marcin, kanonik kruszwicki, Jakób i Piotr, pozwali 1519 r. rajców i burmistrza krakowskiego, o zwrot zbiegłego poddanego (St. Pr. P. P. VI. 172). Marcin, 1527 kanonik poznański, urodzony z Awdańcównej (Pis. Dz. Pol. IX). Jan, starosta sieluński 1532 roku (Gr. Płoc. 1 f. 262).

Herb Poraj.

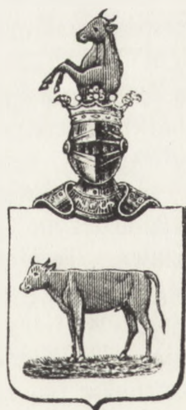
Piotr, starosta i stolnik ciechanowski 1532 r., wojski ciechanowski 1533 r., został wojewodą i vicesgerentem mazowieckim 1535 r. Wyniesienie to swoje zawdzięczał prawdopodobnie tej okoliczności, że był marszałkiem dworu Jana z książąt litewskich, biskupa wileńskiego, syna Zygmunta I-go z Telniczanki, stąd królowi dobrze znany (Dudki Warsz. 15 f. 1482). Żonaty był wojewoda z Dorotą z Boglewskich, wdową po Janie Ojrzanowskim, cześniku liwskim i staroście warszawskim, ostatnim swego rodu, po którym odziedziczyła Ojrzanów, Żelechów, Zaręby i Kaleń pod Warszawą. Tomicki w 1527 r. pisze do jej brata Mikołaja, chorążego czerskiego, aby wpłynął na siostrę i nakłonił ją do wyjścia za Goryńskiego, a król dał przywilej, że ona i jej żeńskie potomstwo, mają odziedziczyć dobra po Ojrzanowskim: Ojrzanów, Zaremby i Kaleń. W 1537 r. zeznał z nią zapis dożywocia (M. 45 f. 372; 54 f. 57 i 58; Dud. Warsz. 15 f. 1078 i 1112 i Tomiciana). Umarł w 1542 r., pochowany w Żelechowie, gdzie po dzisiejszy dzień znajduje się jego nagrobek. Nad dziećmi jego: Janem i Dorotą, ustanowioną została opieka 1542 r. Opiekunem ich 1549 r. był brat ich stryjeczny, Wojciech Goryński (M. 64 f. 30; 65 f. 232; 68 f. 55 i 77 f. 66).

Jan umarł młodo, a Dorota, dziedziczka całego majątku po rodzicach na nią spadłego, żona 1-o v. Kaspra Mińskiego, wojskiego warszawskiego, 2-o v. Stanisława Barzego, wojewody krakowskiego, żyła jeszcze 1603 r., w którym na tych dobrach zapisała 2,000 fl. wnuczce swojej, Dorocie Mińskiej. Pisała się Dorotą z Ojrzanowa (M. 149 f. 70).

Benedykt, syn Jana i Katarzyny ze Strzałkowskich, kanonik gnieźnieński i poznański 1576 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Marcin oprawił 1551 r. żonie, Annie Cieleckiej, 600 fl. na połowie dóbr Gorynino, Słaboszewo, Sarnowo, Wąsosze i Kampa (Res. Posn. f. 627). Jan, syn Marcina z województwa kaliskiego 1580 r., dziedzic Sławoszewa i Gorynina 1579 r. (Conv. 1 A f. 339 i Paw.). Wojciech, dziedzic Jemielna, w gnieźnieńskiem, 1580 r. (Paw.). Wojciech, w powiecie przedeckim, wprowadzony do Świętosławic 1604 r. Synowie jego: Andrzej zeznał 1624 r. oblig na rzecz Polanowskiego, a Marcin nabył Ryn 1629 r. (Gr. Przed. 52 f. 509; 68 f. 300 i 69 f. 685).

Wawrzyniec z Gorynina i Ojrzanowa, umarł 1640 r. Nagrobek jego znajdował się w katerze poznańskiej (Star. Mon.). Jan z województwem poznańskiem, a Marcin z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej, ożeniony z Anną z Rakowa 1678 r., obecny 1695 r. na sejmiku krakowskim.

GORYSZEWSCY v. GORZYSZEWSCY h. CIOŁEK z Gorysz, w powiecie ciechanowskim. Mateusz, syn Mikołaja Bordunowicza z Gorysz, Wojciech, Jan i Stefan, procesują się 1533 r. w Szreńsku. Jakób, syn Stanisława, Piotr i Mikołaj, synowie *Laski*, Anna, wdowa po Michale i dzieci jej: Grzegorz, Maciej, Jakób i Bartłomiej, Marek, syn Stanisława *Stosowicza*, Jan, syn Andrzeja, Grzegorz *Kszyniec* i synowie jego: Jakób, Stanisław, Marcin i Jan i Grzegorz, syn Mikołaja, procesują się z Chotomskim 1534 r. (Gr. Płoc. 2 f. 35 i 207).

Herb Ciołek.

Grzegorz Gorzyszewski, szafarz królowej 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 624). Piotr Gorzyszewski, marszałek dworu prymasa Łaskiego, przed 1531 r. W 1578 r. byli dziedzicami Gorysz: Mikołaj Laska z braćmi, Marcin i Bartłomiej, Jakób i Marcin Tomkowicze, Andrzej i Mikołaj, Wojciech i Mikołaj Żebrowicze, Bartłomiej Pawłów, Zygmunt Murowicz, Paweł Kokoszka, Jan i bracia Ropowie, Stanisław ma dział Ciołka, Adam Trojanów z bratem i Jan Zembro (Paw.).

Stanisław Goryszewski, syn Piotra, żonaty z Anną z Wilków, sprzedał 1606 r. część Umiastowa Zielińskim, a prawa swe do Dybowa odstąpił tegoż roku Rawie. W 1611 r. dziedziczył na Wielkiej Woli (DW. 33 f. 370; 34 f. 1628; 39 f. 1913 i 44 f. 229).

Jakób, skarbnik ciechanowski i dworzanin królewski 1609 r. (DW. 37 f. 57). Małgorzata za Łuszczewskim 1626 r. (DW. 47 f. 1260). Stanisław, syn Piotra, towarzysz chorągwi pancernej, sprzedał 1704 r. Bronisze Rudki Gąseckiemu (Perp. Czers. 15 f. 534).

Adam pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Stanisława Augusta. Antoni, syn niegdy Stanisława i Katarzyny z Morawskich, sprzedał 1770 r. część dóbr Gorysze Maryannie Goryszewskiej. Stanisław, syn Pawła i Maryanny z Młyńskich, ur. 1762 r. w parafii ciechanowskiej, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VII f. 128).

GORZAŁKOWSKI Tomasz, kanonik poznański 1628 roku (Perp. Czers. 8 f. 129); pewno *Goczałkowski*.

GORZECHOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Gorzechowa-Jastrzębszczyzna. Stanisław Gorzechowski h. Jastrzębiec, pisarz grodzki sandomierski 1627 r., podpisał i przyłożył swoją pieczęć na sumaryuszu dokumentów Ostrogskich, jako pełnomocnik Lubomirskiego (Kniaź. i Szl. f. 28). Jan, świadczy w Poznaniu 1517 roku (Pis. Dz. Pol. IX). Wojciech Gorzechowski, syn Stanisława, procesuje się 1583 r. z Kobiernickim i Komorowskim. Żonaty z Dorotą z Mielna Mielińską, miał z niej synów: Jana, Sebastyana, Krzysztofa i Stanisława, oraz córkę Gertrudę (Gr. Przed. 31 f. 595, 694 i 778; 45 f. 479).

Herb Jastrzębiec.

Stanisław, pisarz grodzki chęciński 1612 r., a podstarości 1624 r., następnie pisarz grodzki sandomierski, został 1641 r. podstarościm i sędzią grodzkim sandomierskim. Był też podżupnikiem chęcińskim w latach 1624 — 1630 r. Z Urszuli Sasinówny miał synów: Stanisława i Wojciecha, oraz córki: Katarzynę, Annę, Urszulę i Małgorzatę.

Stanisław, komornik graniczny chęciński i vicesgerent grodzki sandomierski 1641 r., z Anny Wysockiej, pozostawił syna Andrzeja, który 1677 r. cedował różne sumy Świderskiemu.

Wojciech, komornik graniczny chęciński 1668 r., żonaty z Katarzyną Wysocką, miał z niej syna Franciszka 1692 roku (Zap. Lub. 45 f. 452; 48 f. 498; 52 f. 885; 56 f. 94 i 68 f. 497; M. 168 f. 171; 178 f. 295 i 182 f. 388).

Andrzej, żonaty 1594 r. z Anną z Kowalewskich (Wyr. Lub. 58 f. 380). Sebastyan, Wojciech, Jakób i Krzysztof, posiadacze sołectwa w Brynicy 1590 r. (Ibid. 41 f. 16). Jakób był komornikiem ziemskim chęcińskim; syn jego Mikołaj 1617 r. (Zap. Lub. 22 f. 1079). Marcin, podstarości lubomelski, miał synów: Jakóba 1622 roku i Jana 1638 roku, obecnych w Chełmie (Akta XXIII).

Herb Ogończyk.

Stanisław i Jan, synowie Stanisława, 1784 r., a Tadeusz, syn Stanisława, 1785 r., odstąpili bratu swemu stryjecznemu Pawłowi, synowi Tomasza, sumę na Gorzechowie-Jastrzębszczyzna. Mateusz, brat Pawła (DW. 100 f. 561; Perp. Czers. 36 f 229; 37 f. 167 i 38 A f. 261). Paweł żonaty 1786 r. z Ewą Babską, córką Krzysztofa (Akta Biels. Raw.). Antoni, oratorianin w Studziannie 1729 r.

GORZECHOWSCY h. OGOŃCZYK z Gorzechowa, w ziemi dobrzyńskiej, którego właścicielami byli 1564 r. Maciej, Paweł i Stanisław, a Jan i Paweł dziedziczyli na Rambielinie. Łukasz, posiadacz Hormoszcz 1635 roku (M. 354 f. 65). Jan pisał się z ziemią dobrzyńską, na elekcyę Jana Kazimie-

rza, a Jan, Maciej, Tomasz, Franciszek, Stanisław i Wojciech, na obiór Augusta II-go.

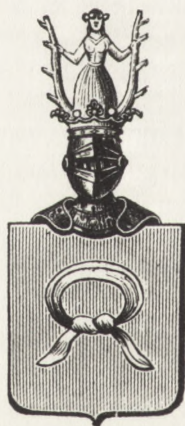
Jan, właściciel dóbr Rudne 1726 r., miał synów: Jana i Tomasza, z których Jan, żonaty z Anną Starorypińską, pozostawił synów: Franciszka i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1838—1844.

Tomasz, brat Jana, miał syna Antoniego, po którym syn Jan, z żony Tekli z Rowickich, pozostawił synów: Henryka, Wiktora, Polikarpa i Władysława, wylegitymowanych ze szlachectwa w latach 1854 — 1858 (Akta b. Her.).

Józef, dziedzic Kłonic, w wieluńskiem, z żony Eugenii Rudzkiej, miał trzy córki, jedną za Emilem Wolskim, drugą za Franciszkiem Tomczyckim, obie zmarły, trzecią za Duninem.

GORZEŃSCY v. GORZYŃSCY h. NAŁĘCZ z Gorzenia, w powiecie poznańskim. Obecnie piszą się Ostrorogami - Gorzeńskimi, a jedna ich gałąź otrzymała tytuł hrabiowski w Prusach.

Pietrasz Gorzyński, vicechorąży poznański 1408 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Marcin, z Anny z Glińskich, miał syna Piotra, kanonika poznańskiego 1525 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Maciej, Jan i wdowa Gorzyńska, dziedziczyli na Gorzeniu 1580 r. Maciej był też tego roku, dziedzicem Pożarowa małego, a Dorota części Gnuszyna (Paw.). Bartłomiej kwitował Mycielskiego 1564 r. (Inscr. Castr Pyzdr. f. 282). Piotr, syn niegdy Wojciecha, kwitował Krzysztofa Mycielskiego 1592 r. (Inscr. Castr. Cost. f. 154 i Wschow. f. 52). Jan kwitował tegoż 1598 r. Stanisław wziął 1608 r. w zastaw Tworzyanice od Mycielskich (Res. Castr. Posn. f. 259), a Wojciech w 1636 r. Wąglewo i Jabłonowo (Inscr. Castr. Posn. I f. 412—418).

Herb Nałęcz.

Krystyna z Bojanowa Gorzyńska 1649 r. Maciej 1729 roku w poznańskiem (A. Pozn.). Zofia, łowczyna wschowska, wdowa, zeznała zapis 1749 r. na Filipinów w Gostyniu. Mikołaja, z Teresy z Linowskich, córka Katarzyna, żona Zygmunta Dłużewskiego, starosty zgierskiego 1720 r. (Rel. Gr. Kcyń. 82 f. 1769).

Chryzostom, żupnik wielkopolski, z województwem poznańskiem, a Jan, starosta starogardzki i pułkownik gwardyi koronnej, z województwem pomorskiem, podpisali elekcyę Jana III-go. Ów Jan, żonaty z Elżbietą Sobieską, wdową po Denhoffie, dożywotniczką starostwa starogardzkiego, miał sobie również przyznane dożywocie na temże starostwie 1673 r. (M. 209 f. 666). W tymże roku dostał w dożywocie Artasów, w lwowskiem, na cesyę którego Wielhorskim otrzymała konsens wdowa po nim pozostała 1695 r. (AGZ. X). W 1685 r. został łowczym wielkim litewskim, umarł 1695 r.

Chryzostom, wojski poznański i sędzia kapturowy poznański 1696 r, układa się z Potockim 1699 r. (M. 219 f. 254). Umarł w 1704 r. Córka jego, z Elżbiety Eleonory de Schönleben, Marya Magdalena, za Piotrem Kąsinowskim 1719 roku. Chryzostom i Mikołaj z województwem kaliskiem, a Stanisław z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Andrzej, właściciel Dobrzycy, żonaty z Jadwigą Skoraszewską, miał syna Aleksandra, tytułowanego miecznikiem kaliskim 1715 r., podczaszego kaliskiego 1724 r.. deputata na Trybunał koronny z województwa kaliskiego 1727 r. Po stracie żony, Anny z Koźmińskich, kasztelanki rogozińskiej, rezygnował z urzędu podczaszego 1729 r. i wstąpił do stanu duchownego. Był kantorem gnieźnieńskim, archidyakonem kaliskim, kanonikiem krakowskim i proboszczem w Dobrzycy (Kor.). Umarł w Gnieźnie 1754 r. Córka jego Brygitta, Cysterka w Ołoboku 1744 roku, ksieni 1784 r., zmarła 1790 r. Odbudowała klasztor po pożarze.

Synowie jego: Dymitr — Jezuita, Józef, kanonik poznański i krakowski, kanclerz krakowski, proboszcz kolegiaty pileckiej, deputat na Trybunał koronny 1754 r., zmarły 1784 r., Franciszek i Antoni.

Franciszek, pułkownik wojsk koronnych 1744 r., właściciel Dobrzycy, z Anny a Gleissen Deręgowskiej, starościanki mirachowskiej, miał synów:

1. Tymoteusza, z kanonika poznańskiego i krakowskiego, referendarza koronnego 1781 r., kawalera orderów Św. Stanisława 1781 r., a Orła Białego 1785 roku, biskupa smoleńskiego 1790 r., biskupa poznańskiego 1805 r. i senatora Księstwa warszawskiego 1811 r, w końcu pierwszego arcybiskupa gnieźnieńskiego i poznańskiego 1821 r., zmarłego 1825 r.

2. Leona, szambelana królewskiego, ożenionego z Barbarą Siemianowską, 1-o v. Oraczewską, starościną rogowską, 3-o v. 1788 r. Stanisławową Wielogłowską, którego syn Tomasz, ur. 1783 r. w Sędziszowie.

3. Piotra, przeora Cystersów w Mogile 1785 r.

4. Nicefora, szambelana Stanisława Augusta 1788 r., posła województwa kaliskiego na sejm czteroletni, chorążego gnieźnieńskiego 1791 r. i kawalera orderu Św. Stanisława 1792 r., żonatego z Konstancyą Sołtykówną (DW. 104 f. 1575)

5. Makarego, szambelana dworu polskiego, kasztelana kamieńskiego 1784 roku, kawalera orderu Św. Stanisława 1785 r., żonatego 1-o v. z Ludwiką Koźmińską, rozwiedzioną z Ksawerym Sokolnickim, a rozwiódłszy się z nią, 2-o v. z Anną Ośmiałowską (Sap. III). Z tej był syn Kazimierz i córka Laura Rusiecka. Kazimierz z Bilewiczówny, zostawił syna Tymoteusza, zmarłego 1851 r. i córkę Laurę, za Konstantym Götzendorf Grabowskim.

6. Feliksa, oficera b. wojsk polskich, ożenionego z Anną Zienkowiczówną, z której dzieci: Joanna za Józefem i Aleksandra za Adamem Goetzendorf Grabowskimi, Augustyn, zmarły 1877 r., bezdzietny z żoną Józefą Turnianką i Michał, dziedzic Witaszyc, oficer b. wojsk polskich, zginął w Meksyku. Ożeniony z Dorotą Turnianką, zmarłą 1888 r. w Krakowie, miał z niej córkę Helenę, za Leonem Dembińskim.

Antoni, łowczy kaliski 1740 r., stolnik 1759 r., chorąży 1762 r., a chorąży poznański 1769 r., zmarły 1771 r., właściciel Pomorzan, Borysławic i Bielawki, które nabył 1757 r. od Błeszyńskiego (Gr. Przed. 89 f 471 i 90 f. 379), z Ludwiki Błeszyńskiej pozostawił syna Augustyna, który, jako chorążyc kaliski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1778 r. rotmistrz kawaleryi narodowej (Sig. 34), w 1780 r. będąc i szambelanem Stanisława Augusta, stolnik poznański, chorąży 1787 r., w końcu podkomorzy 1790 r. Kawaler orderu Św Stanisława 1782 r., a Orła Białego 1794 r. Poseł w latach 1780, 1782, 1786 i 1788 na sejm cztero-

letni z poznańskiego. Generał major 1788 r., następnie generał - lejtenant wojsk koronnych (DW. 108 f. 687 i 111 f. 843). W 1808 r. senator kasztelan Księstwa warszawskiego 1815 r. Królestwa kongresowego, w końcu senator wojewoda 1816 roku, umarł w tymże roku. W 1796 r. był zastawnym posiadaczem Helenowa i Nadarzyna. W 1797 r. nabył część Radzymina od Bielińskiego, którą odstąpił zaraz Granowskiemu, a w 1805 r. sprzedał Radziwiłłów Pruszakowi (DW. 111 f. 622; 112 f. 58 i 171; 113 f. 1034). Żonaty z Aleksandrą Skórzewską, nie miał z niej potomstwa.

Augustyn i Tymoteusz otrzymali w 1774 r. tytuł hrabiowski pruski. Siostry Augustyna: Kordula, za Janem Turną, stolnikiem kaliskim; Teresa, za Andrzejem Grabowskim, kasztelanicem gdańskim; Aleksandra i Brygida, zakonnice.

Kazimierz pisał się z województwem kaliskiem, na elekcyę Stanisława Augusta; w 1767 r. był regentem ziemskim nakielskim.

Andrzej, regent ziemski wschowski 1783 r. (M. 298 f. 113), prezes sądu apelacyjnego W. Ks. Poznańskiego, z Józefy Morawskiej, miał córki: Teklę Józefową Krzycką; Praksedę Apolinarową Łakińską; Otolię, 1-o v. Onufrową Grabską, 2-o v. Hipolitową Czapską. Synowie jego:

a) Stanisław zginął pod Saragossą w Hiszpanii.

b) Hieronim, oficer b. wojsk polskich, właściciel Śmiełowa, Lgowa i Gębic, zmarł w Śmiełowie 1846 r. Z Antoniny Bojanowskiej, córki Bogusława i Magdaleny z Kęszyckich, zmarłej w Śmiełowie 1868 r. jego synowie:

1. Władysław, zmarły 1869 r.

2. Tadeusz, zmarły 1872 r.

3. Antoni, dziedzic Śmiełowa, zmarły 1880 r. w Śmiełowie, wraz z braćmi młodszymi otrzymał 1870 r. przyznanie prawa noszenia połączonego nazwiska Gorzeńskich - Ostrorogów Z Magdaleny Bojanowskiej córki Kaliksta i Serafiny z Potworowskich, zostawił syna Kaliksta, ur. 1856 r., zmarłego 1890 r. ożenionego 1883 r. z hr. Maryą Różą Koziebrodzką, z której syn Jan, ur. 1884 r., zmarł 1886 r. i córka Olga.

4. Zygmunt, szambelan pruski, kawaler maltański, komandor orderu Św. Grzegorza, zmarły w Śmiełowie 1886 r., żonaty z Maryą Skórzewską, zmarłą 1874 roku.

5. Stanisław, dziedzic Tarców, zmarły 1898 r., ożeniony z Elizą Węsierską, z której synowie: Zbigniew, ur. 1860 r., ożeniony 1901 roku z Anielą Biegańską i Ludwik.

c) Wit, trzeci syn Andrzeja, oficer b. wojsk polskich, ożeniony 1-o v. z Florentyną Niemojowską, 2-o v. z Józefą Rychłowską, miał z pierwszej żony córki: Paulinę, 1-o v. za Anastazym Pruskim, 2-o v. za Adamem Skarzyńskim, zmarłą 1896 r. i Ewę, za Piotrem Skórzewskim, zmarłą tegoż roku.

d) Teofil, czwarty syn Andrzeja, z Franciszki Jaraczewskiej, zmarłej 1880 r., pozostawił syna Zenona, zmarłego 1883 r. i córki: Kamilę Franciszkową Mirosławską; Antoninę Grabiańską, Anielę Osińską i Genowefę.

c) Gerwazy Prot, piąty syn Andrzeja, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., ożeniony z Anastazyą Otto Trąmpczyńską, pozostawił synów: Wita i Henryka, zmarłych bezdzietnie i Józefa, po którym z Ksawery Bojanowskiej, zmarłej 1853 r., synowie: Adam, zmarły 1869 r. i Karol (Żychl.).

Gorzeńscy: Antoni, pisarz sądu apelacyjnego bydgoskiego 1807 r., Augustyn i Jan, synowie Teodora, właściciela dóbr Wola Położna 1761 r. i Teresy z Pruszkowskich, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., Jan, syn Augustyna, 1849 r., a syn jego Józef, 1851 r.

Wymieniony wyżej Gorzyński Kazimierz, regent grodzki nakielski 1768 r., miał synów: Józefa i Jerzego. Józefa, z Maryanny Stamirowskiej, syn Piotr, a Jerzego, z Barbary Słomczewskiej, syn Ignacy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. (Akta b. Her.).

Piotr, z pierwszej żony, Kandydy Jabłonowskiej z Gowarczowa, ur. 1800 r., zmarłej 1829 r., pozostawił syna Edmunda, ożenionego z Goliszewską i córkę Bronisławę Władysławową Podczaską. Z drugiej zaś żony—Boskiej i z trzeciej—Antoniny Rzempołowskiej, potomstwa nie zostawił.

GORZEŃSCY v. GORZYŃSCY v. GÓRZYŃSCY v. GURZYŃSCY herbu POWAŁA z Górzna, w ziemi stężyckiej. Bracia Paszek i Wydżga z Górzna, zawarli 1403 r. w Radomiu ugodę o dziesięciny, z plebanem z Wilczysk. Paszek, z rodu Powałów, świadczy 1428 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Obaj w latach 1411 — 1420 są wierzycielami Powały z Taczowa. Paweł Gorzeński, zwany *Kwaśno*, ma sprawy w Warce w latach 1419 — 1420, a Wydżga 1425 roku.

Herb Powała v. Ogończyk.

Mikołaj i Hińcza, bracia, dopełnili 1473 r. działu Górzna z bratem stryjecznym Stanisławem (Rad. Inscr. Decr. VI f. 210). Piotr, Małgorzata i Feliks z matką, właściciele Górzna, Raduczyna, Kobyłej Woli i Mierzączki 1508 r. (Paw.). Piotr Gorzeński zabezpieczył posag żonie Dorocie, 1509 roku. Feliks, Antoni, Mikołaj, Franciszek i Serafin, synowie Stanisława i Anny, procesują Pileckiego 1528 r. Siostra ich Konstancya, za Wawrzyńcem Plichtą z Grzegorzewic 1534 r. (Rad. Inscr. III f. 405 i Zs. Warec. 4 f. 203 i 5 f. 310).

Barbara, ale napisana z Gorzynyna, h. Ogończyk po ojcu i Pomian po matce, żona Andrzeja Godziemby Szyszyńskiego, matka kanonika poznańskiego 1543 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, syn Andrzeja, 1528 r. (Rad. Inscr. Decr. VIII f. 78). Erazm świadczy 1554 r. w Krakowie. Jan Gorzyński z Górzna, żonaty 1587 r. z Małgorzatą Żeleską, córką Stanisława (Zs. Warec 14 f. 121). Franciszek, współdziedzic Górzna i Łąk 1569 r. (Paw.), z Anny Zawiszanki, córki Hieronima, żyjącej wdową jeszcze 1585 r., pozostawił synów: Jerzego, Erazma, Stanisława, Bartłomieja, Franciszka i Jana. Jerzy procesuje się z Parysem 1566 r. Erazm zeznał 1578 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Krzywanowskich, córką Pawła. Stanisław zeznał oblig na brata Bartłomieja 1578 r., a Jan zabezpieczył 1570 r. na Górznie posag żonie, Jadwidze z Serockich. Franciszek i trzej jego bracia, procesują Wilckiego 1581 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 322; 33 f. 239; 34 f. 230; 45 f. 634 i 1066; 46 f. 880; 48 D f. 1014; 53 f. 257 i 1182). Maciej, syn Stanisława, żonaty 1561 r. z Małgorzatą z Jazgarskich (Ibid. 29). Erazm,

Bartłomiej i Jan, synowie Stanisława, dziedziczyli na Górznie 1592 r. (Wyr. Lub. 51 f. 420).

Erazm, syn Franciszka Gorzyńskiego, dziedzic na Górznie 1590 r. (Zs. Gr. Czers. 59 f. 425). Jan, syn Erazma, zastawił Raduczyn 1631 roku (Zap. Lub. 33 f. 968). Anna, jego siostra, za Mikołajem Suffczyńskim 1612 r. (Perp. Czers. 4 f. 95). Bartłomiej zeznał 1592 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Ciołkówną. Syn jego Jakób, zaślubił 1622 r. Annę Leżeńską, córkę Mikołaja. W tymże roku zabezpieczył jej posag na Górznie, Mierzącce i Raduczynie. Córki Bartłomieja: Helena, za Olbrachtem Boguszem; Maryna, za Feliksem Czyszkowskim i Krystyna, za Maryanem Leżeńskim 1627 r. (Ibid. 1 A f. 223 i 259; 6 f. 338; 7 f. 473 i 474; 9 f. 3).

Jan Gurzyński, stolnik nurski 1724 r., z żony, Maryanny z Mnikowa Skrobiskiej, zostawił córki: Maryannę, za Józefem Olszamowskim, podstolim opoczyńskim, zmarłą bezdzietnie; Rozalię, żonę Kazimierza z Kruzlowej Pieniążka, która spadku po siostrze ustąpiła 1744 r. Duninowi; Maryannę Morsztynową, zmarłą bezdzietnie i syna Tomasza, stolnika nurskiego (?), którego syn Ignacy, stolnikowicz nurski, cedował 1749 roku różne sumy Duninowi (Gr. Krak. 358 f. 772; 363 f. 1926 i 1957).

Józef z Gurna (?) Gurzyński, stolnik nurski (?) 1761 r., dłużnik Rabsztyńskiej (Ibid. 375 f. 1105). Marcyanna z Gurzna, żona 1-o v. Antoniego Wielogłowskiego 1736 r., 2-o v. Leopolda Niemyskiego, podczaszego drohickiego 1742 r. (A. Krak.). Barbara z Cybulskich, wdowa po Antonim, kwitowała Łoskiego 1795 r. (DW. 110 f. 1091).

GORZEŃSCY z Gorzenia, w powiecie szląskim, którego część posiadał 1581 roku N. Gorzeński (Paw.). Jadwiga z Rokowskich Gorzeńska, 1535 r. współdziedziczka Witanowic, w powiecie szląskim.

GORZEŃSCY v. GORZYŃSCY. Baltazar, Maciej i Katarzyna, dziedzice Górzna, w powiecie kościańskim, 1581 r. (Paw.).

GORZEŃSKA h. PORAJ Zofia, żona Podoskiego, sędziego ziemskiego ciechanowskiego, babka Przeczkowskiego, kanonika gnieźnieńskiego 1618 r. (Kor.).

GORZEŃSKI z Gorzenia Olbracht, zganiony przez Dobrogosta z Prusimia, dowiódł szlachectwa 1427 r. w Poznaniu z ojca h. *Przosna*, z matki h. Bogoria (Pis. Dz. Pol. IX).

GORZESZKOTOWIE h. LUBICZ z Gorzeszkotów, w powiecie rawskim. Jan, zganiony przez Jerzego Donina, dowiódł szlachectwa w Kościanie 1424 r., z ojca h. Łuba, z matki h. Korab' (Pis. Dz. Pol. IX). W 1579 r. wieś Gorzeszkoty należała do Serafina Koszuta, Stanisława i Andrzeja Koszutowiczów i Stanisława, syna Walentego Kurka (Paw.).

Wojciech Gorzeszkot, syn Jana, dziedzic na Małych Gorzeszkotach 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 48 C f. 35). Jadwiga za Stanisławem Golianem 1604 roku (Perp. Czers. 2 f. 453).

Krzysztof, syn Macieja, burgrabia grodzki warszawski, wprowadzony do Brzumina i Pawłowic 1616 r. (DW. 35 f. 1231; 45 f. 54 i 1769). Aleksander nabył Bujały, w powiecie rawskim, 1625 r. (DW. 47 f. 971). Krzysztof, wprowadzony do Umiastowa 1632 r. (DW. 48 f. 833). Samuel pisał się z ziemią warszawską, na elekcyę Władysława IV-go.

Adam, nabył Wierzki od Wierzchowskiego 1650 r. (DW. 51 f. 1200). Anna, córka Adama, żona Kaspra Chojnackiego, sprzedała część swoją na Gorzeszkotach 1688 r. (Perp. Czers. 14 A f. 284).

Jan, w ziemi czerskiej, żonaty z Agnieszką Gośniewską 1638 r., a Wawrzyniec około 1650 r. z Jadwigą z Ogrodzieńskich (Ibid. 9 f. 462 i 11 f. 343). Barbara z Żółtowskich, 1-o v. Rożniatowska, 2-o v. Gorzeszkotowa, rezygnuje część Woli Sypińskiej Zaleskiemu, w grodzie sochaczewskim (Obl. w Sieradzu z 1643 r.).

GORZEWSCY v. GURZEWSCY h. ZAREMBA z Gorzewa, w powiecie poznańskim. Bieniak z Gorzewa, żyjący na schyłku XIV-go wieku, żonaty był z Dorotą, która po śmierci jego wyszła za Mikołaja z Wenecyi, sędziego kaliskiego. Sąd w Poznaniu przyznał jej 1397 r. oprawę na Gorzewie i zabronił niepokoić ją o długi mężowskie. Synowie jego: Mikołaj i Janusz, mają sprawę w Gnieznie 1399 r. z Wawrzyńcem z Kobylic, o zadanie mu ran. Przyczem świadczą im Ziemienta i Mikołaj z Gorzewa.

Janusz, z żony Katarzyny, zostawił synów: Jakóba i Mikołaja, na rzecz których babka zrzeka się 1427 r. oprawy na Gorzewie.

Herb Zaremba.

Jasiek i Pietrasz Gorzewscy, w sądzie w Kościanie 1399 r. (Leksz.). Mikołaj, syn Mikołaja, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, rycerz z dyecezyi poznańskiej 1496 roku. Kasper Gorzewski, pisarz ziemski 1555 r., a sędzia ziemski poznański 1576 r., właściciel Gorzewa 1580 r. (Paw.). Stanisław, syn Hieronima, kasztelan konarski - kujawski 1643 r., zabezpieczył 1633 r. na Przyjmach i Przerównie posag żonie swej, Eufrozynie z Rysińskich (Gr. Przed. 70 f. 401 i 493). Córki jego: Anna, żona Jana Stanisława Dąmbskiego 1655 r. i Helena, żona Stanisława Dąmbskiego, syna Feliksa. Syn zaś Krzysztof, cześnik chełmiński 1680 r., żonaty z Joanną Łychowską, podkomorzanką bełską (Zap. Lub. 59 f. 6; 62 f. 142 i 63 f. 936). Prawdopodobnie on to otrzymał list przypowiedny, na chorągiew kozacką, w 1663 r. (AGZ. X. 4913).

Hieronim, w powiecie przedeckim, wprowadzony 1647 roku do Posoki (Gr. Przed. 72 f. 402). Jan, cześnik poznański, umarł 1669 roku. Hieronim i Jan 1670 r. na Kujawach (Z. Kuj.). Andrzej pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go. Teodor, w powiecie przedeckim, 1769 r. (Gr. Przed. 91 f. 76).

Franciszek, cześnik winnicki, posesor Szmankowczyk; wdowa po nim Cezara Komorowska 1775 r. (Gr. Tremb.). Stanisław, miecznik halicki 1729 roku, umarł 1735 r.

Tomasz Zaremba Gorzewski, chorąży wojsk koronnych, syn Jana i Maryanny Bukowskiej, wnuk Jakóba i Zofii Chołoniewskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, a Józef z Ispasa, syn Michała, dziedzica Maksymowiec i Franciszki Gostyńskiej, wnuk Stanisława i Ludwiki Rumiejewskiej, 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

GORZEWSCY z Gorzewa, w powiecie gostyńskim. Andrzej, syn Bestryja świadczy 1399 r. w Orłowie (Łęcz. II. 355). Tomasz, współdziedzic wsi Reszki-Gorzewo 1579 r. (Paw.). Feliks Gorzewski, stolnik gostyński, nie żyjący już 1619 roku, z Katarzyny z Sokołowa, pozostawił córkę Praksedę, żonę Hieronima Lasockiego, która 1631 r. sprzedała Starąwieś Słubickiemu (Zap. Lub. 24 f. 370 i 27 f. 724; M. 179 f. 129; Perp. Czers. 8 f. 556).

GORZEWSCY v. GORZOWSCY z Gorzowa alias Landisbergu na Szląsku. Henczek Świętopełk 1386 i 1391 r. świadczy w orszaku ks. Władysława Opolskiego. Ludwik, dziedzic Gorzewa, zobowiązał się 1401 r. przez cztery lata żadnych kroków nieprzyjaznych przeciw królowi, ani przeciw Spytkowej, wojewodzinie krakowskiej, nie przedsiębrać. Hinczek Świętopełk z Gorzowa, 1437 r. wstępuje do służby królewskiej, składa przysięgę wierności i obowiązuje się brata swego Mikołaja z Rusiec przyprowadzić. Na wykupno od niego miasta Krappic dało miasto Kraków królowi 300 grzywien 1437 r. Pod Chojnicami dowodził 1454 r. Hinczek oddziałem zaciężnych (KWP.; Bon.; Dług.).

GORZKIEWICZ Jan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

z GORZKOWA h. GIERAŁT, z powiatu proszowskiego. Andrzej z Gorzkowa tegoż herbu, ma udowodnić w sądzie krakowskim 1388 r., pochodzenie swoje szlacheckie. Syn jego Wawrzyniec, bakałarz prawa kanonicznego, altarysta Św. Władysława w katedrze krakowskiej, zmarł 1398 roku na studyach w Pradze (Helc. I. 223).

Mikołaj z Gorzkowa, doktór dekretów, kustosz sandomierski, kanonik 1382 roku i oficyał krakowski 1394 r., dziekan Św. Floryana 1387 r., rektor akademii krakowskiej 1402 r., trzeci biskup wileński 1408 r. Umarł w 1414 r. Brat jego rodzony, Rosław z Gorzkowa, Czeczowa i Wojsławic, od 1374 r. często spotykany w aktach krakowskich, gdzie kilkakrotnie świadczył przy wywodach szlachectwa, jeszcze w 1412 r. Ożeniony 1385 r. z Beatą z Bobina, wdową po Piotrze z Łękawy, miał córkę, wydaną 1399 r. za Jana z Langanowa i synów, piszących się z Wojsławic: Andrzeja, Mikołaja i Jana, studentów uniwersytetu krakowskiego 1404 r. Krewnym ich był Mściszek, opat tyniecki 1386 r., zmarły 1410 r. Bracia: Szymon, pleban, Stanisław i Mikołaj, dziedzice Gorzkowa, przegrali część Pleszowa 1399 r. do Kijańskich.

Klemens 1379 r., Marcin 1383 r., Maciej 1388 r., mają sprawy w Proszowicach i w Krakowie. Wiąszek i Hanka sprzedali część Gorzkowa z prawem patronatu 1388 r. Janowi Ligęzie, za 60 grzyw. Świętochna, wdowa po Jaśku, zwanym Żelazny, darowała 1398 r. Chlewicze i część swoją Gorzkowa Małgorzacie,

córce Gniewomira z Witowa. Piotr, syn Klemensa, sołtysa z Ciborzyc i Doroty z Gorzkowic, na sądach w Krakowie 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII). Klemens 1409 r., Stanisław, syn Mikołaja, 1443 r., Jakób, syn Piotra, 1464 roku na uniwersytecie krakowskim.

z GORZKOWA, w województwie poznańskiem. Staśko 1387 r., a Maciej, zwany Wierzbięta i Adam, 1388 r. mieli sprawy w sądzie poznańskim (Leksz.).

GORZKOWSCY h. GODZIEMBA skąd-by wyszli, nie jest mi wiadomem, a tem samem nie wiem, których z wymienionych przezemnie Gorzkowskich, mam do nich zaliczyć.

Wojciech Godziemba Gorzkowski udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

GORZKOWSCY v. GORSKOWSCY v. GOSZKOWSCY herbu TARNAWA z Gorzkowa, w ziemi chełmskiej, dostarczyli w XV-m i XVI-m wieku cały szereg pisarzów ziemskich, podsędków i sędziów chełmskich.

Krzysztof z Gorzkowa Gorzkowski, pisarz ziemski chełmski 1423 r. Piotr 1460 r. podsędek; inny Piotr, także podsędek chełmski 1483 r. Jan, podsędek chełmski 1490 r.; córka jego Elżbieta, za Aleksandrem Gorajskim (Gorais). Jan, poborca czopowego w ziemi chełmskiej, 1493 r. (Pom. Dz. W. Sr. XIV), pisarz ziemski chełmski 1494 r. Ksiądz Jakób, pisarz ziemski chełmski 1503 r., a Krzysztof 1519 r. Tenże Krzysztof, właściciel Gorzkowa, miał 1523 r. sprawę z Bychawskim, o umyślny błędny wpis sprawy jego, na korzyść sędziego i z Żółkiewskim, o dobra Roski i Wierzbicę (St. Pr. P. P. VI. 244). Żona jego Anna, ma sprawę o Skierdejów z Orzechowskim 1533 roku. Paweł 1539 r. Jan, dziekan chełmski 1545 r. (Akta XIX). Elżbieta, żona Jana Sarnickiego, dziedzica Lipska, w bełskiem, matka słynnego kalwina Stanisława.

Herb Tarnawa.

Piotr, podsędek chełmski 1557 r., następnie sędzia ziemski chełmski 1568 r. Jakób, podstarości krasnostawski 1568 r. Stanisław, właściciel Gorzkowa 1564 r. (Paw.).

Paweł, Stanisław, Mikołaj i Tomasz, synowie Michała, 1580 r., a Jakób, Stanisław, Tomasz, Kasper, Zofia, Anna i Krystyna, dzieci Jana, 1584 roku (Wyr. Lub. 4 f. 782 i 22 f. 1239). Jakób, Andrzej, Jan, Jadwiga i Zofia, dzieci Jakóba, właściciele Wiśniowa i Gorzkowa 1585 r. (Ibid. 25 f. 1109 i 34 f. 293).

Andrzej, syn Jakóba, kwitował Łysakowskiego 1590 r.

Jan, syn Jakóba, zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Raciborska Morsztynówną, z którą już był żonaty 1605 r. (Zapis. Lub. 5 f. 1030 i 22 f. 931; A. Krak.). Synów jego dwóch: Franciszek i Stanisław.

Franciszek, właściciel Siennicy 1634 r., posiadał 1637 r. wspólnie z pierwszą swoją żoną, Bogumiłą z Latyczyńskich, wójtostwo w Siennicy, a 1655 r. na-

był od Fredry, wspólnie z drugą swoją żoną Anną Rejówną, prawa jego do Chodczy, Ochozy i Petriłowa, w ziemi chełmskiej (Zap. Lub. 34 f. 692 i 46 f. 809; M. 182 f. 288 i 199 f. 25). W 1650 r. był podstarościm krasnostawskim.

Stanisław, syn Jana, kwitowany 1635 r. (Zap. Lub. 35 f. 164). W 1643 r. był podstarościm lubelskim.

Krzysztof, pisarz ziemski chełmski 1615 r. Paweł i Ostap, synowie Andrzeja i Piotr ich stryj, dziedziczyli na Skomorochach 1630 r. (Zap. Lub. 33 f. 613) Stanisława z Gorzkowa, zmarłego 1632 r. i pochowanego w Lublinie, wypisał nagrobek Starowolski. Syn jego Aleksander, właściciel Mroczyna 1658 roku (Ibid. 45 f. 456).

Zbigniew, syn Stanisława, a bratanek Jana, 1678 r. (Ibid. 57 f. 343). Wiktoryn, syn Stanisława, 1651 r.; Kazimierz i Jacek, jego synowie, 1668 r. (Ibid. 30 f. 46; 43 f. 198 i 52 f. 486). Stanisław, syn Jacka, zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Olszewskich (Perp Czers. 15 f. 368). Ewa za Józefem Baranowskim 1711 r. (Ibid 17 f. 312). Michał, żonaty z Maryanną z Chmielowskich, układa się z Bonieckimi 1714 r. (Ibid. 18 f. 166). Pisał się on z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Aleksander, Franciszek i Ewa, dzieci Mikołaja i Konstancyi z Falińskich, kwitowały 1720 r. macochę swoją, Maryannę z Rudzieńskich, z odbioru 500 fl. Z nich: Aleksander 1746 r., a Franciszek 1747 r., sprzedali schedę swoją na Rososzy Zaborowskiemu (Ibid. 19 f. 65; 23 B f. 450 i 27 f. 250).

Wojciech, porucznik wojsk koronnych, syn Franciszka i Maryanny Gemborzewskiej, sprzedał 1758 r. Klosko i Wolę Kloskową Gemborzewskiemu (DW. 71 f. 1545 i 80 f. 302). Franciszek 1797 r. (DW. 112 f. 139). Felicyan, komornik ziemski radomski 1767 r., a Józef 1778 r.

Felicyan, właściciel Czyżówki 1757 r., pisał się na elekcyę Stanisława Augusta z województwem sandomierskiem. Był on 1753 r. subdelegatem grodzkim radomskim. Z Anny z Leżeńskich, córka jego Scholastyka, za Ignacym Jelskim i synowie: Antoni, Ignacy i Wiktoryn, procesowani przez Leżeńskiego 1792 roku (Perp. Czers. 32 f. 209 i 42 f. 131; DW. 84 f. 723 i 98 f. 1129).

Wiktoryn z żoną, Ewą z Nazarewiczów, nabyli 1784 r. Grzmucin, w sandomierskiem, od Latalskiego i Wiktoryn dowiódł szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 roku (Quatr. IV f. 227) Hipolit, syn Wiktoryna i Julianny z Kłopockich, wnuk Felicyana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku (A. b. Her.).

GORZKOWSCY h. TRĄBY z Gorzkowa, w ziemi chełmskiej, tego samego, na którym dziedziczyli Tarnawici. Mikołaj, dziedzic tego Gorzkowa, proboszcz Św. Floryana, kanonik krakowski i gnieźnieński, podkanclerzy koronny (potem prymas), wybudował tamże kościół i ufundował parafię, za potwierdzeniem Stefana, biskupa chełmskiego, 1404 r. (Akta konsyst. lubels.). Stanisław, 1466 r. na sądach we Lwowie (AGZ. XIV). Tadeusz, Kazimierz i Zofia legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

GORZKOWSCY z Gorzkowa pod Lelowem. Mikołaj, Stanisław i Marcin Gorzkowscy, nabyli 1511 r. część Gorzkowa za 110 grzyw. od Barbary z Gorzkowa

Jakóbowej Dembińskiej (Zs. Lelow. 3 f. 23). Zofia, żona 1-o v. Waleryana Janoty Bzowskiego, 2-o v. Jana Dąbrowskiego w latach 1641 — 1660.

GORZKOWSCY z Gorzkowa, w powiecie sandomierskim, którego część posiadała w drugiej połowie XV-go wieku Biera z synami, a w 1578 r. Elżbieta Gorzkowska. Barbara Maciejowa Wojcieska, Anna Marcinowa Wojakowska, Katarzyna Wawrzyńcowa Zagajowska, córki niegdy Doroty Grabaliny, Jan, Stanisław, Jakób, Łukasz i Jerzy, synowie niegdy Mikołaja Gorzkowskiego i Jerzy i Anna, dzieci Zofii Sciborowej (Gorzkowskiej?), żony Szymona Stradomskiego, procesują Rusieckiego, posesora Szumska i Cebra, o granice Gorzkowa 1567 i 1568 r. (A. Sandom.).

Jakób i Sebastyan dziedziczyli na Wojcieszycach, w powiecie sandomierskim 1578 r. (Paw.). Jan, komornik ziemski sandomierski 1638 r. Agnieszka, córka Adama, za Wojciechem Janem Łyszkowskim 1646 r. (M. 189 f. 469). Jan, pleban Staro-Radomski 1660 r. Adam i Stanisław, synowie Jana i Zofii z Gorzakwi, obierali plenipotentów w Lublinie 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 796).

Adam, Stanisław, Wojciech, Antoni i Jan pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go.

GORZKOWSCY z Małych Gorzkowic. Czy to nie będą dzisiejsze Goszkowiczki, w powiecie piotrkowskim. Jakób Gorzkowski został podsędkiem sieradzkim 1511 r. Anna z Gorzkowic prowadzi w Gnieźnie 1481 r. proces rozwodowy z mężem, Tomaszem Szczukickim (Kor.).

GORZKOWSCY w województwie ruskiem. Marcin Gorzkowski, wojski brzeski-kujawski, towarzysz pancerny, otrzymał 1703 r. w dożywocie Kamienobród i Runiów (AGZ. X. 6477 i 6478). W 1713 r. był dożywotnikiem i Czarnokoziniec, w ziemi lwowskiej, na odstąpienie których synowi Antoniemu, otrzymał konsens królewski 1738 r. (Ibid. 6689 i Sig. 26). Antoni, podstoli żydaczowski 1754 roku. N., skarbnik lwowski, umarł 1754 r. Antoni, miecznik żydaczowski 1762 r.

Wojciech i Jan Gorzkowscy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a Aleksander i Robert, w sądzie ziemskim przemyskim, lecz herb ich nie wymieniony. Nikodem, syn Jana, z synem Stanisławem, 1830 r. (Goł.).

GORZKOWSCY w powiecie grodzieńskim. Jan pisał się z tymże powiatem, na obiór Jana III-go. Kazimierz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). W 1765 r. był stanowniczym grodzieńskim. Antoni, rotmistrz powiatu grodzieńskiego 1780 r. (Akta VII).

GORZUBSKI Andral, świadczy w Pyzdrach 1399 r. (Leksz.).

GORZUCHOWSCY h. PRAWDZIC z Gorzuchowa, w powiecie gnieźnieńskim. Wojciech z Gorzuchowa świadczy w Gnieznie 1390 r., a w Poznaniu 1391 roku (Leksz.). Maciej z Gorzuchowa Gorzuchowski, procesuje 1490 r. we Lwowie Kamienopolskich (AGZ. XVI).

Andrzej Gorzuchowski, sędzia województwa kaliskiego, w czasie wyprawy tureckiej 1498 r. Wojciech Gorzuchowski prowadził własny orszak na wojnę wołoską 1497 r. i turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 264, 400 i 549). Wojciech, właściciel Gorzuchowa 1580 r. (Paw.).

GORZUCHOWSCY z Gorzuch, w powiecie sieradzkim. Stefan świadczy w Kaliszu 1415 r., a 1420 r. Kobierzyckiemu w Sieradzu. Andrzej 1417 i 1428 r. świadczy temuż. Jan i Jakób, synowie niegdy Stanisława, zyskali 14 grzyw. na Jaśku z Kobierzycka. Marcin i syn jego Mikołaj, mają sprawę 1443 r. z Wojciechem Malskim, wojskim łęczyckim (Gr. Sieradz. 4 f. 131; 3 f. 212; 7 f. 74 i 8 f. 52).

z GORZYC pisall się *Ligęzowie.*

z GORZYC Godzisław, syn Mikołaja, sołtysa z Gorzyc, doktór medycyny i brat jego Jakób, otrzymali szlachectwo 1456 r., a za herb *Pogonię* (M. 11 f. 236). Godzisław ten był 1428 r. na uniwersytecie krakowskim.

GORZYCCY h. DOLIWA z Gorzyc, w powiecie kaliskim, tak przynajmniej Niesiecki pisze. Jan i Markusz (Marek) z Małych Gorzyc, świadczą w Poznaniu 1391 r. Marcin ze stryjem swoim Markiem, dochodzą 1399 r. w sądzie w Poznaniu części na Gorzycach po Chwalisławie. Jan Gorzycki dziedziczył 1397 r. i na Wielkich Gorzycach.

Klocz z Gorzyc świadczy w Poznaniu 1389 r. Tenże Jasiek Kloczek i żona jego Drogosława 1399 r. Dzieci ich dziedziczą na Małych Gorzycach 1399 r (Leksz.). Wojciech Gorzycki z województwa kaliskiego, na wyprawie wołoskiej 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 440). Stanisław, Marcin, Paweł, Piotr i Katarzyna Gorzyccy, dziedzice Gorzyc 1579 r. (Paw.). Jan, dziedzic części Biernatek i Złotnik Małych, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.).

GORZYCCY h. DROGOSŁAW z Gorzyc, prawdopodobnie w powiecie pyzdrskim. Piotrek Gorzycki ma sprawę 1387 r. z Maciejem (?), podsędkiem poznańskim. Siostra jego Elżbieta, za Mirosławem Przylepskim 1396 r. W latach 1391 do 1399 zasiadał na sądach w Pyzdrach. W tym ostatnim roku, on i syn jego Świętosław, procesowali się w Poznaniu z Mikołajem z Gątkowa. Albert, zwany *Sędzia,* w sądzie w Pyzdrach 1392 r. (Leksz.). Regina Gorzycka, dziedziczka Gorzyc, części Borzujewa, Kębłowa i Lipego, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.).

GORZYCCY h. SAMSON z Gorzyc, w powiecie kościańskim. Smisław Gorzycki świadczy w Poznaniu 1387 r. (Leksz.). Bracia rodzeni, Smisław i Konrad, dziedzice Gorzyc, nabyli 1398 r. połowę Bukownicy za 60 grzyw. (KWP.). Tomisław, syn Konrada, 1400 r. W sądzie kościańskim Maciej 1391 r., Tomasz 1396 r., Lutogniew Samson v. Samko i bratanek jego Grzegorz i Mikołaj Samson 1400 r., Dobiesław Świętobor z Gorzyc w tymże roku (Leksz.). Konrad, syn Mikołaja, na uniwersytecie krakowskim 1420 r. Paweł Gorzycki h. Samson, kanonik poznański 1519 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Andrzej z tychże Gorzyc, zganiony przez Macieja z Brodnicy, twierdzi 1422 roku w Kościanie, że jest h. Bełtów (Bolczew), noszą trzy bełty na szczycie, ale stryjców nie ma w Królestwie, tylko w księstwie (pruskiem) (Pis. Dz. Pol. IX).

GORZYCCY różni. Thilik z Gorzyc świadczy w Chycinach 1390 r. (KWP.) Tomisław z Gorzycka i Grąbiewa w latach 1396 — 1399 procesowany przez szwagra Tomisława Bryla i drugą siostrę Jadwigę, 1393 r. nazwany kumem Świętosława, kasztelana kaliskiego. Bodzanta z Gorzyc na sądach w Pyzdrach 1400 r. (Leksz.). Syn jego Klemens, 1428 r. na uniwersytecie krakowskim, a Mikołaj, syn Marcina, 1479 r. Katarzyna Gorzycka z synem Mikołajem z dóbr swoich Gorzycko, wyprawiła dwóch konnych na wojnę czeską 1474 r. (St. Pr. P. P. VII. 682). Jan, kanonik kielecki, został 1500 r. kanonikiem gnieźnieńskim.

Sebastyan i Piotr Gorzyccy, właściciele Gorzycy parafialnej, w powiecie poznańskim, 1580 r. Maciej Gorzycki dziedziczył na Gorzycku (dziś Stara Gorzyca), parafia Kamionna, w powiecie poznańskim 1580 r. Stanisław i Jan Gorzyccy, właściciele Gorzycka (dziś Nowa Gorzyca), parafia Wierzbno, w powiecie poznańskim, 1580 r. (Paw.). Adam, żonaty z Katarzyną z Pruszkowskich 1634 roku (M. 180 f. 18). Mikołaj pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Wojciech, posiadacz Gołęcina w województwie poznańskiem, nie żył 1649 roku (M. 192 f. 27). Stanisław otrzymał konsens królewski 1658 r., na odstąpienie wójtostwa w Gorzycach, w powiecie sandomierskim, małżonkom Dębickim (M. 201 f. 3).

Andrzej, syn niegdy Jana, zaślubił 1668 r. Katarzynę Mycielską, chorążankę poznańską (Zap. Gr. Wschow. f. 264 i Rel. Gr. Wschow. f. 332 z 1668 roku). Wdowa po nim, 2-o v. za Maciejem Mielżyńskim, kasztelanem szremskim i córka Anna, żona Krzysztofa Mielżyńskiego, starosty kcyńskiego, pozwane 1703 roku o sumę, przez Barbarę z Gorzyckich Jaraczewską (Rel. C. Cost. f. 5). Taż Anna nabyła 1688 r. Kąkolewo (Res. Posn. f. 570).

GORZYCZAŃSKI v. GORZYCKI h. STARYKOŃ (Dług.) z Gorzyczan, w powiecie sandomierskim. Piotr, dziedzic Gorzyczan i Jazdowic, za zgodą żony Budzisławy, sprzedał 1362 r. część Zdakowa bratu Dworkowi. Tenże Piotr, potrzebując pieniędzy na wyprawę wojenną, sprzedał 1366 r. za 8 grzyw. łąkę w Szewcach, opatowi Koprzywnickiemu, co wdowa i dzieci jego przyznały 1370 r. Jan, z żoną Katarzyną, sprzedał 1381 r. część Gorzyczan za 12 grzywien temuż opatowi (KMP.). Skarbek z Gorzyczan pozwał Gniewosza o dług 1399 r. (St. Pr. P. P. VIII).

Andrzej Gorzyczeński, współdziedzic Sulisławic, a Wojciech Strachota Gorzyczski h Starykoń, współdziedzic Gorzyczan w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Mikołaj Strachota, dziedzic Gorzyczan 1508 r. (Paw.).

GOŚCICCY v. GOSZCZYCCY h. LUBICZ z Gościc, w powiecie płońskim, dom licznie rozrodzony w XVI-m wieku. Stanisław, syn Macieja, 1459 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan Matiasowicz, dziedzic na Gościcach Podleśnych, żonaty z Heleną; brat jego Stanisław 1538 r. (Gr. Płoc. 5 f. 22). Stefan i Jakób, synowie Józefa z Gościc Średnich, procesują 1534 r. Barbarę, wdowę po Bartłomieju i syna jej Jana z Gościc (Ibid. 2 f. 75 i 207). Dziedziczyli na Gościcach Średnich w tymże czasie: Maciej i Mateusz, synowie Tomasza, Paweł, syn Wojciecha, Stefan, syn Jana, Stanisław, syn Pawła Wojtkowicza, Jan, syn Józefa, Andrzej, syn Stanisława *Kokoszki* i Katarzyna, córka Wszebora, żona Wawrzyńca Cywińskiego 1540 r. (Ibid. 2 f. 211 i 246; 3 f. 84 i 135; 4 f. 122; 5 f. 9 i 171; 6 f. 126). W tymże czasie procesują się między sobą: Paweł Wojciechowicz, Stanisław, syn Pawła Wojtkowicza. Jan i Jadwiga, dzieci Józefa, wszyscy z Gościc, Jan, Stanisław i Maciej, synowie Macieja z Gościc Podleśnych, Jan, syn Krystyna z Gościc, Tomasz z Gościc, zwanych Młyńskie, Małgorzata, wdowa po Macieju Matiasowiczu z Gościc Podleśnych i Małgorzata, żona Stanisława z Gościc (Ibid. 3 f. 90; 5 f. 9; 6 f. 89 i 152; 9 f. 39 i 283). Krystyna, córka Stanisława Gościckiego, za Wojciechem z Rybitwy 1537 r. Walenty, Mikołaj, Jan, Sebastyan i Zofia, dzieci Piotra Gościckiego, sprzedają część Gościc 1538 r. (Ibid. 4 f. 196 i 5 f. 25).

Herb Lubicz.

Regestra poborowe z 1578 r. wymieniają Jana i Sebastyana Dropków, Urbana, syna Stanisława i Cibora, dziedziców Gościc Młyńskich, Macieja i Jakóba, dziedziców części Gościc Podleśnych, Pawła Kokoszczyka, Marcina i Stanisława, Stanisława, syna Pawła, Michała, Marcina i Jana Wardaka, dziedziców Gościc Średnich (Paw.).

Feliks, ożeniony z Bogumiłą Koziebrodzką, wdową po Aleksandrze Kęsickim, w początku XVII-go wieku. Wojciech Goszczycki i dzieci jego: Adam, Michał, Feliks i Helena, urodzone z Aleksandry Pogorzelskiej, procesują się na Wołyniu z Leszczyńskim Samuelem 1654 r. (Woł. VII A f. 87).

Wojciech pisał się z województwem kijowskiem, na elekcyę Jana Kazimierza, Franciszek i Jan z ziemią ciechanowską, Andrzej, Antoni, Franciszek, Łukasz, Michał. Sebastyan, Teodor i Tomasz — z województwem płockiem, a Kazimierz z województwem inowrocławskiem, — podpisali elekcyę Augusta II-go.

Franciszek Goszczycki, komornik ziemski kijowski 1779 r. Brygida, córka Franciszka i Teresy z Krassowskich, żona Prokopa Raczkowskiego, zeznała z mężem zapis dożywocia 1796 r. (DW. 111 f. 54).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, potomkowie Bartłomieja, właściciela Borzewa 1746 r., po którym zostało się czterech synów: Antoni, Bernard, Józef i Michał. Tomasz, dziedzic Trembek, radca departamentu płockiego 1809 r. z synem Arkadyuszem, 1837 r., a Jan, z synem Ireneuszem, 1848 r., obaj synowie Antoniego i Joanny z Pokrzywnickich. Jan, syn Bernarda i Franciszki Brudzyńskiej, 1843 r. Magdalena, następnie żona Dominika Kozickiego, Feliksa i Aleksandra, córki Józefa i Franciszki z Langowskich, 1839 r. Teodor, Michał Aleksander i Bronisław, synowie Michała i Anny z Kuszkowskich, 1854 r.

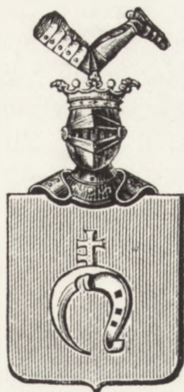
Oprócz powyższych legitymowali się również ze szlachectwa w Królestwie: Paweł, syn Łukasza, właściciela Korytowa 1756 r. i Barbary z Rzeszotarskich, 1838 r.; Antoni i Józef, synowie jego brata Bonifacego, ożenionego z Kunegundą z Szyszków, w tymże 1838 r. i Franciszek i Julian, synowie drugiego jego brata Walentego i Urszuli z Kondrackich, 1845 r. (Akta b. Her.). Leon w 1857 roku, a Emil Kajetan Goszczycki v. Gościcki 1859 r.

Ludwik, porucznik b. wojsk polskich 1824 r. Antoni, dziedzic Brulina i Świeszewka, z żony, Feliksy z Gościckich, pozostawił córki: Franciszkę, za Ignacym Gościckim, dziedzicem Żebrów - Tarałów, w pułtuskiem; Magdalenę, za Michałem Mieczyńskim i synów: Jana i Bronisława, małoletnich 1866 r.

Salomea, żona Hipolita Chwaliboga, zmarła 1866 r., Feliks, syn Arkadyusza, sędziego pokoju powiatu wyszogrodzkiego i Emy z Karczewskich, zaślubił 1878 r. Kazimierę Lasocką.

GOŚCIEJEWSCY h. CIOŁEK z Gościejewic, w powiecie kościańskim. Henryk 1394 r. (Leksz.). Piotr Gościejewski, tegoż herbu, zganiony przez Korzboka, dowiódł szlachectwa w Poznaniu 1416 r. (Pis. Dz. Pols. IX). Maciej, członek sądu województwa kaliskiego, w czasie wyprawy wołoskiej 1497 r. i wyprawy tureckiej 1498 r. Wojciech z województwa kaliskiego, chory i stary, wyprawił za siebie na wojnę wołoską 1497 r. syna Bogusława (St. Pr. P. P. VII. 25 i 286).

GOŚCIEŃCCY v. z GOŚCIEŃCZYC h. PRUS III-ci, w ziemi czerskiej. W początkach XV-go wieku żyli: Janusz z Gościeńczyc h. Prus, świadek 1416 r. przy wywodzie szlachectwa Jana z Lasek (M. 3 f. 117), Zantor z Gościeńczyc, który sprzedał Janowi 1425 r. część swoją na Mińsku (M. 3 f. 49) i Jan.

Herb Prus III-ci.

Ten ostatni, podsędek czerski 1433 r., a stolnik 1446 r., procesuje się z Zantorem, Świętosławem i Mściszkiem z Gościeńczyc 1411 r. W 1416 r. nabył on od ks. Janusza Mazowieckiego część Mińska, w 1421 r. otrzymał od tegoż księcia przywilej, na założenie miasta Mińska, w którem fundował kościół i parafię. W 1450 r. otrzymał prawo niemieckie dla tej części Gościeńczyc, Słunczewa i Mińska, która do niego należała (M. 3 f. 5; 4 f. 134 i Zs. Gr. Czers. 29). W 1447 r. był i dzierżawcą będkowskim (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 29). Synowie jego: Andrzej, Jakób, Stanisław, Janusz, Jan, Ścibor i Aleksy, a córka Małgorzata, za Janem Milanowskim 1450 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 105).

Andrzej, kuchmistrz ks. Bolesława, nabył część na Mińsku 1439 (M. 3 f. 232). W 1442 roku podskarbi czerski, w końcu 1463 r. cześnik ciechanowski.

Jakób, podsędek czerski 1456 r. i starosta 1460 roku, podkomorzy czerski 1462 r., kasztelan zakroczymski 1465 r., kasztelan warszawski 1468 r., w końcu kasztelan czerski 1469 roku, fundował 1473 r. parafię w Jakubowie i otrzymał 1476 r. dla Mińska i sześciu wsi przywileje, razem z innymi ziemianami liwskimi od ks. Konrada. Jakób będąc jeszcze tylko starostą liwskim, żonaty był 1451 r. z Katarzyną z Walewic (M. 4 f. 127).

Stanisław, żonaty 1-o v. z Maryą z Chabdzińskich, córką Mikołaja, z którą zawarł umowę przedślubną 1448 r., 2-o v. z Małgorzatą z Jasiony, córką Mikołaja, pozostawił córkę Katarzynę, żonę Zawiszy z Dłużniewa, która zrzekła się 1471 r. majątku rodzicielskiego na rzecz stryjów swoich, wówczas żyjących, oraz braci stryjecznych, Jana, syna Janusza i Jana, syna Jana (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 817; Zs. Grój. 2 f. 57 i M. 5 f. 150).

Po Januszu i Janie pozostali się synowie Janowie.

Ścibor 1434 r. na uniwersytecie krakowskim, kanonik płocki i warszawski 1452 r., biskup płocki 1463 r., umarł 1471 r.

Aleksy, starosta czerski 1468 r, chorąży zakroczymski 1471 r., w końcu sędzia ziemski liwski 1476 r.

Książęta mazowieccy: Konrad, Kazimierz, Bolesław i Jan, potwierdzili w 1468 r. Jakóbowi, Ściborowi i Aleksemu, braciom i synowcom ich: Janowi, synowi Janusza i Janowi, synowi Jana, przywilej ks. Jana starszego, którym ojcu ich Janowi pozwolił założyć miasteczko Mińsk (Zs. Gr. Czers. 29). W 1456 roku Jakób, Aleksy i Stanisław dopełnili działu dóbr, lecz dział ostateczny pomiędzy Jakóbem, Aleksym, Janem, synem Janusza i Janem, synem Jana, nastąpił dopiero w 1471 r., z mocy którego Jakób wziął Mińsk i dał początek rodzinie Mińskich, Aleksy wziął Rudno i po nim poszli Rudzieńscy, Jan, syn Janusza, otrzymał Gościeńczyce, a Jan, syn Jana, Zamienie (Zs. Grójec. 2 f. 57; M. 4 f. 9 i 5 f. 153).

Mikołaj, syn Jakóba i Mikołaj, syn Aleksego z Gościeńczyc, są 1473 r. na uniwersytecie krakowskim; z nich jeden jest 1494 r. kanonikiem płockim. Gościeńskich czasem pisano *Goszczący*.

GOŚCIERADOWSCY h. BOGORIA z Gościeradowa, w powiecie urzędowskim. Trojan z Gościeradowa świadczy 1417 r. Za utopienie plebana stracił 1450 roku prawo patronatu w Gościeradowie. Andrzej, Jan, Stanisław i Jakób, synowie Stanisława, odstępują pewne prawa 1589 r. Z nich: Jan zeznał 1599 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Orłówną. Stanisław i Jakób, synowie Jana, 1598 roku (Zap. Lub. 5 f. 423; 9 f. 36 i 10 f. 137). Andrzej, Erazm, Walenty i Waleryan, synowie Erazma, dziedzice na Gościeradowie 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 446). Zbigniew zmarł przed 1648 r.; Jan i Stanisław 1648 r.

GOŚCIEWICZ Stanisław, chorąży traktu laudańskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

GOŚCIĘCCY z Gościędzy, w powiecie łęczyckim. Wojciech z Gościędzy 1387 r., a Agnieszka, wdowa po Dominiku z Jarochowa, 1398 roku wymienieni w aktach łęczyckich (Łęcz. I i II). Jan i Wojciech Gościęccy, dziedzice Gościędzy 1576 r. (Paw.). Wojciech, syn Wojciecha, w powiecie przedeckim 1604 r. (Gr. Przed. 52 f. 424).

GOŚCIKOWSCY, patrz *Goździkowscy*.

GOŚCIMIŃSCY h. BOŻAWOLA. Zygmunt Maksymilian, sędzia grodzki bobrownicki, poborca czopowego w ziemi dobrzyńskiej 1637 r. (V. L.). W 1639 r.

był deputatem na Trybunał koronny (Zap. Lub. 37 f. 234), a 1640 r. sekretarzem królewskim (V. L.).

GOŚCIMIRSKI Szymon pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Augusta II-go, to *Gościmiński.*

GOŚCIMSCY v. GOŚCIMIŃSCY h. GRABIE z Gościmina, w ziemi ciechanowskiej. Jan, syn Stanisława z Gościmina, 1431 r., a Paweł, syn Jakóba, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Gościmski, kanonik Św. Jerzego i altarysta katedralny w Gnieźnie, pleban w Strzeszewie 1418 r.

Jan, alias Bagno z Gościmina, oddał 1480 r. wieś tę synom swoim: Piotrowi, Janowi i Abrahamowi (M. 6 f. 139). Jan Gościmiński, starosta nowomiejski 1493 r. Borzym, dziedzic części Bolęcina, w ciechanowskiem, 1567 r. (Paw.). Waleryan, syn Nikodema, zeznał 1630 r. zapis dożywocia z żoną Zofią. Bartłomiej, syn Andrzeja, sprzedał część swoją na Służewie 1645 roku (DW. 48 f. 349 i 50 f. 1020).

Herb Grabie.

Jakób, chorąży zakroczymski 1671 r., Jan i Wojciech z województwem bełskiem, Krzysztof i Paweł z ziemią ciechanowską, Szymon z ziemią chełmską i Wojciech z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Floryan wprowadzony 1660 r. do Ossowa, w pow. przedeckim (Gr. Przed. 76 f. 237 i 75 f. 192). Maryanna Gościmska, żona Samuela Dunina Wąsowicza 1676 r. (Zs. Wiśl. 20 f. 321).

Andrzej z Gościmina-Zawad Gościmiński, z żony, Zofii Budzińskiej, 2-o v. Maryanowej Wituskiej, zostawił synów: Wojciecha i Stanisława Jakóba, ożenionego z Teofilą z Grodkowa Łosiówną, którego dzieci: Andrzej, Katarzyna Hieronimowa Rosnowska i Teresa Janowa Smarzewska, kwitowały Gołyńskiego z sumy zapisanej 1635 r. ich babce Zofii (Gr. Przem.). Tenże Andrzej Gościmski, syn Stanisława i Teofili z Grodkowa, właściciel Dołhomościsk, obierał plenipotentów w Lublinie 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 166). Andrzej, podczaszy sanocki, umarł 1703 r.

Franciszek i Michał, synowie Wojciecha, procesowani 1711 r. przez siostrę przyrodnią Annę, urodzoną z Maryanny Bukarówny, o zwrot różnych sum i klejnotów, pozostałych po matce (Bracł. XV f. 1157). Anna, żona Jana Glinki, pozwała 1711 r. Michała (A. Tryb. Lub.). Józef, cześnik miński 1727 r. N., cześnik nurski 1727 r.

Michał Antoni i Franciszek Józef Gościmscy, synowie Franciszka, wnukowie Michała, a prawnukowie Tomasza, właściciela Drachowa, w województwie kaliskiem, 1693 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 roku.

Franciszek, 1869 r. tajny radca i senator. N., dziedzic Młodojewa, z żony, Rozalii Tumanowiczówny, pozostawił dzieci: Elżbietę, Michała, Czesława, pełnoletnich, Rozalię, Włodzimierza i Juliusza, małoletnich 1861 r.

GOŚCIŃSCY, patrz *Goszczyńscy.*

GOŚCISZEWSCY v. GOŚCISZOWSCY, później GOISZEWSCY herbu BROCHWICZ II-gi, z Gościszewic (dzisiaj Goszczewice), w powiecie radomskim, jedna rodzina z Potkańskimi. Władysław Łokietek uchodząc przed Czechami z Królestwa, powierzył ziemię pomorską z Gdańskiem i Elblągiem Mikołajowi i Janowi, dziedzicom Babimostu i Zbąszyna, synom Bodzanty Święcy, którzy ją zastawili Krzyżakom, w 2,000 markach gr. pragś. Król Kazimierz za tę zdradę więził ich przez rok na zamku chęcińskim i zabrał im ich miasta: Trzciel, Babimost i Zbąszyn, lecz w końcu ulitowawszy się nad nimi, dał im 1337 r. Gościszewice z przyległemi dwoma wsiami, w powiecie radomskim (Rocznik Świętokrzyski f. 79 Mon. III). Pisarz Rocznika Świętokrzyskiego pomieszał tu widocznie zdradę Święców za Łokietka, z jakiemś przewinieniem rodu Jeleniów ze Zbąszyna i Babimostu za Kazimierza Wielkiego. Nie trzeba było wielkiej zdrady, aby uledz konfiskacie majątku, bo Kazimierz W. nie miał wcale skrupułów w zabieraniu dóbr dziedzicznych ich właścicielom.

Komes Mikołaj, syn komesa Bodzanty, z rodu Jeleniów, potomek fundatorów i sam wielki dobrodziej Cystersów w Obrze, był jeszcze dziedzicem Zbąszyna, Babimostu, Kębłowa i wielu innych dóbr w 1334 r. (KWP.).

W 1365 r. spotykamy Bodzantę i Henryka, dziedziców Gościszewic w Sandomierzu (Arch. Sang. II). Mikołaj z Gościszewic świadczył przy dwóch wyrokach sądu sandomierskiego w Radomiu, w latach 1373 — 1378 (KDM.), a Janek z Gościszewic był jednym z poręczycieli długu ks. Ziemowita Mazowieckiego 1381 roku (KKKr.).

Janusz, syn Mikosza, zmarł bezdzietnie, a siostrzenica jego, Fenna z Woli Kowalskiej, część swą Gościszewic po dziadzie, matce i wuju, sprzedała 1427 roku Pełce z Potkany, który już 1418 r. nabył część tej wsi od dziedziców Rudy, odziedziczonej przez nich po babce.

Andrzej Gościszewski, właściciel Milanowic, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.), a Gościszewice należały 1569 r. do Stanisława, Jana, Piotra i Andrzeja Gościszowskich (Paw.). Paweł, poborca radomski 1502 r. (Tek. Paw. I). Katarzyna z Goszczowic, żona Jakóba Karwickiego 1508 r. Andrzej Gościszewski 1601 r. Zuzanna, zamężna Leska 1601 r. Później rodzina ta pisała się *Goiszewskimi* i pod tą nazwą jest znana. Patrz *Goiszewscy.*

z GOŚCISZYNA Piotr Watta, komornik sądu ziemskiego poznańskiego 1438 r.; po przydomku sądząc był h. *Samson.*

GOSCY h. KRZYWDA w województwie lubelskiem. Wojciech Goski, właściciel części Głębokiego, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.). Jakób, komornik halicki, naznaczony z sejmu 1764 r. komisarzem do oznaczenia granic między Dzwiniaczem, a starostwem czerwonogrodzkim (V. L.). Franciszek, właściciel Kożuszkowa 1754 r., miał syna Ignacego, żonatego z Kazimierą Dąbrowską, z której synowie: Makary i Michał, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Akta b. Her.).

GOSCY h. PRAWDZIC stanowią prawdopodobnie jeden dom z Goskami. Mikołaj, opat Świętokrzyski, zrzekł się 1663 r. archidyakonatu warszawskiego (Sig. 7 f. 96). Kasper, doktór medycyny, burmistrz poznański 1555—1575 r. Jan, dziedzic części Grodkowa, w sierpskiem, 1578 r. (Paw.). Antoni, viceregent grodzki owrucki 1790 roku. Andrzej z żony, Elżbiety Horochówny, skarbnikówny chełmskiej, zostawił syna Tomasza i córkę, Katarzynę Markowską, w końcu XVIII-go wieku.

GOSIECCY w województwie trockiem. Antoni Gosiecki, rotmistrz trocki, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). W 1774 r. był łowczym trockim.

GOSIEWSCY v. GĄSIEWSCY KORWINOWIE h. ŚLEPOWRON. Wieś Gosie, w powiecie zambrowskim, jest ich gniazdem. Czasem się jednak przez niewiadomość z Gąsiewa pisali. W XV-m wieku zwali się Gosiami, zanim się nazwisko Gosiewskich ustaliło.

Akta łomżyńskie z 1462 r. wspominają o Stanisławie Gosiu, herbu Buyny, a z 1465 r. o Janie i Albercie Gosiach, tegoż herbu (Mil.). Tomasz, syn Jakóba z Gosi, 1468 r., a Świętosław, syn tegoż, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim. Część ich przeniosła się na Litwę.

Herb Ślepowron

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Jan Gosiewski, pozostawił syna Aleksandra (A. Zap Ros.), pisarza kanclerza litewskiego 1597 r. (ML. 191 A f. 113). Ze starosty wieliskiego referendarz litewski 1610 r., pisarz 1615 r., wojewoda smoleński 1625 r. i pisarz polny litewski 1630 r. Oprócz wieliskiego posiadał jeszcze starostwa: kupiskie, puńskie, bielskie i markowskie, oraz dzierżawę koniuchowską i wiszniewską. Tę ostatnią odstąpił Strawińskim, za konsensem królewskim z 1621 r. (Pac.). Znakomity wojownik, brał udział w wojnach moskiewskich za czasów Zygmunta III-go, a w czasie wojny inflanckiej, pobił Szwedów pod Lixną, Krzyżborgiem i Dynaburgiem. Oceniając jego wielkie zasługi dała mu rzeczpospolita różne dobra w województwie smoleńskiem, o czem konstytucya sejmowa z 1631 r. obszernie mówi. Fundował wraz z żoną kolegium Jezuitów w Witebsku i rezydencyę w Dynaburgu. Umarł w 1639 r., pochowany w Wilnie. Z Ewy Pacówny, podkomorzanki brzeskiej, miał synów: Krzysztofa, Mikołaja i Wincentego, oraz córki: Helenę, żonę Samuela Szymona Sanguszki, zmarłą 1635 r. i Annę, zakonnicę reguły Św. Brygidy w Brześciu (Pac.).

Krzysztof, po ojcu pisarz litewski 1625 r. i referendarz 1638 r., został również po ojcu wojewodą smoleńskim 1639 r. Trzymał i starostwo wieliskie, które mu ojciec odstąpił 1627 r. (Ist. Jur. Mat. XXII). Jeździł on do Francyi, jako poseł Władysława IV-go, celem uwolnienia z więzienia Jana Kazimierza.

Wincenty, prawdopodobnie po ojcu starosta puński i markowski, a po bracie Krzysztofie wieliski, stolnik litewski 1646 r., z tym tytułem podpisał z woje-

wództwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Generał artyleryi litewskiej 1651 roku, podskarbi wielki litewski i pisarz 1652 r, w końcu hetman polny litewski 1654 r. Marszałek koła poselskiego 1650 i 1652 roku. Znakomicie się odznaczył w wojnach kozackich Chmielnickiego, na które znaczną część majątku swego wyłożył, tak, że szlachta kijowska zaleciła posłom swoim 1651 r., aby mógł być ze skarbu rzeczypospolitej wynagrodzony. Następnie bił dzielnie Szwedów i Brandeburczyków, w końcu jednak, pobiwszy Wołyńskiego pod Kownem, gdy jako komisarz udał się do zawarcia traktatu z Moskwą, wzięty do niewoli, lat kilka w więzieniu w Moskwie pozostawał, z którego dopiero powrócił, gdy pięciu znakomitych wodzów moskiewskich wydano za niego. Wojsko, długi czas niepłatne, zawiązało się w konfederacyę, którego pretensye rozpatrywać miały komisye, w których marszałkowali hetmani. Gosiewski posądzony o zdradę związku przez rycerstwo, wyciągnięty podstępem z domu w Wilnie, w którym przebywał, zginął w Ostrynie 29-go Listopada 1662 r. z ręki tych, którzy długie lata przywykli byli go słuchać i szanować. Z Magdaleny Konopackiej, kasztelanki elbląskiej, pozostawił Wincenty syna Bogusława i córki: Zofię, żonę Aleksandra Przyjemskiego, podstolego koronnego, z którym zawarła intercyzę przedślubną 1676 r. i Teresę, żonę 1-o v. Józefa Bogusława Słuszki, kasztelana wileńskiego, 2-o v. Kazimierza Jana Sapiehy, wojewody wileńskiego (M. 207 f. 140 i 212 f. 27; Sap.).

Bogusław, kantor wileński, podpisał uchwały zjazdu pod Olkinikami 1700 roku. Następnie dziekan wileński, biskup akanteński i sufragan białoruski, 1722 r. administrator dyecezyi wileńskiej, został biskupem smoleńskim 1724 roku. Umarł 1744 r. W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Że był synem Wincentego, a bratem Teresy, 1-o v. Słuszkowej, 2-o v. Sapieżyny, dowodzi tego własnoręczny jego dopisek z 1725 r., znajdujący się na inwentarzu starostwa homelskiego, że inwentarz ten, znajdujący się w jego ręku, po śmierci szwagra jego Słuszki oddał Krasińskiemu, staroście homelskiemu (Akta XIII f. 377).

Teresa z mężem Słuszką, otrzymała od matki starostwo markowskie. za konsensem królewskim z 1681 roku i odstąpiła je zaraz w tymże roku Kotłowi, a 1699 r. otrzymała wspólnie z mężem starostwo latowickie. W 1699 r. sprzedała Głuchów i Tursko, w powiecie kaliskim, Gurowskiemu. W 1706 r. była już żoną Sapiehy (Sap.; Perp. Czers. 16 A f. 116 i 17 f. 100; M. 219 f. 249). Matka ich, Magdalena z Konopackich, wyszła po śmierci męża za ks. Janusza Karola Czartoryskiego, podkomorzego krakowskiego. Nabyła ona około 1668 r. Warszewice od Warszewickiego (Kij. VII f. 891 i Perp. Czers 13 f 238).

Rafał, zięć Katarzyny Podoskiej, na Wołyniu 1595 r. (Woł. 1 f. 109). Stanisław, w powiecie piotrkowskim, żonaty z Katarzyną z Uniechowskich, procesuje Czeszejkę 1612 r. (Zs. Grodz.). Marcin, z wojskiego smoleńskiego, kasztelan parnawski 1625 r. Michał, rotmistrz królewski 1631 r. (V. L.). Maciej, generał artyleryi litewskiej i starosta łozdziejski, podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Jana III-go.

Zuzanna, żona 1-o v. Mikołaja Sapiehy, starosty wilkijskiego, 2-o v. Jana Anzelma Wilczka, kasztelana trockiego, żyła jeszcze 1671 r. (Sap. i Akta IX). Michał, sędzia wojskowy, jeden z komisarzy wyznaczony z sejmu 1685 r. do rozpatrzenia pretensyi województwa wołyńskiego i polesia kijowskiego (V. L.). Sta-

nisław, wierzyciel Koniecpolskiego, kasztelana krakowskiego, 1682 r. Kazimierz, łowczy łomżyński, Michał stolnik mścisławski i Wincenty, starosta łozdziejski, pisali się z województwem mścisławskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Mateusz, horodniczy mohilowski 1698 r. (Akta III), stolnik nowogrodzki siewierski 1707 r.; córka jego Rozalia, urodzona z Barbary Niemirówney, żona Tomasza Świnki Zielińskiego. Konstancya, żona 1-o v. Aleksandra Cetnera, starosty trembowelskiego, 2-o v. Tomasza Domaniewskiego 1718 r. (Kij. VIII f. 1252 i AGZ. X. 6180). Antoni Aleksander, podwojewodzy i poseł smoleński, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Tadeusz, mostowniczy oszmiański 1764 r. N., wojski smoleński 1765 r. Adam w tymże roku, w powiecie grodzieńskim (Akta VII) Bazyli, koniuszy smoleński 1785 r. Antoni, komornik kowieński 1786 r. Testament Andrzeja Zabłockiego, pisarza ziemskiego oszmiańskiego, z 1797 r. wspomina, o siostrze jego Gosiewskiej, której synowie byli: Narcyz, sędzia ziemski zawilejski i Józef (Akta XII). Narcyz 1783 r. nazwany skarbnikiem łomżyńskim.

Bartłomiej i Jakób, h. Ślepowron, synowie Stanisława, świadczyli w grodzie warszawskim 1659 r., przy wywodzie szlachectwa Ogonowskiego (DW. 52 f. 1727). Ignacy, Kasper, Maciej, Marcin, Mateusz i Wojciech, pisali się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Augusta II-go.

N., skarbnik podlaski 1726 r. Anna, za Kazimierzem Załęskim 1710 roku (Perp. Czers. 17 f. 275). Józef Idzi, vicesgerent 1740 r., pisarz grodzki halicki 1750 r., subdelegat ciechanowski i podstarości grodzki halicki 1763 r. Franciszek kwitował Kobylańskich 1797 r. (DW. 112 f. 34). Wiktorya, żona Jerzego Dowiatta, zmarła 1798 r. Franciszek, ur. 1751 r., zmarły 1829 r., b. kasyer skarbu Rzeczypospolitej. Córka jego Cecylia Żelazowska, ur. 1796 r., zmarła 1834 r. Ignacy, syn Pawła, patron w Płocku 1837 r. Ksiądz Marcin, sędzia pokoju powiatu zamojskiego 1830 r. Witalis, dziedzic Łukawicy Pęcławskiej, w staszowskiem, ożeniony z Aleksandrą Niemiryczówną 1867 r. Antoni, syn Józefa i Franciszki Wolmerówney, dziedzic Jatwieży, radca Dyrekcyi Szczególowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Suwałkach, zmarł 1897 r., zostawiwszy z Ludwiki Abłamowiczówney, syna i trzy córki.

Jan, właściciel dóbr Gosie-Wybrany 1710 r., miał synów: Kaspra i Stanisława. Ten ostatni pozostawił synów: Mikołaja, Mateusza i Antoniego. Mikołaj miał synów trzech:

Ignacy, pierwszy syn Mikołaja, pozostawił syna Franciszka, którego syn Maciej legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Wojciech, drugi syn Mikołaja, miał synów: Kasyana, Grzegorza i Wawrzyńca. Kasyan, z żony Maryanny Grądzkiej, pozostawił synów: Wacława i Stanisława, wylegitymowanych 1843 r. Grzegorz, z Maryanny Kołakowskiej, miał syna Idziego, wylegitymowanego 1848 r. Wawrzyniec, z Anieli Janiszewskiej, miał syna Karola, wylegitymowanego 1852 r.

Jan, trzeci syn Mikołaja, pozostawił syna Antoniego, którego syn Jozafat legitymował się 1839 r.

Mateusz, drugi syn Stanisława, pozostawił syna Bartłomieja, po którym syn Piotr, miał syna Dominika, którego syn Ludwik, żonaty z Maryanną Kownacką, pozostawił syna Rajmunda, wylegitymowanego 1860 roku.

Antoni, trzeci syn Stanisława, miał syna Stanisława, ożenionego z Rozalią Wdziekońską, z której synowie: Franciszek i Paweł, legitymowali się 1839 r.

Od wymienionego wyżej Jana, który miał syna Stanisława, a wnuka Mikołaja, legitymowali się 1839 r.: Stanisław i Melchior, synowie Jakóba, wnukowie Kazimierza, syna powyższego Mikołaja.

Józef, właściciel Świacka 1778 r., pozostawił syna Bazylego, żonatego z Joanną Bułharynówną, z której syn Józef legitymował się 1837 r. Teofil, dziedzic Świacka 1809 r., radca departamentu łomżyńskiego.

Antoni i Dominik, synowie Józefa i Egidyi ze Złotorowiczów, wnukowie Jana i Justyny z Milewskich, prawnukowie Jakóba i Zofii z Godowskich, udowodnili 1782 r. pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim lwowskim.

GOSIEWSKI Marcin Antoni z W. Ks. Litewskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.).

GOSK h. RADWAN Michał, świadczył 1808 r. (Tab. Gal. Instr. 43 f. 330).

GOSKOWIE h. PRAWDZIC ze wsi Goski, w powiecie zambrowskim. Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Jakób, Piotr, Tomasz, Bernard, syn niegdy Macieja, Jan Mikołajów, Grzegorz, Paweł i Ścibor z Gosków, ręcząc za wszystkich braci i siostry, oddają 1490 r. w 100 kopach groszy półtora łana w Goskach Jachnie, córce Andrzeja z Gosków, żonie Ścibora Jezory z Guttów, za zabicie jej ojca (Rz. M.). Wojciech, Hieronim, Grzegorz, synowie niegdy Franciszka Goska dziedzice części wsi Mory i Czechowic, w warszawskiem, 1580 r. (Paw.).

Stanisław Gosk, żonaty z Dorotą Choromańską, miał synów: Mikołaja i Sebastyana. Maciej, syn Mikołaja i Wojciech, syn Sebastyana, świadczyli w grodzie warszawskim 1629 roku, przy wywodzie szlachectwa Choromańskiego (DW. 47 f. 2633).

Adam, Franciszek, Jan, Kazimierz, Szymon, Adam, Aleksander, Adam, Wawrzyniec, Jan i Andrzej Goskowie, pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go, a inny Kazimierz podpisał tę elekcyę z ziemią łomżyńską.

Jan i żona jego, Anna z Paczyńskich, posiadali 1629 r. wieś Biełę, w starostwie kamienieckiem (Źr. Dz. V). Ignacy, syn Jana i Katarzyny z Brajczewskich, sprzedał 1793 r. część swoją na Goskach-Tarnowie, Pawłowi Goskowi, synowi Szymona i Katarzyny z Dąbrowskich (DW. 109 f. 1107). Bogumiła, żona Adama Szczepana Łubieńskiego w końcu XVIII-go wieku.

Jan, komornik ziemski przemyski 1678 r., miał syna Mateusza, a ten Bartłomieja, który pozostawił synów dwóch: Jana i Mateusza. Jan, z Krystyny Kalinowskiej, miał syna Piotra, a Mateusz, ze Scholastyki Kossakowskiej, synów: Macieja i Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1848 roku (Akta b. Her.).

Jakób, regent ziemski zambrowski 1669 r, miał syna Kazimierza, a ten Piotra, po którym syn Tadeusz, pozostawił syna Szymona, a ten Józefa, którego syn Michał, zaślubił Barbarę Modzelewską i z niej urodzony syn Józef, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1861 r. (Akta b. Her.).

Andrzej Gosk, syn Kazimierza i Łucyi Dybowskiej, wnuk Jakóba i Anny Laskowskiej, udowodnił 1782 r. pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie grodzkim halickim.

GOŚLICCY dzisiaj h. GRZYMAŁA z bramą i rycerzem, pieczęć jednak Wawrzyńca z 1599 r., podówczas biskupa przemyskiego, przedstawia Grzymałę z murem zamkowym bez bramy, o trzech wieżach, z których środkowa wyższa (Bibl. Kras. Dypl.).

Pochodzą z Goślic Większych, w powiecie płockim. Stanisław, syn Wielisława z Goślic, 1401 r. na uniwersytecie krakowskim. Walenty Goślicki, syn Andrzeja, 1578 r. dziedzic części Goślic Większych i części Leszczyn, w bielskiem (Paw.). Ów Walenty obrany podsędkiem płockim 1577 r. jest nim 1584 r., następnie kasztelan sierpski, umarł w 1596 r. Pochowany w Mogile. Córka jego Anna, za Janem Duninem Wolskim 1628 r. (M. 177 f. 144).

Paweł, brat Walentego, kanonik krakowski, płocki i kujawski, umarł 1590 roku, pochowany w katedrze krakowskiej, gdzie mu nagrobek bracia wystawili (Star. Mon.).

Herb Grzymała.

Herb Grzymała.

Wawrzyniec, drugi brat Walentego, został doktorem prawa kanonicznego w Bononii 1567 r.; kanonik płocki, kujawski, krakowski i sandomierski, sekretarz Zygmunta Augusta, a za Stefana Batorego kanclerz siedmiogrodzki, następnie dziekan płocki, krakowski i sandomierski, biskup kamieniecki i opat mogilski 1586 r., biskup chełmski 1588 r., przemyski 1591 r., w końcu 1601 r. poznański. Umarł 1607 r., pochowany w Poznaniu (Star. Mon.). Jeździł w poselstwie dwa razy do Brunszwiku, w sprawie sukcesyi po księżnej Zofii, córce Zygmunta Starego i do Szwecyi, do króla Jana. Zygmunta III-go witał piękną mową przy wjeździe jego do Krakowa. Stanisław, komornik sądu płockiego 1577 roku.

Podług Niesieckiego, Walenty, kasztelan sierpski, miał mieć syna Jana, pisarza grodzkiego płockiego 1628 r. Tego syn Feliks, pozostawił syna Jakóba, a ten Marcina. Antoni, syn Marcina, miał dwóch synów: Ignacego i Wincentego. Andrzej, syn Ignacego i Rozalii z Nałęczów, 1846 r., a Jan, syn Wincentego i Antoniny z Rzeszotarskich, 1859 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

Franciszek, podstarości barski 1550 r., zabity na Podolu przez Tatarów 1556 r. (Star. Mon.), posiadał tamże Malczowce i Czereśniówki, które syn jego Jan po nim otrzymał (Źr. Dz. V).

Jan, rotmistrz królewski 1612 r., otrzymał 1620 r. konsens królewski, na odstąpienie wymienionych wyżej wsi synowi Stefanowi (Zap. Lub. 19 f. 892 i M. 165 f. 84). Jan, strażnik koronny, otrzymał znów Malczowce i Czereśniówki 1628

roku. Umarł w 1630 r. (M. 176 f. 258 i 178 f. 203). Jan, podczaszy brzeski, którego syn Gabryel 1611 r. (DW. 39 f. 722).

Józef Goślicki, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozgraniczenia starostwa bobrownickiego od Brzeźna i Zbójna. Ten sam Józef Goślicki, podwojewodzy dobrzyński 1779 r.

GOŚLICCY h. JASTRZĘBIEC. Zygmunt August zaświadcza 1559 r., że Melchior, Jakób i Wacław, bracia Gośliccy, h. Jastrzębiec, pochodzą z księstwa opolskiego i raciborskiego (M. 93 f. 272).

GOŚLICCY h. LUBICZ z Małych Góślic v. Miechowa, w powiecie płockim, dom licznie rozrodzony w XVI-m wieku. Andrzej, syn Jana Trybuli, kwitował 1535 r. Szymona i Michała, synów Mikołaja (Gr. Płoc. 1 f. 24 i 3 f. 180). Wawrzyniec, Piotr, Jan, Bartłomiej, Stanisław, Barbara i Anna, dzieci Macieja Racibora, procesują Stanisława Kopcia 1536 r. (Ibid. 3 f. 149 i 233). Dorota, córka Jana Raciborowicza i Zofii z Targanowa, była żoną 1-o v. Andrzeja Rogozińskiego 1531 r., a następnie 2-o v. Andrzeja Ośnickiego przed 1539 r. (Ibid. 1 f. 165 i 5 f. 330). W 1538 r. procesują się o Goślice Walenty, Mikołaj i Jan, synowie Mikołaja, ze stryjem swoim Stanisławem Kopciem i z Małgorzatą, wdową po drugim stryju Janie Kopciu i dziećmi ich: Mikołajem, Erazmem, Piotrem i Stanisławem (Ibid. 5 f. 18 i 25). Mikołaj, Piotr i Maciej, synowie Piotra, z których Maciej, żonaty 1540 r. z Dorotą Szeliską, córką Andrzeja (Ibid. 4 f. 137 i 291; 6 f. 68 i 8 f. 147). Mikołaj, syn Pawła, świadczy 1536 r. (Ibid. 3 f. 286).

W 1578 r. dziedziczyli na cząstkach Goślic Wielkich: Marcin, Jan i Jakób, Wojciech Skała i Mikołaj z braćmi Kuczowie, a na Goślicach Małych Erazm z bratem Kopciowie, Andrzej Trybula, Stanisław i Maciej Piotrowięta (Paw.).

Pisali się z województwem płockiem: Wojciech na elekcyę Jana Kazimierza, a Stanisław i Szymon na obiór Augusta II-go.

Marya z Dłuskich, wdowa po Stanisławie, synu Pawła, zmarła 1867 roku w Warszawie.

GOŚLICCY v. GOŹLICCY, w ziemi czerskiej, dziedziczyli na Śniadkowie, który wszedł w ich dom przez ożenienie się Mikołaja Goślickiego v. Goźlickiego z Katarzyną Śniadkowską, córką Pawła. Mikołaj, dziedzic Śniadkowa w latach 1564—1576, miał dwóch synów: Wojciecha i Jana, których kwitował Sobieszczański 1585 r. Dziedziczyli oni na Śniadkowie 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 53 f. 1018; 58 f. 240 i Paw.). Siostra ich Elżbieta, za Bartłomiejem Dębskim 1590 r. Wojciech, żonaty 1590 r. z Urszulą Trzcińską, córką Bartłomieja (Ibid. 1 f. 111).

Jan zeznał 1591 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Kotuńską. Dzieci jego: Mikołaj, Wojciech, Jan, Anna i Zofia. Anna, 1-o v. Wawrzyńcowa Goźlińska, 2-o v. Wojciechowa Kawecka, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci 1602 r., a Zofia, żona Grzegorza Rudzkiego, 1619 r. (Ibid. 1 A f. 216; 2 f. 261; 6 f. 73 i 11 f. 519).

Wojciech, syn Jana, zeznał 1628 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Gośniewskich. Wojciech 1649 r. oddał część swoją na Śniadkowie w połowie Adamowi, synowi Mikołaja, a w połowie wyżej wymienionym synom Jana, w imieniu

których znów ojciec ich Jan, sprzedał 1652 r. część ich na Goźlinach Lasockiemu (Ibid. 4 f. 185; 7 f. 166; 8 f. 11 i 56; 11 f. 522, 229 i 517 i 12 f. 68).

Mikołaj sprzedał 1627 r. część swoją na Śniadkowie braciom: Wojciechowi i Janowi. Z Ewy Zaleskiej, której posag 1613 r. zabezpieczył, pozostawił syna Adama, którego kwituje 1646 r. ciotka jego Kawecka, z różnych pretensyi. Adam wprowadzony 1658 r. do Śniadkowa, żonaty 1660 r. z Dorotą N., a następnie z Krystyną z Chełmskich. Z tą ostatnią zeznał zapis dożywocia 1690 r. (Ibid. 2 f. 234; 7 f. 413; 10 f 710; 12 f. 196 i 14 C f. 168). Testamentem spisanym 1703 r. zapisał Adam część swego majątku synowi Wojciechowi, a drugą bratu stryjecznemu Franciszkowi (Ibid. 11 f. 660; 12 f. 68; 14 D f. 45 i 15 f. 11).

Jan, syn Jana, wprowadzony 1612 i 1627 r. do Śniadkowa, na którym zabezpieczył 1625 r. posag żonie swej, Katarzynie z Borowskich. Córka jego Maryanna, za Jakóbem Goźlińskim 1652 r. Synowie jego: Tomasz, Andrzej, Paweł i Franciszek, wprowadzeni zostali do majątku odziedziczonego po ojcu 1658 roku. Franciszek, żonaty 1 o v. z Anną z Zawiszów Kamińskich, z którą sprzedawał Wilktę i Dudkę Łętowskiemu 1700 r., 2-o v. z Katarzyną z Baranowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1704 r.; nie żył już 1707 r. W tym ostatnim roku pozostała po nim wdowa wyszła za Jana Łętowskiego (Ibid. 15 f. 295 i 531; 16 B f. 1 i 17 f. 34 i 49). Franciszek pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Augusta II-go.

Brat jego Andrzej, z Zofii Zawiszanki Kamińskiej, miał córkę Maryannę, za Adamem Dłużewskim i synów: Józefa i Jana. Józef kwitował Łętowskiego 1701 r., a Jan odkupił od niego Wilktę i Dudkę 1713 r. Jan, żonaty 1-o v. z Zofią z Dłużewskich, zeznał z nią 1715 r. zapis dożywocia, 2-o v z Heleną z Domańskich. Z tą ostatnią zeznał zapis dożywocia 1717 r. i sprzedawszy 1738 r. Dłużewskiemu nabyte od Łętowskiego dobra, opuścił ziemię czerską (Ibid. 16 B f. 104; 17 f. 188; 18 f. 97, 236, 265 i 270; 19 f. 341; 24 f. 335; DW. 62 f. 1494 i 1242).

Jakób, Łukasz i Gabryel, synowie Jana, w powiecie przedeckim, w latach 1579 — 1595 r. Mikołaj tamże 1553 r. Felicya, 1-o v. Skotnicka, 2 o v. Papieska 1608 r. (Gr. Przed. 9 f. 117; 27 f. 290; 34 f. 335; 43 f. 76 i 52 f. 22).

Herb Junosza.

GOŚLINOWSCY h. JUNOSZA z Goślin, w powiecie rawskim. Marcin z Goślin, podstoli i starosta rawski 1434 r. Gotard, syn Floryana z Goślin, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim. Marcin, syn niegdy Piotra Krzywos, Stanisław i Jan, synowie Wacława, Maciej Cziubala, Wawrzyniec, syn Wacława, Marcin, syn Macieja Wiechowicza i synowie Jerzego Goślinowskiego, dziedziczyli na Goślinach 1579 r. (Paw.).

Jakób, pisarz grodzki rawski 1593 r., podstarości i sędzia grodzki rawski 1601 r. Jan podpisał z ziemią rawską, obiór Jana Kazimierza.

Krzysztof, żonaty 1663 z Anną z Żelechińskich, dziedziczką na Miedzechowie (Perp. Czers. 12 f. 338). Jakób, z żoną, Anną Wolską, kwitował Olszewskiego 1666 r. (Zs. Raw.). Andrzej, żonaty z Anną z Olszewia 1693 r. (DW. 58 f. 631).

Aleksy, komisarz z sejmu 1775 r. do rozgraniczenia Koszut od Trzebiesławki (V. L.). Aleksander, komornik graniczny wschowski 1775 r. Katarzyna, ur. 1785 roku, córka Jana, dziedzica Gonic, w wrzesieńskiem i Brygitty z Trąmpczyńskich, żona Tadeusza Łodzica Baranowskiego, zmarła 1871 r.

GOŚLIŃSCY h. PRZEROWA, patrz *Goźlińscy*.

GOŚLIŃSCY z Gośliny, w powiecie poznańskim. Chwal, Jakób, Piotr, Tomasz, Stefan i Michał z Gośliny, świadczą w Poznaniu 1391 r. Dzierżek Gośliński ma sprawę z Rynarzewską w Poznaniu 1393 r. (Leksz.). Wawrzyniec, syn Stanisława z Gośliny, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim.

Anna z Dziewierzewskich, żona Szymona Goślińskiego, wyprawiła w orszaku męża, z dóbr swoich Dziewierzewa, konnego na wojnę wołoską 1497 r. i na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 328 i 564).

GOŚLIŃSCY v. GOZLIŃSCY na Białorusi. Wojciech, ziemianin województwa witebskiego, z żoną, Anną Timofiejówną Borodziankà, nabyli 1627 r. dom i plac na zamku witebskim od Olechnowiczów. Szymon Michał podpisany 1676 r. Marta, żona Jakóba Grocholskiego 1717 r. Sylwester Ferdynand, oboźny witebski w latach 1712 — 1735. Sylwester, miecznik witebski 1717 r. (Ist. Jur. Mat. XIX, XXI, XXII, XXIV, XXV).

GOŚLUBSCY h. SULIMA z Goślubia, w powiecie łęczyckim. Wawrzyniec z Goślubia dowiódł 1335 r., że ma pełne prawo rycerskie we wsi swej Goślubiu, przeciw Pawłowi, kasztelanowi łęczyckiemu (Rz. M.). Jan, syn Jana, 1451 r. na uniwersytecie krakowskim, doktór dekretów, archidyakon poznański 1468 r., proboszcz gnieźnieński 1483 r., poseł królewski do Rzymu 1478 r., dziedzic Bratoszewic, zmarł 1500 roku (Kor.; Cod. Ep. XV). Mikołaj, syn Piotra, 1457 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Sulima

Stanisław z Goślubia, stolnik łęczycki 1472 r. Mikołaj Goślubski, łowczy łęczycki 1505 r., kasztelan inowłodzki 1506 r., umarł 1530 r. Stanisław nabył Piekary od Gardziny i zabezpieczył na nich 1512 r. posag żonie swej, Małgorzacie z Kościeleckich (M. 25 f. 277). Mikołaj i Stanisław, bracia, i bratanek ich Wiktoryn, syn Jana, procesowali 1523 r. Ostroroga o zwrot części dóbr Działoszyckich, które na nich po ich dziadzie i pradziadzie Janie Czyżowskim spadły (St. Pr. P. P. VII. 233, 319, 395 i 412). Wiktoryn, syn Jana, dziedzica Sąpelborka, wyprawił konnego na wojnę wołoską 1497 r., w orszaku stryjów rodzonych: Mikołaja i Stanisława, dziedziców Goślubia (Ibid. VII f. 430).

GOSŁAW, według Długosza, biskup płocki, zmarły 1296 r., nie wymieniony w żadnych dokumentach, wątpliwem jest czy był nim rzeczywiście. Poprzednika jego Tomasza, spotykamy jeszcze na biskupstwie 1294 r., a następcę jego

Jana już 1298 r. *Gosław*, kasztelan ciechanowski 1250 r. Prawdopodobnem jest, że był z rodu Ciołków i dziedzicem Drzewicy. Brat jego Bartłomiej (KDM. I). *Gosław*, kasztelan santocki 1260 r.

Gosława syn Włost, 1218 r. w orszaku ks. Konrada. *Gosława* syn Mistuj, świadek między 1241 — 1243 r. na przywileju ks. Konrada mazowieckiego i krakowskiego (KDM.). *Gosława* syn Kryzo, a córka Sulisława, wdowa po Marcinie, 1228 r. (KDM. II). *Gosława* syn Wojsław, układa się 1292 r. w Kaliszu z Wisławem, synem Gerlacha (Bibl. Zam.). *Gosława* syn Jan, żonaty 1413 r. z Pachną z Kowali, a siostra Małgorzata, żona Mikołaja z Kończyc (Rad. Inscr. Decr. II f. 52 i 112).

z GOSŁAWIC h DOLIWA, w powiecie orłowskim, pod Waliszewem. Paweł v. Paszek z Gosławic, zganił 1424 r. w Krakowie Stembarta z Lupszy. W 1427 roku komisarz do sprawy o wójtostwo w Trembowli, przebywa na Rusi; w następnym roku posłuje od króla do kapituły gnieźnieńskiej. W 1433 r. kasztelan konarski - kujawski, w 1440 r. jest i burgrabią łowickim z ramienia Jana Lutka z Brzezia, kanonika gnieźnieńskiego. W 1456 r. świadczy w Brześciu. Syn jego Mikołaj, 1437 r. na uniwersytecie krakowskim. Potomkowie jego przybrali imię praojca za nazwisko i jeszcze 1576 r. Mikołaj, Jakób i Stanisław Paskowie są dziedzicami Gosławic (St. Pr. P. P.VII; Cod. Ep. XV; Paw.).

z GOSŁAWIC, w powiecie radomskim - sieradzkim. Maciej h. *Płozina* v. *Błozina*, świadek w Radomsku 1434 r. przy wywodzie szlachectwa Piotra z Pańszczyc. Herb ten przedstawia w polu czerwonem taczak, na nim krzyż biały (Pis. Dz. Pol. IX. Potk. 77).

Janusz z Gosławic świadczy 1401 r. w Sieradzu, przy wywodzie szlachectwa. Jan 1417 r. na sądach w Piotrkowie. Mikołaj i Maciej, bracia rodzeni z Gosławic, 1425 r. ręczą za Tworowskiego.

GOSŁAWSCY z Gosławic, w powiecie orłowskim, pod Sobotą. Już w końcu XIV-go wieku dziedziczyli na tych Gosławicach licznie rozrodzeni członkowie różnych rodów. Sądząc po imionach i uważając na bliskość Łaźnina i Dębowej Góry, należeli oni przeważnie do Jelitczyków, ale i Jastrzębce i Nałęcze, między nimi byli.

Do Jelitów zaliczyć trzeba Floryana Glota 1386 r., Mieczsława 1386 r., Gosława, wikarego z Łęczycy i synowców jego: Dziwisza czyli Dyonizego i Jana, których szwagrem był Mikołaj z Wieprzków 1390 r., dalej Peregryna 1399 roku i Tomka 1400 r.

Jastrzębczykiem być musiał Bolesta z Gosławic 1399 r., który pozwał wujów swoich Borowskich 1402 r., o spadek i bracia jego: Jan 1410 r. i Wszebor 1407 roku.

Nałęczami byli: Wincenty Gosławski procesujący się z Mikołajem, archidyakonem łęczyckim 1389 r. i Abraham z Gosławic 1395 r.

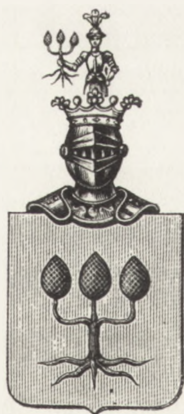
Oprócz tych wymieniają jeszcze akta łęczyckie z końca XIV-go wieku, Mańczugę i synów jego: Stan sława i Jaśka, w 1386 — 1418 r., Mikołaja 1387 r., Przybysława, Jakusza i Grzegorza 1390 r., Wawrzyńca i Bogusława 1392 r., Grzym-

kę i męża jej Mikołaja 1399 r., Świętosława 1398 r., Jaśka, syna Stanisława, w latach 1392 — 1406 r., Kawaskę 1398 r., braci: Przecława i Mikołaja 1407 r., braci: Piotra i Andrzeja 1407 r. i Jakóba 1407 r. (Łęcz. I i II). Jan Kawaska z Gosławic 1427 r. w Przedeczu.

Regestra poborowe z 1576 r. wyliczają: Stanisława, Macieja, Andrzeja i Jakóba, Szymona Dziedzica, Wojciecha, Wojciecha Jasioła, Kaspra, syna Marcina, Tomasza Gosławskiego, syna niegdy Macieja Kempalskiego i innych Kempalskich, jako dziedziców Gosławic i Kempadeł. Wojciech był dziedzicem części Garbowa, Andrzej części Skleczek, a Jan Jasioł części Dembowej Góry (Paw.). Bartłomiej, dziedzic Bab Małych, w gostyńskiem, 1622 r.

Wojciech Jastrzębiec Gosławski, ur. 1750 r., sędzia pokoju powiatu bialskiego, zmarły 1834 r., ożeniony z Ludwiką Wężykówną z Witulina, dziedzic Jakówek, Droblina i Bordziłówki, pochowany wraz z żoną u Paulinów w Leśnej, miał syna Aleksego, zmarłego bezdzietnie i córkę Waleryę, żonę Jana Nepomucena Wierusza Kowalskiego z Osówki.

GOSŁAWSCY h. GODZIEMBA i NAŁĘCZ. Gosławscy Godziembowie byli dziedzicami Lichenia i Gosławic, w powiecie konińskim i przeważnie z Lichenia się pisali. Do nich należą: Łaszcz z Gosławic, podłowczy kaliski 1360 r., nazywany też podłowczym konińskim i lędzkim do 1368 r., zmarły kasztelanem konińskim (Nekr. Lędzki; Kal. Płocki). Syn lub wnuk jego, Andrzej Laskary z Gosławic, biskup poznański, zmarły 1426 r. Bratanek tego Jan z Lichenia, wojewoda brzeski, na którego pieczęci z herbem Godziemba 1435 r., wyryty napis S. J. de Gosławice (patrz z Lichenia). Późniejszych dziedziców tych Gosławic, heraldycy zaliczają do Nałęczów. Może zatem dobra te przeszły bardzo wcześnie z rąk Godziembów do Nałęczów z Tymieńca. Prędzej jednak sądzić można, że Nałęcze z Tymieńca pod Stawem, w powiecie kaliskim, noszący przezwisko Kiełbasa, nabyli część Gosławic pod Sobotą, spotykamy tam bowiem Wincentego Gosławskiego w latach 1388 — 1398 i Abrahama z Gosławic w latach 1395 — 1399, noszących rodowe imiona Nałęczów i od tej wsi przybrali nazwisko Gosławskich. W takim razie i Andrzej, kasztelan kamieński 1574 r., dziedzic Lichenia 1579 roku i Stanisław, dziedzic Gosławic, Bielaw, Rudnicy, Grodźca, Niesłusza, Osieczki i Barłogów, w konińskiem (Paw.) i wielu innych niżej wymienionych, do Godziembów, a nie do Nałęczów należą.

Herb Godziemba.

Herb Nałęcz.

Dorota ze Smolska, wdowa po Wincentym z Gosławic 1461 r. Gosławskim nazywają autorzy Wincentego Kiełbasę, syna Pełki z Tymieńca, biskupa

chełmińskiego 1467 r. Elżbieta Kiełbasianka Gosławska, żona Piotra Konarskiego, matka kanonika poznańskiego 1566 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Patrz *Kiełbasa.*

Andrzej Gosławski, dziedzic Gołoszewa, w kowalskiem i części Kurnic, w brzeskiem, 1557 r. i części Poddębic 1566 r. (Paw.). Ten sam pewno Andrzej, kasztelan kamieński, sprzedał 1574 r. dom w Łęczycy Sierakowskiemu (Gr. Przed. 23 f. 261), a 1579 r. nie dopuścił Mycielskim egzekucyi długu w Licheniu (Perp. Gr. Przed. 26 f. 161 — 163 i 27 f. 207). N., dziedzic części Kutna i Sieciechowa 1579 roku. Fruzyna Gosławska, dziedziczka Markowa, w inowrocławskiem 1583 roku (Paw).

Stanisław, chorąży inowrocławski 1577 r. Synowie jego: Jan, Rafał, Wojciech i Stanisław, procesują Roszkowskiego w tym ostatnim roku (Gr. Przed. 25 f. 346). Jan, cześnik inowrocławski 1605 r. Jakób, kanonik warszawski i proboszcz liwski 1609 r. (DW. 37 f. 653). Bartłomiej, syn Stanisława, zobowiązuje się względem Dłutowskiego 1628 r. (Gr. Przed. 69 f. 589). Łukasz, syn Jana, odstąpił zastawę Gołębiowa Łużyckiemu 1595 r. (Ibid. 43 f. 329). Andrzej, żonaty z Katarzyną Gosławską 1546 r., pozostawił syna Jana, który zeznał 1579 r. oblig na Lubońskiego (M. 70 f. 296 i Gr. Przed. 27 f. 337).

Andrzej, syn Jana, pisał się z Watkowic, dóbr posiadanych przez niego w województwie malborskiem (M. 185 f. 201). W 1639 r. był instygatorem koronnym. W 1652 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie dóbr tych synowi swemu Andrzejowi, żonatemu z Maryanną z Wojanowa Dąbrowską, co do której król rozciągnął 1655 r. dożywocie na tym majątku (M. 192 f. 273 i 196 f. 99). Andrzej z Watkowic został sędzią ziemskim malborskim 1661 r.

Andrzej, także z Watkowic, może syn poprzedniego, pisarz grodzki malborski 1671 r. Maciej, 1645 r. w Skarszewie na Pomorzu. Andrzej 1634 r. w Sieradzu. Stanisław, ożeniony z Maryą Pstrokońską, stolnikówną gostyńską, 1649 r. Anna z Kobierzyckich, wdowa po Franciszku, zapisała 700 fl. na kościół w Sieradzu 1676 r. (Gr. Sier.).

Dominik, Ludwik i Sebastyan pisali się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Augusta II-go. Bartłomiej kwituje Piotrkowskich 1770 r. (Gr. Przed. 81 f. 404). Jan, żonaty z Anną Rozyną Beymianką, córką Karola i Konstancyi z Małuskich, pozostawił syna Stanisława, cześnika łuckiego i córkę Teodozyę, wdowę po Albercie Sobańskim, którzy wspólnie z matką sprzedali 1714 r. Wężykowi Dąbrowę, odziedziczoną po Sebastyanie Małuskim (Gr. Sier.) Konstancya, za Hieronimem Skrzyńskim 1736 r. Stanisław łowczy wieluński 1734 r., umarł 1748 r. Konstancya za Radoszewskim Michałem, szarostą szadkowskim 1755 r.

Stanisław Gosławski, właściciel Bratkowa 1751 r., pozostawił syna Pawła, żonatego z Anną Mietlicką, którego synowie: Tomasz i Feliks, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 — 1839 r. (Akta b. Her.).

Herb Oksza.

GOSŁAWSCY h. OKSZA pisali się z Bebelna, w powiecie chęcińskim, skąd wyszli nie jest mi wiadomem.

Krzysztof Gosławski, właściciel Bebelna i Krzepina 1508 r. (Paw.). Adam surrogator grodzki chmielnicki 1550 r.

(M. 78 f. 156). Krzysztof, ożeniony z Zofią, córką Jana Gniewięckiego, wyznacza 1534 r. opiekę dzieciom w osobie żony i Mikołaja Reja. Córka ich Urszula, żona Jana Kazimierskiego, który pozwał 1549 r. Reja o posag. Barbara, córka Krzysztofa, żona Walentego Dembińskiego, kasztelana krakowskiego, który wyznaczył 1577 r. za opiekunów dzieciom braci jej: Krzysztofa i Stanisława (Zs. Krak. 41 f. 1577). Barbara, już jako wdowa, odstąpiła 1588 r. synowi Hieronimowi Wartę (M. 135 f. 161). Elżbieta, wdowa po Konradzie Krupce Przecławskim 1604 r. Zofia, żona Wituskiego, zmarła 1602 r. Zuzanna z Kuczkowa, wdowa po Piotrze, żona 2-o v. Seweryna Bzowskiego, 1617 r.

Andrzej. Piotr, Stanisław, Jan, Krzysztof, Agnieszka i Zofia, dzieci Piotra, 1574 r. Agnieszka za Mikołajem Frydrychowskim 1608 r. Zofia, za Stanisławem Zaliwskim 1595 r.

Stanisław z Bebelna, właściciel Zalesia 1576 r. (M. 111 f. 143 i 113 f. 354). Elżbieta, żona Jana Gniewosza z Wnorowa, 1608 r. Piotra wdowa, Barbara z Marchockich, 2-o v. Stanisławowa Kozłowska z Bełku, zmarła 1611 r. Krzysztof, Jan i Piotr pozwali Dembińskie i Śladkowską o Sprowę i Wysokę 1633 r. (Zs. Lelow. 9 f. 8). Jan bił się pod Chocimem, żył jeszcze 1647 r., pochowany w Lelowie.

Piotr, żonaty z Anną Kruszewską, otrzymał 1639 r. konsens królewski, na odstąpienie pewnego gruntu synowi Piotrowi, a wdowa po nim odstąpiła karczmę w Woli Zagórskiej Gołuchowskiemu 1654 roku (M. 173 f. 44; 185 f. 188 i 196 f. 36).

Piotr, syn Piotra, pozostawił synów: Krzysztofa, Michała, Andrzeja i Samuela, żyjących 1659 r. (Zap. Lub. 43 f. 376 i 46 f. 75). Z nich Samuel, komornik ziemski radomski 1664 r., żonaty z Anną z Brzezia, pozostawił synów: Andrzeja, Tomasza i Antoniego, którzy w 1680 r. cedowali pewną sumę w Lublinie (Zap. Lub. 48 f. 815 i 59 f. 241). Z nich Andrzej z województwem sandomierskiem, a Antoni z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Elżbieta, wdowa po Macieju Wojnie, podskarbim wielkim litewskim, w 1613 r. żona Hieronima Wołłowicza, podówczas także podskarbiego. Jan, Dominikanin w Lublinie 1655 r. (M. 196 f. 113). Krzysztof, właściciel Tomaszowic, w powiecie proszowskim, którego córka była za Trybelem, a wdowę porwał Kraszowski i za to został ścięty 1595 r. (Bielski). Jan dziedzic Modlnicy, 1581 r. (Paw.). Jan, dziedzic Klimontowa, nabył 1598 r. Goleniowy od Hieronimowej Dembińskiej (A. Krak.).

Krzysztof, syn Jana, zeznał oblig w Lublinie 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 85). Umarł w 1641 r., pochowany w katedrze krakowskiej (Star. Mon.). Żonaty 1-o v z Anną Jordanówną, 2-o v. z Dorotą Orzelską, kasztelanką rogozińską, 1-o v. Popowską, z którą otrzymał 1629 r starostwo będzińskie, trzymane przez nią po pierwszym mężu (M. 177 f. 441). Z Jordanówny pozostawił pięciu synów: Krzysztofa, Kaspra, Aleksandra, Przecława i Michała, których Jordan pozywał 1630 r. (Zap. Lub. 33 f. 1244). Michał był proboszczem mysłowskim i kijskim. Krzysztof, z żony Maryanny N., pozostawił synów: Krzysztofa i Stanisława, właścicieli Klimontowa i Zagórza. Podpisali oni z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. (M. 212 f. 156 i Zap. Lub. 55 f. 356).

Andrzej, ożeniony 1642 r. z Elżbietą Będlińską, 1-o v. Cyrylową Taszycką (Gr. Sandec.). Adam 1641 r. Stanisław Aleksander, syn Adama, zeznał 1647 r.

zapis dożywocia z żoną, Teodorą Orzechowską, właścicielką Czernideł i Sosnki. Pisał się z województwem krakowskiem, na obiór Jana Kazimierza (M. 197 f. 39 i 41; Zap. Lub. 41 f. 256; Perp. Czers. 11 f. 395 i 12 f. 377). Samuel i Michał, synowie Jana, cedowali sumę Łąckiemu 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 98). Samuel wraz z Janem i Jerzym, znajdują się w liczbie elektorów Augusta II-go.

Teodor, Józef, Stanisław, Wojciech i Teofila, dzieci Wojciecha i Zofii z Wilkoszewskich, sprzedali 1686 r. Łękawicę, Adamów, Suchą Wolę i Gołosze, w ziemi czerskiej, Grzegorzewskiemu (Perp Czers. 14 A f. 205). Michał, syn Michała, ożeniony z Anną Duninówną Wąsowiczówną, procesuje się 1673 r. o wieś Bazar z Zawadzkim (Gr. Trębow. 143 f. 174; Gr. Lwow. 436 f. 441). Jan nabył 1690 r. Bałków od córek Jana Pruszyńskiego, a Samuel kwitował je 1690 r. z procesu (Gr. Biec. Oblat. 76 f. 441 i Zap. Gr. Krak. 310 f 294). Stanisław, pisarz grodzki opoczyński, z żony Gawrońskiej, miał kilka córek w początku XVIII-go wieku (Pam. Wąsowicza).

W procesie spadkowym po Czermińskich przedstawili Gosławscy następujący rodowód: Samuel, z żony Czermińskiej, kasztelanki małogoskiej, miał córkę Aleksandrę, za Kazimierzem Psarskim i syna Antoniego, vicesgerenta grodzkiego chęcińskiego 1722 r., ożenionego z Konstacyą Wolską, z której córka Katarzyna Zabłocka i synowie: Franciszek, Samuel i Jan. Z nich Franciszek, zostawił córki: Konstancyę Tomaszową Kożuchowską; Helenę Błeszyńską i Jadwigę Kazimierzową Grabińską. Po Samuelu został syn Wawrzyniec i córki: Petronella Szymonowa Słupecka i Balbina Janowa Bańkowska. Jan, trzeci syn Antoniego, ożeniony z Maryanną Miłkowską, miał trzech synów: Pawła, po którym synowie: Karol i Onufry i córki: Tekla Mossakowska, Franciszka, Maryanna i Katarzyna, Józefa i Antoniego. Syn tego Antoniego i Anastazyi, Michał, legitymował się ze szlachectwa 1802 r. na Wołyniu, a drugi Kazimierz Antoni, 1810 r. w Wydziale Stanów we Lwowie. Synowie Kazimierza z Elżbiety Markiewiczównej: Michał, Rafał i Ignacy.

Jan, z regenta grodzkiego sandomierskiego, cześnik chęciński 1736 roku, a podczaszy 1742 r. W tym ostatnim roku był i sędzią grodzkim chęcińskim. Córka jego Teresa, urodzona z Katarzyny Grabkowskiej, wyszła za Józefa Skotnickiego 1776 r. (Gr. Sandom.). Syn zaś Onufry, pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Onufry, z vicesgerenta grodzkiego chęcińskiego, został 1776 r. skarbnikiem chęcińskim, 1779 r. wojskim mniejszym, 1784 r. miecznikiem, w końcu wojskim większym, żonaty z Jozafatą Lisiecką 1777 r. (Gr. Radom.). Ignacy, skarbnikowicz nowogrodzki 1789 r. (V. L.). Będzie to pewnie syn N., skarbnika orszańskiego ze Scholastyki Kiernowskiej. Jan Feliks, regent grodzki sandomierski, właściciel Promnika 1797 r. (DW. 112 f. 322).

Józet, cześnik czerniechowski, nabył 1771 r. Kunin, Wełsnów i część Poniatowszczyzny, w sandomierskiem, od Anny Świrskiej. W 1778 r. oddał Zbludniów synowi Andrzejowi, który wraz z drugim jego synem, Pawłem Antonim (metr. w Słupi z 1784 r.), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quater. VII f. 100).

Antoni, syn Józeta, trzeciego syna cześnika, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Piotr, syn Samuela, cześnika bracławskiego i Maryanny z Chodakowskich, sprzedał 1767 r. Wronów Onufremu Gosławskiemu. Piotr Celestyn Gordian, syn Piotra i Zofii, ur. 1756 r. (metr. w Mninie), wywiódł się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quater. VII f. 212).

Jan, starszy syn Piotra, burgrabia grodzki przedecki 1782 r., a komornik ziemski stężycki 1785 r., żonaty z Anną z Sarneckich, wdową po Janie Gozonie, kapitanie wojsk koronnych, pozostawił syna Macieja, który wspólnie z synem Aleksandrem, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (Perp. Czers. 37 f. 244 i DW. 102 f. 974). Róża, córka Jana, za Sokołowskim.

Piotr Gordyan, drugi syn Piotra, ożeniony z Moniką z Ożgów, miał synów: Wincentego i Maksymiliana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1838 r.

Jan, właściciel Bałkowa 1791 r., miał syna Wincentego, ożenionego z Wiktoryą Grzegorzewską, z której synowie: Józef 1848 r., a Emilian 1859 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Akta b. Her.).

Antoni Jan Franciszek, syn Franciszka Michała i Aloizy Elgas, wnuk Antoniego Tomasza Augustyna Karola (ur. 1796 r.) i Zofii z Chełczyńskich, prawnuk Karola i Maryi z Myśliszewskich, wylegitymował się ze szlachectwa 1882 roku, w Wydziale Krajowym we Lwowie.

Herb Wieniawa.

GOSŁAWSCY h. WIENIAWA. Długosz wspomina o Macieju Gosławskim tego herbu, proboszczu w Słaboszewie w XV-m wieku (Lib. Benef.). Mikołaj Gosławski, rządca Długosza z Chotla 1478 r. Jan, syn Mikołaja z Gosławic, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim, dziekan sandecki 1470 r., kanonik krakowski 1479 r., kustosz wiślicki 1480 r, egzekutor testamentu Długosza 1480 r., żył jeszcze 1502 roku.

Bernard z Gosławic, zmarły przed 1439 r., szwagier Stanisława z Gozdnej.

Tu może należą spotykani na Rusi: Piotr z Gosławic, oskarżony o grabież w Haliczu 1439 r, mający u brata swego Pawła z Petryłowa 30 grzywien 1448 r., które tenże wypłacił wierzycielowi Piotra, Mikołajowi Ozarkowi 1461 roku; Miklasz z Gosławic ma 15 grzywien u Chocimierskiego 1453 roku. Mikołaj Gosławski wziął 1504 r. w zastaw młyn w Bóbrce (AGZ. XII i XV).

GOŚNIEWIC, w powiecie grójeckim, dziedzic Borzym i siostra jego Astrejta, otrzymali 1381 r. od ks. Jana prawo niemieckie dla Gośniewic, Zbroszy i Smoniewic (Zs. Grój. 5 f. 141).

GOŚNIEWSCY h. NOWINA z Gośniewic, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim. Dom licznie rozrodzony już w XIV-m wieku. Książę Trojden Mazowiecki i synowie jego: Ziemowit i Kazimierz, nadali 1327 r. jus militale Gosławowi, Sulisławowi, Bogusławowi, Marcinowi, Przybysławowi, Markowi, Błażejowi, Bogusławowi, Bogumiłowi, Sulimirowi, Pawłowi, Mirosławowi, Świętosławowi, Janowi,

synowi Dobiesza, Mikołajowi, Wojciechowi i Wawrzyńcowi Gośniewskim, dziedzicom Dąbrówki (Zs. Warec. 3 A f. 359).

W początkach XV-go wieku spotykamy następujących właścicieli Gośniewic: Marcin, Floryan i Tomasz, bracia, 1408 r., Mikołaj Jaszka 1415 r., synowie jego: Stefan 1417 r., Jan 1420 r. i Michał 1424 r. (Ks. Czers.). Stasiek i Michał, synowie Macieja, świadczyli w Warce 1419 r. Synowie Staśka: Mikołaj, Floryan i Jan, poręczyli za Piotrem Gośniewskim 1452 r. (Zs. Warec. 1 B f. 4 i 85). Mikołaj, syn Przybysława, 1417 r. Andrzej, syn Przybysława, zawarł układ z synem Dersława 1451 r., a brat jego Piotr, zeznał oblig 1457 r. (Ibid. 1 B f. 76 i 97).

Tworek, Bartłomiej i Sułek, dziedzice na Gośniewicach 1417 r. Jan i Mikołaj, zwany Marszałek, synowie Bartłomieja, 1420 r. (Ks. Czers.). Jan, syn Bartłomieja, procesował Jana, syna Wisława, 1446 r. Ten miał brata Macieja 1424 r. Mikołaj, syn Jana, zeznał zapis 1460 r. Paweł i Piotr, synowie drugiego Jana, 1472 r. (Ibid. 1 A f. 26; 1 B f. 53, 132 i 245). Tomasz procesował Prażmowskiego 1422 r., a dwóch Michałów i Mikołaj, ręczyło za Janem z Gośniewic 1421 r. (Ibid. 1 A f. 46 i 49). Wacław i Jan, synowie Stefana, 1459 r. Jakób *Żak*, syn Jana, 1468 r. Mikołaj, syn Dobiesława, ustanowił prokuratora 1470 r., a Andrzej, syn Bogusława, żonaty z Anną 1487 r. (Ibid. 1 B f. 125, 186 i 220; 1 C f. 43).

Herb Nowina.

Jan, żonaty ze Stachną i brat jego Dersław, procesują Piotra z Gośniewic 1425 r. Po Janie został się syn Wawrzyniec, żonaty z Dorotą, córką Dadźboga z Goźlina, któremu ojciec odstąpił część swoją na Gośniewicach 1458 r. Pomiędzy tymże Wawrzyńcem i innymi dziedzicami Gośniewic h. Nowina, a Bończycami, ustanowiony został zakład 60 kop w 1468 r. (Ibid. 1 B f. 19, 53, 107, 109 i 182).

Po Dersławie, synie Jana i po innym Dersławie, żyjącym na schyłku XV go wieku, po Piotrze i po Fabianie, żyjących w XV-m wieku, idzie kilka linii Gośniewskich, które tutaj przedstawiam, dają one bowiem nam obraz rozrodzenia się i wymierania domów szlacheckich w Polsce. Gośniewscy brali często przydomek *Nowina*, dla odróżnienia się od drugich Gośniewskich *Szeligów*, na tychże Gośniewicach dziedziczących.

Potomstwo Dersława: Dersław, żyjący w 1425 r. miał synów czterech: Pawła, Mikołaja, Wawrzyńca i Jurka, w sporze których z Bończycami, sąd naznaczył zakład w 1468 r. (Zs. Warec. 1 B f. 82). Paweł zeznał oblig na syna Stefana 1459 r. Syn jego Jakób 1471 r., a tego syn Jan, zabezpieczył posag żonie Katarzynie 1530 r. (Zs. Warec. 1 B f. 132 i 223; 4 f. 413).

Wawrzyniec, syn Dersława i brat jego Jurek, procesowali Borukowskiego 1466 r., a w 1496 r. zamienili grunta swoje w Gośniewicach (Zs. Warec. 1 B f. 177 i 1 C f. 202) Wawrzyniec miał synów trzech: Jakóba, Hieronima i Augustyna. Z nich dwaj pierwsi, znacznie starsi od ostatniego, widocznie z innej matki urodzeni.

Jakób zabezpieczył 1496 r. posag żonie swej Jadwidze, córce Aleksego z Sykut (Zs. Warec. 1 C f. 203).

Hieronim, syn Wawrzyńca, zabezpieczył 1497 r. posag żonie swej, Barbarze z Goźlina, córce Krzysztofa. Syn jego Serafin procesuje Goźlińskiego 1531 r. (Ibid. 1 C f. 218 i Zs. Gr. Czers. 5 f. 45).

Na rzecz Augustyna zeznał zapis Wawrzyniec 1526 r. Augustyn, który zwykle pisał się Nowiną Gośniewskim, zabezpieczył 1536 r. posag żonie, Annie z Brzumińskich i z niej miał dwie córki: Barbarę, żonę Feliksa Wolskiego 1567 r. i Annę, żonę Aleksego Gośniewskiego 1575 r., oraz synów: Stanisława, Wawrzyńca i Szymona. Na dwóch pierwszych i bratanka Wojciecha zrzekła się majątku rodzicielskiego 1577 r. Anna Aleksowa Gośniewska (Zs. Warec. 4 f. 27; 5 f. 330; 10 f. 154 i 167; 11 f. 137 i 208).

Stanisław, syn Augustyna, zabezpieczył 1580 r. posag żonie swej, Reginie Rosochowskiej, córce Jana. Dzieciom jego: Wawrzyńcowi, Jakóbowi, Katarzynie i Barbarze, stryj ich Wawrzyniec zapisał 1584 i 1599 r. pewną sumę (Ibid. 12 f. 10 i 434; 17 f. 35; Zs. Gr. Czers. 42 f. 357 i 53 f. 603). Wawrzyniec zeznał zapis na rzecz Żelechińskiego 1615 r. Żonaty z Małgorzatą Załęską, nie miał z niej potomstwa (Zs. Warec. 21 f. 213; 27 f. 278 i 321).

Szymon, syn Augustyna, otrzymał od ojca grunt pewien w Gośniewicach 1573 r. W roku następnym zabezpieczył posag żonie swej, Katarzynie z Bonieckich. Miał syna jedynego Wojciecha, którego przeżył (Ibid. 11 f. 262; 24 f. 555; Zs. Gr. Czers. 42 f. 155).

Wawrzyniec, syn Augustyna, zabezpieczył 1586 r. posag żonie swej Annie, córce Andrzeja Osiemborowskiego. Z niej córka Zofia i synowie: Marcin i Andrzej. Zofii zapisał ojciec 1617 r. pewną sumę.

Marcin zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Maryną Wolską, córką Piotra i z niej miał córkę Zofię, która 1631 r. występuje jako jedna z sukcesorek Szymona Gośniewskiego (Zs. Warec. 13 f. 630; 21 f. 598 i 761; 24 f. 555).

Andrzej, syn Wawrzyńca, występuje 1629 r. jako jeden z sukcesorów Katarzyny z Bonieckich Gośniewskiej. W 1648 r. nabył część Falęcic i Promny. Żonaty 1-o v. z Dorotą ze Ściborów, wespół z którą sprzedał Borówek Podlodowskim 1626 r., 2-o v. z Katarzyną Bobowską, córką Samuela, z którą zeznał zapis dożywocia 1631 r., z pierwszej żony miał córkę Teofilę, żonę Seweryna Kochanowskiego 1651 r. z drugiej synów: Andrzeja i Franciszka, którym matka odstąpiła część Gośniewic 1667 r. Andrzej już nie żył 1691 r., w którym dzieci jego: pełnoletni Stanisław, proboszcz równieński i nieletni Jan, Michał, Katarzyna i Anna, wespół ze stryjem swoim Franciszkiem, wprowadzeni zostali do części Gośniewic, nabytej od Jana Gośniewskiego (Zs. Warec. 24 f. 163, 616 i 617; Perp. Czers. 7 f. 353; 11 f. 103 i 434; 13 f. 188 i 225; 14 C f. 119).

Jerzy v. Jurek, syn Dersława, zamienił grunta z bratem Wawrzyńcem 1496 r. (Zs. Warec. 1 B f. 177 i 1 C f. 202). Synowie jego: Stanisław, Bernard, Paweł, Wojciech i Feliks, jako też ich potomstwo, zwali się zwykle Jurkowiczami.

Stanisław zastawił swe grunta bratu Bernardowi 1525 r., a syn jego Jan, żonaty z Jadwigą z Sykut, 1564 r. Wojciechowi Gośniewskiemu. Krzysztof, syn Jana Jurkowicza, kwitował Wojczyńskiego 1589 r. (Zs. Warec. 3 A f. 572; 31 f. 546 ; 34 f. 131; Zs. Gr. Czers. 57 f. 445).

Ten Bernard, syn Jurka, musiał nosić przezwisko *Nych*, gdyż innego Bernarda nie było w tym czasie, a 1563 r. Jan, syn Bernarda Nych Gośniewskiego, kwitował Zofię, synowicę swoją, córkę Jakóba Nych. Ta Zofia była żoną Wawrzyńca Fabianowicza Gośniewskiego. Anna, córka Bernarda, za Marcinem Karpińskim 1544 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 443 i 444; Zs. Warec. 7 f. 39).

Jan Nych, żonaty 1-o v. z Anną Gozlińską, 2-o v. z Elżbietą Brzumińską, pozostawił synów: Erazma, Walentego i Stanisława. Dwom ostatnim ojciec ich oddał część swoją na Gośniewicach 1573 r., a Stanisław zastawił część swoją tamże, bratu Walentemu, 1582 r., a żonie swej, Katarzynie z Uciachowskich, 1587 r. (Zs. Gr. Czers. 42 f. 93; 51 f. 35 i 56 f. 165). Walenty zeznał 1585 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Jaszczołtówną, a sprzedał część jej na Jaszczołtach 1604 r. Z niej synowie: Szymon, Wojciech, Jan i Walenty, wspólnie z którymi kwitował Zamojskiego 1613 r. (Zs. Gr. Czers. 54 f. 243; Perp. Czers. 2 f. 454 i Zs. Warec. 20 f. 399).

Szymon, żonaty 1-o v. z Dorotą Jastrzębską, której sumę zapisał 1616 r., 2-o v. z Heleną Oborską, z którą zeznał zapis dożywocia 1623 r., 3-o v z JadwigąBoniecką, która będąc wdową po nim, procesowała 1629 r. syna jego Stanisława, o zwrot posagu (Perp. Czers. 5 f. 235 i 6 f. 703; Zs. Warec. 24 f. 244).

Wojciech, brat Szymona, zabezpieczył 1617 r. posag żonie swej, Marynie z Wałowskich (Perp. Czers. 5 f. 325).

Jan, brat poprzednich, zapisał 1617 r. pewną sumę żonie, Ewie z Gośniewskich, córce Mikołaja i pozostawił z niej syna Walentego, któremu siostra jego Maryna, żona Wojciecha Lesiewskiego, sprzedała część swoją na Gośniewicach 1652 r. (Perp. Czers. 5 f. 536 i 11 f. 344; Zs. Warec. 25 f. 367).

Paweł, syn Jerzego, zabezpieczył 1526 r. posag żonie Małgorzacie, a syn jego Mikołaj, żonie Krystynie z Kobylskich 1554 r. (Zs. Warec. 4 f. 23 i Zs. Gr. Czers. 18 f. 241).

Wojciechowi Jurkowiczowi przyznał 3 kopy Jan Abrahamowicz Gośniewski 1557 r. Z Anny Śmiadkowskiej, córki Jakóba, pozostawił Wojciech córkę Dorotę, żonę Jakóba Śmiadkowskiego i synów: Stanisława, Łukasza i Prokopa, których kwituje Świderski 1604 roku (Zs. Gr. Czers. 14 f. 46; Zs. Warec. 18 f. 378 i 25 f. 328).

Stanisław zapisał 1598 r. dożywocie na Gośniewicach żonie, Katarzynie z Suchodolskich, z której syn Jan i córki: Jadwiga, żona Trojana Łychowskiego 1626 r. i Julianna, żona Wawrzyńca Wągrodzkiego 1634 r. (Perp. Czers. 1 B f. 189; Zs. Warec. 23 f. 412 i 25 f. 49).

Łukasz, brat Stanisława, żonaty 1-o v. z Elżbietą Dąbrowską, córką Pawła, z którą zeznał zapis dożywocia 1595 r., 2-o v. z Elżbietą Staniszewską. Z tą ostatnią zeznał zapis dożywocia 1631 r. (Zs. Warec 15 f. 732 i Perp. Czers. 8 f. 858). Z pierwszej żony córka Zofia, za Wawrzyńcem Gozlińskim 1618 r., z drugiej żony synowie: Paweł, Jan, Piotr i Stanisław. Paweł i Jan wspólnie z matką procesowali Laskowską 1634 r. Pawła córka Zuzanna, za Kazimierzem Łyńskim, syn zaś Stanisław, zeznał 1661 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Zawiszów. Grzegorz, drugi syn Pawła, zapisał 1670 r. sumę na Gośniewicach, Dominikanom w Warce. Był on kanonikiem i proboszczem katedralnym łuckim. Nabył on od brata stryjecznego Franciszka, syna Andrzeja, część Gośniewic 1672 r. (Perp. Czers.

5 f. 517; 12 f. 218; 15 f. 117; Zs. Warec. 25 f. 64). Kasper, syn Jana, zeznał 1672 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Laskowskich, 1-o v. Andrzejową Falęcką. W 1691 roku nabył od brata swego stryjecznego Grzegorza, kanonika łuckiego, część jego na Gośniewicach (Perp. Czers. 13 f. 324, 424, 425 i 440; 14 C f. 63).

Piotr, syn Łukasza, żonaty 1-o v. z Zofią Aleksandrą Dziekońską, której sumę zapisał 1649 r., 2-o v. z Zofią Grobicką, z którą zeznał zapis dożywocia 1657 roku. Pisał się z ziemią czerską, na elekcyę Jana Kazimierza. Sprzedał część na Laskach, którą posiadał, Grabowskiemu 1653 r. (Perp. Czers. 15 f. 596 i 12 f. 7; Zs. Warec. 15 f. 732). Synowie jego: z pierwszej żony Jan, z drugiej—Jerzy.

Jan nabył Dąbrówkę 1679 r. Wspólnie z żoną, Teresą z Sułkowskich, zapisał 1666 r. matce żoninej dożywocie na Sułkowicach, a 1700 r. oddał Sułkowice i Dąbrówkę synom swoim: Tomaszowi i Mikołajowi, z których pierwszy z ziemią warszawską, a drugi z czerską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Tomasz zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Trzebińskich (Perp. Czers. 13 f. 48 i 614; 15 f. 213 i 382).

Jerzy, syn Piotra, nabył 1686 r. od Wierzchowskiego Skurów, który następnie sprzedał Sułowskiemu 1702 r. Z Maryanny Oczosalskiej, właścicielki Oczosał i Widowa, pozostawił syna Piotra i córki: Petronelę, żonę Jana Łoskiego 1695 roku; Ludwikę, żonę 1-o v. Franciszka Laskowskiego, 2-o v. Józefa Staniszewskiego 1720 r.; Maryannę, za Andrzejem Cybulskim 1725 r. i Katarzynę (Ibid. 14 A f. 187; 14 C f. 318; 16 B f. 180; 17 f. 71; 19 f. 3 i 67; 20 f. 13).

Piotr otrzymał od ojca Oczosałki 1698 r. W 1670 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Potrykowskich i zapisał jej 4,000 fl. Po śmierci żony, zawarł śluby małżeńskie z Ludwiką z Puczków, córką Hieronima, która 1720 r. zrzekła się na ojca majątku rodzicielskiego. Dzieci jego: Franciszek, Aleksander, Ignacy, Barbara i Anna, zawarły 1725 r. kontrakt z Zybułtowskim, o dzierżawę Oczosałki, a 1729 r. pokwitowane zostały przez niego. Barbara, żona Konstantego Grotowskiego, kwituje bratanka Antoniego z posagu 1780 r. (Perp. Czers. 15 f. 19; 16 A f. 370; 16 B f. 7; 19 f. 35; 20 f. 66; 21 f. 147 i DW. 96 f. 485).

Franciszek, urodzony z Potrykowskiej, żonaty z Maryanną z Markowskich, kwitowany 1755 r. przez Łoskiego i Sankowską, pozostawił syna Antoniego, komornika ziemskiego czerskiego 1782 r., który sprzedał 1770 r. Oczosały-Piekiełko Zaborowskiemu, a 1782 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Magdaleną Kozłowską, córką Sebastyana. W aktach tych wymienia, że jest synem Franciszka i Maryanny z Markowskich, wnukiem Piotra i Zofii z Potrykowskich, prawnukiem Jerzego i Maryanny z Oczosalskich, praprawnukiem Piotra (Ibid. 27 f. 68; 30 f. 191: 34 f. 153 i 208; DW. 98 f. 1459).

Feliks, najmłodszy syn Jerzego, pozostawił syna Jakóba, żonatego z Anną Gozlińską 1558 r. W 1563 r. miał Jakób sprawę o zabójstwo Piotra Gośniewskiego, syna Cherubina (Zs. Gr. Czers. 18 f. 378 i 30 f. 584).

Potomstwo drugiego Dersław'. Żyjący w drugiej połowie XV-go wieku Dersław z Gośniewic, miał synów dwóch: Jana i Abrahama.

Jan zabezpieczył 1506 r. posag żonie, Katarzynie Gośniewskiej, córce Ścibora (Zs. Warec. 1 C f. 425).

Zdaje się, że tenże sam Jan, nosił przydomek *Młodką* czy *Młotka*, z którym to przydomkiem Jan Młotka, pewnie jeden z jego przodków, występuje już 1421 r. (Ks. Czers.). Jan pozostawił synów dwóch: Piotra i Stanisława, na rzecz których siostra ich Jadwiga, zrzekła się majątku ojcowskiego 1540 r. Stanisława syn Jan, zabezpieczył 1571 r. posag żonie, Elżbiecie z Laskowskich, córce Hieronima i pozostawił z niej synów: Jerzego, Jana i Szymona, którzy w 1580 r. brali w zastaw grunta w Gośniewicach. Paweł, Maciej i Mikołaj, synowie Jana, procesowali Laskowskich 1629 r. Z nich Maciej, żonaty 1-o v. z Elżbietą z Jastrzębskich, 2-o v. z Jadwigą z Mrokowskich, z którą 1631 r. zeznał zapis dożywocia, pozostawił z pierwszej żony córkę Magdalenę, na której, jak się zdaje, odrośl ta wygasła (Ibid. 6 f. 193; 13 f. 215; 24 f. 217, 219 i 422; 25 f. 49 i 50; Zs. Gr. Czers. 47 f. 741; Perp. Czers. 8 f. 424).

Abraham, syn Dersława, zeznał zapis w aktach wareckich 1527 r. Pozostawił on córek pięć: Małgorzatę, żonę Mikołaja Brzumińskiego 1550 r.; Jadwigę, żonę Józefa Gośniewskiego 1565 r.; Dorotę, żonę Stanisława Sułkowskiego 1536 r.; Katarzynę i Barbarę, oraz synów trzech: Jana, Stanisława i Jakóba. Pierwsza z córek Abrahama zrzekła się majątku rodzicielskiego, na brata Stanisława, druga na brata Jana, a trzem ostatnim ojciec wyznaje być dłużnym 1536 r., po 30 kóp groszy (Zs. Warec. 4 f. 51; 8 f. 78; 9 f. 871; Zs. Gr. Czers. 10 B f. 9).

Jan Abrahamowicz, z niewiadomej małżonki, pozostawił synów: Pawła, Stanisława, Piotra, oraz córki: Dorotę, Jadwigę, Łucyę i Zofię (Zs. Gr. Czers. 38 f. 470 i 40 f. 863).

Stanisław Abrahamowicz, żonaty z Anną, miał z niej synów: Bartłomieja i Andrzeja, oraz córki: Elżbietę, Katarzynę i Agnieszkę, którzy 1568 r. procesują się z synami Andrzeja Gośniewskiego (Zs. Gr. Czers. 36 f. 475 i 39 f. 188).

Jakób Abrahamowicz, zabezpieczył 1551 r. posag żonie, Róży Brzumińskiej, córce Stanisława (Zs. Warec. 11 f. 138).

Potomstwo Piotra, żyjącego 1425 r. Zmichna, wdowa po Piotrze i syn jej Ścibor, zeznali oblig na Macieja z Rykał 1457 roku. Oprócz Ścibora, miał jeszcze Piotr synów: Stanisława i Andrzeja. Dorota, żona pierwszego, obierała prokuratora 1468 r., a Andrzej z bratem Ściborem procesował Powałkę Chmielewskiego 1468 r. (Zs. Warec. 1 B f. 19, 107, 181 i 183). Aleksy, syn Ścibora, zeznał oblig w Warce 1496 r. Z córek Ścibora: Wszeborka, 1-o v. za Marcinem z Michałowa, 2-o v. za Stanisławem z Brzumina 1504 r.; Katarzyna za Janem, synem Dersława z Gośniewic (Ibid. 1 C f. 200, 372 i 425).

Aleksy z synem Mikołajem w sądzie w Warce 1529 r. Andrzejowi, synowi Aleksego, zapisuje sumę Cherubin z Gośniewic 1535 roku (Ibid. 4 f. 388 i 5 f. 473).

Andrzej Aleksicz pozostawił trzy córki: Ewę, żonę Stanisława Słunawskiego; Katarzynę, żonę Hieronima Gośniewskiego i Zofię, za Franciszkiem Szczakowwskim. Synów miał także trzech: Wojciecha, Aleksego i Stanisława, na których pierwsza siostra 1561 r., druga 1563 r., a trzecia 1569 r., zrzekły się majątku rodzicielskiego (Zs. Warec. 9 f. 616, 895 i 946; Zs. Gr. Czers. 38 f. 231).

Wojciech zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Laskowskich, 1568 roku. Idzi, syn Wojciecha, otrzymał od stryja swego Aleksego zapis 1605 r. W 1601 r.

zabezpieczył posag pierwszej swej żonie, Zofii z Gośniewskich, z drugą—Jadwigą z Mirowskich, córką Kaspra, zeznał zapis dożywocia 1617 r. (Zs. Gr. Czers. 36 f. 613; Zs. Warec. 18 f. 738; 21 f. 587; Perp. Czers. 2 f. 73).

Maciej, syn Idziego, procesuje Wolskich 1631 i 1644 roku. W 1652 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Jasieńskich, z której pozostawił córkę Jadwigę. Ta w 1666 r. sprzedała część swoją na Jasieńcu i Czachowie (Zs. Warec. 24 f. 526 i 27 f. 571; Perp. Czers. 11 f. 488 i 13 f. 1).

Wojciech, syn Idziego, procesował 1646 r. Wolskich, o sumę zapisaną siostrze jego Zofii, a 1650 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną ze Szczuckich (Zs. Warec. 27 f. 1054 i 1061; Perp. Czers. 11 f. 266). Synowie jego: Jan i Kasper, dopełnili działu na Gośniewicach 1676 r. Obaj pisali się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. Jan, żonaty z Jadwigą z Ujazdowskich, 1-o v. Jerzową Sielecką, sprzedał bratu część swoją na Gośniewicach 1695 r. (Perp. Czers. 13 f. 482; 15 f. 157 i 14 C f. 34).

Aleksy, syn Andrzeja, pozostawił córkę Zofię, żonę Śniadkowskiego 1622 r. i synów: Seweryna, Piotra, Walentego, Waleryana i Marcina. Aleksy odstąpił synowi Sewerynowi pewien grunt na Gośniewicach 1605 r.

Seweryn, żonaty z Jadwigą Gośniewską, córką Stanisława Lenartowicza, pozostawił syna Jana i córkę Elżbietę, nad którymi sprawował opiekę stryj ich Walenty 1629 r. (Zs. Warec. 21 f. 746 i 24 f. 464). Jan, sukcesor stryja swego Walentego, zeznał zapis dożywocia 1657 r. z żoną, Jadwigą z Chmielowskich, 1-o v. Janową Szamociną i z niej miał syna Stanisława, który kwitował Zawiszę 1698 r. (Perp. Czers. 12 f. 10 i 38; 13 f. 30 i 107; 16 A f. 79).

Piotr, syn Aleksego, sprzedał część swoją na Gośniewicach 1611 r. (Ibid. 4 f. 22).

Walenty, syn Aleksego, zabezpieczył 1618 r. posag żonie swej, Katarzynie ze Skolimowskich. Umarł bezdzietnie (Ibid 5 f. 416).

Waleryan układał się z bratankiem swoim Janem 1639 roku (Zs. Warec. 26 f. 527).

Marcin, syn Aleksego, nabył część Michałowa 1611 i 1618 r. W 1611 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Michałowskich (Perp. Czers. 4 f. 61 i 62; 5 f. 440).

Stanisław, syn Andrzeja, żonaty 1-o v. z Zofią Jarczewską, której zapisał 1570 r. pewną sumę, 2-o v. z Urszulą Rożecką 1589 r., miał synów: Józefa, Wojciecha i Jana. Dwaj pierwsi nabyli grunt na Gośniewicach od Idziego 1604 roku, a Jan z Józefem układali się z Kozietulskim 1613 r. (Perp. Czers. 2 f. 486 i Zs. Warec. 20 f. 157).

Potomstwo Fabiana. Fabian z Gośniewic 1417 r. procesuje się z Bartłomiejem. Synów miał kilku, z których Michał świadczy 1425 r. (Ks. Czers.).

Stanisław Fabianowicz, żyjący w drugiej połowie XV-go wieku, miał synów: Jana i Andrzeja, którzy 1512 r. zeznali oblig, na rzecz Stanisława z Sokołowa (Zs. Warec. 2 f. 237). Mikołaj, syn Jana, zabezpieczył posag żonie Agnieszce z Brzeskich 1544 r.; z niej synowie: Stanisław i Jan. Stanisław zabezpieczył posag żonie, Annie z Belskich, 1581 r., a Jan sprzedał swój grunt na Gośniewicach

bratu stryjecznemu Stanisławowi 1589 r. (Ibid. 7 f. 60; 10 f. 190; 12 f. 29; Zs. Gr. Czers. 37 f. 163).

Andrzej, syn Stanisława Fabianowicza, zabezpieczył 1512 r. posag żonie, Jadwidze z Dąbrówki, córce Jana. Z niej córka Anna, za Pawłem Widowskim i synowie: Mikołaj, Józef, Jan, Wawrzyniec i Gabryel, którzy 1546 r. procesowali brata swego stryjecznego Mikołaja (Zs. Warec. 4 f. 115; 7 f. 498 i 8 f. 111).

Mikołaj, żonaty z Agnieszką Gośniewską, córką Macieja, pozostawił synów: Stanisława i Jana, którzy kwitowali stryjów swoich: Józefa i Jana 1568 r. Stanisław zamienił grunta z synem Mikołajem 1579 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 85; 37 f. 191 i 47 f. 67).

Józef, syn Andrzeja, żonaty 1565 r. z Jadwigą Gośniewską, córką Abrahama, pozostawił syna Stanisława, nabywcę 1589 r. gruntu na Gośniewicach, od brata stryjecznego Jana. Żonaty z Urszulą z Rożeckich, która 1597 r. nabyła część Gośniewic, miał z niej synów: Jana, Józefa i córkę Dorotę, żonę Stanisława Konisz Gośniewskiego. W 1629 r. obwinia brata swego Jana, o zadanie ran. Józef zabity został przez Andrzeja Gośniewskiego, syna Wawrzyńca, o co wytoczył mu sprawę 1634 r. Jan, syn Stanisława, jako stryj i opiekun pozostałej po Józefie córki Maryny (Zs. Warec. 9 f. 871; 14 f. 390; 24 f. 290 i 25 f. 26; Perp. Czers 351 B f. 48).

Jan otrzymał 1602 r. od rodziców, część ich na Gośniewicach. W 1619 r. zeznał zapis na rzecz żony, Zofii z Milanowskich, córki Jana. Drugą jego żoną była Katarzyna Krakowińska, którą wspólnie z jej synami: Jakóbem, Marcinem, Walentym i Janem, pozwał 1637 r. Paweł Lenartowicz Gośniewski. Córki ich: Katarzyna skarży 1639 r. Stanisława Konisz Gośniewskiego o najazd, a Anna, za Tomaszem Szczawińskim, otrzymała od matki swej 1666 roku, część Gośniewic (Perp. Czers. 2 f. 225; Zs. Warec. 22 f. 401; 26 f. 101, 303 i 490).

Jakób i Marcin, synowie Jana Józwowicza, procesują Wolskich 1642 roku. Walenty i Jan, ich bracia, wprowadzeni zostali 1634 r. do części Gośniewic, otrzymanej od ojca. Walenty żonaty z Maryną Oczosalską, zeznał z nią zapis dożywocia 1638 r. (Zs. Warec. 25 f. 11; 26 f. 438; 27 f. 32 i 136; Perp. Czers. 9 f. 484 i 12 f. 421). Jan odstąpił pewną sumę Wolskiemu 1652 r. (Zs. Warec. 27 f. 292).

Jan, syn Andrzeja, odstąpił część swoją na Gośniewicach bratu Józefowi 1557 r. (Zs. Warec. 9 f. 20).

Wawrzyniec, syn Andrzeja, żonaty był z Zofią Gośniewską, córką Jakóba Nych. Ona 1563 r., a on 1572 r., zastawili części swoje na Gośniewicach (Zs. Warec. 10 f. 601; Zs. Gr. Czers. 30 f. 443 i 444). Syn ich Andrzej, żonaty z Dorotą Gośniewską, część Gośniewic spadłą na niego, po zmarłym bezdzietnie stryju Gabryjelu, żonatym z Katarzyną z Bonieckich, odstąpił 1582 r. Janowi Lenartowiczowi Gośniewskiemu (Perp. Czers. 1 B f. 211; Zs. Warec. 11 f. 462 i 12 f. 315; Zs. Gr. Czers. 51 f. 24).

Żyjący w początkach XVI go wieku Leonard Fabianowicz, pozostawił córkę Annę, za Jakóbem Gozlińskim 1565 r. i synów: Stanisława, Hieronima, Jana, Marcina, Filipa i Wojciecha, którzy 1540 r. dopełnili zamiany gruntów z synami Tobiasza (Zs. Warec. 9 f. 863 i 6 f. 283). Od imienia ojca zwali się zwykle Lenartowiczami. Po Stanisławie szła córka Elżbieta, żona Franciszka Gozlińskiego

1578 r. i syn Jan, który 1594 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Laskowskich, córką Jerzego. W 1582 r. nabył Jan część Gośniewic od Andrzeja (Zs. Warec. 11 f. 293 i 15 f. 399; Zs. Gr. Czers. 51 f. 24). Dzieci jego: Wojciech, Melchior, Paweł, Grzegorz, Jadwiga, żona Seweryna Gośniewskiego, Maryna i Anna, część Rykał, Wysokiej i Rudki, która do nich należała, sprzedały Rykalskiemu 1617 r. (Perp. Czers. 5 f. 409 i Zs. Warec. 21 f. 746). Wojciech i Paweł procesują Jana, o zniszczenie znaków granicznych 1634 r.

Wojciech zabezpieczył 1641 r. żonie swej, Zofii Zamojskiej, 400 fl. Z niej miał synów: Piotra i Jana. Józef, syn Piotra, sprzedał Zbroskiemu część Pabierowic 1700 r. (Zs. Warec. 25 f. 56; 27 f. 5, 10 i 11; Perp. Czers. 16 A f. 273).

Paweł, brat Wojciecha, zabezpieczył 1626 r. posag żonie, Elżbiecie Mirzejowskiej, córce Stanisława (Zs. Warec. 23 f. 414).

Hieronim, syn Leonarda, zabezpieczył 1563 r. 160 kóp na Gośniewicach żonie swej, Katarzynie z Gośniewskich, córce Andrzeja Aleksicza (Zs. Gr. Czers. 30 f. 450).

Jan, syn Leonarda, żonaty z Anną z Łoskich, miał syna Mikołaja, żonatego 1568 r. z Zofią Michałowską (Zs. Gr. Czers. 34 f. 30 i 38 f. 807).

Marcin, syn Leonarda, podwojewodzy czerski, warecki i grójecki 1565 r. (Ibid. 32 f. 438).

Tobiasz Fabianowicz, prawdopodobnie brat Leonarda, dopełnił 1538 roku rozdziału majątku między synami swoimi: Marcinem i Jakóbem, urodzonymi z pierwszej żony Wichny, a Stefanem i Janem, urodzonymi z drugiej — Marty (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 454). Krystyna, córka Marcina, za Maciejem Śmiatkowskim 1570 r. (Zs. Warec. 10 f. 517).

Stefan wspólnie z żoną, Anną Jaszczołtówną, zastawił grunt w Gośniewicach 1566 r, zeznał zapis na rzecz syna Mikołaja 1574 r., a zastawił połowę swej posiadłości na Gośniewicach drugiemu synowi Andrzejowi 1587 r. (Zs. Gr. Czers. 33 f. 566 i 56 f. 69; Zs. Warec. 11 f. 4). Mikołaj zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą Lisicką, 1593 r. Z niej córki: Ewa, za Janem Nych Gośniewskim i Krystyna, także za Gośniewskim, oraz synowie: Piotr i Marcin, z których drugi pierwszemu sprzedał część swoją na Gośniewicach 1620 r. (Zs. Warec. 22 f. 699; 24 f. 47; 25 f. 367 i 26 f. 632; Perp. Czers. 1 A f. 320; 6 f. 64 i 109).

Oprócz wyżej przedstawionych Gośniewskich, jest jeszcze bardzo wiele drobnych ich linii, idących po Janie Gambie, Hieronimie Dzierżkowiczu, Pawle Kusym i innych, które opuszczam, ważniejszą z nich, idącą po Andrzeju *Koniczu* v. *Koniszu*, żyjącym w pierwszej połowie XVI-go wieku, tylko jeszcze podaję. Ów Andrzej pozostawił syna Jana, żonatego z Anną Gośniewską, córką Cherubina. Wraz z matką swoją Katarzyną, zastawiał grunt w Gośniewicach 1566 r. Synem jego był Stanisław, który sprzedał pewien grunt w Gośniewicach 1589 r. Żonaty 1-o v. z Zofią, 2-o v. z Dorotą z Gośniewskich, pozostawił z pierwszej żony synów: Jana i Wawrzyńca, z drugiej—Walentego, Piotra i Pawła, oraz córkę Katarzynę, za Janem Zarębą 1649 r. Czterej pierwsi procesują się z Dorotą 1635 r. o 400 fl., a Paweł zastawił część swoją na Gośniewicach 1642 r. (Zs. Warec. 14 f. 435; 21 f. 617; 24 f. 290; 25 f. 300; 26 f. 66 i 425; 27 f. 195; Zs. Gr. Czers. 33 f. 413 i 702; Perp. Czers. 11 f. 232).

Jan, żonaty z Zofią Szpotówną, miał z niej syna Marcina, zmarłego bezpotomnie, po którym dziedziczyli bracia jego stryjeczni (Zs. Warec. 26 f. 425 i 632; 27 f. 510 i 789).

Walenty zeznał 1666 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Zawiszów (Perp. Czers. 13 f. 68 i Zś. Warec. 29 f. 241).

Piotr zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Osiemborowskich, 1649 roku (Perp. Czers. 11 f. 195).

Wawrzyniec procesował macochę 1634 r. Z Katarzyny Szeliga Gośniewskiej, pozostawił synów czterech: Andrzeja, Tomasza, Grzegorza i Wojciecha, którzy wspólnie z matką procesowali Wolskich 1645 roku (Zs. Warec. 25 f. 50 i 27 f. 883). Andrzej zabezpieczył sumę żonie, Zofii z Oczosalskich, 1647 r., a Tomasz zeznał 1651 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, Zofią z Grobickich, a 1654 roku z drugą, Elżbietą z Osiemborowskich (Zs. Warec. 28 f. 55 i Perp. Czers. 11 f. 400 i 672).

W gubernii podolskiej wywiedli się ze szlachectwa 1856 r.: Nestor i Ignacy z synami: Kalikstem, Tomaszem, Kajetanem i Bolesławem, synowie Jana, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Aleksandra (Spis.). Herb ich jest mi nieznany.

GOŚNIEWSCY h. RAWICZ z Gośniewic-Ołdaków, w powiecie grójeckim. Jan Ołdak Gośniewski, dziedzic na Gośniewicach, przedstawił 1530 r. do akt ziemskich grójeckich przywilej ks. Bolesława mazowieckiego z 1482 r., którym przodkom jego, Rosłańcowi z Borowej Woli, plebanowi czerskiemu i pisarzowi zakroczymskiemu i bratu jego Jakóbowi, jak również stryjecznym ich braciom: Janowi, Pawłowi, Stefanowi, Piotrowi, Mikołajowi, Klemensowi i Boguszowi z Ołdaków, w ziemi nurskiej, zwolnił dobra ich dziedziczne, od różnych ciężarów (Zs. Grój. 8 A f. 372 i Mil. f. 308). Ów Jan miał dwóch synów: Zygmunta i Stanisława.

Herb Rawicz.

Zygmunt zabezpieczył 1553 r. sto grzywien żonie, Zofii z Bonieckich. Syn ich Jan, otrzymał zapis od Pawła Gośniewskiego 1613 r. W 1609 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Rusieckich. Z niej synowie: Franciszek, Jan, Andrzej i Zygmunt. Trzem ostatnim oddał 1627 r. ojciec ich część swoją na Gośniewicach (Zs. Gr. Czers. 17 f. 424; Ziems. Warec. 20 f. 264 i 24 f. 215; Perp. Czers. 3 f. 196 i 7 f. 471).

Franciszek zmarł bezpotomnie; dziedziczyły po nim córki braci jego 1667 r. (Perp. Czers. 13 f. 200).

Jan, żonaty z Anną z Kozerskich, pozostawił jedynie córki: Ewę, żonę Walentego Laskowskiego; Krystynę, żonę Adama Bierzwickiego; Katarzynę, żonę Stefana Turobojskiego i Maryannę, żonę Macieja Łazińskiego, które z siostrą swoją stryjeczną Maryną, córką Zygmunta, dopełniły działu dóbr Gośniewice-Ołdaki 1667 r. Katarzyna zaś i Maryanna sprzedały część Gośniewic Ogrodzieńskiemu 1682 r. (Zs. Warec. 24 f. 730 i 27 f. 290; Perp. Czers. 10 f. 314; 13 f. 200 i 14 A f. 3).

Zygmunt, żonaty z Agnieszką Zawiszanką, miał z niej córki: Marynę, żonę Rudzkiego i Katarzynę. Imieniem pierwszej, sprzedał stryj Franciszek 1643 r., część nabytą przez jej ojca na Lipiu, Zawadach i Budziszynku (Zs. Warec. 27 f. 30, 65, 162 i 453; Perp. Czers. 9 f. 260).

Stanisław, młodszy syn Jana, a brat Zygmunta, komornik grójecki 1564 r., miał syna Jana, nabywcę 1600 r. od Łychowskiego części Gośniewic i córki: Annę 1578 r., a Zofię 1588 r., żony Stanisława Osiemborowskiego (Perp. Czers. 2 f. 36; Zs. Warec. 11 f. 300 i 14 f. 74; Zs. Gr. Czers. 31 f. 445 i 33 f. 65).

Na tychże Gośniewicach dziedziczyli, ale nie wiem czy do Rawiczów należeli, Krzysztof i Stanisław, synowie Stanisława, a sukcesorowie Jakóba. Pozwali oni 1660 r. pozostałą po nim wdowę, Agnieszkę z Grzegorzewskich, o zabór kosztowności.

Krzysztof z żony, Zofii z Łychowskich, miał córkę Maryannę, żonę Jana Jastrzębskiego 1676 r. i syna Józefa, który 1685 r. sprzedał Staniszewskiemu część Gośniewic-Ołdaków (Zs. Warec. 29 f. 90; Perp. Czers. 13 f. 490 i 14 f. 123 i 187).

Józef zeznał 1699 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Piotrowskich. Tenże Józef, wspólnie z synem Andrzejem, zastawił znów część Gośniewic 1723 r. (Perp. Czers. 16 C f. 174 i 19 f. 326). Magdalena z Dąbrowskich, wdowa po Andrzeju, 2-o v. żona Stanisława Rudzkiego, wspólnie z dziećmi swoimi: Józefem, Dominikiem, Maryanną i Zofią Gośniewskimi, zastawiła 1733 r. Boskiemu część swoją na Gośniewicach - Ołdakach, a Józef i Dominik sprzedali część tę 1766 r. Piotrowskiemu. W akcie tym pisali się synami Andrzeja, wnukami Józefa, prawnukami Krzysztofa. Dominik z synem Janem wprowadzeni do Wylezina 1787 r. (Ibid. 23 A f. 136; 30 f. 423 i 35 f. 166; DW. 103 f. 314).

GOŚNIEWSCY h. SZELIGA z tychże samych Gośniewic, w powiecie wareckim, co i Nowinowie Gośniewscy. Katarzyna, wdowa po Janie Szelidze Gośniewskim i syn jej Feliks, zapisują 1561 r. sumę Wolskim, a to za głowę Stanisława Wolskiego, zabitego przez Feliksa. Tenże Feliks obrany został prokuratorem przez brata swego Mikołaja 1566 r. W 1575 r. Feliks sprzedał pewne grunta w Gośniewicach Wojciechowi Nowinie Gośniewskiemu (Zs. Warec. 9 f. 779 i 11 f. 69; Zs. Gr. Czers. 34 f. 110). Mikołaj i Feliks procesowali Nowinów Gośniewskich 1562 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 6).

Herb Szeliga.

Mikołaj zabezpieczył 1570 r. posag żonie swej, Annie z Błędowskich, córce Andrzeja. Syn jego Stanisław (Zs. Warec. 10 f. 740 i Zs. Gr. Czers. 41 f. 288).

Feliks, żonaty 1559 r. z Zofią z Miedzechowskich, zginął z ręki Boskiego, o co pozwała go 1576 r. matka jego Katarzyna, a babka i opiekunka nieletnich pozostałych po nim synów: Wojciecha, Marcina i Jana (Zs. Gr. Czers. 23 f. 693 i 44 f. 19). Wojciecha i Marcina kwitował Wawrzyniec Nowina Gośniewski 1612 r. Marcin i Dorota, córka brata jego Wojciecha, sprzedali 1629 r. Wolskiemu część swoją na Gośniewicach. Marcin zmarł bezpotomnie; odziedziczyły po nim

córki brata jego (Zs. Warec. 20 f. 134; 24 f. 225 i 26 f. 467). O Janie nie ma w aktach żadnego śladu, a Wojciech 1579 r. sprzedał część swoją na Gośniewicach Dąbrowskiemu. Z niewiadomej małżonki pozostawił syna Stanisława, który 1622 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Laskowskich i córki: Dorotę, żonę Wojciecha Goślickiego 1628 r.; Zofię, za Janem Wińskim 1629 r. i Katarzynę, żonę Wawrzyńca Nowiny Gośniewskiego 1638 r., które dziedziczyły po zmarłym bezdzietnie bracie Stanisławie (Zs. Warec. 11 f. 642; 24 f. 209 i 26 f. 467; Perp. Czers. 6 f. 454 i 8 f. 11).

GOSTKOWSCY v. GUSTKOWSCY h. DRZEWICA w województwie pomorskiem. W szczycie hełmu, w miejsce piór strusich, kładą rękę zbrojną z mieczem, wzniesionym w górę.

Przy wywodzie szlachectwa Borzyszkowskich w Starogrodzie 1636 r., Andrzej Gostkowski zeznał, że siostra jego stryjeczna Barbara, herbu półksiężyc i dwie gwiazdy, była żoną Walentego Borzyszkowskiego, ojca wywodzących się ze szlachectwa. Drugi świadek, Maciej Żeromski, żonaty był z Anną z Gostkowskich, siostrą Barbary (Wyr. Piotr. 166 f. 1083).

Marcin Gneomar Gostkowski v. Gustkowski, poseł powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 610).

GOSTKOWSCY h. GOZDAWA, prawdopodobnie wyszli z Gostkowa, w ziemi nurskiej, na którym dziedziczyli i Junoszowie Gostkowscy, tem więcej, że i Witoszewo leżące w powiecie łomżyńskim, z którego się pisali, należało również i do Junoszyców Gostkowskich. Jedna ich gałąź otrzymała tytuł baronowski austryjacki, od cesarza Józefa II-go, 12-go Grudnia 1782 roku.

Herb Gozdawa.

Gostkowscy ci przenieśli się w krakowskie, gdzie spotykamy 1695 r. na sejmiku krakowskim Wojciecha Franciszka z Gostkowa Gostkowskiego i osiedli w samym Krakowie, przez co stracili przywileje szlachectwa. Andrzej Gostkowski, zmarły 1713 r., ma nagrobek u Dominikanów w Krakowie, z wyrytym herbem, przedstawiającym trzy lilie. Nie jest to zatem właściwa Gozdawa, a taki sam herb wyryty na pieczątce Józefa Antoniego, przyłożonej do jego kontraktu ślubnego z Teresą Cyrusówną z 1703 r. (Rocznik Krak.).

Jakób, major wojsk koronnych i bracia jego: Antoni, Józef i Wojciech h. Gozdawa, uzyskali na sejmie 1726 r. przywrócenie do wszelkich prerogatyw stanu szlacheckiego. Według kontraktu ślubnego wnuczki Jakóba Zdanowskiej z 1794 roku, byli oni synami Andrzeja i Justyny Studzińskiej h. Prus, wnukami Andrzeja i Anny Głębockiej h. Lubicz, prawnukami Jana z Witoszewa i Anny Kołaczkowskiej h. Janina (A. Krak.). Rodowód ten, odnośnie do herbów, potwierdza nowy herb nadany rodzinie tej wraz z tytułem baronowskim 1782 r.

Jakób został 1735 r. stolnikiem żytomierskim, był dziedzicem Zimnowódki, Kąsny, Przycierzy i innych, w sandeckiem, zmarł 1776 roku, pozostawiw-

szy z żony, Kunegundy z Podoskich, trzech synów: Konstantego, Piotra i Floryana. Z nich:

Konstanty, generał b. wojsk polskich, dziedzic Kromołowa i Bzowa, zmarł 1790 r. Ożeniony z Zuzanną Jordanówną, starościanką siemichowską, 2-o v. Pawłową Paszycową 1792 r., zostawił córki: Katarzynę, za Ignacym Rawiczem Dembińskim, starościcem wolbromskim, 1792 r.; Matyldę, za Karolem hr. Wesslem; Franciszkę Parysową; Maryannę i Justynę, oraz synów: Stanisława, Piotra, Józefa, Michała i Franciszka, małoletniego 1798 r.

Stanisław, ur. 1769 r., ożeniony 1-o v. z Wiktoryą Słotwińską, 2-o v. z Apolonią Cieńską, dziedzic Bydlina 1818 r., miał synów: Samuela, ożenionego z Mentzlówną; Ludwika, oficera b. wojsk polskich, urodzonego 1799 r., zmarłego 1865 roku i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1838 — 1849.

Piotr, dziedzic Kromołowa, poseł lelowski na sejmy, ożeniony z Kordulą hr. Ankwiczówną, z której syn Karol, wylegitymowany 1839 r., proboszcz w Kromołowie i córki: N., za Franciszkiem Armińskim, dyrektorem Obserwatoryum w Warszawie; N., za Padelskim, pułkownikiem wojsk rosyjskich i Emilia, za Wilhelmem Zachertem.

Józef, trzeci syn Konstantego, dziedzic Zagród Proszowskich, z żony Walewskiej, zostawił syna Romualda, wylegitymowanego ze szlachectwa 1841 r., ożenionego z Kornelią Wężykówną, zmarłą 1881 r., którego syn Aleksander, dziedzic Zagród i córki: Karolina, za Stanisławem Homolacsem, zmarła 1893 r. i Marya, za Stanisławem Żeleńskim. Ludwika, córka Aleksandra i Ludwiki z Grabiańskich, zaślubiła w Krakowie 1903 r. Stefana Jordan Stojowskiego.

Michał, czwarty syn Konstantego, ur. 1773 r., poseł stobnicki, prezes Trybunału województwa krakowskiego, ożeniony 1805 r. z Teofilą Wielogłowską, starościanką olszańską, zmarłą 1823 r., pozostawił córki: Sabinę, ur. 1808 r., za Aleksandrem Grzegorzewskim; Józefę, za Karolem Duninem Wąsowiczem, dziedzicem Smogorzowa i synów: Konstantego i Floryana, ur. 1806 r., zmarłego 1852 r., ożenionego z Rozalią Bogusławską. Dzieci Floryana: Aniela, za Henrykiem Chwalibogiem; Wiktorya, za Konradem Bąkowskim, zmarła 1891 r.; Konstanty, po którym z Melanii Miączyńskiej, pozostała córka Melania i Józef, dziedzic Opatkowic, wylegitymowany ze szlachectwa 1851 r., ożeniony z Pauliną Bzowską, po którym syn Floryan, ożeniony 1886 r. z Ludwiką Klemensowską i córki: Marya Ludwikowa hr. Mycielska i Ludwika, Sercanka we Lwowie.

Paweł, drugi syn Jakóba, dziedzic Kąsny, stolnik bracławski, ożeniony z Konstancyą Jordanówną, siostrą swej bratowej, 2-o v. Franciszkową Sędzimirową, 3-o v. Jakóbową Gawrońską 1775 r., pozostawił synów: Jana *Ignacego* i Bernarda, którzy wraz ze stryjami: Konstantym i Floryanem, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r. Z nich Ignacy, z żony, Konstancyi Bartoszewskiej, zostawił syna Pawła, dziedzica Kąsny i córkę Teodorę, ur. 1787 r, zmarłą 1871 r., żonę Antoniego Mycielskiego.

Floryan, stolnikowicz żytomierski, trzeci syn Jakóba, dziedzic Trzycierza, z pierwszej żony, Jadwigi Otfinowskiej, miał córkę Salomeę, żonę Andrzeja Zawadzkiego, podstolego czerniechowskiego, a z drugiej — Agnieszki Błońskiej, córki: Józefę, Justynę i Katarzynę, zaślubioną 1791 roku Kazimierzowi Zdanowskiemu.

Antoni, brat Jakóba, dziedzic Męciny, Witowic, Kobyla, pisarz celny Rzeczypospolitej 1717 r., ożeniony był 1-o v. z Konstancyą Mierówną, a 2-o v. z Franciszką Gawrońską h. Świnka. Córki jego: Konstancya, urodzona z pierwszej żony, zaślubiła 1722 r. w Niepołomicach Mikołaja Siemieńskiego, podczaszego wołyńskiego; Anna, żona Michała Stadnickiego, wojskiego sandeckiego i Eleonora Magdalena, zmarła 1760 r., żona Franciszka Wielogłowskiego, kasztelanica bieckiego; syn zaś jedyny Stanisław, urodzony z drugiej żony, wojski sandecki 1771 roku, baron austryjacki 1782 r., miał dwie żony: Jadwigę Paszycówną, starościankę horodecką, i Salomeę Potocką, h. Szreniawa, podstolankę mścisławską, 2-o v. Adolfową Mieczkowską. Z nich córki: Zofia, za Józefem Koczanowiczem; Urszula, za Wincentym Waxmanem; Anna Ciepielowska; Justyna Niemyska; Salomea Janowa Dobrzyńska i synowie:

1. Baron Wincenty, ur. 1746 r., dziedzic Męciny, pisarz grodzki ostrzeszowski 1773 r., sędzia grodzki sandecki 1779 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., radca Trybunału apelacyjnego, członek Stanów galicyjskich, ożeniony z Józefą Zawadzką, podstolanką czerniechowską, dziedziczką Przemęczan 1795 r., zmarł bezdzietny.

Herb bar. Gostkowskich.

2. Baron Mikołaj, szambelan Stanisława Augusta, w imieniu żony, Maryanny z Oborskich, podkomorzanki liwskiej, kwitował jej brata 1786 roku (DW. 102 f. 934) i nabył Kuchary, w proszowskiem, od Ślaskiego 1789 r. Drugą jego żoną była Salomea z Zawadzkich, Jackowa Bzowska.

3. Baron Makary, ur. w Męcinie 1764 r., właściciel Trzycierza i tamże zmarły 1832 r., ożeniony 1795 roku z Franciszką z Paszyców, córką Pawła i Konstancyi z Wielogłowskich, z której córki: Maryanna Maszewska i Marcyanna Stanisławowa Bronowiecka i syn bar. Bazyli, właściciel Trzycierza, ur. 1803 r. w Siedlcach, zaślubił 1834 r. w Wilczyskach Juliannę z Bronowieckich, córkę Pawła. Z niej synowie:

a) Baron Roman, ur. 1837 r. w Siedlcach, profesor politechniki lwowskiej, zaślubił Wandę z Dylewskich, z której córki: Helena, za Włodzimierzem Duninem Kozickim; Zofia i Wanda;

b) Baron Władysław, ur. 1848 r. w Nowym Sączu, zaślubił 1875 r. w Stryju Leokadyę z Nowackich, córkę Kazimierza i Emilii z Zagórskich, z której synowie: bar. Roman, ur. 1876 r. w Tejsarowie, bar. Artur, ur. 1879 r. w Sanoku i bar. Zygmunt, ur. 1889 r. we Lwowie.

4. Baron Maciej, porucznik b. wojsk polskich, zmarły 1811 r. w Machorach, z żony, Julianny Stojowskiej, zostawił synów: Kazimierza, Jana i Maksymiliana. Kazimierza, z Wiktoryi Dobrzyńskiej, córka Justyna, ur. 1779 r., zmarła 1873 r., żona Michała Szybalskiego, druga córka Maryanna. Baron Jan, dziedzic Szczytnik, ożeniony z Izabellą Wielogłowską, pozostawił syna Aleksandra, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1848 r., zmarłego bezżennie 1881 roku

i córki: Maryę Napoleonową hr. Bobrowską, zmarłą 1872 r.; N. Traczewską i Apolonię Janową Lgocką.

5. Baron Marceli, z Teresy Paszycównej, zostawił syna Wincentego i córkę Maryannę.

6. Baron Antoni, kapitan b. wojsk polskich.

7. Baron Józef, z żony, Agnieszki Ebszelewiczównej, zostawił córkę Antoninę, za Franciszkiem Salezym Grodzickim.

Franciszek (może wymieniony syn Stanisława), ożeniony 1-o v. z Ignacyą Łączyńską, zmarłą bezdzietnie, 2-o v. z Suchodolską. Syn jego Alfons, zaślubił 1887 roku Teodorę Rogozińską; córka Marya. Wanda, żona Bolesława Nowickiego, Barbara, żona Emiliana Stojowskiego, zmarła 1870 r. Synem Konstantego miał być jeszcze Kasper Makary, którego z Zofii Kozierowskiej, syn Kazimierz, pozostawił syna Franciszka.

GOSTKOWSCY h. JUNOSZA jedenże dom z Bielińskimi, wyszli z Gostkowa, w ziemi ciechanowskiej i z Gostkowa pod Pułtuskiem. Musieli następnie założyć Gostkowo w ziemi nurskiej, na którem dziedziczyli już w XV-m wieku.

Junosza ze Smogorzowa z synem Dadźbogiem i Bronisz z Gostkowa, zawarli układ z opatem Czerwieńskim 1437 r., o wójtostwo w Powielinie, które opat nabył od Ziemaka i Mikołaja, braci z Gostkowa i szwagra ich, Piotra ze Rzwienia (Bibl. Zamoys.).

Herb Junosza.

Akta łomżyńskie wspominają o Mikołaju z Gostkowa 1436 r., o Wszeborze 1440 r. i o Stanisławie 1502 r. Jarand, brat Stanisława z Gostkowa, a syn Andrzeja, własność swoją na Gostkowie, Kalinowie i Witoszewie sprzedał 1535 r. stryjowi swemu, Junoszy Gostkowskiemu, synowi Boksy (Mil.).

Jakób, syn Benedykta, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim. Dersław, syn Benedykta, kanonik płocki 1537 r., zmarł 1541 r. (Gr. Płoc. 4 i Kal. Płoc.). Piotr, sędzia grodzki ostrowski 1551 r., sędzia nurski 1567 r., współdziedzic Łysakowa, w przasnyskiem (Paw.). Jakób i Jan, właściciele Gostkowa, Erazm — Gostkowa-Czarnowa, Sebastyan—Kalinowa, a Stanisław—Plewicy 1578 r. (Paw.).

Terenciusz v. Ziemak Gostkowski, syn Erazma, zastawił część swoją na Gostkowie i przeniósł się do Wielkiej-Polski. Tam Pieganowski zarzucił mu nieszlachectwo, wskutek czego udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie 1633 r. Matką jego była Regina Gostkowska, stąd też oprócz Sielskiego Piotra, którego babką była Katarzyna Gostkowska, siostra Erazma, sami Gostkowscy świadczyli, a mianowicie: Jan, syn Wawrzyńca i Jakób, syn Jana, z Wielkiego Gostkowa i Plewnicy, Andrzej, syn Jakóba, Jakób, syn Feliksa, Mikołaj i Jakób, synowie Walentego z Gostkowa - Cygany, wszyscy herbu Junosza (DW. 48 f. 1401).

Kasper, syn Jana, wojski ciechanowski 1613 r., nabył Gostków od Humięckiego 1609 r. W 1618 r. obrał za plenipotenta brata swego Andrzeja, a 1620 r.

zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną ze Stabrowskich (Zap. Lub. 18 f. 332; 23 f. 204 i 24 f. 847). Inny Kasper, zmarły 1644 r., pochowany w Lublinie. Pomnik jego podał nam Starowolski. Trzeci Kasper podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Zofia za Andrzejem Jeziorkowskim 1612 r. Jakób i Wojciech, bracia, urodzeni z Chełchowskiej, już ludzie starzy, świadczyli 1612 roku w Warszawie przy wywodzie szlachectwa Chrzanowskich (DW. 40 f. 1961).

Jakób z Borowego Gostkowa, syn Mikołaja, zeznał 1611 r. oblig na rzecz Wojciecha Gostkowskiego. Ów Wojciech, pisarz skarbu koronnego 1612 r., był autorem dwóch cennych dzieł, o kopalniach i powiększeniu dochodów skarbu korennego (DW. 39 f. 1833).

Prawdopodobnie inny to Wojciech, syn Piotra, któremu brat jego Bartłomiej, dziedzic na Gostkowie, Cyganowie i Podgórzu, przyznaje należność 1640 r. Wojciech, z Zofii z Chojna, miał synów: Marcina, Adama i Stefana, żyjących 1693 roku (Zap. Lub. 37 f. 522; 43 f. 149; 55 f. 472 i 66 f. 1062). Adam, skarbnik rożański, umarł 1713 r.

Marcyan, Bartłomiej, Andrzej i Adam, bracia, żyli 1673 r. Marcyan, rotmistrz królewski, żonaty z Zofią z Szydłowskich 1689 r. (Zap. Lub. 55 f. 472 i M. 375 f. 126). Józef, syn Jana, dziedzic na Przezdziecku, zabezpieczył 1693 r. sumę żonie swej, Konstancyi z Ciechanowieckich, córce Adama (Mil.).

Józef i Łukasz z ziemią nurską, Stanisław z województwem podlaskiem, Mikołaj z ziemią rożańską, Franciszek z ziemią łomżyńską, a Jan z ziemią zakroczymską, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Adam, syn Jakóba i Ewy z Pieczkowskich, sprzedał 1690 r. część swoją na Gostkowie i Plewicy (DW. 57 f. 1041). Małgorzata, córka Andrzeja, za Aleksandrem Krosnowskim 1626 r. Stanisława żona, Barbara z Lubowidzkich, spisała testament 1688 roku w Trzciance, w rawskiem i zmarła tegoż roku bezdzietnie.

Andrzej, żonaty z Maryanną Branicką, sukcesorką Elżbiety z Branickich Boglewskiej, 1679 r. Stanisław, syn Andrzeja, nie żył w 1690 r.; wdowa po nim Helena z Potrykowskich. Syn ich Kazimierz, ożeniony z Zofią Głowieńską 1727 r., pozostawił córki: Katarzynę Wasilewską, Annę Krzewińską, żyjące jeszcze 1801 r., Zofię Tomaszową Beltrandową już zmarłą i synów: Franciszka, dziedzica części Lubowidza i części Buszkowa, zmarłego bezżennie 1801 r. i Antoniego, żonatego z Franciszką Lubowidzką, cześnikówną bydgoską (Perp. Czers. 7 f. 370 i 13 f. 631; DW. 56 f. 401 i 57 f. 1169).

Jan, cześnik rożański 1730 r. Michał, syn Franciszka i Jadwigi Żwanówny, w województwie bracławskiem 1759 r. (Bracł. XVII f. 1603). Adam podpisał z ziemią rożańską, elekcyę Stanisława Augusta. Mikołaj, viceregent grodzki ostrowski 1790 r.

Jakób, sędzia grodzki ostrowski i skarbnik nurski 1772 r., a wojski mniejszy nurski i podstarości 1780 r., z Maryanny Łaznińskiej, miał synów: Tomasza i Wincentego, którzy zawarli ugodę z Hornowskim 1786 r., oraz córkę Zuzannę, żonę Nikodema Łoskiego 1792 r. (DW. 102 f. 1450 i 108 f. 952). Fryderyk, ur. 1803 r. i Tomasz, synowie Wincentego i Ludwiki Rostkowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Urban, syn Tomasza, oddaje się w poddaństwo Cieszewskiemu, chorążycowi halickiemu, 1784 r. (DW. 100 f. 1414).

Jan, z cześnika podstoli rożański 1754 r., miał syna Ignacego, żonatego z Bogumiłą Przeradowską, córką Adama i Joanny z Szydłowskich, których syn Hieronim, cedował sumę Lasockiemu 1793 r. (DW. 109 f. 1064).

Adam, syn niegdy Aleksandra, sprzedał części Finkówki Kazimierzowi Borkowskiemu 1747 r. Syn jego, z Joanny Dłużewskiej, Maciej Józef, ur. 1741 r., ożeniony z Maryanną Bielawską, pozostawił syna Jana Tomasza, ur. 1773 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. (Quater. VI f. 2; metr. w Radoryżu).

Antoni nabył 1764 r. Okszów od Józefa Okolskiego. Wdowa po nim Ludwika z Dybowskich i synowie: Jan i Feliks, procesowali 1784 r. Leopolda Antoniego Węgleńskiego. Synowie ci wylegitymowali się ze szlachectwa również tamże 1804 r. (Akta po Galic. Quater. VI f. 203).

Paweł i Saturnin, synowie Antoniego, Józef, syn Ignacego, Daniel i Franciszek, synowie Wawrzyńca, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GOSTKOWSCY h. WĘŻYK z Gostkowa, w powiecie kościańskim. Szymon Gostkowski świadczy 1416 r. w Kościanie, przy wywodzie szlachectwa Raciborowskiego (Pis. Dz. Pol. IV). Jan, dziedzic części Kołaczkowic i Dłoni 1581 r. (Paw.). Wojciech zeznaje cesyę summ Mycielskiemu 1584 r. (Zap. Gr. Kościańs. f. 362), a Stanisław 1612 r. (Zap. Gr. Poznańs. II f. 247). Mikołaj 1752 r. w kcyńskiem. Wojciech sprzedał część swoją Gostkowa za 120,000 fl. Mycielskim 1760 r. (Zap. Gr. Pozn. II f. 103).

GOSTKOWSCY z Gostkowa, w powiecie łęczyckim, której to wsi właścicielem był Świętosław Gostkowski 1576 r. (Paw.). W latach 1392—1400 dziedziczą na tej wsi: Rojek, Bogumił, Grzegorz, Gumbert i Borzek (Łęcz. II).

z GOSTOMI Wojciech i bracia i siostry jego procesują 1415 r. o Krakowiany, Dambe i części Jezior, Dobiesława z Krakowian i innych. Mikołaj świadczy 1423 r. Abrahamowi z Tomikowic (Najst. ks. Czerskie). Gotard, syn Wojciecha, świadczy 1445 r. Borzujowi z Klwowa.

Herb Nałęcz.

GOSTOMSCY h. NAŁĘCZ z Gostomi, w powiecie rawskim, gałąź Nowodworskich, stanowili jedenże dom z Leżeńskimi. Jan Głowacz z Leżenic, wojewoda mazowiecki, który zginął nad Worsklą 1399 r. w walce z Adygą, z żony Jadwigi miał synów: Jana i Abrahama. Wespół z matką sprzedali 1418 r. Goryń, Goryńską Wolę i Bartodzieje Janowi, bratu Dobrogosta, starosty radomskiego, a 1419 r. dzieciom Jana z Okunina (Zs. Warec. 1 A f. 6 i 30; Rad. Inscr. i Decr. 1 f. 145; II f. 100, 143, 220 i 668).

Jan, po ojcu Głowacz, był właścicielem i kilku wsi, w powiecie pyzdrskim, jako to: Krampkowa, Graboszewa i innych. W 1423 r. był kasztelanem santockim, 1429 r. marszałkiem ks. Bolesława na Czersku, a 1435 r. wojewodą mazowieckim. Córki jego: Elżbieta, za Janem Kanimirem, podkomorzym chełmskim 1464 r. i Offka, oraz synowie: Dobrogost alias Anzelm i Sędziwój, późniejszy wojewoda sieradzki.

Sędziwój nabył 1451 r. Pawłowice, w powiecie radomskim i na mocy działu dokonanego w tymże roku z bratem, musiał mu je oddać, bo Dobrogost alias Anzelm i jego potomstwo, pisało się odtąd z Pawłowic (Rad. Inscr. I f. 76; Inscr. i Decr. IV f. 141 i 640; VII f. 324; M. 144 f. 112).

Dobrogost alias Anzelm z Pawłowic, był starostą ryczywolskim 1464 roku. Synów jego być musiało dwóch: Jakób Dobrogost i Hieronim Dobrogost, którzy obaj dziedziczyli na Pawłowicach i prawdopodobnie na Gostomi, którą ojciec ich nabyć musiał, skoro synowie ich już Gostomskimi się pisali.

Regestra poborowe z 1508 r. wykazują, że właścicielem Pawłowic był Hieronim Dobrogost (Paw.). Hieronim, już Gostomski, procesował się 1508 r. z Brzostowskim, sąsiadem Gostomi (M. 22 f. 206). Hieronim Dobrogost, obu Gostomi dziedzic, procesuje się z Nowomiejskimi o granice w latach 1514 — 1519 (Akta Piotrk.). Córka jego Anna, 1-o v. za Pawłem Dłużniewskim 1538 r., 2-o v. za Jakóbem Lasockim 1547 r. Synowie jego: Anzelm, Andrzej i Jan. Dwaj ostatni na Litwie.

Andrzej Hieronimowicz Gostomski, żonaty z Barbarą Niemirówną. Procesuje się ona 1552 r. z Darowskim, o dobra macierzyste Darowa, Czernichowa i inne (Gr. Płoc. 5 f. 33; 7 f. 295; M. 74 A f. 236; ML. 65 f. 328). Córką ich pewno była Maryna, żona ks. Aleksandra Żyżemskiego, zabitego 1595 r.

Anzelm i Jakób, synowie Jakóba Dobrogosta, dziedziczyli na Pawłowicach i Gostomi, a Anzelm pisał się już Gostomskim. Siostra ich Barbara, za Janem Drwalewskim 1533 roku (Rad. Inscr. Decr. XIII f. 600 i XIV f. 755; Zs. Gr. Czers. 6 f. 39).

Anzelm Gostomski na Leżenicy, Pawłowicach, Dużej i Małej Gostomi, otrzymał 1553 r. wolny wręb w lasach życzyńskich, a 1558 r. wprowadzony został do Grabnej Woli (Zs. Warec. 9 f. 78 i 738; M. 84 f. 48 i 96 f. 186). W 1562 r. kasztelan wyszogrodzki, 1564 roku kasztelan płocki, 1572 r. wojewoda rawski. W 1565 r. był i starostą rawskim, które to starostwo odstąpił synowi swemu Stanisławowi, gdy objął województwo. W 1582 r. otrzymał w dzierżawę różne włości, ze starostwa radomskiego (M. 129 f. 73). Podpisał akt Unii Litwy z Koroną i przyłączenie do tej ostatniej województwa podlaskiego (V. L.). Umarł w 1588 roku. Wojewoda miał mieć żon kilka. Znana mi jest tylko jedna z nich, Małgorzata Bartnicka, córka Jakóba, której na dobrach swoich zabezpieczył 4,000 fl. 1539 r. (Gr. Płoc. 5 f. 347 i 348). Córek jego znamy cztery: Dorota, za Janem Tarłą 1566 r.; Anna, za Mikołajem Kłoczewskim 1580 roku. Ojciec wyznaczył im 1563 r., po 6,000 fl. posagu; Katarzyna, za Piotrem Warpęsem z Gośniewic 1579 r. i Elżbieta, za Prokopem Sieniawskim, marszałkiem nadwornym koronnym. Ta ostatnia, miała być urodzona z Zofii Szczawińskiej, kasztelanki sochaczewskiej, 1-o v. Sierpskiej, kasztelanowej rypińskiej, a drugiej żony wojewody (M. 96 f. 186

i 123 f. 405; Zs. Warec. 14 f. 89; Zs. Gr. Czers. 30 f. 255; Wyr. Lub. 2 f. 495; Woł. IV f. 256). Wojewoda miał mieć jeszcze jedną córkę, lub też jedna z pierwszych trzech, wyszła po śmierci męża za Szczawińskiego, gdyż Orzelski wspomina, że 1576 r. skarżyli się Rawianie na Gostomskich, że trzęsą sądami w całem województwie, gdyż jeden z nich jest wojewodą, a z synów jego jeden jest starostą, drugi podkomorzym, a trzeci chorążym i prosili króla, aby wakującego kasztelaństwa rawskiego nie dawał Szczawińskiemu, zięciowi wojewody. Synów wojewoda miał ośmiu: Stanisława, Hieronima, Jana, Mikołaja, Anzelma, Tomasza, Dobrogosta i Jakóba, którzy 1588 r. procesowali się z Leszczyńskim, a 1590 r. z Warpęsami (Zs. Gr. Czers. 56 f. 521 i 59 f. 50; Wyr. Lub. 33 f. 1011).

Stanisław, wojewodzic rawski, chorąży rawski 1563 r., kasztelan sochaczewski 1572 r. i po ojcu prawdopodobnie także 1572 r., starosta rawski, a wojewoda rawski 1588 r. Zostawszy wojewodą oddał starostwo rawskie, a otrzymał radomskie. W 1574 r. został surrogatorem Dembowskiego, starosty łęczyckiego (M. 112 f. 168). W 1579 r. surrogatorem jego rawskim, został brat jego Jan (M. 119 f. 207). W 1581 r. wyznaczony został z sejmu komisarzem, do odbierania kwarty w Rawie. W 1589 r. otrzymał Kozienice (Zap. Lub. 5 f. 175). W tymże roku, po bitwie pod Byczyną, był jednym z komisarzy do układów z Maksymilianem. W 1593 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie dzierżawy Odrzywolskiej bratu Tomaszowi (M. 138 f. 157). W 1580 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Chylińską, córką Stanisława, wojskiego chełmskiego. Była ona wdową, po Adamie Trzebińskim. Z nią bezpotomny, a spadek po nim brali bracia i bratankowie, o co sprawa toczyła się w Trybunale lubelskim 1598 roku (Zs. Warec. 10 f. 640 i 12 f. 73; Wyr Lub. 74 f. 874).

Hieronim, wojewodzic rawski, podkomorzy rawski 1576 r., kasztelan nakielski i starosta wałecki 1588 r., wojewoda poznański 1592 r. i starosta sandomierski 1597 r. Umarł w 1609 r. Starostwo sannickie otrzymał 1585 r. Sejm z 1609 r. nagradzając szkody poniesione przez niego w czasie rokoszu Zebrzydowskiego, puścił mu to starostwo na lat sto, w sumie 15,000 fl. (V. L.). Za konsensem królewskim z 1588 r., odstąpił starostwa: gąbińskie i strzeleckie, które posiadał, synowi swemu Janowi 1597 r. (M. 135 f. 38 i 141 f. 6), a za takimże konsensem z 1590 r., odstąpił temuż synowi starostwo wałeckie 1593 r. (M. 135 f. 752 i 138 f. 13). Oprócz wyżej wymienionych starostw, posiadał jeszcze starostwa: szredzkie, wareckie i grójeckie. Te dwa ostatnie odstąpił synowi Janowi, za konsensem królewskim z 1596 r., a starostwo szredzkie Grzymułtowskiemu 1603 roku (M. 140 f. 207 i 148 f. 64). W 1590 r. był marszałkiem koła poselskiego. Hieronim dwa razy śluby małżeńskie ponawiał. Pierwszą jego żoną była Urszula Sieniawska, córka Prokopa i Anny z Ostrorogów, której 1581 r. różne sumy zapisał (M. 124 f. 50 i 51); drugą Aleksandra Sapieżanka, córka Andrzeja, wojewody połockiego, następnie smoleńskiego. Wespół z nią otrzymał 1600 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Pysznicy (M. 145 f. 114). Będąc starostą w Sandomierzu i Środzie, w obu tych miastach pozostawił po sobie pamiątki. W pierwszem — ufundował kościół i kolegium Jezuitom, w drugiem — wybudował kaplicę przy kolegiacie, w której złożył zwłoki pierwszej swej żony, zmarłej 1589 r. (Łuk.). Hieronim pozostawił synów dwóch: Jana, urodzonego z Sieniawskiej i Zygmunta Ferdynanda, urodzonego z Sapieżanki. Temu ostatniemu zapisał 1606 r. 150,000

florenów, na wszystkich swoich dobrach (M. 153 f. 45). Zofia, córka Hieronima, za Adamem ze Żmigroda Stadnickim, wojewodą bełskim (Zs. Garwolińs. 18 f. 255).

Jan, syn Hieronima, po ojcu starosta wałecki, warecki, grójecki, gąbiński, strzelecki i posiadacz różnych królewszczyzn (M. 150 f. 64), wojewoda inowrocławski 1611 r., wojewoda brzesko-kujawski, a następnie kaliski 1620 roku. Umarł w 1623 r., pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie, gdzie ma wystawiony pomnik. W 1604 r. obrał go ojciec swoim pełnomocnikiem, a 1612 r. on i brat jego Zygmunt, obierali w Lublinie plenipotentów (Zap. Lub. 15 f. 197; 19 f. 860; 20 f. 516 i 22 f. 420). Wojewoda kaliski, żonaty 1-o v. z Zofią Firlejówną, córką Mikołaja, wojewody krakowskiego, której posag zabezpieczył 1598 r., 2-o v. z Zofią Tęczyńską, która sprzedała 1609 r. dobra po matce odziedziczone, braciom swoim: Andrzejowi i Janowi. Z drugiej żony pozostawił Jan syna Hieronima Franciszka, któremu 1612 r. wyznaczył opiekunów w osobach brata swego Zygmunta i braci żoninych (M. 142 f. 38; 151 f. 317; 153 f. 78 i 437).

Franciszek Hieronim, urodzony 1610 r., gdyż w 1627 r., w którym uznano go za zdolnego do działań prawnych, miał lat siedemnaście, wypuścił w tymże roku w dzierżawę stryjowi swemu, Zygmuntowi Ferdynandowi, dobra swoje: Wilczyska, Mysłów, Jagodne, Lisikierz, Goniwilk, Zabrozdy, Chotynia, Sobolew, Sokołów, Przyłęk i inne (M. 176 f. 15 i 284). W 1634 r. procesuje się z Leżeńskim o Sokołów i nabywa od stryjów swoich, a synów Anzelma, wojewodzica rawskiego, część Wyszkowa, Mąkobody, Pawłowice i Paprotnią, spadłe na nich po ich stryju Jakóbie, synie Anzelma, wojewody rawskiego. W 1635 r. sprzedał dworek w Warszawie Koniecpolskiemu, a 1640 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa wolbromskiego z rąk Firlejów (Zs. Warec. 24 f. 508 i 25 f. 15; M. 180 f. 163 i 186 f. 237; DW. 48 f. 1802). W 1639 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gębickich (DW. 49 f. 1265 i Zap. Lub. 52 f. 594). Umarł podkomorzym czerskim, nie pozostawiwszy potomstwa.

Zygmunt Ferdynand, dworzanin królewski, młodszy syn Hieronima z Sapieżanki, posiadał po ojcu starostwo sannickie, na którem otrzymał 1628 r. pozwolenie, zabezpieczenia posagu żonie swej, Annie z Obór Leśnowolskiej. W 1636 r. dopełnił z Chełmskimi działu dóbr Czernidła (M. 182 f. 52 i Perp. Czers. 9 f. 309). Zmarł przed 1639 r., nie pozostawiwszy potomstwa (Zs. Warec. 26 f. 542).

Jan, wojewodzic rawski, surrogator starostwa rawskiego 1579 r. (M. 119 f. 207), kasztelan rawski 1588 r., umarł 1590 r. Z Zofii Nowomiejskiej, która 1595 roku nabyła część Skarbkowej Wsi, w rawskiem (Zs. Rawskie), pozostawił kasztelan córki: Dorotę, żonę (Krzysztofa) Sułowskiego (kasztelana żarnowskiego), której bracia wyznaczyli 8,000 fl. posagu i Zofię, żonę Jana Kazanowskiego 1590 r., oraz dwóch synów: Adryjana i Anzelma, którzy 1609 r. wprowadzeni zostali do kamienicy w Warszawie (DW. 35 f. 632).

Adryjan, deputat na Trybunał lubelski 1597 r. (Wyr. Lub. 71 f. 2), poseł na sejm 1601 roku, z którego naznaczony lustratorem dóbr królewskich w Małej Polsce.

Anzelm, kasztelan liwski 1616 r., zmarły w 1622 r., dobra dziedziczne Gostomia sprzedał Kryskiemu 1616 r. (M. 158 f. 352).

Mikołaj, wojewodzic rawski, czwarty syn Anzelma, chorąży rawski, był jednym z dowódzców milicyi ustanowionej przez króla Stefana 1576 roku (M. 114 f. 94).

Tomasz, wojewodzic rawski, szósty syn Anzelma, nabył od brata Stanisława starostwo ryczywolskie, za konsensem królewskim z 1593 r. (M. 138 f. 157). W 1599 r. deputat z rawskiego na Trybunał koronny (Wyr. Lub. 81 f. 2). W 1605 roku w Kwietniu został wojewodą podlaskim, a w Sierpniu mazowieckim. Starostwo łosickie otrzymał wspólnie z żoną, 1608 r. (M. 153 f. 9), a starostwo warszawskie 1617 r. Przed śmiercią trzymał i starostwo wareckie. Umarł w 1623 roku. W 1617 r. nabył od Wolskiego Falęty, Jaworzowę i Raszyniec, w ziemi warszawskiej, a 1621 r. od Oborskiego Broszkowo i Grążewo, w pow. liwskim (M. 162 f. 288 i 167 f. 128). Żonaty 1-o v. z Anną Rybińską, 2-o v. z Anną z Kuflewa Oborską, wdową po Marcinie Leśnowolskim, kasztelanie podlaskim. Z pierwszej żony pozostawił synów trzech: Jana, kanonika krakowskiego, później opata wąchockiego, Remigiana v. Eremiana i Stefana, głuchoniemego, z drugiej miał córkę Dorotę, za Marcyanem Chełmskim, chorążym krakowskim 1629 r. (M. 170 f. 465, 466, 523; 153 f. 9; 179 f. 81; Zap. Lub. 15 f. 57 i 18 f. 1380).

Jan, opat wąchocki i brat jego Stefan, sprzedali 1636 r. Zbroskiemu część dóbr Gniewiewice, Wierzchowiny i Jasieniec (Perp. Czers. 8 f. 192).

Remigian v. Eremian, obierał plenipotentów w Lublinie 1624 r. W 1618 r. deputat ziemi liwskiej, na Trybunał piotrkowski i lubelski (Zap. Lub. 28 f. 1009 i DW. 18 f. 46. Umarł starostą mielnickim 1625 roku, a wdowa jego, Anna Łużecka, poślubiła 2-o v. Stanisława Karnkowskiego (Gr. Ziems. Drohic. z lat 1628 — 1630).

Stefan sprzedał Siennę 1626 r. W 1630 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zuzanną Ciecierską, córką Adaukta (Zap. Lub. 29 f. 412 i 33 f. 622).

Dobrogost, wojewodzic rawski, siódmy syn Anzelma, kasztelan zakroczymski 1606 r., następnie kasztelan czerski, nabył Smoniewice od Wilckiego 1609 r. Żonaty 1584 r. 1-o v. z Małgorzatą Gorzyńską, córką Franciszka, 2-o v. z Zofią Magnuszewską, córką Marcina, z pierwszej żony pozostawił syna Samuela, który 1607 roku cedował sumę Lewikowskiemu (M. 134 f. 409; Perp. Czers. 6 f. 401; 3 f. 39 i 211; Zs. Warec. 23 f. 49 i 27 f. 703; Zs. Gr. Czers. 51 f. 1180 i 53 f. 118; DW. 34 f. 545).

Jakób, ósmy syn Anzelma, wojewody rawskiego, właściciel Czekanowa i Kamionobrody 1593 r., żonaty był 1590 r. z Anną z Bączalskich, córką Stanisława (Zs. Gr. Czers. 56 f. 203; Wyr. Lub. 55 f. 561 i Zap. Lub. 5 f. 973). Umarł bezpotomnie.

Anzelm, piąty syn Anzelma, wojewody rawskiego, starosta gąbiński 1585 roku, żonaty z Barbarą Niszczycką, wespół z którą procesuje Gembartową 1588 r. (Wyr. Lub. 51 f. 551 i Zs. Gr. Czers. 56 f. 203 i 928). Synowie jego: Jerzy Aleksander i Stanisław, odstąpili 1634 r. bratankowi swemu Hieronimowi, część przypadłą na nich spadku po stryju Jakóbie (M. 157 f. 67, 71 i 75; 180 f. 613). Córka Anzelma Jadwiga 1595 r. (Wyr. Lub. 62 f. 370).

Stanisław kwitował Jazgarskiego 1616 r., a 1617 r. sprzedał Dębową Górę Niszczyckiemu (DW. 45 f. 725 i Zap. Lub. 22 f. 635).

Jerzy Aleksander v. Aleksander, sprzedał 1639 r. Golęcin, Hieronimowi Franciszkowi Gostomskiemu. W tymże samym roku ustanowił opiekę, nad dziećmi swojemi: Janem, Stanisławem i Teresą, urodzonemi z Anny ze Starzechowskich (Zap. Lub. 22 f. 443 i 29 f. 746; Perp. Czers. 10 f. 87 i 88).

Jan, podstoli sanocki 1676 r., otrzymał 1682 r. list żelazny (AGZ. X. 5802). Z Zofii z Szumowa Kwilińskiej, synowie jego: Jerzy i Franciszek 1691 r. (Zap. Lub. 68 f. 539 i 768). Z drugiej żony, Anny Orzechowskiej, sędzianki przemyskiej, miał podstoli córkę Aleksandrę, wydaną za Mikołaja Debolego. Z synów: Jerzy, według Niesieckiego, został księdzem, a Franciszek, zwany też podstolim sanockim, ożeniony z Anielą Orchowską, pozostawił córki: Teresę i Katarzynę, oraz synów: Józefa i Mateusza v. Macieja. Z nich Maciej, zwany także podstolim sanockim, sprzedał 1749 roku Siemnice, Lachowce i Rzeplin Debolemu, a 1771 roku część Biedrzyc i Kozichgłów Rzewnickiemu (Gr. Grabow. 69 f. 656; DW. 89 f. 107).

Jan, syn Mateusza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Członkowie tej rodziny wcześnie przejść musieli do Wielkopolski, Prus i Pomorza, spotykamy tam bowiem różne jej gałęzie, których, jak dotąd, z tym głównym pniem połączyć nie mogliśmy. W powiecie wałeckim leżą obok siebie wsie Gostomia (Arnsfelde v. Arnopol), Leżenice (Riege) i Nowodwór, które stanowczo musiały być założone przez osiadłego tu, przybyłego z Mazowsza Nałęcza Gostomskiego. Jest także Gostomia pod Kościerzyną, ale to osada odwieczna, znana już w XIII-m wieku, nie mogłaby być zatem założoną przez tę rodzinę. A jednak dziedziczą na niej już w XVI-m wieku Nałęcze Gostomscy, a w blizkości leżą wsi Nowydwór i Dobrogosuż, co by znów wskazywało na jakąś wspólność tych rodzin. Nałęcze to ród Wielkopolski, bardzo więc być może, że zanim nabyli Nowodwór na Mazowszu, siedzieli na Gostomi, w kościerzyńskiem i stąd potem założyli Gostomię w rawskiem i drugą w wałeckiem.

Andrzej, wymieniony 1747 i 1757 r. w aktach wschowskich i poznańskich, nazywany 1767 r. cześnikiem inflanckim, następnie cześnikiem radziejowskim, dziedzic Wagańca, z żony, Doroty Niemojewskiej, pozostawił synów: Antoniego i Jakóba.

Antoni, asesor ziemski chełmiński, został sędzią ziemskim michałowskim 1765 r., a chorążym michałowskim 1780 r. W 1766 r. dostał prawem dziedzicznem młyn, zwany Nowy młyn, w województwie chełmińskiem, a 1767 r. rozciągnięto to nadanie i do żony jego, Maryanny z Garczyńskich (Kancl. 31 II f. 202 i 34 II f. 25). Synowie jego: Józef, dziedzic Wagańca i Ignacy, kapitan b. wojsk polskich, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Jakób, szambelan Stanisława Augusta, ur. 1754 r., dziedzic Brudnowa, zmarły 9-go Listopada 1808 r. (metr. w Ostrowąsie), ożeniony z Joanną Moszczeńską, ur. 1776 r., zmarłą 22-go Listopada 1808 r. w Brudnowie. Synowie ich: Walenty i Antoni Józef, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1837 r. Z nich:

Antoni Józef, ożeniony z Antoniną Murzynowską, zmarł 1885 r. bezdzietnie, a Walenty ur. 1800 r. (metr. w Ostrowąsie), dziedzic Borucina i Borucinka, zmarł 1858 r., pozostawiwszy z żony, Tekli Słubickiej, ur. 1804 r., zmarłej 1880 r., synów: Władysława, zmarłego 1855 r., Adama i Karola. Adama, z Eufemii Osso-

wskiej, syn Walery, literat w Warszawie. Karol, ur. 1842 r. w Borucinku (metr. w Osięcinach), ożeniony z Maryą Bilewską, ma córkę Maryę, zaślubioną 1902 r. w Włostówku Stefanowi Grodzickiemu z Chromowoli i syna Jana, ożenionego tegoż roku w Warszawie z Wandą Pomianowską.

Walenty Gostomski, dziedzic Gostomi i Niesiołowic pod Kościerzyną, zmarł przed 1609 r., w którym wdowa po nim, Barbara z Orlewskich, części swe tych dóbr odstąpiła dzieciom: Krzysztofowi, Jerzemu, Wojciechowi, Janowi, Maciejowi i Annie (A. miejskie kościerzyńskie). Z nich: Jerzy zmarł bezdzietnie, a Wojciech odstąpił część swoją spadku po nim bratu Krzysztofowi 1615 r. Krzysztof oprawił 1619 r. 4,000 fl. posagu i wiana żonie swej, Zofii z Kacków Pierzchównie (Ibid.). Po Krzysztofie został syn Krzysztof, pod opieką stryja Wojciecha, który w 1635 r. odbiera od Jakóba Gostomskiego należny mu dług i kwituje synowca Krzysztofa (Gr. Skarszewskie).

Krzysztof, sprzedał 1646 r. części swe Gostomi i Niesiołowic za 3,000 fl. Janowi Gostomskiemu (Ibid.), a nabył 1653 r. od Macieja Podkamera za 5,500 fl. części dóbr Prądzona, Ossowo i Łąkie, w człuchowskiem (Gr. Nakiels. z 1654 roku i Obl. Gr. Skarzew. z 1671 r.). Ożeniony 1-o v. z Anną Pałubicką, dziedziczką części wsi Łąkie, a 2-o v. z Elżbietą Kiełpińską, której oprawił 1661 r. posag (Zs. Człuchow.), rozdzielił 1671 r. dobra między synów urodzonych z pierwszej żony: Wojciecha, Jana i Stanisława, a córkom: Justynie i Katarzynie, wyznaczył posagi (Gr. Skarszew.). Z nich Justyna wyszła za Jana Prądzyńskiego; Katarzyna, 1-o v. za Starzyńskiego, 2-o v. za Jana Kiedrowskiego. Stanisława potomstwo nie znane, Wojciech spłacił 1676 r. spadkobierców macochy, a z Anny Węsierskiej, zostawił syna bezdzietnego Jana i córki: Annę i Barbarę.

Jan, średni syn Krzysztofa, nabył od brata Stanisława części Łąkiego 1674 roku i zeznał 1678 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Lettawówną (Zs. Człuchow.). Córki jego: Julianna Prądzyńska; Anna Katarzyna Jakóbowa Prądzyńska 1732 r. i Konstancya, wdowa po Tomaszu Trzebiatowskim, kwitowały 1738 roku brata Jana Jerzego z ojcowizny i macierzyzny (Akta miejskie Chojnickie i Zs. Człuchows.).

Jan Jerzy, dziedzic wsi Łąkie, zabezpieczył 1728 r. żonie, Annie Jadwidze Kleystównie, 2,000 fl. pruskich posagu (A. miejs. Chojnickie). Jedyny syn ich Andrzej Konrad, sprzedał 1744 r. Łąkie (Gr. Nakiels.). Ożeniony z Julianną z Komierowskich 1757 r., otrzymał Jeleń i Załęże w województwie pomorskiem w dożywocie (Debit. Czers. 4 f. 80; Kancl. 31 IV f. 193 i M. 231 f. 107). Tenże Andrzej, regent ziemski wschowski 1752 r., następnie z pisarza grodzkiego poznańskiego, miecznik ziem pruskich 1762 r., a podkomorzy malborski 1765 r., otrzymał w 1766 roku dzierżawę duninowską i ustanowienie dwóch jarmarków w Wałdowie, którego był dziedzicem (Kancl. 29 f. 59 i 31 II f. 203). Córki jego: Anna Ignacowa Trembecka i Barbara Stanisławowa Rydzyńska, a syn Paweł, dziedzic Wałdowa, chorąży pomorski 1789 r., żonaty 1-o v. z Nepomuceną z Rogalińskich, kasztelanką międzyrzecką, 2-o v. z Anielą Szydłowską, kasztelanką żarnowską, zmarłą 1805 roku, 3-o v. z Barbarą z Zaborowskich, zmarłą 1854 r., nabył 1790 r. od Moszyńskiego Gostomię, w ziemi rawskiej, którą jeszcze Anzelm, kasztelan liwski, 1616 r. sprzedał (DW. 111 f. 1179 i 106 f. 627). Zmarł 1825 r., spisawszy 1821 r. testament, w którym wymienia córkę z pierwszej żony Teresę, żonę Izydora Białobło-

ckiego, sędziego pokoju powiatu gnieźnieńskiego, syna z drugiej żony Hieronima i córki: Anielę, Emilię i Antoninę. Z nich Aniela jest 1826 r. żoną ks. Kaliksta Woronieckiego, porucznika ułanów gwardyi, a najmłodsza, urodzona z trzeciej żony, wyszła za N. Lesieckiego.

Hieronim legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Urodzony 1800 r., zmarły 1862 r., właściciel Gostomi i Brzostowca, żonaty 1-o v. z Różą Rzeszotarską, zmarłą 1841 r., 2-o v. z Józefą Słupecką, z pierwszej żony miał córkę Józefę, żonę Aleksandra Grochowskiego i synów: Stanisława, ur. 1827 r., dziedzica Zalesia, ożenionego z Józefą Iwanicką, z której dwie córki i syn Władysław; Jana i Zygmunta, zmarłego 1875 r. Władysław, syn Stanisława, ur. 1862 r., szambelan ces. król. austryjacki i kapitan wojsk austryjackich, zaślubił 1893 r. we Lwowie ks. Zofię Ponińską, córkę ks. Ludwika, z której córka Aleksandra i synowie: Stefan i Ludwik. Z drugiej żony Słupeckiej, Hieronim miał dwóch synów: Hieronima, ur. w Gostomi 1845 r. i Adolfa, ur. tamże 1847 r.

Hieronim, żonaty z Karoliną Moychówną, pozostawił syna Hieronima i córki: Maryę i Kazimierę.

Adolf, właściciel Brzostowca, z Jadwigi Kamockiej, ma córki: Zofię, zaślubioną w Warszawie 1896 r. ks. Władysławowi Woronieckiemu i Jadwigę, zaślubioną w tymże roku Bolesławowi Jackowskiemu, właścicielowi Gostomi.

Adam, zaślubił 1865 r. w Warszawie Józefę Badowską, Henryk, syn Piotra i Teresy Zawadzkiej, ur. 1868 r., zmarł 1902 r.

GOSTOMSCY herbu PRAWDZIC z Gostomina, w ziemi ciechanowskiej. Jan, syn Andrzeja z Gostomina, dyecezyi płockiej, 1487 roku na uniwersytecie krakowskim.

Herb Prawdzic.

W początkach XVI-go wieku żyło pięciu braci Gostomskich na Gostominie, Stanisław, Hieronim, Michał, Mikołaj i Jan.

Jan już nie żył 1531 r., pozostawiwszy syna Michała i córkę Annę, nad którą sprawowali opiekę jej stryjowie. Anna już 1531 r. żona Jakóba Ojrzeńskiego, procesuje się 1534 roku o spadek po siostrze swej Zofii (Gr. Płoc. 1 f. 137, 169, 219 i 228; 2 f. 51, 102 i 279).

Stanisław, dziedzic Grabowca, w ciechanowskiem, 1567 roku (Paw.). Stanisław, Michał i Mikołaj, dziedzice na Modlny, a Hieronim na Gostominie, zwali się już Gostomskimi (Ibid. 2 f. 152 i 279; 4 f. 161 i 6 f. 184). W 1578 r. dziedziczyli na Modlny: Franciszek, syn Stanisława i Kasper, syn Michała (Paw.).

Wojciech Gostomski, syn Hieronima, żonaty z Otylią Bielińską, córką Wojciecha, stolnika zakroczymskiego, wdową po Stanisławie Ciciborskim, pozostawił z niej synów: Mikołaja, Wojciecha i Andrzeja, żyjących w 1588 r. (Mil. f. 71). Hieronim miał drugiego syna Stanisława, który procesował Kłopockiego 1578 r. Maryna Michajłówna Starosielska, wdowa po Stanisławie, spisała testament 1592 r. (Zs. Gr. Czers.

46 f. 474 i Arch. Zbor. Dok. VI). Seweryn, miecznik rożański, umarł 1663 r. Eustachy pisał się z ziemią ciechanowską, na elekcyę Augusta II-go.

Antoni, chorąży ciechanowski 1754 r. Joanna z Gostomskich, żona Franciszka Smoleńskiego, podczaszego kaliskiego, zawarła 1765 r. umowę z Antonim Gostomskim, pisarzem skarbu koronnego, o sprzedaż Zimnic, Piekar i Kowies, w ziemi sochaczewskiej i części Gostomina, w ziemi ciechanowskiej (M. 235 f. 236 i 247). Powyższy Antoni odstąpił 1784 r. wójtostwo w Rachutowie, bratankowi swemu Bartłomiejowi, kapitanowi wojsk koronnych (DW. 100 f. 1124). Walenty, porucznik b. wojsk polskich, ceduje pewną sumę 1805 r. (DW. 113 f. 767).

Mikołaj, Wojciech i Norbert, synowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GOSTOMSCY ze wsi Gostom, w powiecie gnieźnieńskim, której część jeszcze w 1580 r. Gostomską się zwała (Paw.). Jakób de Gostom, żyjący w połowie XV-go wieku, z żony Anny, miał synów: Jana, Mikołaja i Piotra, żyjących na Kujawach 1480 r. Grzegorz Gostomski, żonaty 1495 r. z Elżbietą ze Skibina (Gr. Brzes.). Jan Gostomski, dziedzic części Poczyrnina i Dunaju, w brzeskiem, 1557 roku (Paw.).

GOSTWICCY v. GOŚWICCY h. ODROWĄŻ z Gostwicy, w powiecie sądeckim. Paprocki o nich wspomina. Stanisław Goświcki, dziedzic na Gruszowie około 1480 r. Katarzyna, wdowa po Janie z Goświcy, posesorka Gruszowa 1481 r. Hieronim, żonaty z Katarzyną z Górskich, Jakób i Tobiasz, bracia, między sobą stryjeczni, procesowali się 1598 r., o spadek po Zygmuncie i Samuelu (Wyr. Lub. 75 f. 321 i 363). Michał, mianowany podstolim halickim 1721 r., miał synów: Józefa, po którym Jakób i Marcina, po którym Wojciech. Obaj żyli 1784 r. (Gr. Halic.). Franciszek, porucznik wojsk koronnych, wziął dymisyę 1789 r. (MP.).

Herb Odrowąż.

Józef, syn Aleksandra z Wielkiej Gostwicy i Kunegundy z Łątkiewiczów, 2 o v. Marcinowej Moszyńskiej, nabył 1741 r. część Niewodnej od Kumanowskich (Gr. Sanoc.). Z Zofii z Starowiejskich, syn jego Michał bezpotomny (Gr. Przem. z 1779 r.), a drugi Jakób, zeznał 1759 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Kotartyna, córką Mikołaja Kotarskiego i Franciszki z Międzygorza Zakliczanki (Gr. Biec.). Jakób pozostawił syna Józefa Walentego, urodzonego 1771 r., po którym z Anny Spinkównej, synowie: Cypryjan Tadeusz, ur. 1799 r. i Maxym Feliks, urodzony 1804 roku (metryki wszystkich w Niewodnej). Wraz z ojcem otrzymali oni potwierdzenie staropolskiego szlachectwa od austryjackiego cesarza Franciszka I-go 1819 roku (Akta Wydz. Stan. galicyjs.).

z GOSTYCZYNA w kaliskiem. Komes Wacław świadczy 1319 r., a Gizbrecht 1395 r. (KWP.). Michał w latach 1399 — 1416 ma sprawy w Gnieźnie i Kaliszu. Burneta, matka Boguszowej ze Strzegowa, Michał i inni dziedzice roz-

graniczają Gostyczyno i Strzegowo 1412 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Hisbrecht, syn Michała, 1433 r. na uniwersytecie krakowskim.

z GOSTYNIA Mikołaj, łowczy poznański 1275 r., zmarły wojewodą poznańskim 1305 r., należał do rodu *Łodziów*, a pisał się też z Moszyny i Kobylina.

GOSTYŃSCY BORKOWIE h. GRYZIMA z Gostynia, w powiecie kościańskim. Pochodzą od Borków z Gryzyny, z których jeden nabywszy w początkach XIV-go wieku Gostyń, dał początek temu domowi (patrz Gryzińscy i Osieccy). Herb ich przedstawiał dawniej w polu czerwonem dwa wilki srebrne ponad sobą bieżące w prawo (KWP. III f. 788).

Bartosz Gostyński, asesor sądowy w Kościanie 1411 r. (Pis. Dz. Pol. IX), kasztelan nakielski 1433 r. Piotr i Maciej Borkowie, bracia rodzeni, dziedzice Gostynia, potwierdzili 1464 r. sprzedaż z 1305 r. jatki w Gostyniu, przez Jana, syna wójta Mikołaja. Maciej, dziedzic Gostynia, kasztelan szremski 1503 r. Brat jego Jan 1504 r. (M. 28 f. 154). Andrzej, 1566 r. na uniwersytecie w Padwie. Dobrochna, żona Benedykta Staręskiego, 1571 roku matka kanonika poznańskiego. Mikołaj, pleban w Świerczynie, zmarł 1598 r., a drugi Mikołaj, Benedyktyn, proboszcz kiszewski, zmarł 1622 r. (Necr. Lubińs.). N., kasztelan santocki, umarł 1580 r. Pani Anna i Mikołaj, dziedzice Podrzecza, a Stanisław i Marcin, Bodzewka, w powiecie kościańskim, 1581 r. (Paw.).

Herb Gryzima.

Stanisław, kasztelan krzywiński 1588 r. Zygmunt, syn niegdy Jana, kwitował Choińskiego 1604 r. (Gr. Wschow.), a Jan, syn niegdy Zygmunta, dziedzic Ziemnic i Górki, zabezpieczył 10,000 flor. 1626 r. żonie, Annie Jawornickiej, córce Samuela. Zygmunt podpisał z ziemią wieluńską, obiór Jana Kazimierza.

Andrzej, dziedzic Krzemieniewa i Czajkowa 1640 r., kasztelan kamieński 1645 r., umarł w 1654 r. Stanisław, sędzia ziemski wieluński 1630 r.; wdowa po nim Zofia z Wyszyny Grodziecka 1638 r. (Zs. Wieluń.). Córka ich jedna była za Andrzejem Tomickim 1651 r. (Pam. o Koniecpolskich), a druga — Barbara, za Janem Radoszewskim, stolnikiem wieluńskim.

Joachim, pleban w Środzie 1649 r. Marcin ma sprawę z Mycielskim 1652 roku (Gr. Pozn. II f. 1820). Stanisław, deputat ad pacta conventa 1669 r. (V.L.).

Zygmunt Brożek (Borek?), z łowczego podczaszy wieluński 1670 r. Anna, wdowa po Zygmuncie Walewskim 1689 r. Adam i Kazimierz podpisali z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, komornik ziemski sieradzki i pisarz grodzki kaliski 1720 r. (Rel. Gr. Kalis. 82 f. 401 i 660), pisarz ziemski kaliski 1722 r.

Potomkowie Franciszka, właściciela Gogolewa, w województwie poznańskiem, 1743 r. i Franciszka, syna Kazimierza, właściciela Chrzanowa, w wojewódz-

twie kaliskiem, mianowicie: Jan, syn Karola i Tadeusz, syn Józefa, Borkowie Gostyńscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GOSTYŃSCY h. LUBICZ z Gostynek, w powiecie rawskim, których część posiadał 1579 r. Bartłomiej Gostyński (Paw.). Niesiecki pisze o nich jako o Jastrzębczykach, nie wspominając wcale o Lubiczach. Tomasz z Gostynek miał sprawy 1418 r. w Brzezinach (Łęcz. II). Feliks, dziedziczny wójt rawski, ożeniony z Dorotą Korabiewską, córką Gotarda, dziedziczką Cielądza, miał syna Stanisława, wójta krakowskiego 1552 r., który wystawił 1564 r. w Krakowie u Dominikanów nagrobek matce i żonie Barbarze. Drugą żoną jego była Dorota Wielogłowska, 2-o v. Stanisławowa Rożnowa z Kąsny 1578 r. i z niej córki: Dorota, żona Wojciecha Bieńkowskiego 1597 r. i Anna, żona Marka ze Żmigroda Stadnickiego 1598 r. (Star. Mon.; Gr. Biec. 9 f. 919; 31 f. 63; Zs. Czchow. 28 f. 874; A. Krak. z 1613 r.). Rozyna wystawiła nagrobek u Dominikanów w Krakowie mężowi swemu, Krzysztofowi Mocarskiemu z Mocarza, zmarłemu 1579 r.

Herb Lubicz.

Bartłomiej, pozwany 1558 roku przez Krassowskiego, o niestawienie żony do zapisu (Zs. Czchow. 18 f. 304). Pawła nie dopuścił Kowalowski do objęcia Zboisk 1577 r. (Gr. Biec. 9 f. 815). Bartłomiej z Górki procesuje się w latach 1598 — 1616 z Suskim i Lubońskim (Gr. Oświec. 1 f. 817; 4 f. 189). Wawrzyńca pozwał Linczewski 1602 r. (Zs. Zator. 8 f. 33). Anna v. Helena, żona Adama Wierzchowskiego w Rudzie 1666 r. (Gr. Żydaczow.). Marcin podpisał z województwem rawskiem, elekcyę Jana III-go.

Konstanty pozwał 1688 r. kowala z Bielska, a Józef 1692 r. mieszczan dębowieckich (Gr. Oświec. 110 f. 166; Gr. Biec. 304 f. 342). Władysława, chorążego pancernego chorągwi kasztelana krakowskiego, pozwały 1712 r. Klaryski sądeckie, o nieprawne wybieranie kontrybucyi (Gr. Sądec. 200 f. 171 i 238). Anna Weronika, Dominikanka we Lwowie 1717 roku. Józef i Michał, pozwali 1727 r. Chomentowskiego o poranienie Michała (Gr. Żydacz. 127 f. 305). Katarzyna, zamężna Czermińska pokwitowana przez Bobrykiewicza 1729 roku (Gr. Trembow. 64 f. 334). Jerzy, regent księstwa siewierskiego, wprowadzony 1757 r. do Główczyna (Perp. Czers. 30 f. 446).

Adryjan, oczyszczając się z zarzutu nieszlachectwa, wywiódł swoje pochodzenie 1646 r. na sejmiku w Piotrkowie, dokumentami i świadkami, w następujący sposób: Jan h. Lubicz, żonaty 1520 r. z Elżbietą Gardzińską, miał synów: Macieja zwanego Boguszewiczem i Bartłomieja, ożenionego z Gozdawianką Kawecką, z której: 1) Jan, ożeniony z Jadwigą Kormilanką; 2) Jakób, po którym Piotr i Waleryan i 3) Marcin, ożeniony z Dorotą Rawiczówną Wilkowską, ojciec wywodzącego się Adryjana (Gr. Halic. Oblat. 140 f. 410).

Adryjan z Konstancyi Słupeckiej, pozostawił synów: Stanisława i Floryana, oraz córki: Annę, za Abrahamem Biejkowskim i Zofię, za Janem Kazimierzem

Boskim, którym w 1667 i 1686 r. Słupecki sprzedał Wodziczne, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 13 f. 193 i 14 A f. 183).

Jakób nabył od Knihinickiej 1649 r. część Drohomirczan, a Piotr z żoną, Krystyną z Sarnickich, część Hołyna i Wołowińca od Hołyńskiego i zabezpieczył 1651 r. stryjowi Janowi 2,000 fl.; umarł 1653 roku (Gr. Halic. 467 f. 14 i 167; Gr. Żydacz. 22 f. 134; Gr. Tremb. 24 f. 303). Syn jego Aleksander, żonaty 1649 r. z Krystyną z Lipia, pozwał 1651 r. Faygla o zapis (Gr. Biec. 184 f. 1180).

Waleryan, syn Jakóba, ożeniony był z Anną z Błeszna, 2-o v. Stanisławową Borowską 1650 r., którą pokwitowała 1656 r. z summ różnych Anna z Gostyńskich, 1-o v. Szadurska, 2-o v. Pruszkowska. Dzieci Waleryana: Jan, Stefan, Kazimierz i Elżbieta (Gr. Halic. 52 f. 1155; 466 f. 729; 469 f. 785). Z nich:

Stefan, burgrabia włodzimierski 1693 r., z Katarzyny Kaszowskiej, pozostawił synów: Franciszka, Dominika i Dymitra. Dominika żona, Anna z Małachowskich, zmarła przed 1703 r. bezdzietnie (Gr. Żydacz. 185 f. 84). Franciszek, wojski włodzimierski 1716 r., żonaty z Maryanną z Cieszkowskich (Bracł. XVI f. 243), miał córkę Katarzynę, za Józefem Młockim, stolnikiem czerniechowskim, której dzieciom wuj ich, Hieronim Lubicz Gostyński, zabezpieczył 40,000 fl. przed 1753 r. (Woł. XIII B f. 67) i synów: Piotra i Hieronima.

Piotr Lubicz Gostyński, stolnik 1730 r., chorąży 1742 r., podkomorzy czerniechowski 1752 r., żonaty 1-o v. z Ludwiką Hulewiczówną, otrzymał 1746 r. od Józefa Hulewicza miasto Hulewiczów i Jezierze, w powiecie łuckim (Czern. f. 1522; Woł. XIII A f. 113), umarł bezdzietny, a wdowa po nim, Katarzyna z Rohozińkich, wyszła 2-o v. za jego bratanka Franciszka.

Hieronim, drugi syn wojskiego Franciszka, dziedzic Nowosiołek, podstoli 1731 r., a stolnik nowogrodzki 1742 r., chorąży czerniechowski 1752 r., w końcu podkomorzy czerniechowski 1767 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r., zeznał 1733 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Skotnicką, dziedziczką Teratyna i Miednik. Spisał testament 1779 r. (Gr. Włodzim.). Córki ich: Róża, za Ksawerym Strzelnickim, łowczym czerniechowskim i Zofia, za Janem Kaszowskim, podstolim dobrzyńskim, starostą niwskim, oraz synowie: Piotr i Franciszek. Z nich:

Piotr, podstoli czerniechowski i regent grodzki włodzimierski, zeznał 1758 roku zapis dożywocia z żoną, Brygidą Olizarówną (Gr. Włodz. i Bracł. XVII f. 1562). Jako podstoli, z województwem czerniechowskiem, a jako burgrabia włodzimierski, z województwem wołyńskiem, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1766 r. pisarz, 1775 r. sędzia grodzki włodzimierski, 1784 r. podczaszy czerniechowski, udowodnił 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim swoje pochodzenie szlacheckie; zmarł bezpotomnie.

Franciszek, starosta przyłuski 1765 r. (Sig. 30), kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., dowiódł szlachectwa 1785 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Ożeniony 1-o v. ze swoją stryjenką, Katarzyną z Rohozińskich, a 2-o v. z jej siostrą Teofilą, wdową po hr. Krasickim, pozostawił z pierwszej żony syna Aloizego, wojskiego większego poleskiego 1794 r., podkomorzego włodzimierskiego 1797 r., w końcu marszałka szlachty gubernii wołyńskiej.

Aloizy z dwóch żon, Róży z Zakrzewskich i Agnieszki z Obryckich, zostawił kilka córek, z których Róża, za Henrykiem hr. Tymanem; Flora, za Włodzi-

mierzem hr. O'Rurke, generałem wojsk rosyjskich i Emilia, 1-o v. za Cyrylem Gostyńskim, 2-o v. za Władysławem Młokosiewiczem.

Dymitr, trzeci syn Stefana, cześnik podolski 1710 r. (Kij. VIII f. 1190), miał z Anny Grzybowskiej, syna Andrzeja, pisarza ziemskiego nowogrodzkiego 1740 r., od którego pochodził wymieniony wyżej Cyryl i od niego także ma pochodzić Stanisław, ożeniony z Ludwiką z Socherów, którego córka Ludwika, poślubiła 1883 r. we Lwowie Eugeniusza Grużewskiego.

Andrzej wprowadzony 1628 r. do części Meduchy, Remizowiec i Spikłos, zapisanych mu testamentem przez Charlęskiego (Gr. Halic. 20 f. 603).

Franciszek, ze stolnika łukowskiego podsędek włodzimierski 1739 r., ale ta nominacya zdaje się, że nie przyszła do skutku i ten sam zapewne Franciszek został podczaszym wołyńskim 1742 r., a podsędkiem włodzimierskim 1744 roku. Franciszek, ożeniony 1-o v. z Konstancyą Lamarówną, dostał 1727 r. od jej ojca, pułkownika Piotra, 50,000 fl. posagu, a z drugą żoną, Franciszką z Sołtyków, pozwał 1751 r. Benedyktynki lwowskie. Umarł przed 1756 r. (Gr. Przem. 235 f. 288; 561 f. 1657 i 374 f. 747).

Andrzej, brat i sukcesor niegdy Franciszka, pozwał 1758 r. chorągiew Branickiego, o zaległy żołd (Gr. Trembow. Fasc. 50 f. 507). Franciszek stolnik i Andrzej, cześnik, łukowscy, sprawowali opiekę 1736 r. nad Samuelem i Salomeą, dziećmi ich brata Stefana, cześnika podolskiego, urodzonemi z Salomei Hulewiczównej (Bracł. XVI f. 477).

Andrzej, podstarości generalny dóbr Peczeniżyńskich, żonaty 1-o v. z Maryanną Duninówną Szpotówną 1766 r., a 2-o v. z Ewą Świerczewską, zmarł przed 1783 r. (Gr. Trębow. 285 f. 278; Perp. Czers. 37 f. 259), pozostawiwszy synów: Jakóba, Antoniago i Franciszka. Z nich:

Antoni, regent grodzki nowogrodzki 1781 r., procesował ojca o majątek po matce Duninównie. Żona jego Helena z Morzkowskich, 1-o v. Dobrzyńska, ma sprawę 1787 r. z ks. Lubomirskim o dzierżawę Woli Rzeczyckiej (A. Lwow. For. Nob.). Dzieci ich: Jadwiga, Jerzy i Franciszek. Ten ostatni chrzczony 1790 r. w Woli Rzeczyckiej, ożeniony z Pelagią ks. Lubomirską, 1-o v. Dolińską, dziedziczką Woli Rzeczyckiej, zmarłą 1829 r., pozostawił z niej: Franciszka, Adama, Stanisława, Jerzego, Karola, Emilię, Annę, Teofilę i Anielę, prowadzących proces o spadek po Maryannie ks. Radziwiłłowej (A. Tarn. For. Nob. z lat 1803 — 1845). Z nich:

1. Franciszek Ksawery, zmarły 1878 r., zostawił z Franciszki z Chromcewiczów: Justynę, Helenę, Władysławę, Stanisława, ur. 1839 r., po którym z Eweliny z Kalausów, Regina, za dr. Henrykiem Mikolaschem we Lwowie i Karola, ur. 1850 r., którego synowie: Tadeusz i Witold.

2. Adam, zmarły 1876 r., z Doroty Chromcewiczównej, zostawił: Pelagię, Bronisława i Józefa, doktora medycyny we Lwowie, ożenionego z Maryą z Okólskich, z której: Zygmunt, Władysław i Jerzy, zmarli młodo i Helena, ur. 1884 r.

3. Karol, zmarł 1870 r. z ran odniesionych 1863 r.

4. Stanisław, po którym, z Tekli Kochanowskiej, córka Lucyna.

Natalia, córka Władysława i Natalii Bietkowskiej, zaślubiła 1900 r. w Warszawie Jana Grzankowskiego.

GOSUŃSKI Jakób pisał się z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

GOSZCZACCY, to samo co Gościeńscy z Gościeńczyc.

GOSZCZYCCY, patrz *Gościccy.*

GOSZCZYŃSCY h. POBÓG. Jan Goszczyński, syn Bartłomieja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Magdalena, siostra Bartłomieja, za Walentym Pomianowskim 1818 r. Są dwa domy Goszczyńskich, jeden wyszedł z Goszczynna, w powiecie łęczyckim, drugi z Goszczyna, w powiecie płońskim, który z nich używał h. Pobóg, dojść trudno. Z uwagi jednak, że Goszczyńscy z płońskiego, dziedziczyli i na Mystkowie, która to część tych dóbr Mystkowo-Pobożany się zwała, prawdopodobniejszem jest, że to oni właśnie używali h. Pobóg (Gr. Płoc. 6 f. 317 i 318).

GOSZCZYŃSCY v. GOŚCIŃSCY z Goszczyna v. Gościna, w powiecie płońskim. Dom licznie rozrodzony, biorący różne przydomki, dla odróżnienia się od siebie. Jan, dziedzic Goszczyna, świadczy w Płocku 1409 r.

Na Goszczynie - Karpęcinie dziedziczyli: Hieronim, syn Jakóba *Karkoszki*, 1535 r., Andrzej, syn Macieja *Panuchy*, 1538 r., Andrzej, syn Mikołaja *Kopeć*, 1539 roku, Wojciech Kotas i syn jego Feliks, 1541 r., Mikołaj *Kopeć* i dzieci jego: Andrzej i Dorota, Jakób, syn Stefana.

Na Goszczynie - Kołodzieje i Mystkowie dziedziczyli: Jakób, syn Bernarda *Sekuły* i Jan Przeczek 1539 r., Marcin, Andrzej, Stanisław, Jan, Paweł i Jadwiga, dzieci Jana *Sekuły*, 1540 r.

Na Goszczynie - Podgórzu: Jan *Jajko*, syn Mikołaja i Maciej, syn Stanisława *Jajko*, 1544 r.

Mikołaj *Burcz*, syn Jana, dziedziczył znów na Goszczynie - Ropele 1542 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 135; 5 f. 17, 72 i 285; 6 f. 119 i 197; 7 f. 84 i 313; 8 f. 1; 9 f. 303 i 327).

Regestra poborowe z 1578 r. wykazują w liczbie dziedziców Goszczyna jeszcze *Jajków*, *Kotasiów* i *Karkoszków* (Paw.).

Franciszek, Jan, Józef i Tomasz Goszczyńscy, pisali się z województwem płockiem, na elekcyę Augusta II-go.

Tomasz, Antoni, Onufry, Aleksander i Cecylia, brali spadek w Trybunale płockim po Nikodemie, za pruskich czasów zmarłym Łukasz, syn Szymona, 1850 roku naczelnik powiatu mławskiego.

Antoni, syn Józefa, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie bez podania herbu 1850 r. Seweryn, znany poeta, ur. 1801 r., zmarł 1876 r. we Lwowie.

Józef, wraz z dziećmi stryja Wincentego, dziedzic wsi Błomino Gale, w płońskiem, po dziadzie Józefie, 1864 r.

GOSZCZYŃSCY v. GOSZCZEŃSCY v. GOŚCIŃSCY z Goszczynna, w powiecie łęczyckim, dom licznie rozrodzony już w XIV wieku. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku wspominają czterdziestu dziedziców w Goszczynnie (Łęcz. I i II).

Mikołaj, syn Stanisława, 1400 r. Mirosław, syn Wojciecha, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim, a Stanisław, syn Falisława, 1428 r., Tomasz, syn Jakóba, 1436 roku i Stanisław, syn Hektora, 1470 r.

Mikołaj Goszczyński, kanonik gnieźnieński 1408 r. Bartłomiej, także kanonik gnieźnieński 1496 r. (Kor.). Mikołaj, układa się z Radoszewskim 1530 r. Bartłomiej sprzedał część swoją na Goszczynnie Tomaszowi 1544 r. Jakób, syn Tomasza, ceduje sumę Niwskiemu 1577 r. (Gr. Przed. 1 f. 27; 4 f. 201; 25 f. 226).

Dziedziczyli na Goszczynnie 1576 r.: Wojciech i Stanisław Goszczyńscy, z przydomkiem *Kuropatwa*, Katarzyna, wdowa po Jakóbie G., z przydomkiem *Oczko*, Tomasz i Andrzej G., z przydomkiem *Krzessio*, Jakób G. *Główka*, Wojciech, Paweł i Jan G., *Bierkowie*, Sebastyan i Walenty G., *Dominejkowie*, Maciej i Piotr, bracia (Paw.).

Wojciech wprowadzony do Komorowa 1583 r. Stanisław, syn Wojciecha, wziął w dzierżawę Siedlewo 1587 r. Andrzej, syn Wojciecha, nabył pewne prawa od Leszczyńskiego 1613 roku. Jan, syn Andrzeja, zastawia Siedlewo 1621 r. (Gr. Przed. 31 f. 239; 35 f. 219; 60 f. 18 i 66 f. 710). Stanisław i żona jego, Zofia z Małachowskich, otrzymali 1659 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Zbójnie od Łubkowskich (Sig. 3). Jakób zastawia część Dembionki 1664 r., a Stanisław, układa się z Przykuckimi 1674 r. (Ibid. 76 f. 107 i 77 f. 331).

Jan Goszczeński i Jan Goszczyński podpisali z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go.

Jan, syn Michała, łowczy inflancki 1750 r. (Ach. I. Z. Ros III. 3). N., regent ziemski kaliski 1777 r.

Feliks w Prusach 1640 r. Dziedziczyli tam Goszczyńscy na Wietrzychowie i Koniuszynie w ciągu XVII-go i XVIII-go wieku (Kętrz.).

GOSZTOWTOWIE h. SYROKOMLA w ks. Żmudzkiem. Szczepan, Stanisław i Jerzy, synowie Macieja, dziedzice Pubżubiów, zawierają układ z Janem Hrehorowiczem Gojlewiczem Gosztowtem 1639 r. (Zs. Żmudz. z 1642 r.). Potomek ich Jerzy, syn Kazimierza, nabył 1738 r. Raupy i Plehów od Montkiewiczów (Akta Magd. Worniańskiej). Pozostawił on synów czterech, o których pisze w testamencie z 1739 roku (Gr. Żmudz. z 1740 r.), Macieja i Dominika, zmarłych bezdzietnie, Marcina i Mikołaja.

Herb Syrokomla.

Marcin, dziedzic Raup, a z testamentu stryja Michała z 1750 r. i Pubżubiów, miał synów trzech: Tadeusza, Jana i Bonifacego, których kwitował 1775 roku brat stryjeczny Antoni.

Tadeusz, dziedzic Raup, z żony, Barbary Kasperowiczówny, miał synów: Jakóba, ur. 1782 r. (metr. w Telszach), po którym z żony, Bogumiły Gintyłłówny, synowie: Leopold, ur. 1812 r. i Filip, 1818 r. (metr. w Telszach) i Marcina, ur. 1788 r. (metr. w Twerach), regenta, sędziego grodzkiego i pisarza ziemskiego telszewskiego, dziedzica dóbr Bagin Pouziów 1817 r., po którym z żony, Filipiny Klementówny, syn Waleryan, ur. 1814 r. (metr. w Telszach).

Jan, dziedzic Pubżubiów, drugi syn Marcina, dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Petronellą Puszkarzewiczówną, 2-o v. z Urszulą Putramentówną, pozostawił synów: Michała, ur. 1794 r., Tomasza, ur. 1796 r., Antoniego, ur. 1804 r. i Józefa, ur. 1806 roku (metryki w Twerach).

Mikołaj, czwarty syn Jerzego, nabył Kieturnagi od Rubażewiczów 1770 r. (Zs. Żmudz.), które testamentem z 1775 r. przekazał synowi Antoniemu, po którym z żony, Barbary Iłakowiczównej, synowie: Nikodem Mamert, ur. 1815 r. i Antoni Barnaba, ur. 1820 r.

Wyliczeni tu Gosztowtowie dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 i 1829 r (z Teki M. E. Brenszteina).

Józef Gosztowt, 1786 r. na sejmiku żmudzkim.

GOSZYCCY h. GRYF z Goszyc, w powiecie proszowskim. Marek, syn Abrahama z Goszyc, zamienia 1361 r. wsi swoje z dziada dziedziczne Sielce i Klimontów, w olkuskiem, na Witanowice nowe z Ottonem z Pilcy.

Herb Gryf.

Mikosz z Goszyc, zapewne syn Marka w latach 1376—1383 często w aktach krakowskich i na dokumentach występuje. Syn jego, a siostrzeniec Mirosława z Poręby, Marek z Goszyc, 1390 r., Goszycki 1400 r., z drugiej żony Strzechny, miał córkę Świętochnę 1402 roku, a z pierwszej nieznanej, syna Abrahama.

Abraham, zwany Czarnym z Goszyc, w 1402 r. zrobił dział z macochą i oddał jej połowę Goszyc i Polaninowic. W 1411 r. żupnik Obu Soli, 1414 r. starosta czorsztyński, 1439 r. żupnik olkuski, 1442 r. starosta sandecki, świadczył z rodu Gryfów 1428 r. przy wywodzie szlachectwa w Krakowie, podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna, zmarł 1444 r. Zapisał w 1411 r. żonie Apolonii, 300 grzyw. na Goszycach i 350 grzyw. na Mnikowie, a ona mu darowała domy swe w Krakowie, które dostała od króla Władysława. W 1414 r. zastawił żonie za 350 grzyw. szerokich groszy, zamek Czorsztyński. W 1423 r. wydaje córkę swą Magdalenę, za Hinka z Rogowa i daje jej w posagu 1,500 kóp groszy i 700 czerw. złotych. Magdalena już 1434 r. jest żoną Jana z Brzezia, któremu wniosła trzy kamienice w Krakowie, folwark Friszbarg pod Krakowem i część Goszyc (KMP.; St. Pr. P. P. VII i VIII; Helc. II).

GOSZYŃSCY h. WŁASNEGO w Prusach. Wojciech Goszyński, sekretarz królewski, komisarz do odbioru zamków siewierskich 1620 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). N., podstoli nowogrodzki-siewierski, został podstolim województwa nowogrodzkiego 1757 roku.

GOTARD, kasztelan poznański 1238 r. *G.*, podkomorzy ks. Jadwigi Władysławowej Wielkopolskiej i synów jej, 1242 r. (KWP.). *G.*, kasztelan kamieński 1358 r. *G.*, stolnik świecki 1295 r. *G.*, kanclerz mazowiecki ks. Konrada, 1222 r. *G.*, kasztelan warszawski 1371 r. *G.*, sędzia płocki 1374 r. *G.*, kanonik warsza-

wski, kanclerz nadworny warszawski i czerski 1429 r. *G.*, sędzia nadworny książąt Oświecimskich w latach 1317—1333. Syn jego Adam.

z GOTARTOWA w poznańskiem Mikołaj, sprzedał sołtystwo w Gotartowie 1353 r. (A. Kapit. Pozn.).

Herb Leliwa.

GOTARTOWSCY h. LELIWA z Gotartowa, w powiecie rypińskim. Jakób z Gotharthsdorffu, polak, przyjął prawo miejskie w Chełmie 1442 r. (Kętrz.). Jan Gotartowski, dziedzic części Kretków Małych, w rypińskiem, a Marek Gotarski (?) części Tłuchowa, w dobrzyńskiem, 1564 r. (Paw.).

Ignacy Gotartowski, pisarz grodzki chełmiński 1764 roku. Tenże sam, czy też inny Ignacy, podwojewodzy chełmiński 1766 r. Adam, pisarz grodzki skarszewski, poseł powiatu nowskiego, pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Piotr, sądowy tucholski 1767 r. Adam, pisarz grodzki kirszporski 1772 r. Franciszek, były szambelan dworu polskiego, otrzymał 1805 roku zapis od Gadomskiego (DW. 113 f. 823).

Florentyn, syn Franciszka, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w połowie XIX-go wieku.

GOTARTOWSCY h. LIS z Gotartowic, w powiecie wiślickim. Świętopełk z Gotartowic świadczy 1366 r. (KMP.). Prawdopodobnie jest on wnukiem Mszczuja z Chrzelowa, wojewody sandomierskiego. Syn jego Mszczuj, zwany Lis, kanonik krakowski i pleban w Golczy 1374 r., umarł 1386 r. (KKKr.). Warcisław świadczy 1400 r. Elżbiecie z Irządz (St. Pr. P. P. VIII). Długosz nazywa go starostą bobrownickim i pisze, że za poddanie 1409 r. zamku Krzyżakom, siedział w ciemnej wierzy, z której wypuszczony 1410 r. wkrótce umarł. Był on kasztelanem żarnowskim, a wdowa po nim, Anna z Smogorzowa, zrobiła 1411 r. dział zamku i dóbr Smogorzowa, Rusinowa i Zawady. Synowie ich: Pakosz i Mikołaj, ręczą 1411 r. za brata swego Andrzeja 20 grzywien Piotrowi, podsędkowi krakowskiemu (Helc. II. 1267).

Herb Lis.

Mikołaj oprawił 1415 r. żonie Klarze 300 grzywien posagu i wiana na połowie dóbr swych macierzystych w radomskiem i na Gotartowicach (Perp. Terr. Radom. I f. 45). W tymże roku nabyli od nich Miechowici Gotartowice za 500 grzywien (Roczn. Miechow.). Mikołaj nosił przezwisko *Pieczonka*, a w 1450 r., pisząc się ze Smogorzowa, sprzedał za zgodą żony Klary, połowę Rusinowa za 600 grzyw. Duninowi z Grabowej (Perp. Terr. Radom. I f. 228 i 229). Tenże Mikołaj Pieczonka z Podwirzbia, cześnik krakowski, sprzedał 1466 r. części swe w Smogorzowie i Zawadzie za 300

grzywien Piotrowi z Lipy i synowcom jego (Ibid. I f. 450). Od niego poszli *Pieczonkowie Chomętowscy* h. *Lis.*

[GOTEKE Jan został pułkownikiem wojsk koronnych 1713 r. (Sig. 18).]

[GOTELHOF Fryderyk został porucznikiem wojska koronnego 1778 roku (MP.).]

[GOTHIEUR Salomea, żona Piotra Kempskiego, otrzymała 1742 r. przywilej na Starogród (Perp. Czers. 26 f. 175).]

GOTIER DE LA CAVE Piotr, kapitan gwardyi elektora Brandeburskiego Fryderyka Wilhelma, otrzymał od tegoż indygenat 1644 r., który król Władysław IV-ty potwierdził 1645 r. (M. 189 f. 352).

GOTKOWSCY. Akta brzezińskie z lat 1399 — 1411 wspominają Gotkowskich: Andrzeja, Macieja, Piotra, Jana i Wawrzyńca (Łęcz. II). Maciej, ale Gutkowski, dziedzic części Jaroszewa w poznańskiem 1580 r. (Paw.).

W powiecie przedeckim, Wojciech Gotkowski, syn Andrzeja, zapisał sumę Dramińskiemu 1594 r. (Gr. Przed. 42 f. 69). Patrz *Gutkowski.*

GOTOŁTOWICZ Juri Juskiewicz, z przydomkiem *Gurec*, zapisał 1488 r. żonie swej Annie, córce Hanusa Cimucowicza v. Tiemutiewicza, trzecią część Wiszniewa i Załuż w 400 kopach gr. lit. (ML. 2).

GOTPOLD, kanclerz Wielkopolski ks. Bolesława 1243 r.

GOTSZALK Ungier, dzielny i zasłużony wojak, różne dobra w województwie smoleńskiem otrzymał 1620 r. (Bibl. Kras.).

GOTTARD Kazimierz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

[GOTTIE v. GOTTI. Jan Gottie kwituje Potockiego 1781 r., a Dobrzyński kwituje Felicyana Gotti i żonę jego Gertrudę, 1782 r. (DW. 97 f. 121 i 98 f. 745).]

GOTTLEB HASZLAKIEWICZ Józef, syn Bogumiła i Barbary Rojeckiej, wnuk Macieja i Anny, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim. Zmarł 1836 r., pozostawiwszy z żony, Franciszki Męcińskiej, dziedziczki Dołhomościsk, zmarłej 1852 r.: Józefa, Edwarda, Antoniego, Feliksa, Kwiryna, Sabinę, za Stranskym, oficerem wojsk austryjackich, Lubinę i Franciszka Ksawerego (A. Lwow. For. Nob.).

Jakób z synem Franciszkiem i Jan z synem Karolem, synowie Franciszka, wnukowie Jana, ale Gottliba, dowiedli szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 roku (Spis.).

GOTTOWT h. SULIMA. Dominik, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Za Paprockiego czasów żyli: Jan, Bartosz i Marcin, urodzeni ze Strawińskiej.

[de GOTZEN Karol Wilhelm, szambelan Augusta II-go 1702 r.]

[de GOTZENDORF Piotr, hrabia, kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r.]

[GOUDON de LARA Jakób, kapitan wojsk koronnych i żona jego Teresa Barbara, baronówna de Falacicze (Jelacicze?), wprowadzeni do wójtostwa w Tessowie 1753 r. (DW. 74 f. 632).]

GOUFFOUZ v. GOFFUS Jan Jakób, podwojewodzy warszawski, żonaty z Teodorą z Suchorzewskich, otrzymał 1689 r. Burakowo ze starostwa warszawskiego, a 1704 r. plac przy kościele OO. Bernardynów w Warszawie. Tenże już sekretarz królewski, wspólnie z żoną nabył część Grudna 1718 r. (DW. 57 f. 160, 264 i 556; 61 f. 558 i 63 f. 195).

[GOUSSOAUT Małgorzata, córka Klaudyusza i Katarzyny Leroux, zeznała 1790 r. zapis dożywocia z mężem, Ignacym Pietraszewskim (DW. 106 f. 1026).]

GOWARCZEWSCY h. RAWICZ z Gowarczowa, dawniej z Goworziczowa, w powiecie opoczyńskim. Później pisali się z Chrobrzan. Wiszota z Goworziczowa świadczy 1361 r. w Opocznie (Bart.), przy sprzedaży Święciechowa. Mancina (Męcina) i Grot, bracia z Goworziczowa i Grotowic, mają sprawę w Łęczycy 1398 i 1399 r. (Łęcz. I. 5515 i 5942). Męcinie świadczy Otha Goworziczewski 1389 r., a obaj razem ręczyli Arcybiskupowi za Kosarzewskich, 1394 roku (patrz *Grotowscy*)

Herb Rawicz.

Krystyn Magiera z Goworzyczowa, odznaczył się 1410 r. pod Koronowem (Długosz). Krajczy królewski w latach 1414 — 1415 (Rej. Podsk.), stolnik (pewno pomyłka piszącego, bo stolnikiem był kto inny?) sandomierski 1432 r. (Rad. Inscr. I f. 76 i 107), podczaszy sandomierski 1433 r., pisał się także z Boguszkowa. W 1418 r. dostał od Jagiełły 200 grzyw. na Mojkowie, w piotrkowskiem (Rz. M.), a 1430 r. prawo niemieckie dla wsi swej Gowarczowa i zamianę jej na miasto. Córka jego Zuzanna, dziedziczka części Gowarczowa, Miłakowa, Skrzyszowa, Sędowa, Skroniny, Kupimirza i Mroczkowa, wniosła te dobra mężowi swemu, Wojciechowi z Bnina (Śmigielskiemu), kasztelanowi międzyrzeckiemu (Lib. Ben.). Od Krystyna tego zapewne poszli Boguszkowscy na Boguszkowie, w ziemi czerskiej.

Wyszota z Goworziczowa z dziećmi sprzedał 1410 r. różne grunta w Gowarczowie plebanowi Jakóbowi. Hinek w Radoszycach, a Prandota w Opocznie, obecni 1425 r. Piotr wziął 1424 r. w zastaw część Karwic od Warsza z Olszamo-

wic, za 86 grzywien. Synowie jego: Prandota i Męcina, dopełnili 1439 r. działu dóbr. Prandota wziął Gowarczów, Męcina—Wolę, Brzeźnicę i Komaszyce.

Andrzej, syn Wojciecha z Goworiczowa, 1464 r. Andrzej z braćmi odsądzeni 1466 r. od części Skroniny i Sędowa na rzecz Straszów (A. Radom. i Opocz.).

Konstanty z Chrobrzan, ale mylnie Gowarzewski, komornik graniczny rożański, kwitowany przez Niesiołowskiego 1750 r. (M. 261 f. 52), ożeniony z Konstancyą Drużbacką, łowczanką kijowską. Tenże Gowarczewski nazywany 1739 r. cześnikiem bracławskim (Rel. Gr. Lwow. 543 f. 1117).

GOWARZEWSCY v. GAWORZEWSCY h. PRAWDZIC z Gowarzewa, w powiecie poznańskim; wieś tę posiadali w 1580 r. Jan i Hieronim (Paw.). Wincenty i Adam, bracia i Sędziwój Gowarzewscy z Gowarzewa, w sądzie w Poznaniu 1388 roku. Synowica ich Hanka, za Szymonem z Biliny 1399 roku. Hincza z Gowarzewa 1393 roku (Leksz.). Władysław, syn Hinczy, 1413 roku na uniwersytecie krakowskim.

Herb Prawdzic.

Jerzy Gowarzewski, proboszcz sochaczewski 1643 r, archidyakon szremski i kanonik poznański 1655 r. (Zap. Lub. 45 f. 121), zabity w Poznaniu 1657 r. przez Zaydliców, lutrów. Kazimierz pisał się z województwem poznańskiem, a Jan na Gowarzu (?) z ziemią chełmską, na elekcyę Augusta II-go.

Akta sieradzkie z 1677 i 1691 r. wspominają o Janie, żonatym z Katarzyną z Roxyc Dąbrowską, dziedziczką części Dąbrowy. Syn ich Stanisław i córka Konstancya, żona Jana Dunina Szpota, procesują Małuskiego 1720 r.

Tomasz, Jan, Wojciech i Stanisław, synowie niegdy Tomasza, nabyli 1679 r. Leśniewo w gnieźnieńskiem od Zabłockich. Franciszek, ożeniony z Anną Pęczelską, syn Jana i Katarzyny Dębińskiej, wnuk Tomasza i Jadwigi Zabłockiej, mianował 1755 r. swym plenipotentem syna swego Kazimierza, subdelegata grodzkiego radomskiego. Tenże Kazimierz, komornik ziemski radomski 1773 r., ożeniony z Franciszką Kroczewską, pozostawił synów: Jana Kantego i Pawła, wylegitymowanych ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quater. IV f. 187 i 189).

Stefan, tytułowany miecznikiem rawskim, z żony, Katarzyny Dąbrowskiej, 1-o v. Józefowej Kurdwanowskiej, miał dzieci: Andrzeja i Wiktoryę 1768 r. (Akta Lwow. For. Nob. z 1784 r.).

Jan, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

GOWORKOWIE h. RAWICZ. Wielu członków domu Rawiczów nosiło imię Goworka, które w XV-m wieku przybrane zostało przez synów niektórych z nich za nazwisko. Wszyscy zatem późniejsi Goworkowie nie stanowią koniecznie jednego domu, choć idą z jednego rodu Rawiczów.

Długosz pisze, że Goworek, wojewoda sandomierski, dostał się w niewolę 1196 r., w rozprawie z Mieczysławem Starym nad Mozgawą. Gdy w 1202 r. Kra-

kowianie wezwali Leszka na stolicę, pod warunkiem oddalenia Goworka, tenże tronu nie przyjął i dopiero po usunięciu z Krakowa Władysława Laskonogiego i śmierci Mikołaja, wojewody krakowskiego, Leszek objął Kraków, a Goworek został kasztelanem krakowskim. Świadczy komes Goworek na przywileju biskupa Wincentego z 1210 r., a na układzie dotyczącym wsi Bieżanowa z 1212 roku, wypisany już wyraźnie kasztelanem krakowskim (KDM. i KKK.).

Miłosława, wdowa po Goworku, wieś Mogilany, którą jej mąż od Leszka otrzymał, sprzedała 1231 r. Teodorowi, wojewodzie krakowskiemu (KDM.). Córka jego była żoną Krystyna Piotrkowicza, wojewody mazowieckiego. Syn zaś Dzierżykraj, był w 1229 r. kasztelanem sandeckim, a 1231 r. kasztelanem lubelskim.

Goworek, kasztelan radomski 1333 r. był bratem biskupa krakowskiego Jana, syna Grota ze Słupcy i Chrobrzan. Synowcem ich był Goworek, kasztelan zawichostski 1373 r. Goworek, chorąży rawski 1377 r. Goworek, chorąży chełmski 1431 roku.

GOWORKOWIE. Mikołaj Goworek, burgrabia krakowski 1455 r. Aleksander, alias Goworek, nabył 1456 r. Chmielową na Podolu od Bartosza z Buczacza. Wojciech Goworek z Bieniowic, obecny 1473 r. na sądach w Przemyślu.

Goworek ze Zdziechowa, podstoli lubelski w latach 1440 — 1458, ożeniony z Dorotą Korczakówną z Rzeplina, pozostawił dwóch synów: Piotra i Lassotę, nazywających się po ojcu Goworkami. Bracia ci dopełnili 1466 r. działu dóbr po rodzicach. Lassota wziął Wolę, Łopiennik, Piekowicze, Wolę Dłotowską i część Bychawki, w lubelskiem, a Piotr — Lipicę, Sarnek, Łukę, Siołkę i Rzeplin, w przemyskiem i halickiem. Piotr oprawił 1465 r. żonie swej, Annie Cebrowskiej, 420 grzywien posagu i wiana na Lipicy.

W 1471 r. otrzymał Dersław z Rytwian konsens, na wykupno Woli Wilkołaskiej od synów Lassoty z Łopiennika, nadanej ich dziadowi Goworkowi 1440 roku w 100 grzywnach (AGZ. XII, XIII; Proch.).

Zbigniew, żonaty z Zofią Racławską, ma 1579 r. córkę Annę, za Janem Potockim (Wyr. Lub. 1 f. 420 i 49 f. 273). Andrzej, właściciel Sarbic 1589 roku. Klemens 1593 r. (Ibid. 32 f. 730 i 56 f. 305). Stanisław, dziedzic na Potoku i Borowy, w powiecie książkim 1581 r. Magdalena, właścicielka Jastrzębnik, w powiecie wiślickim, 1508 r. (Paw.).

GOWOROWSCY h. PRUS I-szy, czasem GAWOROWSCY z Goworowa, w powiecie zakroczymskim. Jan Gaworowski, syn Piotra z Secynia, wnuk Jana z Prus, część swoją na Prusach sprzedał Kozikowi 1531 r. (Gr. Płoc. 1 f. 107).

Andrzej Goworowski, komornik graniczny kijowski 1643 r. Jan, podstarości piński 1524 roku. Kazimierz podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

GOWORZYŃSCY h. DĘBNO z Goworzyna, w powiecie radomskim, której to wsi właścicielami byli 1569 r.: Dzierżek, Wojciech i Hieronim. Bieniek z Goworzyna świadczył 1416 r. w Radomiu szlachectwo swego współklejnotnika (Pis. Dz. Pol. IX). Długosz pisze o nim, że w 1410 r. został na załodze w Sztumie. Tenże Bieniasz sprzedał 1427 r. część Goworzyna po Marcinie, Mikołajowi z Mi-

chałowa dając ewikcyę od Mikołaja, brata Marcinowego (A. Radom). Marcin, syn Bernarda (Benedykta?), pisarz królewski, kanonik gnieźnieński i krakowski 1424 roku, poseł do Rzymu od króla. Wawrzyniec ma 10 grzywien u Dobka z Krzyżanowic 1411 r. (A. Radom.). Jan, syn Jana z Goworzyna, 1444 i 1446 r. na uniwersytecie krakowskim; jest potem plebanem w Kurowie (Lib. Ben.). Jan Goworzeński, dziedzic obu Kroczowów, zastawia je za 120 grzywien Kochanowskiemu 1559 r. (A. Radom.). Jan, współwłaściciel Kroczowa, w powiecie radomskim, 1569 r. (Paw.). Krzysztof, Jan i Hieronim, synowie Jana, 1589 r. (Wyr. Lub. 33 f. 486).

GOYDYMOWICZOWIE h. KORAB' w W. Ks. Żmudzkiem. Stanisław z synami: Waleryanem, ur. 1797 r., Józefem, ur. 1800 r. i Tadeuszem Bartłomiejem, ur. 1807 r. i Bonifacy z synem Józefem, synowie Kazimierza, wnukowie Józefa Kajetana, komornika brasławskiego, dziedzica dóbr Gawryle alias Witkaycie, w powiecie telszewskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r. (z Teki M. E. Brenszteina).

GOYRZEWSCY, patrz *Gojrzewscy*.

GOYTOWSKI Jerzy Filip, poseł powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 612).

z GOZDNY h. JELITA. Stanisław Jelitko z Gozdny, syn Stanisława Jelitka, podczaszego krakowskiego, od 1376 r. ma częste sprawy w Krakowie; oprócz Gozdnej posiada też Korabniki. W 1400 r. sprzedał część domu obok Św. Idziego w Krakowie, bratu rodzonemu Klemensowi, kasztelanowi czechowskiemu. Prawdopodobnie zmarł bezdzietnie po 1416 r., a Gozdna jest następnie własnością jego bratanka, także Stanisława Jelitko, kasztelanica czechowskiego.

Stanisław ten, żonaty 1-o v. ze Stachną Niemścianką z Skroniowa i Mikułowic, za którą dostał 300 grzyw. posagu, wymieniony z żoną i braćmi i rodzicami w akcie fundacyjnym kościoła w Łukowej 1408 r. Z tej żony miał trzy córki: Beatę, Katarzynę i Annę, którym 1428 r. zabezpieczył posag ich matki na Pilczycy. W 1425 r. jest kasztelanem brzeskim, w 1428 i 1431 r. świadczy przy wywodach szlachectwa w Krakowie, żył jeszcze 1445 roku (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II). Stanisław z Gozdnej procesował się z Rejami w latach 1480 — 1493 (A. Krakows.).

z GOZDOWA Marcin, syn Stanisława, 1427 r., Piotr, syn Michała, 1431 r., Mikołaj, syn Andrzeja z dyecezyi gnieźnieńskiej, 1446 r., studenci uniwersytetu krakowskiego.

GOZDOWICZOWIE h. GOZDAWA. Franciszek nabył 1806 r. od Duninów-Wąsowiczów, starościców kiślackich, część klucza Jawornik Ruski. Zmarł 1833 r., pozostawiając: Honoratę, za Bonawenturą Szeleszyńskim; Petronellę, za Jackiem Wyszkowskim; Maryannę, za Dulembą; Antoniego i Aleksandra, właścicieli Rakszawy i Kazimierza, który część Jawornika sprzedał 1842 r. Anieli z Gozdowiczów Darowskiej (A. Tarnow. For. Nob.).

GOZDOWSCY h. GOZDAWA z Gozdowa, w powiecie bielskim, województwie płockiem, którego część zwana Jakóbowa, należała do Jana i Piotra, a inna część do Gozdawitów Sudraskich 1578 r. (Paw.). Po śmierci Filipa Gozdowskiego otrzymał 1635 r. Lipowo w województwie czerniechowskiem Balicki (M. 134 f. 27). Helena de Grody, 1-o v. Jerzowa Sowińska, 2-o v. Krzysztofowa Gozdowska, zmarła 1666 roku, a testament jej spisany w Stankowej, wniesiony 1667 roku do grodu sanockiego.

Herb Gozdawa.

Stanisław jeden z województwem rawskiem, a drugi z województwem łęczyckiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, Stefan i Jakób, synowie Jana, w 1660 roku. Wojciech z żoną, Agnieszką z Brzeskich, sprzedał Kurzek 1680 r. Synowie jego: Adam i Marcin 1695 r. (M. 201 f. 439; DW. 55 f. 1337 i 59 f. 286—292).

Innego Wojciecha żoną była Konstancya z Horaimów, której testament wniesiono do grodu warszawskiego 1693 r. (DW. 58 f. 1039). Wojciech podpisał z ziemią wyszogrodzką obiór Jana III-go, a Antoni pisał się z województwem pomorskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni i żona jego, Kunegunda ze Zbaraszewskich, kwitowali Karczewskich 1767 r. Córce swej Maryannie, żonie Konrada Jarnowskiego, dał Antoni 1793 r. Wrociszew, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 33 f. 165; 42 f. 462 i 527).

Bernard, syn Macieja i Jadwigi z Jastrzembskich, zeznał 1694 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Wygrażewską, podstolanką bracławską (Gr. Przem.), a 1701 r. wziął w zastaw Śliwnicę od Fredry. Syn ich Józef, zaślubił 1730 r. Helenę Białobrzeską (Gr. Sanoc.). Posesor Cieszyny 1732 r. i Glinna 1736 r., pozostawił synów: Antoniego, pułkownika buławy wielkiej koronnej 1776 r. i Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim.

Leon, konsyliarz królewski, cedował sumę Podgórskiemu 1792 roku (DW. 108 f. 141).

GOZDOWSCY. Stanisław, z synem Maryanem, Jan Michał i Michał Ludwik, synowie Ludwika, wnukowie Antoniego, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Jana, 1837 r., a Ludwik, syn Jana Michała, 1855 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

GOZDOWSCY Jakób i Katarzyna, wdowa po Jakóbie, dziedzice Gozdowa, w powiecie brzezińskim, 1576 r. (Paw.).

GOZDOWSKI Stanisław, syn Jana, z synem Aleksandrem, wpisany 1880 r. do ksiąg szlachty gubernii połtawskiej.

GOZDZ z Gozdowa Daniel, syn Jana i brat jego Jan, kwitują Orzechowskiego 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 302 i 28 f. 283).

z GOZDŹCA, w ziemi liwskiej. Paweł Kruk z Gozdźca i synowie jego: Piotr, Mikołaj, Fabian i Stanisław, dziedzice sześciu łanów we wsi Gozdziec, kupionych od księcia, otrzymali 1476 r. wraz z całą szlachtą ziemi liwskiej różne wolności od ks. Konrada (KM.).

GOZDZCY, patrz *Gojscy*.

GOZDZICHOWSCY v. GOŚCICHOWSCY h. PRAWDZIC z Gozdzichowa v. Gościchowa, w powiecie kościańskim. Bodzanta z Gościchowa świadczy w Poznaniu 1389 r., a Paweł w Kościanie 1394 r. (Leksz.). Dawid Gościchowski wywodzi swoje szlachectwo w Poznaniu 1432 r. Jest h. *Prawdzic* (Pis. Dz. Pol. IX). Stanisław, syn Wawrzyńca z Gosczikowa (?), 1429 r, na uniwersytecie krakowskim, 1454 r. kapłan z dyecezyi gnieźnieńskiej, profesor uniwersytetu krakowskiego. Maciej, syn Jana, 1475 r. student na tymże uniwersytecie.

GOZDZIECKI N., dziedzic części Sulimowa, w bełskiem 1578 r. (Paw.).

GOZDZIECKI h. DOLIWA dziedziczył na Skroniowie pod Jędrzejowem, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług). To pewno Gojski z Gozdu.

GOZDZIEJOWSCY. Szymon i Jan z matką Zuzanną, pozwani 1723 r. o sumę przez Kisiela (Gr. Łuck.). Stanisław Gozdziejowski, viceregent grodzki krzemieniecki 1781 r., a pisarz grodzki 1789 r. Antoni, skarbnik halicki 1788 r. Józef kwitował Grabowskiego 1796 r. (DW. 111 f. 645). Jan, syn Józefa i Katarzyny z Piotrowskich, legitymował się bez wskazania herbu 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim. Mają być h. *Rawicz*.

GOZDZIELSCY h. WIENIAWA z Gozdzielina, w powiecie sandomierskim. Paszek, współdziedzic Gozdzielina, sprzedał 1366 r. gaj swój Marcinowi z Grocholic (KMP.). Jan Gozdzielski, 1447 roku na sądach w Sanoku (AGZ. XI). Jakób z Gozdzielina h. Wieniawa, świadczył 1473 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Jan i Mikołaj, dziedzice części Gozdzielina, za czasów Długosza (Lib. Ben.).

Wyroki lubelskie z 1592 roku wspominają o Kasprze Gozdzielskim (Ks. 51 f. 633).

Herb Wieniawa.

GOŹDZIEWSCY h. WIENIAWA z Goździ, w ziemi ciechanowskiej. Michał, Krzysztof, Andrzej i Jakób Goździewscy, a Adam i Andrzej ze Ślaz Goździewscy, podpisali z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Z nich Michał pozostawił czterech synów: Tomasza, Marcina, Macieja i Antoniego. Marcin miał dwóch synów: Walentego i Pawła, a Antoni trzech: Stanisława, Kaspra v. Baltazara i Franciszka. Marcin z synami i Maciej, synowie Michała, stryjowie i Stanisław, Kasper i Franciszek, synowie Antoniego, bratankowie, kwitowali 1757 r. Szczepankowskiego, z odbioru 200 fl., na-

leżących zmarłemu bezdzietnie ich bratu i stryjowi Tomaszowi, a odstąpili 1769 r. 300 tynfów Łaguninie (Gr. Ciech. Perp. 129 f. 251 i 136 f. 328).

Antoni, syn Michała, ożeniony z Maryanną z Sosnowskich, córką Jana, której przyznał 1731 r. długu 120 fl. (Ibid. 117 f. 185), oprócz synów: Stanisława, Kaspra i Franciszka, miał jeszcze córki: Agnieszkę, żonę Jakóba Kozłowskiego, Małgorzatę i Maryannę. Bracia w imieniu swojem i siostr, sprzedali 1762 r. Piotrowi Sosnowskiemu części swoje na Sosnowie-Radziejach i innych wsiach, odziedziczone po matce. Stanisław i Franciszek wprowadzeni zostali do Goździów 1795 roku (Ibid. 131 f. 79 i 176 f. 103).

Stanisław, syn Antoniego, ur. 1739 r., zmarły w Goździach 1807 r. (Sepult. w Zielonej), zeznał 1765 roku zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Kołakowskich, córką Adama (Ibid. 133 f. 129). Z synów jego znani mi są: Kajetan, żonaty 1791 roku z Franciszką Goździewską, córką Aleksandra (Ibid. 172 f. 193) i Mateusz.

Ten ostatni przeniósł się do W. Ks Poznańskiego i osiadł w Środzie, gdzie zaślubił 1817 r. Zuzannę Boińską, córkę Antoniego i Józefy z Długołęckich i z niej pozostawił syna Nikodema Antoniego, ur. 1818 r. w Środzie, ożenionego tamże 1843 r. z Maryanną Laskowską, z której syn Stanisław Antoni, ur. w Środzie 1850 roku, zamieszkuje obecnie Galicyę.

Żyjący w połowie XVIII-go wieku Wojciech Goździewski miał synów: Stanisława, Grzegorza, Marcina i Franciszka. Stanisław odstąpił 1786 r. Grzegorzowi 125 tynfów, a 1796 r. zastawił dwom drugim swoim braciom części swoje na Kołakach i Kwasach (Gr. Ciech. Perp. 164 f. 229 i 174 f. 299).

GOŹDZIKOWSCY v. GOŚCIKOWSCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ z Goździkowa, w powiecie radomskim. Włodek z Goździkowa, cześnik brzeski, zastawił 1414 r. części Sadów Andrzejowi z Rudy (A. Radoms.). Jan, obecny 1420 r. w Luboczy (Kod. Mog.). Włodek z bratem Andrzejem i bratankiem Andrzejem, synem Mikołaja, dzieli się 1440 r. dobrami Goździków, Stoczki i Sady (Perp. Radom. 1 f. 127 i 361). Andrzej 1412 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam zapewne Andrzej Goździkowski, v. Andrzej Labancz z Goździkowa, pisarz skarbu królewskiego 1426 r., starosta radomski w latach 1437—1439, zabezpieczył 1437 r. żonie, Elżbiecie z Sulimów z Pleszowa, 400 grzyw. posagu i wiana, nabył 1444 r. od Abrahama z Ujazdu Pawłów i Wolę Pawłowską za 1,000 grzywien, a 1445 r, Maleszowę od braci Zborzeńskich. Dzieci jego: Andrzej, Jan, Piotr i Zofia, i brat ich stryjeczny, Włodek z Goździkowa, wypuścili 1453 r. swój majątek w dzierżawę stryjowi swemu. Dobkowi z Goździkowa, a to w obecności stryjów swoich: Andrzeja z Modliszowic, podkomorzego kujawskiego, Mikołaja z Sulgostowa, Piotra z Przystałowic, Jana Missopada z Konina i Dobrogosta z Odrzywoła (ostatni jednak był chyba ich wujem) (Rad. Inscr. Decr. II f. 271 i IV f. 291; Inscr. 1 f. 133, 165 i 203).

Herb Łabędź.

Synowie starosty zwali się Łabędziami, a potomkowie ich już stale Goździkowskimi. Córka Zofia wyszła za Stanisława z Szydłowca, kasztelana żarnowskiego, który razem ze szwagrem, Janem Łabędziem z Pawłowa, ręcząc za młodszych: Andrzeja i Piotra, układa się 1464 r. z dzierżawcami Pleszowa, o spadek po Stanisławie z Pleszowa (Helc. II). Wszyscy czworo zawarli 1472 r. między sobą układ o utrzymywanie wuja Stanisława Pleszowskiego i ciotki Anny Kościuszkowej (Arch. Sang. II).

Andrzej jest 1468 r. opiekunem Jana Łabędzia z Pleszowa i Stręgoborzyc, zapewne synowca swego, a 1471 r. zastawił część Maleszowej Jankowskiemu. Andrzej, Bernard i Hieronim, bracia rodzeni, dziedzice Goździkowa, obecni 1481 r. przy rozgraniczeniu Smogorzowa i Skrzyńska. Jan, Rafał i Feliks, bracia z Goździkowa, dziedzice Mechnina tegoż roku. Andrzej z Goździkowa zabezpieczył 1486 roku żonie swej, Jadwidze z Nieznamirowic, 240 grzywien posagu i wiana (Perp. Radoms. I f. 601).

Andrzej i Hieronim Goździkowscy, właściciele Goździkowa, Stoczków, Nieznamirowic, Sadów, Przystałowic, Gałek i Woli 1508 r., a Urszula Goździkowska, dziedziczka części Goździkowa, Wiru, Jakubowa, Zacharzowa i Paprotni 1508 r. (Paw.). Ta Urszula, wdowa po Pawle, wyszła 2-o v. za Macieja Wąsowicza, zmarłego przed 1532 r. (Inscr. Decr. Radom. 8 f. 52). Sebastyan, dziedzic Goździkowa i Mechnina (dziś Mechlin), rozgranicza 1559 r. swe dobra od Smogorzowa. W 1578 roku dopełnił działu dóbr z synowcem Jaroszem (Gr. Radom. i Paw.).

Krzysztof z Turszy, w powiecie krzemienieckim 1583 r. (Jabł.). Krzysztof i Stanisław, w powiecie żytomierskim 1618 r. (Op. Żyt. 13). Ciż sami, Krzysztof i Stanisław, synowie Andrzeja, mają sprawy graniczne z Wąsowiczami od strony Smogorzowa w latach 1621, 1641 i 1645. Po Stanisławie był syn Krzysztof, 1688 roku jeszcze żyjący.

Krzysztof, żonaty z Izabellą z Brudzyna, miał synów: Aleksandra, Jana, Krzysztofa, żonatego z Broszkowską i Władysława, w latach 1645—1668 w aktach radomskich wymienionych. Anna, wdowa po Andrzeju Duninie Szpocie, kwitowała 1641 r. Bernarda Wąsowicza. Krzysztof, pleban w Starym Radomiu 1697 – 1711 r. Władysław, ożeniony z Ewą Mogilnicką, w połowie XVII-go wieku.

Aleksander Michał, stolnik nowogrodzki 1702 r. Drugi Aleksander, prawdopodobnie syn pierwszego, miecznik nowogrodzki 1746 r., żonaty był z Izabellą z Leżeńskich, 1-o v. Lasocką (Perp. Czers. 21 f. 1 i 28 f. 29). Izabella, córka Władysława, 1-o v. za Andrzejem Lisowskim 1683 roku, 2-o v. za Stanisławem Strzemboszem 1690 r. (Perp. Czers. 14 A f. 169 i 14 C f. 35). Krzysztof, Józef, Franciszek i Jan, obierali plenipotentów w Lublinie 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 551). Władysław, Aleksander i Franciszek pisali się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Stefan, syn Krzysztofa, zeznał 1692 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Wojdowską 1-o v. Wacławową Wąsowiczową (DW. 58 f. 341 i Gr. Radom.). Ów Stefan, wojski radomski, część swoją na Goździkowie, Stoczku i Mechlinie sprzedał Szydłowskiej 1731 r. (DW. 68 f. 113). Córka jego Marcyanna, wyszła za Łukasza Brochockiego. Syn Aleksander, pozostawił syna Franciszka, żonatego z Agnieszką Rykowską, z której syn Jan Nepomucen, legitymował się ze szlache-

ctwa w Królestwie 1853 r. (Akta b. Her.). Teresa z Kaczkowskich Goździkowska, zmarła 1882 r. w Radomiu.

Jan z synami: Antonim, Józefem i Ignacym, syn Łukasza, wnuk Aleksandra, dziedzica Czarnotoż, czyli Drozdowszczyzny, w brzeskiem lit, 1736 r., dowiódł szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

GOZIMIRSCY v. GODZIMIRSCY h. BOŃCZA z Gozimierza, w powiecie rawskim. Właścicielami tej wsi byli w 1579 r.: Sebastyan Gozimirski i Mikołaj (Paw.). Żyjący w połowie XVI-go wieku Andrzej, którego żona Katarzyna dziedziczyła na Błesznie, w powiecie radomskim, pozostawił córkę Annę, żonę Stanisława Świetoczyńskiego 1599 r. i synów: Mikołaja i Andrzeja, którzy w 1589 r. zeznali oblig na Oborskiego. Matka ich oddała im część swoją na Błesznie 1579 roku (Perp. Czers. 1 B f. 263; Zs. Gr. Czers. 57 f. 494; Zs. Warec. 13 f. 505 i 11 f. 678).

Herb Bończa.

Andrzej, z wdową po bracie Mikołaju, Dorotą Zawiszanką, zeznał zapis na przeżycie 1592 r. (Perp. Czers. 1 A f. 225). Maciej, syn Wojciecha Hieronimowicza z Gozimierza, zastawił część tych dóbr 1594 r. (Zap. Lub. 7 f. 802). Jakób, syn Tomasza, nabył sumę od Kłopockiego 1606 r. (DW. 33 f. 726). Tomasz, burgrabia włodzimierski 1617 r. Stefan, żonaty z Zofią Kruszyńską, otrzymał 1635 r. konsens królewski, na wykupienie Barki, ze starostwa barskiego, od Kruszyńskich. Dzieci jego: Jan, Jerzy, Wojciech i Agnieszka, żona Pawła Gutkowskiego, pozwani o zwrot sumy 1666 r. (M. 180 f. 413 i 183 f. 33; Zap. Lub. 50 f. 1649)

Jan zabezpieczył 1759 r. posag żonie, Franciszce Goreckiej, urodzonej z Granowskiej, na Sielcach.

Józef, syn Aleksandra, właściciel Samborza, sprzedał 1743 r. poddanego Czechowskiemu (Perp. Czers. 26 f. 304). Stanisław, cześnik chęciński 1765 r., a podstoli 1772 r., został generałem adjutantem królewskim 1769 roku (Kancl. 47 f. 48). Maciej pisał się z województwem poznańskiem, na elekcyę Augusta II-go.

Wojciecha, z Joanny Chwałkowskiej, synowie: Walenty i Władysław. Ten ostatni kanonik warmiński i gnieźnieński 1794 r. (Kor.).

Walenty, chorąży roty pancernej, został skarbnikiem wschowskim 1769 r. i jeszcze w tymże roku wojskim mniejszym, wojskim większym 1778 r., a stolnikiem 1782 r., w którym był posłem województwa poznańskiego. W 1775 r. posłował z gnieźnieńskiego. W 1787 r. kasztelan elbląski. W 1775 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa szredzkiego od Szczanieckiego. Szambelanem Stanisława Augusta został 1776 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1777 roku, a Orła Białego 1789 r. Ożeniony z Urszulą z Bnińskich Chwałkowską, wdową po wuju.

Antoni wprowadzony do Wierzbic, w powiecie przedeckim, 1720 r. (Gr. Przed. 84 f. 126). Stanisław, skarbnik kaliski, sędzia kapturowy radomski, podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Po nim skarbnikiem został Jan.

Jana i Katarzyny z Nieżychowskich córka Kunegunda, zaślubiła 1778 r. Ignacego Moszczeńskiego.

Ananiasz, ożeniony z Praksedą Moszczeńską, miał córkę Michalinę, żonę Maksymiliana Moszczeńskiego, zmarłą 1865 r. Syn Romuald, ur. 1818 r., ożeniony 1845 r. z Kazimierą Karską, miał synów: Kazimierza i Maksymiliana. Prakseda, zamężna Zawadzka, ur. 1798 r., zmarła 1872 r.

Paweł, dziedzic części Sozan, syn Walentego i Eleonory Korabiowskiej, wnuk Mikołaja i Katarzyny z Wojczyńskich, prawnuk Macieja i Jadwigi Samborskiej, dziedziców Tomików, w rawskiem, dowiódł szlachectwa 1782 roku w sądzie grodzkim przemyskim.

GOZLICCY, patrz *Gośliccy*.

GOZLIŃSCY v. GOŚLIŃSCY z Gozlina, w ziemi czerskiej, dom licznie rozrodzony. Brali różne przydomki, dla odróżnienia się między sobą. Najstarsze księgi czerskie wspominają Świętosława z Gozlina w latach 1404 — 1415, Tomasza 1407 r. i wdowę jego Ochnę 1417 r., Dadźboga 1408 — 1424 r., Mścisława 1408 r., Klemensa i Wojciecha 1415 — 1423 i żonę jego Bogusławę 1415 r. Wacława, Szymona i wdowę Krystynową 1417 r., Mroczka 1424 r.

Jan z Gozlina procesował 1408 r. Jakusza z Gozlina. Dorota, córka Dadźboga z Gozlina, żona Wencesława z Gośniewic 1457 r. (Zs. Gr. Czers. 9 i Zs. Warec. 1 B f. 107). Paweł, syn Mikołaja z Gozlina, poręcza 1471 r. dług braci swoich, Krystyna i Andrzeja (Zs. Gr. Czers. 2 f. 48). Anna, wdowa po Pawle, z dziećmi swoimi: Klemensem, Wawrzyńcem, Stefanem, Andrzejem, Katarzyną i Anną, kwituje Pawła Pozlińskiego 1478 r. i procesuje się z dziećmi Wacława 1480 r. (Ibid. 2 f. 232 i 315).

Klemens, od którego to imienia potomstwo jego *Klimontami* v. *Klimontowiczami* się zwało, miał synów trzech: Wawrzyńca, Pawła i Marcina, którym Andrzej przyznał sumę 1524 r. Po Wawrzyńcu szli: Wawrzyniec i Teofil, współdziedzic Podbornego Gozlina 1564 r.

Paweł zeznał 1531 r. zapis na rzecz żony, Barbary z Belskich, córki Mikołaja. Potomstwo jego od jego dziedzictwa na Gozlinie-Podbornym v. Podleśnym, *Podleśnymi* lub *Podleskimi* często się zwało. Synowie jego: Franciszek i Jan, otrzymane zapisy od matki odstąpili Belskiemu 1570 r., a wspólnie z bratem Pawłem, zastawili 1573 roku część Gozlina braciom swoim stryjecznym, synom Marcina. Piotr zeznał oblig na Osiemborowskiego 1568 roku, a Stanisław 1564 roku. Katarzyna, córka Pawła, za Wawrzyńcem Przerową Gośniewskim 1557 r., a Dorota, córka Franciszka, za Janem Dobroszem Gozlińskim około 1629 r. (Zs. Warec. 3 A f. 432; Zs. Gr. Czers. 5 f. 45; 30 f. 764; 31 f. 487; 23 f. 205; 42 f. 191; 37 f. 198, 330 i 775).

Piotr, syn Pawła, zapisał 1573 r. 60 kóp groszy żonie swej, Jadwidze z Zalesia, córce Jana. W 1581 r. synowie jego: Adam, Jan i Wojciech, procesują Stanisława Gozlińskiego, o zabójstwo ojca (Zs. Gr. Czers. 48 B f. 877 i 970; 53 f. 302; Perp. Czers. 8 f. 162).

Marcin, syn Klemensa, pozostawił synów: Stanisława, Piotra, Macieja i Wojciecha, którzy wzięli 1573 r. w zastaw siedlisko braci swoich stryjecznych (Zs. Gr. Czers. 42 f. 191).

Jan *Pikułek* miał syna Macieja, który wziął w zastaw 1569 r. grunt w Gozlinie. Szymon, syn Macieja, kwitował Jana Gozlińskiego 1579 r. Synowie jego: Jakób i Wojciech, odstąpili siostrze swej, Annie Wojciechowej Gozlińskiej, część Gozlina 1620 r. Druga jego córka Regina, żona Jana Gozlińskiego 1623 r. (Zs. Gr. Czers. 38 f. 148; 47 f. 23; Perp. Czers. 6 f. 130 i 681).

Jakób *Pikulik* miał synów: Jana i Stanisława. Jan żonaty z Zofią Wolską, pozostawił syna Piotra, któremu stryj Stanisław sprzedał 1597 r. część Gozlina. Piotr, żonaty z Jadwigą Gozlińską, pozostawił córkę Elżbietę, za Pawłem Doleckim. Wdowa po nim 1652 r. (Perp. Czers. 1 B f. 119; 2 f. 74 i 323; 11 f. 476).

Po jednym z wyżej wymienionych, bo od czasu do czasu przypomina się przewisko *Pikułek*, szedł Franciszek *Podleśny* Gozliński, którego syn Mikołaj, sprzedał 1631 r. część swoją na Gozlinie bratu Stanisławowi. Stanisław zeznał 1646 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Kucharskich. Synowie jego: Jan i Kazimierz, raz 1685 r., drugi raz 1696 r., sprzedali różne grunta na Gozlinie Lasockiemu (Perp. Czers. 8 f. 570; 10 f. 644; 14 A f. 118 i 134; 14 C f. 375).

Jan Pikułek, żonaty 1-o v. z Agnieszką Dobroszówną Gozlińską, 2-o v. z Elżbietą z Bartoszewiczów, miał córkę Teresę, za Kazimierzem Bielawskim 1726 roku (Ibid. 15 C f. 388 i 20 f. 194).

Kazimierzowi zapisała 1698 r. dożywocie na Zalesiu, żona jego, Jadwiga z Wróblewskich. Drugą jego żoną była Helena Wypyska, córka Franciszka, z której syn Piotr, zwany Pikułek, sprzedał w 1756 r. część swoją na Gozlinie. Żonaty 1-o v. z Maryanną z Trzcińskich, 2-o v. z Maryanną z Lasockich, pozostawił synów: Mateusza i Józefa, oraz córki: Cecylię, żonę Jana Rdułtowskiego i Agnieszkę, nad którymi opiekę sprawował 1760 r. ich wuj, Paweł Trzciński. Józef, podchorąży w wojsku koronnem 1787 r. (Perp. Czers. 15 f. 13; 23 B f. 13; 30 f. 285; 31 f. 5 i 212; 35 f. 131 i 360; 37 f. 79; Deb. Czers. 4 f. 223).

W XVIII-m wieku spotykamy w ziemi czerskiej, jeszcze następujących Gozlińskich. Jerzy, żonaty z Konstancyą z Łodzińskich 1732 r. (Perp. Czers. 22 f. 258). Józef, żonaty z Konstancyą Studzińską, wprowadzony do Studzianki 1712 roku. Syn ich Dominik nabył od Piotra Gozlińskiego, część jego na Gozlinie, w 1756 r. Dominik był burgrabią czerskim już 1739 r. (Ibid. 17 f. 347 i 401; 30 f. 285 i 368). Franciszek sprzedał bratu Janowi część swoją na Gozlinie 1698 r. Żonaty z Konstacyą Grobicką, miał z niej córkę Annę, żonę Wojciecha Targońskiego 1700 r. i syna Józefa, feldfebla w wojsku koronnem, żonatego z Rozalią Kacperską, z której synowie: Stanisław i Mateusz, oraz córki: Antonina i Elżbieta. Stanisław sprzedał część Rososzy i Pęcławia 1788 r., a Mateusz kwitował Trzcińskiego 1793 r. (Ibid. 15 f. 15, 89 i 222; 42 f. 533; 38 f. 210; 39 f. 14; 40 f. 151 i 178; 42 f. 553 i 622).

Sylwester Gozliński, oboźny witebski, deputat na Trybunał litewski 1735 roku (Akta XIII).

Gozlińscy z przydomkiem *Tworek*, dziedziczyli na Gozlinie-Podbornym, Podgórnym i Nadolnym. Marcin, syn Mikołaja i Jakób, syn Jana, bracia między sobą stryjeczni, dopełnili 1534 r. działu schedy spadłej na nich po stryju Stanisławie. Serafin, syn Mikołaja, zapisał 1569 r. pewną sumę Andrzejowi, synowi Jakóba. Ewa, córka Mikołaja, wdowa po Janie *Zgagowiczu* Gozlińskim 1565 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 313; 32 f. 594 i 38 f. 148). Serafin, żonaty z Jadwigą Piotrow-

ską, jako też brat jego Marcin, zwali się Gozlińskimi v. Karpińskimi (Ibid. 40 f. 876 i 7; 48 A f. 110). Jan, syn Marcina, pozostawił syna Andrzeja, który 1600 r. nabył plac w Gozlinie (Perp. Czers. 2 f. 19).

Jakób *Tworek* Gozliński miał synów: Andrzeja i Stanisława, na rzecz których zrzekła się 1578 r. majątku rodzicielskiego siostra ich Elżbieta, żona Franciszka Śmiatkowskiego.

Andrzej, żonaty 1578 r. z Ewą Śmiatkowską, córką Wojciecha, pozostawił syna Wawrzyńca, który 1618 r. zabezpieczył sumę żonie swej, Zofii Gośniewskiej (Zs. Gr. Czers. 43 f. 908 i Perp. Czers. 5 f. 517).

Stanisław *Tworek*, syn Jakóba, zabezpieczył sumę żonie swej, Zofii Suchodolskiej, 1-o v. Gośniewskiej, 1574 r. Z niej syn Wojciech, żonaty 1603 r. z Dorotą Gozlińską, córką Prokopa (Zs. Gr. Czers. 42 f. 570; Perp. Czers. 5 f. 142 i 2 f. 343).

Gozlińscy *Habrowie*. Ozjasz wspomniany w aktach 1407—1415, miał synów: Wojciecha 1423 r. i Mikołaja, zwanego *Habri* 1424 — 1425 r. (Najst. Księgi Czers.). Aleksy (Oleś Chabri 1564 r.), syn Marcina, zwanego *Chaber*, z Nadolnego Gozlina, urodzony z Małgorzaty Śmiatkowskiej, kwitował Śmiatkowskich 1562 roku, a w 1558 r. dał część Nadolnego Gozlina córce swojej Urszuli, urodzonej z Felicyi Falińskiej, żonie Andrzeja Wolskiego (Zs. Gr. Czers. 30 f. 310; 31 f. 797 i 807; 23 f. 280).

Jakób Chabry, brat Aleksego, miał córkę Zofię, za Janem Pągowskim 1564 r. Zofia, siostra Aleksego, za Stanisławem *Bombą* Gozlińskim 1543 r. (Ibid. 32 f. 140; 12 f. 367; 39 f. 283).

Innego Aleksego syn Paweł, zwany *Broda*, urodzony z Olechny, a żonaty z Barbarą, odstąpił pewną łąkę w Gozlinie 1564 r. Anna, jego córka, za Pawłem Śmiatkowskim 1557 r. Syn Stanisław ręczy za Przerową Gozlińskim 1567 roku, a w 1575 r., odstąpił połowę posiadłości swej w Gozlinie Nadolnym żonie, Katarzynie z Lewikowskich i córkom: Dorocie, Małgorzacie i Jadwidze, a drugą połowę synowi Wojciechowi.

Jan, syn Stanisława *Brody*, zabezpieczył 1620 r. pewną sumę żonie swej, Jadwidze Gozlińskiej. Syn jego Adam, zeznał 1642 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Dąbskich, a 1652 r. sprzedał część swoją na Gozlinie-Nagórnym (Zs. Gr. Czers. 31 f. 415; 20 f. 633; 35 f. 807; 43 f. 465 i 493; Perp. Czers. 6 f. 181; 10 f. 253 i 11 f. 514 i 697).

Jakób *Bomba* v. *Bambo* miał dwóch synów: Stanisława i Jana. Stanisław, z Łukaszem, Marcinem, Franciszkiem i Jadwigą, żoną 1-o v. Piotra, 2-o v. Marcina Gozlińskich, dziećmi po bracie jego Janie, kwituje z procesu Gozlińskich 1578 r. Stanisław, dziedziczący na Gozlinie - Podbornym, zapisał 1543 r. 40 kóp groszy żonie swej, Zofii Gozlińskiej, córce Marcina Chabrego. Z niej synowie: Walenty, Stanisław, Piotr i Jan.

Po Janie pozostał się syn Łukasz, który ze stryjem swoim Walentym, zastawił 1588 r. część Goźlina-Podleśnego (Zs. Gr. Czers. 12 f. 367; 45 f. 1098; 48 A f. 421; 56 f. 368 i 57 f. 771; Perp. Czers. 2 f. 470 i 6 f. 9).

Stanisław, zwany *Somla* z Gozlina-Podbornego, miał trzech synów: Szymona, Antoniego i Marcina. Szymon odstąpił 1564 r. część swoją, odziedziczoną po

zmarłym bracie Antonim, bratu Marcinowi. Marcina synów dwóch: Stanisław i Jan. Stanisław, żonaty z Zofią Przerowa Gozlińską, córką Wojciecha, wspólnie z nią zeznał oblig 1581 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 583; 43 f. 826 i 49 f. 733). Jan, syn Marcina, wziął 1578 r. w zastaw grunt w Gozlinie od Jana, syna Klemensa. W 1592 r. zapisał sumę żonie swej, Zofii z Jastrzębskich. Synowie jego: Marcin, Jakób, Paweł i Piotr, wspólnie z matką sprzedali budowle swoje na Gozlinie 1611 roku. Marcin zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Gozlińskich, 1612 roku. Jakób zapisał sumę żonie, Ewie z Wałowskich 1622 r Piotr zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną ze Śmiatkowskich, 1622 r. Paweł zapisał sumę żonie, Jadwidze ze Śmiatkowskich, 1625 r. (Zs. Gr. Czers. 45 f. 699; Perp. Czers. 1 A f. 293; 2 f. 69; 3 f. 425; 4 f. 115; 6 f. 329 i 457; 7 f. 272).

Wojsław *Wojen*, współdziedzic Goźlina w latach 1416 — 1424. Paweł Gozliński, syn Mikołaja, poręczył 1471 r. dług braci swoich: Sędziwojowi, Janowi i Dersławowi, synom *Wojny* z Gozlina. Katarzyna, wdowa po Janie i syn jej Wawrzyniec, wyznaczyli posag córce, respective siostrze, Barbarze, 1401 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 48 i 323). Synem Wawrzyńca był pewnie Marcin Wojen, którego syn Jakób, sprzedawał grunt w Gozlinie-Nadolnym 1567 r. (Ibid. 37 f. 104). Jan Wojen i Jakób Wojno, dziedzice części Gozlina 1564 r.

Po *Dobrosławie* Gozlińskim było kilku synów: Marcin z Nadolnego Gozlina, żonaty 1535 r. z Małgorzatą, córką Mikołaja z Gozlina. Syn jego Franciszek, żonaty z Elżbietą Gośniewską, zastawił grunt w Gozlinie 1569 r, a Paweł, syn Franciszka, nabył grunt w Gozlinie 1602 r. Ów Paweł *Dobrosz*, zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Gozlińskich. Syn jego Jakób, zeznał takiż zapis z żoną, Maryanną z Goślickich, 1652 r.

Jan Dobrosław miał syna Pawła, który kwitował Drwalewskiego 1573 r. Stanisław, Jan i Grzegorz, synowie Pawła i Anny z Brzumińskich, nabyli 1602 r. od brata stryjecznego Jana, syna Stanisława, część jego na Gozlinie. Ten ostatni Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Gozlińskich, w tymże roku. Stanisław, syn Pawła, zapisał sumę żonie swej, Annie z Gozlińskich, 1613 r. Jan Dobrosz, syn Pawła, żonaty z Dorotą Klimuntówną Gozlińską, pozostawił córki: Zofię, żonę Macieja Rząderskiego, Dorotę i Annę, które sprzedały część swoją na Gozlinie Lasockiemu 1652 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 337; 37 f. 519; 39 f. 839; 41 f. 363; Zs. Warec. 11 f. 293; Perp. Czers. 2 f. 186 i 187; 4 f. 298; 5 f. 304; 6 f. 14; 8 f. 162; 11 f. 522 i 523).

Świętosław z Podbornego-Gozlina, miał syna Jana Świętosława v. *Świecha*, którego córka Anna, żona Wojciecha Gośniewskiego, zrzekła się 1558 r. majątku ojcowskiego na rzecz braci swoich: Wita, Stanisława, Prokopa i Feliksa.

Wita *Świecha* synów dwóch: Jan i Marcin. Jan i wdowa po bracie jego Marcinie, Małgorzata Przerowianka Gozlińska, sprzedali 1600 r. plac w Gozlinie.

Stanisław *Świech*, żonaty z Anną, miał synów: Macieja i Sebastyana. Macieja procesował Szymon Gozliński 1590 r. Jan, syn Macieja, pokwitowany przez siostrę Dorotę z odbioru posagu 1615 r. Sebastyana procesuje Stanisław Broda Gozliński 1583 r. Wojciech, syn Prokopa, żonaty 1614 r. z Katarzyną z Mlekickich.

Krzysztof *Świech*, syn Wojciecha, żonaty 1632 r. z Zofią Gozlińską, córką Tomasza (Zs. Gr. Czers. 18 f. 378; 33 f. 228; 36 f. 679; 51 f. 566; 59 f. 524 i 1277; Perp. Czers. 1 f. 162; 2 f. 1; 4 f. 416 i 431; 5 f. 121 i 9 f. 32 i 193).

Andrzej *Szafir* miał synów: Stanisława i Pawła, którzy dopełnili działu dóbr 1565 r. Zofia, córka Pawła, za Janem Śmiatkowskim 1614 r. Stanisław, żonaty 1-o v. z Katarzyną Chinowską 1563 r., 2-o v. z Katarzyną Dąbrowską 1565 r., pozostawił dwie córki: Małgorzatę i Jadwigę, którym Marcin Gozliński przyznaje 1579 r. pewną sumę (Zs. Gr. Czers. 12 f. 267; 30 f. 479 i 571; 33 f. 208; 37 f. 44; Perp. Czers. 2 f. 74 i 4 f. 320).

Po *Bartoszu*, dziedziczącym na Gozlinie-Nadolnym, pozostało trzech synów: Mikołaj, Stanisław i Marcin. Stanisław i Jan, synowie Mikołaja Bartoszewicza, nabyli pewien grunt od Jakóba Wojen Gozlińskiego 1567 r. Szymon, syn Jana, sprzedał część swoją w Gozlinie Marcinowi, synowi Stanisława, w 1590 r. Stanisław i Marcin Bartoszewicze i Jan i Marcin, synowie Stanisława Bartoszewicza, wpływają do procesu 1571 r. Paweł, syn Stanisława Bartoszewicza, ręczy za Tarnowskim 1563 r., a Marcin, brat jego, procesuje Feliksa Gozlińskiego 1568 roku. Marcin, żonaty z Katarzyną z Gozlińskich, miał synów: Jakóba, Marcina, Jana i Piotra, wprowadzonych do Gozlina-Nadolnego 1612 r. Jan, żonaty z Felicyanną Śmiatkowską, miał syna Wawrzyńca, który 1634 r. sprzedał część swoją na Śmiatkowie. Wawrzyniec zeznał 1632 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Osiemborowskich. Syn ich Piotr, zeznał takiż zapis z żoną, Katarzyną z Gozlińskich, 1681 roku. Piotr, zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą Śmiatkowską (Zs. Gr. Czers. 37 f. 104; 40 f. 254; 30 f. 642 i 754; Perp. Czers. 1 A f. 108; 4 f. 188 i 328; 8 f. 607; 9 f. 178; 13 f. 717 i 11 f. 222).

Wacława synowie: Andrzej, Floryan, Marcin i Mikołaj, procesują 1480 roku dzieci Pawła. Marcin, syn Andrzeja, z Gozlina Podgórnego, zapisał sumę żonie Annie 1524 r. Jakób, syn Floryana, zabezpieczył 1532 r. posag żonie, Annie z Gośniewskich. Szymon, syn Marcina, zapisał sumę Mikołajowi Gozlińskiemu 1513 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 315; 4 f. 155; 10 A f. 58 i 164).

Jacek, syn Adama, nabył 1790 roku część Dąbrówki od Felicyana Dąbrowskiego i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. (Quater. VI f. 223).

Herb Przerowa.

GOZLIŃSCY h. PRZEROWA z Gozlina, w ziemi czerskiej. Potomstwo jednego z Przerowitów, prawdopodobnie Zawiszy, dziedziczącego na Gozlinie, przezwało się Gozlińskimi, lecz dla odróżnienia od innych, pisało się zwykle Przerowami lub Przyrowami Gozlińskimi.

Wawrzyniec Przerowa z Gozlina-Podbornego zabezpieczył 1557 r. posag żonie swej Katarzynie, córce Pawła Klimunta Gozlińskiego. Dziedziczący na tymże Gozlinie - Podbornym Mikołaj Przerowa Gozliński, miał synów: Jana i Wojciecha.

Jan odstąpił pewne grunta w Gozlinie 1563 r., a część siedliska brata swego Wojciecha, 1564 r. W 1590 r. zabezpieczył posag żonie, Zofii Zalewskiej. Synów jego dwóch: Jan i Wawrzyniec. Jan zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Zaleskich, 1608 r., a Wawrzyniec sprzedał Zaleskiemu część swo-

ją na Gozlinie 1614 roku (Zs. Gr. Czers. 23 f. 205; 30 f. 32, 152 i 468; 32 f. 140; Perp. Czers. 1 A f. 37; 3 f. 107 i 4 f. 444).

Wojciech, syn Mikołaja, pozostawił córki: Zofię, za Stanisławem Somlą Gozlińskim 1583 r. i Małgorzatę, za Marcinem Gozlińskim 1591 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 538 i Perp. Czers. 1 f. 162).

Marcina Zawiszy synowie: Maciej, Piotr i Wojciech, dziedziczyli 1583 r. na Nadolnym - Gozlinie i zwali się Gozlińskimi (Zs. Gr. Czers. 51 f. 552; 56 f. 213 i 57 f. 771).

Sebastyan Gozliński osiadł w witebskiem w początkach XVII-go wieku, a potomkowie jego dowiedli tamże szlachectwa w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witebski).

GOZŁOWSKI Paweł pisał się z ziemią łomżyńską, na elekcyę Augusta II-go. Pewno *Gocłowski.*

GOZONOWIE. Michał Gozon, generał wojsk koronnych, z Justyny z Dittlafów, miał syna Jana, kapitana wojsk koronnych, wprowadzonego 1768 r. do Łętowa. Jan zapisał 1770 r. przyszłej swej małżonce, Annie Sarneckiej, córce Franciszka, podczaszego żytomierskiego i Franciszki z Opackich, 1,000 fl., a 1772 roku zeznał z nią zapis dożywocia. Marcin i Maryanna, żona Pawła Lutostańskiego, dzieci Jana. Ojczym ich, Jan Gosławski, zapisał im sumę 1785 r. (DW. 88 f. 463; 89 f. 551 i 102 f. 974; Perp. Czers. 40 f. 230; 34 f. 86; 38 A f. 204; Deb. Czers. 1 f. 300).

GRABANIOWIE h. BROCHWICZ wyszli z Druszkowa, w sandeckiem, która to wieś wraz z Wojakową, Kętami i Dobrocieszą, już w XIV-m wieku była w posiadaniu licznie rozrodzonej szlachty h. Jeleń-Opole i Ogniwo-Lubowla.

Jan i Stanisław Grabaniowie z Druszkowa i Marcin Grabania z Kęt, świadczą w Krakowie Laskoszy z Janowic 1496 r. (St. Pr. P. P. VII). Andrzej Grabania kwitował 1531 r. Kmitę (A. Krak.). Jan Grabania, dziedzic części Kęt, Zich Grabania i Jan Knapalias Grabania, części Druszkowa, Wojciech części Brzezin, a Stanisław, syn Marcina, Jakób starszy, Jakób młodszy i Marcin Grabaniowie, współwłaściciele Dobrociesza 1581 r. (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1598 r. wspominają o Piotrze Grabani, synie Mikołaja (Ks. 75 f. 748). Jan Grabania, vice - rotmistrz królewski 1642 roku (Zap. Lub. 38 f. 243).

Andrzej, Wojciech, Michał, Grzegorz, Jan i Andrzej w sądzie ziemskim przemyskim, a Józef, w sądzie grodzkim sandeckim udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. (Goł.).

GRABCZEWSCY v. GRAPCZEWSCY w województwie płockiem (pewno *Grąbczewscy*). Mikołaj Grapczewski procesuje się z Prażmowskim 1532 r., a Stanisław Grabczewski i synowie jego: Jan, Serafin i Szymon, mają sprawę z Kobiernickim 1539 r. (Gr. Płoc. 1 f. 288 i 5 f. 172).

GRABCZYŃSCY, patrz *Grąbczyńscy.*

z GRABI pisali się czasem Drużynowie Boczowscy.

GRABIANKOWIE v. GRABIONKOWIE h. LESZCZYC skądby wyszli nie jest wiadomem. Jest wprawdzie w ziemi czerskiej wieś Grabianka, ale nie ma w aktach czerskich śladu, aby Grabiankowie ją posiadali. Najdawniejszą o nich wzmiankę znajduję pod 1450 r., w którym Przybysław Grabianka otrzymał od Kazimierza Jag. pewien grunt w Klimontowicach, w powiecie lubelskim (M. 178 f. 140). Widocznie na tym gruncie powstała wieś Stok, która 1531 r. należała do Stanisława i Marcina Grabionków (Paw.).

Herb Leszczyc.

Mikołaj, kanonik przemyski 1555 r.; Mikołaj, kanonik krakowski, syn Marcina, umarł 1576 r. (M. 87 f. 140 i Łęt.).

Pankracewice, w powiecie lubelskim, z których pisali się Grabiankowie, należały 1531 r. do Wronowskich, z jedną z których, mianowicie z Zofią, żonaty był Jan Grabianka. Z nią to wziął prawdopodobnie część tej wsi, z której się pisał. Syn jego Jan żył 1561 r. (Paw. i M. 95 f. 561).

Jednocześnie z Janem żył Andrzej, prawdopodobnie również syn Jana i Zofii z Wronowskich, gdyż pisze się z Pankracewic. W 1578 r. zeznał Andrzej zapis dożywocia z żoną Anną, córką niegdy Macieja Wronowskiego (Zs. Lubel.; teka Rummla). Jeden z jego synów Bartłomiej, sprzedał 1599 r. część swoją na Pankracewicach, Wronowie i Poniatowie bratu swemu Krzysztofowi (Zap. Lub. 10 f. 200).

Trzeci syn Andrzeja Kasper, burgrabia grodzki nowokorczyński 1591 r., żonaty z Agnieszką Zaborowską 1593 r., pozostawił syna Franciszka, który 1613 r. sprzedał część swoją na Wronowie Sierakowskiemu. Franciszek miał być prowincyałem Franciszkanów (M. 124 f. 31 i 133 f. 580; Zap. Lub. 20 f. 166). Krzysztofa lub Kaspra córka Eufrozyna, 1-o v. Janowa Rudnicka, 2-o v. wdowa po Andrzeju Śladkowskim 1630 r.

Bartłomiej, właściciel Kołbieli, nabytej 1598 r. od Wrońskich i Rudna nabytego 1594 r. od Rudzińskich, zapisał 1603 r. na tych majątkach pewną sumę żonie swej, Zofii z Brzeskich. Córki jego: Maryna za Piotrem Żabickim 1603 r., a Elżbieta, 1-o v. za Mikołajem Turowskim 1619 r, 2-o v. za Ambrożym Czarnołuskim, 3-o v. za Walentym Orchowskim 1635 r. (Perp. Czers. 2 f. 364 i 375; 6 f. 1; Woł. VI A f. 269 i VI C f. 255). Synowie Bartłomieja: Marcyan, Jan i Bartłomiej. Dwaj pierwsi sprzedali 1620 r. części swoje na Kołbieli, Starej Wsi i Gozdzie trzeciemu (Perp. Czers. 6 f. 111). Wszyscy trzej podpisali elekcyę Jana Kazimierza; pierwszy z województwem ruskiem, dwaj drudzy z ziemią czerską.

Marcyan otrzymał 1633 r. konsens królewski, na wykupienie dzierżawy mierzwickiej z rąk Żółkiewskiego, a 1635 r. nakaz królewski, aby nie wymagał więcej, niż mu się należy, od poddanych ze Smerekowa i Błyszczywód. Syn jego, urodzony z Zofii Stamirowskiej, 1-o v. Andrzejowej Kuropatnickiej, Marcyan, żonaty z Maryanną z Potockich 1662 r., a córka Zofia, rozwiedziona z Mikołajem Daniłowiczem, wojewodą podolskim, wyszła 2-o v. za Hieronima Białozora, a 3-o v. za Giedzińskiego, cześnika lwowskiego, 1690 r. Miączyński, należną mu sumę od

Marcyana, odstąpił Białozorowi 1686 r. Maryanna Potocka, żona Marcyana, była prawdopodobnie córką Andrzeja Potockiego, wojewody bracławskiego, gdyż 1663 roku Jan Kazimierz wydał konsens Elżbiecie Potockiej, wojewodzinie bracławskiej, na odstąpienie posesyi Grzędy, Sieciechowa i Brzuchowicy, Marcyanom Grabiankom. Drugą żoną jego zapewne była Barbara z Kuropatnickich, 1-o v. Sobieska, która otrzymała 1684 r. konsens, na cesyę dóbr różnych synowi. Marcyan z bratem swym stryjecznym Jerzym (synem ?), potwierdzają zawartą ugodę w grodzie lwowskim 1661 roku (Sig 5 f. 59; M. 180 f. 1 i 240 f. 24; AGZ. X. 3882, 4897 i 5069).

Jan, syn Bartłomieja, ponowił 1621 i 1625 r. sprzedaż Kołbieli, Starej Wsi, Rudna i Gozdu bratu Bartłomiejowi. W 1631 r. otrzymał od króla Wolicę i konsens, na wykupienie z rąk Lanckorońskiego Mogilnicy i Chmielówki, w powiecie trembowelskim (Perp. Czers. 6 f. 250 i 7 f. 221; AGZ. X. 3622; M. 178 f. 240).

Bartłomiej, syn Bartłomieja, właściciel Kołbieli i wsi przyległych, sekretarz królewski 1623 r., stolnik czerski 1630 r., zeznał 1624 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Glinieckich, córką Wojciecha (Perp. Czers. 7 f. 128, 204 i 274; M. 172 f. 124; 173 f. 503 i 192 f. 330; Zs. Warec. 27 f. 78). W 1638 r. nabył Celejów i Łążek od Celejowskich i wspólnie z żoną zapisał bractwu Miłosierdzia w Warszawie 5,000 fl. Jest on fundatorem kaplicy szpitalnej w Kołbieli, pod tytułem Św. Krzyża (Perp. Czers. 9 f. 505 i 40 f. 292; DW. 49 f. 1030). Z córek Bartłomieja: Angela zrzekła się majątku rodzicielskiego 1646 r.; następnie została mniszką w klasztorze Św. Klary w Warszawie; Maryanna wyszła za Samuela Rudzińskiego, kasztelana czerskiego; a Zofia, za Marcina Radzickiego, pisarza ziemskiego zakroczymskiego. W 1679 r. żona ich brata Wojciecha, odstąpiła im prawa swe do dóbr Duchnowa, Golicy i Wielgolasu, które to dobra Maryanna nabyła od brata 1671 r. Maryanna zapisała 1693 r. Karmelitankom warszawskim 500 fl. (DW. 50 f. 1437; Perp. Czers. 13 f. 636, 360 i 361; 14 C f. 161 i 16 A f. 9).

Franciszek Wojciech, często wprost Wojciechem zwany, syn Bartłomieja, stolnika czerskiego, dożył lat sędziwych, gdyż podpisał aż trzy elekcye: Jana Kazimierza, Jana III i Augusta II. Pisał się z Pankracewic. W 1667 r. nabył Duchnowo i Golice od szwagra swego Rudzińskiego, a 1680 r. cedował sumę Jasińskiemu (Zap. Lub. 65 f. 84; DW. 54 f. 1122 i 55 f. 1136). Z Barbary Biejkowskiej, córki Abrahama, wspólnie z którą kwitował 1664 r. jej ojca z odbioru posagu, pozostawił Wojciech dwie córki: Zofię i Helenę i synów czterech: Józefa, Antoniego, Bernarda i Kazimierza. Zofia wyszła 1695 r. za Wojciecha Łopackiego, któremu rodzice jej w 1699 r., zapisali 5,000 fl.; Helena, żona Antoniego Karczewskiego, kasztelana liwskiego, zeznała z nim zapis dożywocia 1703 r. (Perp. Czers. 12 f. 403; 16 A f. 130 i 377; 16 B f. 241 i 25 f. 322).

Franciszek Wojciech spisał testament 25-go Kwietnia 1714 r., w którym kazał się pochować w Kołbieli, zapisał żonie dożywocie na Borkowie, córkom pozostałym po najstarszym synie Józefie, Angeli i Katarzynie, po 5,000 fl., synowi Antoniemu Kołbiel, Starą Wieś, Gozd i Borków; Bernardowi Strussów na Rusi, Kazimierzowi Glinę, Jatno, Ostrówek, Dąbrówkę, Jabłonnę i część Młądzkiej Woli; wspomina też o córce Helenie, dla której, jak i dla syna Józefa, wiele długów musiał zaciągnąć (z Teki Rummla).

Józef, syn Franciszka Wojciecha, otrzymał od ojca Glinę, Ostrówek i Dąbrówkę 1698 r., w którym też zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Bąkowskich. Córka jego Katarzyna, żona Franciszka Polanowskiego, miecznika podolskiego, zawarła 1729 r. układ ze stryjami swoimi (Perp. Czers. 21 f. 126 i DW. 67 f. 535). Druga córka Angela, pod imieniem Urszuli, została 1716 r. Franciszkanką w Warszawie.

Antoni, Bernard, łowczy halicki i Kazimierz, synowie Franciszka Wojciecha, właściciele Kołbieli, aprobowali 1717 r. dział dóbr ojczystych poprzednio sporządzony, 1721 r. zostali pokwitowani przez Czyszkowskiego, 1722 r. kwitowali się z Zielińskim, a 1729 r. zawarli układ z Katarzyną Polanowską (DW. 62 f. 1213 i 67 f. 535; Perp Czers. 19 f. 262 i 351).

Antoni, podczaszy warszawski 1720 r., podczaszy czerski 1723 r., chorąży 1726 r., w końcu podkomorzy czerski 1739 r., umarł 1743 r., w którym żona jego, Teresa z Bekierskich, 2-o v. Pudłowska, zmarła 1783 r., wprowadzoną została do Kołbieli (Perp. Czers. 26 f. 244 i 36 f. 168). Synów pozostawił 4-ch: Adama, kanonika lwowskiego 1747 r., Józefa, podkomorzego wendeńskiego, Jana, starostę ostrowskiego i Jacentego, starostę mszańskiego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim, oraz dwie córki: Annę, za Pudłowskim, miecznikiem rawskim i Magdalenę, 1-o v. za Antonim Hondorfem, a 2-o v. za Maciejem Strzemieńskim W 1745 r. zostali pokwitowani przez przełożoną PP. Franciszkanek w Warszawie, 1754 r. zawarli układ z bratem stryjecznym Józefem Kajetanem, a 1780 r. dopełnili działu dóbr Stara Wieś, Glina, Ostrówek, Dąbrówka, Gozd i Kołbiel (DW. 71 f. 220; Perp. Czers. 30 f. 77 i 87; 36 r. 283).

Józef, towarzysz pancerny w chorągwi Rudzińskiego 1754 r., chorąży kirysierów litewskich 1767 r., podkomorzy wendeński 1780 r., zmarł bezpotomnie przed 1787 r. (Perp. Czers. 30 f. 87; 36 f. 283; DW. 87 f. 1067).

Jan, starosta ostrowski, żonaty z Eufrozyną Suchodolską, córką Michała, wyjednał dla niej w 1773 r. dożywocie na wójtostwie bielskiem, które posiadał, a które odstąpił Poniatowskiemu, za konsensem królewskim z 1774 r. W tym ostatnim roku sprzedał place w Bielsku temuż Poniatowskiemu, a wydzierżawił Glinę, Ostrówek i Dąbrówkę Próchnickiemu 1775 r. Żył jeszcze w 1784 r., w którym zapisał się na kompromis w sprawie z Pudłowskimi. Umarł bezpotomnie (DW. 73 f. 264 i 91 f. 327; Perp. Czers. 35 f. 19; 36 f. 299 i 38 A f. 106; Kancl. 51 II f. 287 i 52 II f. 457).

Jacenty, starosta mszański 1780 r., właściciel Starej Wsi, zeznał 1781 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Werenki Wereńską. W 1787 r., po bezpotomnej śmierci braci swoich, został wyłącznym właścicielem Kołbieli, Starej Wsi, Gozdu, Gliny i Ostrówka, które to dobra sprzedał 1791 r. Bogumiłowi de Glave. W akcie tym wymienia, że jest synem Antoniego, wnukiem Franciszka Wojciecha, a prawnukiem Bartłomieja (Perp. Czers. 30 f. 92; 36 f. 283 i 341; 40 f. 53, 72 i 328; DW. 101 f. 705 i 102 f. 752). Syn jego Maciej, w swojem i ojca imieniu, ustanawiał plenipotentów 1792 r. W 1793 r. był kapitanem w wojsku koronnem (Perp. Czers. 42 f. 104 i 447).

Bernard, drugi syn Franciszka Wojciecha, towarzysz chorągwi pancernej hetmana W. K., mianowany 1710 r. wojskim trembowelskim, a 1714 r. łowczym halickim, podstarości i sędzia grodzki trembowelski, nabył 1736 r. od Lesiowskich

dobra Sutkowce, Kowalówkę, Litówkę. Korolówkę, Podmiety i Jeżyńce, w powiecie kamienieckim (Gr. Trębow.), nie żył już 1737 r., a z Heleny Kamińskiej, pozostawił syna Józefa Kajetana, który 1754 r. zawiera z braćmi swoimi stryjecznymi różne tranzakcye, dóbr Kołbiel dotyczące (Perp. Czers. 30 f. 77 i 87).

Józef Kajetan nabył 1737 r. pretensye Michała Lesiowskiego do części dóbr Sutkowieckich (Gr. Kamieniec.), otrzymał 1739 r. nominacyę na chorążego latyczowskiego, lecz nominacya ta nie doszła do skutku, a został 1744 r. podczaszym latyczowskim. Z Maryanny Kalinowskiej, właścicielki Rajkowiec, w województwie podolskiem, córka Tekla, żona hr. Jana Amora Tarnowskiego, kasztelana konarsko-łęczyckiego i syn Tadeusz, urodzony w Rajkowcach 8-go Stycznia 1740 roku (DW. 94 f. 396).

Tadeusz, za konsensem królewskim z 1770 r., wykupił starostwo liwskie z rąk Karczewskiego, a wójtostwo liwskie, za konsensem z 1774 r. W 1771 roku spisał intercyzę przedślubną ze Stanisławem Stadnickim, chorążym latyczowskim, którego córkę Teresę zaślubił 2-go Kwietnia tegoż roku w Wróblaczynie (Gr. Bełs.). W 1778 r. kwitował Moszyńskiego z odbioru 100,000 flor. W 1782 r. dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim. W 1775 r. żona jego, Teresa ze Stadnickich, miała sobie przyznane dożywocie na starostwie liwskiem, na odstąpienie którego Szydłowskiemu, otrzymali oboje małżonkowie konsens królewski 1785 r. (M. 278 f. 73; Sig. 32 i 35). Pozostali jednak przy starostwie. Tadeusz głośny w swoim czasie założyciel i naczelnik sekty powstałej w Awinionie, pod nazwą Narodu Bożego albo Nowego Izraela, umarł w Petersburgu 6-go Października 1807 roku, pozostawiając córkę Annę, wydaną za Ludwika Raciborowskiego i synów: Antoniego, chorążego płoskirowskiego i Erazma, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie przed Deputacyą Wywodową podolską 1802 roku.

Erazm, sędzia graniczny płoskirowski, ożeniony z Heleną Skrocką, miał synów: Faustyna Fryderyka i Ludwika, ur. 15-go Lutego 1819 r. w Rajkowcach (metr. w Kumanowie), zmarłego bezpotomnie i córkę Martynę, żonę Aleksandra Zaleskiego, właścicielkę Sutkowiec i Ostapkowiec.

Antoni, chorąży, a następnie marszałek płoskirowski, syn Tadeusza, ożeniony z hr. Honoratą Stadnicką, podkomorzanką podolską, pozostawił z niej córki: Martynę, żonę hr. Floryana Czarneckiego; Maryę, żonę 1-o v. Michała Szumlańskiego, 2-o v. Anastazego Kuszla i czterech synów: 1. Jana *Stanisława* Pawła Władysława, ur. 14-go Czerwca 1809 r. 2. Maryana *Kajetana* Dominika, ur. 24-go Lipca 1811 roku. 3. Hilarego *Feliksa* Szczęsnego Kaspra Melchiora Baltazara, ur 2-go Stycznia 1821 r. i 4. *Andrzeja* Fakunda, ur. 27-go Listopada 1823 r. (metryki w Gródku). Z nich:

Feliks i Andrzej zmarli, nie pozostawiwszy potomstwa.

Stanisław, ożeniony ze Stefanią z Proskurów, miał z niej córkę Eugenię i syna Aleksandra, ur. 1846 r., naturalizowanego we Francyi.

Kajetan, właściciel Kupina na Podolu, ożeniony z bar. Maryą Geisman, pozostawił córkę Petronellę Maryannę, ur. w Kupinie 31-go Maja 1852 r. i synów: a) Antoniego Stanisława, ur. w Kupinie 17-go Lutego 1845 r., zmarłego 1898 r. w Krzemiennej na Podolu, właściciela Kupina, żonatego z Łucyą Żurakowską,

z której syn Tadeusz, ur. w Lipówce 27-go Czerwca 1872 r. i córka Marya — i b) Władysława Izydora Erazma, ur. w Kupinie 15-go Maja 1851 r., zmarłego w Iwankowcach na Podolu 1903 r., właściciela Skibcza, żonatego z Jadwigą Sobańską, z której syn Mikołaj Kajetan Konstanty, ur. w Kupinie 6-go Grudnia 1880 r. i córka Gabryela.

Szlachectwo ich zatwierdzone w Cesarstwie w latach 1830 i 1888 (Spis i Teka B. W. Rummla).

Kazimierz, syn Franciszka Wojciecha, wojski czerski 1728 r., a wojski liwski 1739 r., zeznał w tym ostatnim roku zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Komorowskich (Perp. Czers. 20 f. 376; 23 A f. 120 i 14 D f. 225).

Rozalia z Grabianków hr. Adamowa Zamoyska, z linii węgierskiej, zmarła 1902 roku.

z GRABIANOWA h. KORAB'. Jan, Janusz i Filip, synowie Perygryna (Pielgrzyma), otrzymali 1284 r. od ks. Przemysława za pomoc przy odzyskaniu Kalisza, wieś Siedlisko ze starym zamkiem. Tenże Jasiek, wojski kaliski, za zgodą braci: Janusza i Filipa, dziedziców Grabianowa, i Włosta, syna Wyszoty, dziedzictwo to darowane kościołowi Św. Wojciecha w Kaliszu, pod starym zamkiem, osadzili 1299 roku na prawie niemieckiem, dla powiększenia dochodów kościoła (KWP. IV).

Jasiek, podstoli ks. Przemysławowej, dostał był od ks. Bolesława 18 łanów, zwane Podgrodzie, w Małym Dobrzcu pod Kaliszem, co mu ks. Przemysław potwierdził 1285 roku (prędzej 1286 r.). Komes Jasiek jest już 1297 r. wojskim kaliskim.

Komes Janusz Pielgrzymowicz jest 1293 r. stolnikiem kaliskim, a 1294 r. jako patron kościoła Św. Wojciecha, uzyskał prawo niemieckie dla Sierakowa, wsi proboszcza.

Filip, syn Pielgrzyma, świadczy 1314 r. w Uniejowie w orszaku Łokietka. W 1339 r. Swema, chorąży kaliski i inni bracia, patroni kościoła Św. Wojciecha na Zawodziu pod Kaliszem, godzą się na sprzedaż części gruntów plebańskich kmieciom z Rajska (KWP.).

z GRABIANOWA na Podlasiu h. LUBA Piotr, świadczy przy wywodzie szlachectwa w Lublinie 1443 r. (St. Pr. P. P. VII). Piotr, ale z Grabianowic, nabył 1465 r. części Łucki, w lubartowskiem (Arch. Sang.).

GRABIANOWSCY h. ŚWINKA z Grabianowa w powiecie kościańskim. Akta kościańskie z końca XIV-go wieku wymieniają: Kunrada i Andrzeja 1393 r., Wroczsława, Ociesława i Jakóba 1394 r., Lutka, Zygarda i Stanisława 1398 r., Tomasza, żonatego ze Stachną, 1396 r. Akta zaś poznańskie: Macieja i Pawła 1391 r., a akta pyzdrskie Bonisława 1400 r. (Leksz.). Sławomira, żona Borzysławowa, zastawiła część swojej macierzyzny w Wysławicach 1399 r. Wysławskim (KWP.). Jakusz, asesor sądowy w Kościanie 1399 r., z rodu Świnków, w 1405 r., a Ociesław w 1415 r., świadczą w Kościanie przy wywodach szlachectwa. Pietrasz zganiony przez Andrzeja z Góry, ma dowieść 1418 r., że jest synem Henry-

ka z rodu Świnków i Jadwigi Ciołkównej (Pis. Dz. Pol. IX). Wojciech, syn Stanisława, 1421 roku, a Mikołaj, syn Dersława, 1454 roku na uniwersytecie krakowskim.

Andrzej Grabianowski, kanonik krakowski 1670 r. (Łęt.). Sumę należną po Pawle Grabianowskim i żonie jego, Maryannie z Rożnowskich, odstępuje 1792 roku Łaszczyński Ignacy, synowi swemu Józefowi (DW. 108 f. 62).

GRABIAŃSCY h. ŚWIENCZYC w województwie krakowskiem. Jakóbowi Grabiańskiemu, zmarłemu 1681 r. i żonie jego, Katarzynie z Baranowskich, zmarłej 1666 r., wystawił nagrobek u Św. Floryana w Krakowie syn Mikołaj Ludwik, sekretarz królewski 1679 r. (DW. 13 f. 647 i 650). Michał, cześnik latyczowski, nabył 1787 r. od Wilhelma Zugehoera, prawa jego do dóbr Szyce, w województwie krakowskiem (DW. 103 f. 648).

Herb Świenczyc.

Antoni i Józef, chorążowie kawaleryi narodowej, wzięli dymisyę w 1794 r. (MP.).

Antoni Grabiański sprzedał połowę Pińczyc w księstwie siewierskiem 1742 r. Michałowi Klimowiczowi. Syn jego i Anny, Józef Franciszek, ur. 1736 r. (metr. w Koziegłowach), ożeniony z Magdaleną Fiehauserówną, pozostawił syna Antoniego Zacharyasza, ur. 1775 r. (metr. w Mysłowicach), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1803 roku (Quater. IV f. 4).

Antoni, syn Wojciecha, Ludwik i Józefa, dzieci Walentego, Antoni, Tomasz i Hipolit, synowie Franciszka, Jan, syn Franciszka, Roman, syn Leopolda i Konstanty, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Roman, syn Jana i Olimpii Roguskiej, zaślubił 1901 roku Maryę Leśniewską.

z GRABIC, w powiecie rawskim, Sławek, podkomorzy rawski 1416 r.

[GRABIENIUS Piotr, doktór obojga praw, sekretarz królewski 1622 roku (DW. 46 f. 1618). Wojciech i Marek Jezuita, Grabeniuszowie, Szwedzi, dobrodzieje nowicyatu wileńskiego Jezuitów.]

Herb Drya.

GRABIEŃSCY v. GRABIŃSCY, czasem nawet GRABIENICCY h. DRYA z Grabienic, w powiecie konińskim. Janek, dziedzic Grabienic, wraz z bratem Bodzętą, zawarł ugodę 1375 r. z opatem lędzkim, o granice Grabienic i Świętnik. Andrzej z Grabienic nabył 1394 roku wieś Wolę za 140 grzywien, od Świąchny z Woli, jej siostry Dobrochny i ich synów (KWP.).

Ksiądz Jan Grabienicki, właściciel i pleban w Grabienicach, wyprawił ze swej ojcowizny na wojnę wołoską 1497 r.

konnego zastępcę, w orszaku Marcina Grabienickiego. Anna, wdowa po Marcinie Grabieńskim, z oprawy swej na Grabiony i Mikołaj, nieletni syn Andrzeja, wyprawili również konnych zastępców na tęż wojnę, a Jan Grabieński prowadził sam swój orszak.

Anna z Janiszewskich, podsędkówna brzeska, wdowa po Janie Grabieńskim, wysłała konnego zastępcę, a Marcin i Andrzej Grabieńscy, prowadzili własne orszaki na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 329, 390, 391, 408, 480, 558 i 629).

Mikołaj i Klemens, synowie Ozyasza z Grabienicy, 1450 r. na uniwersytecie krakowskim. Wawrzyniec Grabienicki, dziedzic Wietnicy i Bogatek pod Grabienicą 1507 r. (Paw.). Ozyasz, burgrabia koniński 1523 r., żonaty z Barbarą z Rusockich. Brat jego Wawrzyniec (Ibid. VI. 252 i M. 43 f. 358). Jan, syn Macieja sprzedał 1546 r. część Grabiony Chrząstowskiemu 1546 r. (Gr. Przed. 5 f. 302) Jan, właściciel Grabienic 1579 r. (Paw.). Wacław Grabiński, dziedzic części Sitna, w bydgoskiem, 1583 r. (Paw.). Bartłomiej, syn Jana, sprzedał 1606 r. Grabienice, Wietnice i Borządki Wojczyńskiemu. Zofia za Wojczyńskim 1601 roku (Gr. Przed. 33 f. 322 i 49 f. 77). Grzegorz i Adam, synowie Jana, kwitowali Opalińską 1625 r. (M. 173 f. 517).

GRABIEŃSCY z Grabienic, w województwie płockiem, powiecie niedzborskim. Andrzej 1443 r., a Jan, syn Macieja z Grabienic 1460 r. na uniwersytecie krakowskim. Szymon, skazany 1533 r. na banicyę, za zabójstwo Jana z Lipy. W 1535 roku ustanowiony został zakład między Tomaszem, synem Wojciecha i Jakóbem, synem Marcina, a Marcinem, Leonardem, Stanisławem i Wojciechem Grabieńskimi. Eliasz, syn Macieja, dziedzic na Wielkich Grabienicach, obwiniony o zadanie ran 1540 r.

Jan, syn Marcina, Jan, syn Pawła i Sebastyan, syn Stanisława, dziedziczyli na Wielkich i Małych Grabienicach 1544 r. (Gr. Płoc. 2 f. 6; 3 f. 119; 6 f. 176; 7 f. 336 i 9 f. 184). Stanisław i Maciej, dziedzice Grabienicy Wielkiej, a Maciej, syn Antoniego, Sebastyan i Stanisław Prosiątkowie, Zacharyasz i Jan, Jan Kanty, Andrzej Wierzchon, Mikołaj Rościeka, Wojciech Płachcin, Daćbóg, Jan Kotek, wdowa po Jakóbie Suchmielu i Wojciech Stary, dziedzice Grabienicy Małej 1578 r. (Paw).

Michał głosował za Augustem III-m 1733 r. Córka jego Katarzyna, urodzona z Maryanny Chojeckiej, za Tomaszem Pokrzywnickim (Oblig. Warszaw. 49 f. 609; DW. 100 f. 1388), a syn Kazimierz, dziedzic części Grabienic, w płockiem, legitymował się ze szlachectwa 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Herb Pomian.

GRABIŃSCY v. GRABIEŃSCY h. POMIAN z Grabna w powiecie szadkowskim. Jedna ich linia, osiedlona we Włoszech, otrzymała tytuł hrabiowski od Papieża Piusa IX-go, 1860 roku.

Mikołaj z Grabna, podsędek ziemski sieradzki w latach 1444 — 1446. Mikołaj nabył Korablew 1459 r od Piotra

Korablewskiego, któremu Jan z Grabna sprzedał 1471 r. wieś Dzbanki (A. Sier.). Jan z Grabna, podsędek sieradzki 1480 r. Maciej, burgrabia malborski 1537 r. Ten sam, czy też inny Maciej, burgrabia malborski 1546 r. Jan, żonaty 1554 r. z Ewą z Podfilipskich, sędzianką kamieniecką (M. 84 f. 396). Jan, jeden z komisarzy naznaczonych do rozgraniczenia Warkowic od Żarnówna, 1593 roku (Woł. I f. 76).

Adam, syn Wojciecha, w powiecie przedeckim, zabezpieczył 1590 r. posag żonie, Katarzynie z Leźnickich. Syn jego Łukasz, wydał pewne zobowiązanie względem swej matki 1612 r., a dwaj drudzy jego synowie: Wojciech i Gabryel, odstąpili pewną sumę matce 1624 r. (Gr. Przed. 38 f. 323 i 352; 59 f. 374 i 68 f. 1). Agnieszka za Andrzejem Wielebnowskim 1615 r. (Perp. Czers. 5 f. 52). Jan, opat oliwski, umarł 1638 r., a brat jego Aleksander, po nim opat oliwski, umarł w roku następnym (Star. Mon.). Jan, podstoli derpski 1646 r. Wacław, żonaty z Ewą z Okuniów, posiadał 1649 roku w Wieliczce grunt, zwany Bonerowski (M. 191 f. 198).

Olbracht, dziedzic Rychłocic, Woli Rychłockiej i Małej Wsi, z żony, Jadwigi z Pstrokońskich, pozostawił synów: Stanisława i Baltazara. Marcin, syn jedyny Stanisława i Zofii z Mrowińskich, 2-o v. Abramowej Koskowskiej, zmarł bezdzietny 1627 r., a spadek po nim brał stryj Baltazar i synowie tegoż: Stanisław Karol i Wojciech, urodzeni z Maryi Kobierzyckiej z Walknowa (Gr. Wieluńs.).

Stanisław Karol, syn Balcera, sekretarz królewski 1659 r., kanonik gnieźnieński 1661 r., a następnie archidyakon kaliski i gnieźnieński, umarł 1683 roku (V. L. i Kor.). Stanisław Kazimierz pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Jana Kazimierza.

Anna, żona Samuela Raczyńskiego 1653 r.; ta sama pewno Anna, 2-o v. żona Krzysztofa Olszowskiego, stolnika sieradzkiego 1673 r. (Gr. Wieluńs.). Jan, żonaty z Hanną Rekucianką i syn jego, także Jan, mają sprawę z monastyrem Św. Trójcy w Mińsku 1645 r. (Akta XV). Jerzy Władysław, horodniczy witebski 1666 r., a podkomorzy wendeński 1669 r., pisał się z województwem brzeskiem-litewskiem, na elekcyę Jana III-go. Jerzy, chorąży brzeski, nie żył już 1684 r. (Akta VI). Jan z żoną, Elżbietą z Dembian, 1-o v. Pawłową Gutteterową-Dobrodziejską, zawarł układ z Żarskiemi 1655 r. (Gr. Krak. 274 f. 1023—1034).

Podpisali elekcyę Augusta II-go: z województwem poznańskiem — Adam i Wacław, z województwem płockiem—Andrzej, Jan i Jerzy, z ziemią nurską—Jan, z województwem sandomierskiem—Józef i Władysław, a z województwem krakowskiem—Ludwik Ten ostatni pisał się 1703 r. z Grabienic (A. Krak.).

Władysław, chorąży halicki 1699 r. Jan, właściciel Czudca 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 1052), stolnik zakroczymski 1682 r., zmarł przed 1692 r. Żonaty 1-o v. z Heleną z Gumowa, 2-o v. z Heleną z Unihowa (Ustrzycką), zostawił z pierwszej żony synów: Stanisława i Mikołaja, zakonników w Rzeszowie, Władysława i Józefa. z drugiej — Kazimierza, Stanisława, oraz córki: Teresę i Katarzynę (Gr. Przem. z 1692 r.). Z nich: Katarzyna, żona 1-o v. Franciszka Dubrawskiego, skarbnika sanockiego, wdowa 1726 r., a 2-o v. Piotra Wodzickiego, kasztelana bieckiego 1747 roku (Gr. Krak. 361 f. 27).

Józef z Czudca, podstoli sandomierski 1710 r stolnik 1712 r, w końcu kasztelan sanocki 1720 r rezygnował z tego urzędu w 1750 r. W 1715 r. spra-

wował opiekę nad Antonim Ossolińskim, synem Aleksandra (DW. 62 f. 721). Syn jego Wojciech, urodzony z Teresy Wolskiej, podkomorzy królewski, wykupił z rąk Tarły starostwo stężyckie, za konsensem królewskim z 1749 r. (DW. 73 f 3; Sig. 27 i M. 228 f. 808). W 1772 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Tarle. Umarł w 1786 r. (DW. 102 f. 1150; Sig. 32 i 35). Siostra jego Józefa, wyszła za Karola Tarłę, kasztelana lubelskiego, z synem których Andrzejem prowadził długoletnie spory, do rozsądzenia których aż komisya z sejmu 1775 roku wyznaczoną została (V. L.). Z Katarzyny Małachowskiej, kanclerzanki koronnej, pozostawił Wojciech synów: Jana i Antoniego, prezesa Trybunału Departamentu warszawskiego, żonatego 1796 r. z Zofią Szaniawską, starościanką bolesławską, wspólnie z którą kwitował Potockich 1802 r., z szacunku za dobra Zameczek, oraz córki: Joannę, która zeznała 1787 r. zapis dożywocia z mężem, Ksawerym Zboińskim, kasztelanem raciążskim (DW. 108 f. 295; 112 f. 763; 113 f. 239 i 103 f. 397), Maryannę Ignacową ks. Giedroiciową i Katarzynę Kajetanową hr. Ossolińską.

Jan, dziedzic Czudca, adoptował 1837 r. Jana Christianiego, adwokata galicyjskiego, dodając mu nazwisko swe Grabiński i herb Pomian z odmianą i wyposażając go Bratkowicami (Akta Wydziału Stanów Galic.).

Jan, syn Hieronima i Barbary z Rogozińskich, ożeniony z Małgorzatą Kobierzycką, która żyła wdową 1622 r. (A. Sieradz.), pozostawił syna Hieronima.

Hieronim. kasztelan sieradzki, naznaczony 1658 r. z sejmu komisarzem, do rozstrzygnięcia sporów i szkód, w ziemi wieluńskiej, na pograniczu od Szląska, a 1659 r. przeznaczony z sejmu do komisyi lwowskiej, ustanowionej celem zaspokojenia niepłatnego wojska (V. L.). Żonaty z Dorotą Gembicką, miał z niej córkę Maryannę, żonę Stanisława Glińskiego, której matka odstąpiła Sokołów, w województwie sieradzkiem. za konsensem królewskim z 1664 r. (Sig. 8 f. 44), oraz synów: Stefana i Jana, ożenionego z Katarzyną Rokicką, po którym synowie: Kazimierz i Franciszek. Kazimierza, z Joanny Kaczkowskiej, syn Jan, za konsensem królewskim z 1767 r., wykupił z rąk Dewiczów starostwo radynickie z Jatwiegami i Kornicami. W 1778 r. został szambelanem Stanisława Augusta (Kancl. 32 II f. 31 i MP.).

Franciszek, drugi syn Jana, zwany cześnikiem lub podczaszym wieluńskim, zmarły przed 1750 r., pozostawił z Konstancyi Maryanny Drelinżanki vel Ożdżanki (sic) synów: Antoniego i Józefa. Józef, starosta smoleński, ożenił się z Teresą Morską, cześnikówną przemyską. Syn jego Benedykt, dziedzic Sokołowa, poseł podolski, został regentem kancelaryi wielkiej koronnej 1790 r. Żonaty z Maryanną z Wisłockich, umarł w roku następnym bezdzietnie, a spadek po nim wzięły jego siostry: Ludwika Józefowa Jabłonowska, chorążyna kaliska; Antonina Rościszewska, Konstancya Kazimierzowa Myszkowska, starościna kiełczygłowska i Helena Antoniowa Marchocka.

Józef i żona jego, Teresa z Goiszewskich, otrzymali starostwo janowskie 1704 r. (Sig. 16). Maryanna za Piotrem Siemianowskim 1757 r. Jakób, syn Antoniego, sprzedał Woźniki w ziemi mielnickiej, 1733 r. Dzierżkowi (Kapt. Z. Droh. 1733 roku). Anna, żona 1-o v. Antoniego Jezierskiego, łowczego łukowskiego, 2-o v. Józefa Lewickiego, 3-o v. Józefa Lasockiego, kasztelana łęczyckiego, zapisała 9,000 fl. XX. Maryanom w Skurcu 1786 r. (Deb. Czers. 1 f. 333).

Antoni, Józef, sędzia kapturowy sieradzki i Tomasz, pisali się z województwem sieradzkiem, na elekcyę Stanislawa Augusta.

Tomasz, żonaty 1795 r. z Zuzanną Uszyńską, córką Idziego (DW. 110 f. 804). Stanisław z Grabna żonaty z Franciszką N. 1771 r., podstarości w Niewierkowie (Gr. Grabowiec.).

Z wyżej wymienionych, Wojciech, były starosta stężycki, Benedykt, członek Stanów galicyjskich i Jan, szambelan dworu polskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Piotr, burgrabia sieradzki, nabył Gniewiewice 1780 roku, które następnie sprzedał Blankowi 1781 roku (DW. 96 f. 1054 i 97 f. 508). W 1804 r. nabył Mrogę Dolną i część Górnej od Dobieckiego. Z Katarzyny Domaniewskiej, syn jego Adam, dziedzic Mrogi, zmarły 16-go Grudnia 1867 r, ożeniony z Pauliną Madalińską, miał z niej synów: Bronisława, ur. 1842 r., Zygmunta, ur. 1846 r. i Edwarda, ur. 1858 r., oraz córki: Natalię, Ludomirę, Józefę i Maryę (Bork.).

Henryk, syn Józefa, generał brygady legii włosko - polskiej i Maryi z hr. Broglio, bar. d'Armer, otrzymał od Papieża Piusa IX-go, tytuł hrabiowski 1860 r. Potomstwo jego, urodzone z margrabianki Zofii Potenziani, zamieszkuje we Włoszech (Bork.).

N., pułkownik b. wojsk polskich 1807 r., Seweryn, kapitan, Józef, porucznik b. wojsk polskich 1829 r., Leopold, kapitan weteranów 1824 r., kawaler Legii Honorowej, Ignacy, sukcesor Michała, posesor starostwa Szyckiego 1811 r. Ludwika z Parczewskich Grabińska z Tarnowa, w pyzdrskiem, zmarła 1824 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX wieku następujący Grabińscy: Stefan, syn Piotra, Jan Nepomucen, syn Andrzeja, Wincenty, syn Jana, Jan, syn Stanisława, Józef i Ignacy, synowie Jana, Józef. syn Franciszka, Franciszek, syn Konstantego, Jan, syn Seweryna, Jan syn Romualda, Antoni i Walenty, synowie Hilarego i Wojciech Stanisław, syn Stanisława.

Ten ostatni, ożeniony z Leonią Czarnowską, pozostawił córki: Zofię, za hr. Mieczysławem Łubieńskim; Wandę, za hr. Franciszkiem Jezierskim i Stefanię, za hr. Karolem Drohojowskim, syn zaś jego Stanisław, zaślubił 1889 r. w Warszawie, Maryę z Modzelewskich, córkę Leona i Natalii z Kurczyńskich. Siostry Wojciecha Stanisława: Natalia Edwardowa Trojanowska, zmarła 1866 roku i N. Popławska.

GRABIŃSKI h. STRZEMIĘ Piotr, właściciel Michałowic, w województwie krakowskiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

GRABIŃSKI z Grabiny Jan, z Zofii Pruszyńskiej, zostawił córki: Annę Bogumiłę, za Janem z Bobrku Ligęzą, zmarłą przed 1655 r. (Gr. Przem.) i Zofię, 1-o v. Samuelową Dunikowską, 2-o v. Hermolausową Tyrawską 1643 roku (Zs. Przem. 106 f. 813).

GRABIONEK h. NIECZUJA. Jan i Wojciech, współwłaściciele Witosławic, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

GRABIOWIE v. GRABICOWIE h. GRABIE z Grabic, w powiecie rawskim. Imie jednego z przodków swoich, wzięli za nazwisko. Konrad, książę kujawski i mazowiecki, potwierdził w 1218 r. Marcinowi Grabicowi (a więc synowi Grabi), nadanie dziadowi jego, Hugonowi Bukrowi, przez Bolesława Krzywoustego, kilku niewolnych ludzi (R. M.).

Grabia, podskarbi księcia Przemysława Wielkopolskiego 1284 r. Borzek Grabia i syn jego Mikołaj, zawołania *Lesnow* (herbu Grabie?), świadczą 1416 r. w Kościanie Wężykowi, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Że imie to Grabia, powtarzało się w rodzie Grabiców, świadczy przywilej ks. Bolesława Mazowieckiego z 1441 r., którym nadał różne przywileje Andrzejowi Grabi i Jakóbowi z Czarnowa (M. 3 f. 151). Mikołaj Grabia z Susczyc, burgrabia brzeski-kujawski 1450 r. Sławek z Grabic, podkomorzy rawski 1416 r.

Żyjący w początkach XVI-go wieku Bronisz z Grabic, miał synów: Mikołaja i Hieronima, plebana w Bądkowie, oraz córkę Jadwigę, żonę Jana Czerwińskiego 1519 roku.

Herb Grabie

Mikołaj Grabia, dziedzic Grabic, a po żonie, Jadwidze z Oleśnickich i Oleśnik, 1527 r. pisarz królewski, następnie i dworzanin królowej, został 1534 r. podkomorzym sieradzkim i był nim do 1543 r. W roku następnym kasztelan chełmski. W 1547 roku jest i podkanclerzym koronnym; umarł w 1549 r. Był i wojskim chełmskim do 1544 r. i posiadał starostwo lubomelskie. W 1539 r. zabezpieczył posag żonie Oleśnickiej, w 1541 r. sprzedał siostrzeńcowi swemu Czerwińskiemu, część Samogoszcza i Podwierzbia, a 1543 r. wyznaczył opiekunów dzieciom swoim, w osobie żony, brata rodzonego Hieronima i braci stryjecznych: Jakóba i Piotra (St. Pr. P. P. VI. 394; M. 34 f. 182; 49 f. 100; 55 f. 65; 57 f. 89; 62 f. 188 i 64 f. 190 i 230). Mikołaj, kasztelan chełmski, z Jadwigi Oleśnickiej, pozostawił czterech synów: Bronisława, Jana, Wojciecha i Hieronima, oraz córkę Annę (M. 88 f. 304; Zap. Lub. 5 f. 555). W liczbie szlachty ziemi chełmskiej, która w 1577 r. wyruszyła na wypędzenie z dóbr wywołanego z kraju Teodora, koadjutora władyki chełmskiego, znajdujemy pana Bronisława, Mikołaja, Jarosza, Wawrzyńca i Jana, braci Grabiów. Jeżeli to rodzeni bracia, to przybywa kasztelanowi dwóch synów: Mikołaj i Wawrzyniec. Ten ostatni 1586 r. jest poborcą chełmskim (Akta XIX).

Bronisław, syn kasztelana, właściciel Grabic, Mięgłów, Gusek, Sutek i Kani (Paw.), w akcie z 1572 r., którym zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Drzewickich, nazwany jest *Grabicem*. W 1581 r. zabezpieczył posag drugiej swej żonie, Dorocie z Kretkowskich, na Grabicach i innych swoich majątkach. W 1589 r. przyznał jej dożywocie na Izbicy, Świrzewie, Sokołowie i Służewie (M. 110 f. 390 i 125 f. 430; Gr. Przed. 29 f. 440; 37 f. 48 i 391).

Syn jego Stanisław, urodzony z Drzewickiej, został 1597 r. kanonikiem poznańskim (Pis. Dz. Pol. IX); w 1617 r. układa się z Mycielskiemi o Koziegłowy (A. Pozn.).

Mikołaj i Jerzy, synowie Bronisława, właściciele Grabic, kwitowali Trze-

cieskiego 1611 r. Siostra ich Zofia (DW. 35 f. 377 i 39 f. 1637). Mikołaj, z województwem lubelskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Z Krystyny Kazanowskiej, pozostawił syna Adama, który w 1676 r. sprzedał Fajsławice i Wolę Idzikowską Bielskiemu (Zap. Lub. 48 f. 117, 151 i 513; 55 f. 1257). Wola Idzikowska należała 1589 r. do Hieronima, brata Bronisława.

Jan, syn Mikołaja, kasztelana, dziedzic Oleśnik, żonaty 1569 r. z Izabellą Skorucianką, wdową po Boguskim (M. 105 f. 318). Mikołaj, Stanisław, Anna i Zofia, jego dzieci. Mikołaj na Oleśnikach, zeznał 1594 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Krupskich, podstolanką chełmską. W akcie tym jest wzmianka o jego braciach, Bronisławie i Janie. Bronisław, żonaty z Felicyanną Maryanną Sulimierską, 1624 roku (Wyr. Lub. 47 f. 390 i 81 f. 832; Zap. Lub. 7 f. 445 i 9 f. 350; M. 171 f. 23).

Hieronim, syn Mikołaja, kasztelana, dziedzic Woli Idzikowskiej, zapisał 1589 r. żonie swej Annie, córce Melchiora Walbacha, 5,400 fl. Syn jego Hieronim, zawarł układ z Orzechowskim 1616 r. (Zap. Lub. 5 f. 555 i 573; 22 f. 341).

Jan Grabia pozwany 1523 r. przez patronów kościoła w Starym Brzesku, o bezprawne wyrobienie sobie w Rzymie tej prebendy (St. Pr. P. P. VI. 272). Stefan Grabia z Jałbrzykówstoku, pleban w Geranojnach 1531 r., scholastyk wileński 1565 roku (M. 100 f. 75). Adam, dziedzic części Raciborowic, w gostyńskiem, 1579 r. (Paw.).

Wojciech, właściciel Woli Grabinej, w powiecie piotrkowskim, chorąży sieradzki 1532 r., dziedzic także Srockiego 1552 r. Krzysztof, również chorąży sieradzki 1565 r. Jan z Grabinej Woli zadzierżawia 1673 r. Strzelce od Dobieckich (Gr. Piotrk.).

Mikołaj z Psucina, żonaty z Elżbietą Rejówną, pozostawił syna Mikołaja, żyjącego 1593 r. (Zap. Lub. 7 f. 557, 757 i 767). Jakób, Piotr, Krzysztof, Kasper, Helena, Katarzyna i Zuzanna, dzieci Wawrzyńca, dziedziczyli na Końskiej Woli 1591 r. (Wyr. Lub. 45 f. 267). Stanisław wprowadzony do Służewa i Długiego, w powiecie przedeckim, 1588 r. Stanisław i Hieronim, jego synowie, 1595 r. (Gr. Przed. 35 f. 407 i Wyr. Lub. 62 f. 445). Anna, córka Wawrzyńca, za Jakóbem Gorzkowskim 1595 r. (Wyr. Lub. 63 f. 372). Katarzyna, żona 1-o v. Mikołaja Makarewicza Iwaszeńcewicza 1608 r., a 2 o v. ks. Adama Żyżemskiego, zmarła przed 1631 r. Brat jej, zdaje się, Wawrzyniec, trzymał 1613 r. w zastawie Makarów. Dorota, żona Piotra Romiszowskiego z Radzanowa 1618 r. Mikołaj i Stefan, synowie Jana, obierali plenipotentów 1627 r. Andrzej i Jan, synowie Wawrzyńca, cedują pewną sumę 1643 r. Andrzej, syn Jana, procesuje Baranowskiego 1678 r. (Zap. Lub. 30 f. 266; 38 f. 615 i 57 f. 654).

Podpisali elekcyę Jana Kazimierza: Marcin, łowczy rożański i Wawrzyniec z ziemią rożańską, a Mikołaj i Walenty z województwem płockiem.

Wawrzyniec, pisarz ziemski rożański, poseł na sejm 1662 r., rezygnował z pisarstwa w 1665 r. Tenże Wawrzyniec, zwany i później w aktach pisarzem, otrzymał 1670 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa rożańskiego z rąk Wessla. Żonaty z Katarzyną Pęską, nabył 1668 r. od Opackiego, część wsi Pęskie i Głęboki Stok (M. 207 f. 61 i Sig. 11 f. 158). Rafał, gwardyan Franciszkanów w Poznaniu 1688 roku (Inscr. Posn. VIII f. 23). Franciszek z wojewódz-

twem rawskiem, a Mikołaj z województwem płockiem, pisali się na elekcyę Jana III-go.

Jan, syn Jana Macieja, podsędka przemyskiego (?), obierał plenipotentów 1670 r. (Zap. Lub. 52 f. 27; 42 f. 1028 i 43 f. 217). Jan z Łęgu, chorąży zakroczymski 1686 r., dziedzic Zabłocia 1687 r. (Gr. Przem.). Adam Felicyan, miecznik łomżyński, z ziemią łomżyńską, Franciszek i Jan z województwem sandomierskiem, a Wacław i Jan z województwem płockiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Jedna linia brała przydomek Słucki. Jan Słucki Grabia, współdziedzic wsi Słucz, w wiskiem, 1577 r. (Paw.).

GRABKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Grabek, w powiecie wiślickim, które dawniej Grabkowem się też nazywały.

Michał z Grabkowa, sprzedał 1386 r. część swoją na Chomętowie (Zap. Zs. Wiśl. I f. 2). Stefan, żonaty z Machną z Desna 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII). Anna z Grabkowa, żona Wojsława z Chomętowa, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1403 r. na braci: Piotra i Jana. Piotr z Grabkowa, zabezpieczył posag żonie Helenie i zeznał zapis bratu Stanisławowi 1401 r. Dersław z Grabkowa sprzedał 1404 r część swoją tamże bratu Wojciechowi i żonie jego, Zochnie. Mikołaj, syn Janusza, sprzedał 1440 r. część swoją na Grabkowie bratu Stanisławowi (Zap. Zs. Wiśl. I f. 18, 31, 39 i 96). Jan, syn Mikołaja, na uniwersytecie krakowskim 1422 r. Mikołaj z Grabkowa, pleban w Więcławicach, pisarz sędziego ziemskiego krakowskiego 1426 r. (Fed.). Stanisław, domownik Odrowąża, potem Herburta w Przemyślu i Lwowie w latach 1444 do 1479.

Herb Jastrzębiec

Kasper, Jakób, Jan, Michał i Elżbieta Kozielkowie, dziedzice Grabek 1508 r, Stanisław Grabkowski, dziedziczył na Łomnie, w sandomierskiem, a Stanisław Grabkowski Siwiec, na Grabkach 1579 r. (Paw.).

Piotr, Mikołaj i Samuel, bracia 1592 r. Kaspra, poborcy ceł w sandomierskiem, dzieci: Jan, Roch i Zofia, w końcu XVI-go wieku (Wyr. Lub. 51 f. 221; 16 f. 122 i 78 f. 295). Jerzy, dożywotnik Niemkowicz, umarł przed 1629 r. (Sap. II) Paweł, procesuje się 1638 r. z Borkowskim (Gr. Tremb. 122 f. 695).

Wojciech z Grabek, starosta czchowski, żonaty z Magdaleną Zabłocką, wykupił wspólnie z żoną to starostwo z rąk Marchockiej, za konsensem królewskim z 1642 r. W 1658 r. był marszałkiem Trybunału lubelskiego (M. 185 f. 440 i Zap. Lub. 45 f. 753), a 1660 r. został podsędkiem krakowskim. Jan z Grabek wykupił z rąk Chełmskiego Boronice, w powiecie proszowskim, za konsensem królewskim z 1647 r. Dobra te następnie odstąpił synowi swemu Gabryelowi, za konsensem królewskim z 1660 r. (M. 189 f. 562 i Sig. 3 f. 162). Stefan Gabryel, także syn Jana, obierał plenipotentów w Lublinie 1685 roku (Zap. Lub. 61 f. 1191). Franciszek, poborca subsidii charitativi w województwie sandomierskiem 1673 r. (Zap. Lub. 55 f. 495). Wdowa po Franciszku, Maryanna z Pożogów Pozoska, 2-o v. Stanisławowa Dembińska, procesowała 1702 r. w Krakowie Fogelvederów (Obl. Gr. Krak. 129 f. 92).

Beniamin, żonaty 1661 r. z Teresą z Mirowa Myszkowską, siostrą wojewody krakowskiego (Sig. 3 f. 187), następnie łowczy rożański, z tym tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go. Syn jego pewnie Jan Beniamin, łowczy rożański, zmarły 1706 r., którego wdowa, Zofia z Rataj Rarowska, wyszła 2-o v. za Wawrzyńca Mikołaja Kozłowskiego, zmarłego 1731 r., 3-o v. za Antoniego Zielińskiego, 4-o v. za Zygmunta Bębnowskiego.

Aleksander, mianowany podstolim krakowskim 1697 r., utracił ten urząd 1710 r. Władysław, stolnik owrucki, zaślubił 1716 r. Zuzannę Piegłowską, kasztelankę oświecimską, 1-o v. Krzysztofową Dembińską, która się z nim rozwiodła 1718 r. i wyszła 3-o v. 1719 r. za Mikołaja Michalczowskiego (Gr. Krak. 332 f. 36; 335 f. 2223; 336 f. 340; Oblat. Krak 141 A f. 22 i 962). Córką jego z pierwszej żony, Klary z Hynków, miała być Anastazya, żona Jana Grodzickiego, skarbnika sanockiego 1724 r. Wojciech przelał sumę swą u Piegłowskich Dembińskiemu 1737 r. (Gr. Korcz.). Teresa, żona Michała Strzembosza 1731 r.

Michał, stolnik derpski 1736 r. Anastazya, 1744 r. żona Stanisława Śleszyńskiego, kasztelana inowłodzkiego. Petronela, córka Floryana i Heleny z Dłużewskich, żona Kazimierza Szeligi Magiery 1776 r. (Perp. Czers. 35 f. 134). Maksymilian, kanonik sandomierski 1768 r.

Józef z województwem lubelskiem, a Kajetan z województwem sandomierskiem, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Obydwaj legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. VII f. 127 i IX f. 110).

Kajetan, z vicesgerenta sądowego chęcińskiego, żupnik 1771 r., skarbnik 1775 r., a wojski mniejszy opoczyński 1781 r., sędzia grodzki chęciński 1784 r., sprzedał 1792 r. Jasieńskiemu, Sworzyce, Radonią i Grabków, w powiecie opoczyńskim. W akcie tym wymienia, że jest synem Józefa i Salomei z Olszanickich, a wnukiem Rafała i Konstancyi z Olszewskich (DW. 108 f. 452). Ów Rafał miał drugiego syna Michała, który wraz z dziećmi Józefa Kajetanem, Janem Nep. i Maryanną, odstąpili spadku po ks. Rużyńskich 1761 r. Skarzyńskiemu (Gr. Radoms.). Kajetan był ożeniony z Agnieszką Radońską, sędzianką grodzką opoczyńską 1782 r. Tenże sam, czy też inny Kajetan, żonaty z Maryanną z Pabiańskich, miał syna Wincentego Bartłomieja, któremu ciotka jego, Ewa Pabiańska, cedowała sumę 1793 r. (DW. 107 f. 655 i 109 f. 1001).

Roch, skarbnik 1779 r., wojski mniejszy 1783 r., w końcu miecznik chęciński 1785 r., legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. VII f. 232). Ten sam pewno Roch, stolnik owrucki 1772 r., ożeniony z Barbarą Dąmbską, miecznikówną inowłodzką (Gr. Chęcińs. 25 f. 547). Teresa, żona Wilhelma Chwaliboga 1800 roku. Feliks, ożeniony z Józefą Dąmbską, urodzoną 1828 roku.

Jan z Grabek, nabył 1683 r. dobra Brudzów z przyległościami, w województwie sandomierskiem, z których odstąpił Zaborze synowi swemu Hieronimowi 1704 r. Stanisław, właściciel tych dóbr, oddał je synowi Władysławowi, po którym otrzymał je syn tegoż Ferdynand, ur. 1811 r. w Radzicach (metr. w Drzewicy), z Joanny z Rafałowiczów.

Ferdynand, właściciel Brudzowa, Rdzuchowa i Sadów, zaślubił 1-o v. Jadwigę Lubowiecką, a 2-o v. 1855 r. w Warszawie Marcyannę z Bonieckich, córkę Antoniego i Judyty z Jabłonowskich, z której pozostawił syna Adama, zmar-

łego w Warszawie 1902 r., i córki: Jadwigę, żonę doktora medycyny Wincentego Szyszły; Maryę, żonę Antoniego Libiszowskiego, właściciela Mroczkowa, w opoczyńskiem; Zofię, żonę 1887 r. Gustawa Bloka i Ewę.

Brat Ferdynanda, August, ur. 1812 r. w Radzicach (metr. w Drzewicy), właściciel dóbr Wywóz, w powiecie opoczyńskim, z Balbiny z Siennickich, pozostawił dwie córki. Siostry tychże: Ludwika za Antonim Szaniawskim, dziedzicem Cetnia i Eleonora, za Antonim Krzemienieckim.

Ignacy, vicesgerent grodzki chęciński 1784 r., z Antoniny Lgockiej, zostawił synów: Hipolita i Kajetana. Hipolit Euzebiusz Roch, ur. 1799 r., oficer b. wojsk polskich 1831 r., kawaler orderu Virtuti Militari, zaślubił 1832 r. w Kalinie Wielkiej Paulinę Dąmbską i nabył 1846 r. Śladów. Dzieci jego: 1) Stefania, ur. w Zakrzowie 1833 r., zaślubiła 1871 r. Ludwika Katerlę; zmarła 1892 r. w Krakowie; 2) Kazimiera, ur. 1835 r., wyszła 1871 r. za Kornelego Godlewskiego; 3) Adam, ur. 1837 r. w Skrzypiowie, ożeniony 1874 r. w Krakowie z Teodozyą Woźniakowską, ma z niej Bronisława, ur. 1875 r. w Pirocicach, Jerzego, ur. 1876 r. w Śladowie, Stanisława, ur. 1879 r. tamże, Jadwigę i Maryę; 4) Roman, ur. 1838 roku w Zakrzowie, ożeniony 1871 r. z Ireną Glinka-Janczewską, ma z niej synów: Władysława *Ireneusza*, ur. 1877 r. i Adama, ur. 1878 r., obu w Kielcach. Ireneusz zaślubił 1902 r. w Rudce pod Dubnem na Wołyniu, Maryę Wolańską, córkę Adama i Heleny z Krajewskich, dziedziców Rudki.

Legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku: Władysław z Brudzowa, syn Stanisława, Hipolit i Kajetan, synowie Ignacego, Sebastyan, syn Józefa, Tomasz, syn Kajetana, Karol, syn Feliksa i Feliks, syn Erazma.

Stanisław z Grabek, dziedzic Wysokiej Stodoliny, syn Krzysztofa i Joanny z Pełczyckich, wnuk Felicyana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim pilźnieńskim 1782 r.

Na tychże Grabkach v. Grabkowie dziedziczyli w XV-m wieku obok Jastrzębczyków i Nowinowie.

W 1423 i 1424 r. Grzegorz, a 1430 r. Mikołoj z Grabkowa, z rodu Nowinów, świadczą w Krakowie przy wywodach szlachectwa (St. Pr. P. P. VII). Do Nowinów pewno należał Bodzanta z Grabkowa 1401 r., a znów władyką był Bieniek 1398 r. (Ibid.).

GRABKOWSCY z przydomkiem *Tyszko*, w województwie ruskiem. Michał i Dominik, synowie Walentego i Katarzyny Janowieckiej, wnukowie Andrzeja i Maryanny Pacanowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

GRABKOWSKI h. PRUS Paweł z Minostowa, podsędek 1580 r., a sędzia ziemski sandomierski 1592 r., deputowany z sejmu do korrektury praw koronnych w latach 1587 i 1601 (V. L. i Zap. Lub. 6 f. 666). Pieczęć jego przywieszona do aktu rozgraniczenia dóbr Idzikowic i Brzozy, w opoczyńskiem, przedstawia wyraźny herb Turzyna (Prus I-szy). Prokop Minostowski, dziedzic części Grabek 1579 roku (Paw.).

GRABOSZEWSCY z Graboszewa, w powiecie pyzdrskim. Dzierżek z Graboszewa, koło 1337 r. zeznaje dział dóbr z braćmi: Michałem z Koszanowa i Andrzejem

z Czacza. Należeli, zdaje się, do rodu Saszorów (KWP). Michał, kanonik poznański 1360 roku.

W aktach poznańskich i pyzdrskich, z końca XIV-go wieku, spotykamy Jana, dziedzica na Graboszewie i syna jego Mikołaja 1392 r., Szymona 1394 r., Katarzynę, żonę Paszka z Chrząstowa 1393 r., a także Michała, Andrzeja i Katarzynę, dzieci Offki, dziedziczących na Graboszewie 1399 r. (Leksz.). Anna Graboszewska 1497 r. Jan, świadczy w Poznaniu 1525 r.

GRABOSZOWSCY, patrz *Gremboszewscy.*

z GRABOWCA Maciej, zganiony przez Marszowskiego, twierdzi 1426 roku, że jest herbu *Sroczanoga*, zawołania *Wałdawa.* Janczo z Grabowca 1386 r. w orszaku Opolczyka. Jan i Jewka z Grabowca, pozwani przez Klaryski krakowskie 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII). Jan, kanonik sandomierski 1480 r.

GRABOWCOWIE h. WCZELE z nieistniejącej już dzisiaj wsi Grabowiec, w powiecie pyzdrskim, niedaleko Środy. Akta poznańskie, pyzdrskie i kościańskie z lat 1387 — 1400 wspominają braci: Mikołaja i Macieja Grabowców i bratanka ich Czesława, Mikołaja żonę Offemkę, Macieja żonę, Zuzannę z Karnina i syna Wawrzyńca, Jakóba, syna Mikołaja, Wierzbietę, Wojciecha, Piotra, Bartłomieja, Boguszka, Stefana, Thosa i Bronissa (Leksz.). Z nich Czesław Grabowiec i Bartłomiej Grabowiec, herbu Wczele, świadczą w Kościanie, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Patrz *Grabowscy.*

GRABOWIECCY h. GRZYMAŁA, pisali się z Grabonogu, w powiecie kościańskim. Jan Grabowiecki, żonaty 1508 r. z Urszulą Chełmską z Pońca (M. 23 f. 272). Gabryel, dworzanin Zygmunta Augusta, a następnie wojski łomżyński i starosta mławski, jeździł wraz z Rusockim w poselstwie do króla duńskiego 1561 r. Umarł w 1570 roku. Mikołaj, pisarz kancelaryi koronnej, otrzymał 1583 r. prawem kaduka dobra po Marcinie Trockim. Właściciel Rusocic, w powiecie włodzimierskim, sprzedał połowę tej wsi za 3,000 fl. Hańskiemu 1601 r. Pozostała po nim wdowa, Marya z Mańkowskich, wspólnie z dziećmi swoimi: Marcyanem, Janem, Jeremiaszem, Abrahamem, Adamem i Barbarą, procesowała 1618 r. Przegalińskiego, a 1619 r. Hulewicza (M. 129 f. 267; Bracł. I f. 827; Kij. III A f. 556 i Woł. 14 f. 37). Abraham, cześnik wołyński 1662 r., stolnik nowogrodzki 1670 r. Barbara, córka Stanisława, za Jakóbem Słupskim 1576 roku (M. 113 f. 415). Stefan, żonaty z Anną Żeliborską 1581 r., a Andrzej, z Anną z Kozerskich 1594 r. (Wyr. Lub. 9 f. 476 i 57 f. 914).

Herb Grzymała

Sebastyan, opat bledzewski i sekretarz królewski 1594 roku (Gr. Przed. 42 f. 138 i Zap. Lub. 15 f. 78). Inny Sebastyan, biorący udział w sporach religijnych z akatolikami, pozostawił syna Samuela, kanonika poznańskiego i proboszcza w Sochaczowie 1630 r. (DW. 45 f. 890

i M. 179 f 152). Maryanna za Aleksandrem Bałabanem, skarbnikiem wołyńskim 1680 r. (Woł. IX f. 31 i Kij. VIII f. 1023). Barbara z Łukomia Grabowiecka, zmarła 1678 r., pochowana u Filipinów w Gostyniu. Konstancya z Korzeniowskich Teodorowa Grabowiecka, zastawiła 1699 r. część Czarnokoniec Siedleckim (Gr. Kamieniec.). Helena, zamężna Szumlańska, w początkach XVIII wieku (Kor.).

Adam z województwem mścisławskiem, a Zygmunt z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II. Zygmunt z żoną. Dorotą ze Skrzydlewskich, zadzierżawił 1697 r. dobra od Mycielskich (Zap. Gr. Pozn. VI f. 2). Po śmierci N. Grabowieckiego, rotmistrza pancernego, otrzymał w 1745 r. chorągiew Głębocki (MP.).

Andrzej z Grabonogu Grzymała Grabowiecki, stolnik dobrzyński 1736 r., właściciel Niećwi i Lipnicy, odstąpił te wsie synom swoim: Gabryelowi i Janowi, 1759 r. Trzeci jego syn Ambroży, Dominikanin w Poznaniu 1764 r. Gabryel, żonaty z Franciszką Wielogłowską, cześnikówną rawską, 1759 r. Jan z Grabonogu i Gabryel, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. Maryanna w połowie XVIII-go wieku za Ignacym Dydyńskim, starostą krzeczowskim.

Potomkowie tegoż stolnika, piszący się z Grabonogu, mianowicie: Antoni, Jan, Wincenty, Józef i Karol, synowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim halickim 1782 r., Bułatowie Grabowieccy: Mikołaj, Piotr, Eliasz, Jan, Piotr, Stanisław, Piotr, Teodor, Adam, Aleksander i Paweł. Tego ostatniego syn Antoni i wnuk Adam, zapisani do ksiąg szlacheckich we Lwowie 1848 r. Prokop Fedorowicz Grabowiecki 1790 r., w Wydziale Stanów (Goł.). Ci wszyscy podali za swój herb Grzymałę, ale prawdopodobnie byli Sasami.

Sukcesorki Józefa Grabowieckiego: Maryanna Stanisławowa Jaraczewska i Urszula Ludwikowa Krzywosędzka, siostry rodzone, pozwały Mycielskich o dług 1748 r. (Rel. Gr. Kośc. f. 253 i 567).

GRABOWIECCY h. SAS z Grabowca, w powiecie halickim. Pan Michałek Grabowiecki, świadczy w latach 1401, 1409, 1418 (Arch. I. Z. Ros.).

„Strenuus" Michał z Grabowca i syn jego Ardej, mają 1437 r. sprawy z Krynicką. Arduj i Jurek z Czarnołoziec i Grabowca, procesują 1436 r. Bolszowską o granice Czarnołoziec; sprawę tę prowadzi 1441 r. Iwaszko, syn Jurka, a bratanek Ardeja. Wdowa po Jerzym, Krystyna, cały swój posag 60 kóp groszy i 20 klaczy oddaje córce Olechnie, żonie Wasila z Ceciłowa 1447 r. W sporach rodzinnych Ardej i Iwaszko, syn Krystyny, zostali zabici, o co Fyedka, siostra Ardeja i Daniło z jednej strony, a Krystyna—z drugiej, zawarli ugodę 1447 r.

Maruszka, dziedziczka trzeciej części Grabowca i Czarnołoziec, wniosła to mężowi Fedkowi Dzieciątkowiczowi z Gdaszyc 1448 r., a Nastazya swoją trzecią część tych dóbr odstąpiła 1451 r. Iwaszkowi i Kostiowi, braciom z Czarnołoziec. Ta sama pewno Nastazya, jest 1460 r. żoną Piotra z Błudnik i bierze 1465 r. w zastaw część Grabowca za 50 grzywien od Fiedki. Fiedko Daniłowicz zabezpieczył na Grabowcu i Czarnołozach 60 grzyw. posagu i wiana żonie Wańce (AGZ. XII).

Waśko i Steczko, dziedzice części Grabowca 1515 r.; Grabowieccy dziedzice części Grabowca, Wołoszowa i Hnilec 1515 r. (Paw.). Waśko, Roman, Iwaszko i Trufan, bracia stryjeczni, wykazali, że Grabowiec i Czarnołożce były ich dziedzictwem i dostają dla nich prawo magdeburskie 1524 r. (Gr. Halic. 218).

Wasyl, Mikołaj i Trufan Grabowieccy, z Grabowca, pozwani zostali 1530 roku wraz z wielu innymi ziemianami halickimi, przez ówczesnego starostę, o różne daniny (St. Pr. P. P. VI. 460). Piotra z żony Jadwigi, synowie: Jurko, Waśko i Iwaszko.

Regestra poborowe z 1580 r. wykazują Waśka i Iwaszka, jako właścicieli Grabowca (Wyr. Lub. 9 f. 21 i Paw.).

Teodor i Bazyli Grabowieccy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim halickim (Goł.).

GRABOWIECCY z Grabowiec, w ziemi przemyskiej. Mikołaj Windyka z Grabowca, zmarły przed 1465 r., otrzymał starostwo smotryckie, od Władysława Warneńczyka. Brat jego Wit Windyka z Grabowca (AGZ. XIII).

GRABOWIEŃSKI Frączek ma sprawę w Poznaniu z Wezenborgiem 1397 roku (Leksz.). Marcin z Grabowna, z oleśnickiego, na uniwersytecie krakowskim 1444 r. Dobrogost Grabowiński, łożniczy królewski 1504 r. (Teka Paw. I.).

GRABOWNICCY h. OSSORJA z Grabownicy, w ziemi sanockiej. Piotr, zięć lub szwagier (gener) Gruszki, otrzymał 1377 r. od ks. Władysława Opolskiego wieś Grabownicę w sanockiem, na prawie lennem, z warunkiem, osiedlenia się z żoną i dziećmi na Rusi (KWP.). Przydomek Gruszka nosili na Rusi Jasieńscy w XV-m wieku, a późniejsi Grabowniccy występują w aktach często jako krewni Jasieńskich, znany przeto ich protoplasta Mikołaj, sędzia, mógł być synem powyższego Piotra.

Herb Ossorja.

Pietrasz z Grabownicy świadczył w Sanoku 1402 roku przy sprzedaży Bliznego (AGZ. VII). Andrzej z Grabownicy obecny 1408 r. w Krośnie, ma sprawę 1424 r. w Sanoku, a dla dzieci jego spłaca Kmita, kasztelan przemyski, 100 grzywien z zastawu Woli, na ręce Jasieńskich (AGZ. XI). Do Andrzeja potomków należał zapewne Przecław Grabownicki, po którego śmierci część Grabownicy spadła na króla Zygmunta, a ten ją nadał 1529 r. prawem lennem, za zasługi w wojnach z Tatarami, Andrzejowi Pełce Grabownickiemu (Zs. Sanoc. I f. 789).

Mikołaj Czeszyk, pan na Tyrawie małej, świadczy 1402 r. w Sanoku przy sprzedaży Bliznego (AGZ. VII). Dziedzic Grabownicy, Rytarowic, Bukowego i innych, sędzia ziemski sanocki 1420 r., zmarły 1427 r., miał pięciu synów, z których Jan dał początek Tyrawskim, Piotr zwał się Rytarowskim, potomstwo jego wygasło, od Jerzego poszli Bukowscy i Mysłowscy, a Mikołaj i Wilhelm byli protoplastami Grabownickich, Pełków i Zawiszów z Grabownicy i Pelwelskich z Pelli.

Mikołaj, w działach dóbr po ojcu, wziął wspólnie z bratem Wilhelmem Grabownicę 1439 r. Z tej wspólności wynikły ciągłe procesa między nimi, ich synami i wnukami. Z pierwszej żony, nieznanej, pozostawił córkę Jadwigę za Marciszem z Jazdówki, którą brat Piotr wyposażył 1469 r. i synów: Mikołaja, Piotra, Jana, Wilhelma, Jerzego i Zawiszę; z drugiej—Katarzyny (z Siemuszowej), jednego syna Wacława. Wszystkim synom Mikołaja oddaje 1464 r. Kobylański, stolnik krakowski, w długu wieś Gruszówkę. Pozostała wdowa procesowała 1473 r. pasierbów o gwałty. Z synów tych:

Jerzy zmarł przed 1468 r., o Piotrze i Janie po 1469 r. wzmianki już nie ma. Wacław sprzedał 1480 r. część stawu bratu Zawiszy, a 1481 r. dobra jakie by na niego spadły po śmierci matki w ziemiach: lwowskiej i żydaczowskiej, darował Mikołajowi z Siemuszowej. Żył jeszcze 1492 r., ale umarł, zdaje się, bezdzietny. Mikołaj, Zawisza i Wilhelm sprzedali 1484 r. Jurkowice, w ziemi sandomierskiej, Zawadzkiemu i dopełnili 1500 r. działu Grabownicy.

Mikołaj Grabownicki oprawił 1475 r. żonie swej Weronice, 120 grzywien posagu i wiana i 20 grzywien za perły, na swej części Grabownicy. Synowie jego: Stanisław i Mikołaj, już stale nazywają się Grabownickimi i w latach 1500—1506 częste prowadzą procesa ze stryjem Pawłem Pełką. Stanisław wymieniony w rejestrze poborowym 1508 r., jako dziedzic części Grabownicy (Paw.), zabezpieczył 1510 r. na tej wsi posag żonie swej, Zofii z Gładyszów (M. 24 f. 306).

Zawisza w latach 1480—1486, wziął częściami w zastaw Jabłonicę i Jabłonkę od Dydyńskich, zabezpieczył 1486 r. żonie Annie, córce Wojciecha z Jabłonki, 200 grzyw. posagu i wiana, powiększył tę oprawę o 40 grzywien 1487 r., umarł przed 1504 r., a synowie jego: Zacharyasz i Maciej, zwani Zawiszami z Grabownicy, wraz ze stryjecznymi braćmi Grabownickimi, procesują się w latach 1504 — 1506 ze stryjem Pawłem Pełką.

Wilhelm v. Wilam, najmłodszy syn sędziego Mikołaja Cieszyka, wojski sanocki 1454 r., zmarły 1464 r., zaślubił Annę Gozdawiankę, córkę Pełki z Jurjowic, której 1437 i 1441 r. zabezpieczył 200 grzywien posagu i wiana. W działach z 1439 r. objął wspólnie z bratem Mikołajem Grabownicę, nabył 1442 r. Izdbicę od Miroszowskiego, którą 1445 r. zamienia w cenie 80 grzywien z dopłatą 170 grzywien za część Pelli z Burzyńskim, jest też dziedzicem Nieboczka 1455 r. i Radoszyc 1461 r. Wdowa po nim Anna, układa się z synami 1466 r. i bierze w dożywocie Nieboczko i opłaty w naturze z Radoszyc. Córek pozostało dwie: Helena v. Elżbieta, 1-o v. za Janem Mroczkiem Mrochowskim 1475 r., a 2-o v. za Maciejem Golskim 1497 r. i Eufemia, za Janem Mzurowskim 1484 r. Synów zaś sześciu: Paweł - Pełka, Piotr, Jan, Mikołaj, Jeronim i Zygmunt. Z nich:

Jan zmarł przed 1468 r., Jeronim zmarł 1482 r., a Zygmunt między 1479 a 1481 r., wszyscy bezdzietni.

Mikołaj sprzedał swoje prawa do Grabownicy 1479 r. bratu Pełce, a gdy będą robić działy, to on tylko przystąpi do udziału w Nieboczku i Pelli. W 1482 r. zabezpieczył żonie Barbarze, córce Piotra Kraszowskiego (v. Krassowskiego) 150 grzywien posagu i wiana. Umarł bezdzietny przed Listopadem 1483 r.

Piotr, depełnił działu dóbr z Pełką 1483 r. i wziął całą Pellę i od niej zwał się Pelwelskim v. Pielwielskim. W 1496 r. puszcza bratu wieś Pellę wyższą,

a bierze w dożywocie połowę Nieboczka. W 1505 r. oprawił żonie Elżbiecie 200 grzywien, a synom: Piotrowi, Marcinowi, Janowi, Stanisławowi i Jakóbowi, przyznaje 200 grzywien długu. Córka jego Anna, żona Jana Nieszka, procesowała 1505 r. stryja Pełkę.

Pełka v. Paweł Pełka, najstarszy syn Wilhelma, podkomorzy sanocki 1500 roku, zmarły 1509 r., żonaty był 1475 r. z Katarzyną, za którą dostał 210 zł. węg. posagu 1481 r. Działem wziął 1483 r. Grabownicę i Nieboczko, a 1503 r. procesował Elżbietę, podkomorzynę sanocką, wdowę po Piotrze z Rytarowic, o Rytarowice. Potomstwo jego zwało się Pełkami. Patrz *Pełkowie* (AGZ. XI i XVI).

Koniec tomu szóstego.

Sprostowania i Uzupełnienia.

Do Gliszczyńskich Tom VI str. 88 w. 23.

Wymieniony w tekście „Herbarza“ Jan, syn Ignacego i Kunegundy z Gałczyńskich, żonaty 1-o v. z Józefą Łubieńską i z nią bezdzietny, 2-o v. z Jadwigą Gurowską, z tej ostatniej pozostawił synów: Antoniego Józefa Marcina i Jana Feliksa Bonifacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie.

Antoni Józef Marcin, ożeniony z Anielą Daleszyńską, rozwiedzioną Mielęcką, miał córkę Wincencyę Lipską i dwóch synów: Zygmunta i Adama.

Zygmunta, z Joanny ze Skórzewskich córka Helena Szarzyńska, a Adama, z Maryi Chryssowskich, dwóch synów.

Jan Feliks Bonifacy, ożeniony z Józefą Kretkowską, miał córkę Józefę, za Maryanem Rutkowskim i synów: Alfreda, Stanisława, Konstantego i Witolda, ożenionego z Zofią z Potkańskich.

Gliszczyńscy piszą się i *Glisczyńskimi.*

Wykreślić ze str. 89 wiersz 1-szy od słów: Adam, brat Witolda, wiersz 2-gi i 3-ci.

Do Głuskich. Tom VI str. 124 w. 5 od dołu, po wyrazach *w Balicach* wykreślić *2-o v.*, a po słowach: *zaślubił 1897 r. w Balicach Zofię Łączyńską, córkę Konstantego* dodać: Z niej synowie: Karol Maryan, ur. 1899 r., Kazimierz Maryan, ur. 1901 r. i Zygmunt, ur. 1903 r., oraz córka Marya Franciszka Bronisława Marta.

Władysław, syn Franciszka, ma synów: Andrzeja, Jana i Stanisława.

Uzupełnienia i sprostowania do artykułu o Gorajskich.

Dr. Adam Bogusz, adwokat z Krakowa, nadesłał kilka uzupełnień i sprostowań do artykułu o Gorajskieh, które tutaj podąjemy.

Tom VI.

Str 233. w. 7 od dołu. Jan Gorajski na Wasylowie, żonaty był nie z Niszczycką, a z Lanckorońską. Syn jego Marcyan, dziedzic Pruchnika, ożeniony był ze Słupecką, a syn tego ostatniego Józef, z Teresą Wierzbicką. Z synów Józefa: Eustachy, żonaty z Teresą Makowiecką, 2-o v. Orzechowską, a Konstanty, z Katarzyną Jeżiorkowską, 2-o v. Urbańską. Wszyscy trzej synowie Józefa, wymienieni w tekście „Herbarza", zmarli bezpotomnie.

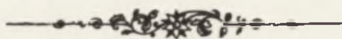
Jan, brat Marcyana, żonaty był z Jadwigą Niszczycką.

Str. 235. w. 13 od góry. Antoni, syn Jana, wnuk Teodora, prawnuk Zbigniewa, miał nie jedną, a dwie żony. Pierwszą z nich była Katarzyna Wilkońska, córka Michała, z której córka Józefa, żona Jakóba Romera. Drugą dopiero była Marcyanna (a nie Maryanna) Romerówna, córka Józefa, sędziego grodzkiego nowokorczyńskiego i Ludwiki Reyówny, z której oprócz synów wymienionych w „Herbarzu", była córka Katarzyna, żona Franciszka Bukowskiego, szambelana. Marcyanna Romerówna, po śmierci męża, wyszła za Karola Wierusz Kowalskiego, stolnika wendeńskiego (Gr. Biec. Fasc. 161 f. 150).

Str. 235. w. 18. Tomasz, syn Antoniego, miał nie dwie, a trzy żony: Pierwszą z nich była Antonina Bukowska, kasztelanka sanocka. Z niej córka Pelagia Henryka, żona Antoniego Oraczewskiego i syn Stanisław, kapitan gwaryi Napoleona I-go, zmarły 2-go Sierpnia 1809 r. z ran otrzymanych w bitwie pod Wagram; pochowany w Lanzensdorfie pod Wiedniem. Drugą dopiero była Rutkowska, a trzecią Rymińska, z której syn Michał, zmarły dzieckiem.

„ „ w. 27. Aleksander, syn Antoniego, był szambelanem Stanisława Augusta, a nie cesarsko - austryjackim. Umarł 1805 r., pochowany w Szebniach.

„ „ w. 37. August, syn Ludwika, właściciel Moderówki, członek austryjackiej Izby Panów, komandor orderu Leopolda i Grzegorza, nie ma wcale córek, a tylko syna Jana, którego z księżniczki Maryi Jabłonowskiej syn Dymitr, ur. 1902 r.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1)]

Adamski M. Staszów, gub. radomska.
Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden i Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badowski Ignacy, Warszawa.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich, Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim,
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bochwic Otton, Lachowicze gub mińska.
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkowski hr. Jerzy Dunin, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza Achilles, Siekierzyńce gub. wołyńska.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar Doboszna, gub. mohilowska.
Bułhak Emanuel, Wilno.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politechniki, Lwowskiej.
Centrzerszwer (księgarnia), Warszawa.
Chełmicki Adryjan, Okalewo gub. płocka.
Chrapowicka Marya, Kochanowicze gubernia wileńska.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Cichocki W., Częstochowa.
Ciechanowiecki, Warszawa.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cieszkowski, Warszawa.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr., Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

[1)] Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Dachowski Tadeusz, Leskowa gub. kijowska.
Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Denel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Dowiakowski, Tomsk.
Draczewski Jan, Goziainowo g. ekaterynosław.
Drohojowski hr.. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dziadulewicz, Warszawa.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Golmer, Warszawa.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górecki Bolesław, Antaryszew gub. kowieńska.
Górska, Warszawa.
Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabski A., Warszawa.
Grendyszyński, Petersburg.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodzicki z Równej.
Grodzińska Amelia, Czacharniki gub. podolska.
Grodziński, Radom.
Gromnicki Kazimierz, Wachnówka g. kijows.
Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Guranowski Juliusz, Warszawa.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Hołoblin gub. mohilowska.
Horoch Baron Tadeusz, Poczałkowo gubernia warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Iwaszkiewicz Józef, Kijów.
Iżycki Józef, Warszawa.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowicz I, Cukrownia Sitkowce g. kijowska.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
Jankowski, Petersburg.
Janowski, Warszawa.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Kazimierz, Kublicz gub. podolska.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Karczewski Bronisław, Warszawa.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gub. płocka.
Karpińska Jadwiga z Małkowa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kiślański, Warszawa
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski. Warszawa
Kłoczkowski Wł., Inżynier, Czelabińsk.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Kołakowski Hipolit, Ust' Udinsk gub. irkucka
Kołakowski Profesor, Warszawa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Św. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K, Paryż.
Kossakowski hr. Stanisław, Warszawa i Wojtkuszki 2 egz.
Kossowski I. Eks. ksiądz biskup, Włocławek.
Kossowski Władysław, Petersburg.
Kotarski, Warszawa
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa.
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica g. kijowska.
Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.

Kruszewska Zofia z Borchowa.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan w Pińsku.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lipkowska Katarzyna, Horodnica g. kijowska.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Lutomski, Warszawa.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Kazimierz, Kriczanówka gubernia podolska.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Gustaw, Warszawa.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Mackiewicz Antoni, Petersburg.
Makowiecki Kapitan, Nikolsk-Ussuryjski.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Miaskowski Zygmunt, Warszawa.
Mielżyński hr. Karol, Warszawa.
Mikulicz-Radecki Adwokat, z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rz. R. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Naramowicz (księgarnia), Kielce.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, Kamionka gub. wołyńska.
Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Perzanowski Lucyan, Warszawa.
Piasecki Tadeusz Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
Pohorecki, Warszawa.
Pokrzywnicki, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Konstanty z Woli Gałęzowskiej gub. lubelska.
Przeździecki Gustaw, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimińska, Warszawa.
Radzimiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rakowski z Kozieniec gub. kijowska.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górn.
Romanowski Olenikow podporucz., Warszawa.

Romer, Wilno.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka, Odessa.
Różycka Marya, Odessa.
Rudzka, Warszawa.
Rulikowski Edward, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Korotojak gub. woroneżska.
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski z Wiernego.
Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Marya, Warszawa.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs., Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gub. podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sokołowski Stanisław, Warszawa.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Stadnicki hr. Konstanty, Poplińce gubernia podolska.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Suchoński (księgarnia), Radom.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szaszkiewicz, Warszawa.
Szczawińki Jan, Buki gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gub. piotrkowska.
Szymański ksiądz Walery, Czerniowce gub. podolska.
Tangor ze Świdnicy, Galicya.
Tarnowski hr. Jan, Jampol gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Tuszczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wiertomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzeciak Marya, Bolnia Nizgurcy g. kijowska.
Tyszkiewicz hr. Jan, Waka gub. wileńska.
Tyszkiewicz hr. Michał, Andruszówka gub. kijowska.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Watson, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Wąsowicz - Dunin Połotyński Dr Janusz, sędzia w Krakowie.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węgleńska Anna, z Miączyna.
Węcławowicz, Wilno.
Wilczewski Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gub. warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zachert Baronowa, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Janki gub. piotrkowska.
Zalewski Ludwik, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zaremba, Warszawa.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1986

WAiF Reprint